WILBUR SMITH

VULPEA AURIE

Al șaptelea volum din
SAGA FAMILIEI COURTNEY

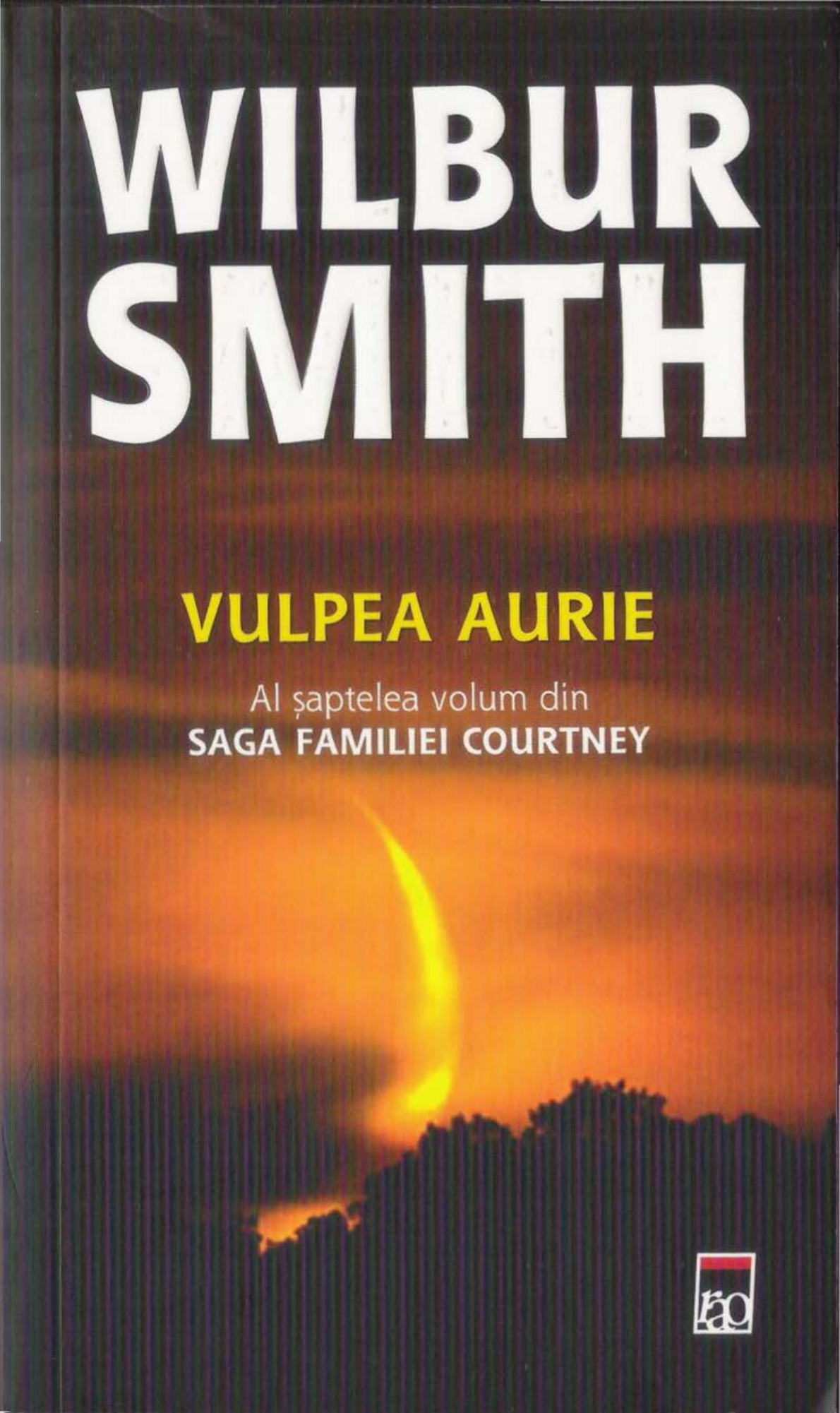

Tânără, frumoasă, încrezătoare, bogată – nimic nu îi lipsea Isabellei Courtney din puternica și influenta familie din Africa de Sud, și nimic nu ar fi putut prevedea felul în care soarta o va arunca în vâltoarea unor sumbre evenimente politice mondiale ce o vor sili să își trădeze familia și țara.

În căldura înăbușitoare a unei Africi divizate, două decenii de acerbe conflicte dinastice explodează cu o ferocitate terifiantă. Pentru Garry, Sean și Michael Courtney este o luptă până la ultima suflare, în vreme ce întreaga lor familie este târâtă în bârlogul terorismului internațional. Numai Isabella stă între ei și Vulpea Aurie – un om ai cărui aliați ascund un secret sinistru și mortal...

Traversând o panoramă vastă, din inima societății londoneze până la grandoarea Spaniei, din Etiopia până în Angola, *Vulpea Aurie* relatează o aventură de o intensitate care îți taie respirația.

www.wilbursmithbooks.com

ISBN 978-606-609-006-3

9 786066 090063

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao

WILBUR SMITH

VULPEA AURIE

WILBUR SMITH

VULPEA AURIE

editura rao

Descrierea CIP a bibliotecii Naționale a României
SMITH, WILBUR
Vulpea aurie / Wilbur Smith; trad.: Ramona Lupu. -
București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-006-3

I. Lupu, Ramona (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILBUR SMITH
Golden Fox
© Wilbur Smith 1990
Publicată pentru prima dată în 1990 de Macmillan,
o divizie a Pan Macmillan Ltd
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road,
London N1 9RR
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
RAMONA LUPU

© Rao International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-006-3

Dedic această carte soției și giuvaierului vieții mele, Mokhiniso, cu toată dragostea și recunoștința, pentru anii fermecați în care am fost căsătoriți.

Un nor de fluturi se înalţă în lumina soarelui; briza îi împrăştie pe cerul de vară şi o sută de mii de feţe tinere, luminate de uimire, se ridicară ca să îi urmărească plutind deasupra capetelor.

În primele rânduri ale numerosului public stătea o fată, o tânără pe care o pândea de zece zile. Ca un vânător care îşi studiază prada, ajunsese să-i cunoască, cu o anume intimitate, fiecare gest şi mişcare, întoarcerea şi ridicarea capului atunci când ceva îi atrăgea atenţia, felul în care îl apleca pentru a asculta, sau îl smucea într-o parte, supărată ori nerăbdătoare. Acum, într-o nouă atitudine, fata îşi înalţă chipul spre minunatul nor de insecte înaripate şi, chiar şi de la această distanţă, el îi putu vedea sclipirea dinţilor, iar buzele îi formară un „O" delicat şi roz de uimire.

Pe scena înaltă de deasupra ei, silueta îmbrăcată în cămaşă albă de satin ridică o altă cutie şi, râzând, scutură din ea o izbucnire proaspătă de fâlfâiri de aripi. Galbene şi albe, şi irizate se înălţară în aer, iar mulţimea icni şi se auzi un nou „ooooh".

Unul dintre fluturi se răsuci şi plonjă şi, deşi sute de mâini se agitară ca să îl prindă, se abătu din calea lor şi se feri pentru a ateriza în cele din urmă pe faţa ridicată în sus a fetei. În ciuda vuietului mulţimii, îi auzi râsetul fericit şi se trezi că zâmbeşte, simţind simpatie pentru ea.

Duse mâna la frunte unde fluturele se aşezase şi îl luă cu blândeţe, aproape reverenţios, în căuşul palmelor. Pentru o clipă îl ţinu aproape de faţă, cercetându-l cu ochii de un albastru indigo pe care ajunsese să îi cunoască atât de bine. Expresia îi deveni dintr-odată gânditoare şi buzele i se mişcară în timp ce îi şopti ceva, dar nu reuşi să audă cuvintele.

Tristeţea ei începuse să se risipească şi buzele acelea minunate zâmbiră din nou în timp ce se ridică pe vârfuri, ţinând ambele mâini deasupra capului. Fluturele ezită, se cocoţă pe buricele degetelor întinse şi dădu încet din aripi pe punctul de a zbura, iar el îi auzi vocea.

– Zboară! Zboară pentru mine!

Cei din jurul ei preluară îndemnul.

– Zboară! Zboară pentru pace!

Pentru o clipă femeia eclipsă luminile rampei şi toţi ochii se îndreptară asupra ei, şi nu asupra siluetei extravagante aflate în centrul scenei.

Era înaltă şi mlădioasă, cu membrele goale bronzate şi plesnind de sănătate. Purta fusta atât de scurtă, după moda zilei, încât atunci când întinse braţele, tivul se ridică într-o spumă de dantelă albă deasupra pliurilor rotunde unde fesele ei mici şi obraznice se împreunau cu coapsele.

Preţ de o clipă, stând astfel în echilibru, păru să personifice propria generaţie, sălbatică şi liberă, şi înfierbântată, iar bărbatul simţi acordul instantaneu al spiritelor tuturor celor care o priveau. Până şi omul de pe scenă se aplecă să o vadă mai bine, iar buzele lui, groase şi livide de parcă fuseseră înţepate de albine, se desfăcură într-un zâmbet în timp ce strigă:

– Pace!

Vocea lui se intensifică de o mie de ori prin amplificatoarele mari amplasate de fiecare parte a scenei.

Fluturele îşi luă zborul, iar fata îşi apăsă degetele pe buze şi trimise o bezea largă în urma lui, în timp ce el pluti tot mai sus şi se pierdu în norul de insecte.

Fata se lăsă jos în iarbă şi cei aşezaţi în jurul ei întinseră braţele ca să o atingă şi să o îmbrăţişeze.

Pe scenă, Mick Jagger îşi desfăcu larg braţele, cerând linişte. Când zgomotele se potoliră, vorbi la microfon. Distorsionată de boxe, vocea lui era neclară şi incoerentă, iar accentul atât de pronunţat, încât privitorii abia înţeleseră tributul mormăit pe care îl aducea unui membru al trupei sale, care cu câteva zile mai înainte se înecase în piscină în timpul unei petreceri monstruoase de weekend.

Se zvonea că, atunci când intrase în apă, victima se afla aproape în comă din cauza drogurilor. Era o moarte de erou, căci ne aflăm în epoca excesului de droguri şi de sex, de marijuana şi opium, epoca supradozei.

Jagger îşi încheie micul discurs. Nu fusese suficient de scurt ca să nu plictisească dispoziţia efervescentă a mulţimii. Chitarele electrice răsunară într-un acord, iar Jagger se aruncă în *Honky Tonk Women* cu fiecare fibră a fiinţei sale. În câteva secunde o sută de mii de inimi băturâ laolaltă cu a lui, o sută de mii de trupuri se legănară şi pulsară la unison şi două sute de mii de braţe se ridicară, legănându-se ca un lan de grâu în vânt.

Muzica era cosmică, brutală ca un atac de artilerie; dureroasă pentru ureche, străpungea craniul şi părea să amorţească şi să zdrobească creierul. Treptat, aduse audienţa într-o frenezie nepăsătoare, transformă mulţimea într-un singur organism, ca o gigantică amibă ce pulsa şi se unduia în actul reproducerii, cuprinsă de o pasiune sexuală frenetică; din ea se ridică un iz de praf şi transpiraţie, mirosul greţos de fum de canabis şi mosc atotputernic al trupurilor tinere excitate fizic.

Privitorul era singur în mijlocul mulţimii, izolat şi detaşat, insensibil la izbucnirile de sunet care treceau peste el. Cercetă fata, aşteptându-şi momentul.

Fata se legăna după ritmul preistoric, dar cu o graţie unică ce o făcea să fie aparte. Părul ei, strâns deasupra capului, arunca fulgere de rubin în strălucirea soarelui, şi zulufi bogaţi coborau

în inele fumurii îmbrățișând linia elegantă a gâtului și a capului, ca o lalea pe tulpina ei.

Chiar dedesubtul scenei fusese separată o zonă cu un gard scund de picheți, o mică enclavă pentru câțiva privilegiați. Marianne Faithfull, într-un caftan vaporos, dar în picioarele goale, stătea acolo cu celelalte neveste și fani fideli ai trupei. Era de o frumusețe distantă și eterică. Ochii ei păreau visători și absenți ca ai unui nevăzător, iar mișcările lente și somnolente. Copiii se înghesuiau la picioarele ei, păziți și protejați de o falangă a Îngerilor Iadului.

Cu căștile negre de oțel ale Wehrmacht-ului, lanțurile și crucile naziste de fier, părul de pe piept ieșind de sub fâșiile de piele neagră presărate cu ținte de metal argintiu, cizme de motociclist cu vârfuri de fier, brațele acoperite de tatuaje, stăteau țintuiți în posturi amenințătoare, cu mâinile în șolduri, cu bastoane de polițist la centuri, iar pumnii strânși erau îngreunați de inele de oțel ascuțite. Supravegheau mulțimea cu priviri insolente, urmărind problemele, sperând să apară probleme.

Muzica bubui mai departe, o oră, apoi alta, iar mirosul mulțimii se asemăna cu cel al unui animal ținut în cușcă, fiindcă unii oameni din public, bărbați și femei deopotrivă, nedorind să piardă nici un moment, urinaseră pe locul în care stăteau.

Privitorul era dezgustat de decadență, de abandonul sălbatic și de lipsa vulgară, generalizată de inhibiții. Ofensa toate lucrurile în care crezuse. Ochii îl usturau, de parcă îi intrase nisip în ei, iar capul îl durea, zvâcnindu-i în ritmul chitarelor. Era timpul să plece. Încă o zi irosită, încă o zi petrecută în așteptarea unei ocazii care nu mai apărea. În orice caz, era un vânător cu răbdarea unui prădător. Vor mai fi și alte zile. Nu se grăbea. Momentul trebuia să fie foarte potrivit pentru scopul său.

Începu să se miște, croindu-și drum peste movila mică pe care stătuse, prin mulțimea densă de trupuri. Se aflau într-o transă atât de profundă, încât nu păreau să îl vadă sau să simtă cum trece pe lângă ei.

Aruncă o privire în urmă, iar ochii i se îngustară când văzu că fata vorbeşte cu băiatul de lângă ea, zâmbeşte şi scuturã din cap în semn de răspuns la replica lui, apoi se ridică în picioare. Şi ea începu să îşi croiască drum prin mulţime, păşind peste rândurile aşezate, sprijinindu-se pe câte un umăr în timp ce trecea, zâmbind de parcă ar fi dorit să se scuze.

Privitorul schimbă direcţia, coborând panta lină ca să îi iasă în cale, instinctul lui de vânător spunându-i că sosise fără veste momentul pe care îl aşteptase.

În spatele scenei se aflau camionetele televiziunii, şiruri după şiruri, fiecare înaltă cât un autobuz cu două etaje, parcate atât de aproape încât între ele nu mai rămăseseră decât vreo câţiva centimetri.

Fata porni înapoi, ocolind gardul scund de picheţi, croindu-şi drum pe lângă o latură a scenei, în strădania de a ieşi din mulţime. Aglomeraţia era atât de mare, încât îi zădărnicea orice progress, iar el îi observă expresia disperată în timp ce privea în jur, prinsă în presa de trupuri.

Dintr-odată se întoarse direct spre gard, forţă drumul şi cu o mişcare atletică sări peste el şi o luă la fugă prin spaţiul îngust dintre două camioane. Unul dintre Îngerii Iadului o zări dispărând în zona interzisă, strigă la ea şi porni pe urmele ei, aplecându-şi umerii ca să încapă în pasajul strâmt pe unde dispăruse fata. Când se întoarse, urmăritorul avea un rânjet răutăcios pe faţă.

Privitorului îi luă aproape două minute ca să îşi croiască drum până la locul unde fata sărise peste gard. Cineva întinse braţul ca să îl oprească, dar el împinse mâna la o parte, sări şi el şi porni pe intervalul dintre laturile înalte de oţel ale camioanelor parcate.

Îşi făcu loc întorcându-se într-o parte, pasajul fiind prea îngust ca să încapă cu umerii săi laţi, şi ajunsese în dreptul portierei cabinei şoferului când auzi ţipetele înăbuşite de protest chiar în faţa lui. Zgomotul îi dădu un imbold şi, după ce ocoli

cabina, se opri o clipă ca să înțeleagă ce se întâmpla chiar în fața lui.

Îngerul Iadului o prinsese pe fată, iar acum o țintuise de aripa din față a camionului. Îi răsucise la spate unul din brațe, aproape la nivelul umerilor ei. Fata opunea rezistență, dar bărbatul o împinse în spate spre aripa de oțel cu șoldurile lui și centura de metal. Se aplecă peste ea și încercă să îi acopere gura cu a lui. Spinarea fetei era arcuită și își roti capul cu violență într-o parte și în cealaltă ca să îi evite gura. Bărbatul râse, scoase limba și se apropie amenințător de ea, încercând să i-o bage cu forța în gură.

Cu mâna dreaptă îi ridicase fustița până la brâu, iar degetele păroase, pătate cu ulei de motor, se încleștaseră pe elasticul chiloților de dantelă. Fata îl împingea și îl zgâria cu mâna liberă, dar omul își aplecă umărul astfel încât să nu îi poată ajunge cu unghiile la față, iar loviturile ei căzură pe pielea neagră cu ținte a hainei și pe umerii lați acoperiți cu mușchi și grăsime.

Râsul Îngerului era gros și gutural, iar dantela chiloților se rupse cu un pârâit atunci când trase de ea peste șolduri și în jos, pe coapsele bronzate și fine.

Privitorul păși înainte și atinse umărul Îngerului, iar bărbatul încremeni și își răsuci capul. Ochii îi erau încețoșați, dar se limpeziră imediat și împinse fata într-o parte cu atâta răutate, încât aceasta căzu pe iarba bătătorită dintre camioane. Îngerul duse mâna la bastonul de la șold.

Privitorul întinse mâna și îl atinse din nou, sub ureche, chiar sub marginea căștii de oțel. Apăsă cu două degete, iar Îngerul îngheță și încremeni. Membrele îi deveniră rigide, din gât scoase un sunet glotal, întregul trup i se convulsionă și căzu într-o parte, ca un epileptic, tresărind și zvâcnind spasmodic. Fata stătea în genunchi, adunându-și lenjeria sfâșiată și privind cu fascinație și oroare. Privitorul păși peste Îngerul căzut și o ridică în picioare aparent fără nici un efort.

– Vino, spuse el cu blândețe. Înainte ca prietenii lui să ajungă aici.

O luă de mână şi porni, iar fata îl urmă ascultătoare ca un copil.

Dincolo de camioanele parcate se afla un labirint de alei înguste care deschideau drum printre tufişurile de rododendroni. În timp ce alergau pe una dintre aceste alei, fata îl întrebă abia şoptit:

– L-ai omorât?

– Nu. Nici măcar nu întoarse capul. O să fie din nou în picioare în mai puţin de cinci minute.

– L-ai pus la pământ. Cum ai făcut asta? Abia dacă l-ai atins.

Nu îi răspunse, dar după următoarea cotitură a aleii se opri şi se întoarse către ea.

– Eşti bine? întrebă el, iar fata încuviinţă din cap, fără să scoată nici un cuvânt.

O cercetă cu privirea, continuând să o ţină de mână. Ştia că avea douăzeci şi patru de ani, o tânără femeie care tocmai scăpase de viol, dar care avea o privire echilibrată. Fără lacrimi, fără istericale, fără nici un tremur al buzelor roz, iar mâna dintr-a lui era mică, fermă şi caldă.

Raportul psihologic pe care îl citise era corect măcar în această privinţă: era rezistentă şi sigură pe sine. Aproape că îşi revenise în întregime în urma atacului. Văzu apoi cum culoarea îi urcă încet în obraji şi la baza gâtului ei lung şi elegant respiraţia i se accelerează perceptibil. Fata trecea printr-o altă emoţie puternică.

– Cum te cheamă? întrebă ea, privindu-l cu o intensitate pe care el o cunoştea.

La prima întâlnire, femeile obişnuiau să îl privească astfel.

– Ramón, răspunse el.

– Ramón, repetă ea încet, savurând sunetul. Dumnezeule, ce frumos era. Ramón şi mai cum?

– Dacă ţi-aş spune nu m-ai crede.

Engleza lui era perfectă, prea perfectă. Probabil era străin, dar vocea i se potrivea cu faţa frumoasă, profundă, gravă.

– Pune-mă la încercare, îl invită şi auzi provocarea din vocea ei.

– Ramón de Santiago y Machado.

Suna ca o muzică pe buzele lui. Era imposibil de romantic. Era cel mai frumos nume pe care îl auzise vreodată, perfect pentru chipul și vocea aceea.

– Trebuie să mergem, zise el, în timp ce fata continua să se zgâiască la el.

– Nu pot să alerg, zise ea. Nu mă face să alerg.

– Dacă nu, s-ar putea să ajungi mascotă pe mânerele unei motociclete.

Fata râse și își mușcă buza de jos ca să se oprească.

– Nu face asta, protestă ea. Nu mă face să râd. Trebuie să urinez. Starea mea este critică.

– Aha, deci acolo te duceai când Făt-Frumos s-a îndrăgostit de tine.

– Te-am prevenit, nu face asta.

Cu un efort își înăbuși chicotitul și i se făcu milă de ea.

– E o toaletă publică la poarta parcului. Rezişti până acolo?

– Nu știu.

– Alternativa sunt rododendronii.

– Nu, mulțumesc. Nu mai dau reprezentații publice astăzi.

– Atunci să mergem. O luă de braț.

Străbătură Serpentina, iar Ramón aruncă o privire în urmă.

– Ardoarea amorezului tău trebuie să se fi potolit, zise el. Nici urmă de el. Ce tip capricios.

– Păcat. Mi-ar fi plăcut să văd cum îi faci din nou șmecheria aia a ta. Cât mai avem?

– Am ajuns.

Ajunseseră la poartă, iar fata dădu drumul brațului și porni spre clădirea mică din cărămidă roșie plasată discret între arbuștii de lângă parc. Dar la ușă ezită.

– Mă cheamă Isabella, Isabella Courtney, dar prietenii îmi spun Bella, spuse ea peste umăr și țâșni pe ușă.

– Da, murmură el încet. Știu.

Chiar și în toaletă fata putea auzi muzica, abia atenuată de distanță și de zidurile de cărămidă, apoi huruitul unui elicopter

care trecea pe deasupra acoperișului, dar nu era important. Se gândea la Ramón.

La chiuvete se studie în oglindă. Părul îi era în dezordine și îl netezi repede. Părul lui Ramón era des și închis la culoare, ondulat. Îl purta lung, dar nu prea lung. Își șterse rujul roz pal cu un șervețel și își coloră din nou buzele. Gura lui Ramón era plină dar masculină, fină dar puternică. Se întrebă ce gust avea.

Lăsă rujul să cadă înapoi în geantă și se apropie de oglindă ca să își studieze ochii. Nu aveau nevoie de picături. Albul lor era atât de limpede încât aveau o tentă albăstrie, precum cei ai unui bebeluș sănătos. Știa că ochii erau un mare atu al ei, acel albastru Courtney, ceva între albăstrele și safir. Ochii lui Ramón erau verzi. Fuseseră primul lucru pe care îl remarcase la el. Acel verde limpede, tulburător, frumos, dar – căută adjectivul potrivit – frumos dar mortal. Exact așa erau. Nu avea nevoie de demonstrația pe care o simțise pe pielea lui Îngerul Iadului. O singură privire a acelor ochi și știuse că era un bărbat periculos. Simți pe ceafă un fior delicios de teamă și anticipare. Poate că, în cele din urmă, el era cel ales. Pe lângă imaginea lui, toate celelalte păreau palide și șterse. Poate că el era acela pe care îl așteptase atât de mult timp.

Ramón de Santiago y Machado.

Îi pronunță numele cu un sunet gutural, savurând gustul lui, privindu-și buzele formând cuvintele. Se îndreptă și se întoarse spre ușă. Se feri să se grăbească. Încet, fără vlagă, pe tocurile cui înalte care îi făceau șoldurile să se unduiască, iar fundul să i se legene ca un metronom, cu dantela ițindu-se de sub fusta minusculă, se îndreptă spre ușă.

Își țuguie puțin buzele și lăsă pleoapele cu gene lungi și dese să cadă peste irisul albastru în timp ce ieși în lumina aurie a soarelui și se opri șocată.

Plecase. Își recăpătă suflarea și simți un nod rece în stomac. Privi în jur nevenindu-i să creadă.

– Ramón, zise ea nesigură și alergă pe potecă.

Sute de oameni veneau în direcția ei pe aleea asfaltată, primii evadați de la concert care încercau să evite puhoiul uman ce avea să se reverse în curând, dar nu văzu printre ei silueta elegantă pe care o căuta.

– Ramón, zise ea și se grăbi spre porțile parcului.

Traficul se auzea asurzitor pe Bayswater Road și privi cu frenezie în dreapta și în stânga. Se simți copleșită de un sentiment de neîncredere. Plecase și o lăsase singură. Depășea orice experiență avută vreodată. Îi arătase că îl dorea – nici că putea s-o facă mai limpede –, iar el plecase.

Se înfurie. Nimeni nu îi făcea așa ceva Isabellei Courtney. Se simți disprețuită și insultată și foarte supărată.

– La naiba cu el, zise ea. Să îl ia naiba.

Furia ei dură numai câteva secunde și apoi păli. Se simți pierdută și tristă. Pentru ea era o senzație străină.

– Nu poate să plece chiar așa, zise ea cu voce tare și în propria voce simți văicăreala unui copil răsfățat care își plânge de milă, așa că repetă, dar pe alt ton, încercând să își regăsească furia, dar nu reuși să fie convingătoare.

În spatele ei auzi un hohot de râs răgușit și aruncă o privire în urmă. O gașcă de Îngeri ai Iadului venea pe alee, totuși la vreo nouăzeci de metri, dar îndreptându-se direct spre ea. Nu mai putea rămâne acolo.

Concertul se terminase, mulțimile începeau să se risipească. Elicopterul pe care îl auzise probabil că venise să îl ia pe Jagger și trupa Rolling Stones. Erau slabe șanse să se reîntâlnească acum cu prietenii ei, probabil că erau pierduți în mulțime. Mai privi o dată în jur, rapid, dar cu disperare. Nici o urmă de capul cu păr negru și ondulat. Își scutură capul și ridică bărbia.

– Cine are nevoie de el, nenorocit de hispanic? murmură ea cu furie, apoi porni repede pe alee.

În spatele ei se auzi un cor de fluierături și pâsâieli și cineva, unul dintre Îngeri, începu să strige în ritmul pașilor ei:

– Stâng, drept, stâng – sus piciorul, ține ritmul.

Ştia că tocurile ei înalte făceau ca fundul să i se legene cu furie. Sări într-un picior şi apoi pe celălalt ca să îşi scoată pe rând pantofii şi o luă la fugă în picioarele goale pe asfalt. Îşi lăsase maşina în parcarea ambasadei de la Strand, aşa că trebuia să ia metroul din staţia Lancaster Gate ca să ajungă la ea.

Maşina ei era un Mini Cooper nou-nouţ, cel mai nou model din 1969. Tata i-l făcuse cadou de ziua ei şi i-l îmbunătăţise la acelaşi atelier care făcuse şi Mini-ul lui Antony Armstrong-Jones. Îi măriseră puterea motorului, o tapiţaseră cu piele albă ca pe un Rolls şi o revopsiseră în acelaşi argintiu strălucitor ca noul Aston Martin al tatei, cu iniţialele ei suflate în aur pe portieră. Toţi petrecăreţii din lumea bună conduceau câte un Mini; vedeai chiar mai multe astfel de maşini decât Rolls-uri sau Bentley-uri parcate în faţă la Annabel, sâmbăta seara.

Bella îşi aruncă pantofii pe locul mic din spate şi ambală motorul până ce indicatorul ajunse în zona roşie; roţile scârţâiră şi lăsă dâre negre pe rampa parcării. Privindu-le în oglinda retrovizoare, simţi o plăcere satanică.

Conduse frenetic, protejată de mânia Poliţiei Metropolitane de plăcuţele ei cu număr diplomatic. Nu prea avea dreptul să le folosească, dar tata îi făcuse rost de ele.

Îşi bătu propriul record până la Highveld, reşedinţa din Chelsea a ambasadorului, iar Bentley-ul oficial al tatei, cu steagurile pe aripi, era parcat la intrare. Klonkie, şoferul, rânji spre ea şi o salută. Tati îşi adusese cu sine cea mai mare parte a personalului din Cape Town.

Bella îşi stăpâni nervozitatea suficient cât să îi arunce lui Klonkie cel mai dulce zâmbet şi să îi arunce cheile.

– Parchează-mi, te rog, maşina, Klonkie.

Tati era extrem de strict în privinţa felului în care trata servitorii. Bella îşi putea vărsa nervii pe oricine în afară de ei.

„Fac parte din familie, Bella."

Şi majoritatea fuseseră, într-adevăr, la Weltevreden, casa familiei de la Capul Bunei Speranţe, dinainte de naşterea ei.

Tata se afla la biroul de la parter, cel care dădea spre grădină. Își dezbrăcase haina și își dăduse jos cravata, iar biroul era acoperit de documente oficiale, dar își lăsă jos stiloul și răsuci scaunul spre ea când intră. Văzând-o, fața i se lumină.

Bella i se așeză în brațe și îl sărută.

– Dumnezeule, murmură ea, ești cel mai frumos om din lume.

– Departe de mine gândul să îți pun la îndoială buna judecată, zise Shasa Courtney zâmbind, dar pot să întreb ce anume a provocat-o?

– Bărbații sunt fie porci, fie plictisitori, zise ea. Toți, cu excepția ta, desigur.

– Ah! Și ce anume a făcut tânărul Roger ca să îți stârnească mânia? Mie mi se părea destul de inofensiv, dacă nu chiar insipid.

Roger era cel care o însoțise la concert. Îl lăsase pe peluza aglomerată din fața scenei, dar acum îi luă câteva secunde ca să își amintească de el.

– Renunț la bărbați pentru totdeauna, declară Isabella. Probabil că o să mă duc la mănăstire.

– Ai putea ocoli poruncile sfinte măcar până mâine? Chiar am nevoie de o gazdă la cină în seara asta și nu am aranjat încă nimic.

– E totul gata de mult, zise ea. Dinainte să plec la concert.

– Și meniul?

– Împreună cu maestrul-bucătar am stabilit totul vinerea trecută. Nu te panica, *papa*. Toate preferatele tale: cochilii St Jacques și miel de Camdeboo.

Shasa servea numai miel crescut în propriile ferme din Karoo. Arbuștii deșertului dădeau cărnii o savoare distinctă de ierburi. Toată carnea de vită a ambasadei provedea din marile sale ferme din Rhodesia, iar vinurile din podgoriile de la Weltevreden, unde, în ultimii douăzeci de ani, podgoreanul german al lui Shasa muncise cu rară îndemânare și dedicație ca să îmbunătățească mereu calitatea recoltei până la punctul în care Shasa întorcea spatele aproape oricărui *cru* de Burgundia.

Ambiția sa era însă aceea de a face un vin comparabil cu al unora dintre cele mai mari și mai nobile case de pe Côte d'Or.

Când se punea problema transportării produselor de la Capul Bunei Speranțe la Londra, vasele de linie ale lui Courtney aveau un transport săptămânal de refrigerate pe ruta Atlanticului.

– ... *și* azi-dimineață ți-am luat de la curățătorie smochingul *și* am comandat la Budds de la Piccadilly Arcade să îți mai facă trei cămăși și o duzină de clape pentru ochi. Celelalte mi se păreau destul de uzate. Le-am aruncat pe toate.

Continuând să îi stea în poală, Bella îi aranjă peticul de pe ochi. Shasa își pierduse ochiul stâng pilotând un avion Hurricane împotriva italienilor în Abisinia, în al Doilea Război Mondial. Peticul din mătase neagră îi dădea un aer răvășitor de pirat.

Shasa zâmbi satisfăcut. Când o invitase pentru prima dată pe Bella să vină cu el la Londra, abia făcuse douăzeci și unu de ani și se gândise mult timp înainte să încredințeze unei fete atât de tinere sarcina atât de împovărătoare de a fi gazda oficială a ambasadei. Nu ar fi trebuit să își facă griji. La urma urmelor, fusese educată de bunica ei. În plus, aduseseră cu ei bucătarul, majordomul și jumătate din personalul din Cape, deci fata pornise cu o echipă bine pregătită.

În trei ani, Isabella își construise o reputație solidă în cercul diplomatic, iar după invitațiile ei se tânjea, exceptând acele ambasade ale căror țări nu mai menținеau relații cu Africa de Sud.

– Vrei să te acopăr în vreme ce tu te furișezi cu amica ta israeliană, o jumătate de oră, după cină, ca să construiți o bombă atomică?

– Bella! Shasa se încruntă repede. Știi bine că nu-mi plac astfel de remarci.

– Era o glumă, tati. Nu ne aude nimeni.

– Nici măcar în particular sau în glumă, Bella.

Shasa clătină din cap cu severitate. Afirmația fusese stânjenitor de aproape de adevăr. De aproape un an atașatul militar

israelian şi Shasa fuseseră implicaţi într-un dans al curtării şi trecuseră deja de stadiul flirtului.

Fata îl sărută şi expresia lui se îmblânzi.

– Trebuie să mă duc să fac baie. Se ridică din poala lui. Invitaţiile sunt pentru ora opt treizeci. O să vin să-ţi aranjez cravata la şi zece.

Shasa îşi făcuse singur nod la cravată timp de aproape patruzeci de ani, până ce Isabella decisese că era incapabil să facă asta.

Privirea lui Shasa căzu asupra picioarelor ei.

– Dacă fustele tale se mai scurtează mult, domnişoară, buricul tău o să facă cu ochiul la lună.

– Trebuie să te străduieşti să nu mai fii demodat. Este un mare neajuns la unul dintre cei mai petrecăreţi tătici din secolul XX.

Se îndreptă spre uşă, accentuând deliberat mişcarea părţii inferioare a corpului, dedesubtul articolului ostentativ de îmbrăcăminte, iar Shasa suspină în timp ce uşa se închidea.

– Un morman de dinamită cu fitil scurt, murmură el. Poate, într-un fel, este bine că ne întoarcem acasă.

În septembrie, mandatul de trei ani de ambasador al lui Shasa se sfârşea. Încă o dată Isabella avea să intre sub controlul şi disciplina lui Centaine Courtney-Malcomess, bunica ei. Shasa îşi dădu seama că eforturile sale în această direcţie erau departe de a fi totale şi că avea să predea cu o mare uşurare această responsabilitate.

Gândindu-se la iminenta întoarcere la Cape Town, Shasa aruncă o privire către actele de pe birou. Anii petrecuţi la ambasada din Londra fuseseră o adevărată penitenţă pentru el. Când prim-ministrul, Hendrik Verwoerd, fusese asasinat în 1966, Shasa făcuse o serioasă greşeală de calcul şi susţinuse pe cine nu trebuia la succesiunea în scaunul de premier. Rezultatul acestei greşeli fusese acela că, de îndată ce John Vorster a devenit prim-ministru, Shasa a fost împins către aceste ape politice dosnice; dar, ca de atâtea alte ori, el transformase dezastrul în triumf.

Folosindu-se de toate înzestrările şi abilităţile naturale, de perspicacitatea sa de om de afaceri, de prezenţa şi aspectul său chipeş, de farmecul şi puterea de convingere, se străduise mult ca să reducă mânia şi nemulţumirea crescânde ale lumii, mai ales ale guvernului laburist britanic şi ale Commonwealth-ului, ai căror membri erau în majoritate naţiuni conduse de premieri negri sau asiatici, faţă de ţara sa. John Vorster luase în calcul aceste realizări. Înainte să plece din Africa de Sud, Shasa fusese foarte interesat de Armscor, iar Vorster îi oferise slujba de preşedinte al Armscor la întoarcerea acasă.

Pe scurt, Armscor era cea mai mare afacere industrială care se făcuse vreodată pe continentul african. Era răspunsul ţării la boicotul armelor, iniţiat de preşedintele Americii, Dwight Eisenhower, iar acum preluat rapid de alte naţiuni, în încercarea de a lăsa Africa de Sud lipsită de apărare şi vulnerabilă. Armscor – Dezvoltarea Armamentului şi Compania de Producţie – era întreaga industrie de apărare a ţării aflată sub o singură conducere, finanţată de stat la nivelul miliardelor de dolari.

Era o provocare enormă şi incitantă, având în vedere că variantele companiilor care formau imperiul financiar şi de afaceri Courtney erau bine conduse. În timpul celor trei ani de serviciu diplomatic, Shasa permisese ca managementul şi controlul să treacă treptat, şi echilibrat, în mâinile fiului său, Garry Courtney. Garry înregistra un succes uimitor pentru cineva atât de tânăr; dar, la urma urmelor, nici Shasa nu fusese mai bătrân atunci când devenise preşedintele Courtney Enterprises.

În plus, Garry se bucurase zilnic de sprijinul bunicii lui, Centaine Courtney-Malcomess, împărăteasa fondatoare, văduvă, a imperiului. De asemenea, sub conducerea sa se afla o echipă de experţi pe care Centaine şi Shasa o alcătuiseră cu meticulozitate în ultimii patruzeci de ani. Toate acestea nu umbreau în nici un fel realizările lui Garry, dintre care nu în ultimul rând se afla felul în care îi călăuzise pe toţi în timpul recentului colaps al Bursei din Johannesburg care dusese la scăderea cu aproape 60 de procente a valorii acţiunilor. Într-un mod remarcabil, care ar

fi făcut cinste şi lui Shasa sau Centaine, Garry anticipase deznodământul cursei nebuneşti care precedase colapsul. Departe de a avea de suferit sau de a fi distrusă, Courtney Enterprises trecuse de ordalie cu şi mai multă putere şi bani lichizi şi într-o poziţie mai bună, din care putea profita de chilipirurile pe care piaţa le oferea acum.

Nu – Shasa zâmbi şi clătină din cap – Garry făcea lucruri măreţe şi ar fi fost foarte nedrept să îl aducă din nou în subordinea sa. Shasa era un bărbat încă tânăr, abia trecut de cincizeci de ani. La întoarcerea acasă avea nevoie de ceva care să îi menţină voiciunea minţii şi pulsul accelerat. Slujba de la Armscor era perfectă.

Desigur că avea nevoie de un post în consiliul de administraţie al companiilor Courtney, dar urma să îşi dedice cea mai mare parte a timpului şi a energiei în Armscor. Multe dintre subcontracte puteau fi direcţionate către companiile Courtney. Ambele întreprinderi puteau beneficia enorm din această asociaţie mutuală, iar Shasa ar fi avut plăcerea şi confortul suplimentar de a-şi încălzi ardoarea patriotică la focul recompenselor capitaliste.

Remarca Isabellei la care obiectase mai devreme era direct legată de această nouă numire. Îşi folosise legăturile diplomatice cu ambasada israeliană ca să iniţieze ideea unui proiect nuclear comun între cele două state. În seara aceasta urma să înmâneze încă un teanc de documente ataşatului israelian, urmând să fie trimise în valiză diplomatică la Tel Aviv.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Mai avea douăzeci de minute până să urce să se schimbe pentru cină şi îşi îndreptă întreaga atenţie spre actele din faţa lui.

Dădaca scoase rochia Zandra Rhodes şi dădu drumul apei la baia Isabellei.

– Ai întârziat, Miss Bella. Şi trebuie să îţi fac şi părul. Era o negresă de la Cape, cu sângele hotentot amestecat cu cel al celor mai multe naţiuni de navigatori ai lumii.

– Nu face atâta caz, Nanny, protestă Bella, dar dădaca o zori spre baie cu la fel de puţină ceremonie ca atunci când Isabella avea cinci ani.

În timp ce fata se cufundă până la bărbie, suspinând de plăcere, în spuma fierbinte, dădaca îi adună hainele de pe jos.

– Rochia ta este pătată de iarbă, copilă, iar chiloţii tăi noi sunt rupţi. Ce Dumnezeu ai făcut?

Nanny spăla de mână toate hainele Isabellei. Nu avea încredere în nici o maşină de spălat.

– Am jucat rugbi pe atinselea cu un Înger al Iadului, doică. Echipa noastră a câştigat cu treizeci la zero.

– O să dai de necazuri. Toţi cei din familia Courtney au sângele fierbinte. Dădaca ridică chiloţii rupţi şi îi analiză cu o expresie de puternică dezaprobare. De mult trebuia să fii căsătorită în siguranţă.

– Ai o minte murdară. Acum spune-mi ce s-a mai întâmplat astăzi. Cum e noua iubită a lui Klonkie? Isabella ştia cum să îi distragă atenţia.

Dădaca era o bârfitoare inveterată, iar acesta era momentul zilei în care o punea pe Isabella la curent cu tot ce se făcuse şi se desfăcuse în casă. În vreme ce pălăvrăgea, Isabella scotea mici murmure de încurajare, dar ascultă numai cu jumătate de ureche, iar când se ridică să se săpunească îşi studie trupul în oglinda mare şi aburită de pe perete.

– Crezi că m-am îngrăşat, doică?

– Eşti o slăbănoagă, de aceea nici un băiat nu s-a însurat încă cu tine, pufni dădaca şi se duse în dormitor.

Isabella încercă să rămână complet obiectivă în timp ce se cerceta. Cum putea fi îmbunătăţit trupul ei? Pieptul ei trebuia să fie puţin mai mare? Şoldurile ei erau prea largi sau fundul trebuia să fie mai mic? După o analiză critică, scuturâ din cap. De unde stătea ea, arăta perfect.

– Ramón de Santiago y Machado, şopti ea, n-o să ştii niciodată ce-ai pierdut.

De ce oare chestiunea asta o făcea să se simtă atât de nefericită?

– Iarăşi vorbeşti singură, copilă. Dădaca se întorsese cu un prosop de baie cât un cearşaf şi îl ţinu deschis pentru ea. Hai afară. N-o să mai ai timp.

Când ieşi din apă o înfăşură pe Isabella în prosop şi începu să îi frece viguros spatele. Nu avea nici un rost să încerce să o convingă că se putea usca şi singură.

– Mai încet. Isabella protesta în acelaşi fel de douăzeci de ani şi, ca de fiecare dată, dădaca o ignoră. De câte ori ai fost căsătorită, doică?

– Ştii bine că am fost căsătorită de patru ori, dar m-am cununat religios o singură dată. Dădaca se opri şi o privi cu o atenţie nouă. De ce întrebi de căsătorie? Ai găsit ceva interesant, de-aia ai chiloţii rupţi?

– Bătrână vulgară! Isabella îi ocoli privirea şi în drum spre dormitor înşfăcă halatul de mătase thailandeză.

Luă peria de păr şi îl pieptănă o dată înainte ca dădaca să i-o ia din mâini.

– Asta e treaba mea, copilă, zise ea cu fermitate.

Isabella se lăsă pe spate şi închise ochii, abandonându-se confortului familiar pe care îl simţea de câte ori Nanny îi peria părul.

– Ştii ceva, cred c-o să fac un copil, ca să cocoloşeşti pe altcineva şi să scap de tine.

Dădaca se opri, sedusă de propunere, apoi spuse sec:

– Mai întâi te căsătoreşti, înainte să vorbeşti despre copii.

Creaţia Zandra Rhodes era un nor eteric de culoare delicată, presărat cu paiete şi perle. Până şi Nanny încuviinţă din cap şi păru mulţumită când Isabella făcu o piruetă în faţa ei.

Isabella se afla la jumătatea scărilor pe care le cobora în drum spre o şedinţă de ultim minut cu bucătarul, când un gând îi trecu prin cap şi se opri brusc. Însărcinatul spaniol cu afaceri era unul dintre invitaţii la cină şi îi luă numai o secundă să rearanjeze masa în minte.

– Da, desigur. Însărcinatul spaniol dădu din cap imediat ce menționă numele. Este o veche familie andaluziană. Din câte îmi amintesc, marchizul de Santiago y Machado a plecat din Spania și a mers în Cuba după Războiul Civil. Avea interese considerabile în zahăr și tutun pe insulă în vremea aceea, dar Castro presupun că a schimbat toate acestea.

Un marchiz – răspunsul o amuți pe Isabella pentru o clipă. Cunoștințele ei privind ierarhia nobiliară spaniolă erau mai puțin decât elementare, dar își imagină că un marchiz se plasa imediat după duce.

„Marchiza Isabella de Santiago y Machado."

Cu încântare își permise să ia în calcul ideea și revăzu cu ochii minții acei ochi verzi mortali și pentru o clipă respiră cu greutate. Vocea îi era încă răgușită atunci când întrebă:

– Câți ani are marchizul?

– Oh, destul de mulți. Asta dacă mai este în viață. Probabil că se apropie sau că a trecut de șaptezeci de ani.

– Are un fiu, poate?

– Asta nu știu. Diplomatul clătină din cap. Dar este ușor de aflat. Dacă dorești, o să fac unele cercetări pentru tine.

– Oh, sunteți prea amabil. Isabella își puse mâna pe brațul său și îi oferi cel mai strălucitor zâmbet posibil.

„Marchiz sau ba, nu scapi așa ușor de Isabella Courtney", gândi ea răutăcios.

– Ți-a luat două săptămâni să stabilești contactul și, când în sfârșit ai reușit, ai lăsat subiectul să scape imediat.

Bărbatul așezat în capătul mesei stinse țigara în scrumiera arhiplină din fața lui și imediat aprinse alta. Vârfurile primelor două degete de la mâna dreaptă erau pătate de nicotină, iar fumul țigărilor turcești pe care le fuma întruna transformase aerul din încăperea mică într-o ceață albastră.

– Așa ți-au fost date ordinele? întrebă el.

Ramón Machado ridică ușor din umeri.

– Era singura modalitate de a-i atrage și de a-i păstra atenția. Trebuie să îți dai seama că femeia aceasta este obișnuită cu adorația bărbaților. Trebuie numai să ridice un deget și bărbații vor roi în jurul ei. Cred că ar trebui să ai încredere în judecata mea în această chestiune.

– Ai lăsat-o să scape.

Bărbatul mai în vârstă știa că se repetă, dar tipul ăsta îl irita.

Nu îl plăcea și încă nu îl cunoștea suficient de bine ca să aibă încredere în el. Nu că avusese vreodată întru totul încredere în agenții săi. Acesta era însă prea sigur pe sine, prea nerespectuos. Primise critica doar cu o ridicare din umeri, când altul ar fi devenit umil. Își impusese sec propria judecată în fața celei a ofițerului superior.

Joe Cicero își acoperi ochii. Erau la fel de opaci ca o băltoacă de ulei de mașină veche, tulburător de negri în contrast cu paloarea pielii și cu părul de un alb-argintiu care-i atârna peste urechi și frunte.

– Ordinele tale au fost de a stabili contactul și de a-l menține.

– Cu tot respectul, tovarășe director, ordinele mele au fost să mă strecor în intimitatea femeii, nu să mă reped la ea lătrând ca un câine turbat.

Nu, Joe Cicero nu îl plăcea. Atitudinea sa era ofensivă, dar acesta nu era singurul motiv. Era un străin. Pentru Joe Cicero oricine nu era rus era un străin. Indiferent ce dicta conceptul de socialism internațional, est-germanii, iugoslavii, ungurii, cubanezii și polonezii – cu toții erau străini pentru el. Îl înfuria să fie silit să transfere altora responsabilitatea unei părți atât de mari a secției pe care o conducea de aproape treizeci de ani. Mai ales unor oameni ca aceștia.

Nu numai că Machado era străin, dar înseși rădăcinile și originile sale erau corupte. Nu era un vlăstar al proletariatului, nici măcar al disprețuitei burghezii, era membru deplin al detestatului și depășitului sistem al claselor și privilegiilor, un aristocrat.

Este adevărat că Machado își discredita și disprețuia originile, iar acum își folosea titlul numai ca să își atingă scopurile,

dar pentru Joe Cicero culoarea sângelui era impură, iar manierele şi afectarea aristocratică erau o insultă faţă de tot ceea ce el, Cicero, credea.

Mai mult, se născuse în Spania, o ţară istoric fascistă, condusă de o monarhie catolică ce era inamicul poporului, fapt şi mai accentuat acum sub monstruosul Franco, care înăbuşise revoluţia comunistă. Poate că se numea pe sine socialist cubanez, dar lui Joe Cicero îi puţea a fascism şi aristocraţie spaniolă.

– Ai lăsat-o să scape, insistă el. După atâta timp şi bani irosiţi. Îşi dădu seama că devenea plictisitor şi greu de cap şi ştia că puterile îl părăseau. Boala îi încetinea deja perspicacitatea.

Ramón zâmbi, acel zâmbet condescendent pe care Cicero îl ura atât de mult.

– A prins momeala, ca un peşte. Poate să înoate şi se să îndepărteze până ce decid eu că e momentul să strâng firul.

Îşi contrazicea din nou superiorul, iar Joe Cicero luă în calcul ultimul, dar cel mai important argument, pentru a-l detesta pe acest om. Tinereţea, frumuseţea şi sănătatea sa. Îl făceau să fie dureros de conştient de propria sa mortalitate, căci Joe Cicero era pe moarte.

Încă din copilărie fumase aceste ţigări turceşti, iar în timpul ultimei sale vizite la Moscova doctorii îi diagnosticaseră în cele din urmă cancerul la plămâni şi îi oferiseră tratament la unul dintre sanatoriile rezervate ofiţerilor şi celor cu vechime în serviciu. În schimb, Joe Cicero alesese să îşi continue datoria, pentru a-şi vedea departamentul trecut în siguranţă succesorului său. Nu ştiuse că spaniolul acesta urma să îi fie succesor. Dacă ar fi ştiut, poate că ar fi ales sanatoriul.

Acum se simţea obosit şi descurajat. Rezerva sa de energie şi entuziasm se epuizase, tot aşa cum părul îi fusese în urmă cu câţiva ani negru şi des, iar acum era alb, pătat pe alocuri de galben, de nuanţa algelor uscate de soare, şi nu putea face douăzeci de paşi fără să tuşească precum un astmatic.

În ultima vreme începuse să se trezească noaptea, scăldat de acele teribile transpiraţii de noapte, iar în vreme ce se chinuia să

își recapete răsuflarea zăcea treaz în întuneric asaltat de îndoieli teribile. Meritase, oare, o viață întreagă de muncă dedicată și istovitoare? Ce putea el dovedi cu asta? Ce succes micuț, dar solid obținuse ca să se mândrească oare cu el?

Timp de aproape treizeci de ani servise în departamentul african al Directoratului Patru al KGB. În ultimii zece ani fusese conducătorul stației de sud, divizia responsabilă pentru continentul african de la sud de ecuator și, în mod natural, cea mai mare parte a atenției sale și a departamentului fusese devotată celei mai dezvoltate și mai bogate țări din regiune, Republica Africii de Sud.

Celălalt bărbat care stătea la masă era sud-african. Până în acest moment rămăsese tăcut, dar începu să vorbească încet:

– Nu înțeleg de ce pierdem atât de mult timp discutând despre această femeie. Explicați-mi.

Amândoi bărbații albi de la masă își întoarseră privirea către el. Când Raleigh Tabaka vorbea, oamenii de obicei ascultau. Avea o ardoare, un aer hotărât care menținea atenția celorlalți.

Întreaga lui viață, Joe Cicero lucrase cu negri africani, liderii naționaliști ai forțelor de eliberare și luptă socialistă. Îi cunoscuse pe toți, Jomo Kenyatta și Kenneth Kauda, Kwame Nkrumah și Julius Nyerere. Pe unii dintre ei ajunsese să îi cunoască îndeaproape: bărbați precum Moses Gama, care fusese trimis la o moarte de martir, și Nelson Mandela, care încă mai zăcea în închisoarea rasismului alb.

Cicero îl plasa pe Raleigh Tabaka în fruntea acestei companii ilustre. De fapt, Raleigh era nepotul lui Moses Gama, iar Raleigh fusese prezent în noaptea în care poliția sud-africană îi ucisese unchiul. Părea să fi moștenit personalitatea extraordinară și tăria de caracter ale lui Moses Gama și păși cu fermitate în spațiul lăsat liber de acesta. Avea treizeci de ani, dar era deja director delegat al Umkhonto we Sizwe, „Lancea Națiunii", aripa militară a Congresului Național Sud-African, iar Joe Cicero știa că își dovedise în repetate rânduri valoarea pe terenul

consiliilor ANC. Avea talentul, îndrăzneala şi verva de a se ridica la fel de sus ca orice alt african.

Joe Cicero îl prefera pe el aristocratului spaniol alb, dar recunoştea că, în ciuda diferenţei lor de culoare şi descendenţă, erau oameni plămădiţi din acelaşi aluat. Bărbaţi duri şi periculoşi, versaţi în moarte şi violenţă, partizani ai schimbărilor inteligente din sferele de putere şi ai intrigilor politice. Aceştia erau oamenii cărora Joe Cicero trebuia să le predea frâiele şi îi ura pentru asta.

– Femeia, rosti el cu greutate, ar putea avea o valoare extraordinară, dacă este controlată şi exploatată la întregul ei potenţial, dar o să îl las pe marchiz să îţi explice asta. Este cazul lui şi a studiat subiectul în detaliu.

Zâmbetul lui Ramón Machado păli brusc, iar privirea sa deveni rece şi ostilă.

– Aş prefera ca tovarăşul director să nu folosească acest titlu, zise el cu răceală. Nici măcar în glumă.

Joe Cicero reţinuse că era probabil singura modalitate de a străpunge armura spaniolului.

– Îmi cer scuze, tovarăşe. Joe înclină capul, mimând un gest de pocăinţă. Dar te rog, nu îngădui micii mele scăpări să îţi întrerupă recitalul.

Ramón Machado deschise dosarul de file nelegate care se afla pe masă în faţa lui, dar nu îi aruncă nici măcar o privire. Ştia pe de rost fiecare cuvânt pe care îl conţinea.

– I-am dat femeii numele de cod „Trandafirul Roşu" şi psihologii noştri i-au alcătuit un profil detaliat. Evaluarea arată că poate fi recrutată printr-o abordare foarte abilă. Având în vedere poziţia sa socială, ar deveni un agent de teren deosebit de valoros.

Raleigh Tabaka se aplecă în faţă, cu atenţia sporită. Ramón observă că în această fază nu avea nici o întrebare sau comentariu şi aproba această atitudine. Încă nu lucraseră mult împreună, aceasta era doar a treia lor întâlnire şi încă se mai evaluau reciproc.

– Trandafirul Roşu poate fi plasat într-o dilemă emoţională. Din partea tatălui, fata este membră a clasei albe conducătoare

din Africa de Sud. Tatăl său tocmai își încheie mandatul de ambasador în Marea Britanie, și se va întoarce în țara sa pentru a prelua funcția de președinte al industriei naționale de armament. Deține proprietăți enorme în minerit, domeniul funciar și financiar; după Oppenheimeri și Compania lor Anglo-Americană, familia este probabil cea mai bogată și mai influentă din sudul Africii. În plus, tatăl are legături până la cel mai înalt nivel al regimului fascist de la conducere. Însă cel mai important este faptul că tatăl ține nebunește la Trandafirul Roșu. Fata este în stare să obțină de la el, cu efort minim, orice îi dorește inima. Aceasta poate include un *entrée* la orice nivel de guvernământ și orice informație de orice tip de clasificare, chiar și pe cea cu privire la noua sa numire în corporația din industria armamentului.

Raleigh Tabaka încuviință din cap. Cunoștea familia Courtney și nu găsea nici o greșeală în aceste afirmații.

– Am întâlnit-o pe mama Trandafirului Roșu, dar ea se află de partea noastră a eșichierului politic, murmură el, iar Ramón aprobă dând din cap.

– Întocmai. Shasa Courtney este divorțat de soția sa, Tara, de șapte ani. Ea a fost complicea unchiului tău, Moses Gama, în atacul cu bombă împotriva parlamentului alb rasist, pentru care a fost întemnițat și după aceea ucis. A fost, de asemenea, amanta lui Gama și i-a purtat în pântece fiul bastard. Tara Courtney a fugit din Africa de Sud cu copilul lui Gama, după eșecul atentatului cu bombă. Acum trăiește în Londra, unde este foarte activă în cadrul mișcării antiapartheid. Este, de asemenea, membră a ANC, dar nu este considerată suficient de competentă sau de stabilă emoțional decât pentru funcții inferioare și misiuni de rutină. În prezent administrează o casă de siguranță pentru personalul ANC aici, în Londra, și uneori face muncă de curierat sau participă la organizarea de demonstrații. Adevărata ei valoare potențială rezidă în influența asupra Trandafirului Roșu.

– Da, încuviință Raleigh nerăbdător. Știu toate astea, mai ales despre relația ei cu unchiul meu, dar are de fapt vreo influență asupra fiicei ei? Nu ți se pare că simpatiile Trandafirului Roșu

atârnă cu greutate în partea tatălui?

Din nou Ramón încuviinţă din cap.

– În acest moment aşa stau lucrurile. Dar, în afară de mama ei, mai există un membru al familiei care are păreri radicale: fratele ei, Michael, care are o influenţă mult mai mare asupra ei. Şi există modalităţi de a o face să îşi schimbe părerea.

– Care sunt acestea? vru să ştie Tabaka.

– Una dintre ele este capcana iubirii, interveni Joe Cicero. Marchizul – scuzaţi-mă – tovarăşul Machado a stabilit contactul iniţial în acest scop. Capcana iubirii este una dintre numeroasele lui specialităţi.

– Să mă ţii informat asupra evoluţiei.

Raleigh făcuse o afirmaţie şi nici unul din ei nu răspunse imediat. Deşi Raleigh Tabaka avea funcţie executivă în ANC şi era membru al Partidului Comunist, nu era, precum ceilalţi doi, ofiţer KGB. Joe Cicero, pe de altă parte, era în primul rând ofiţer KGB, deşi promovarea de la colonel la general-colonel fusese confirmată cu numai o lună înainte, în aceeaşi perioadă în care clinica din Moscova îi diagnosticase carcinom la ambii plămâni. Joe Cicero bănuia că promovarea îi fusese acordată numai ca să îi îngăduie să se retragă cu o pensie mai mare, după o viaţă întreagă petrecută servind cu loialitate departamentul. Oricum, îndatoririle sale ca ofiţer ANC veneau după cele faţă de Mama Rusie, filialele subordonate nu erau afectate, iar ANC-ul primea numai informaţiile de care avea strictă nevoie.

Fidelitatea lui Ramón Machado era de asemenea evidentă. Se născuse în Spania, iar titlul său nobiliar era spaniol, dar mama lui fusese o cubaneză cu ochii albaştri-închis şi părul ca pana corbului. Îl întâlnise pe tatăl lui Ramón pe când era tânără menajeră pe proprietatea Machado de lângă Havana. După căsătorie, marchizul o luase pe frumoasa mireasă de rând cu el, în Spania.

În timpul Războiului Civil spaniol, marchizul opusese rezistenţă naţionaliştilor generalului Francisco Franco. În ciuda trecutului nobil şi a bogăţiei sale moştenite, tatăl lui Ramón

fusese un bărbat luminat și liberal. El se alăturase Armatei Republicane și comandase un batalion la asediul Madridului, unde a fost grav rănit. După război, familia Machado suferise opresiunea și discriminarea sub intolerabilul regim Franco. Marchiza reușise să îl convingă pe soțul ei să îi ia pe ea și pe tânărul lor fiu înapoi în insula natală din Caraibe. Deși fuseseră deposedați de cea mai mare parte a proprietăților și posesiunilor spaniole, familia încă mai avea proprietăți cubaneze. Familia Machado descoperise însă că viața sub dictatura lui Batista nu era cu mult mai bună față de cea sub Francisco Franco.

Mama lui Ramón era una dintre mătușile tânărului student de stânga Fidel Castro și una dintre cele mai înflăcărate admiratoare ale sale. Ea se implicase activ în campania împotriva regimului Batista, iar tânărul Ramón moștenea propriile convingeri politice de la ea și de la celebrul nepot.

După ce Fidel Castro fusese întemnițat pentru că a condus atacul îndrăzneț, dar, din fericire, eșuat, asupra cazărmilor din Santiago din 26 iulie 1953, și tatăl și mama lui Ramón fuseseră arestați împreună cu rebelii.

Mama lui Ramón murise în timpul interogatoriului, într-o celulă de poliție în Havana, iar tatăl său câteva săptămâni mai târziu în aceeași închisoare, din cauza tratamentului dur și de inimă rea. Încă o dată, proprietățile familiei fuseseră confiscate, iar unica moștenire a lui Ramón rămăsese detestatul titlu de marchiz, spoliat de întreaga avere. În acel moment avea paisprezece ani. Familia Castro l-a luat sub aripa ei ocrotitoare.

Când Fidel Castro a fost eliberat din închisoare sub amnistiere, Ramón s-a dus cu el în Mexic și la vârsta de șaisprezece ani era unul dintre primii recruți ai armatei cubaneze de eliberare din exil.

În Mexic a învățat pentru prima dată cum să își exploateze aspectul fizic deosebit de atrăgător și să își dezvolte metodele de a cuceri femeile. La vârsta de șaptesprezece ani tovarășii săi îl porecliseră deja El Zorro Dorado, „Vulpea Aurie", iar reputația sa de cuceritor irezistibil fusese confirmată.

Până la arestarea și moartea tatălui său în închisoarea lui Batista, Ramón a beneficiat de cea mai bună educație disponibilă unicului fiu al unei familii aristocratice. Absolvise o școală pregătitoare exclusivistă în Anglia și petrecuse doi ani la Harrow, deci vorbea engleza ca un nativ, la fel ca spaniola. În timpul zilelor de școală, avusese rezultate remarcabile la învățătură și deprinsese perfect manierele și tabieturile unui tânăr gentleman. Stătea bine în șaua calului și învățase să țină ritmul. Era de asemenea priceput la vânat potârnichi spaniole cu picioare roșii sau porumbei mexicani cu aripi albe. Putea trage și călări, dansa și cânta și era frumos, iar când s-au întors în Cuba cu Fidel Castro și cei optzeci și doi de eroi, pe 2 decembrie 1956, și-a dovedit valoarea în luptele care au lăsat cea mai mare parte a bandei curajoase moartă pe plaje.

A făcut parte dintre supraviețuitorii care au fugit cu Castro în munți. În timpul anilor de război de gherilă care au urmat, El Zorro a fost trimis în orașe și sate ca să își practice arta seducției pe femei, tinere și mai puțin tinere. În brațele lui Ramón ele deveneau fiice entuziaste ale revoluției. Cu fiecare cucerire devenea mai îndemânatic și mai încrezător, până ce banda sa de femei recrutate a contribuit la triumful final al revoluției și la înlăturarea regimului lui Batista.

Până acum Castro devenise perfect conștient de valoarea potențială a tânărului protejat și rudă și, odată ajuns la putere, l-a răsplătit trimițându-l să își continue educația pe pământul american. În vreme ce studia istorie politică și antropologie socială la Universitatea din Florida, Ramón și-a folosit îndemânarea pentru a infiltra banda de exilați cubanezi care, în cârdășie cu CIA-ul american, plănuiau contrarevoluția și invadarea insulei.

În bună măsură, inteligența lui Ramón a fost cea care a stabilit cu precizie momentul și locul invaziei din Golful Porcilor care avusese drept rezultat anihilarea trădătorilor. La acel moment calitățile sale extraordinare erau recunoscute nu numai de propriii concetățeni, ci și de aliații lor.

Când a absolvit *cum laudae* Universitatea din Florida şi s-a întors în Havana, şeful KGB din Cuba l-a convins pe Castro şi pe directorul DGA să îl trimită pe Ramón la Moscova pentru a-şi continua pregătirea. În Rusia, Ramón a întrecut aşteptările pe care KGB-ul le avea privind capacitatea şi potenţiala sa valoare. Era una dintre acele făpturi remarcabile care putea trece cu uşurinţă în orice pătură socială, de la asprele tabere de gherilă ale junglei, până la saloanele şi cluburile private ale celor mai sofisticate capitale ale lumii.

Cu ştiinţa şi binecuvântarea lui Fidel Castro, a fost recrutat în KGB. Date fiind legăturile sale, era firesc să fie numit director al comitetului ce coordona interesele ruseşti şi cubaneze în Africa.

În această funcţie, Ramón a studiat în mod special mişcările socialiste de eliberare africane şi era responsabil pentru selectarea acelor organizaţii care urmau să primească întreaga susţinere rusească şi cubaneză. El a iniţiat politica sub care Cuba a ajuns să activeze ca surogat al Mamei Rusii în sudul Africii şi în curând a devenit responsabil pentru aprovizionarea cu arme şi cu antrenarea grupurilor africane de rezistenţă. În această calitate, a devenit membru al ANC.

Într-un timp foarte scurt, a vizitat toate ţările africane aflate sub jurisdicţia sa, folosindu-se de paşaportul spaniol şi de titlul său şi pozând în investitor şi bancher capitalist cu scrisori de acreditare oferite de Directoratul Patru. A fost acceptat fără rezerve de administratorii colonialişti albi şi primit cordial de toată lumea, de la guvernatorii Angolei şi Mozambicului portughez, până la guvernatorul general britanic al Rhodesiei. A ajuns să cineze chiar cu notoriul arhitect al apartheidului, liderul sud-african, Hendrik Verwoerd.

Când s-a pus problema numirii unui nou şef al diviziei africane în locul suferindului general Cicero, calificările şi experienţa lui Ramón au făcut din el o alegere firească.

Prin urmare, în timp ce şedea în camera din spate a consulatului rus din Bayswater Road, împreună cu albul pe care urma să îl înlocuiască şi cu acest negru african lider de gherilă,

la fel ca și în cazul superiorului său era limpede față de cine era loial.

Atunci când Raleigh Tabaka ceruse să fie „informat asupra progresului", dovedise naivitate. Urma să fie informat numai atât cât avea să fie strict necesar. În viziunea lui Ramón și a guvernului său, instalarea acestui bărbat și a organizației pe care o reprezenta în locul elitei conducătoare din Africa de Sud era doar un pas spre îndeplinirea scopului final – instaurarea socialismului universal pe întreg întinsul continentului african.

– Firește că vei fi ținut la curent la fel, ca și cu toate celelalte chestiuni de interes, îl asigură Ramón pe un ton atât de sincer, încât bărbatul negru se așeză mai confortabil pe scaun și îi întoarse zâmbetul lui Ramón.

Foarte puține persoane, bărbați sau femei, erau imune la farmecele sale. Ramón se simți perfect satisfăcut să vadă cum farmecul lui acționează asupra unui subiect atât de dur și puțin dispus la compromisuri ca acesta.

Raleigh Tabaka era perfect conștient de mulțumirea de sine a albului, deși chipul acestuia rămăsese lipsit de expresie. Apăruse doar o licărire în privirea altfel limpede și verde a cubanezului. Numai cineva cu o mare putere de observație ca Raleigh ar fi putut-o remarca. Raleigh lucra deja de mulți ani cu albi din Rusia și Cuba și ajunsese să înțeleagă că în relațiile cu ei un singur lucru era exact și sigur. Nu se putea avea niciodată încredere în ei, în nici o împrejurare sau amănunt, fie el cât de neînsemnat.

Învățase să mimeze acceptarea, să le transmită semnale false de supunere, cum ar fi relaxarea fizică deliberată și zâmbetul sincer și încrezător. Totuși, nu uita nici o clipă că erau albi. Ca majoritatea africanilor, Raleigh era un rasist și un tribalist înnăscut. Îi ura pe acești oameni albi care îl priveau condescendent peste masa de conferințe, cu aceeași pasiune cu care îi ura pe polițaii albi care trăseseră la Sharpeville.

Nu uitase nici măcar un singur minut ziua aceea îngrozitoare, când sub un cer african albastru o ținuse în brațe pe fata

pe care o iubea, minunata fecioară neagră care urma să îi devină soție. O ținuse și o privise murind și, înainte ca ea să se răcească, își vârâse degetele adânc în rănile gloanțelor din piept și jurase să se răzbune.

Jurământul fusese făcut nu numai împotriva asasinilor, ci împotriva lor, a tuturor, a fiecărei fețe albe și a fiecărei mâini albe mânjite de sânge care adusese, de-a lungul secolelor, sclavia și subjugarea asupra tribului său. Ura era combustibilul cu care funcționa viața lui Raleigh Tabaka.

Privi fețele albe de cealaltă parte a mesei, zâmbi și își extrase puterea din ura sa.

– Așadar, zise el, o să ai grijă de femeie, rămâne stabilit. Acum să mergem mai departe...

– O clipă. Ramón își ridică mâna ca să îl oprească și se întoarse din nou spre Joe Cicero. Dacă voi continua cu Trandafirul Roșu, atunci trebuie să discutăm bugetul operațiunii.

– Am alocat deja două mii de lire sterline britanice..., protestă Joe Cicero.

– Suficient pentru stadiul preliminar. Bugetul va trebui să fie mărit. Trandafirul Roșu este fiica unui capitalist bogat și pentru a o impresiona trebuie să îmi păstrez rolul de nobil spaniol.

Mai discutară câteva minute în contradictoriu, în vreme ce Raleigh Tabaka lovea ritmic cu creionul, nerăbdător, în masă. Divizia africană era Cenușăreasa Directoratului Patru și fiecare bănuț trebuia numărat.

Era degradant, gândi Raleigh, ascultând cum se ciorovăie. Semănau mai degrabă cu două babe care vând pepeni pe marginea unui drum african prăfuit, decât cu doi bărbați care plănuiau să răstoarne un imperiu malefic și să elibereze cincisprezece milioane de suflete oprimate de negri.

În cele din urmă căzură de acord, iar Raleigh avu greutăți în a-și ascunde dezgustul atunci când repetă:

– Putem merge mai departe, la discutarea itinerariului meu pentru turul african?

Crezuse că acesta fusese motivul întâlnirii de astăzi.

– S-a primit autorizaţia de la Moscova?

Discuţiile continuară până după-amiază. Luară, în timp ce lucrau, un prânz frugal trimis sus, de la cantina consulatului, iar ceaţa fumului ţigării lui Joe Cicero umbrea lumina soarelui ce pătrundea prin unicul geam de sus. Încăperea era o unitate de înaltă securitate de la ultimul etaj, curăţat cu regularitate de dispozitive electronice de ascultare şi ferit de orice supraveghere venită din afară.

În cele din urmă, Joe Cicero închise dosarul din faţa lui şi îşi ridică privirea. Ochii săi negri erau injectaţi de sânge, de fum şi efort.

– Cu asta cred că am acoperit toate punctele de pe ordinea de zi, doar dacă nu este ceva nou?

Bărbaţii scuturară din cap.

– Ca de obicei tovarăşul Machado va pleca primul, zise Joe Cicero.

Era o regulă elementară de procedură ca niciodată să nu fie văzuţi în public unul în compania celuilalt.

Ramón părăsi consulatul pe poarta de acces spre birourile de acordare a vizelor, partea cea mai aglomerată a clădirii şi unde era cel mai puţin probabil să fie remarcat în mulţimea de studenţi şi alte persoane care aplicau pentru documente de călătorie spre Uniunea Sovietică.

O staţie de autobuz se afla în apropiere de zidul consulatului. Luă autobuzul 88, dar coborî din el la următoarea staţie şi intră zorit pe Lancaster Gate spre Grădinile Kensington. Rămase în grădina de trandafiri până ce se asigură că nu era urmărit, apoi traversă parcul.

Apartamentul său se afla pe o stradă îngustă ce dădea din Kensington Road. Fusese închiriat special pentru operaţiunea Trandafirul Roşu şi, deşi avea un singur dormitor, sufrageria era spaţioasă, iar poziţionarea era minunată.

În cursul celor două săptămâni de când locuia aici, Ramón reuşise să creeze o atmosferă de statornicie. Cuferele sale personale sosiseră din Cuba în compartimentul diplomatic. Ele

conţineau cele câteva tablouri bune pe care tatăl lui i le lăsase şi alte câteva mici articole de mobilier, inclusiv fotografii de familie în rame de argint, cu părinţii săi, castelul familiei şi proprietăţile din Andaluzia, în zilele lor de glorie. Articolele de sticlărie şi porţelanurile erau în seturi incomplete, dar purtau cu toate blazonul familiei Machado: cerbul şi porcul mistreţ, de fiecare parte a scutului împărţit în patru. Crosele de golf erau aşezate ca din întâmplare în colţul micului hol de la intrare, sacul din piele Hermès uzat, cu simbolurile heraldice discrete aproape şterse de timp. Din ceea ce învăţase despre Trandafirul Roşu, ştia că fata avea ochiul format pentru astfel de detalii.

Aruncă o privire la venerabilul ceas Cartier din aur masiv, o altă moştenire de familie, pe care o simţea nefamiliară la încheietura mâinii. Trebuia să se grăbească. Barba îi crescuse mare şi întunecată. Se bărbieri repede, dar cu grijă, apoi făcu un duş şi îndepărtă din păr izul ţigărilor turceşti ale lui Joe Cicero.

Se cercetă din reflex cu privirea în oglindă, atunci când trecu în dormitor. Era într-o condiţie fizică minunată atunci când se întorsese din Rusia, în urmă cu trei săptămâni. Cursul de perfecţionare pentru ofiţeri superiori la colegiul de pregătire al KGB, pe ţărmurile Mării Negre, îi călise trupul şi, deşi nu reuşise să mai facă decât arareori exerciţii fizice de atunci, acest lucru nu se vedea. Trupul său era încă neted şi dur, abdomenul plat, iar părul de pe corp negru şi cârlionţat. Felul în care îşi studia imaginea era complet lipsit de vanitate. Faţa şi corpul erau simple accesorii, unelte care urmau să fie folosite pentru îndeplinirea sarcinilor pe care şi le propusese. Nu îşi făcea iluzii despre natura trecătoare a calităţilor sale fizice, dar depunea eforturi pentru păstrarea lor în stare bună, cam în acelaşi fel în care un războinic şi-ar fi îngrijit armele.

– Mâine gimnastică, îşi promise el.

Ramón putea folosi studioul de arte marţiale din Bloomsbury condus de un refugiat ungur. Două ore de exerciţii intense de câteva ori pe săptămână aveau să îl menţină în formă pentru operaţiunea Trandafirul Roşu.

Purta pantaloni de călărie și o cămașă de lână Trevira de culoarea salviei, cu o cravată verde pe sub jacheta de tweed. Cizmele de echitație i se potriveau ca o a doua piele, perfect lustruite și mulându-se deasupra gleznelor atunci când se mișca. Nici o școală și nici o sumă de bani, ci numai anii de atenție iubitoare puteau obține acest efect.

Știa că Trandafirul Roșu călărea; în lumea ei caii ocupau un loc important. Cizmele acelea aveau să o facă să creadă că aparținea aceluiași grup exclusivist și de elită ca și ea.

Se uită din nou la ceas. Își gestionase bine timpul.

Încuie apartamentul și coborî în stradă. Norii de ploaie care amenințaseră mai devreme se risipiseră și lăsaseră loc unei după-amieze glorioase de vară. Până și elementele naturii conspirau, parcă, în ajutorul lui.

Grajdurile se aflau într-un spațiu îngust din spatele cazărmii Gărzii. Administratorul îl recunoscu. În timp ce semna în registru, Ramón își aruncă privirea pe listă ca să vadă cine mai venise și văzu că norocul nu-l părăsise. Trandafirul Roșu iscălise pentru calul ei cu douăzeci de minute mai devreme.

Coborî la grajduri și rândașul îi înșeuă calul. Era o iapă murgă pe care Ramón o alesese cu grijă și pentru care plătise cinci sute de lire din bugetul său de cheltuieli. Fusese, în orice caz, o adevărată afacere și știa că avea să își recupereze banii și chiar să facă și ceva profit dacă se hotăra să o vândă. Verifică chingile și hamurile, vorbindu-i încetișor, alintând-o cu mâinile și cu vocea sa, după care îi mulțumi omului cu un semn din cap și urcă în șa.

Într-o astfel de amiază se aflau mai bine de cincizeci de persoane la Rotten Row. Ramón își struni iapa pe sub stejari, în vreme ce grupuri de călăreți trecură pe lângă el în ambele direcții. Fata nu se afla printre ei.

De îndată ce calul se încălzi puțin, îl îmboldi ușor cu pintenii și porni la trap. Se mișca elegant, iar Ramón o călărea ca un centaur, făcându-se remarcat chiar și în acea companie de cu-

noscători. Alcătuiau o pereche remarcabilă şi nu puţine femei se întoarseră în şa ca să îi privească trecând.

La capătul Park Lane din Row, Ramón se întoarse şi îmboldi iapa într-un trap uşor. Galopatul era interzis. Câteva sute de metri mai în faţă, un grup de patru călăreţi veni spre el, două cupluri de tineri, dar dintre ei o tânără ieşea în evidenţă asemenea unei privighetori într-un stol de vrăbii.

De dedesubtul pălăriei de călărie, părul ei se unduia ca aripile unei păsări în zbor şi strălucea în soare. Când râdea i se vedeau dinţii foarte albi şi era roşie în obraji, de la mişcare şi vânt.

Ramón îl recunoscu pe bărbatul care călărea alături de ea. Fusese însoţitorul ei în majoritatea ocaziilor în care o observase pe Trandafirul Roşu în ultimele două săptămâni. Ramón ceruse informaţii despre el. Era al doilea fiu al unei familii extrem de bogate de fabricanţi de bere, un playboy din clasa de sus, genul cunoscut în societatea londoneză drept „Deb's Delight" sau „Hooray Henry" şi se aflase alături de ea şi cu patru zile în urmă, la concertul Rolling Stones. De atunci Trandafirul Roşu petrecuse două seri în compania lui, mergând la petreceri în zona Knightsbridge şi Chelsea. Ramón observase că fata îl trata cu un fel de concescendenţă amuzată, de parcă ar fi fost un pui de Saint Bernard foarte afectuos şi că în nici una dintre ocaziile în care îi urmărise nu rămăsese singură în compania lui, exceptând momentele în care o conducea în maşina lui MG de la o petrecere la alta. Ramón era aproape sigur că nu se culcaseră împreună, fapt neobişnuit în acea vară a anului 1969 când libertinajul sexual părea endemic.

Ştia, de asemenea, că Isabella Courtney nu era o fecioară neştiutoare. În cei trei ani în care locuise la Highveld, se ştia că avusese cel puţin trei legături explozive, dar de scurtă durată.

În timp ce distanţa dintre ei se scurta, Ramón îşi îndreptă din nou atenţia asupra iepei şi se aplecă să o mângâie pe grumaz.

– Aşa, fata mea.

Îi vorbi în spaniolă, dar cu coada ochiului o privi pe fată. Era un truc prin care părea că nu se uită direct spre țintă, dar de fapt nu pierdea din vedere nici cel mai mic detaliu.

Aproape că trecuseră unul de celălalt, când văzu bărbia fetei ridicându-se și ochii mărindu-i-se brusc, dar o ignoră și călări mai departe.

– Ramón! strigătul ei era ascuțit și imperativ. Așteaptă!

Struni iapa și se uită în spate, încruntându-se puțin nemulțumit. Fata își oprise calul și călărea acum după el, iar bărbatul își păstră expresia rezervată și puțin glacială, ca și cum nu îi era deloc pe plac întâlnirea.

Tânăra opri lângă el, strunindu-și calul aproape până la pas.

– Nu mă mai ții minte? Isabella Courtney. Tu m-ai salvat. Zâmbetul ei era nesigur și stânjenit. Bărbații o recunoșteau întotdeauna, indiferent cât de scurtă sau întâmplătoare fusese ultima lor întâlnire. La concertul din parc, sfârși ea, ezitând.

– Ah! În sfârșit pe chipul lui Ramón înflori un zâmbet. Mascota motocicletei. Scuză-mă. Erai îmbrăcată destul de diferit atunci.

– Nu m-ai așteptat ca să îți mulțumesc, îl acuză ea. Își reprimă nevoia de a râde zgomotos, de bucurie că în cele din urmă o recunoscuse.

– Nu erau necesare mulțumiri. Și apoi, din câte îmi amintesc, aveai nevoi mai urgente în altă parte.

– Ești singur? Fata schimbă repede subiectul. De ce nu ni te alături? Dă-mi voie să te prezint prietenilor mei.

– Oh, nu vreau să deranjez cu prezența mea.

– Te rog, insistă ea. O să le facă plăcere, ești o companie plăcută.

Ramón se înclină ușor în șa.

– Cum pot refuza o invitație atât de plăcută de la o domnișoară așa adorabilă? încuviință el, iar Isabella își simți inima tresăltând. Respira cu dificultate atunci când privea în acei ochi verzi, de pe chipul de înger al întunericului.

Ceilalți trei opriseră caii și îi așteptau. Dinainte să ajungă la ei, ea văzu că Roger se îmbufnase și îi făcu o plăcere malefică să spună:

– Roger, ți-l prezint pe marchizul de Santiago y Machado. Ramón, el este Roger Coates-Grainger.

Fata remarcă privirea mirată a lui Ramón și abia atunci își dădu seama că făcuse o gafă folosindu-i titlul. La prima lor întâlnire bărbatul nu îl dezvăluise.

Disconfortul ei de moment fu uitat atunci când îl prezentă pe Ramón lui Harriet Beauchamp și-i observă reacția. Aceasta își linse buzele ca mâța din reclama TV pentru mâncare de pisici. Harriet era cea mai bună prietenă din Londra a Isabellei, mai mult dintr-o considerație simbiotică decât dintr-o reală afecțiune mutuală. Lady Harriet era biletul de intrare al Isabellei în cercurile închise ale societății londoneze. Ca fiică de conte, era bine primită în locuri în care Isabella, în ciuda aspectului și a bogăției familiei, ar fi fost considerată o intrusă *nouveau riche,* cu accent ciudat. Pe de altă parte, Harriet descoperise că, oriunde s-ar fi aflat, Isabella Courtney era numaidecât înconjurată de o puzderie de bărbați. Sub exteriorul șters, blond și inexpresiv al lui Harriet, zăcea o mare iubăreață, iar Isabella era bucuroasă să îi paseze ceea ce ea respingea.

De obicei aranjamentul mergea de minune, dar Ramón cu siguranță nu era de respins, cel puțin nu încă, așa că, discret, Isabella interpuse calul între ei și îi aruncă lui Harriet o amenințare tăcută. Harriet se simți flatată. Știa că nu putea aspira vreodată să devină rivala Isabellei, dar o încânta să fie tratată ca atare.

– Marchiz? murmură Ramón în timp ce porniră din nou. Știi mult mai multe despre mine decât știu eu despre tine.

– Oh, probabil că ți-am văzut fotografia într-o publicație mondenă, sugeră Isabella, gândind: „Dumnezeule, nu-l lăsa să creadă că am fost atât de interesată".

– Ah, *Tatler,* desigur... încuviință Ramón.

Fotografia lui nu apăruse nicăieri, exceptând probabil dosarele CIA şi ale altor câteva agenţii de spionaj din lume.

– Da, *Tatler,* asta este.

Recunoscătoare, Isabella profită de portiţa de salvare pe care i-o oferise el, apoi îşi propuse să-l cucerească, dar fără să îşi arate interesul prea evident sau insistent. Era mai uşor decât anticipase. Ramón avea un farmec relaxat, un *savoir-faire* care se integra perfect în grupul lor. În curând toţi, exceptându-l pe Roger, care încă mai era îmbufnat, pălăvrăgeau şi râdeau împreună de parcă ar fi fost prieteni vechi.

Pe când se lăsa înserarea, iar ei se întorceau la grajduri, Isabella se apropie mai mult de Harriet şi îi şopti:

– Invită-l la petrecerea din seara asta!

– Pe cine?

Harriet deschise larg ochii prefăcându-se nedumerită.

– Ştii al naibii de bine pe cine, vrăjitoare mică. În ultima oră ţi-ai tot dat ochii şi ovarele peste cap către el!

Lady Harriet Beauchamp avea la dispoziţie casa familiei din Belgravia în timpul săptămânii, atunci când părinţii ei erau plecaţi la ţară. Organiza unele dintre cele mai extravagante petreceri din oraş.

În seara aceea, cea mai mare parte a artiştilor din *Hair*, musicalul de mare success, veniseră acolo după spectacol. Încă mai erau îmbrăcaţi în costume şi erau machiaţi, iar trupa jamaicană formată din patru membri, pe care Harriet o angajase, izbucni, ca să îi întâmpine, într-o versiune calipso a *Aquarius*.

Promitea să devină una dintre petrecerile memorabile ale lui Harriet. Era atât de aglomerat, încât cuplurilor care se gândeau la treburi serioase le lua douăzeci de minute ca să ajungă din sala de bal la dormitoarele de la etaj. Şi chiar şi acolo erau nevoiţi să îşi aştepte rândul. Isabella se întrebă, sumbră, ce ar zice tatăl lui Harriet, al zecelea conte, dacă ar afla de traficul din patul său cu baldachin.

În mijlocul agitației și a râsetelor, Isabella se izolase complet. Găsise un refugiu la jumătatea scărilor de marmură, de unde putea supraveghea toate sosirile pe ușa principală, dar și petrecerea din sala balului și holul de primire, unde ajunsese dansul.

Refuză cu fermitate să danseze, în ciuda invitațiilor care nu mai conteneau. Fusese atât de glacial de expeditivă cu atenția plictisitoare și umorul sec ale lui Roger Coates-Grainger încât, descurajat, acesta se refugiase la barul de pe terasă. Probabil că se plictisea de moarte, gândi ea cu o plăcere întunecată.

Seara se bucura de un asemenea succes, încât nici unul dintre invitați nu se putea rupe de aici ca să meargă la alt eveniment. Pe ușile duble din tek ale intrării principale dinspre piață, traficul curgea într-un singur sens, adică toată lumea intra, iar zgomotul și îmbulzeala creșteau cu fiecare minut care trecea.

Un alt grup sosi chiuind și strigând, iar Isabella simți cum tresaltă de emoție când în mijlocul lui zări un cap cu păr negru, dar aproape imediat își dădu seama că bărbatul era prea scund, iar când acesta se întoarse și putu să îi vadă fața, era gălbejit și fălcos. Aproape că îl urî, indiferent cine ar fi fost acesta.

Ca un fel de penitență masochistă, ținuse un pahar de șampanie toată seara, iar acum băutura era trezită și caldă de la degete. Se uită în jur ca să îl zărească pe Roger și să îl trimită după un alt pahar, dar văzu că dansa cu o fată înaltă și slabă, cu gene false și cu un chicotit strident care ajungea chiar și până la ea.

„Dumnezeule, e groaznică, gândi Isabella. Iar Roger pare așa de nătărău, salivând peste ea."

Aruncă o privire către ceasul franțuzesc din porțelan și bronz atârnat deasupra ușii către salon. Suspină. Era unu fără douăzeci.

La ora doisprezece și un sfert, în ziua care abia începea, tatăl ei dădea un prânz important pentru un grup de membri conservatori influenți ai Parlamentului și soțiile lor. Ca de obicei, Isabella avea să fie gazda. Ar fi trebuit să doarmă ca să arate bine, dar încă mai amâna momentul plecării.

„Unde dracu' este? se întrebă ea cu amărăciune. A promis că va veni, lua-l-ar naiba." (De fapt spusese că va încerca să treacă mai târziu.) Dar asta fusese de fapt o promisiune.

Refuză încă o invitație la dans fără să ridice măcar privirea și gustă șampania. Era oribilă.

„N-o să aștept nici un minut după ora unu, își făgădui ea. E ultimul meu cuvânt."

Dintr-odată pulsul i se opri, apoi o luă din nou la goană. În urechile ei muzica dobândi note mai dulci și mai vesele, gloata înăbușitoare și gălăgia părură să se retragă, proasta ei dispoziție se evaporă ca prin miracol și se simți înălțată de un val de excitare și anticipare febrilă.

Stătea chiar în cadrul ușii. Era atât de înalt, încât domina jumătate din capetele din jurul lui. O singură șuviță de păr îi cădea ca un semn de întrebare pe frunte, iar expresia lui era pierdută, aproape contemplativă.

Vru să îi strige numele.

„Ramón, aici sunt!"

Se abținu însă, și puse jos paharul de șampanie fără să se uite. Acesta se răsturnă, iar fata care stătea pe treapta de dedesubt scoase o exclamație când șampania caldă i se vărsă pe spatele gol. Isabella nici măcar nu îi auzi protestul. Se ridică în picioare dintr-o mișcare fluidă și imediat privirea rece și verde a lui Ramón se opri asupra ei.

Se priviră pe deasupra capetelor dansatorilor care se învârteau, de parcă ar fi fost singuri în încăpere. Nici unul din ei nu zâmbi. Isabellei i se păru că era un moment solemn. Venise și, într-un fel greu de explicat, simțea importanța a ceea ce se întâmpla. Era convinsă că în acea clipă viața ei se schimbase. Nimic nu va fi la fel ca până atunci.

Începu să coboare și nu se împiedică de cuplurile îmbrățișate care ocupau treptele. Acestea păreau să i se dea la o parte din cale, iar picioarele ei își găsiră drumul printre ele.

Îl privea pe Ramón. Nu îi veni în întâmpinare. Stătea pe loc în îmbulzeala amețitoare. Nemișcarea lui îi aminti de cea a unei

feline africane prădătoare şi, în timp ce cobora spre el cu inima bubuindu-i în piept, simţi un fior de teamă.

Ajunsă în faţa lui, nici unul din ei nu vorbi şi după o clipă îşi ridică braţele goale şi bronzate către el, iar, când o cuprinse la piept, şi le încolăci în jurul gâtului lui. Dansară şi fiecare mişcare a trupului lui se transmitea către al ei ca un curent electric.

Muzica era inutilă, căci se unduiau într-un ritm numai al lor. Lipindu-şi sânii de muşchii tari ai pieptului lui, îi simţi inima bătând, iar sfârcurile ei se umflară şi se întăriră. Ştiu că şi el simte asta, căci bătăile inimii i se înteţiră, iar culoarea verde a ochilor se întunecă.

Îşi arcui spatele, o mişcare lentă şi voluptoasă care făcu să i se încordeze muşchii de o parte şi de alta a şirei spinării. Ramón îşi trecu degetele de-a lungul lor, apoi le mută încet peste vertebrale ei, ca şi cum ar fi cântat la un instrument. Tresări sub atingerea lui şi instinctiv îşi împinse şoldurile în faţă, presându-le de ale lui şi simţi cum carnea lui se umflă şi se întăreşte, la fel ca a ei.

Pentru ea bărbatul era un copac măreţ, iar ea liana care îl înconjura, el era stânca, iar ea curentul tropical al oceanului care o mângâia, era vârful unui munte, iar ea norul care îl învăluia lin. Trupul ei era uşor şi liber, părea să plutească în braţele lui şi nu mai exista nici o altă realitate în afară de aceasta. Erau singuri în univers, transportaţi dincolo de legile naturale ale spaţiului şi timpului; până şi gravitaţia se suspendase, iar picioarele ei nu mai aveau contact cu pământul.

O îndreptă spre uşă, iar ea îl văzu pe Roger strigându-i ceva din cealaltă parte a camerei. Fata înaltă dispăruse, iar el era îmbujorat de furie, însă Isabella îl lăsă ţintuit în presa de trupuri, ca un peşte în plasă.

Coborâră treptele, scoase cheile de la Mini-Cooper din poşeta de seară şi le puse în mâna lui Ramón.

Conduse foarte repede pe străzile pustii, iar fata se aplecă înspre el atât cât îi îngădui centura de siguranţă şi îi privi chipul cu o asemenea concentrare, încât nici nu vedea, şi nici nu îi păsa,

unde o ducea. Simțea că nu mai poate îndura nici o clipă fără să îl atingă, fără să îi simtă din nou mâinile pe trupul ei. Din nou începuse să tremure.

Apoi Ramón opri brusc lângă trotuar și parcă mașina. Veni pe partea ei cu pași mari, iar ea știu că dorința lui era la fel de mare ca a ei. Se agăță de brațul lui și nici nu simți pământul sub picioare când străbătură aleea pietruită către intrarea în casa din cărămidă roșie, dintr-un șir de clădiri similare. O purtă pe scări până la etajul doi.

De îndată ce închise ușa apartamentului se întoarse către ea și pentru prima dată fata îi simți gura pe a ei. Fața lui era aspră din cauza bărbii abia crescute, dar buzele îi erau moi și fierbinți, și dulci ca un fruct copt, iar limba se mișca precum o vietate în gura ei.

Ca și cum ceva ar fi explodat înăuntrul ei, orice urmă de rațiune și de reținere o părăsi. În urechi parcă auzea vuietul vântului deasupra mării învolburate și se simți năpădită de un soi de nebunie.

Se desprinsese din îmbrățișarea lui și își smulse hainele cu o nerăbdare frenetică, lăsându-le să îi cadă la picioare pe podeaua de lemn lustruit a holului mic. Și el își dezbrăcă hainele la fel de repede, cu fața spre ea, iar Isabella îl privi uimită pe măsură ce fiecare detaliu al trupului lui începea să i se dezvăluie.

Nu își închipuise vreodată că trupul unui bărbat putea fi atât de frumos. Dacă alți bărbați erau corpolenți și păroși, ațâțați și cu vene proeminente, corpul lui era neted și perfect. I se părea că îl poate privi la nesfârșit, dar în același timp știa că dacă nu îl va simți mai repede în ea va urla de frustrare, așa că se aruncă goală la pieptul lui gol.

Se lipi cu putere de el, iar trupul lui era ferm și fierbinte. Totuși, părul de pe pieptul lui era insuportabil de aspru pe sfârcurile întărite ale sânilor ei. Gemu și îi acoperi buzele cu ale ei ca să nu țipe.

Bărbatul o ridică, iar ea se simți ca un fulg în brațele lui, apoi o purtă până la pat fără să întrerupă atingerea nesățioasă a gurilor lor.

Pe măsură ce se trezea, Isabella își dădea seama cât de bine se simțea. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Trupul o furnica de parcă fiecare mușchi și nerv avea o viață proprie.

Preț de câteva secunde lungi nu înțelese ce se întâmplase. Rămase întinsă, cu ochii închiși, savurând clipa. Știa că o asemenea senzație magică era trecătoare, dar ar fi vrut să nu se mai termine. Apoi deveni conștientă de mirosul masculin de mosc din nările ei și de gustul lui care încă îi mai stăruia pe limbă. Simțea durere acolo unde el intrase adânc în corpul ei și căldură pe pielea sensibilă din jurul gurii, iritată de barba lui. Savură toate senzațiile, inconfortul vag transformându-se într-o plăcere profundă și satisfăcătoare.

Apoi, realiză cu uimire: „Sunt îndrăgostită!" Și se trezi de tot. Bucuria era aproape delirantă.

Se ridică repede și așternutul îi căzu la brâu.

– Ramón, zise ea, iar pe perna de lângă a ei încă se mai vedea adâncitura lăsată de capul lui.

Un singur fir de păr negru stătea răsucit pe așternutul alb. Întinse mâna după el și descoperi că așternutul era rece, căldura trupului lui dispăruse de mult, iar bucuria i se transformă în disperare.

Ramón.

Se dădu jos din pat și cu picioarele goale se duse la baie. Ușa era întredeschisă, iar încăperea goală. Încă o dată plecase, iar ea stătea goală, în mijlocul camerei, privind demoralizată în jurul ei.

Era ca o felină. Simți că i se face pielea ca de găină în jurul sfârcurilor. Se îmbrățișă și se înfioră.

Atunci văzu biletul de pe noptieră. O singură foaie de hârtie colorată scumpă, care purta însemnele heraldice ale familiei

lui. O pironise cu cheile ei, cheile de la Mini. O smulse cu nerăbdare. Nu exista nici o formulă de salut.

Eşti o femeie extraordinară şi totuşi când dormi parcă eşti un copil, un copil frumos şi inocent. Nu m-am îndurat să te trezesc. Mi-e foarte greu să plec de lângă tine, dar trebuie.

Dacă poţi veni cu mine în Málaga în weekend, hai să ne întâlnim aici mâine-dimineaţă la nouă. Ai nevoie de paşaport, dar nu te obosi să îţi iei pijamale.

Ramón

Scoase un chiot de uşurare şi încântare, redevenind la fel de senină ca la trezire. Reciti biletul. Hârtia era netedă şi rece ca marmura şi plăcută la atingere. Pielea lui păruse la fel de fină, îşi aminti, iar expresia ei deveni visătoare pe măsură ce frânturi din ce se petrecuse noaptea trecută îi reveneau în minte.

Experienţa aceea depăşea cu mult orice altceva petrecut până atunci. Cu ceilalţi bărbaţi, chiar şi cu cei mai pricepuţi, mai răbdători şi mai receptivi, fusese permanent conştientă de trupurile lor separate, de existenţele lor divergente, de încercările deliberate de a da şi a primi plăcere. Cu Ramón nu simţise nici o separare. Fusese ca şi cum pusese stăpânire şi pe mintea ei, nu doar pe trup. Se contopiseră unul în celălalt într-un proces osmotic aproape divin, carnea şi minţile lor deveniseră una.

De atâtea ori în timpul nopţii, crezuse că atinseseră punctul culminant, numai ca să descopere că încă se mai aflau la poalele dealurilor, iar în faţa lor se afla un pisc, şi altul, şi altul. Fiecare mai înalt şi mai minunat decât ultimul. Nu existase un sfârşit, doar, în cele din urmă, alunecarea într-un somn atât de profund, încât se asemănase cu moartea, apoi reînvierea la această nouă existenţă încântătore şi fericită.

– Sunt îndrăgostită, şopti ea cu veneraţie aproape religioasă şi îşi privi propriul corp, uimită că ceva atât de fragil putea conţine atât de multă fericire, atât de multă emoţie.

Atunci își zări ceasul de mână alături de cheile mașinii pe noptieră.

– Dumnezeule! exclamă ea. Era zece și jumătate. Prânzul tatei!

Sări în picioare și zbură până la baie. Pe chiuvetă Ramón îi lăsase o periuță de dinți nouă, încă în ambalajul ei, iar această mică atenție o mișcă din cale afară.

Murmură versurile cântecului *Faraway Places* cu gura plină de pastă de dinți.

Decise că avea suficient timp pentru o baie rapidă. Se întinse în apa fierbinte, gândindu-se la Ramón, și descoperi că în străfundul ființei ei era un gol mare iar trupul ei tânjea ca Ramón să îl umple.

– Ajunge, zise ea râzând de sine. Cu o mișcare a baghetei lui magice te-a transformat într-o mică aiuriță nerușinată.

Sări afară din cadă și întinse mâna după prosop. Încă mai era umed de la apa pe care și-o șterse el de pe corp și îl apăsă pe gură și pe nas, inhalând mirosul vag, dar distinct, al pielii lui. O excita din nou.

– Încetează! își ordonă ea în oglinda aburită. Trebuie să fii în Trafalgar Square într-o oră.

Tocmai se pregătea să iasă din apartament, când scoase din nou o exclamație și năvăli din nou în baie. Scotoci prin poșetă după pilulele de Ovanom, aflate în ambalajul lor cu calendar și scoase una din compartimentul sigilat.

Puse pilula mică și albă pe limbă, apoi umplu pe jumătate paharul cu apă și își salută imaginea din oglindă cu el ridicat.

– Pentru viață, iubire și libertate, zise ea, și pentru multe reveniri fericite.

Apoi dădu pastila pe gât.

Sporturile sângeroase nu o revoltau pe Isabella Courtney. Tatăl ei fusese dintotdeauna vânător, iar pereții de la Weltevreden, casa lor de la Capul Bunei Speranțe, erau decorați cu trofeele de vânătoare. Între proprietățile familiei se afla o companie de safari care avea la dispoziție o imensă concesiune de vânătoare

în valea Zambezi. Cu numai un an în urmă petrecuse două săptămâni idilice în acea sălbăticie fermecătoare, împreună cu fratele ei mai mare, Sean Courtney, care avea licență de vânător profesionist. În numeroase ocazii Isabella însăși vânase cu câinii de vânătoare, la invitația lui Harriet Beauchamp. Isabella era un țintaș acceptabil, cu o minunată pușcă de vânătoare cu două țevi, Holland & Holland, de calibru 20, gravată cu aur, pe care tatăl ei i-o dăruise atunci când împlinise șaptesprezece ani. Cu ea trăsese după becațe în Delta Okavango, găinușe de nisip în Karoo, rațe și gâște în Zambezi, cocoși de munte pe platourile înalte și fazani, sitari și potârnichi pe unele dintre marile proprietăți englezești unde ea și ambasadorul fuseseră invitați.

Nu simțea nici o repulsie la vederea sângelui vărsat deliberat și, în plus, moștenise mult din simțul de aventură al familiei, așadar îi plăcea competiția.

Era cea de-a doua zi, iar numărul inițial de aproape trei sute de participanți fusese redus la doi, căci era o competiție de genul „eliminat la o ratare" și „învingătorul ia totul". Taxa de intrare era o mie de dolari americani de persoană, deci miza ajunsese la peste un sfert de milion, așa că tensiunea era foarte mare atunci când americanului îi veni din nou rândul.

Doar el și Ramón Machado mai rămăseseră în joc și trăseseră la fel de bine în ultimele douăzeci și trei de runde. În cele din urmă, pentru a ieși din impas și a decide învingătorul, judecătorii spanioli deciseră ca de acum înainte să fie doborâte câte două păsări.

Americanul era un profesionist adevărat. Participa la circuitul din Spania, Portugalia, Mexic și America de Sud și, până cu un an în urmă, la cel din Monaco. Acum însă, concursurile fuseseră interzise în micul principat, după ce un porumbel rănit scăpase de pe teren și reușise să zboare peste zidurile palatului și să se prăbușească pe măsuța de ceai a prințesei Grace, împroșcând cu sângele lui fața de masă de dantelă și hainele doamnelor. Prințul Rainier auzise țipetele de la depărtare și acela fusese sfârșitul întrecerilor de vânătoare de porumbei din Monaco.

Americanul era de vârsta Isabellei, neavând încă douăzeci și cinci de ani, dar se spunea că venitul său depășea o sută de mii de dolari pe an. Trăgea cu o pușcă de calibrul 12 care fusese confecționată de legendarul armurier James Manton, cu mai bine de un secol în urmă. Desigur că arma fusese recalibrată și adaptată la cartușele moderne mai lungi și la pulberea fără fum. În orice caz, butucul și acționarea, completate cu ciocanele încorporate, erau originale și păstrau echilibrul minunat și ținta exactă stabilite de bătrânul James.

Tânărul american își luă poziția, trase piedica, vârî patul puștii sub subsuoara dreaptă și ținti cele două țevi chiar deasupra centrului semicercului format de cele cinci coșuri din nuiele împletite care fuseseră așezate la aproape douăzeci și opt de metri de el.

Fiecare coș conținea un porumbel viu. Erau păsări sălbatice de tipul celor care trăiau în stoluri în centrele marilor orașe. Păsări mari și robuste de culori variate, bronz, albastre și verde irizat, unele dintre ele cu benzi negre în jurul gâturilor sau pete de alb pe aripi.

Pentru a asigura necesarul de păsări, clubul de tragere construise un porumbar pe acel teren, o structură care conținea tăvi care erau umplute zilnic cu boabe de porumb măcinat și împrejmuită de uși ce puteau fi activate cu telecomanda pentru a prinde păsările înăuntru. Adesea, un porumbel care scăpase neatins de gloanțe se întoarcea direct la adăpostul cu hrană. Multe dintre păsări fuseseră rănite în numeroase dăți, iar acestea erau creaturi șirete care învățaseră mici trucuri pentru a tulbura ținta trăgătorului. Mai mult, mânuitorii păsărilor care le încărcau în coșuri știau cum să smulgă o pană sau două din aripă sau din coadă pentru ca zborul lor să devină unul imprevizibil.

Coșurile erau operate de un mecanism inexact, cu o întârziere de până la cinci secunde, după ce țintașul striga „Trage" pentru eliberarea unei păsări. Cinci secunde, pentru un om cu palmele transpirate, inima la galop și zeci de mii de dolari în joc, puteau părea o eternitate.

Coşurile se aflau la o distanţă de douăzeci şi opt de metri, iar raza efectivă a unei puşti de calibru 12 se ştia că este în general de treizeci şi şase de metri. Prin urmare păsările erau eliberate aproape la limita maximă, iar în plus cercul de reţinere se afla la numai nouă metri dincolo de linia coşurilor.

Cercul de reţinere era un zid scund de lemn, de numai douăzeci de centimetri înălţime, care demarca hotarul teritoriului de împuşcare. Pentru a fi calificată drept o reuşită, carcasa unei păsări sau, în cazul unei rafale care spulbera pasărea în mai multe bucăţi, partea cea mai mare a carcasei, calculate după greutate, trebuia să cadă în interiorul zidului de lemn. În acest fel, trăgătorul trebuia să ucidă pasărea în timp ce aceasta se ridica din coş, în limita a nouă metri, înainte să treacă dincolo de periferia terenului de tragere.

Coşurile erau aşezate pe un semicerc de patruzeci şi cinci de grade în faţa lui, nu exista nimic să indice care capac se va ridica la comanda „trage" şi nici o modalitate de a prezice în ce direcţie va porni pasărea în momentul în care era eliberată. O lua fie la stânga, fie la dreapta, poate direct înainte şi uneori – în cel mai deconcertant caz – zbura direct spre faţa trăgătorului.

În plus, porumbeii erau zburătoare rapide şi gălăgioase, care puteau coti brusc în aer, iar acum juriul decisese ca, în loc de o singură pasăre, să fie eliberaţi simultan doi porumbei.

Americanul luă poziţia de tragere, ghemuindu-se puţin, cu piciorul drept uşor înainte ca al unui boxer, iar Isabella căută mâna lui Ramón şi o strânse încet. Stăteau pe primul rând de jos al tribunei acoperite, pe scaunele capitonate cu piele rezervate concurenţilor şi oficialilor clubului.

– Trage! zise americanul, iar vocea lui nazală de texan răsună în liniştea din jur ca un ciocan pe o nicovală de oţel.

– Ratează! şopti Isabella. Te rog, ratează.

Preţ de o secundă, apoi de încă o secundă, nu se întâmplă nimic. Apoi, cu un trosnet, încuietorile a două dintre coşuri se deschiseră, numerele doi şi cinci, jumătate la stânga şi complet la dreapta locului unde era poziţionat americanul şi ambele

păsări, lovite de jeturi de aer comprimat prin țevi aflate la fundul coșurilor, zburară instantaneu.

Numărul doi porni drept, zburând jos și foarte repede. Americanul se răsuci cu îndemânare spre pasăre, ridicând pușca la umăr, și trase de cum o atinse. La patru metri de coș, silueta porumbelului fu distorsionată de rafala de alice. Bătaia aripilor îngheță, el muri instantaneu în aer și căzu într-un nor de pene mult în interiorul inelului, rămânând nemișcat pe iarba de un verde crud.

Americanul se răsuci spre a doua pasăre. Pornise către dreapta, un ghem strălucitor de bronz, dar la sunetul primei împușcături o luase înapoi atât de brusc, încât americanul nu își putuse regla ținta la timp. Împușcătura nimeri la stânga, la numai câțiva centimetri. În loc să pătrundă în inimă sau creier, rafala de alice din țeavă smulse aripa dreaptă a păsării și creatura oribil mutilată căzu fluturând, lăsând o dâră de pene în aer.

Căzu la mai puțin de un metru în interiorul zidului alb din lemn și un suspin se ridică din rândul spectatorilor din tribună. Apoi, incredibil, pasărea, cu o singură aripă, bătu frenetic din ea și reuși să se ridice. Se îndreptă zbătându-se spre zid, bătând fără efect aerul cu o aripă, scoțând un țipăt agonizant cu gâtul sugrumat.

Spectatorii icniră și se ridicară în picioare toți ca unul, iar în centru americanul îngheță, cu pușca fără gloanțe încă pe umăr. Avea voie numai două cartușe. Dacă reîncărca acum și ucidea pasărea cu un al treilea glonț, avea să fie imediat descalificat și pierdea banii de premiu.

Porumbelul ajunse la baricadă și trecu slăbit peste el. Lovi lemnul cu pieptul la numai doi centimetri și jumătate de marginea de sus și căzu înapoi, lăsând o pată de sânge rubiniu pe vopseaua albă.

Jumătate dintre spectatori strigară „Mori!", câtă vreme cei care pariaseră împotriva americanului țipară „Haide! Haide, porumbelule!"

Porumbelul se adună, ameţit şi sări încă o dată spre marginea de sus. De data aceasta ajunse sus şi se balansă nesigur înainte şi înapoi.

Isabella era în picioare, aclamând febrilă alături de ceilalţi.

– Sari! se ruga ea. Nu – oh, te rog, nu muri, porumbelule! Te rog, sari dincolo!

Dintr-odată, pasărea încremeni în rigiditatea morţii, gâtul i se dădu pe spate, apoi căzu dincolo de zid şi rămase nemişcată pe pajiştea verde.

– Mulţumesc! suspină Isabella, aşezându-se din nou pe scaun.

Porumbelul căzuse în afara cercului, iar difuzoarele de deasupra capetelor lor anunţară verdictul, în spaniolă, dar Isabella ajunsese în ultimele două zile să înţeleagă despre ce era vorba.

– O ţintă atinsă. O ratare.

– Nu cred că inima mea o să reziste la atâta tensiune.

Isabella îşi duse mâna la piept cu un gest teatral, iar Ramón îi zâmbi, privind-o cu ochii verzi şi reci.

– Uită-te la tine! se văită ea. Un adevărat om de gheaţă. Tu nu simţi niciodată nimic?

– După ce ies din patul tău, nu, murmură el şi, înainte ca ea să poată da o replică potrivită, difuzoarele o întrerupseră.

– Următorul concurent! Numărul 110!

Ramón se ridică şi îşi potrivi căştile de protecţie pe urechi cu o expresie perfect calmă. O instruise pe Isabella să nu îi ureze noroc, aşa că fata nu făcu nimic în timp ce se îndreptă spre rastelul lung de la poartă, unde se mai afla doar arma lui. O dădu jos, o prinse la încheietura cotului şi ieşi în strălucirea soarelui iberic.

Lui Isabella i se părea atât de frumos şi de romantic. Soarele îi strălucea în păr, iar vesta de vânător fără mâneci, cu petice de piele fină la umeri, era croită pe torsul lui suplu, potrivindu-se atât de bine încât patul unei puşti nu ar fi găsit nici o încreţitură de material atunci când se răsucea.

La locul de tragere încărcă cele două ţevi ale armei Perazzi de calibru 12 şi închise compartimentele. Numai atunci aruncă

o privire înapoi către Isabella, așa cum făcuse de fiecare dată când țintise în ultimele două zile. Fata îi anticipase gestul și își ridicase ambele mâini, arătându-i pumnii încleștați.

Ramón se întoarse și întregul trup îi încremeni. Din nou postura lui îi aminti de o felină africană, de acea nemișcare a leopardului care își pândește prada. Nu se ghemui ca americanul, ci rămase drept și grațios și zise ușor:

– Trage!

Ambele păsări țâșniră din coșuri dând frenetic din aripi, iar Ramón mânui arma cu o economie de mișcări atât de elegantă, încât păru relaxat și deloc grăbit.

Când fusese în Mexic cu vărul său Fidel Castro, pușca aceasta îl ajutase să obțină sume importante necesare armatei de eliberare, în întrecerile de tir la porumbei din Guadalajara. Era deci un profesionist, cu vedere și reflexe perfecte pentru acest fel de sarcină.

Prima pasăre porni oblic, gonind cu aripile verzi către zid, iar Ramón se îndreptă mai întâi către aceea. Nimeri în plin numărul șase cu o încărcătură, iar aceasta explodă ca o pernă într-un nor de fulgi.

Se întoarse spre cealaltă pasăre, făcând o piruetă de dansator. Porumbelul acesta era un veteran. Fusese împușcat de multe ori, iar acum zbura jos, la nivelul coșului. Mânuitorul îi tăiase coada inegal și, deși zbura cu aproape o sută de kilometri la oră, alunecă într-o parte și ezită.

În loc să se îndrepte spre zid, veni drept spre capul lui Ramón, reducând distanța la mai puțin de nouă metri și îngreunându-i sarcina. Prin urmare, bărbatul avu doar o sutime de secundă să reacționeze, iar scurtimea extremă a razei nu avea să dea încărcăturii posibilitatea de a se împrăștia. Era ca și cum ar fi tras un singur glonț, iar o eroare de o singură fracțiune de secundă ar fi echivalat cu o ratare.

Lovi porumbelul direct în cap cu o încărcătură întreagă de la distanță mică, iar pasărea se dezintegră. Trupul ei fu spulberat

într-o explozie de pene însângerate şi numai aripile rămaseră intacte. Acestea căzură rotindu-se la picioarele lui Ramón.

Isabella ţipă nebuneşte şi se ridică în picioare; apoi, dintr-un singur salt, sări peste barieră. Deşi arbitrul strigă la ea într-o spaniolă ininteligibilă, tânăra alergă cu picioarele ei bronzate şi se aruncă la gâtul lui Ramón.

Mulţimea era deja entuziasmată de tensiunea concursului. Acum râdea şi aplauda în timp ce Ramón şi Isabella se îmbrăţişau în centrul terenului. Formau un cuplu splendid, aproape incredibil de frumos, amândoi înalţi şi atletici, plesnind de sănătate şi vigoare tinerească, iar această manifestare spontană de afecţiune atinse coarda sensibilă a privitorilor.

Merseră în oraş cu Mercedesul pe care Isabella îl închiriase de la aeroport. Ramón deschise un cont la Banco de España din piaţa principală şi depuse în el tot ce câştigase.

În chip ciudat, cei doi aveau aceeaşi atitudine faţă de bani. Isabellei părea să nu-i pese de preţ. Ramón observase că dacă vreo rochie sau o bijuterie îi atrăgea atenţia, nu se mai obosea să întrebe cât costă. Arunca numai una dintre numeroasele ei cărţi de credit pe tejghea, apoi semna chitanţa, iar pe a ei o punea în poşetă, fără să se mai uite la ea. Când îşi golea geanta în camera de hotel, mototolea chitanţele, tot fără să le citească, apoi le azvârlea în coşul de gunoi sau în scrumieră.

Ca o regulă, purta totuşi cu ea, în geanta mare de umăr din piele, un teanc de bancnote mari. Era în orice caz evident că nu se sinchisise de rata de schimb a lirei sterline în peseta spaniolă. Ca să plătească o cafea sau un pahar de vin, alegea o bancnotă a cărei mărime şi culoare i se părea mai potrivită ocaziei şi o arunca pe masă, lăsându-l adesea pe chelner să privească uimit în urma ei.

Ramón avea un dispreţ asemănător pentru bani. În primul rând îi socotea un simbol şi fundamentul sistemului capitalist. Ura să fie condus de legile economiei şi bogăţiei pentru dărâmarea cărora îşi dedicase întreaga viaţă. I se părea că se înjoseşte

atunci când trebuia să se linguşească la Moscova pentru bani cu care să îşi îndeplinească îndatoririle. Şi totuşi, foarte de timpuriu în cariera sa devenise conştient de aprecierea specială de care se bucura din partea superiorilor săi atunci când făcea chiar el rost de fonduri cu care să îşi finanţeze operaţiunile.

În Mexic împuşcase porumbei vii. Când era student la Universitatea din Florida, importase droguri din America de Sud şi le vânduse în campus. În Franţa făcuse trafic de arme pentru algerieni. În Italia făcuse contrabandă cu valută şi aranjase patru răpiri reuşite. Toate profiturile acestor operaţiuni fuseseră raportate în detaliu la Havana şi Moscova. Aprobarea lor se reflectase în promovarea rapidă de care se bucurase şi în faptul că un bărbat de vârsta lui fusese ales să îl înlocuiască pe generalul Cicero ca şef al unei întregi secţiuni a Directoratului Patru.

De la bun început lui Ramón îi fusese clar că banii de cheltuială pe care generalul Cicero îi alocase pentru proiectul Trandafirul Roşu erau total insuficienţi. Fusese silit să acopere această lipsă în mare grabă, şi, desigur, această scurtă călătorie în Spania îi oferise de asemenea ocazia ideală de a începe faza a doua a operaţiunii.

În seara aceea, pentru a sărbători victoria lui Ramón, luară cina la un mic restaurant cu specific marin, ascuns de hoardele de turişti pe o alee lăturalnică, unde Isabella era singura străină. Cina consta într-o paella nemaipomenită preparată tradiţional şi însoţită de un vin de pe una dintre proprietăţile care aparţinuseră cândva familiei lui Ramón şi a cărei mică producţie nu era niciodată vândută în afara Spaniei. Era rece şi parfumat şi avea o luminozitate verde pal în lumina lumânării.

– Ce s-a întâmplat cu proprietăţile familiei tale? întrebă Isabella, după ce gustă şi aprecie vinul.

– Tata le-a pierdut după ce Franco a venit la putere. Ramón îşi coborî vocea. A fost antifascist de la bun început.

Isabella încuviinţă din cap, înţelegătoare. Propriul ei tată luptase împotriva fasciştilor, iar ea împărtăşea credinţa la modă a generaţiei ei în esenţa pozitivă a întregii umanităţi şi în idealul

oarecum abscons al păcii universale, lucruri despre care știa că se aflau la polul opus față de fascism. În poșetă avea o insignă cu semnul păcii, dar ar fi fost prea plebeu să o poarte agățată de haine.

– Povestește-mi despre tatăl și familia ta, îl invită ea.

Își dădea seama că, deși era cu el de aproape o săptămână, știa de fapt foarte puține despre el, în afară de ceea ce ataşatul spaniol îi spusese la cină.

Ascultă cu fascinație în timp ce Ramón povesti o frântură din istoria familiei. Unul dintre strămoșii săi călătorise alături de Columb spre Americi și Caraibe în 1492, iar Isabella se arătă foarte impresionată de vechimea descendenței lui.

– Noi ne cunoaștem familia până la străbunicul Sean Courtney, spuse ea depreciativ despre propriul trecut. Iar el a murit cândva prin anii 1920.

Chiar când rostea faza, își dădu seama că, dacă Ramón ar fi tatăl, atunci fiul ei ar fi putut într-o zi să se bucure de asemenea descendență. Până în acel moment fusese pur și simplu fericită să se afle alături de Ramón, dar acum, în timp ce se apropia de el și îi privea ochii la lumina lumânării, orizonturile ambiției ei se lărgiră. Îl voia cum nu mai dorise nimic până atunci vreodată.

– Vezi tu, Bella, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu sunt un om bogat.

– Oh, ba ești. Te-am văzut punând la bancă două sute de mii de dolari în după-amiaza aceasta, zise ea glumind. Cel puțin îți permiți să îmi cumperi încă o sticlă de vin.

– Dacă n-ar fi trebuit să zbori înapoi la Londra mâine-dimineață, aș fi folosit o parte din bani ca să te duc în Granada. Te-aș fi însoțit la luptele cu tauri și ți-aș fi arătat castelul familiei mele din Sierra Nevada...

– Dar trebuie să te întorci și tu la Londra, nu-i așa? protestă ea.

– Câteva zile – aș fi putut amâna câteva zile. Orice sacrificiu numai ca să fiu cu tine.

– Știi, Ramón, nici măcar nu știu ce faci. Cum îți câștigi existența?

– Comerț bancar, zise el pe un ton indiferent. Lucrez pentru o bancă privată și sunt responsabil cu afacerile africane. Aranjăm împrumuturi pentru companiile dezvoltatoare în Africa Centrală și de Sud.

Mintea Isabellei lucra cu frenezie. Lipsa de noroc a lui Ramón era compensată din plin de originile sale auguste și era bancher. Cu siguranță se va găsi un post de conducere la Courtney Enterprises. Peisajul începea să arate minunat.

– Mi-ar plăcea mai mult decât orice pe lume să îți văd castelul, Ramón scumpule, șopti ea și gândi: „Mă întreb cât costă un castel și dacă îl pot convinge pe Garry".

Fratele ei, Garry, era președintele și directorul financiar al Courtney Enterprises. Ca toți ceilalți bărbați din familie, nici el nu rezista șarmului Isabellei. Și ca majoritatea celor din familia ei, și el era teribil de snob. O marchiză avea nevoie de un castel – poate că îl va convinge.

– Cum rămâne cu tatăl tău? întrebă Ramón. Credeam că i-ai promis că te vei întoarce luni.

– Lasă-l pe tata în seama mea, zise ea sigură pe sine.

– Bella, este cea mai ridicolă oră ca să trezești un bătrân, protestă Shasa când răspunse la telefon. Cât e ceasul, pentru numele lui Dumnezeu?

– E șase și ceva și noi deja am fost să înotăm, iar tu nu ești bătrân. Ești tânăr și frumos, cel mai frumos bărbat pe care îl cunosc, chicoti Isabella pe linia internațională.

– Sună periculos, murmură Shasa. Cu cât complimentul este mai extravagant, cu atât mai revoltătoare este cererea. Ce doriți, domnișoară? Ce mai pui la cale acum?

– Ești un cinic bătrân, *pater,* zise Isabella, trecându-și degetul arătător prin părul de pe pieptul lui Ramón. Stătea gol, alături de ea, pe patul dublu. Trupul lui încă mai era lipicios, umed și sărat după baia pe care o făcuseră în Mediterana. Am sunat numai ca să îți spun cât de mult te iubesc.

Shasa chicoti.

– Ce șoricel priceput. Cu siguranță te-am învățat bine.

Stătea pe perne și își strecură brațul liber în jurul umerilor femeii de lângă el. Aceasta oftă somnoroasă și se ghemui mai aproape de el, lipindu-i-se de piept.

– Ce face Harriet? întrebă Shasa.

Harriet Beauchamp fusese de acord să acopere expediția Isabellei în Spania.

– Bine, îl liniști Isabella. E aici cu mine chiar acum. Am petrecut de minune.

– Transmite-i dragostea mea, ordonă Shasa.

– Așa o să fac, încuviință ea, acoperind receptorul și aplecându-se ca să îl sărute pe Ramón pe buze. Și ea îți trimite dragostea ei, *papa*, dar refuză să urce în avionul de Londra în dimineața asta.

– Ah! exclamă Shasa. Ajungem la adevăratul motiv al acestei atenții filiale.

– Nu e vorba de mine, tati, ci de Harriet. Vrea să meargă în Granada. E o coridă. Vrea să merg cu ea.

– Iar miercuri iei avionul spre Paris. Ai uitat de asta? Voi vorbi la Club Dimanche.

– Tati, ești un orator atât de bun. Franțuzoaicele te adoră. Sunt convinsă că nu ai nevoie de mine cu adevărat.

Shasa nu răspunse. Știa că tăcerea era o modalitate sigură de a o deconcerta pe fiica lui cea capricioasă. Acoperi receptorul și o întrebă pe femeia ghemuită lângă el:

– Kitty, poți veni miercuri la Paris?

Femeia deschise ochii.

– Știi că sâmbătă plec la conferința OUA din Etiopia.

– Te întorci până atunci.

Se ridică într-un cot și îl privi gânditoare.

– Piei, satană.

– Tati, mai ești acolo? se auzi vocea Isabellei.

– Deci tu, sânge din sângele meu, ești hotărâtă să mă lași baltă, nu-i așa? întrebă Shasa pe tonul lui cel mai afectat. De unul singur în cel mai puțin romantic oraș din lume?

– N-o pot abandona pe Harriet, explică Isabella. Îți promit că o să mă revanșez.

– Ai face bine, domnișorico, o avertiză Shasa. O să îți aduc aminte de datoria ta.

– Probabil că o să mor de plictiseală în Granada – și o să îmi fie teribil de dor de tine, *papa*, șopti Isabella plină de căință și își coborî degetul de-a lungul trupului lui Ramón, peste buric și în părul des de dedesubt. Răsuci o șuviță neagră în jurul arătătorului.

– Iar eu voi fi nefericit fără tine, Bella, zise Shasa, lăsă receptorul să cadă în furcă și o împinse cu blândețe pe Kitty înapoi pe perne.

– Am zis să piei, satană, protestă ea fals. Nu să te urci pe mine.

Isabella conducea la fel de repede și de bine ca oricare alt bărbat pe care îl cunoștea. Ramón stătea sprijinit de scaunul de piele al Mercedesului închiriat și o studia fără să se ferească. Pe față o mișca atenția lui și la fiecare câteva minute, atunci când o porțiune dreaptă de drum îi permitea acest lucru, arunca o privire spre el sau întindea mâna ca să îl atingă.

Spre deosebire de numeroasele misiuni pe care le primise de-a lungul anilor, lui Ramón nu îi era greu să joace teatru cu această femeie. Îi simțea puterea, un rezervor nesecat de curaj și determinare care îl intrigau.

Înțelegea că era încă neîmplinită și neliniștită, nemulțumită și revoltată împotriva existenței ei lejere, dornică de provocare și entuziasm, căutând ceva, o cauză căreia să i se dedice.

Isabella era foarte atractivă din punct de vedere fizic, iar lui nu-i era deloc greu să mimeze acea atenție tandră față de ea, eticheta îndrăgostitului. O privea astfel în mod deliberat. Era perfect conștient de farmecul lui, de privirea de un verde glacial ca de șarpe care hipnotizează o pasăre sălbatică, și totuși îi plăcea să se uite la ea ca la o minunată operă de artă. Deși știa din dosarul ei că mai fusese și cu alți bărbați, în ultimele câteva

zile îşi dăduse seama că o coardă a fiinţei ei era încă neatinsă şi avea o stranie calitate virginală care îl excita.

La fel ca alţi amanţi legendari, Ramón suferea de ceea ce este cunoscut drept satirism. Numele derivă de la zeităţile pădurii din mitologia romană pe jumătate bărbaţi, pe jumătate ţapi şi al căror apetit sexual era uriaş. Deşi lui Ramón Machado îi plăceau femeile, indiferent dacă le găsea atrăgătoare sau nu, totuşi pentru el era ceva neobişnuit să atingă orgasmul. În cele mai multe cazuri era neobosit, capabil să reziste mai mult decât partenera cu cel mai lent libido şi să aducă o femeie normală în situaţia de a cere milă. Apoi putea să continue la cel mai mic semn că femeia mai voia şi era atât de sensibil acordat la sexualitatea feminină, încât de obicei recunoştea acel semn chiar înaintea ei.

Această femeie era una dintre acele creaturi rare care îl puteau excita fără prea multă dificultate. Cu ea ajunsese la orgasmul adevărat de mai multe ori şi ştia că o va face din nou. Era, desigur, esenţial pentru planurile sale ca acest lucru să se întâmple.

Conducând dinspre coastă în acea zi înăbuşitoare de vară, Isabella era mai fericită şi mai încântată ca niciodată. Era îndrăgostită. Nu avea nici cea mai mică îndoială că aceasta era marea pasiune a vieţii ei. Nu existase vreodată şi nu concepea să mai existe vreodată cineva ca el. Nu va mai experimenta niciodată o emoţie care să depăşească tot ceea ce simţea pentru el acum. Prezenţa lui alături de ea şi ochii aceia verzi aţintiţi asupra ei făceau ca soarele să fie mai strălucitor şi aerul uscat al Sierrei să fie mai dulce pe buzele ei.

Câmpiile vaste şi munţii din depărtare îi aminteau de îndrăgitele meleaguri natale. O transportau înapoi în orizonturile deschise ale marelui Karoo, căci acolo întâlnea acelaşi pământ de culoarea blănii de leu şi acelaşi peisaj stâncos. Privindu-le, starea ei de spirit se însenină şi mai mult şi râse în hohote de fericire, abia abţinându-se să nu ţipe: „Oh, Ramón,

iubitule, te iubesc. Te iubesc din toată inima și cu tot sufletul pentru totdeauna".

Chiar copleșită de entuziasm, decisese că el trebuia să o spună mai întâi. În acest fel putea fi de două ori mai sigură că ceea ce știa deja era adevărat – că și el o iubea la fel de mult ca și ea.

Ramón cunoștea acești munți și o călăuzi pe drumuri secundare prăfuite, spre peisaje de o extraordinară grandoare și frumusețe, ascunse de obișnuitele rute turistice. Se opriră într-unul dintre satele mai mici, iar Ramón glumi cu localnicii în propriul lor dialect. Apăru cu o bucată de șuncă *serrano* rozalie, pâine țărănească și un burduf din piele de capră plin cu vin negru și dulce de Malaga.

După ce ieșiră din sat, lăsară Mercedesul parcat lângă un pod antic de piatră și urmară cursul râului în sus printre livezile de măslini de pe colinele submontane ale Sierrei Nevada. Sub privirile uimite ale unui țap sălbatic ce stătea pe o stâncă deasupra lor, plonjară goi într-un meandru ferit al râului. După aceea, tot goi, luară masa așezați pe stâncile negre netede de deasupra apei.

Ramón îi arătă cum să țină burdufful la distanță și să direcționeze jetul drept în gura deschisă. Când încercă și ea, vinul o împroșcă pe obraji și îi curse pe bărbie și, la dorința ei, Ramón îi linse picăturile rubinii de pe față și de pe pieptul alb. Lucrul acesta se dovedi atât de amuzant, încât uitară de prânz și făcură dragoste, Isabella încă întinsă pe stâncă, iar Ramón stând cu fața la ea, cu picioarele în apă până la genunchi.

– Ești incredibil, șopti ea. Am picioarele ca de jeleu. Probabil va trebui să mă duci în brațe până la mașină.

Petrecură atât de mult timp lângă ochiul de apă încât, când ajunseră la castel, soarele era deasupra munților, transformând zăpada în aur incandescent.

Nu era atât de mare sau de grandios pe cât se așteptase Isabella să fie. Era numai o clădire întunecată și pustie ce se ridica deasupra acoperișurilor din țiglă roz ale satului.

Apropiindu-se, Isabella observă că o parte a parapetului căzuse și că terenurile erau în paragină și neglijate.

– Cui îi aparține acum? întrebă ea.

– Statului. Ramón ridică din umeri. Acum câțiva ani se spunea că va fi transformat în hotel pentru turiști, dar nu s-a întâmplat nimic.

Îngrijitorul era un bătrân care își amintea de familia lui Ramón și care îi conduse prin camerele de la parter. Erau goale; toată mobila fusese vândută ca să se plătească datoriile familiei, iar candelabrele erau prăfuite și acoperite cu pânze de păianjen. Pereții erau pătați de apa de ploaie care se infiltra prin acoperiș.

– Este atât de trist să vezi ceva altădată atât de frumos lăsat în paragină, șopti Isabella. Nu te face și pe tine să fii trist?

– Vrei să mergem? întrebă el.

– Da, nu vreau să fiu tristă astăzi.

Coborând poteca spre sat, ultimele raze ale apusului străluceau atât de minunat deasupra vârfurilor munților, încât Isabella își recăpătă buna dispoziție.

La hanul satului, hangiul recunoscu numele de familie. Porunci celor două fete ale sale să schimbe lenjeria în camera din față și își trimise soția la bucătărie ca să pregătească una dintre specialitățile andaluziene pentru cină, *cocido Madrileño*, o tocăniță de găină, și *chorizo*, salam picant, pe un strat de *cabello de ángel*, tăiței atât de fini, încât își meritau numele de Părul Îngerului.

– În Spania, vinul de Xeres este băutura populară, îi explică Ramón în timp ce îi umplu paharul.

Era suficient de frig aici în munți ca să se aprindă focul în șemineul de piatră, iar lumina flăcărilor juca pe trăsăturile lui făcându-l să arate și mai chipeș.

– Se pare că tot timpul facem unul din trei lucruri, zise ea contemplând vinul auriu din pahar, mâncăm, bem sau... Sorbi din vin.

– Te plângi? întrebă el.

– De fapt exult. Îl țintui cu privirea. Mănâncă-ți *cocido* și bea-ți vinul, *señor*, căci o să ai nevoie de toate puterile.

Se trezi când lumina soarelui începu să pătrundă prin fereastra deschisă şi o încercă din nou sentimentul îngrozitor că el plecase. Ramón se afla însă lângă ea în patul lat şi moale, privind-o cu expresia lui enigmatică. Avu din nou un sentiment de îndoială, dar când se apropie de el, aproape cu sfială, descoperi că era deja excitat şi pregătit pentru ea.

– Oh, Dumnezeule! şopti ea bucuroasă. Eşti incredibil!

Nici un bărbat nu o mai dorise vreodată ca el. O făcea să se simtă cea mai dorită femeie din univers.

Hangiul pregătise pentru ei, în curtea interioară înconjurată de ziduri, un mic dejun alcătuit din smochine purpurii şi brânză de capră. Se aşezară sub viţa-de-vie căţărată pe spaliere, iar Isabella curăţă smochinele cu unghiile ei lungi vopsite şi puse miezul suculent între buzele lui. Tatăl ei fusese singurul bărbat pentru care făcuse asta.

Când una dintre fete le aduse o cafetieră aburindă, Ramón se scuză şi urcă în dormitor. Prin micuţa fereastră de la baie, o putea vedea pe Isabella stând în curtea de dedesubt şi îi auzea vocea şi râsul în timp ce încerca să se facă înţeleasă în spaniolă.

Mai devreme o văzuse înghiţind o pastilă anticoncepţională în timp ce stătea lângă el la chiuveta din baie. Făcuse un ritual caraghios din asta, toastând cu paharul cu apă. „Multe reveniri fericite!" Folia cu pastilele rămase nu se mai afla însă în gentuţa de toaletă de pe etajera din baie.

Se duse în dormitor. Patul ocupa aproape întreaga suprafaţă a podelei, iar bagajul era înghesuit în alcovul cu perdea de lângă uşă. Geanta mare de piele a Isabellei era aruncată peste valiză.

Se opri să asculte din nou şi îi auzi vag vocea prin fereastra deschisă. Puse geanta pe pat şi începu să o golească cu repeziciune, aşezând conţinutul în ordine pentru ca să îl poată reaşeza la loc exact la fel. Îi căutase în poşeta cu paiete şi verificase marca pastilelor anticoncepţionale pe care le folosise în prima lor dimineaţă, în apartamentul din Kensington, pe când ea încă mai dormea. Mai târziu discutase despre ele cu medicul de la ambasadă.

– Dacă o femeie întrerupe tratamentul înainte de a zecea zi a ciclului, este mult mai probabil să rămână însărcinată la ovulație, îl asigurase el pe Ramón.

Folia subțire de pastile se afla într-unul din compartimentele poșetei din piele neagră de crocodil, aproape de fundul genții. Încă o dată Ramón ascultă cu atenție. Nu se auzea nici o voce din curte și se repezi la fereastră. Văzu că Isabella stătea la masă și că pisica neagră a hangiului se bucura acum de toată atenția ei. Îngâmfata creatură se instalase în poala ei și îi îngăduia să o mângâie după urechi.

Ramón se întoarse în dormitor. Lipseau șapte pastile din compartimentele marcate cu zile ale foliei. Din buzunarul interior Ramón scoase un pachet identic de Ovanon pe care medicul de la ambasadă i-l dăduse. Primele șapte pastile le aruncă în toaletă. Puse cele două folii una lângă alta și le compară. Erau identice, exceptând faptul că cea de-a doua conținea numai tablete de aspirină aranjate cu măiestrie ca să semene cu anticoncepționalele.

Puse folia cu pilulele false în poșeta Isabellei și reașeză geanta în alcov. Vârî în buzunar folia originală și trase apa toaletei, asigurându-se că cele șapte pilule au dispărut, înainte să se spele pe mâini și să coboare scara îngustă către locul unde Isabella aștepta în curte.

În Granada, Ramón o duse la *corrida de toros* și se bucurară de marele lor noroc de a-l vedea la lucru pe El Cordobes.

Dacă tatăl lui Ramón nu ar fi fost patronul celui mai faimos dintre matadori pe când era un simplu *novillero,* nu ar fi putut procura, într-un timp atât de scurt, bilete la acest spectacol. Dar în acest caz, li se trimiseră două bilete la hotel, în dimineața sosirii. Nu numai că aveau locuri chiar lângă arenă, la dreapta lojei președintelui, dar înainte de spectacol fuseseră invitați să îl vadă pe El Cordobes îmbrăcându-se pentru *corrida.*

Desigur, Isabella citise cartea lui Hemingway, *Moartea după-amiază,* și își dădu seama ce onoare li se făcea. Cu toate

acestea, era nepregătită pentru respectul profund cu care Ramón îl salută pe Manuel Benitez, El Cordobes, sau pentru solemnitatea aproape religioasă a ritualului îmbrăcării.

– Trebuie să fii spaniol ca să înţelegi taurii, îi spuse Ramón când ocupară locurile rezervate şi într-adevăr nu îl mai văzuse niciodată atât de mişcat şi de emoţionat.

Implicarea lui era atât de puternică şi de molipsitoare, încât se trezi şi ea la fel de prinsă de moment ca şi el.

Trâmbiţele paradei de intrare îi trimiseră fiori pe şira spinării, iar spectacolul era magnific: caii şi costumele încrustate cu argint, aur şi perle şi matadorii păşind ţanţoş în jachetele lor scurte, brodate şi pantalonii mulaţi care le accentau ostentativ fesele şi organele genitale. Chiar şi rozul coral şi satinul roşu ca sângele al capelor luceau în tonurile senzuale ale părţilor celor mai intime ale unei femei şi serveau la accentuarea naturii esenţial lascive a freneziei care cobora peste rândurile de spectatori.

Când taurul ţâşni în arenă, cu coarnele sus, umerii ridicaţi încordaţi de furie, nisipul alb spulberat de sub copite, scrotul congestionat legănându-se în ritmul atacului, Isabella se ridică în picioare şi ţipă împreună cu restul mulţimii.

Pe când El Cordobes îşi făcu primele eschive, Ramón o prinse de braţ şi se apropie mai mult de ea, descriind şi explicând semnificaţia fiecărei mişcări graţioase, de la eleganţa pură a simplei *veronica*, la mult mai complicatele *quite*. Prin ochii lui Ramón, ajunse să le vadă ca pe începutul unui minunat ritual, ancorat în tradiţiile antice, care nu încerca să îşi mascheze cruda şi întunecata esenţă tragică.

Când trâmbiţele salutară intrarea picadorilor, Isabella gemu cu zgomot şi îşi strânse pumnii la gură, căci îi era teamă pentru cai. Citise despre oroarea cailor eviscerati, cu măruntaiele atârnând pe picioare. Pentru a-i linişti temerile, Ramón îi atrase atenţia asupra armurii groase din bumbac presat, pânză şi piele care îi proteja. Până la urmă nici unul dintre cai nu fu rănit, nici măcar atunci când taurul se năpustise direct în trupurile lor, aruncându-i înspre bariere.

Picadorul se aplecă într-o parte din șa și înfipse țepușa în cocoașa taurului, iar sângele țâșni într-un nimb roșcat de lumină, apoi alunecă peste umerii animalului, strălucind ca metalul în soare.

Isabella se cutremură înfiorată, iar Ramón murmură:

– Sângele este real, tot ceea ce vezi aici este real, la fel de real ca viața. Aceasta *este* viața, draga mea, aceasta este întreaga frumusețe și cruzime și pasiune a vieții.

Ea înțelese atunci, acceptă totul și se lăsă purtată de val.

El Cordobes luă propria *banderillas*. Pozâ în lumina soarelui și ridică sus sulița lungă înfășurată în benzi de hârtie colorată. Strigă la taur și, când acesta se năpusti, îl întâmpină în pași ușori de dans. Când ajunseră unul lângă celălalt, Isabella își ținu respirația, apoi maestrul își înfipse *banderillas* și se îndepărtă din câteva piruete. Taurul își lăsă capul să cadă și se repezi ca reacție la durerea provocată, dar fără succes.

Trâmbițele sunară *tercio* de final, ora adevărului și o nouă stare de spirit se pogorî asupra stadionului. El Cordobes și taurul se angajară în intimul dans al morții. Numai capa flutura între ei, iar pasele erau acum atât de apropiate și de periculoase, încât sângele aprins ce țâșnea dintre umerii bestiei pătă coapsele matadorului în trecere.

În cele din urmă, El Cordobes se opri sub loja președintelui și își ridică pălăria *montera* cu pompoane din mătase neagră pentru a-i cere permisiunea să dedice taurul. Isabella fu copleșită când se apropie de ea și dedică taurul frumuseții ei. Îi aruncă apoi *montera* și se întoarse ca să înfrunte taurul.

El Cordobes execută ultimele pase în centrul ringului, fiecare mai grațioasă și mai apropiată de coarne decât ultima. De fiecare dată mulțimea izbucnea într-o unică voce primară, o izbucnire de sunet care puncta tăcerea încordată în care se executa fiecare trecere.

În cele din urmă se pregăti pentru ucidere exact sub locul unde stătea Isabella. În timp ce ținti taurul de-a lungul lamei de argint a suliței lungi, Ramón o prinse de braț și îi șopti Isabellei:

– Privește! Va folosi *recibiendo,* cea mai periculoasă modalitate dintre toate!

Când taurul porni în ultimul atac disperat, în loc să îi alerge în întâmpinare, El Cordobes rămase pe loc și lovi printre coarne. Vârful strălucitor al *estoque* străpunse artera mare a inimii, iar sângele țâșni gâlgâind ca o fântână.

La întoarcerea de la coridă la hotel, nici unul din ei nu vorbi. Erau în transă, prinși într-o magie mistică și semireligioasă. Cruzimea și sângele, frumusețea tragică a spectacolului nu le ostoise emoțiile, ci le înălțase la pragul unui soi de agonie spirituală, care avea nevoie imperioasă de eliberare. Isabella simți că nevoia lui Ramón era chiar și mai mare și mai incontrolabilă decât a ei.

În dormitorul ei, ale cărui uși duble spre balconul din fier forjat ce dădea spre grădinile vechiului palat maur, Ramón o opri la mijlocul podelei. În timp ce paletele ventilatorului demodat din tavan băteau aerul deasupra, o dezbrăcă. Se părea că executa un alt ritual antic, precum cel al *corrida.* Rămasă goală, îngenunche la picioarele ei, îi cuprinse coapsele și își afundă fața în perna deasă și caldă de păr a pelvisului ei.

Fata îi mângâie capul cu o tandrețe pe care nu o mai simțise vreodată pentru altă ființă umană, presărată însă cu o mare tristețe și umilință. Simțea că o astfel de iubire era divină și că nu era demnă de ea. Era prea greu de îndurat de o ființă umană.

În cele din urmă se ridică, o luă în brațe ca pe un copil și o purtă până la pat. Parcă atunci era prima dată, ajunsese la asemenea profunzimi secrete ale ființei ei fizice și spirituale despre care nici ea nu știuse că există.

Legile timpului și spațiului căpătară noi definiții în brațele lui. Dură o clipă și o eternitate. Ca o cometă fu purtată prin întregul cerc al cerurilor. Când îl privi în adâncul ochilor verzi, știu, cu o bucurie scânteietoare, că spiritul lui era prins într-al ei la fel de profund precum carnea lui, pe tot parcursul acestei odisei incredibile. Atunci când crezu că nu mai poate ajunge mai

departe, că nu mai poate rezista, simți un șuvoi în ea, la fel de fierbinte și de abundent ca lava vulcanică.

Pe când ultima lumină a zilei păli și în camera lor pătrunseră umbrele, descoperi că era atât de devastată încât nu mai putea să vorbească sau să se miște; mai avu doar puterea să plângă și în timp ce plângea de epuizare și împlinire, somnul o copleși.

Întreaga ei lume era acum un loc mai luminos, mai fericit, acum că îl avea pe Ramón.

Londra, cel mai fascinant și mai plin de viață dintre orașe, se depășise pe sine și devenise pentru ea paradisul pe pământ. Vedea totul printr-o perdea aurie și tremurătoare de entuziasm. Fiecare minut petrecut în compania lui era ca o bijuterie minunată pe fondul auriu.

Când veniseră la Londra, cu trei ani înainte, Isabella își reluase studiile și își obținuse diploma de licență. Surprins de apetitul ei subit pentru studiu, tatăl ei o încurajase să se înscrie la Școala de Studii Orientale și Africane de la Universitatea din Londra și să își dea doctoratul. Ca temă își alesese „O dispensă pentru Africa postcolonială". Teza ei avansa bine și sperase să termine cea mai mare parte a ei înainte de încheierea mandatului de ambasador al tatălui ei și întoarcerea la Cape Town.

Toate acestea fuseseră însă înainte ca Ramón să intre în viața ei. Din acel moment devenise o chiulangioaică nerușinată. În săptămânile care urmaseră întoarcerii din Spania, nu își vizitase profesorul nici măcar o dată și abia dacă găsise timp să deschidă o carte.

În loc să lucreze la teză, se trezea în zori și ieșea să se plimbe cu Ramón în parc sau să alerge cu el pe Embankment. Uneori mergeau împreună la o mică sală de fittness din Bloomsbury, condusă de un imigrant ungur care fugise din propria țară după eșecul insurgenței.

Acolo Ramón începuse să o inițieze în misterele sporturilor judo și de autoapărare, arte ale căror adept fervent era. Uneori

hoinăreau de mână prin galerii și muzee. Visau în fața picturilor lui Turner de la Tate, sau bârfeau pe seama noilor acceptări la Academia Regală. Întotdeauna sfârșeau în patul apartamentului lui Ramón, din Kensington. Nu avea chef să îl întrebe cum de putea petrece atât de mult timp cu ea, în loc să se ocupe de bancă. Accepta doar întreaga situație cu recunoștință.

– Am ajuns să fiu bolnavă după tine, îl acuză ea. Trebuie să îmi revin neapărat la normal.

Într-adevăr, când el plecă din Londra, pentru opt zile, cu o afacere misterioasă pentru banca lui, fata boli cu adevărat, ajungând chiar să vomite dimineața uneori, când se trezea.

Își adusese în apartamentul lui o duzină de schimburi și un set întreg de parfumuri și cosmeticale și făcu o datorie personală din a aranja florile și a umple frigiderul în fiecare zi. Era o bucătăreasă talentată și adora să gătească pentru el.

Începu să își neglijeze îndatoririle de la ambasadă. Reușea să plece de la evenimentele oficiale și adesea îi lăsa pe bucătarul-șef și pe ceilalți angajați să se descurce singuri. Tatăl ei observă schimbarea de comportament.

– Nu ești niciodată acasă, Bella. Nu mă mai pot baza pe tine pentru nimic. Dădaca a spus că săptămâna trecută ai dormit numai de două ori în patul tău.

– Dădaca îndrugă vrute și nevrute.

– Ce se întâmplă, domnișoară?

– Am trecut de douăzeci și unu de ani, dragă *pater,* iar o parte a înțelegerii noastre a fost că nu trebuie să îți dau socoteală pentru viața mea privată.

– De asemenea, o parte a înțelegerii a fost ca din când în când să-ți faci apariția la recepțiile mele.

– Zâmbește, *papa.* Îl sărută. În câteva luni ne vom întoarce la Cape Town. Atunci nu o să mai ai de ce să bombăni.

În după-amiaza aceea însă, îl întrebă pe Ramón dacă ar vrea să vină la un cocktail pe care Shasa îl oferea la ambasada din Trafalgar Square în cinstea autorului sud-african Alan Paton, proaspăt sosit la Londra.

Ramón se gândi cu grijă un minut întreg, apoi clătină din cap.

– Încă nu este momentul potrivit să îl cunosc pe tatăl tău.

– De ce nu, dragule?

Până în acel moment nu i se păruse un lucru important, dar acum refuzul lui o incita.

– Sunt mai multe motive.

Era adesea atât de al naibii de misterios. Voia să îl scoată din carapacea lui, dar știa că își pierde timpul. Era singurul bărbat care îi rezistase. Sub chipul acela frumos se afla o armătură de oțel.

„În care rezidă mare parte din farmecul lui", râse în sinea ei. Nu că ar fi vrut să îl împartă cu altă persoană, nici măcar cu tatăl ei. Era mai mulțumită să fie singură cu el. Iubirea lor era atât de pasională, încât evitau alți oameni.

Este adevărat că din când în când cinau la Les A sau la Elefantul Alb cu Harriet sau alte cunoștințe din puzderia de amici pe care Isabella și-i făcuse în ultimii trei ani. O dată sau de două ori merseseră la petrecere la Annabel, dar de cele mai multe ori se furișau de ceilalți ca să fie singuri. Ramón nu părea să aibă prieteni, iar dacă avea, nu îi invitase niciodată ca să o prezinte. Nu o deranja absolut deloc.

La sfârșiturile de săptămână în care Isabella se putea sustrage de la angajamentele oficiale ale ambasadei, ea și Ramón aruncau ceva schimburi și rachetele de tenis în portbagajul Mini-Cooper-ului și fugeau la țară. De obicei se întorceau duminica seara, foarte târziu.

La începutul lui august, își părăsiră obiceiurile solitare și luară trenul spre Scoția. În ziua de deschidere a sezonului de vânătoare de potârnichi, erau oaspeții lui Harriet Beauchamp pe terenurile mlăștinoase ale familiei. Contele era un maniac al tradiției, iar doamnele nu aveau voie să tragă în ziua de deschidere. Li se îngăduia însă să adune sau să se alăture liniei de hăitași. Contele nu prea se dădea în vânt după străini, mai ales

după cei care trăgeau „sub și peste" mai degrabă decât „cot la cot" și care preferau armele italienești celor englezești.

La prima cursă, îl plasă pe Ramón la capătul liniei. Pe neașteptate trei stoluri apărură în dreapta, plutind jos pe deasupra ierbii, alergând febrile cu aproape cincizeci de kilometri la oră. Isabella încărca arma pentru Ramón. El ucise patru păsări din fiecare stol. Execută o dublă în față. Când stolul trecu pe deasupra capetelor, Isabella îi dădu a doua armă. Cu ea execută o altă dublă. Douăsprezece păsări cu douăsprezece focuri de armă. Până și cel mai redutabil vânător își clătină capul cărunt. „În treizeci și trei de sezoane n-am văzut ceva aidoma", îi spusese el lugubru contelui. „Își ucide pasărea ca de Grey sau Walsingham – moartă din aer fără pic de fâlfâit de aripi." Era o mare onoare să fie comparat cu cei mai buni trăgători din istoria Angliei.

Contele abrogă prompt obiceiul și la a doua rundă Ramón se trezi într-unul dintre locurile favorite, în centrul liniei. La lunga masă de cină, în seara aceea, i se oferi privilegiul de a se conversa cu contele, care îi adresă cele mai multe dintre remarci pe deasupra capetelor episcopului și baroanei care se aflau între ei. Începutul weekendului fusese magnific. Harrier aranjase ca Ramón și Isabella să ocupe camere alăturate în capătul cel mai îndepărtat al vechii case de țară extrem de aglomerate.

– Tata suferă de insomnie, explică ea. Iar tu și Ramón în acțiune parcă sunteți Filarmonica din Berlin executând *Boleroul* lui Ravel.

– Târfuliță vulgară ce ești, protestă Isabella.

– Vorbind despre târfulițe, iubito. I-ai dat mica surpriză lui Ramón? întrebă Harriet cu dulceață în glas.

– Aștept momentul potrivit.

Isabella deveni imediat defensivă.

– Din vasta mea experiență, știu că nu există un moment potrivit pentru acest tip de veste.

De data aceasta Harriet avea dreptate. Nu se ivi nici o ocazie în acel weekend. Se aflau la jumătatea drumului de

întoarcere la Londra când Isabella renunță la orice încercare de a mai fi subtilă. Din fericire aveau compartimentul de clasa întâi numai pentru ei.

– Dragule, am fost la doctor miercurea trecută – nu la medicul ambasadei, ci la unul nou, pe care mi l-a recomandat Harriet. Mi-a făcut niște analize și am primit rezultatele vineri...

Se opri ca să îi urmărească expresia. Nu se vedea nici o schimbare. O privea cu acea expresie verde, îndepărtată și dintr-odată se simți irațional de speriată. Cu siguranță nimic nu ar fi putut schimba sentimentele pe care le nutreau unul pentru celălalt, nimic nu putea afecta iubirea lor perfectă, și totuși simțea în el o circumspecție, o detașare spirituală de ea. Se trezi că vorbește precipitat.

– Sunt însărcinată în aproape două luni. Probabil că s-a întâmplat în Spania, probabil în ziua aceea în Granada, după coridă... Simți că nu are aer, tremură și se grăbi să continue: Nu pot să îmi explic. Adică, am luat pilula cu religiozitate, mă jur, m-ai văzut... Își dădu seama că începea să toarne o explicație într-o grabă nedemnă și necontrolată. Știu că am fost toantă, dragule, dar nu trebuie să îți faci griji. Totul e sub control. Și Harriet a făcut o mică intervenție anul trecut. S-a dus la un doctor în Amsterdam. El a avut grijă de tot fără nici un fel de tam-tam. A plecat cu avionul vineri seara, iar duminică era înapoi la Londra – nou-nouță. Mi-a dat adresa și chiar s-a oferit să vină cu mine și să mă țină de mână...

– Isabella! i-o reteză el tăios. Încetează. Nu mai spune un cuvânt. Ascultă-mă!

Atunci se opri și se uită la el temătoare.

– Nu știi ce spui. Vocea lui o biciuia cu cruzime. Ceea ce sugerezi este monstruos!

– Îmi pare rău, Ramón. Era confuză. N-ar fi trebuit să te deranjez cu asta. Eu și Harriet am fi putut...

– Harriet este o târfă idioată. Dacă pui viața copilului meu în mâinile ei, atunci și tu ești la fel de vinovată ca și ea.

[redacted] bolbă la el. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva din partea lui.

– Acesta este un miracol, Isabella, cel mai mare miracol şi mister din univers. Iar tu vorbeşti despre distrugerea lui. Este copilul nostru, Isabella. Este viaţă, o viaţă nouă şi frumoasă, pe care eu şi cu tine am creat-o din dragoste. Nu înţelegi asta?

Se aplecă şi o luă de mână, iar fata văzu că răceala din ochii lui păleşte.

– Este ceva ce am făcut împreună, propria noastră creaţie minunată. Ne aparţine amândurora, iubirii noastre.

– Nu eşti furios? întrebă ea ezitând. Credeam că o să fii furios.

– Sunt mândru şi umil, şopti el. Te iubesc. Eşti nespus de preţioasă pentru mine. Îi răsuci mâinile, ţinându-le de încheietură şi i le puse pe propriul pântec. Iubesc ceea ce ai aici; este, de asemenea, nespus de preţios pentru mine.

În sfârşit spusese „Te iubesc".

– Oh, Ramón, zise ea, cu vederea înceţoşată, eşti atât de minunat, de tandru, de bun. Adevăratul miracol este că am putut întâlni pe cineva ca tine.

– Vei da naştere copilului nostru, draga mea Bella.

– Oh, da! De o mie de ori da, dragul meu. M-ai făcut atât de mândră, de fericită.

Toată incertitudinea ei dispăru, înlocuită de o încântare şi anticipare care păreau să facă nesemnificative toate celelalte lucruri.

Euforia aceasta o încurajă în zilele care urmară. Ea aşeză o nouă textură bogată peste iubirea ei pentru Ramón; ceva ce până atunci tot crescuse, dar abia acum avea direcţie şi scop. De o duzină de ori se aflase pe punctul de a-i spune dădacei şi reuşise să se oprească numai atunci când îşi dăduse seama că încântarea bătrânei va fi atât de greu de nestăvilit, încât întreaga ambasadă, inclusiv tatăl ei, va afla de evenimentul fericit în următoarele douăzeci şi patru de ore. Faptul acesta o făcu să

ia în calcul prozaicele detalii care trebuiau puse la punct. Avea deja peste două luni, iar Nanny avea ochi de vultur şi un instinct primordial. Acasă, pe proprietatea familiei de la Weltevreden, ţinea socoteala servitorilor şi fetelor de la câmp cu o misterioasă acurateţe. Nanny o îmbăia când erau acasă şi singura surpriză era că nu observase deja schimbarea condiţiei Isabellei.

Pentru seara aceea, Ramón avea bilete la Festivalul de Flamenco pe Drury Lane, dar îl sună pe numărul lui privat de la bancă.

– Ramón, dragule, nu prea am chef să ies în seara asta. Aş vrea doar să fiu singură cu tine. O să pregătesc cina. Va fi gata până când te întorci la apartament şi am putea asculta noul disc al lui Karajan.

Îi putea auzi reţinerea din voce. Aşteptase întreaga săptămână, cu nerăbdare, acest dans flamenco. Era uneori atât de agresiv de spaniol. Insistase chiar ca ea să înceapă să înveţe limba şi îi dăduse un set de înregistrări Linguaphone. Cu toate acestea, îl linguşi cu neruşinare şi în cele din urmă bărbatul cedă.

Pe drumul dinspre ambasadă spre apartament, Isabella parcă maşina şi luă o sticlă de Pol Roger şi încă una de Montrachet din stocul personal al tatălui ei de la Berry Brothers, negustorii de vin de pe Strada St James. După aceea, de la raionul de mâncare de la Harrod's alese două duzini de stridii Whitstable şi două cotlete de viţel minunate.

Privea pe fereastra din faţă când Ramón dădu colţul şi veni cu pas ţanţoş până la uşa principală. Părea atât de englez în costumul lui din trei piese. Cât se aflaseră în Londra, purtase chiar o umbrelă neagră şi melon, epitomul tânărului negustor bancher. Avea darul ciudat de a se încadra perfect în orice mediu, indiferent cât ar fi fost de divers, de parcă s-ar fi născut chiar acolo.

Deschise şampania şi de îndată ce auzi cheia în uşa din faţă turnă în pahare şi le puse lângă tava de argint cu gheaţă sfărâmată pe care aranjase stridiile desfăcute. Se abţinu să alerge nebuneşte pe holul mic şi îl întâmpină când intră în

sufragerie. După aceea reținerea ei se risipi, iar sărutul ei fu lung și amețitor.

– Vreo ocazie specială? întrebă el, cu mâna încă în jurul taliei ei, când văzu tava de stridii și cele două pahare înalte în care clipocea încet licoarea galbenă.

Luă un pahar și i-l puse în mână, apoi îl privi pe deasupra marginii propriului pahar.

– Bine ai venit acasă, Ramón. Voiam numai să îți arăt o mică mostră despre cum vor sta lucrurile după ce te vei căsători cu mine.

Văzu că ochii lui tresar. Faptul fu cu atât mai semnificativ cu cât nu mai văzuse niciodată întâmplându-se acest lucru. Privirea lui era întotdeauna egală și limpede.

Nu gustă vinul și puse paharul jos, iar fata avu o îngrozitoare premoniție a dezastrului.

– Ramón, ce este? întrebă ea.

Înainte ca ea să poată bea, îi luă paharul de șampanie din mână și îl puse pe masa din lemn de nuc.

– Bella.

Se întoarse cu fața la ea și îi luă mâinile în ale ei.

– Bella, spuse el din nou, blând, cu regret profund, apoi îi întoarse mâinile și îi sărută palmele deschise.

– Ce este, Ramón? Abia dacă putea respira, atât de cuprins era pieptul ei de suferință.

– Nu mă pot căsători cu tine, draga mea.

Se holbă la el și simți că îi tremură picioarele și i se înmoaie de șoc.

– Nu mă pot căsători cu tine, cel puțin nu încă, draga mea.

Își trase mâinile din strânsoarea lui și se întoarse cu spatele. Se apropie încet de fotoliu și se afundă în el.

– De ce? întrebă ea blând, fără să se uite la el atunci când se apropie și îngenunche în fața ei. Vrei să îți port copilul, atunci de ce nu vrei să te căsătorești cu mine?

– Bella, nimic nu îmi doresc mai mult în viața asta decât să fii soția mea și să fiu tatăl copilului nostru, dar...

– Atunci de ce? repetă ea, aproape surdă.

– Te rog, ascultă-mă, draga mea. Nu mai spune nimic până nu mă asculți până la capăt.

Își ridică fața și se uită la el, dar era foarte palidă.

– Acum nouă ani m-am căsătorit cu o fată cubaneză, în Miami.

Isabella se înfioră și închise ochii.

– Căsătoria a fost un dezastru de la început. Am petrecut împreună numai câteva luni, înainte să ne despărțim, dar eram amândoi catolici... Se opri și îi atinse obrajii palizi. Ea se retrase în fața mângâierii lui și bărbatul oftă. Încă mai sunt căsătorit cu ea, zise el simplu.

– Cum o cheamă? întrebă Isabella fără să deschidă ochii.

– De ce vrei să știi asta?

– Spune-mi. Vocea ei era fermă.

– Natalie. Ramón ridică din umeri.

– Copii? întrebă ea. Câți copii ai?

– Nici unul, răspunse el. Vei fi mama primului meu născut. Văzu cum obraji îi redevin trandafirii. După o clipă deschise ochii din nou, dar erau umbriți de asemenea disperare, încât albastrul lor deveni negru.

– Oh, Ramón! Ce o să ne facem?

– Deja am început să fac tot ceea ce îmi stă în putință, îi spuse el. Când ne-am întors din Spania, știam, chiar și înainte să îmi spui despre copil, știam deja că mai mult decât orice altceva trebuie să te am ca soție.

– Oh, Ramón. Închise ochii și îi strânse mâinile cu putere.

– Natalie încă mai locuiește în Miami, cu familia ei. Am putut să o contactez. Am vorbit la telefon de mai multe ori. Este foarte cuvioasă. A spus că nimic nu o poate convinge să divorțeze de mine.

Isabella se uită lung la el și apoi scutură din cap nefericită.

– Am sunat-o din nou, în trei seri consecutive. În cele din urmă, am descoperit ceva ce este mai important decât Dumnezeu și preotul ei.

– Ce anume?

– Banii, zise el, cu o urmă de dispreț în glas. Încă mai am majoritatea câștigurilor de la concursul de porumbei. Pentru cincizeci de mii de dolari a fost în cele din urmă de acord să meargă la Reno ca să semneze actele de divorț.

– Scumpule! șopti Isabella, bucuria apărându-i din nou în ochi. Oh, slavă Domnului! Când? Când se va duce?

– Asta e șmecheria. Ia timp. Nu o pot presa prea mult. O știu pe Natalie. Dacă află de tine și ghicește de ce vreau să divorțez, își va exploata avantajul cât va putea de mult. A promis că se va duce la Reno la începutul lunii următoare. Spune că trebuie să țină cont de slujba ei și de familie. Mama ei nu se simte bine.

– Da, da, îl întrerupse Isabella, nerăbdătoare. Dar cât de mult va dura?

– Există restricții în legile statului Nevada pentru perioada de rezidență în Reno. Trei luni înainte să acorde divorțul.

– Vor trece șase luni până atunci. Isabella își mușcă pumnii, cu expresia schimbată. Iar eu și tata trebuie să plecăm la Cape Town. Oh, Ramón, ce încurcătură!

– Nu te poți întoarce la Cape Town, îi spuse Ramón sec. Nu aș putea trăi fără tine și, apoi, sarcina ta va fi evidentă pentru familia și prietenii tăi.

– Ce vrei să fac?

– Rămâi cu mine până se termină divorțul. Te iubesc prea mult ca să te las să pleci. Nu vreau să pierd nici o zi din viața fiului meu.

În cele din urmă fata zâmbi.

– Deci e musai băiat, nu?

– Desigur, încuviință cu gravitate prefăcută. Trebuie să avem un moștenitor la titlu, nu? O să stai cu mine, nu-i așa, Bella?

– Ce o să îi spun tatei, bunicii? Tata e un fleac, dar bunica... Isabella își dădu ochii pe spate. Centaine Courtney-Malcomess este dragonul familiei. Scoate flăcări pe nări și rontăie oasele victimelor.

– O să îmblânzesc eu dragonul tău, promise el.

– Cred cu adevărat că ai putea. Isabella se simți ameţită de uşurare. Dacă cineva o poate fermeca pe Nana, atunci tu eşti acela, dragul meu.

Faptul că Centaine Courtney-Malcomess se afla la o depărtare de nouă mii şase sute de kilometri făcea într-adevăr ca sarcina să fie mult mai uşoară. Isabella pregăti terenul cu mare grijă. În primul rând îl îmbună pe tatăl ei. Peste noapte redeveni fata îndatoritoare şi gazda desăvârşită. Plonjă năvalnic şi cu toată somptuozitatea ei anterioară în organizarea ultimelor câteva săptămâni de angajamente sociale care marcară sfârşitul mandatului de ambasador al lui Shasa Courtney.

– Bine ai venit înapoi de unde ai dispărut, îi spusese Shasa sec, la sfârşitul uneia dintre petrecerile ei reuşite. Ştii, mi-a fost dor de tine.

Stăteau braţ la braţ pe scările principale la Highveld, privind cum limuzina pleacă ducând ultimii invitaţi.

– Unu dimineaţa.

Shasa se uită la ceasul de mână, dar Isabella i-o luă înainte.

– Prea devreme ca să mergem la culcare. Îl strânse de braţ. Dă-mi voie să îţi torn un pahar înainte de culcare şi să-ţi aprind un ultim trabuc. N-am avut şansa să vorbim deloc toată seara.

În după-amiaza aceea, Davidoffs livrase o duzină de trabucuri din stocul pe care îl ţineau pentru el în depozitul lor special umidificat de la St James. Îşi puse un trabuc după ureche în timp ce îl înmuie pe celălalt între degete.

– Perfect, murmură ea.

Shasa lenevea în fotoliul din piele de la celălalt capăt al încăperii. Mai devreme gustase din plin vinul roşu şi pe cel de Porto, dar unicul lui ochi era încă limpede şi vivace. Peticul din mătase neagră de deasupra celuilalt ochi era la fel de imaculat precum papionul perfect de la gâtul cămăşii de un alb ca zăpada.

O privi cu o plăcere nedisimulată, de parcă ar fi fost o mânză din grajdurile lui sau o nestemată din colecţia lui de artă.

Dăduse verdictul bine cântărit că era cea mai frumoasă dintre toți membrii familiei Courtney.

În tinerețe, și mama lui fusese o mare frumusețe. Anii estompaseră amintirea lui Shasa despre zenitul frumuseții ei, dar un portret al ei, de Annigoni, se afla în salonul de la Weltevreden. Chiar făcând abstracție de ochiul indulgent al artistului, trebuie să fi fost o femeie extraordinară. Forța caracterului ei strălucea din ochii întunecați ai portretului. Încă mai era, la vârsta de șaizeci și nouă de ani, o femeie magnifică, frumoasă și viguroasă, dar în nici un moment al vieții nu o egalase pe nepoata care acum se afla în floarea tinereții.

Isabella tăie capătul trabucului cu cuterul de pe biroul tatălui ei. Aprinse lemnul de cedru în foc și îl ținu în dreptul lui până ce îl aprinse bine. Stinse lemnul și turnă puțin coniac în paharul rotund de cristal.

– Profesorul Symmonds a citit în dimineața asta ultima secțiune a tezei mele.

– Ah, încă mai onorezi universitatea cu prezența ta, nu? Shasa analiză umerii goi ai fiicei sale în lumina blândă a focului. Moștenise pielea de la mama ei, netedă și albă ca fildeșul.

– Crede că este bine. Isabella ignoră ironia.

– Dacă se ridică la același standard ca prima sută de pagini pe care mi-ai dat-o s-o citesc, atunci probabil că Symmonds are dreptate.

– Vrea să rămân aici ca s-o termin. Nu îl privea.

Shasa simți un fior de teamă în piept.

– Aici, în Londra, de una singură? Răspunsul lui fusese prompt.

– De una singură? Cu cinci sute de prieteni, personalul de la biroul din Londra al Courtney Enterprises, mama...! Îi aduse paharul cu coniac. Nu sunt chiar abandonată într-un oraș străin, *papa*.

Shasa scoase un zgomot neutru din gât și gustă coniacul, căutând cu disperare un motiv mai bun pentru care ar trebui să îl însoțească înapoi la Cape.

– Unde vei sta? încercă el, morocănos.

– N-a fost o încercare prea bună, zise ea râzând şi îi luă trabucul din mână. Trase din el cu buzele de un roşu aprins şi suflă un fir de fum spre faţa lui. În Cadogan Square este un apartament care te-a costat aproape un milion de lire. Stă gol. Îi dădu trabucul înapoi.

Desigur că avea dreptate. Cum reşedinţa ambasadorială venise odată cu slujba, apartamentul familiei era nefolosit. Rămase tăcut, prins în corzi, iar Isabella se adună ca să dea *coup de grâce*.

– Tu eşti cel care ţi-ai dorit atât de mult doctoratul, *pater*. N-o să mă laşi acum fără el, nu?

Shasa îşi reveni pentru joc.

– De vreme ce te-ai gândit la toate astea cu atâta grijă, înseamnă că deja ai vorbit cu bunica.

Isabella se aplecă deasupra lui, pe fotoliu, şi îl sărută pe creştetul capului.

– Speram să vorbeşti tu cu Nana în numele meu, dragul meu tată.

Shasa suspină.

– Vrăjitoareo, murmură el. Mă faci părtaş împotriva voinţei mele.

Se putea baza pe tatăl ei că va avea grijă de Nana, dar mai rămânea problema cu Nanny. Totuşi, Isabella o înmuie cu vreo două zile înainte de plecare, amintind numele şi virtuţile tuturor celor şaptesprezece nepoţi care aşteptau cu nerăbdare să se întoarcă la Weltevreden. Nanny era plecată de acasă de trei ani şi trei ierni englezeşti lungi.

– Gândeşte-te, Nanny. Va fi primăvară la Cape când vasul va andoca, iar Johannes te va aştepta pe chei.

Johannes era grăjdarul-şef de la Weltevreden şi fiul preferat al lui Nanny. Ochii bătrânei străluciră. Aşa că atunci când în cele din urmă Isabella îi dădu vestea, Nanny începu să dea din mâini şi să se plângă de ingratitudinea şi decăderea simţului

datoriei generației moderne. Apoi stătu îmbufnată vreo două zile, dar fără un venin real.

Isabella merse la Southampton ca să îi conducă. Noul Aston Martin al lui Shasa fu urcat la bord vasului de linie Union Castle într-un container înalt, apoi servitorii se aliniară pe chei ca să își ia rămas-bun... Îi îmbrățișă pe toți, de la bucătarul-șef Malay, la șoferul Klonkie. Nanny izbucni în lacrimi când Isabella o sărută.

– Probabil că n-o s-o mai vezi niciodată pe bătrâna asta. O să-ți fie dor de mine când n-o să mai fiu. Gândește-te cum te-am îngrijit când erai mică...

– Haide, Nanny. O să trăiești ca să îmi îngrijești toți copiii.

Era un subiect periculos de abordat, dar simțurile lui Nanny erau adormite. Promisiunea alungă umbra morții ei iminente și se înveseli vizibil.

– Vino repede acasă, copilă, auzi, unde bătrâna Nanny să îți poată purta de grijă. Tot sângele ăla fierbinte de Courtney – o să-ți găsim un băiat sud-african bun și curat.

Când Isabella ajunse să își ia rămas-bun de la Shasa, se trezi pe neașteptate că i se umplu ochii de lacrimi sărate. Shasa îi dădu o batistă albă apretată din buzunarul bleizerului său. După ce își șterse lacrimile și i-o dădu înapoi, bărbatul își suflă nasul cu putere și apoi își șterse unicul ochi.

– Al naibii vânt! explică el. Mi-a adus nisip în ochi.

Când vasul se desprinse de chei și porni pe râu, rămase nemișcat, o siluetă înaltă și elegantă la balustrada vasului, mult deasupra ei. Era singur, ușor izolat de ceilalți pasageri. Nu se mai recăsătorise după divorț. Știa că de atunci se văzuse cu o mulțime de femei, toate elegante, talentate și nubile, dar întotdeauna rămânea singur.

„Nu se simte niciodată singur?" se întrebă ea, făcând cu mâna până ce el deveni o umbră la bordul vasului.

Pe drumul de întoarcere spre Londra, șoseaua se dizolva în fața ochilor ei într-o perdea lucitoare de lacrimi.

„Copilul e de vină, încercă ea să se scuze. Mă face să fiu foarte sentimentală." Puse mâna pe pântece şi încercă să găsească o umflătură, dar constată cu dezamăgire că muşchii ei continuau să fie netezi şi fermi. „Dumnezeule, dacă este numai o alarmă falsă!"

Posibilitatea îi spori melancolia şi întinse mâna după pachetul de Kleenex din torpedoul Mini-ului.

Când însă urcă scările apartamentului, uşa se deschise înainte să o atingă şi Ramón o luă în braţe. Uită de lacrimi.

Apartamentul familiei din Cadogan Square ocupa primele două etaje ale unei case din cărămidă roşie în stil victorian. Aveau cinci dormitoare duble, iar pereţii dormitorului mare aveau lambriuri albastre încrustate cu argint care se ştie că împodobiseră budoarul Doamnei de Pompadour. Plafonul era decorat cu hore de nimfe de pădure şi satiri vicleni. Spre marea amărăciune a lui Shasa, Isabella se referea la decor ca fiind „Bordelul lui Ludovic al XV-lea".

O folosea numai ca pe o adresă de primire şi vinerea dădea pe acolo ca să îşi ridice corespondenţa şi să ia ceaiul cu administratorul în salonul de la parter. Administratorul era un aliat şi recepţiona telefoanele de la Weltevreden şi din alte locuri îndepărtate.

Adevărata casă a Isabellei era micul apartament al lui Ramón. Când dulapul pe care el i-l alocase se dovedi insuficient, decise să îşi rotească hainele de aici cu cele aflate în dressingul cât o peşteră din Cadogan Square. Descoperi o delicată masă de scris într-un anticariat din Kensington Church Street, care se potrivi de minune în colţul de lângă pat şi pe care şi-o transformă în birou.

Ca un cuplu căsătorit, ajunseră la o rutină. Se trezeau în zori ca să facă gimnastică sau să meargă la călărie. Ginecologul Isabellei îi interzisese alergatul.

– Porţi în pântece un fetus, nu un milkshake, draga mea.

Când Ramón era plecat cu afaceri, se așeza la birou și lucra cu sârg la teza sa până la ora prânzului. Se întâlneau la Justin de Blank sau la barul naturist la Harrod's, căci Isabella renunțase la alcool și urma o dietă strictă de dragul copilului.

– Refuz să mă umflu ca o broască. Nu vreau să îți provoc greață.

– Ești cea mai atrăgătoare femeie în viață, iar sarcina te-a făcut să înfloreşti cu adevărat, o contrazise el și îi atinse pântecele. Era magnific.

– Am întrebat ginecologul și mi-a spus că este în regulă; nu este nevoie să ne abținem deloc, chicoti ea. Sper că ambulanța care mă duce la maternitate are o confortabilă brancardă dublă ca să avem unde să o punem de una mică pe drum.

După prânz mergea să își viziteze profesorul mentor sau petrecea restul după-amiezii în sala de lectură de la British Museum. În cele din urmă se ajungea la goana nebună spre casă în Mini, pentru a pregăti cina pentru Ramón. Din fericire, *papa* aranjase ca ea să păstreze plăcuțele diplomatice și parca la bordură chiar în fața ușii principale și zâmbea victorioasă la amenințătorul agent de circulație.

Serile ieșeau din ce în ce mai puțin, exceptând un spectacol de teatru ocazional sau o cină devreme cu Harriet și ultimul ei pretendent. De obicei puneau toate pernele pe podea și se tolăneau în fața televizorului, ciondănindu-se și discutând, chicotind și ignorând bolboroseala prostească a emisiunii „Coronation Street" sau a jocurilor televizate.

Când în cele din urmă pântecele ei plat începu să se umfle, desfăcu nasturii capotului ei de mătase și îl afișă cu mândrie.

– Pune mâna! îl îndemnă pe Ramón. Nu e minunat?

El îl palpă cu solemnitate.

– Da, încuviință el din cap cu înțelepciune. Cu siguranță băiat.

– De unde știi?

– Uite aici. Îi luă mâna. Simți?

– Ah, iese puțin în evidență. Probabil că seamănă cu tata. Ciudat cum gândul la astfel de lucruri mă face să mă gândesc la pat.

– Ți-e somn? întrebă el.

– Nicidecum, replică ea.

Shasa îi lăsase majoritatea cardurilor de la Harrod's și își cumpără cea mai mare parte a hainelor de maternitate de acolo, deși Harriet descoperea continuu noi magazine de modă specializate în haine pentru viitoarele mame. Purtând unul dintre noile ei caftane largi, se înscrise la un curs prenatal recomandat de ginecologul ei. Dintr-odată compania și conversația celorlalte colege gravide care altădată ar fi plictisit-o, deveniră amuzante și fascinante.

Cel puțin odată pe lună, Ramón trebuia să plece din oraș cu afaceri pentru bancă și de fiecare dată lipsea o săptămână sau mai mult. Îi telefona totuși ori de câte ori avea ocazia. Deși îi ducea dorul mai mult decât ar fi vrut să recunoască, atunci când se întorcea bucuria ei creștea însutit.

După o astfel de călătorie, se întâlniră la Heathrow și merseră direct la apartament. Ramón își lăsă geanta de călătorie în hol și își aruncă haina pe spătarul unui scaun înainte să intre în baie.

Pașaportul lui spaniol alunecă dintr-un buzunar interior al jachetei și căzu pe covor. Ea îl ridică și îl răsfoi până îi găsi fotografia. Nu era prea rea, dar aparatul nu îl avantaja deloc. Dădu pagina și văzu data nașterii lui. Faptul acesta îi aminti că ziua lui era peste numai două săptămâni. Se hotărâse să facă din asta o ocazie minunată. Văzuse deja o statuetă de sticlă la un anticariat din Myfair, un minunat nud de sticlă de René Lalique. Observase că trupul se asemăna foarte mult cu al ei, chiar și picioarele exagerat de lungi și fesele băiețești mici. Dacă nu ar fi fost sculptată la apogeul popularității lui Lalique, în anii 1920, Isabella ar fi putut foarte bine să fie modelul. Prețul însă o intimida chiar și pe ea și încă își mai făcea curaj ca să i-o cumpere.

Mai dădu câteva pagini ale pașaportului și observă viza. Fusese pusă la Moscova în acea dimineață și clipi surprinsă.

– Dragule, strigă ea prin ușa băii. Credeam că ai fost la Roma. Cum ai ajuns la Moscova?

Tot ceea ce învățase vreodată, toată educația ei sud-africană indicaseră Rusia ca fiind Anticristul. Până și simbolul ciocanului și al secerei și scrisul chirilic din pașaport făcură ca firele de păr de pe antebrațul ei să se ridice de dezgust.

Un întreg minut se păstră liniștea dincolo de ușa închisă, apoi se deschise brusc, iar Ramón ieși impetuos și îi smulse documentul din mână. Expresia lui era una de furie rece și ochii lui o înspăimântară.

– Niciodată să nu-ți mai bagi nasul în afacerile mele, spuse el încet.

Deși el nu mai pomeni niciodată incidentul, trecu aproape o săptămână până ce simți că o iertase cu adevărat. Faptul o intimidase atât de mult, încât după aceea se strădui să și-l scoată complet din minte.

Apoi, la începutul lunii noiembrie, când trecu pe la apartamentul din Cadogan Square, administratorul îi dădu corespondența. Ca de obicei, era o scrisoare de la tatăl ei, dar dedesubt se afla un alt plic timbrat în Johannesburg și cu plăcere recunoscu scrisul de mână al fratelui ei, Michael.

Fiecare dintre cei trei frați era atât de diferit în înfățișare, caracter și personalitate, încât ar fi fost imposibil pentru ea să aibă unul preferat.

Sean, cel mai mare, era aventurierul flamboiant. Un spirit neîmblânzit care, până îl întâlnise pe Ramón, fusese cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Sean era soldatul și vânătorul. Fusese deja decorat cu Crucea de Argint pentru curaj în micul, dar nemilosul război din Rhodesia. Atunci când nu căuta teroriști, conducea vasta concesiune de vânătoare din Valea Zambezi pentru Courtney Enterprises. Isabella îl adora.

Garrick era cel de-al doilea frate, rățușca cea urâtă, miopul astmatic care în copilărie fusese întotdeauna strigat cu „Săracul Garry". În orice caz, deși născut cu deficiențe în majoritatea părților fizice, moștenise pe deplin spiritul, hotărârea și perspicacitatea specifice familiei Courtney. Lucrase la trupul său firav până ce ajunsese aproape grotesc de musculos, cu un piept atât de larg și brațe atât de puternice, încât trebuia să își facă haine pe comandă. Cu ochi miopi în dosul lentilelor groase și nici o abilitate sportivă naturală, dezvoltase o putere de concentrare enormă care îl transformase într-un jucător desăvârșit de polo, de golf și un extraordinar trăgător cu pușca de vânătoare și alte arme.

În plus, îi urmase tatălui ca președinte și director executiv la Courtney Enterprises. Neavând încă treizeci de ani, conducea un grup de companii multimiliardare în dolari cu aceeași formidabilă înclinație spre detaliu și apetit insațiabil pentru muncă grea cu care aborda toate celelalte activități. Totuși, nu uita niciodată de ziua ei și răspundea imediat la orice îi cerea Isabella, indiferent cât de oneros sau de banal. Îi spunea „Ursuleț" pentru că era atât de mare, de păros și de drăgălaș și îl iubea nespus.

Apoi era Michael, dulcele și blândul Michael, pacificatorul familiei, o făptură atentă, miloasă, poetică și unicul Courtney care, în ciuda încurajărilor și exemplelor oferite de tatăl și cei doi frați, nu ucisese nici o pasăre sau animal sălbatic în viața lui. În schimb scrisese și publicase trei cărți de succes, una o culegere de poezii, iar celelalte două despre istoria și politica sud-africană. Ultimele două fuseseră interzise de cenzorii sud-africani pentru felul în care abordase chestiunile rasiale și izul lor politic radical. Era, de asemenea, un jurnalist apreciat și editor delegat la *Golden City Mail*, un ziar în limba engleză de largă circulație care se opunea cu încăpățânare și deschis guvernului naționalist afrikaander al lui John Vorster și politicii sale de apartheid. Desigur, Courtney Enterprises deținea optzeci la sută din

acțiunile ziarului, altfel poate că nu ar fi obținut o poziție cu atâta responsabilitate la o vârstă atât de fragedă.

De-a lungul întregii ei copilării, Michael fusese protectorul, sfetnicul și confidentul ei și, după Nana, povestitorul ei preferat. Avea încredere în Michael mai mult decât în oricine altcineva, iar dacă Sean nu ar fi fost atât de superb, iar Garry atât de iubitor și de drăguț, atunci Michael ar fi fost fratele ei preferat. Între cei trei se dădea permanent o luptă acerbă pentru afecțiunea ei, dar îl iubea pe Michael la fel de mult ca și pe ceilalți, iar acum scrisul lui de mână îi aduse un val cald de mulțumire și un ghimpe de vinovăție. Nu îi mai scrisese de când îl întâlnise pe Ramón, de aproape șase luni.

Al doilea paragraf al primei pagini îi atrase atenția de îndată ce deschise scrisoarea, așa că sări peste salutări și trecu direct a el.

> Tata îmi spune că te-ai instalat comod în Cadogan Square și că lucrezi din greu la teza ta. Bravo ție, Bella. Sunt însă sigur că în acest moment nu ocupi toate cele cinci dormitoare și sper să mă poți primi și pe mine. Plănuiesc să vin la Londra pentru trei săptămâni, începând cu data de cincisprezece ale lunii. O să fiu plecat de dimineața până seara, în fiecare zi. Am un program încărcat de interviuri și ședințe, așa că promit să nu te deranjez și să mă bag peste studiile tale...

Lucrurile se complicau prin faptul că trebuia să se mute în Cadogan Square pe perioada vizitei lui Michael. Din fericire, perioada coincidea cu una dintre călătoriile lui Ramón peste hotare. Oricum ar fi fost singură. Acum avea cel puțin să se bucure de compania lui Michael.

Îi trimise o telegramă la biroul de la *Mail* din Johannesburg și se străduí să facă apartamentul din Cadogan Square să arate ca și cum ar fi locuit permanent în el. Avea la dispoziție o săptămână să se pregătească pentru sosirea lui Michael.

– Va trebui să dau ceva explicații, îi spuse lui Ramón, atingând mica umflătură a pântecului. Din fericire, Michael e atât de înțelegător. Sunt convinsă că v-ați înțelege foarte bine. Mi-aș dori să îl cunoști.

– Voi încerca să închei afacerea mai devreme și să mă întorc la Londra cât fratele tău mai este încă aici.

– Oh, Ramón, dragule, mi-ar plăcea tare mult asta. Te rog să încerci.

Îl aștepta pe Michael, care împingea cărucul cu bagaje prin pasajul de sosiri internaționale de la Heathrow și scoase un chiuit de bucurie când îl recunoscu. Bărbatul o ridică în brațe, apoi expresia lui se schimbă când îi simți abdomenul umflat și o lăsă jos cu o blândețe exagerată.

În timp ce îl conduse cu mașina Mini, aruncă încontinuu priviri înspre el. Era bronzat – când locuiești la Londra observi imediat acest lucru – iar părul îi crescuse. Se cârlionța peste gulerul jachetei de catifea verde. Zâmbetul îi era tot băiețesc și sincer, iar ochilor albaștri le lipsea strălucirea aspră a celorlalți Courtney și erau blânzi și gânditori.

Îl descusu de vești de acasă, în parte ca să își satisfacă curiozitatea, dar mai ales ca să țină conversația departe de pântecul ei fecund. Potrivit lui Michael, *pater* era absorbit de noile sale îndatoriri de președinte al Armscor. Nana devenea tot mai virtuoasă și mai imperioasă în fiecare zi, conducând Weltevreden cu o mână de fier. Se apucase chiar să crească retrieveri și să îi dreseze pentru concursurile de vânătoare. Sean încă mai ucidea plutoane de luptători de gherilă și turme de bivoli. Recent fusese promovat căpitan în rezervă la Cercetașii Ballantyne, unul dintre cele mai bune regimente rhodesiene. Garry tocmai le prezentase acționarilor dovezile profiturilor record înregistrate pentru al șaselea an la rând. Soția sa, Holly, urma să nască un alt copil. De data aceasta toată lumea le ținea pumnii să fie o fată.

Spunând toate acestea, Michael îi privi cu subînțeles abdomenul, dar Isabella își îndreptă întreaga atenție asupra traficului

pentru a evita orice explicație și, în cele din urmă, parcă Mini-ul în grajdurile transformate în garaje din spatele pieței.

Michael suferea din cauza diferenței de fus orar așa că îi pregăti o baie cu spumă și îi aduse un whisky cu apă tonică. În timp ce se înmuia, se așeză pe capacul lăsat al toaletei și mai sporovăiră. Niciodată nu îi trecuse prin cap să împartă baia cu Sean sau Garry, dar între ea și Michael nuditatea era naturală și neimportantă.

– Mai ții minte poezia aceea idioată și fără sens? întrebă în cele din urmă Michael. Cum era?

Dum de dum-dum,
Iar tatăl zise: „Nelly",
Ai mai multe în burtică
Decât ai băgat în guriță!

Isabella chicoti fără ranchiună.

– Asta este ceea ce numesc ei „ochiul antrenat de ziarist"? Nu-ți scapă nimic, nu-i așa, Mickey?

– Să-mi scape? râse el. Burtica ta aproape că mi-a dat pe spate ochiul antrenat de ziarist!

– Drăguț, nu-i așa? Isabella o împinse în afară cât putu de mult și o lovi ușor cu palma cu mândrie.

– Uimitor! încuviință Michael. Și sunt sigur că *pater* și Nana ar fi de acord dacă ar putea-o vedea.

– N-o să le spui, nu-i așa, Mickey?

– Noi nu ne spunem secretele. N-am făcut-o niciodată și nici nu o vom face vreodată. Dar ce o să faci cu, ăăă, rezultatul final?

– Pe fiul meu, nepotul tău – îl numești *rezultat?* Să-ți fie rușine, Mickey. Ramón îl numește cel mai mare miracol și mister din univers.

– Ramón! Deci acesta este numele vinovatului. Sper că o să poarte chiloți antiglonț când Nana o să-l prindă în cătarea puștii ei vechi cu alice mari.

– Este marchiz, Mickey. Marchizul de Santiago y Machado.

– Aha, asta s-ar putea să conteze. Nana este suficient de snoabă ca să fie impresionată. Probabil că o să reducă încărcătura de la alice mari la alice mici.

– Până când o să afle Nana, o să fiu deja marchiză.

– Deci infamul Ramón intenționează să facă din tine femeie onorabilă, nu? Când?

– Ei bine, avem un mic obstacol, recunoscu ea.

– Vrei să spui că e deja căsătorit.

– Cum de știi asta, Michael? zise ea, uimită.

– Iar soția lui nu vrea să îi acorde divorțul?

– Mickey!

– Iubirea mea, este cel mai vechi truc din lume.

Michael se ridică, apa și spuma de baie curgând șiroaie de pe el, și întinse mâna după prosop.

– Nu îl cunoști, Mickey. El nu e așa.

– Pot să o consider ca fiind o opinie complet imparțială? Michael ieși din baie și începu să se șteargă.

– Mă iubește.

– Văd.

– Nu fi frivol.

– Promite-mi ceva, Bella. Dacă lucrurile merg vreodată rău, vino la mine mai întâi. Îmi promiți?

Fata încuviință.

– Da, promit. Încă mai ești cel mai bun prieten al meu. Promit, dar nimic nu o să meargă rău. Așteaptă și o să vezi.

Îl scoase la cină la Ma Cuisine pe Walton Street. Restaurantul era atât de popular, încât nu ar fi obținut niciodată o masă dacă Isabella nu ar fi făcut rezervare chiar în ziua în care aflase că Michael vine la Londra.

– Îmi place să însoțesc o graviduță, zise Michael când se așezară la masă. Toată lumea îmi zâmbește de parcă eu aș fi responsabil pentru asta.

– Prostii. Îți zâmbesc pentru că ești atât de frumos.

Discutară despre munca lor. Isabella îl făcut să îi promită că îi va citi teza și îi va da sugestii. După aceea Michael îi povesti

că principalul motiv pentru care se afla la Londra era acela că dorea să scrie o serie de articole despre mișcarea antiapartheid și despre exilații politici sud-africani ce locuiau în Marea Britanie.

– Am aranjat interviuri cu unele dintre cele mai luminate minți: Oliver Tambo, Denis Brutus...

– Crezi că cenzorii noștri te vor lăsa să publici articolul? întrebă Isabella. Probabil că vor interzice din nou întreaga ediție, iar Garry va fi furios. Orice afectează profitul îl face pe Garry să fie furios.

Michael chicoti.

– Bietul Garry. Apelativul era obișnuit, dar nu mai era potrivit. Viața este atât de simplă pentru el – nu albul și negrul valorilor morale, ci negrul și roșul declarațiilor bancare. Ce face *mater?* întrebă dintr-odată Michael, la desert. Ai mai văzut-o în ultima vreme?

– Nu *Mater,* nici mama, nici măcar mami, îl corectă Isabella cu asprime. Știi ce crede despre acești termeni teribil de burghezi. Dar ca să îți răspund la întrebare – nu, nu am mai văzut-o pe Tara de ceva vreme.

– Este mama noastră, Bella.

– Ar fi trebui să se gândească la asta când l-a părăsit pe *pater* și pe noi ceilalți, a fugit cu un negru revoluționar și i-a turnat un mic bastard.

– Ar trebui să fii mai indulgentă când vine vorba de purtat bastarzi, rosti Michael cu blândețe, apoi remarcă durerea din ochii ei. Îmi pare rău, Bella, dar ca și în cazul tău există motive. Nu ar trebui să o judecăm atât de aspru. *Pater* nu e tocmai cel mai ușor de suportat om din lume cu care să fii căsătorit și nu toată lumea poate să joace după regulile stabilite de Nana. Unii dintre noi nu avem instinctele de ucigaș suficient de bine dezvoltate. Cred că Tara nu s-a adaptat la familie deloc, încă de la început. Nu a fost niciodată o elitistă. Întotdeauna a simpatizat cu cei supuși, apoi Moses Gama a intrat în viața ei...

– Mickey, dragule – Isabella se aplecă peste masă și îi luă mâna – ești cea mai înțelegătoare și mai miloasă persoană din

lume. Ți-ai petrecut întreaga viață căutând scuze pentru noi, protejându-ne de Parce. Te iubesc atât de mult. Nici măcar nu vreau să mă cert cu tine.

– Foarte bine. Îi strânse mâna. Atunci o să mergi cu mine la Tara. Îmi scrie cu regularitate. Te adoră, Isabella, și îi e teribil de dor de tine. O doare foarte tare că o eviți.

– Oh, Mickey, m-ai prins în capcană, drăcușorule. Gândi frenetic preț de câteva clipe. Dar cum rămâne cu starea mea? Speram să fiu ceva mai discretă.

– Tara este mama noastră, te iubește și nu există persoană cu mintea mai deschisă ca Tara noastră. Nu va face nimic să te rănească, știi asta.

– Ca să îți fac pe plac, oftă ea și capitulă. Numai ca să îți fac ție pe plac, Mickey.

Așa că în dimineața următoarei sâmbete porniră la plimbare pe Brompton Road, iar Michael trebui să își întindă picioarele lungi ca să țină pasul cu al ei.

– Te antrenezi cumva pentru următoarele Jocuri Olimpice? întrebă el, rânjind.

– Fumezi prea mult, îl boscorodi Isabella.

– Unicul meu viciu.

Tara Courtney, sau Tara Gama cum își spunea acum, era managerul unui mic hotel rezidențial de pe Cromwell Road, iar clientela sa era compusă aproape exclusiv din expatriați și emigranți din Africa, India și Caraibe.

Pe Isabella întotdeauna o uimea faptul că o astfel de zonă exista la numai douăzeci de minute de mers de la grandoarea din Cadogan Square. Hotelul Lord Kitchener era la fel de ponosit și sărăcăcios ca și managerul lui. Din nou o uimea pe Isabella faptul că mama ei era aceeași persoană care altădată prezidase în marele castel Weltevreden. Cele mai timpurii amintiri ale Isabellei o înfățișau pe mama ei, într-o rochie de bal lungă, cu diamante galbene din mina Courtney de la H'ani strălucind la gâtul lung și fin și la urechi, părul roșcat-închis strâns sus deasupra capului superb, în timp ce cobora scările de

marmură. Isabella niciodată nu bănuise teribila insatisfacție și nefericire care trebuie să fi dospit dedesubtul fațadei regale.

Părul magnificului cap al Tarei încărunțise acum și se cunoștea că îl aranjase acasă cu o vopsea ieftină din care rezultaseră tonuri pestrițe de brun-roșcat și nuanța prunei. Pielea pe care Isabella o moștenise în toată perfecțiunea ei de catifea îmbătrânise și se lăsase și se încrețise din neglijență. Se vedeau mici comedoane negre în porii lărgiți din pliurile dintre nas și obraji, iar dinții falși erau prea mari pentru gura ei, distorsionând linia suavă a buzelor.

Coborî alergând scările din față ale hotelului ca să o îmbrățișeze pe Isabella într-un nor de apă de colonie. Isabella îi răspunse la îmbrățișare cu puterea unei conștiințe vinovate.

– Vreau să mă uit la scumpa mea fiică. O țin pe Isabella la distanța brațelor întinse și ochii îi coborâră imediat. Te-ai făcut și mai frumoasă, Isabella, dacă lucrul acesta mai e posibil, dar motivul este destul de evident. Văd că porți o mică bucurie.

Zâmbetul Isabellei păli de iritare, dar ignoră referința.

– Arăți bine, mami – vreau să zic, Tara.

Tara purta uniforma militanților de stânga: o jachetă gri fără formă peste fustă lungă și dreaptă și sandale bărbătești de culoare maro-deschis.

– Au trecut luni întregi, se plânse Tara, aproape un an și locuiești chiar pe strada asta, mai jos. Cum o poți neglija pe mama ta chiar așa?

Michael interveni cu diplomație făcând-o pe Tara să nu-și mai plângă de milă și îmbrățișând-o cu o căldură și entuziasm nedisimulate. Ea îi răspunse cu dragoste de mamă.

– Mickey, tu ai fost dintotdeauna cel mai dulce și mai iubitor dintre toți copiii mei.

Zâmbetul Isabellei începu să îi rănească buzele. Se întrebă cât de mult avea să fie nevoită să stea și când va putea scăpa. Știa că nu va fi ușor și aștepta puțin ajutor din partea lui Michael. Tara îi luă de braț de amândoi. Cu Michael într-o parte și Isabella în cealaltă, îi conduse în hotel.

– Am pregătit pentru voi ceai şi biscuiţi. Am stat ca pe jăratic încă de când Michael a sunat ca să îmi spună că veniţi.

Fiind sâmbătă dimineaţa, salonul de la Lord Kitchener era plin cu oaspeţii Tarei. Aerul era greu de fum de ţigară şi ritmul cadenţat de swahili şi gujarati şi xhosa. Tara îi prezentă tuturor din încăpere, chiar dacă Isabella îi cunoscuse pe cei mai mulţi în vizitele anterioare.

– Fiul şi fiica mea de la Cape Town din Africa de Sud.

Văzu cum unii dintre ochi lucesc la auzul numelui ţării lor.

„La naiba şi cu ei", decise Isabella sfidător. Ciudat cum acasă se socotea liberală, dar când se afla peste hotare şi întâlnea acea reacţie se simţea patrioată.

În cele din urmă, Tara îi aşeză în colţul sălii şi în timp ce turnă ceai întrebă pe un ton limpede şi vesel care purtă mesajul către toţi din încăperea mare:

– Acum, Bella, spune-mi despre copil. Când naşti şi cine este tatăl?

– Nu este nici timpul, nici locul, Tara.

Isabella se făcu palidă de iritare, dar Tara râse.

– Oh, noi suntem aici la Lordly o mare familie. Poţi vorbi liber.

De data aceasta Michael murmură cu blândeţe:

– Bella nu îşi doreşte ca toată lumea să afle de treburile ei particulare. O să vorbim mai târziu despre asta, Tara.

– Vai, ce de modă veche sunteţi! Tara se întinse şi încercă să o îmbrăţişeze pe Isabella din nou, dar îşi răsturnă o parte din ceai pe fusta de bunicuţă şi renunţă. Nici unul dintre noi, cei de aici, nu îşi bate capul cu convenţii burgheze.

– Ajunge, Tara, zise Michael cu fermitate, apoi schimbă subiectul. Unde este Benjamin şi ce mai face?

– Oh, Ben este mândria şi bucuria mea. Tara muşcase momeala. A ieşit pentru câteva minute. A trebuit să se ducă până la şcoală ca să predea un eseu. Este un băiat atât de deştept, anul acesta îşi dă examenele de nivelul A, are numai şaisprezece ani, iar decanul lui spune că este cel mai strălucit, şi mai

inteligent copil pe care l-a avut la Ryham în ultimii zece ani. Toate fetele îl adoră. Este atât de chipeș.

Tara continuă să sporovăiască, iar Isabella se simți ușurată că nu era nevoită să facă conversație. Ascultă în schimb recitalul despre virtuțile fratelui ei vitreg.

Benjamin Grama era unul dintre motivele pentru care Isabella se simțea stânjenită în această lume în care trăia mama ei. Atât de mare fusese rușinea și atât de otrăvitor scandalul pe care Tara le atrăsese asupra familiei Courtney, încât numele ei nu mai era niciodată pomenit la Weltevreden. Nana îl interzisese.

Numai Michael mai discutase cu ea și atunci numai în termeni generali.

– Îmi pare rău, Bella. Nu am de gând să repet zvonurile. Dacă asta vrei, trebuie să te duci în altă parte. Eu îți voi spune numai care sunt faptele reale, iar acestea sunt că atunci când Tara a plecat din Africa de Sud, după ce Moses Gama a fost arestat și închis, nu s-au adus acuzații împotriva ei și nu s-a găsit nici o dovadă care să o implice în vreo activitate criminală.

– Dar nu a aranjat *pater* lucrurile astfel ca să protejeze reputația familiei?

– De ce nu îl întrebi chiar pe *pater?*

Și într-adevăr abordase subiectul cu tatăl ei, dar Shasa, devenit dintr-odată rece și distant, respinsese întrebarea. Într-un mod ciudat, Isabella fusese ușurată de refuzul lui de a discuta despre asta. Isabella era suficient de cinstită ca să își recunoască propria lașitate. Nu voia să afle cu adevărat gradul de vinovăție al mamei sale. În adâncul sufletului, nu voia de fapt să știe dacă mama ei luase într-adevăr parte la notoriul complot „Guy Fawkes" al iubitului ei, Moses Gama, de a arunca în aer Parlamentul Sud-African, tentativă care avusese drept rezultat moartea bunicului Isabellei, propriul tată al Tarei. Poate că mama ei era o trădătoare și o criminală vinovată de patricid. Dar era cu siguranță vinovată de adulter și metisare a raselor, fapt care reprezenta o infracțiune sub legea africană și încă o dată Isabella se întrebă ce căuta acolo.

Dintr-o dată trăsăturile Tarei se luminară şi pentru o clipă îşi recăpătară strălucirea frumuseţii ei pierdute.

– Ben! strigă ea. Uite cine a venit să ne vadă, Benjamin. Fratele şi sora ta. Nu este drăguţ?

Isabella se răsuci pe scaun şi dădu cu ochii de fratele ei vitreg care stătea în cadrul uşii holului din spatele ei. Crescuse în anul care trecuse de când nu îl mai văzuse şi evident făcuse trecerea de la pubertate la bărbăţie.

– Bună, Benjamin, exclamă ea cu prea mult entuziasm şi, deşi băiatul zâmbea, îi simţi rezerva şi văzu precauţia din ochii lui întunecaţi.

Tara nu fusese complet orbită de instinctele ei materne. Benjamin era într-adevăr un tânăr chipeş. Graţia lui africană naturală se combinase bine cu trăsăturile mai delicate ale mamei sale. Pielea sa avea o tentă arămie, iar părul era un morman de cârlionţi întunecaţi.

– Bună, Isabella.

Accentul sud-londonez pe limba acestui fiu al Africii o tulbură. Nu făcu nici o mişcare să îl îmbrăţişeze. De la prima lor întâlnire se stabilise un acord tacit între ei: nici o manifestare de falsă afecţiune. Îşi strânseră scurt mâinile şi se dădură amândoi înapoi. Înainte ca Isabella să se poată gândi la ce ar fi putut spune, Benjamin se întoarse spre Michael. Zâmbetul era acum o strălucire de dinţi perfecţi.

– Mickey! zise el şi făcu repede doi paşi ca să îl întâmpine pe fratele lui mai mare. Se prinseră reciproc de umeri.

Isabella invidia la Michael acea abilitate excepţională de a trezi încrederea celor din jurul lui. Benjamin părea cu adevărat că îl acceptă ca frate şi ca prieten fără nici un pic din rezerva pe care o arăta faţă de Isabella. În curând, toţi trei, Tara, Ben şi Mickey, pălăvrăgeau cu entuziasm. Isabella se simţi exclusă din micul lor cerc intim.

În cele din urmă, unul dintre studenţii sud-africani negri străbătu holul ca să discute cu Tara. Femeia ridică privirea consternată, apoi se uită la ceas.

– Dumnezeule, mulţumesc că mi-ai amintit, Nelson. Îi zâmbi studentului. Ne simţeam atât de bine, încât am uitat complet de timp. Tara sări în picioare. Haideţi cu toţii! Dacă mergem în Trafalgar Square, ar fi mai bine să plecăm acum.

Se produse un exod general din hol, iar Isabella se apropie de Michael.

– Despre ce este vorba, Mickey? Pari să ştii ce se întâmplă. Explică-mi şi mie.

– Este un miting în Trafalgar Square.

– Oh, Dumnezeule, nu! Nu o altă aiureală antiapartheid! De ce nu m-ai prevenit?

– Ai fi găsit o scuză ca să o întinzi, zise Michael rânjind la ea. Ce-ar fi să vii şi tu?

– Nu, mulţumesc. Am trăit cu prostiile astea în ultimii trei ani, încă de când *pater* a preluat ambasada. De ce te amesteci în treburile astea stupide?

– Este treaba mea, scumpă Bella. Pentru asta am venit la Londra, să scriu despre treburile astea ridicole, cum le numeşti tu. Vino cu noi.

– Şi de ce m-aş deranja?

– Ca să vezi şi tu lumea de cealaltă parte a gardului – s-ar putea să găseşti reconfortant acest lucru – şi ca să fii cu mine. Ne-am putea distra împreună.

Ezită, nesigură. În ciuda dispreţului pe care îl avea faţă de acest subiect, adora compania lui. Într-adevăr se simţeau bine împreună, iar Ramón fiind plecat, se simţea singură.

– Numai dacă mergem în partea de sus a autobuzului, iar nu cu metroul. Ştii că nu rezist unei călătorii cu autobuzul.

Plecară un grup de douăzeci şi ceva de persoane de la Lordly, inclusiv Nelson Litalongi, studentul sud-african. Michael îi găsi un scaun pe puntea superioară a autobuzului roşu, apoi el şi Nelson se înghesuiră lângă ea. Tara şi Benjamin stăteau pe scaunul din faţa lor, dar se întoarseră ca să se alăture râsetelor şi glumelor. Atmosfera era relaxată şi Isabella chiar se simţea bine. Michael se afla în centrul atenţiei, iar el şi Nelson începură să

cânte. Amândoi aveau voci plăcute şi ceilalţi li se alăturară la refrenul de la *This Is My Island in the Sun*. Nelson îl putea imita pe Harry Belafonte şi chiar îi semăna, exceptând faptul că tonul pielii sale era ca mangalul lucios.

Când coborâră din autobuz în faţa National Gallery, demonstranţii se adunaseră deja în piaţa deschisă de sub coloanele înalte, iar Michael făcu o glumă despre Nelson. Toată lumea râse şi tropăiră pe drum până în piaţă, iar porumbeii se ridicară în nori fâlfâitori de la picioarele lor.

O estradă provizorie fusese ridicată la capătul pieţii, chiar în faţa Casei Africii de Sud, iar o zonă fusese delimitată cu sfoară, în care se adunaseră deja câteva sute de demonstranţi. Se alăturară rândurilor din spate, iar Tara scoase din sacoşa ei de plastic un banner confecţionat manual şi îl ridică sus.

– Apartheidul este o crimă împotriva umanităţii.

Isabella se îndepărtă de ea şi încercă să se poarte ca şi cum nu erau înrudite.

– Chiar nu o deranjează să se dea în spectacol, nu-i aşa? îi şopti lui Michael, care începu să râdă.

– Acesta este şi sensul acestei acţiuni.

Cu toate acestea, Isabella găsi că era interesant să facă parte din această adunare pestriţă. De la ferestrele înalte ale ambasadei de peste drum obişnuia să-i privească cu dispreţ pe astfel de oameni, dar acum avea o cu totul altă perspectivă. Mulţimea era prietenoasă şi bine-crescută. Patru poliţişti în uniforme albastre stăteau de pază ca să asigure liniştea şi zâmbiră într-o manieră părintească atunci când unul dintre vorbitori se referi la Londra ca la un stat poliţienesc la fel de rău ca Pretoria. Pentru a-şi arăta sprijinul şi pentru a se disocia de remarcă, Isabella îi trimise o bezea poliţistului celui mai chipeş, iar zâmbetul indulgent al acestuia se întinse într-un rânjet de plăcere.

Discursurile de pe estradă continuară pe fundalul zgomotului traficului şi al autobuzelor roşii. Isabella mai auzise toate acestea şi altădată şi la fel şi alţii din mulţime, judecând după indiferenţa şi apatia lor. Faza zilei se produse când un porumbel care plana

pe deasupra scăpă un găinaț alb direct pe țeasta cheală a vorbitorului din acel moment, iar Bella strigă: „Pasăre fascistă, agentă a regimului rasist de la Pretoria!"

Adunarea se încheie cu votarea moțiunii care cerea ca John Vorster și regimul său ilegal să demisioneze imediat și să predea puterea guvernului democratic al Poporului Africii de Sud. Moțiunea fu votată în unanimitate, iar Michael comentă:

– Iar acum lui John Vorster sigur îi tremură nădragii.

Mulțimea se risipi în mai mare liniște decât cea de la un meci de fotbal.

– Hai să găsim un bar, sugeră Michael. Toată vorbăria despre guverne fasciste mi-a făcut sete.

– E unul bun în Strand, sugeră Nelson Litalongi.

– Arată-ne drumul, îl încurajă Michael.

După ce se așezară la tejgheaua barului, el făcu cinste cu primul rând.

– Ei bine, dădu Isabella sentința în timp ce sorbi din berea de ghimbir, a fost o mare pierdere de timp. Două sute de omuleți care dau din gură nu vor schimba nimic.

– Nu fi atât de sigură. Michael își șterse cu dosul palmei spuma de pe buza superioară. Poate că este primul clipocit ce lovește la baza zidului – în curând valul va deveni unul mare, apoi un curent și, în cele din urmă, un flux spre țărm.

– Oh, prostii, Mickey, respinse Isabella ideea. Africa de Sud este prea puternică, prea bogată. America și Anglia au investit prea mult în ea. Nu ne vor dezamăgi. Nu se pot aștepta să ne predăm drepturile dobândite prin naștere unui grup de sălbatici marxiști.

Repetă adevărurile pe care le auzise la tatăl ei, ca ambasador, atât de frecvent în ultimii trei ani. Fu însă pusă în încurcătură de logica și sarcasmul cu care o asaltară mama, fratele vitreg, Nelson Litalongi și douăzeci de alți rezidenți de culoare de la hotelul Lord Kitchener. Nu fu o experiență prea plăcută. În seara aceea, când ea și Michael se întoarseră în Cadogan Square, era zguduită și supusă.

– Sunt atât de înverşunaţi şi de furioşi, Mickey, se lamentă ea.

– Este noul val, Bella. Dacă vrem să îi supravieţuim, ar trebui să încercăm să îl înţelegem şi să ne adaptăm.

– Dar nu se poate spune că sunt trataţi rău. Gândeşte-te la Nanny, şi la Klonkie, şi Garniet, şi la toţi ceilalţi de la Weltevreden. Ce vreau să spun, Mickey, este că sunt mai bine văzuţi decât cei mai mulţi albi care trăiesc în ţara asta.

– Înţeleg ce simţi, Bella. Poţi să o iei razna cântărind ce este bine şi ce este rău, dar la sfârşit te vei întoarce la acelaşi lucru. Sunt fiinţe umane, ca şi noi. Unele dintre ele cu mult mai bune şi mai drăguţe. Cu ce drept, divin sau infernal, îi împiedicăm să beneficieze de ceea ce ţara noastră natală are de oferit?

– Teoretic asta sună foarte bine, dar în după-amiaza aceasta vorbeau de luptă armată. Asta înseamnă să ucizi femei şi copii. Asta înseamnă sânge şi moarte, Mickey. Exact ca irlandezii. Ce crezi despre asta?

– Nu ştiu ce să cred despre asta, Bella. Uneori îmi spun – nu! Crimele şi mutilările, şi incendierile nu sunt niciodată justificate. Apoi îmi spun – sigur, de ce nu? Omul şi-a ucis semenul de milioane de ani ca să se protejeze pe sine şi drepturile din naştere. *Pater,* care tună şi fulgeră la gândul unei insurgenţe armate în Africa de Sud, este aceeaşi persoană care a urcat într-un Hurricane în 1940 şi a decolat ca să mitralieze cu entuziasm etiopieni, italieni şi germani în apărarea a ceea ce el credea a fi libertatea sa. Nana, avocata domniei legii şi a sanctităţii proprietăţii private şi apărătoare a sistemului pieţei libere, a fost cea care a dat din cap fericită şi a murmurat: „Aşa este drept!" atunci când a aflat vestea celei mai atroce pagini din istoria sângeroasă şi violentă a omenirii, bombele de la Hiroshima şi Nagasaki. Deci cât de imorali şi de însetaţi de sânge sunt Tara şi Benjamin şi Nelson Litalongi prin comparaţie cu noi şi propria noastră familie? Cine are dreptate şi cine greşeşte, Bella?

– Mi-ai dat o teribilă durere de cap. Bella se ridică. Mă duc la culcare.

*

Telefonul o trezi la şase dimineaţa şi când auzi vocea lui Ramón, umbra neagră ce plana asupra vieţii ei se evaporă.

– Dragule, unde eşti?

– La Atena.

– Oh. Starea ei de spirit se înnegură din nou. Speram că eşti la Heathrow.

– Am fost reţinut. O să mai rămân aici cel puţin trei zile. Ce-ar fi să vii şi tu la mine?

– La Atena?

Era pe jumătate adormită.

– Da, de ce nu? Încă mai poţi prinde zborul de ora zece cu BEA. Am putea petrece trei zile împreună. Ce zici de Acropole la lumina lunii? Am putea merge în insule şi sunt câţiva oameni importanţi pe care aş vrea să îi cunoşti.

– Da! strigă ea. De ce nu? Dă-mi numărul tău de telefon. O să te sun de îndată ce mă urc în avion.

Toate liniile telefonice destinate rezervării de locuri la British European Airways sunau ocupat, iar ea era în criză de timp, aşa că Michael o conduse la Heathrow cu Mini şi o lăsă la intrarea în terminal.

– Aştept până mă asigur că ţi-ai rezervat un loc, sugeră el.

– Nu, Mickey, eşti un scump, dar nu voi avea probleme în această perioadă a anului. Sezonul de vacanţă s-a terminat. Du-te să iei interviul acela şi te sun la apartament când eu şi Ramón vom fi în drum spre casă.

Intrând în terminal, îşi dădu seama că fusese prea optimistă. Hoarde de călători obosiţi blocau culoarele cu bagajele lor. Când în cele din urmă ajunse la ghişeul de informaţii, i se spuse că o grevă spontană a controlorilor de trafic francezi întârziase toate zborurile cu până la cinci ore şi că la avionul de Atena nu erau locuri. Trebuia să se înscrie pe lista de aşteptare, chiar şi clasa întâi. Se aşeză la o altă coadă ca să folosească un telefon public şi în cele din urmă dădu de Ramón la numărul de telefon pe care îl avea în Atena. Păru la fel de dezamăgit ca şi ea.

– Aşteptam cu nerăbdare sosirea ta. Te-am lăudat în faţa persoanelor pe care vreau să ţi le prezint.

– N-o să renunţ, declară ea. Chiar dacă trebuie să stau aici întreaga zi.

Urmă o zi de disconfort şi frustrare. Când în sfârşit zborul se anunţă la ora cinci în seara aceea, se aşeză la coadă, rugându-se să primească un loc. În faţa ei se mai aflau şi alte persoane. În cele din urmă, funcţionarul de la rezervări scutură din cap cu regret.

– Îmi pare atât de rău, domnişoară Courtney.

Următorul zbor spre Atena era programat pentru ora zece, a doua zi de dimineaţă, dar cu siguranţă aveau să fie întârzieri şi alte liste de aşteptare. În cele din urmă Isabella renunţă şi se apropie descurajată de un alt telefon ca să sune la Atena. Ramón nu era disponibil, aşa că îi lăsă un mesaj unei persoane care vorbea o engleză execrabilă. Speră că Ramón va înţelege că renunţa la călătorie.

Nici un taxi nu era disponibil: sute de alţi pasageri ca ea pierduseră orice speranţă şi încercau să ajungă acasă. Îşi lăsă bagajul pe trotuar şi se aşeză la coadă la autobuzul spre oraş. Era ora opt când reuşi să se urce în el, apoi luă un taxi spre Cadogan Square.

O durea spatele de la sarcină şi era pe punctual de a izbucni în lacrimi când în cele din urmă intră în apartament. Se simţea o aromă delicioasă de mâncare şi îşi dădu seama cât îi era de foame. Îşi lăsă bagajul în hol, îşi aruncă pantofii şi se duse în bucătărie. Era evident că Michael îşi pregătise cina. Vasele folosite de pe masă nu se răciseră încă, iar în încălzitor rămăsese mâncare din belşug. La fel ca ea, Michael era un bucătar excelent. Se servi cu piept de pui Kiev şi cu o felie de plăcintă cu brânză. Observă două pahare folosite şi o sticlă goală de vin Nuits St Georges 1961, din colecţia lui *pater* lângă chiuvetă. Nu se gândi la semnificaţia acestui fapt. Era prea obosită şi prea dezamăgită şi îşi dorea ca Michael să o mai înveselească.

Auzi muzică sus, în dormitorul lui, acordurile sentimentale ale lui Mantovani, unul dintre favoriții fratelui ei. Urcă treptele în ciorapi, străbătu coridorul și deschise ușa camerei lui Michael.

Pentru o clipă nu înțelese ceea ce vedea; depășea cu mult cele mai nebunești așteptări ale sale.

Apoi îi trecu prin minte că Michael era atacat și un țipăt îi urcă până în gât. Trebui să își acopere gura cu amândouă mâinile ca să îl înăbușe. În cele din urmă, adevărul o inundă.

Michael, complet dezbrăcat, stătea în patru labe în mijlocul patului dublu. Plapuma de puf și așternuturile erau împrăștiate pe podea, iar patul era răvășit. Îi cunoștea trupul atât de bine, suplu și musculos elegant, bronzat de soarele african în culoarea frunzei coapte de tutun, exceptând locul unde costumul de baie îi lăsase pielea palidă și cu un aspect vulnerabil.

De asemenea gol, Nelson Litalongi era îngenuncheat lângă el. În contrast, trupul lui strălucea de sudoare precum cărbunele abia scos la lumină, atât de lucitor încât părea proaspăt dat cu ulei.

Trăsăturile atât de dragi ale lui Michael erau contorsionate de-o suferință profundă și particulară. Gura i se schimonosise într-un rictus sălbatic care o mișcă până în străfundul ființei sale. Pentru o clipă, îi aminti de un animal înspăimântat, în pragul morții.

Atunci vederea lui se limpezi, se focaliză și o văzu. Înaintea ochilor ei, fața lui păru să se topească precum ceara și să se remoduleze într-o expresie de teroare și rușine. Cu o smucitură violentă a trupului, rupse strânsoarea celui care îl ținea și se îndepărtă de el, căutând o pernă mototolită cu care să își acopere goliciunea.

Isabella se răsuci și ieși din cameră.

În ciuda oboselii, dormi cu intermitențe și avu vise stranii și confuze, în care îl vedea pe Michael zbătându-se gol și îngrozit în strânsoarea unui monstru întunecat și o dată țipă în somn atât de tare, încât se trezi de-a binelea.

Înainte de zori, renunţă la orice încercare de a se mai odihni şi coborî în bucătărie. Văzu imediat că vasele şi tacâmurile de la masa de seară fuseseră spălate şi aşezate la locul lor. Paharele goale de vin şi sticla dispăruseră, iar bucătăria era impecabilă.

Porni cafetiera şi merse să verifice cutia de scrisori. Era prea devreme ca ziarul să fi fost livrat, aşa că se întoarse şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Ştia că de fapt cofeina făcea rău copilului, dar în această dimineaţă avea nevoie de un întăritor.

Luase prima gură de cafea când simţi fum de ţigară şi ridică repede privirea. Michael stătea în cadrul uşii cu inevitabila ţigară între buze, mijind din ochii săi prin spiralele de fum.

– Cafeaua miroase minunat. Era îmbrăcat într-un halat de mătase. Avea cearcăne la ochi, iar privirea albastră îi era încărcată de vinovăţie. Nesiguranţa şi sfiala se simţiră în voce când vorbi: Credeam că eşti în Atena – îmi pare rău.

Se priviră unul pe celălalt preţ de câteva secunde, care părură o eternitate. Apoi Isabella se ridică şi se apropie de el. Se ridică pe vârfuri ca să îl îmbrăţişeze şi îl sărută drept pe gură.

Apoi îl ţinu strâns şi îşi lipi obrazul de al lui, care era aspru de la barba abia crescută.

– Te iubesc, Mickey. Eşti cea mai dragă şi mai scumpă persoană din viaţa mea. Te iubesc fără rezerve.

Bărbatul oftă adânc.

– Îţi mulţumesc, Bella. Ar fi trebuit să ştiu că vei fi generoasă şi înţelegătoare, dar m-am temut. N-o să ştii niciodată cât de îngrozit am fost că m-ai putea respinge.

– Nu, Mickey. Nu ai nici un motiv să te temi.

– Voiam să îţi spun. Aşteptam momentul potrivit.

– Nu trebuie să îmi spui mie sau altcuiva. Este numai treaba ta.

– Nu, voiam ca tu să ştii. Noi niciodată n-am avut secrete. Ştiam că vei afla mai devreme sau mai târziu. Voiam – oh, Dumnezeule, aş fi dat orice să nu afli aşa cum ai făcut-o. Trebuie să fi fost un şoc îngrozitor pentru tine.

Fata închise ochii strâns şi îşi lipi şi mai mult faţa de a lui, ca să nu îi vadă expresia. Încercă să alunge din minte imaginea a ceea ce văzuse. Însă chipul lui Michael, în acel extaz contorsionat de suferinţă, încă mai plutea în faţa ei ca o scenă dintr-un film de groază.

– Nu contează, Mickey. Asta nu schimbă nimic în relaţia dintre noi.

– Ba da, Bella, o contrazise el, apoi o îndepărtă cu blândeţe ca să îi poată vedea faţa.

Ceea ce văzu îl întristă şi mai mult. Cu un braţ în jurul umerilor ei o conduse la colţarul pentru mic dejun, apoi se aşeză lângă ea pe banchetă.

– Ciudat, zise el. Într-un fel e o uşurare că ştii. Încă mai urăsc felul în care ai aflat, dar măcar există o persoană în lumea asta faţă de care pot fi eu însumi. Cineva pe care nu mai trebuie să-l mint şi faţă de care nu trebuie să mă prefac.

– De ce să te ascunzi, Mickey? Suntem în 1969. Dacă aşa eşti tu, de ce să nu fii deschis? Nimănui nu îi mai pasă.

Michael scoase un pachet de ţigări Camel din buzunarul halatului şi îşi aprinse una. Preţ de o clipă, studie capătul incandescent, apoi spuse:

– Lucrul acesta ar putea fi valabil pentru alţii, dar nu şi pentru mine. Scutură din cap. Nu şi pentru mine. Fie că îmi place, fie că nu, sunt un Courtney. Trebuie să ţin cont de Nana şi *pater,* Garry şi Sean, de familie, de nume.

Isabella vru să respingă ideea, dar îşi dădu seama că era inutil.

– Nana şi *pater,* repetă Michael. I-ar distruge. Nu îţi închipui că nu m-am gândit – să ies din rahat. Zâmbi forţat. Dumnezeule, ce expresie oribilă.

Îi strânse mâna cu putere, începând în cele din urmă să înţeleagă vag o frântură din situaţia grea a fratelui ei. Ştia că el avea dreptate. Nu ar fi putut să le spună vreodată Nanei şi lui *Pater.* Pentru ei ar fi fost la fel de rău – nu, ar fi fost mult mai rău decât ce făcuse Tara. Ea fusese o străină. Michael avea sânge

Courtney. Nu ar fi putut trece peste asta. I-ar fi distrus, iar Michael era prea bun, prea altruist, prea loial ca să îngăduie acest lucru.

– De când știi de... de natura ta? întrebă ea încet.

– De la școala pregătitoare, răspunse el cu sinceritate. De la primele bâjbâieli și explorări preadolescentine de la dușuri și toalete... Se opri. Am încercat să rezist. Am încercat să nu las să se întâmple acest lucru. Uneori luni întregi, chiar un an – dar parcă zace o fiară în mine, Bella, o fiară prădătoare asupra căreia nu am nici un fel de control.

Fata zâmbi blând, cu indulgență.

– După cum ar spune Nanny, este sângele familiei Courtney, Mickey. Cu toții îl avem; nici unul dintre noi nu îl poate controla prea bine, nici *pater,* nici Garry, nici Sean – nici tu și nici eu.

– Nu te deranjează să vorbești despre asta? întrebă el, cu sfială. Am ținut totul mine atât de mult timp.

– Vorbește cât dorești. Sunt aici ca să ascult.

– Trăiesc astfel de cincisprezece ani și presupun că trebuie să mai trăiesc astfel alți cincizeci. Lucrul ciudat – ceva ce ar agrava și mai mult lucrurile din punctul familiei de vedere – sunt atras de bărbați de culoare. Lucrul acesta m-ar coborî și mai mult în ochii Nanei și ai lui *pater,* în ochii tuturor celor de acasă. Dumnezeule, ce scandal ar fi dacă aș fi descoperit și acuzat în virtutea Actului de Imoralitate al luminatului nostru guvern! Se înfioră, stinse țigara și imediat aprinse alta din pachetul mototolit. Nu știu de ce bărbații negri mă atrag atât de mult. M-am gândit mult la asta. Presupun că semăn cu Tara, într-un fel. Probabil că este un soi de vinovăție rasială, o dorință subconștientă de a le domoli furia. Chicoti sardonic. Le-am tras-o atât de mult timp. De ce să nu le dăm șansa să își ia revanșa?

– Nu face asta! zise Isabella, încet. Nu te înjosi singur vorbind astfel, Mickey. Ești un om bun și decent. Nici unul din noi nu este responsabil pentru instinctele sale.

Isabella şi-l amintea pe Michael ca pe un băiat blând şi sfios, dar altruist, afectuos şi extrem de preocupat de soarta fiecărei fiinţe din preajma lui; având întotdeauna un aer de tristeţe. Înţelegea acum sursa acelei tristeţi. Îşi dădu seama prin ce agonie sufletească trebuie să fi trecut şi încă mai trecea. Îi fu mai drag ca niciodată. Ultimele vestigii ale silei ei fizice păliră. Ştiu că niciodată nu va mai urî ceea ce văzuse în camera de sus. Avea să se gândească numai la agoniile care încă mai chinuiau această persoană iubită, iar instinctele ei deveniră mai protectoare.

– Săracul meu Mickey, şopti ea.

– Nu mai este sărac, o contrazise el. Nu cu iubirea şi înţelegerea ta.

Două zile mai târziu, în vreme ce Michael era plecat să ia un interviu, iar pe biroul Isabellei se afla un morman de cărţi deschise şi hârtii împrăştiate, sună telefonul. Întinse absentă mâna după el şi preţ de o clipă nu recunoscu vocea răguşită, nici nu înţelese cuvintele.

– Ramón? Tu eşti? S-a întâmplat ceva? Unde eşti? La Atena?

– Sunt la apartament...

– Aici în Londra?

– Da. Poţi veni repede? Am nevoie de tine.

Isabella forţă Mini-ul prin traficul orei de prânz şi când ajunse la apartamentul lui urcă treptele în fugă, două câte două, ajungând sus îmbujorată şi cu respiraţia tăiată. Bâjbâi cu cheia şi în cele din urmă deschise uşa.

– Ramón! Nu primi nici un răspuns şi alergă spre dormitor. Valiza lui era deschisă pe pat şi o cămaşă mototolită zăcea în mijlocul podelei. Era pătată de sânge – pete de sânge vechi, închegat, aproape negru ca dudele, dar şi de sânge proaspăt, mai intens.

– Ramón! Oh, Dumnezeule! Ramón! Mă auzi?

Alergă la uşa băii. Era încuiată pe dinăuntru. Se dădu înapoi şi lovi încuietoarea cu călcâiul. Era una dintre loviturile de judo

pe care o învățase de la el, iar încuietoarea firavă se rupse și ușa se deschise.

Ramón zăcea întins pe gresie, lângă toaletă. Probabil că în cădere se apucase de etajera de deasupra chiuvetei, iar cosmeticele ei căzuseră în bazin și pe podea. Era gol de la brâu în sus, dar corpul îi era acoperit de bandaje. Dintr-o singură privire își dădu seama că bandajele fuseseră făcute de o mână profesionistă. Ca și cămașa aruncată, fețele albe erau îmbibate cu inele concentrice de sânge, unele întunecate și vechi, altele proaspete și umede.

Căzu în genunchi lângă el și îi întoarse capul. Pielea lui era palidă, aproape străvezie, acoperită de sudoare lucioasă. Îi ridică în poala sa capul. Înșfăcă apoi prosopul de față care atârna pe marginea căzii. De unde stătea, putea ajunge la robinetul de apă rece. Umezi prosopul și îi șterse fața și gâtul.

Pleoapele lui tremurară și se deschiseră.

– Ramón.

Privirea lui se focaliză.

– Am căzut, murmură el.

– Dragul meu, ce s-a întâmplat? Ești grav rănit.

– Ajută-mă să ajung la pat, zise el.

Îngenunchind lângă el, îl ajută să se ridice în capul oaselor. Avea aproape puterea unui bărbat, cu brațele și torsul întărit la antrenamentele de călărie și tenis. Știa însă că nu îl putea sălta fără ajutor.

– Poți să te ridici în picioare dacă te sprijin?

Se încruntă și făcu un efort, dar tresări și se apucă de bandajele pătate de sânge când îl săgetă durerea.

– Încet, șopti ea și pentru un minut rămase aplecat, apoi se îndreptă treptat.

– Bine.

Ramón strânse din dinți, apoi Isabella îl conduse, luând cea mai mare parte a greutății lui pe umăr și îl coborî ușor pe pat.

– Ai venit tocmai de la Atena în starea asta? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Dădu din cap, întărind minciuna. O chemase pe Isabella la Atena ca să facă pe curierul. Necesitatea apăruse urgent şi pe neaşteptate. Nu avea nici un alt agent disponibil imediat şi era timpul ca ea să intre în acţiune. Era pregătită. Acum îi accepta ordinele fără întrebări, iar pentru ea plănuise o primă sarcină uşoară. Era persoana perfectă, o femeie atractivă şi însărcinată care ar fi trezit imediat simpatie. Nu era cunoscută nici uneia dintre organizaţiile internaţionale de spionaj, inclusiv Mossadului. În jargonul profesiei, era virgină. În plus, avea paşaport sud-african, iar Israelul avea relaţii cordiale, chiar apropiate cu această ţară.

Planul fusese ca ea să zboare de la Atena la Tel Aviv, să ia pachetul şi să se întoarcă pe aceeaşi rută. Ar fi fost o zi de muncă. Planul căzuse atunci când ea nu reuşise să ajungă la Atena. Ridicarea pachetului era de importanţă crucială. Implica detalii ale cooperării dintre savanţii israelieni şi sud-africani în dezvoltarea sistemelor tactice de arme nucleare. Deşi exista o mare probabilitate să fie identificat de Mossad, Ramón fusese silit de împrejurări să ridice pachetul personal.

Se deghizase cât putuse de bine şi se dusese neînarmat. Ar fi fost o nebunie să încerce să treacă o armă prin sistemul de securitate israelian. Îşi folosise paşaportul mexican şi o identitate falsă. Probabil că îl descoperiseră la aeroportul Ben Gurion şi îl urmăriseră până la locul de unde trebuia să ridice pachetul.

Îi observase pe urmăritori şi apelase la procedura de urgenţă, dar îl încolţiseră. Rupsese gâtul unui agent Mossad, dar fusese împuşcat. Deşi grav rănit, ajunsese la casa conspirativă a OPL din Tel Aviv. În douăsprezece ore îl duseseră în Siria prin filiera lor.

Londra era însă un loc sigur. În ciuda riscurilor şi a rănilor, erau prea multe în joc pentru a rămâne în Damasc. Şeful staţiei locale a KGB-ului îl escortase până la zborul Aeroflot spre Londra. Împleticindu-se până în apartament, o sunase pe Isabella. Şi mai reuşise doar să ajungă în baie înainte să se prăbuşească.

– Trebuie să chem un doctor, zise ea.

– Fără doctor!

În ciuda slăbiciunii sale, vocea sa căpătă tonul glacial pe care ea se învățase să îl asculte.

– Ce trebuie să fac? întrebă ea.

– Adu-mi telefonul, ordonă el, iar Bella se grăbi să îi aducă aparatul din camera de zi.

– Ramón, arăți îngrozitor. Pot măcar să îți aduc ceva – un castron cu supă?

Dădu din cap aprobator, dar nu ridică privirea de la telefon în timp ce formă numărul. Ea se duse la bucătărie și încălzi o conservă cu supă de legume. În tot acest timp, îl auzi vorbind cu cineva în spaniolă. Lecțiile ei recente de spaniolă erau însă insuficiente ca să înțeleagă conversația. După ce Ramon termină convorbirea, îi duse tava cu supă și biscuiți Pro-Vita.

– Dragule, ce ți s-a întâmplat? De ce nu mă lași să chem un doctor?

Ramón făcu o grimasă. Dacă un doctor englez vedea rana, era nevoit să facă raport. Dacă medicul ambasadei cubaneze venea la apartament, aproape sigur avea să compromită această adresă și acoperirea lui Ramón. Așa că făcuse alte aranjamente. În orice caz, nu răspunse la întrebarea ei în mod direct.

– Vreau să pleci imediat. Mergi la peronul de vest din stația de metrou din Sloane Square și plimbă-te încet de-a lungul lui. Cineva îți va pune în mână un plic...

– Cine? Cum îl voi recunoaște?

– Nu îl vei recunoaște, răspunse el sec. Te va recunoaște el. Nu vei vorbi, nici nu îi vei acorda vreo atenție mesagerului. În plic vei găsi o rețetă și o listă detaliată de instrucțiuni pentru tratarea rănii mele. Du rețeta la farmacia non-stop din Picadilly Circus și adu aici medicamentele.

– Da, Ramón, dar nu mi-ai spus cum te-ai rănit.

– Trebuie să înveți să faci ce ți se spune – fără toate aceste întrebări obositoare. Acum du-te!

– Da, Ramón. Își luă jacheta și eșarfa și se opri apoi lângă pat ca să îl sărute. Te iubesc, șopti ea.

La jumătatea scărilor se opri brusc. Nimeni, poate cu excepția Nanei, nu îi mai vorbise din copilărie în termeni atât de imperioși. Până și tatăl ei o ruga; el nu îi dădea ordine. Și iată că fugea mâncând pământul, ca o școlăriță gata să se supună. Se strâmbă și coborî alergând în stradă.

Nu ajunsese la capătul peronului de metrou când, de la spate, simți o atingere ușoară pe încheietura mâinii și un plic îi fu strecurat în palmă. Aruncă o privire peste umăr, dar mesagerul deja se îndepărta. Purta un fes de lână și o haină închisă la culoare, dar nu îi putu vedea fața.

Farmacistul citi rețeta și comentă:

– Aveți pe cineva grav rănit?

Dar ea scutură din cap.

– Sunt doar asistenta doctorului Alves. Nu știu.

Omul aduse medicamentele, fără nici o altă observație.

Ramón părea să doarmă, dar deschise ochii de îndată ce ea intră în cameră. Toate grijile pe care și le făcuse pentru el reveniră în plină forță când îi văzu fața. Ochii păreau să i se fi cufundat în orbitele vineții, iar pielea avea paloarea unui mort de două zile. Se strădui să lase la o parte propriile îndoieli și se încurajă să acționeze cu calm.

La universitate făcuse un curs de prim ajutor la Crucea Roșie. La Weltevreden îl asistase adesea pe doctor la controlul săptămânal pe care îl făcea angajaților de culoare. Văzuse suficiente degete lipsă și picioare zdrobite și alte răni provocate de mașinăriile de la fermă ca să își înfrângă orice sensibilitate.

Înșiră medicamentele și citi repede instrucțiunile găsite în plic. Spălă chiuveta de la baie, adăugând în apă jumătate de ceașcă de Dettol. Apoi îl ridică pe Ramón și începu să-i desfacă bandajele.

Sângele se uscase, iar pansamentul se lipise de marginile rănii. Ramón închise ochii și un firicel de sudoare începu să îi curgă de pe frunte spre bărbie când începu să o desprindă.

– Îmi pare rău, şopti ea. Mă străduiesc să nu te doară.

În cele din urmă bandajul căzu şi când văzu rana abia îşi înăbuşi o exclamaţie. Într-o parte a pieptului, jos, era un punct şi o a doua deschizătură, corespunzându-i lui, în muşchii netezi ai spatelui, acoperită de o pojghiţă de sânge coagulat. Pielea din jurul rănii era fierbinte şi inflamată şi se simţea un iz greţos de infecţie.

Ştiu imediat cum fuseseră făcute acele răni. În ultima ei vizită la concesiunea de vânătoare din valea Zambezi a fratelui ei Sean, răspunseseră la un apel de ajutor dintr-un sat apropiat, Batonka, ce fusese atacat de teroriştі. Atunci văzuse pentru prima dată punctul distinct de intrare şi cel lărgit de ieşire al glonţului dum-dum. Ramón o privea, aşa că nu făcu nici un comentariu şi încercă să îşi păstreze o expresie neutră în timp ce curăţă zona din jurul plăgilor cu dezinfectant, apoi puse pansamente curate şi bandaje albe.

Ştia că făcuse o treabă bună şi în timp ce îl ajută să se aşeze din nou pe perne Ramón murmură:

– Bine. Ştii să te descurci.

– Încă n-am terminat. Trebuie să-ţi fac o injecţie. Ordinele doctorului. Apoi, într-o încercare de a fi amuzantă, adăugă: Arată-mi minunatul tău dos, amice!

Se duse la capătul patului şi îi scoase pantofii şi şosetele, apoi apucă pantalonii şi, în timp ce el îşi arcui spatele şi se ridică uşor, îi trase în jos.

– Acum şi chiloţii. Îi trase şi pe aceştia şi oftă cu o uşurare prefăcută. Cel puţin nu ţi-au rănit podoabele speciale. Asta m-ar fi înfuriat cu adevărat.

De data asta el zâmbi şi se întoarse cu grijă pe o parte.

Umplu seringa de unică folosinţă şi injectă o fiolă întreagă de antibiotic în una din fesele lui tari. Îl înveli apoi cu grijă cu cuvertura.

– Acum, zise ea cu fermitate, iei două pastile din astea – şi odihnă.

Nu protestă şi, după ce luă două somnifere, îl sărută şi stinse veioza de pe noptieră.

– Dacă ai nevoie de mine, sunt în camera de zi.

De dimineaţă, culoarea pielii lui arăta mult mai bine şi era evident că antibioticul îşi făcuse efectul. Temperatura mai scăzuse şi ochii îi erau mai limpezi.

– Cum ai dormit? întrebă ea.

– Pastilele alea au fost dinamită. Parcă am căzut de pe o stâncă, iar acum mi-ar prinde bine o baie.

Dădu drumul la apă caldă şi îl ajută. Îl băgă în cadă până la brâu şi folosi buretele ca să cureţe marginile bandajului, apoi atenţia ei coborî mai jos şi folosi cu îndemânare buretele plin de săpun.

– Ah, poate că eşti rănit sus, dar mă bucur să raportez că aici jos lucrurile stau destul de satisfăcător.

– Ca fapt divers, domnişoară asistentă, ceea ce faceţi acum este datorie sau plăcere?

– Puţin din una şi considerabil mai mult din cealaltă.

Înapoi în pat, Ramón protestă cu jumătate de gură când ea umplu seringa cu o altă fiolă de antibiotic, dar îl puse la punct cu fermitate:

– De ce sunt bărbaţii atât de laşi? Fundul sus!

Ramón se întoarse ascultător.

– Bun băiat, zise ea dând din cap când scoase acul şi acoperi înţepătura cu alcool. Ţi-ai câştigat micul dejun şi am şi o recompensă pentru tine.

Îi făcea plăcere să îl îngrijească. Se afla acum în postura de a-i da ordine pe care trebuia să le asculte. În timp ce îşi făcea de lucru în bucătărie, îl auzi vorbind la telefon, într-o spaniolă prea rapidă şi prea complicată pentru ca ea să îl poată urmări. Ascultă, încercând, în ciuda limitelor, să înţeleagă, iar neliniştile care o tulburaseră cea mai mare parte a nopţii reveniră în plină forţă. Ca să le alunge, coborî scările şi alergă la magazinul de flori şi fructe din colţul de vizavi de intrarea la staţia de metrou.

Alese un trandafir roşu-închis Papa Meillon şi o piersică aurie perfectă, apoi alergă tot drumul înapoi. Ramón încă mai vorbea la telefon când intră.

Aranjă trandafirul şi piersica pe tava cu micul dejun. Când i le duse, Ramón ridică privirea cu telefonul la ureche şi o recompensă cu unul dintre rarele lui zâmbete.

Se aşeză pe marginea patului şi curăţă cu furculiţa carnea de pe osul heringului afumat şi îl hrăni, câte o gură rând pe rând, în timp ce el îşi continuă convorbirea telefonică. După ce termină duse tava înapoi în bucătărie şi în timp ce spălă vasele, îl auzi punând receptorul în furcă.

Se întoarse repede în dormitor şi se aşeză pe pat, cu picioarele sub ea, într-o parte, în acea postură feminină pe care nici un bărbat nu o poate imita.

– Ramón, spuse ea încet şi serioasă, asta e o rană de glonţ.

Ochii săi căpătară verdele rece şi mortal şi se holbă la ea fără expresie.

– Cum s-a întâmplat? întrebă ea, dar Ramón rămase tăcut, privind-o. Simţi cum hotărârea ei scade, dar se strădui să continue. Nu eşti bancher, nu-i aşa?

– Sunt bancher cea mai mare parte a timpului, zise el încet.

– Şi atunci ce eşti în rest?

– Sunt un patriot. Îmi servesc ţara.

Simţi o undă de uşurare. În timpul nopţii îşi imaginase o sută de posibilităţi oribile: că era traficant de droguri, spărgător de bănci sau membru al vreunei organizaţii criminale implicate în războiul între bande.

– Spania, zise ea. Eşti membru al serviciului secret spaniol, nu-i aşa?

Rămase din nou tăcut, urmărind-o cu grijă calculată. Era maestrul revelaţiei progresive. Trebuia să fie atrasă treptat, puţin câte puţin, ca să nu fie nici reticentă, nici să nu opună rezistenţă, o insectă prinsă şi blocată într-o picătură de miere.

– Trebuie să îţi dai seama, Bella, că dacă aşa ar sta lucrurile, nu aş putea să îţi spun nimic.

– Desigur, încuviință bucuroasă.

Mai cunoscuse un bărbat din această lume periculoasă și incitantă a spionajului și intrigii. Fusese singurul bărbat dinainte de Ramón de care crezuse că este îndrăgostită. Fusese comandant de brigadă în poliția sud-africană, un alt bărbat puternic și nemilos, care îi putea controla excesele emoționale sălbatice. Locuise ca soț și soție cu Lothar De La Rey în apartamentul din Johannesburg timp de șase luni minunate și furtunoase. Atunci când el pusese capăt relației, brusc și fără nici un avertisment, ea fusese dărâmată. Își dădea acum seama că fusese o dragoste superficială, nici pe departe asemănătoare cu ceea ce găsise la Ramón Machado.

– Înțeleg pe deplin, Ramón, dragule, și poți să ai încredere în mine. N-o să mai pun nici o întrebare idioată.

– Deja ți-am încredințat viața mea, zise el. Ai fost prima persoană la care am venit după ajutor.

– Sunt mândră de asta. Pentru că ești spaniol și pentru că ești iubitul meu și tatăl copilului meu, mă simt și eu de parcă aș fi în mare parte spaniolă. Vreau să te ajut în orice fel pot.

– Da, încuviință el. Înțeleg asta. M-am gândit la copil. Întinse mâna și îi atinse pântecele, iar mâna lui se simți dură și rece. Vreau ca fiul meu să se nască în Spania, astfel ca și el să fie spaniol, iar pretenția sa la titlu să fie în siguranță.

O luase prin surprindere. Presupusese că va naște copilul aici, în Londra. Ginecologul făcuse deja o rezervare preliminară la maternitate.

– Faci asta pentru mine, Bella? Vei face din copilul meu un adevărat spaniol? întrebă Ramón, iar ea nu mai ezită nici o clipă.

– Da, desigur, dragul meu. Voi face tot ceea ce dorești. Se aplecă spre el și îl sărută. Se cuibări apoi pe pernă lângă el, atentă să nu îl lovească la răni. Dacă asta este dorința ta, atunci ar trebui să începem să facem aranjamente, sugeră ea.

– Deja am făcut asta, mărturisi el. Există o clinică particulară excelentă lângă Málaga. Am un prieten la conducerea

băncii din Málaga care ne va găsi un apartament şi o menajeră. Am aranjat un transfer la acel birou, astfel încât să fiu cu tine când se va naşte copilul.

– Pare minunat, se arătă ea de acord. Şi dacă tu alegi unde se va naşte copilul, atunci eu voi alege unde ne vom căsători, atunci când se va putea. Este corect, nu-i aşa?

Ramón zâmbi.

– Da, este corect.

– Vreau să ne căsătorim la Weltevreden. Pe moşie avem o veche biserică a sclavilor, construită acum o sută cincizeci de ani. Bunica mea, Nana, a restaurat-o şi a renovat-o complet pentru nunta fratelui meu, Garry. Este minunată, iar Nana a umplut-o cu flori pentru Garry şi Holly. Eu o să pun cale. Unii cred că aduc ghinion, dar sunt florile mele preferate şi nu sunt superstiţioasă, sau cel puţin nu foarte...

Răbdător, o lăsă să sporovăie, murmurând ocazional câte o încurajare, aşteptând momentul exact pentru următoarea lui dezvăluire, iar ea îi dădu ocazia.

– Dar să ne gândim bine, Ramón, dragule. Nanei îi va lua cel puţin şase săptămâni ca să facă toate aranjamentele şi până atunci o să fiu de mărimea unei case. O să cânte *Baby Elephant Walk* când voi merge spre altar.

– Nu, Bella, o contrazise el. La nunta ta, vei fi slabă şi frumoasă – pentru că nu vei mai fi însărcinată.

Se ridică ridică în capul oaselor.

– Ce încerci să îmi spui, Ramón. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

– Da. Ai dreptate. Mă tem că am veşti proaste. Am vorbit cu Natalie. Încă mai este în Florida. Nu vrea să cedeze şi sunt întârzieri legale.

– Oh, Ramón!

– Sunt la fel de nemulţumit ca şi tine în privinţa asta. Crede-mă că dacă aş putea face ceva, aş face.

– O urăsc, şopti ea.

– Da, uneori şi eu simt la fel. Dar de fapt nu este un dezastru, ci mai degrabă un inconvenient. Tot ne vom căsători, iar tu vei avea bisericuţa ta de sclavi şi cale. Numai că fiul nostru se va naşte înainte ca acest lucru să se întâmple.

– Promite-mi, Ramón, jură-mi că ne vom căsători de îndată ce vei fi liber.

– Îţi jur.

Se ghemui lângă el, cuibărindu-şi capul pe umărul cel sănătos, ascunzându-şi faţa pentru ca el să nu vadă cât de dezamăgită era în realitate.

– O urăsc, dar te iubesc, zise ea, iar Ramón schiţă un zâmbet de satisfacţie pe care ea nu îl putu vedea.

Rana îl ţinu ţintuit în apartament încă o săptămână şi avură timp să discute pe îndelete. Îi povesti lui Ramón despre Michael şi se simţi flatată de interesul pe care îl arătă faţă de fratele ei.

Puse accentul pe virtuţile lui Michael şi pe relaţia lor specială. Ramón o ascultă şi o încurajă cu blândeţe să continue. Îi venea atât de uşor să stea de vorbă cu el. Îl vedea ca pe o continuare a ei înseşi. Se trezi povestindu-i despre restul familiei, despre ceea ce se afla dincolo de masca publică pe care o arătau, ca grup, lumii. Despre secretele lor, slăbiciunile şi scandalurile lor, despre divorţul lui Shasa de Tara. Îi povesti chiar şi despre bănuiala sumbră că Nana dăduse naştere unui fiu bastard în deşerturile sudice sălbatice ale Africii.

– Bineînţeles, nimeni nu a demonstrat asta. Nu cred că ar îndrăzni cineva. Nana este o forţă formidabilă. Râse. În orice caz, s-a întâmplat ceva necurat acolo prin anii 1920.

În cele din urmă, Ramón aduse conversaţia înapoi la Michael.

– Dacă se află aici, în Londra, de ce nu m-ai prezentat? Ţi-e ruşine cu mine?

– Pot? Pot să îl aduc pe la noi, Ramón? I-am povestit câte ceva despre tine, despre noi. Ştiu că i-ar plăcea să te întâlnească şi sunt convinsă că o să îl simpatizezi. Este singurul Courtney cu

adevărat dulce şi bun. Noi, restul...! Îşi dădu ochii peste cap amuzantă.

Michael sosi cu o sticlă din vinul de Burgundia al tatălui lor.

– M-am gândit să aduc flori, explică el, dar până la urmă m-am decis să iau ceva folositor.

El şi Ramón se cercetară cu atenţie în timp ce îşi strânseră mâinile. Isabella îi privi neliniştită, dorindu-şi ca cei doi să se placă.

– Ce îţi fac coastele? întrebă Michael.

Isabella îi spusese că Ramón căzuse de pe cal şi îşi rupsese trei coaste.

– Sora ta mă ţine prizonier. Nu e nimic în neregulă cu mine – nimic din ce un pahar de vin excelent de Burgundia n-ar putea trata. Ramón afişă căldura şi şarmul care îl făceau irezistibil. Isabella se simţi ameţită de uşurare. Cei mai importanţi şi mai dragi oameni din viaţa ei aveau să se simpatizeze.

Luă sticla de vin în bucătărie ca să găsească un tirbuşon. Când reveni cu sticla deschisă şi două pahare, Michael şedea pe scaunul de lângă pat.

– Primim la bancă prin poşta aeriană ziarul tău, *Golden City Mail*, îi spunea Ramón. Apreciez mai ales articolele tale financiare şi economice.

– Ah, lucrezi în domeniul bancar, zise Michael dând din cap. Bella nu mi-a spus asta.

– Comerţ bancar. Suntem specializaţi în Africa subsahariană. Şi continuară conversaţia.

Bella îşi dădu jos papucii, îşi suflecă blugii albaştri şi se ghemui în pat lângă Ramón. Deşi nu luă parte la discuţie, ascultă cu aviditate.

Nu ştiuse că Ramón avea o viziune atât de complexă asupra realităţilor africane, că îşi formase o părere atât de articulată despre personalităţile, locurile şi evenimentele care alcătuiau mozaicul bogat şi fascinant al ţării ei natale. În comparaţie cu această discuţie, toate celelalte conversaţii pe care le purta

cu Ramón fuseseră superficiale şi triviale. Ascultându-i, învăţă lucruri şi auzi idei care erau cu totul şi cu totul noi pentru ea.

Michael era la fel de impresionat ca şi ea. Era evident că-i făcea plăcere să descopere o inteligenţă provocatoare şi incitantă căreia să îi împărtăşească propriile opinii şi credinţe.

Trecuse de miezul nopţii. Prima sticlă de vin şi o alta pe care Isabella o scosese din micul ei stoc din bucătărie se goliseră. Aerul din dormitor era încărcat de fumul ţigărilor Camel ale lui Michael, când Bella se uită la ceas şi exclamă:

– Ai fost invitat la un pahar, Mickey, iar Ramón este bolnav. Gata, acum pleacă.

Se duse să îi aducă haina. În timp ce îl ajută să se îmbrace, Ramón spuse încet din pat:

– Dacă scrii o serie de articole despre exilaţii politic, ea nu ar fi completă fără unul despre Raleigh Tabaka.

Mickey râse cu tristeţe.

– Mi-aş vinde sufletul ca să ajung la Tabaka, misteriosul personaj. Dar nu este posibil.

– L-am întâlnit la serviciu, la bancă. Ţinem evidenţa tuturor clienţilor. S-ar putea să îţi pot aranja o întâlnire cu el, îi spuse Ramón, iar Michael încremeni şi se holbă la el, cu o mână vârâtă deja pe mâneca hainei.

– De cinci ani încerc să dau de el, recunoscu el. Dacă ai putea...

– Sună-mă mâine, pe la prânz, îi zise Ramón. O să văd ce pot face.

La uşă, Michael o sărută pe Isabella.

– Să înţeleg că nu vii acasă în seara asta?

– Aici este acasă. Îl îmbrăţişă. Şederea mea temporară în Cadogan Square a fost numai ca să te impresionez, dar nu mai trebuie să fac asta.

– Este trăsnet Ramón al tău, zise Michael, iar Isabella simţi împunsătura geloziei, de parcă o altă femeie concura pentru afecţiunea lui Ramón.

Încercă să şi-o reprime. Era singurul sentiment urât pe care îl nutrise vreodată faţă de Mickey, dar durerea persistă când se întoarse în dormitor şi se adânci din nou când îl auzi pe Ramón spunând:

– Îmi place. Fratele tău este una dintre fiinţele superioare – sunt foarte rare.

Se simţi ruşinată de sentimentele ei neplăcute faţă de Mickey. Cum s-ar fi putut îndoi că Ramón era un bărbat adevărat? Ştia că îl simpatizează pe Michael doar pentru şarmul şi inteligenţa sa şi pentru că era fratele ei – şi totuşi, şi totuşi, sentimentul murdar şi perfid persista.

Se aplecă peste pat şi îl sărută cu o pasiune care o surprinse chiar şi pe ea. După prima clipă de şoc, gura lui se deschise şi limbile lor se găsiră şi se încolăciră una în jurul celeilalte, alunecoase ca nişte ţipari care se împreunează.

În cele din urmă se desprinse de el şi îl privi.

– Bântui săptămâni întregi prin Europa, lăsându-mă baltă, iar când vii acasă zaci în pat, înfulecând şi dormind, îl acuză ea cu o voce ascuţită, sugrumată de patima cu care îl dorea. Şi nici un cuvânt despre menajeră sau infirmieră. Ei bine, stăpâne Ramón, am venit să-ţi spun că e ziua plăţii, am venit să iau.

– O să am nevoie de ajutor, o preveni el.

– Tu stai liniştit. Nu face nimic. Ordinele infirmierei. O să avem noi grijă la detalii.

Trase la o parte aşternuturile şi se vârî sub ele, iar vocea ei deveni un gângurit languros.

– O să avem noi grijă de toate, el şi cu mine. Tu nu te băga.

Îl încălecă cu blândeţe, având grijă să nu îi atingă pieptul bandajat. Pe când se afundă, deasupra lui, îşi văzu chipul răvăşit de dorinţă în oglinda verde a ochilor lui şi simţi cum toate îndoielile i se evaporă. El era al ei şi numai al ei.

După aceea se întinse pe partea lui sănătoasă, în siguranţă şi fericită şi sporovăiră amorţiţi, la graniţa dintre realitate şi vis, în întuneric. Când Ramón îl pomeni din nou pe Michael, simţi o undă de vinovăţie pentru îndoielile ei de mai devreme.

Era atât de relaxată, cu garda jos şi avea încredere deplină în Ramón ca în sine însăşi. Dori să se explice şi să împărtăşească cu el gândurile.

– Săracul Mickey, niciodată nu am bănuit agonia prin care a trecut-o în toţi aceşti ani. Pentru el sunt cea mai apropiată persoană din lume şi nici eu nu am ştiut nimic. Acum câteva zile am aflat, din greşeală, că este homosexual activ...

Cuvintele îi ieşiră înainte să le poată opri şi dintr-odată fu îngrozită de ceea ce făcuse. Mickey avea încredere în ea şi se cutremură, aşteptând reacţia lui Ramón. Dar aceasta nu fu deloc cea la care se aşteptase.

– Da, încuviinţă el, calm. Ştiam. Sunt câteva indicii de neconfundat. Am ştiut-o din prima jumătate de oră.

Se simţi oarecum uşurată. Ramón ştia, deci nu era nici o trădare din partea ei.

– Şi nu eşti dezgustat de asta?

– Nu, deloc, răspunse Ramón. Mulţi dintre ei sunt creativi, inteligenţi şi productivi.

– Da, Mickey este aşa, aprobă ea cu entuziasm. La început am fost şocată, dar acum nu mai înseamnă mare lucru pentru mine. Este tot fratele meu scump. Mă tem însă să nu fie persecutat.

– Nu cred că este cazul. Societatea a acceptat...

– Nu înţelegi, Ramón. Lui Michael îi plac băieţii de culoare şi trăieşte în Africa de Sud.

– Da, încuviinţă Ramón, gânditor. Asta ar putea crea ceva probleme.

Michael sună la apartament de la un telefon public de pe Fleet Street, puţin după ora prânzului, iar Ramón răspunse la al doilea apel.

– Veştile sunt bune, îl asigură Ramón. Raleigh Tabaka se află în Londra şi a auzit de tine. Ai scris cumva o serie de articole prin anii 1960 sub titlul „Furia"?

– Da, o serie de şase pentru *Mail;* ziarul a fost interzis de poliţie.

– Tabaka le-a citit şi i-au plăcut. Este de acord să te întâlnească.

– Dumnezeule, Ramón. Nu pot să îţi spun cât sunt de recunoscător. Este cea mai minunată şansă...

Ramón îl întrerupse.

– Vă veţi întâlni în seara asta, dar a pus anumite condiţii.

– Orice, încuviinţă numaidecât Michael.

– Vii singur la întâlnire. Fără arme, desigur, fără reportofon sau cameră. Nu vrea ca vocea sau chipul lui să fie înregistrate. Este un bar în Shepherd's Bush. Îi dădu adresa lui Michael. Să fii acolo diseară la şapte. Să ai cu tine un buchet de flori – garoafe. Cineva te va prelua şi te va duce la locul de întâlnire.

– Bine, am reţinut.

– Încă o condiţie. Tabaka vrea să citească interviul înainte să-l publici.

Michael rămase tăcut timp de câteva secunde. Cererea contravenea tuturor principiilor sale jurnalistice. Ea se afla la graniţa cenzurii şi punea oarecum la îndoială etica sa profesională. Însă preţul era un interviu cu unul dintre cei mai căutaţi oameni din Africa.

– Bine, încuviinţă el cu inima grea. Îi voi da ultima variantă. După aceea tonul său se înveseli din nou. Îţi sunt dator, Ramón. O să trec pe la tine mâine-seară ca să îţi povestesc totul.

– Nu uita sticla de vin.

Michael se grăbi să se întoarcă în Cadogan Square. De îndată ce ajunse la telefon anulă toate celelalte întâlniri din ziua respectivă, apoi se aşeză să reflecteze asupra interviului. Întrebările sale trebuiau să fie iscoditoare, dar nu atât de incomode încât să-l facă pe Tabaka să nu coopereze. Trebuia să fie sincer şi înţelegător, dar şi sever, căci avea de-a face cu un bărbat care alesese în mod deliberat calea violenţei şi a vărsării de sânge. Pentru a dobândi credibilitate, întrebările sale trebuiau să fie echilibrate şi neutre şi în acelaşi timp să pună în evidenţă omul.

În mod limpede nu își dorea o simplă recitare a sloganurilor radicale și a argoului revoluționar.

„Termenul «terorist» se aplică în general unei persoane care, pentru îndeplinirea unor obiective politice, se vede silit să comită un act de violență asupra unei ținte de natură non-militară, în timpul căruia există probabilitatea de a răni sau ucide victime colaterale nevinovate. Acceptați această definiție și, dacă da, se poate aplica eticheta de «terorist» organizației Umkhonto we Sizwe?"

Reflectă la această primă întrebare și își aprinse încă un Camel în timp ce o studia.

– Bine.

Lua taurul de coarne, cum se spune, dar poate era nevoie de puțină șlefuire și îndulcire a tonului. Lucră constant și până la cinci și jumătate formulase douăzeci de întrebări care îl mulțumeau. Își făcu un sandvici cu somon afumat și bău o sticlă de Guinness în timp ce revăzu și exersă întregul scenariu.

Își aruncă haina pe umeri, și porni înarmat cu un buchet de garoafe pe care le cumpără de la taraba din colț. Începuse să burnițeze. Făcu semn cu mâna unui taxi pe Sloane Street.

Căldura trupurilor făcea ca barul să semene cu o saună. De la condens, pe ferestrele cu vitralii curgeau șiroaie de culoarea curcubeului. Michael afișă cu ostentație garoafele și se zgâi prin ceața albastră de fum de țigară. Aproape imediat un indian impecabil îmbrăcat într-un costum de lână din trei piese părăsi tejgheaua barului și își croi drum prin încăperea aglomerată.

– Domnule Courtney, numele meu este Govan.

– Din Natal. Michael recunoscu accentul.

– Din Stanger. Bărbatul zâmbi. Dar asta a fost acum șase ani. Aruncă o privire spre umerii hainei lui Michael. S-a oprit ploaia? Bine, atunci putem merge pe jos. Nu este departe.

Ghidul său o luă pe artera principală. După aproape nouăzeci de metri coti brusc pe o alee îngustă și grăbi pasul. Michael trebui să alerge cu pași mici ca să țină ritmul. Respira greu când ajunseră la capătul aleii.

– Ale naibii ţigări – ar trebui să le mai răresc.

Govan ieşi de pe alee şi se opri brusc după colţ. Michael era pe punctul de a vorbi, dar Govan îl apucă de braţ ca să îl reducă la tăcere. Aşteptară cinci minute. Numai când fu sigur că nu erau urmăriţi, îşi slăbi strânsoarea.

– Nu ai încredere în mine, zise Michael zâmbind şi azvârli garoafele într-un coş de gunoi care avea pe el un anunţ cu amenzile pentru aruncarea pe jos a gunoaielor.

– Nu avem încredere în nimeni. Govan îl conduse mai departe. Mai ales în buri. În fiecare zi învaţă tipuri noi de răutate.

Zece minute mai târziu opriră în faţa unei clădiri de apartamente, pe o stradă bine luminată. Lângă bordură erau parcate un lanţ de maşini Mercedes şi Jaguar. Peluza şi grădina din faţa clădirii erau tunse cu grijă. Era cu siguranţă o enclavă rezidenţială scumpă.

– Te las aici, zise Govan. Intră. În hol e un portar. Spune-i că eşti oaspetele domnului Kendrick, apartamentul 505.

Holul era pe măsura faţadei clădirii, cu podea din marmură italiană, pereţi acoperiţi cu lambriuri şi lift cu uşi aurite. Portarul în uniformă îl salută.

– Da, domnule Courtney, domnul Kendrick vă aşteaptă. Vă rog să urcaţi la etajul cinci.

Când uşile liftului se deschiseră, îl aşteptau doi bărbaţi de culoare care nu zâmbeau.

– Veniţi pe aici, domnule Courtney.

Îl conduseră de-a lungul holului mochetat până la numărul 505 şi îl invitară în apartament.

De îndată ce se închise uşa, îl încadrară şi îl percheziţionară cu eficienţă de sus până jos. Cooperant, Michael ridică braţele şi desfăcu picioarele. În timp ce îl căutau, aruncă în jur o privire de jurnalist profesionist. Apartamentul fusese decorat cu gust şi mulţi bani.

Escortele se dădură în lături mulţumiţi şi unul din ei îi deschise uşa dublă din faţă.

– Te rog, zise el, iar Michael intră într-o cameră spațioasă și frumos decorată.

Canapelele și fotoliile îmbrăcate în piele Cannolly crem. Covorul gros care acoperea întreaga pardoseală era de culoarea cafelei cu lapte. Mesele și barul de cocktailuri erau din cristal și crom. Pe pereți atârnau patru picturi de Hockney, din seria sa cu piscine.

Cincizeci de mii de lire sterline fiecare, estimă Michael, apoi privirea i se se opri asupra siluetei care stătea în centrul camerei.

Nu exista nici o fotografie recentă a acestui bărbat, dar Michael îl recunoscu imediat dintr-o imagine încețoșată de ziar din arhivele de la *Mail*, care data din perioada Sharpeville și a interogatoriilor care urmaseră.

– Domnule Tabaka, zise el.

Era la fel de înalt ca și Michael, probabil un metru optzeci și unu, dar mai lat în umeri și mai îngust la mijloc.

– Domnule Courtney.

Raleigh Tabaka păși înainte și îi întinse mâna. Se mișca precum un boxer, grațios, echilibrat și agresiv.

– Trăiți pe picior mare? zise Michael întrebător, iar Raleigh Tabaka se încruntă ușor.

– Este apartamentul unui simpatizant. Nu mă dau în vânt după asemenea zorzoane.

Vocea lui era fermă și profundă, melodioasă, și în care răzbăteau inconfundabilele ecouri ale Africii. În ciuda negării, costumul său era din stofă de lână pură, croit elegant pe trupul lui de războinic. Pe cravata sa de mătase se vedeau micile brățări ale motivului Gucci. Era un bărbat impresionant.

– Sunt recunoscător că am ocazia să vă întâlnesc, zise Michael.

– V-am citit seria „Furie", îi spuse Raleigh, studiindu-l pe Michael cu ochii săi negru onix. Dumneavoastră îmi înțelegeți poporul. I-ați prezentat aspirațiile cu un ochi cinstit și imparțial.

– Nu toată lumea ar fi de acord cu dumneavoastră – mai ales autoritățile din Africa de Sud.

Raleigh zâmbi. Dinții săi erau egali și albi.

– Vă pot spune foarte puține lucruri care să îi mai aline acum. Dar mai întâi vă pot oferi ceva de băut?

– Un gin tonic.

– Ah, da, carburantul cu care funcționează fiecare minte de jurnalist.

Tonul lui Raleigh era disprețuitor. Merse la bar și turnă un lichid limpede dintr-o sticlă de cristal și adăugă tonicul dintr-o duză de mână conectată la bar printr-un furtun cromat.

– Nu beți? întrebă Michael, iar Raleigh se încruntă din nou.

– Cu atâta treabă de făcut, de ce mi-aș aburi mintea? Se uită la ceasul de mână. Avem la dispoziție o oră, apoi o să plecăm.

– Atunci nu mai trebuie să irosesc nici un minut, încuviință Michael. În timp ce se așezară față în față pe fotoliile din piele Connolly, continuă: Am toate informațiile de bază de care am nevoie: locul și data nașterii, educația la Școala Waterford în Swaziland, relația cu Moses Gama, poziția actuală în ANC[1]. Pot continua de aici?

Raleigh își înclină capul aprobator.

– Termenul „terorist" se aplică în general... Michael își repetă definiția, iar trăsăturile lui Raleigh se schimonosiră de furie în timp ce asculta.

– Nu există simpli martori în Africa de Sud, i-o reteză el brusc. Este război. Nimeni nu poate pretinde că este neutru. Cu toții suntem combatanți.

– Indiferent cât de tineri sau de bătrâni? Indiferent de simpatia pe care o arată față de aspirațiile poporului dumneavoastră?

– Nu există doar spectatori, repetă Raleigh. Din leagăn până în mormânt, cu toții suntem pe câmpul de luptă. Cu toții cădem într-o tabără sau alta, fie a celor oprimați, fie a opresorilor.

– Nici un bărbat, sau femeie, sau copil nu are de ales? întrebă Michael.

– Ba da, există o alegere – alegerea unei tabere sau a celeilalte. Neutralitatea nu este o opțiune.

---

[1] Congresul Național African

– Dacă o bombă explodează într-un supermarket aglomerat, unii dintre compatrioții dumneavoastră, propriii simpatizanți, ar putea muri sau ar putea fi răniți. Ați simți vreo remușcare?

– Remușcarea nu este o emoție revoluționară, așa cum nu este nici o emoție a promotorilor apartheidului. Cei care mor sunt fie victimele dușmanului, fie jertfe curajoase și onorabile. În război amândouă sunt inevitabile, chiar dezirabile.

Pixul lui Michael alergă pe hârtie în strădania de a prinde aceste declarații înspăimântătoare. Se simțea șocat și incitat, încântat și îngrozit de ceea ce auzea. Avea sentimentul că, la fel cu o molie care zboară prea aproape de flacără, și el va fi pârjolit de căldura albă a furiei acestui bărbat. Știa că va putea reproduce cu fidelitate cuvintele, dar nu și tonul aprig cu care fuseseră rostite.

Ora alocată se scurgea prea repede, iar Michael se strădui să folosească din plin fiecare secundă și, când în cele din urmă Raleigh aruncă o privire la ceas și se ridică, Michael încercă cu disperare să prelungească întâlnirea.

– Ați vorbit despre copiii voștri războinici, zise el. Ce vârstă, cât de tineri sunt?

– Vă voi arăta copii de șapte ani care pot purta arme și comandanți de grupă care au zece ani.

– Îmi veți arăta? întrebă Michael. Cum este posibil... să îmi arătați?

Raleigh îl cercetă câteva clipe lungi. Informația pe care i-o transmisese Ramón Machado părea să fie validă. Avea aici o unealtă folositoare. Una care putea fi folositoare scopului său. Poate că merita efortul de a investi în el pentru a-l putea exploata pe deplin. Era unul dintre „idioții utili" ai lui Lenin care, la început, puteau fi făcuți să servească neintenționat cauza. Mai târziu, desigur, lucrurile aveau să se schimbe. Mai întâi el va fi lopata și fierul lat al plugului; numai mai târziu, la timpul potrivit, putea fi șlefuit într-o sabie de război.

– Michael Courtney, zise el încet, sunt dispus să am încredere în dumneata. Cred că ești un bărbat decent și luminat.

Dacă nu îmi înşeli încrederea, îţi voi deschide uşi către locuri despre care nici nu ai visat că există. Te voi duce pe străzile şi magherniţele din Soweto. În inima poporului meu – şi da, îţi voi arăta copiii.

– Când? întrebă Michael nerăbdător, conştient de timpul care se scurgea.

– Curând, promise Raleigh, iar în clipa aceea se deschise uşa de la intrare.

– Cum vă voi găsi? insistă Michael.

– Nu mă vei găsi dumneata. Când voi fi gata, te voi găsi eu pe tine.

Uşile duble ale salonului se deschiseră şi în prag îşi făcu apariţia un bărbat. Chiar preocupat fiind de promisiunea lui Raleigh, atenţia lui Michael fu distrasă. Îl recunoscu numaidecât pe nou-venit, chiar şi în haine de stradă. Numele Kendrick ar fi trebuit să îl pună în gardă.

– Gazda noastră, proprietarul acestui apartament, îl prezentă Raleigh Tabaka. Oliver Kendrick, acesta este Michael Courtney.

– V-am văzut dansând Spartacus, zise Michael, cu vocea sugrumată de emoţie şi veneraţie. De trei ori. Câtă virilitate şi măiestrie.

Oliver Kendrick zâmbi, străbătu camera cu pasul lui elegant de balerin şi îi întinse lui Michael mâna. Era surprinzător de îngustă şi de rece, iar oasele sale părură fragile şi uşoare ca ale unei păsări. Şi nu era de mirare, căci i se spunea „Lebăda Neagră". Gâtul îi era lung şi delicat, ca al unei păsări, iar ochii erau luminoşi ca un lac de munte în care se reflectă luna. Pielea avea acelaşi luciu negru.

Lui Michael i se păru că de aproape era chiar şi mai frumos decât în lumina romantică a scenei şi i se tăie respiraţia. Dansatorul îşi lăsă mâna în strânsoarea lui Michael şi îşi întoarse capul către Raleigh.

– Nu pleca aşa repede, Raleigh, se rugă el cu accentul acela muzical din Indiile de Vest.

– Trebuie să plec. Raleigh clătină din cap. Mă tem că am de prins un avion.

Oliver Kendrick se întoarse către Michael, continuând să îi țină mâna.

– Am avut o zi oribilă. Aș putea să jur că aș muri dacă m-aș așeza jos. Nu mă lăsa singur, Michael. Rămâi și înveselește-mă. Poți să fii amuzant, nu-i așa, Michael?

Raleigh Tabaka îi lăsă singuri și ieși din apartament. Unul dintre oamenii lui îl aștepta afară, dar nu părăsiră clădirea. În schimb, bărbatul îl conduse pe Raleigh pe același hol, până la o ușă mai puțin ostentativă. Acest al doilea apartament era mai mic și modest mobilat. Raleigh intră și un al doilea om al său dădu să se ridice de pe scaunul de lângă fereastra încastrată în perete.

Raleigh îi făcu semn să rămână și se apropie de fereastră. Avea o formă neobișnuită, înaltă și îngustă, ca o oglindă de șifonier în mărime naturală. Geamul era umbrit de tonul ușor opac, tipic unei oglinzi cu două fețe.

Camera de dincolo de ea era un dormitor, extravagant mobilat ca restul apartamentului lui Oliver Kendrick. Tema coloristică era ivoriu și bej pal, iar așternuturile de satin se potriveau perfect cu covorul pufos. Luminile ascunse tremurau și străluceau în tavanul acoperit cu oglinzi. Într-un alcov din fața patului se afla un vechi simbol falic, sculptat în obsidian de culoarea chihlimbarului, o prețioasă piesă antică dintr-un templu hindus.

Camera era goală, iar Raleigh își întoarse atenția către echipamentul cu cameră care era pregătit, îndreptat către oglinda cu două fețe.

Apartamentul și aparatul de filmat îi aparțineau lui Oliver Kendrick. I le mai împrumutase lui Raleigh și cu alte ocazii. Era ciudat că un bărbat cu talentul și faima lui Kendrick consimțea să ia parte la o scenă ca aceasta. Nu numai că acceptase de bunăvoie să facă asta, dar îi oferise lui Raleigh echipamentul și serviciile. Participa cu un entuziasm atât de sincer și cu o inventivitate atât de debordantă, încât devenise evident că toate acestea

erau pe gustul lui. Singura lui pretenție fusese ca Raleigh să îi dea o copie a casetelor video și a fotografiilor, pe care să le adauge la imensa lui colecție particulară. Echipamentul video se ridica la standarde profesionale performante. Raleigh fusese impresionat de calitatea înregistrărilor chiar și în acest mediu slab luminat.

Raleigh se uită din nou la ceas. Putea lăsa de acum treaba în seama celor doi bodyguarzi ai săi. Mai făcuseră acest lucru și altădată. O curiozitate perversă îl făcu însă să zăbovească. Trecuse aproape o jumătate de oră, când ușa dormitorului se deschise. Kendrick și Michael Courtney își făcură apariția. Cei doi asistenți ai lui Kendrick își ocupară cu rapiditate pozițiile, unul la videorecorder, celălalt la camera de fotografiat neagră Hasselblad. Camera fixă avea film monocromatic de 3000 ASA, care reda imagini clare în cele mai slabe condiții de lumină.

În încăperea de dincolo, cei doi bărbați se îmbrățișară, un sărut lung cu gurile deschise, iar videorecorderul scoase un mic bâzâit electric. Sunetul aparatului de fotografiat Hasselblad era mult mai puternic, aproape exploziv în camera liniștită și întunecată.

La un moment dat, în timp ce bărbatul alb aștepta pe așternuturile de satin, Kendrick se postă gol în fața oglinzii cu două fețe. Se prefăcu că își studiază trupul, în realitate etalându-l în fața bărbaților care, știa el, priveau de cealaltă parte a geamului. Avea musculatura extraordinar de dezvoltată de lungile ore petrecute la bara de balet. Gambele și coapsele îi erau disproporționat de mari.

Privi cu aroganță în oglindă, iar cerceii cu diamante de la urechi străluciră atunci când își răsuci capul pe gâtul lung, de lebădă, într-o poză teatrală. Își trecu vârful limbii peste buzele întredeschise și privi prin oglindă direct în ochii lui Raleigh Tabaka. Era cel mai obscen gest pe care îl văzuse vreodată, cu ceva atât de diabolic în el, încât îl făcu chiar și pe Raleigh să se înfioare. Kendrick se întoarse și se îndreptă spre pat. Fesele sale

negre precum catifeaua se legănară în ritm de dans, iar bărbatul de pe pat întinse ambele braţe spre el.

Raleigh se întoarse şi părăsi apartamentul. Coborî cu liftul şi ieşi în răcoarea serii. Îşi strânse mai aproape de piept haina şi inspiră adânc aerul rece şi curat. Apoi se adună şi se îndepărtă cu pasul lung şi hotărât al bărbatului care are o treabă importantă de făcut.

Când Michael părăsi Londra, luă cu el puţin din bucuria specială care umpluse viaţa Isabellei în aceste ultime săptămâni.

Îl conduse la Heathrow.

– Se pare că mereu ne luăm rămas-bun, Mickey, şopti ea. Îmi va fi tare dor de tine, ca totdeauna.

– Ne vedem la nuntă.

– Probabil că înainte de asta vom avea un botez, răspunse ea, iar el o ţinu la depărtarea braţului întins.

– Nu mi-ai spus asta, o acuză el.

– Soţia lui, explică ea. Ne mutăm în Spania la sfârşitul lui ianuarie. Ramón vrea să nasc copilul acolo. Îl va adopta, după legea spaniolă.

– Trebuie să îmi spui unde eşti – tot timpul – şi nu uita promisiunea ta.

Fata încuviinţă din cap.

– Dacă vreodată am nevoie, vei fi primul căruia îi voi cere ajutor.

La uşile terminalului, se uită înapoi şi îi trimise o bezea. Apoi dispăru şi ea se simţi copleşită de singurătate.

Sentimentul acesta îi dispăru repede sub soarele iberic.

Apartamentul pe care Ramón îl găsise se afla într-un mic sat pescăresc, la câţiva kilometric depărtare de Málaga. Ocupa primele două etaje şi avea o terasă mare şi pavată care dădea spre vârfurile pinilor şi albastrul mediteraneean de dincolo de ei. Ziua, când Ramón se afla la bancă, îmbrăcată în nişte bikini minusculi, Isabella stătea într-un colţ ferit al terasei, unde vântul nu o atingea, iar soarele îi bronza faţa şi trupul în culoarea

chihlimbarului închis, în timp ce își scria ultimul capitol al tezei. Născută în Africa, era o fiică a soarelui și îi fusese teribil de dor de el în anii petrecuți la Londra.

Ramón era solicitat de bancă și călătorea la fel de mult ca pe vremea când locuiau în Londra. Ura să îl vadă plecând, dar între voiaje aveau parte de momente romantice împreună. Când se afla în Málaga, îndatoririle bancare nu îl solicitau prea mult și putea evada întreaga după-amiază, ducând-o în colțuri ferite și neumblate ale plajei, sau în restaurante retrase care serveau specialități locale și vinuri de țară.

Rana lui se vindecase bine.

– Cu ajutorul asistentei pricepute pe care am avut-o, îi spusese el.

Rămăsese cu câteva cicatrici pe piept și pe spate, care aveau un luciu roz. Soarele îi bronzase restul trupului într-o nuanță mai întunecată decât a ei, aproape de culoarea mahonului. În contrast cu bronzul, ochii păreau de un verde mai strălucitor.

În timp ce Ramón era plecat, se bucura de compania Adrei. Nu aflase cum anume o găsise Ramón. Alegerea fusese însă inspirată, căci Adra Olivares era un înlocuitor minunat al lui Nanny. În anumite privințe, chiar depășea originalul, căci nu era atât de băgăcioasă și de dominatoare ca bătrâna doică.

Adra era o femeie slabă, dar robustă, la patruzeci și ceva de ani. Avea părul negru, ușor cărunt, pe care îl purta prins la ceafă într-un coc de mărimea unei mingi de crichet. Fața îi era închisă la culoare și solemnă, dar în același timp blândă și hazlie. Mâinile ei cafenii și pătrățoase erau puternice atunci când făcea munci casnice, dar rapide și ușoare când gătea sau călca hainele Isabellei la perfecțiune, sau blânde și infinit de reconfortante atunci când masa spatele îndurerat al Isabellei, sau ungea pântecele umflat și bronzat de soare cu ulei de măsline ca să mențină mușchii supli, iar pielea netedă și tânără și fără vergeturi.

Preluă orele Isabellei de limba spaniolă și progresul lor fu atât de rapid, încât și Ramón rămase surprins. Într-o lună, Isabella citea cu ușurință ziarele locale și pălăvrăgea fluent cu

instalatorul şi cu omul care repara televizoare, sau o susţinea pe Adra când se tocmea cu vânzătorii din piaţa locală.

Deşi adora să o întrebe pe Isabella despre familia ei sau despre Africa, pe Adra nu prea o trăgea inima să vorbească despre ea. Isabella presupuse că era o femeie din partea locului, până ce într-o dimineaţă observă printre scrisorile din cutia lor poştală un plic destinat ei, expediat din Havana, Cuba.

– Este de la soţul sau familia ta, Adra? Cine îţi scrie din Cuba? întrebase ea:

Femeia i-o tăiase atunci cu bruscheţe.

– Este numai un prieten, *señora*. Soţul meu a murit.

Tot restul zilei rămăsese apoi retrasă şi taciturnă. Abia la sfârşitul săptămânii revenise la normal, iar Isabella avusese grijă să nu mai pomenească despre scrisoarea cubaneză.

Pe măsură ce treceau săptămânile şi se apropia momentul naşterii, şi Adra deveni mai nerăbdătoare. Arăta un interes sporit faţă de trusoul copilului de care se ocupa Isabella. Michael fusese primul contributor. Un colet sosise pe cale aeriană de la Johannesburg, cu un set de şase aşternuturi şi feţe de pernă pentru pătuţul copilului, din cel mai bun bumbac, cu funde din mătase albastră şi o minunată pereche de jacheţele din lână pentru bebeluş. În fiecare zi Isabella adăuga ceva colecţiei, iar Adra o ajuta să aleagă. Împreună scotociră toate magazinele de articole de copii posibile, pe o rază de aproape o oră de mers cu maşina Mini.

Ori de câte ori Ramón se întorcea din călătoriile de afaceri, aducea şi el ceva. Deşi adesea hainele erau suficient de mari ca să îi fie bune unui adolescent, Isabella era atât de mişcată de preocuparea lui, încât nu o lăsa inima să îi arate discrepanţele. Odată venise cu un cărucior a cărui capacitate, suspensie şi luciu erau demne de atelierele Rolls-Royce din Crewe. Adra îi aduse Isabellei o hăinuţă albă pentru botez, pe care o făcuse chiar ea cu dantelă veche care, după cum îi mărturisise Isabellei, provenea din rochia de nuntă a bunicii ei. Isabella se arătă atât de mişcată, încât izbucni în lacrimi. Lacrimile păreau să curgă mai des,

pe măsură ce sarcina avansa şi se gândea tot mai des la Weltevreden. Când îl suna pe tatăl ei sau pe Nana, făcea eforturi să nu pomenească ceva despre Ramón sau despre copil. Ei credeau că se retrăsese în Spania numai ca să îşi termine teza.

În câteva ocazii, înainte ca sarcina să nu îi mai permită să călătorească, Ramón îi ceru să facă unele comisioane pentru el, în absenţa sa. În fiecare caz trebuia numai să zboare către vreo destinaţie necunoscută din Europa, Africa de Nord sau Orientul Mijlociu, să se întâlnească rapid cu cineva, să primească un plic sau un pachet mic şi să se întoarcă acasă. Când merse la Tel Aviv, folosi paşaportul sud-african, dar în Benghazi şi Cairo pe cel britanic. Toate aceste călătorii durau numai o zi şi o noapte şi erau lipsite de alte evenimente, dar îi diversificau stilul de viaţă şi îi ofereau o bună ocazie să facă nişte cumpărături pentru copil. La numai o săptămână după călătoria ei în Benghazi, monarhia regelui Idris I fu răsturnată de o lovitură de stat condusă de colonelul Muammar al-Gaddafi, iar Isabella se îngrozi când îşi dădu seama cât de aproape fusese ca ea şi copilul să fie prinşi în revoluţie. Ramón îi împărtăşi îngrijorarea şi îi promise să nu îi mai ceară alte servicii până după naşterea copilului. Nu îl întrebase niciodată dacă excursiile ei aveau legătură cu afacerile bancare sau cu latura mai întunecată şi clandestină a vieţii lui.

O dată pe săptămână mergea la control la clinica pe care Ramón i-o alesese. Adra o însoţea întotdeauna. Ginecologul era un spaniol plăcut şi cult, cu trăsături aristocratice austere şi mâini palide şi competente pe care le simţea reci pe piele atunci când o examina.

– Totul merge perfect, *señora*. Natura îşi face treaba, iar dumneata şi copilul sunteţi sănătoşi şi pregătiţi pentru momentul naşterii.

– Va fi băiat?

– Desigur, *señora*. Un băiat frumos şi sănătos. Vă garantez asta.

Clinica era un fost palat maur, restaurat şi renovat şi utilat cu cel mai modern echipament. După ce doctorul îi făcuse turul stabilimentului, Isabella îşi dăduse seama cât de înţeleaptă

fusese alegerea lui Ramón. Era convinsă că nu exista opțiune mai bună.

În timpul uneia dintre vizitele ei, după ce medicul termină consultația, iar Isabella se îmbrăca în separeu, îl auzi discutând despre starea ei cu Adra, în sala de așteptare. Spaniola Isabellei era acum suficient de bună ca să înțeleagă că schimbul de replici era tehnic ca între doi profesioniști. Acest lucru o surprinse.

În drum spre casă, opri la un restaurant de pe malul mării și, ca de obicei, comandă înghețată și cremă de ciocolată pentru amândouă.

– Te-am auzit discutând cu doctorul, Adra, zise Isabella, cu gură plină de înghețată. Cu siguranță ai fost cândva asistentă, știi atât de multe despre asta – toți acei termeni de specialitate.

Încă o dată se confruntă acea reacție ciudat de ostilă din partea femeii.

– Sunt prea proastă pentru asta. Sunt doar o menajeră, ripostă ea aspru și se retrase într-o tăcere încăpățânată din care Isabella nu o mai putu smulge.

Doctorul fusese de părere că bebelușul se va naște în prima săptămână a lunii aprilie, așa că Isabella se grăbi să termine teza. Dactilografie ultimele pagini la sfârșitul lui martie și o trimise la Londra. Nu se putea decide dacă lucrarea era o aberație sau pur și simplu genială. După aceea agoniză la nesfârșit gândindu-se la posibile omisiuni și îmbunătățiri pe care le-ar fi putut aduce textului.

În orice caz, într-o săptămână primi răspuns de la universitate, care o invita să își susțină teza.

– Le place, jubilă ea, altfel nu s-ar mai deranja.

În ciuda sarcinii avansate, zbură la Londra pentru trei zile ca să își susțină teza. Merse mai bine decât sperase, dar când ajunse înapoi la Málaga era epuizată.

– Mi-au promis că îmi vor răspunde cât de curând cu putință! îi spuse ea lui Ramón. Dar cred că va fi în regulă – ține-mi pumnii.

Îl făcu pe Ramón să îi promită solemn că de acum înainte nu o va mai lăsa singură. Prin urmare, stătea în braţele lui, amândoi goi sub cearşaf, în lumina lunii, cu uşile duble ale terasei larg deschise ca să lase briza să intre, când simţi primele dureri.

Stătu liniştită, fără să îl trezească şi cronometră intervalele dintre contracţii, simţindu-se mulţumită şi împlinită să treacă prin ultimele etape ale acestui proces lung şi fascinant. Când, în cele din urmă, îl trezi pe Ramón, acesta se arătă înduioşător de atent. Alergă în pijamale să o aducă pe Adra din camera servitorilor, de la etajul inferior.

Valiza Isabellei era pregătită şi cei trei urcară în Mini. După ce o aşezară comod pe Isabella pe bancheta din spate, Ramón conduse până la clinică.

După cum prevăzuse şi doctorul, totul decurse natural şi repede. Deşi copilul era mare, iar şoldurile Isabellei relativ înguste, nu apăru nici o complicaţie. Când, dintre picioarele ei ridicate şi desfăcute, doctorul îi ceru să facă un ultim efort, ea împinse cu toată puterea, apoi simţind cum ceva alunecă din pântecele ei, scoase un ţipăt voios şi triumfător.

Nerăbdătoare, se chinui să se ridice într-un cot şi îşi dădu la o parte din ochi părul transpirat.

– Ce este? întrebă ea. Este băiat?

Doctorul ridică sus trupul roşu cu piele lucioasă şi râseră cu toţii la auzul scâncetului nervos.

– Iată-l.

Continuând să îl ţină de glezne, doctorul îl întoarse astfel încât Isabella să îl poată vedea mai bine.

Faţa copilului era vânătă şi cutată, cu ochii strâns închişi. Părul lui era des şi negru, lipit de cap. Penisul îi atârna cât jumătate din degetul ei arătător în ceea ce părea să fie, după părerea Isabellei, o erecţie completă şi impresionantă.

– Este băiat! zise ea cu răsuflarea tăiată, apoi cu un chicotit continuă: Este băiat şi un Courtney!

Isabella era nepregătită pentru forța copleșitoare a instinctelor ei materne, atunci când își puse pentru întâia dată la sân primul născut. Acesta luă între gingiile lui micuțe mamelonul umflat și trase cu puterea unui animăluț, fapt care trimise fiori în pântecele ei dilatat și o durere mai profundă și mai atavică în inima ei.

Era cea cea mai frumoasă creatură pe care o atinsese vreodată, la fel de frumoasă ca tatăl ei. În primele zile nu își putu lua ochii de la el, adesea ridicându-se în timpul nopții și aplecându-se deasupra lui ca să îi privească fața micuță în lumina lunii, sau atunci când sugea, deschizându-i pumnișorii roz și studiindu-i degetele micuțe și perfecte cu o venerație aproape religioasă.

– Este al meu. Îmi aparține mie, își repeta ea la nesfârșit, neputându-și crede încă ochilor.

Ramón petrecu cea mai mare parte a acelor prime trei zile împreună cu ei în salonul mare și însorit al clinicii. Părea să împărtășească fascinația ei pentru copil. Discutară, ca și în ultimele luni, ce nume să pună copilului. În cele din urmă, după un proces lent și dureros de eliminare, renunțară la Shasa și Sean, din partea familiei ei, și la Huesca și Mahon din partea lui Ramón. Rămaseră la Nicholas Miguel Ramón de Santiago y Machado. Miguel era un compromis pentru Michael, sugerat de Isabella.

În cea de-a patra zi, când Ramón veni la ea la clinică, era însoțit de trei gentlemani sobri în costume negre, fiecare purtând genți-diplomat. Unul era avocat, un altul un oficial de la Registrul Stării Civile, iar al treilea un magistrat local.

Magistratul fu martor atunci când Isabella semnă ordinul de adopție, împărțind drepturile părintești asupra lui Nicholas cu marchizul de Santiago y Machado, care își puse pecetea oficială pe document. Certificatul de naștere oferit de oficial dovedea că Ramón era tatăl.

După ce bărbații toastară în cinstea mamei și a copilului un pahar mare de sherry și plecară, Ramón o luă cu tandrețe pe Isabella în brațe.

– Titlul fiului tău este asigurat, şopti el.

– Al fiului nostru, replică ea şi îl sărută. Bărbaţii mei, Nicky şi Ramón.

Când Ramón îi scoase din clinică şi îi duse la apartament, Isabella insistă să îl poarte pe Nicky singură până sus. Adra umpluse vazele cu flori, în semn de bun venit.

Luă copilul din braţele Isabellei.

– Este ud. O să îl schimb eu.

Isabella se simţi ca o leoaică frumoasă căreia i se furase puiul.

În zilele care urmară o competiţie tăcută, dar intensă, apăru între cele două femei. Deşi Isabella era conştientă că Adra se pricepea mai bine să îngrijească bebeluşul, nu aprecia implicarea ei. Îl voia pe Nicky numai pentru ea şi încercă să îi anticipeze nevoile, ca să i-o ia Adrei înainte.

Petele roşii de pe faţa lui Nicky dispărură curând, lăsând loc unei perfecţiuni de piersică, iar părul lui negru începu să se cârlionţeze. Când deschise ochii pentru prima dată, aveau aceeaşi nuanţă verde pal ca ai lui Ramón. Isabellei i se păru unul dintre cele mai mari miracole din univers.

– Eşti la fel de frumos ca tatăl tău, îi spuse ea în timp ce îl alăpta.

Era cel puţin un lucru pe care Adra nu i-l putea oferi.

În lunile în care locuiră în sat, Isabella ajunse să fie îndrăgită de localnici. Drăgălăşenia ei şi felul ei prietenos de a fi, sarcina şi eforturile sincere de a învăţa limba îi încântară pe negustorii şi tarabagii din piaţă.

Ca să le răsplătească amabilitatea, când Nicky avea doar zece zile, îl puse în cărucior şi se plimbă cu el prin sat. Era un progres uimitor şi se întoarseră la apartament încărcaţi cu mici daruri şi cu urechile ţiuind de laude.

Când sună acasă de Paşte, bunica ei o întrebă cu severitate:

– Cine este atât de important în Spania, încât să nu poţi veni la Weltevreden?

– Oh, Nana, te iubesc, dar este pur şi simplu imposibil. Te rog să mă ierţi.

– Dacă nu te-aș cunoaște, domnișorică, și te cunosc, aș zice că e vorba despre cineva care, cu siguranță poartă pantaloni.

– Nana, mă șochezi. Cum poți crede așa ceva despre mine?

– Douăzeci de ani de experiență, îi spuse sec Centaine Courtney-Malcomess. Să nu mai intri în alte belele, copilă.

– Nu, îți promit, o asigură Isabella cu dulceață în glas și strânse copilul la piept. „Oh, dacă ai ști, gândi ea. Nu poartă pantaloni; cel puțin nu încă."

– Cum merge teză? întrebă tatăl ei când veni la telefon.

Nu îi putea spune că o trimisese deja, căci aceea era scuza ei de a sta în Spania.

– Aproape gata, zise ea, ajungând la un compromis. Nu se mai gândise la ea de când venise Nicky pe lume.

– Mult succes. Shasa rămase tăcut câteva clipe. Mai ții minte discuția noastră, promisiunea pe care mi-ai făcut-o?

– Care dintre ele? tărăgănă ea răspunsul cu vinovăție. Știa foarte bine la ce anume se referea.

– Promisiunea că dacă vreodată dai de necazuri sau ai vreo problemă nu vei încerca să te descurci singură, ci vei veni la mine.

– Da, îmi amintesc.

– Ești bine, Bella, iubito?

– Sunt bine, minunat, tati.

Simți veselia din vocea ei și oftă ușurat.

– Paște fericit, frumoasa și inteligenta mea fiică.

Era o ușurare că lui Michael îi putea spune totul. Vorbiră la telefon timp de patruzeci și cinci de minute, între Málaga și Johannesburg, și îl gâdilă pe Nicky ca să scoată un gângurit pentru unchiul lui de la depărtare.

– Când vii acasă, Bella? întrebă Michael, în cele din urmă.

– Divorțul lui Ramón se termină prin iunie, atunci este definitiv. Vom face cununia civilă aici, în Spania, iar pe cea religioasă la Weltevreden. Te aștept la ambele ceremonii.

– Încearcă să mă oprești, o provocă el.

*

Sărbătoriră cina de Paşte la restaurantul lor preferat de la malul mării, cu căruţul lui Nicky tras lângă masă. Soţia patronului tricotase o jachetă pentru copil.

Adra se afla împreună cu ei. Acum era deja o parte a micii lor familii şi împinse căruţul când plecară pe jos către apartament. Isabella îl ţinea pe Ramón de braţ. Se simţea ca o femeie căsătorită, mulţumită că era mamă şi mai fericită decât fusese vreodată în viaţă.

Când ajunseră la apartament, Adra îl luă pe Nicky ca să îl schimbe. De data aceasta Isabella nu mai detestă gestul.

În dormitorul din faţă, coborî jaluzelele şi se apropie de Ramón.

– Au trecut trei săptămâni de când s-a născut Nicky. Să ştii că nu sunt făcută din sticlă. N-o să mă sparg.

Era prea blând, prea atent cu ea. Stătuse fără el mult prea mult.

– Cred că ai uitat cum se face, zise ea şi îl împinse pe spate. Daţi-mi voie să vă reîmprospătez memoria, domnule.

– Să nu te răneşti, o atenţionă el.

– Dacă cineva o să fie rănit aici, cel mai probabil o să fii tu, prietene. Acum, leagă-ţi centura de siguranţă. Suntem gata de decolare.

După aceea, în camera umbroasă, în timp ce ea stătea pe pieptul lui epuizată, cu trupurile uşor lipicioase de transpiraţia dragostei lor, el spuse:

– Săptămâna viitoare trebuie să plec pentru patru zile.

Se ridică repede.

– Oh, Ramón, atât de repede! protestă ea, apoi îşi dădu seama că era posesivă şi nerezonabilă. O să mă suni în fiecare zi, nu-i aşa? zise ea pe un ton imperativ.

– O să fac mai mult decât atât. O să fiu în Paris şi o să încerc să aranjez să mi te alături. Vom lua cina la Laserre.

– Ar fi minunat, dar cum rămâne cu Nicky?

– De Nicky are grijă Adra, chicoti Ramón. Nicky va fi bine, iar Adra se va bucura că are ocazia să îl aibă numai pentru ea.

– Nu știu... zise ea îndoită. Gândul că va sta departe fie și măcar o oră de minunea ei îi repugna.

– O să fie o singură noapte și ți-ai câștigat dreptul la o mică recompensă. Și, apoi, și eu am nevoie de tine, să știi.

– Oh, iubitul meu.

Cererea lui o mișcă. În sâni avea lapte din abundență. Putea strânge suficient ca să acopere nevoile lui Nicky pe o perioadă atât de scurtă de absență.

– Desigur, mi-ar plăcea să fiu cu tine. Ai dreptate. Nicky și Adra vor supraviețui o noapte fără mine. Voi veni de îndată ce o să mă suni.

– Femeia a dat naștere plodului ei acum aproape o lună, șopti răgușit generalul Joseph Cicero. Care a fost întârzierea? Ar fi trebuit să termini operațiunea imediat. Costurile au depășit orice imaginație!

– Generalul își va aminti desigur că acopăr costurile din fondurile pe care le-am adus singur, și nu din bugetul departamentului, îi reaminti Ramón, în liniște.

Cicero tuși și răsfoi exemplarul de *France Soir* pe care îl ținea în față. Stăteau unul lângă celălalt într-un vagon clasa a doua a metroului din Paris. Cicero urcase în stația Concorde și ocupase locul de lângă Ramón. Nici unul din ei nu arătase vreun semn de recunoaștere. Zgomotul trenului prin tunelul subteran avea să înșele pe oricine putea trage cu urechea. Amândoi folosiră ziare deschise ca să își acopere fețele în timp ce vorbeau. Era una dintre procedurile standard pentru întâlnirile scurte.

– Nu m-am referit numai la costul în ruble, șuieră Cicero. Ai pierdut aproape un an cu acest proiect, un cost incalculabil pentru alte misiuni ale departamentului.

Ramón era fascinat de cursul rapid al bolii care îl distrugea pe superiorul său. La fiecare întâlnire părea că starea de sănătate a lui Joseph Cicero se deteriorase și mai mult. Nu mai avea mult, mai degrabă luni decât ani.

– Aceste câteva luni de muncă ne vor recompensa cu dividende enorme vreme de câțiva ani sau chiar decenii.

– Muncă, pufni Cicero. Să tot umbli la borcanul cu miere. Dacă asta este muncă, atunci cum ai defini plăcerea, marchize? Și de ce amâni încheierea misiunii lună după lună?

– Dacă vrem ca femeia să ne fie de folos, atunci este absolut necesar să se lege de copil înainte să trecem la următoarea etapă a operațiunii.

– Care va avea loc când? întrebă Cicero.

– Deja a început. Fructul este gata de cules. Totul este aranjat. Am nevoie de cooperarea ta pentru etapa finală. De aceea am ales Parisul pentru această întâlnire.

Cicero încuviință din cap.

– Continuă, îl invită el.

Ramón vorbi liniștit timp de alte cinci minute. Cicero ascultă fără să facă vreun comentariu, dar recunoscu cu invidie că planul era impecabil. Încă o dată își zise că succesorul său părea să fie bine ales, în ciuda prejudecății inițiale pe care o avusese față de el.

– Foarte bine, șopti el în cele din urmă. Ai aprobarea să continui. Și, după cum ai cerut, voi monitoriza acțiunile în acest scop.

Cicero împături ziarul și se ridică, în timp ce vagonul intră alunecând în stația de metrou Bastilia pe roțile sale silențioase de cauciuc.

Ușile se deschiseră, păși pe peron și se îndepărtă fără să se mai uite înapoi.

Înștiințarea Universității din Londra sosi în după-amiaza în care plecase Ramón. Se prezenta sub forma unei scrisori recomandate cu sigla universității în relief, pe fața plicului.

Rectorul și conducerea Universității din Londra au plăcerea să o anunțe pe Isabella Courtney că i s-a decernat titlul de doctor în filosofie al Universității.

Isabella sună imediat la Weltevreden. Era mică diferența de fus orar între Málaga și Cape Town, iar Shasa tocmai se întorsese de pe terenul de polo. Încă mai era în ghete și pantaloni de sport și preluă apelul în biroul de la parter, ale cărui ferestre-uși dădeau spre teren.

– Să fiu al naibii! exclamă el când auzi vestea. O manifestare atât de necaracteristică era dovada încântării tatălui ei. Când îți vor pune toca, dragă?

– Abia prin iunie sau iulie. Va trebui să rămân până atunci. Era scuza pe care o căutase.

– Sigur, încuviință Shasa imediat. O să vin atunci.

– Oh, tati, e un drum atât de lung!

– Prostii, doctor Courtney, n-aș rata asta pentru nimic în lume. Probabil că bunica ta va dori să mă însoțească.

În mod ciudat, perspectiva aceasta nu o alarmă așa cum ar fi crezut. Își dădu seama că era probabil ocazia ideală pentru ca tatăl ei și Nana să îi întâlnească pe Ramón și pe Nicky. Centaine Courtney-Malcomess, departe de casă, nu mai reprezenta un pericol atât de mare ca atunci când era instalată în toată splendoarea și tradiția de la Weltevreden.

Mai mult decât orice, Isabella dorea să împărtășească bucuria reușitei sale cu Ramón, dar el nu o sună în seara aceea și nici în ziua următoare. Marți dimineață aproape înnebunise de îngrijorare. Era atât de neobișnuit pentru Ramón; de regulă îi telefona în fiecare zi în care erau despărțiți.

Când în cele din urmă sună telefonul, ea se afla în bucătăria mică, într-o dispută aprinsă cu Adra, despre câți căței de usturoi ar trebui puși la paella.

– Ți-ai injecta chestia asta și în vene, dacă ți s-ar da șansa, o acuză ea într-o spaniolă de acum fluentă.

– Facem paella, nu tocăniță irlandeză. Adra își apăra punctul de vedere, dar sună telefonul și Isabella scăpă lingura care zăngăni pe jos, apoi dărâmă scaunul din hol în graba ei de a răspunde la telefon.

– Ramón, scumpule, am fost atât de îngrijorată. Mi-a lipsit telefonul tău.

– Îmi pare rău, Bella. Tonul blând al vocii lui o liniști, așa că propria voce deveni un tors de pisică.

– Mă mai iubești?

– Vino la Paris și o să îți demonstrez.

– Când?

– Acum. Ți-am făcut o rezervare la zborul Air France de la ora unsprezece. Găsești biletul la aeroport. La ora două o să fii aici.

– Unde ne întâlnim?

– La Plaza Athénée. Avem un apartament.

– Mă răsfeți, Ramón, iubitule.

– După cum meriți.

Părăsi imediat apartamentul. Zborul Air France avu însă o întârziere de patruzeci de minute. În Paris întârziară și bagajele, așa că așteptă furibundă la banda de bagaje aproape o oră, înainte ca valiza ei să își facă apariția. Trecuse de ora cinci seara când taxiul opri pe Avenue Montaigne în fața clădirii elegante a Plaza Athénée, cu marchizele sale purpurii.

Sperase ca Ramón să o aștepte în foaierul din marmură și oglinzi, nerăbdător ca ea să intre pe ușile rotative din sticlă. Nu se afla acolo. Nu acordă nici o atenție siluetei sfrijite care stătea într-unul dintre fotoliile din brocart aurii din fața biroului de recepție. Bărbatul ridică pentru o clipă capul cu păr alb și o privi cu ochi ciudat de lipsiți de viață. Apoi tuși răgușit și își întoarse atenția către ziarul pe care îl citea.

Isabella se apropie repede de recepție.

– Aveți un oaspete, marchizul de Santiago y Machado. Sunt soția lui.

– O clipă, *madame*.

Recepționerul în uniformă verifică lista invitaților, apoi scutură din cap și se încruntă în timp ce luă de la capăt lista cu nume.

– Îmi pare rău, marchiză. În acest moment marchizul nu stă la noi.

– Poate că este înregistrat ca domnul Machado.

– Mă tem că nu. Nu avem pe nimeni cu acest nume.

Isabella păru derutată.

– Nu înţeleg. Am vorbit cu el în această dimineaţă.

– O să fac cercetări. Recepţionerul plecă să verifice registrul cu rezervări şi se întoarse imediat. Soţul domneavoastră nu se află cazat la noi şi nu avem nici o rezervare pentru el.

– A fost cu siguranţă reţinut. Isabella încercă să nu pară îngrijorată. Aveţi o cameră pentru mine?

– Hotelul este plin. Recepţionerul întinse mâinile scuzându-se. Este primăvară, înţelegeţi? Îmi pare rău, marchiză. Parisul este plin.

– Trebuie să sosească, insistă Isabella. Vă deranjează dacă îmi aştept soţul în salon?

– Sigur că nu, marchiză. Chelnerul vă va servi cafea şi ce răcoritoare doriţi. Portarul vă va duce bagajele în magazia lui.

În timp ce se îndreptă spre salonul lung, care la ora cocktailului era un cochet loc de întâlnire pentru „le tout Paris", domnul cu părul alb se ridică din fotoliu. Se mişca greu cu paşii unui om bătrân şi fragil, dar, în consternarea ei, Isabella nici măcar nu privi în direcţia lui. Cicero ieşi în stradă şi uşierul fluieră pentru el un taxi, care îl duse în rue Grenelle. De acolo merse pe jos până la ambasada sovietică, iar gardianul de la gheretă îl recunoscu.

Din biroul ataşatului militar de la etajul al doilea, Joe Cicero sună la un număr din Málaga.

– Femeia aşteaptă la hotel, şopti el răguşit. Nu se poate întoarce până mâine la prânz. Continuaţi conform planului.

Puţin după ora şapte, recepţionerul o găsi pe Isabella în salon.

– S-a anulat o rezervare, marchiză. Avem acum o cameră pentru dumneavoastră. Am trimis deja bagajele sus.

Îi veni să îl sărute, în schimb îi strecură în mână o sută de franci.

Din cameră, sună la apartamentul din Málaga. Spera ca Ramón să fi lăsat un mesaj la Adra, acum că toate aranjamentele căzuseră. Deşi lăsă telefonul să sune de aproape o sută de ori, nu primi nici un răspuns. Lucrul acesta o alarmă cu adevărat. Adra ar fi trebuit să fie acolo; telefonul se afla în hol, chiar lângă uşa dormitorului ei. Isabella mai sună de două ori în timpul nopţii, de fiecare dată fără succes.

– Telefonul este deranjat, îşi spuse ea cu convingere, dar abia dacă reuşi să închidă ochii.

De îndată ce se deschise biroul de rezervări, cumpără un bilet pentru un zbor înapoi în Málaga şi, în ciuda neliniştii ei, reuşi să doarmă o oră în timpul călătoriei. Era trecut de prânz când aterizară pe aeroportul din Málaga.

Taxiul o lăsă în faţa uşii clădirii în care locuiau şi îşi târî bagajul până la uşă. Cu degete tremurând de oboseală şi agitaţie reuşi în cele din urmă să bage cheia în încuietoare.

Apartamentul era ciudat de tăcut, iar vocea ei răsună prin uşa deschisă.

– Adra, m-am întors. Unde eşti?

În drum spre camera Adrei aruncă o privire în bucătărie. Încăperea era pustie. O luă la fugă pe scări, dar se opri brusc la uşa dormitorului ei. Era larg deschisă.

Pătuţul lui Nicky încă se mai afla în alcovul din faţa ferestrei. Era golit de aşternuturi şi perne şi pături, acea lenjerie minunată pe care Mickey i-o trimisese de acasă. Masa de lângă pătuţ, pe care stătea plutonul de jucării de pluş ale lui Nicky, ursuleţii şi iepuraşii şi personajele Disney pe care i le cumpărtase cu ghiotura, era goală.

Ieşi pe terasă şi aruncă o privire în jur. Căruţul dispăruse.

– Adra! ţipă ea şi îşi auzi panica din propria voce. Unde eşti?

Alergă prin celelalte camere.

– Nicky! Copilaşul meu! Oh, Dumnezeule, te rog. Unde l-aţi dus pe Nicky?

Se trezi din nou în dormitorul principal lângă pătuțul gol.

– Nu înțeleg, șopti ea. Ce s-a întâmplat?

Dintr-un impuls, se răsuci și deschise sertarele dulapului lui Nicky. Erau toate goale. Scutecele, vestuțele și jachetele dispăruseră toate.

– La spital. Vocea ei era un suspin. S-a întâmplat ceva cu copilul meu!

Alergă jos pe scări și puse mâna pe telefon, apoi îngheță când văzu plicul vârât sub el. Scăpă receptorul și deschise plicul. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia putu citi cuvintele de pe unica foaie de hârtie.

Recunoscu însă scrisul de mână al lui Ramón și imediat simți o undă de ușurare, care se evaporă rapid când începu să citească:

Nicholas este cu mine. Deocamdată este în siguranță. Dacă vrei să îl mai vezi, trebuie să urmezi cu exactitate instrucțiunile. Nu vorbi cu nimeni din Málaga. Repet, nu vorbi cu nimeni. Pleacă imediat din apartament și întoarce-te la Londra. Vei fi contactată la Cadogan Square. Nu spune nimănui ce s-a întâmplat, nici măcar fratelui tău, Michael. Urmează aceste instrucțiuni întocmai. Nerespectarea lor va avea consecințe groaznice pentru Nicky. S-ar putea să nu îl mai vezi niciodată. Distruge acest bilet.

R

Picioarele i se înmuiară, și se așeză pe podea, rezemată de perete. Citi biletul din nou, apoi din nou, dar nu avea nici un sens.

– Copilul meu, șopti ea. Micul meu Nicky. Apoi citi cu voce tare teribilele cuvinte. „Nerespectarea lor va avea consecințe groaznice pentru Nicky. S-ar putea să nu îl mai vezi niciodată."

Mâna care ținea biletul îi căzu în poală și rămase cu ochii pironiți la peretele din față. Se simți de parcă întreaga ei lume și existență fuseseră spulberate. O lăsase goală și lipsită de sens ca acel perete din fața ei.

Nu știa cât anume rămăsese acolo, dar în cele din urmă, cu un efort suprem, se ridică. Sprijinindu-se de perete, se repuse pe picioare. Încă o dată urcă scările spre dormitorul lor și merse direct la dulapul lui Ramón. Deschise ușile, dar și acesta era gol. Până și umerașele dispăruseră. Se îndreptă către comodă și deschise fiecare sertar în parte. Ramón nu lăsase nimic.

Merse ca o somnambulă către alcovul lui Nicky, ca un supraviețuitor al exploziei unei bombe, împleticindu-se amețită și îngenunche lângă pătuțul gol.

– Copilul meu, șopti ea. Ce-au făcut cu tine?

Apoi văzu ceva ce alunecase între salteaua copilului și barele de lemn ale pătuțului. Scoase obiectul de acolo și îl ținu cu ambele mâini. Îngenunchind lângă pat de parcă s-ar fi aflat în fața unui altar, ținu obiectul sfânt în palmele ei. Era unul dintre botoșeii lui Nicky, o bucățică delicată de lână împletită, cu o fundă din satin albastru, pentru glezna lui rozalie și grăsuță. O ridică în dreptul feței și inhală mirosul parfumat de bebeluș al fiului ei.

Abia atunci începu să plângă. Plânse cu hohote amare care o secară de puteri și o lăsară epuizată. Terasa și dormitorul se umplură de umbrele serii și mai avu putere numai să se târască pe patul dublu și să se ghemuiască pe el. Adormi, ținând botoșelul de lână lipit de obrazul ei.

Era încă întuneric atunci când se trezi. Rămase nemișcată preț de câteva secunde lungi, copleșită de un sentiment funest, nesigură de motivul care îl provocase. Apoi, dintr-odată, își aminti și se chinui să se ridice și privi în jur cu groază.

Biletul lui Ramón se afla pe masa de lângă pat. Îl ridică și îl reciti, încercând să înțeleagă ceva.

– Ramón, iubitule, de ce ne faci asta? șopti ea.

Apoi, ascultându-i instrucțiunile, duse biletul la baie și îl rupse în bucățele mici deasupra vasului de toaletă, apoi trase apa. Știa că fiecare cuvânt va rămâne întipărit pentru totdeauna în mintea ei. Nu simțea nevoia și nici dorința de a păstra acel petic de hârtie.

Făcu un duş şi se îmbrăcă, apoi îşi pregăti o felie de pâine prăjită şi cafea. Nimic nu avea gust. Gura îi era amorţită de parcă ar fi fost opărită.

Se apucă să cerceteze apartamentul. Începu cu camera Adrei. Nu mai rămăsese nici urmă de Adra Olivares, nici o haină, nici un tub de cremă sau cosmetice în baie, nici măcar un fir de păr pe perna de pe pat.

Trecu apoi la sufragerie şi la bucătărie. Iarăşi nimic, cu excepţia mobilei închiriate, a vaselor şi a resturilor de mâncare din frigider.

Urcă în dormitor. În spatele dulapului lui Ramón se afla un seif încastrat în perete, dar uşa de oţel era larg deschisă şi toate documentele dispăruseră. Certificatul de naştere şi actele de adopţie ale lui Nicky dispăruseră şi ele.

Se aşeză pe pat şi se strădui să gândească limpede, încercând cu disperare să-şi explice această nebunie. Întoarse lucrurile pe toate părţile.

Ajungea în mod necruţător la o singură concluzie. Ramón avea mari probleme. Vreo grozăvie din viaţa lui clandestină pusese stăpânire pe ei. Ştia că printr-o constrângere extremă fusese silit să plece cu Nicky. Înţelegea că trebuie să facă tot ceea ce îi stătea în putere ca să îi ajute, pe Ramón şi pe Nicky, cele mai importante două fiinţe din viaţa ei. Ştia că trebuia să facă ceea ce el îi ordonase. Siguranţa lor şi probabil viaţa lor depindea de asta. Şi totuşi, nu putea lăsa lucrurile astfel. Trebuia să afle mai multe. Orice frântură de informaţie poate că avea să capete valoare.

Ieşi din apartament şi coborî. Peste drum se afla o mică brutărie, iar de-a lungul lunilor Isabella se împrietenise cu soţia brutarului. Femeia deschidea obloanele de la fereastrele magazinului atunci când Isabella traversă grăbită.

– Da, îi spuse soţia brutarului, după ce ai plecat joi, Adra a ieşit cu Nicholas în căruţ. Au coborât către plajă şi s-au întors chiar înainte să închid magazinul. I-am văzut urcând în apartament, dar după aceea nu i-am mai văzut.

Isabella porni pe stradă în sus, oprindu-se ca să-i chestioneze pe toți comercianții ale căror magazine se aflau în preajma clădirii lor. Unii dintre ei îi văzuseră pe Adra și pe Nicky întorcându-se joi seara, dar nici unul nu îi mai văzuseră după aceea. Ultima ei sursă fu ștrengarul care lustruia pantofi în colțul parcului. Ramón îl lăsa întotdeauna să îi lustruiască pantofii și îi dădea exagerat de mulți bani. Era unul dintre preferații Isabellei de pe stradă.

– *Sí, señora,* rânji el la Isabella. Joi seara lucrez până târziu, din cauza filmelor de la cinematograf. La ora zece îl văd pe marchiz. Vine într-o mașină mare și neagră cu doi bărbați. Parchează pe stradă și se duc sus.

– Cum arătau ceilalți bărbați, *chico?* Îi cunoști? I-ai mai văzut vreodată?

– Niciodată. Sunt doi *hombres* solizi – polițai cred. Mare necaz. Nu-mi place poliția. Urcă toți sus și în curând coboară. Cară cu toții valize, valize mari. Adra vine cu ei. Ea îl poartă pe bebelușul Nico; intră în mașină toți și pleacă. Asta e tot. Nu i-am mai văzut de atunci.

Cei doi *hombres* solizi confirmau ceea ce bănuia Isabella: faptul că Ramón fusese constrâns să acționeze așa. Își dădu seama că singurul lucru care-i rămânea de făcut era să urmeze instrucțiunile lui Ramón. Se înapoie în apartament și începu să împacheteze. Obiectele de îmbrăcăminte pe care le purtase în timpul sarcinii le lăsă înșirate pe jos, iar hainele bune îi umplură numai două valize.

Când deschise sertarul cu cosmetice, descoperi că albumul voluminos cu fotografii pe care le strânsese de la nașterea lui Nicky lipsea, împreună cu plicurile de negative. Cu stupoare își dădu seama că nu avea nici o imagine cu copilul ei, nici o poză sau suvenir, în afară de botoșelul de lână pe care îl recuperase din pat.

Cără până jos valizele pline și le puse în portbagajul Mini-ului. Apoi traversă și vorbi cu soția brutarului.

– Dacă soţul meu se întoarce şi întreabă de mine, spune-i că m-am dus la Londra.

– Şi Nico? Este totul în regulă, *señora?*

Femeia era compătimitoare, iar Isabella afişă un zâmbet luminos.

– Nico este cu soţul meu. Ne vom întâlni la Londra în curând. *Muchas gracias por su ayuda, señora. Adiós.*

Drumul cu maşina către nord păru nesfârşit. Fiecare episod din ultimele câteva zile, de când îşi văzuse fiul pentru ultima dată, se derulă iarăşi şi iarăşi în mintea ei, până ce începu să i se pară că înnebuneşte încetişor.

Pe feribotul ce traversa Canalul, evită bonomia gălăgioasă a salonului aglomerat şi urcă pe puntea superioară. Era o zi înnorată şi rece, vântul de nord zburând pălăriile dichisite în rafale albe de picături. Vântul şi disperarea o înfiorară cu totul, până ce se trezi că tremură necontrolat chiar şi în hanoracul căptuşit. În cele din urmă durerea din sâni o făcu să coboare. În toaleta femeilor se folosi de pompă ca să elimine laptele care ar fi trebuit să fie al fiului ei.

„Oh, Nicky, Nicky!" suspină ea în tăcere, în timp ce răsturnă lichidul cremos în vasul de toaletă şi încă o dată îşi imagină gura lui micuţă şi fierbinte pe sfârcurile ei, mirosul şi senzaţia pe care i-o provoca atunci când îl ţinea la sân.

Începu să plângă şi cu un efort imens se controlă.

„Pierzi contactul cu realitatea, se certă ea. Trebuie să fii puternică. Nu poţi abandona. De dragul lui Nicky, trebuie să fii puternică. Ajunge cu plânsul şi văitatul – ajunge."

Ploua când ajunse în Cadogan Square, iar apartamentul păru rece şi străin. În timp ce despachetă se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse tatălui ei. Dintr-odată aruncă rochia pe care o ţinea în mână şi alergă până în salon.

– Internaţional, vreau să dau un telefon la Cape Town, Africa de Sud.

La această oră a nopții dura mai puțin de zece minute să obțină legătura. Răspunse unul dintre servitori și, când să deschidă gura ca să îl ceară pe tatăl ei, avertismentul strict al lui Ramón îi reveni în minte cu toată forța.

„Nerespectarea lor va avea consecințe groaznice pentru Nicky."

Puse receptorul la loc în furcă fără să vorbească și se resemnă să aștepte să fie contactată.

Nu se întâmplă nimic timp de șase zile. Nu părăsi nici un moment apartamentul, neîndrăznind să se îndepărteze de telefon. Nu sună pe nimeni, nu vorbi cu nimeni, cu excepția administratorului și încercă să își ocupe timpul citind și uitându-se la televizor. Incertitudinea îi agravă disperarea și descoperi că, deși se zgâia la paginile cărții sau la ecranul televizorului, cuvintele și imaginile nu aveau nici un sens. Numai agonia ei era reală. Numai pierderea ei avea semnificație. Numai durerea ei o simțea.

Abia dacă mânca și în trei zile laptele îi secă. Pierdu dramatic în greutate. Părul, care era unul dintre principalele atuuri ale frumuseții ei, îi deveni tern și uscat. Fața din oglindă era sfrijită, ochii i se afundară în orbite înconjurate de cearcăne, iar bronzul mediteraneean auriu se transformă în galbenul unui bolnav de malarie.

Aștepta, iar așteptarea era o tortură. Fiecare oră părea o eternitate insuportabilă. Apoi, în cea de-a șasea zi, sună telefonul. Îl înșfăcă disperată, înainte de al doilea apel.

– Am un mesaj de la Ramón. Era vocea unei femei cu un accent ciudat, probabil central-european. Pleacă acum, imediat. Ia un taxi până la intersecția Royal Hospital Road cu Embankment. Mergi pe jos pe Embankment către Westminster. Cineva te va apela cu numele Trandafirul Roșu. Urmează-le ordinele, spuse apelanta. Te rog să repeți instrucțiunile.

Fără suflare, Isabella se supuse.

– Bine, zise femeia și întrerupse convorbirea.

Isabella nu merse mai mult de nouăzeci de metri pe Embankment, când o furgonetă neînregistrată o depăşi, mergând încet în aceeaşi direcţie. Opri la bordură în faţa ei şi, când se apropie, uşa din spate se deschise dezvăluind o femeie între două vârste, îmbrăcată în salopetă gri, care stătea pe una din banchetele laterale.

– Trandafirul Roşu, zise ea, iar Isabella recunoscu vocea din convorbirea telefonică. Urcă!

Repede, Isabella urcă în furgonetă şi se aşeză pe bancheta din faţa celei pe care stătea femeia. Închise portiera şi imediat maşina porni.

Furgoneta nu avea nici o fereastră sau altă deschizătură, exceptând trapa din plafonul de deasupra capului Isabellei. Nu putea vedea afară şi, deşi încercă să identifice ruta după viraje şi opriri, în curând deveni confuză şi renunţă la încercare.

– Unde mă duceţi? o întrebă pe femeia din faţa ei.

– Linişte, te rog.

Isabella se resemnă. Îşi ridică gulerul peste urechi şi îşi vârî mâinile adânc în buzunarele hainei. După ceasul ei de mână, merseră douăzeci şi trei de minute, apoi furgoneta se opri din nou şi uşa din spate fu deschisă din afară.

Se aflau într-un garaj. Judecând după stâlpii nevopsiţi care susţineau acoperişul jos şi după rampa abruptă de acces de la capătul îndepărtat al încăperii înguste şi lungi, era o parcare subterană.

Femeia în salopetă gri o apucă de mână şi o ajută să coboare din furgonetă. Atingerea o făcu pe Isabella să îşi dea seama cât de puternică era. Parcă mâna era laba unei gorile şi avea umeri largi pe sub hainele gri.

– Pe aici, ordonă ea.

Continuând să o ţină de braţ, o conduse pe Isabella către liftul din partea opusă furgonetei. În ciuda strânsorii dureroase, Isabella aruncă rapid o privire în jur. În jurul furgonetei mai erau parcate vreo douăsprezece vehicule. Cel puţin două dintre ele aveau plăcuţe diplomatice.

Uşile liftului se deschiseră, iar femeia o împinse pe Isabella înăuntru. O privire aruncată panoului de control îi arătă Isabellei să presupunerile ei fuseseră corecte. Indicatorul luminos de etaj arăta că se aflau la Subsol Nivelul II. Femeia apăsă butonul pentru etajul trei şi urcară în tăcere, până ce liftul se opri, iar escorta o zori să iasă pe un coridor gol. Merseră de-a lungul lui una lângă cealaltă, tot în tăcere. Coridorul era pustiu, iar uşile de pe fiecare parte închise.

Când se apropiară de capătul holului, uşa din faţă se deschise. O altă femeie masivă cu trăsături şterse, şi ea îmbrăcată în salopetă gri de tip sovietic, le introduse în ceea ce părea să fie o sală de conferinţe sau un cinematograf mic. Un rând dublu de scaune batante se afla în faţa podiumului şi a ecranului ce acoperea peretele.

Escorta Isabellei o conduse către un scaun de pe rândul din faţă, în centru.

– Ia stai jos, zise ea, iar Isabella se aşeză pe scaunul neted din plastic rece.

Cele două femei se întoarseră şi se opriră în spatele Isabellei. Timp de câteva minute, rămaseră în tăcere. Apoi o uşă mică din dreapta podiumului se deschise şi un bărbat îşi făcu apariţia.

Se mişca încet, ţeapăn, ca un bătrân bolnav şi fragil. Părul îi era alb, cu o tentă gălbuie, şi îi atârna peste frunte şi urechi. Trăsăturile lui erau foarte palide şi marcate de vârstă şi suferinţă, iar Isabella simţi un fior de simpatie pentru el, până ce îi văzu ochii.

Cu un fior neplăcut, recunoscu acel gen de ochi. Odată fusese cu tatăl ei pe o barcă de pescuit pe Râul Negru. Shasa urmărea un banc de peşti de-a lungul peninsulei Le Morne Brabant, în Mauritius, când prinsese un rechin mako uriaş. După o luptă care durase două ore, trăsese creatura la bord. Atunci când botul acesteia ţâşnise la suprafaţă, Isabella se aplecase peste balustradă şi o privise în ochi. Erau negri şi nemiloşi, fără iris sau pupilă definite, două găuri care păreau să ducă până în iad. Erau aceiaşi ochi care o studiau acum.

Își ținu respirația sub scrutarea lor implacabilă, până ce în cele din urmă bărbatul vorbi. Vocea lui fu însă o surpriză. Era joasă și răgușită. Trebui să se aplece ușor înainte ca să înțeleagă cuvintele.

– Isabella Courtney, de acum înainte nu vom mai folosi niciodată acest nume în nici o comunicare. Vei fi apelată și îți vei spune și tu numai Trandafirul Roșu. Înțelegi?

Încuviință din cap, neavând încredere în vocea ei ca să răspundă. Bărbatul ridică țigara care îi fumega între degete și trase adânc din ea. Vorbi din nou printr-un nor de fum.

– Am un mesaj pentru tine, sub forma unei înregistrări video.

Coborî de pe podium și alese scaunul cel mai îndepărtat de ea, de la capătul rândului. Luminile se diminuară în intensitate. Auzi bâzâitul vag al echipamentului electronic și ecranul se aprinse. Scena care apăru arăta o cameră goală cu faianță albă – un laborator sau o sală de operații, decise ea.

În centrul camerei se afla o masă, iar pe ea se afla un bazin cu pereți de sticlă asemănător acvariilor în care erau expuși peștii tropicali în magazinele de animale. Bazinul era aproape plin de apă. Pe masă, lângă bazin, se afla un fel de aparat electronic și o serie de instrumente și accesorii medicale. Recunoscu un tub de oxigen portabil și o mască de oxigen. Masca era un model în miniatură potrivit pentru bebeluși și copii foarte mici.

Un bărbat își făcea de lucru la masă. Stătea cu spatele la cameră, iar trăsăturile lui rămaseră ascunse. Era îmbrăcat într-un halat alb de laborator. Se întoarse către cameră și Isabella văzu că purta o bonetă și o mască chirurgicală.

Vocea lui era imperturbabilă când începu să vorbească, iar accentul părea străin, est-european. Părea să i se adreseze Isabellei direct de pe ecran.

– Ai primit ordin să nu vorbești cu nimeni, nici în Málaga, nici aiurea. Ai încălcat deliberat aceste ordine.

De pe ecran omul se holba la ea cu ochi lipsiți de expresie.

– Îmi pare rău, răspunse ea, de parcă ar fi putut-o auzi. Am fost atât de îngrijorată. N-am putut...

– Liniște! șuieră una din femeile din spatele scaunului ei.

Pe umăr simți o mână, iar degetele i se afundară în carne cu o putere care o făcu să tresară.

Pe ecran, bărbatul încă mai vorbea.

– Ai fost avertizată că nerespectarea ordinelor va avea consecințe groaznice pentru fiul tău. Ai ales să ignori acest avertisment. Vei fi martora primei demonstrații a seriozității acelor instrucțiuni.

Făcu un gest către cineva din spatele camerei și o siluetă intră dintr-o parte. Nu-ți puteai da seama dacă era bărbat sau femeie, căci purta bonetă și mască chirurgicală care-i acopereau întreagul chip și capul, cu excepția unei porțiuni înguste de-a lungul ochilor. Un halat lung cădea până peste genunchi și era vârât în încălțările albe din cauciuc.

– Acesta este un medic care va monitoriza toate procedurile, explică el.

Silueta purta ceva în mâini. Numai după ce îl puse pe masă, lângă bazinul cu pereți de sticlă, un picioruș gol se eliberă de scutece și Isabella își dădu seama că era un copil. Cu mâini rapide și pricepute, doctorul desfășă copilul, iar camera se focalizâ pe Nicky, care stătea dezbrăcat pe masă, lovind cu picioarele în aer, iar gânguritul lui răsună în încăperea tăcută.

Isabella își vârî degetele de la o mână în gură și și le mușcă cu putere ca să nu țipe.

Doctorul puse două ventuze mici și negre pe pieptul gol al lui Nicky. Fire subțiri atârnau din ele, iar doctorul le conectă la aparatura electronică și îi dădu drumul. Cifrele digitale de pe panou se aprinseră cu o strălucire verde, iar naratorul explică pe un ton neutru:

– Respirația și bătăile inimii copilului vor fi monitorizate.

Doctorul ridică privirea dinspre echipamentul său și dădu din cap. Naratorul ocoli masa și se opri în fața camerei.

– Tu ești Trandafirul Roșu, zise el, accentuând numele. În viitor vei asculta toate ordinele pe care le vei primi sub acest nume.

Întinse braţul şi cu o mână apucă ambele glezne ale lui Nicky şi îl ridică. Nicky scoase un ţipăt de surpriză, în timp ce atârna cu capul în jos ca un mic liliac roz şi fără aripi.

– Vei fi martora consecinţelor neascultării tale.

Smuci copilul şi îl ţinu cu capul în jos deasupra bazinului cu pereţi de sticlă. Nicky îşi arcui spatele şi încercă să îşi ridice capul, dădea din mâini şi îşi încleşta şi descleşta pumnii, scoţând sunete de nesiguranţă şi nelinişte. Încetişor, bărbatul coborî copilul cu capul în apă, iar sunetele micuţei lui voci fură întrerupte abrupt. Camera video mări imaginea geamului bazinului şi se focaliză pe chipul de sub suprafaţa apei. Calitatea rezoluţiei filmului reda cu fidelitate realitatea.

Isabella ţipă sălbatic şi încercă să se ridice din scaun. Cele două femei o prinseră de la spate şi o forţară să se aşeze din nou.

Pe ecran, Nicky se zbătea în strânsoarea bărbatului. Sub apă faţa lui era contorsionată şi bule argintii îi ieşeau din nări. Chipul păru să se învineţească şi să se întunece.

Isabella încă mai ţipa şi se mai zbătea când pe ecran doctorul mascat ridică privirea dinspre monitor şi rosti aspru în spaniolă:

– Stop! Ajunge, tovarăşe!

Imediat bărbatul scoase copilul afară din bazin. Apa şiroia din nările şi gura deschisă ale lui Nicky şi preţ de câteva secunde lungi nu putu scoate nici un sunet, cu excepţia unor mici icnete.

Naratorul îl aşeză pe masă, iar doctorul îi puse masca de oxigen pe faţa vânătă şi apăsă cu palma pe piept pentru a-l resuscita. Într-un minut afişajul digital reveni la normal, iar mişcările lui Nicky părură mai puternice. Începu să ţipe în mască de şoc şi furie, vocea lui devenind mai puternică cu fiecare plânset.

Doctorul luă masca şi se îndepărtă de masă. Făcu semn din cap către narator. Încă o dată acesta apucă gleznele lui Nicky şi îl ridică deasupra bazinului. Nicky păru să îşi dea seama ce îl aşteaptă. Ţipetele lui de protest atinseră o notă ridicată şi lovi şi se zvârcoli în strânsoarea omului.

– Este fiul meu! urlă Isabella. Nu puteți – nu trebuie să-i faceți asta copilului meu!

Încă o dată naratorul coborî capul lui Nicky sub suprafața apei, iar copilul se luptă cu toate puterile. Contorsionările lui frenetice îi încordau trupul micuț, împroșca apa peste marginile bazinului și încă o dată culoarea feței lui se schimbă.

Isabella țipă la el.

– Oprește-te! Fac tot ce îmi spuneți, dar nu îmi mai torturați copilul! Vă rog! Vă rog!

Încă o dată doctorul interveni cu un avertisment sever, iar de data aceasta, când Nicky fu ridicat din apă, de-abia mișca. Începu să tușească și un amestec de apă și vomă țâșni din gura deschisă, iar din nările umflate i se prelingea un mucus argintiu.

Doctorul interveni rapid, vizibil alarmat și îi spuse ceva bărbatului. Acesta ridică privirea către cameră, părând să se uite direct la Isabella.

– De data aceasta a fost cât pe ce să depășesc limita de siguranță.

Cei doi își apropiară capetele și vorbiră încet astfel că Isabella nu putu înțelege cuvintele, apoi naratorul i se adresă din nou.

– Deocamdată aici se încheie demonstrația noastră. Sper din tot sufletul că nu va mai fi nevoie să mai asiști la încă una. Ar fi îngrozitor pentru tine să privești cum amputăm membrele copilului tău fără anestezie sau cum îl strangulăm în fața camerei. Desigur, depinde numai de tine și de cât de dispusă ești să cooperezi.

Imaginea păli și ecranul rămase alb. În sala întunecată nu se mai auzeau decât suspinele Isabellei, care continuară mult timp. Când în cele din urmă încetară, se aprinseră luminile și Joseph Cicero veni lângă Isabella.

– Te asigur că nici unuia dintre noi nu îi face plăcere să facă așa ceva. Vom încerca să evităm repetarea lor.

– Cum a putut face asta! șopti Isabella. Era țintuită pe scaunul mare. Cum poate face o ființă umană așa ceva unui copil?

– Repet, nu ne face plăcere acest lucru. Tu ești vinovată, Trandafir Roșu. Neascultarea ta a cauzat disconfortul copilului tău.

– Disconfort! Așa numiți voi torturarea unui inocent...?

– Controlează-te, o avertiză Cicero cu asprime. De dragul copilului tău, controlează-ți insolența.

– Îmi cer scuze. Isabella coborî vocea. Nu se va mai întâmpla. Dar nu îi mai faceți rău lui Nicky, vă rog.

– Dacă vei coopera, fiul tău nu va mai suferi. Se află în grija unei asistente de pediatrie cu pregătire foarte bună. Se va bucura de o îngrijire profesională pe care nici măcar tu nu i-ai putea-o oferi. Mai târziu va primi cea mai bună educație la care ar putea spera un băiat sau tânăr bărbat.

Isabella se holbă nefericită la el, cu fața contorsionată de durere.

– Vorbești de parcă mi-ar fi luat pentru totdeauna, de parcă nu îmi voi mai vedea niciodată copilul.

Cicero tuși și scutură din cap, se chinui să își recapete suflul, apoi șopti răgușit:

– Nu este cazul, Trandafir Roșu. Ți se va îngădui să îți câștigi privilegiul de a avea vești despre fiul tău. Pentru început vei primi rapoarte regulate despre progresele pe care le face. Ți se vor arăta înregistrări video și o să-l vezi, când va sta în șezut fără ajutor, când va începe să meargă în patru labe și apoi în picioare.

– Oh, nu! șopti ea. Nu îl puteți ține departe de mine atât de mult timp. Asta înseamnă luni întregi.

Cicero continuă de parcă nici nu ar fi auzit-o.

– Mai târziu ți se va permite să petreci ceva timp cu el în fiecare an. Este posibil ca la un moment dat în viitor, dacă te vei comporta satisfăcător, să ți se permită să petreceți vacanțe împreună – zile, chiar săptămâni în compania fiului tău.

– Nu. Vocea ei era un suspin demn de milă. Nu puteți fi atât de cruzi să ne țineți despărțiți.

– Cine ştie, nu este chiar dincolo de orice posibilitate ca într-o zi să înlăturăm toate restricţiile şi să îţi dăm acces liber. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să ne câştigi încrederea totală şi să îţi arăţi recunoştinţa.

– Cine sunteţi? întrebă Isabella cu o voce mică, supusă. Cine este Ramón Machado? Credeam că îl cunosc atât de bine şi totuşi nu îl cunosc deloc. Unde este Ramón? Face şi el parte din această monstruoasă...? Glasul Isabellei se frânse şi nu mai putu continua.

– Trebuie să laşi la o parte toate gândurile de această natură. Nu trebuie să încerci să cauţi răspunsul la întrebarea cine suntem noi, o avertiză Cicero. Ramón Machado se află sub controlul nostru. Nu aştepta ajutor de la el. Copilul este şi al lui. Se află sub acelaşi gen de constrângere ca şi tine.

– Ce trebuie să fac? Ce vreţi de la mine? întrebă Isabella.

Cicero dădu din cap mulţumit. Existase o foarte mică şansă ca femeia să se dovedească reticentă şi să nu poată fi controlată. Raportul psihiatrului menţionase această posiblitate, dar Cicero nu îi acordase niciodată prea mult credit. Cârligul cu care o prinseseră era ascuţit şi foarte dur. Chiar şi dacă fiul ei ar fi murit, ar fi găsit un înlocuitor care să îi joace rolul în înregistrările video şi să o facă să se perpelească în cârlig. Nu, se aşteptase să fie supusă, iar aşteptările lui se confirmaseră.

– În primul rând, trebuie să te felicit, Trandafir Roşu, pentru obţinerea titlului de doctorat. Îţi va uşura munca.

Isabella se holbă la el. Îi era greu să facă saltul de la înfiorătoarea lume a torturii şi spionajului înapoi la realitatea prozaică a studiilor şi onorurilor ei academice. Trebui să se concentreze ca să îl poată urmări.

– Cât mai curând posibil, te vei întoarce la Cape Town şi la familia ta, după ce vei face aranjamente la Universitate ca să primeşti titlul de doctorat *in absentia*, înţelegi?

Isabella dădu din cap aprobator, neavând încredere în vocea ei ca să vorbească.

– La întoarcerea ta acasă, vei începe să arăți tot mai mult interes față de afacerile familiei tale. Te vei strădui să îi devii indispensabilă tatălui tău. Vei deveni asistenta și confidenta lui în toate domeniile, dar mai ales în noua sa poziție de la conducerea corporației de armament. Și, ceea ce este mai important, vei începe să manifești un interes activ față de politica sud-africană.

– Tatăl meu este un bărbat independent. Nu are nevoie de mine.

– Te înșeli, Trandafir Roșu. Tatăl tău este un bărbat foarte singuratic și în esență nefericit. Este incapabil de o relație de durată cu orice femeie, cu excepția bunicii tale, Centaine Courtney-Malcomess și a ta, fiica lui. Are foarte mare nevoie de această relație – iar tu i-o vei oferi.

– Vreți să mă folosesc de propriul tată? șopti ea, în fața acestei noi și neplăcute perspective.

– Pentru supraviețuirea fiului tău, încuviință Cicero încet. Nici un rău nu i se va întâmpla tatălui tău, dar, dacă nu cooperezi, fiul tău se va afla în mare pericol.

Isabella scoase o batistă din poșetă și își suflă nasul. În glas i se simțeau lacrimile.

– Vreți să câștig încrederea tatălui meu pentru a obține informații despre programul național de armament ca să vi le transmit vouă?

– Înveți repede, Trandafir Roșu. Dar asta nu e tot. Vei folosi contactele politice ale tatălui tău în partidul naționalist sud-african ca să îți faci propria carieră politică în cadrul partidului.

Isabella scutură din cap.

– Nu sunt un om politic.

– Acum ești, o contrazise Cicero. Ai doctoratul în teorie politică. Tatăl tău te va introduce pe coridoarele puterii.

Încă o dată negă.

– Tatăl meu se află într-un con de umbră. A pariat pe alt cal atunci când John Vorster a venit la putere în Africa de Sud.

De aceea a fost trimis să ocupe acest post de ambasador şi a fost ignorat.

– Tatăl tău şi-a răscumpărat greşeala prin felul în care şi-a îndeplinit îndatoririle aici, în Londra. Numirea sa într-un post atât de important în conducerea Armscor dovedeşte acest lucru. Anticipăm că în curând îşi va recăpăta complet rolul influent în partid. Este foarte probabil ca în doi ani să facă din nou parte din Cabinet. Tu, Trandafir Roşu, vei călări pe spatele lui. În douăzeci de ani ai putea ajunge chiar tu ministru în guvern.

– Douăzeci de ani! exclamă Isabella nevenindu-i să creadă. Atât de mult trebuie să fiu sclava voastră?

– Tot nu înţelegi? întrebă Cicero, scuturând din cap. Dă-mi voie să îţi explic. Ne aparţineţi nouă, Trandafir Roşu, tu, iubitul tău Ramón Machado şi fiul vostru, pentru totdeauna.

Timp de multe minute Isabella se holbă cu chipul golit de expresie la ecranul alb, reflectând la viitorul sumbru care o aştepta.

Joe Cicero rupse tăcerea. Vocea lui era aproape blândă.

– Acum vei fi dusă înapoi. Te vor lăsa în locul de unde te-au luat, pe Embankment. Respectă ordinele, Trandafir Roşu, iar pe termen lung lucrurile vor fi bune pentru tine şi fiul tău.

Cele două gardiene o ajutară pe Isabella să se ridice în picioare şi o conduseră afară.

După ce plecă, o uşă laterală se deschise şi Ramón Machado îşi făcu apariţia în încăpere.

– Ai privit? întrebă Cicero, iar Ramón aprobă din cap. Te felicit, murmură Cicero fără tragere de inimă. Totul a decurs foarte bine. S-ar putea să obţinem informaţii valoroase din această operaţiune. Ce face copilul?

– Nu a suferit efecte secundare. El şi asistenta lui au sosit în Havana.

Joe Cicero îşi aprinse o altă ţigară, tuşi şi se aşeză cu greutate pe unul dintre scaunele de plastic.

„Poate... gândi el, poate că voi putea lăsa departamentul pe mâini capabile."

Amber Joy se afla pe punctul de a „eşua să găsească". Cu toţii puteau vedea asta. O atmosferă de tensiune şi aşteptare se lăsase peste întregul teren de concurs.

Campionatul sud-african pentru câini de vânătoare avea loc la poalele dealurilor Kabonkel Berg, de-a lungul capătului vestic al proprietăţii Weltevreden. Terenul era o adevărată provocare şi, în două zile de probe, rămăseseră în concurs doar patru câini.

Păsările erau raţe sălbatice, prinse la Weltevreden şi plasate pe câmp sub supravegherea arbitrilor, înaintea fiecărei recuperări. Era probabil ultima ocazie când li se permitea să folosească raţe sălbatice, reflectă Shasa Courtney. Ecologiştii făceau un mare tărăboi legat de raţele neîmpuşcate care scăpau înapoi în sălbăticie. Aceste păsări exotice erau foarte atractive pentru raţele indigene cu cioc galben. Don Juani aviari, zâmbi el.

Progeniturile acestor încrucişări ilicite erau hibrizi, iar Departamentul de Conservare a Naturii interzisese eliberarea de raţe sălbatice, decret care urma să intre în vigoare la sfârşitul lunii. După aceea erau forţaţi să folosească porumbei sau bibilici, spre dezamăgirea tuturor. Aceste păsări terestre nu pluteau bine la recuperările pe apă.

Shasa Courtney îşi îndreptă toată atenţia asupra vânătorii. Amber Joy era principalul concurent care putea zădărnici speranţele Weltevredenului că va câştiga cupa pentru prima dată. Amber Joy era un labrador superb. Strămoşul său fusese timp de trei ani la rând campion american de teren. Fiecare recuperare pe care o făcuse în ultimele două zile fusese un real succes. De data aceasta, norocul se întorsese împotriva lui. Raţa se ridicase din cuşcă şi zburase de-a lungul marginii digului. Garry Courtney şi Shasa erau trăgătorii de teren, aleşi pentru că amândoi erau ţintaşi iscusiţi. Raţa zbura spre stânga, în partea

lui Garry, care o lăsase să se îndepărteze cam patruzeci de metri înainte să o împuște atât de curat, încât pasărea își strânse aripile și căzu cu capul înainte ca un kamikaze. Se prăbuși aproape de stufăriș, printre nuferi și blommetjies de apă, florile acvatice care infestau majoritatea canalelor de la Capul Bunei Speranțe. Rața plonjă în adânc și nu mai reveni la suprafață. Probabil se agățase de tulpinile plantelor de sub suprafața apei noroioase.

Arbitrul strigase numărul lui Amber Joy, iar Bunty Charles, proprietarul și antrenorul ei, îi dădu drumul. În vreme ce spectatorii se îngrămădiră în jurul canalului ca să vadă mai bine, câinele sărise în apă și înota către punctul unde dispăruse rața. Devie însă de la traiectoria corectă, înotând pe deasupra păsării pe unde orice iz de sânge se depărta de el, datorită curentului slab stârnit de curgerea râului și de vântul de sud care sufla peste suprafața apei.

Acum Amber Joy înota printre trestii în cercuri haotice, vârându-și din când în când capul în apă, dar de fiecare dată revenind cu botul gol, puțin mai departe de locul unde plonjase rața.

Eforturile sale iscară consternare pe margine. Frustrat, Bunty Charles se legăna de pe un picior pe altul. Dacă fluiera și o redirecționa pe Amber Joy către locul în care căzuse pasărea, pierdea puncte. Și nu avea nici măcar garanția că Amber Joy va găsi locul, chiar și cu acest ajutor. Pe de altă parte, timpul se termina. Cei trei arbitri deja se uitau la cronometre. Amber Joy se afla în apă de peste trei minute.

Bunty Charles aruncă o privire neliniștită către următorul dresor și câine. Centaine Courtney-Malcomess și Dandy Lass din Weltevreden erau cei mai îndârjiți adversari ai săi. Până acum, el și Amber Joy reușiseră să îi țină la distanță, dar numai la zece puncte. Dacă nu reușeau acum, cu siguranță aveau să piardă avantajul câștigat cu greu.

Centaine Courtney era și ea foarte tensionată. Nu avea treizeci de ani de experiență în domeniu precum Bunty.

Se apucase de acest sport recent. Şi totuşi, pusese în el imensa ei energie şi putere de concentrare. Dandy Lass era progenitura unui campion, un retriever auriu cu picioare lungi. Fusese crescut pentru viteză, câine de vânătoare, puternic, zvelt şi musculos, spre deosebire de mai greii câini de spectacol, cu clasicele lor puncte de creştere, dar fără instincte de muncă. Dandy Lass avea tragerea de inimă şi instinctul de a intra în cel mai mare hăţiş sau în cea mai rece apă şi să îşi croiască drum oriunde, ca o eroină. Avea un nas bun, cu care prindea cel mai slab iz de pasăre din aer şi o inteligenţă remarcabilă. Ea şi Centaine dezvoltaseră o relaţie aproape telepatică.

Deşi stătea dreaptă şi absolut nemişcată, cu faţa calmă şi imperturbabilă, în sinea ei, Centaine fierbea, iar Dandy Lass se molipsi de la ea. Arbitrii ar fi observat orice cuvânt sau gest de reţinere dintre ele şi ar fi sancţionat acest lucru imediat. În orice caz, Dandy Lass stătea ca pe jăratic. Dosul ei pufos auriu abia dacă intra în contact cu pământul şi se muta de pe o pulpă pe cealaltă cu mici mişcări nerăbdătoare, dar nu suficient cât să atragă atenţia juriului şi să piardă puncte. Mârâielile şi lătrăturile puteau duce la eliminarea imediată. Cu un imens efort, Dandy se abţinu să latre, urmărind eforturile frenetice ale lui Amber Joy de a găsi pasărea. Şi totuşi, întregul ei trup tremura de nerăbdare, iar ţipetele suprimate de entuziasm îi răsunau în gât, în timp ce îşi aştepta rândul. La fiecare câteva secunde arunca o privire către Centaine, cu ochi care implorau, cerşind după comanda de plecare.

Shasa Courtney îşi privi mama de la locul său de pe linia de tragere. Ca de obicei, îi trezi cel mai profund sentiment de admiraţie. Centaine Courtney-Malcomess făcuse şaptezeci de ani la ultimul Revelion. La naşterea sa fusese numită după prima zi a secolului XX, şi totuşi era suplă şi dreaptă ca un băieţaş. Linia picioarelor şi a feselor, sub frumoasele haine de lână, era aristocratică şi elegantă. Cine ar mai fi purtat pantaloni Chanel pe terenul de joc sau încălţări din piele de struţ, confecţionate manual la Hermès din Paris?

Îl crescuse singură după ce tatăl lui fusese ucis la datorie în Franța, chiar înainte de a se naște Shasa. Singură în deșert, descoperise primul diamant care dusese la înființarea fabuloasei mine H'ani. Timp de treizeci de ani condusese mina și construise imperiul financiar care avea să devină Courtney Enterprises. Deși președinția trecuse la Shasa și apoi la nepotul ei, Garry Courtney, Centaine încă mai ocupa cu regularitate scaunul ei din consiliul director. Fiecare cuvânt pe care îl scotea din acel scaun, fiecare gând pe care îl exprima, era primit cu maximă atenție și respect. Fiecare membru al familiei, de la Shasa însuși până la descendenții lui Garry, strănepoții cu vârste cuprinse între patru ani și câteva luni, o venerau pe Centaine Courtney. Era singura care îi putea da ordine Bellei Courtney și putea face să fie ascultată, fără ceartă sau alte discuții.

Stătea cu capul descoperit în soarele arzător al unei zile frumoase de primăvară la Cape, cu cățeaua de rasă ghemuită lângă ea, iar soarele îi strălucea în plete. Părul era unul dintre punctele ei forte, des și cârlionțat încă, tuns scurt, de culoarea oțelului, presărat cu șuvițe strălucitoare de platină pură. Ținea bărbia sus și poziția capului îi trăda concentrarea.

Anii nu îi alteraseră frumusețea, ci o transformaseră într-o seninătate demnă. Poate că timpul lăsase urme pe pielea ei impecabilă, dar nu afectase linia puternică a bărbiei, pometii mândri și fruntea înaltă și inteligentă. Nici nu păliseră acei ochi întunecați; ochi care într-o clipă puteau aminti de ferocitatea unui animal de pradă, pentru ca în următoarea să strălucească de umor și înțelepciune.

„O doamnă dată naibii, gândi Shasa. Uită-te la ea, însetată de victorie ca acum cincizeci de ani."

Unul dintre arbitri scoase un singur șuierat scurt de fluier și umerii lui Bunty Charles căzură de dezamăgire. Amber Joy eșuase și fusese chemată. Bunty Charles reîntări apelul cu propriul fluier și un semnal brusc de mână. Amber Joy veni obedientă la mal și ieși din apă. Se scutură, aruncând o perdea de picături de cristal în lumina soarelui, apoi spre groaza

proprietarului şi amuzamentul spectatorilor, ridică un picior şi urină pe cel mai apropiat tufiş, expresia succintă a părerii lui Amber Joy despre raţă, iaz şi arbitri.

Un astfel de comportament în ochii juriului era socotit semn de slăbiciune şi, cu siguranţă, atrăgea puncte de penalizare. Amber Joy însă se îndreptă ţanţoş spre stăpânul ei, cu limba scoasă şi dând din coada udă.

Dandy Lass fierbea de nerăbdare. Tremura frenetic, rotindu-şi ochii agitată. Ştia că urma să fie chemată şi efortul de a rămâne pe loc şi de a-şi păstra poziţia o înnebunea.

Fără să se uite la ea, Centaine se concentră să ţină căţeaua sub control. Arbitrii amânau cu sadism momentul, pretinzând că se consultă şi că iau notiţe, dar în realitate testând limitele răbdării lui Dandy Lass. Dacă nu trecea testul, avea să fie numaidecât eliminată. Un scheunat sau un lătrat ar fi atras o penalizare severă.

„Nenorociţii! gândi Centaine cu amărăciune. Vă urăsc pe toţi. Lăsaţi-o pe scumpa mea să plece. Lăsaţi-o să plece!"

Un mic scheunat înfundat scăpă printre buzele lui Dandy, de parcă o broască ar fi fost atacată de un roi de albine sub o pătură. Fără să pară că se mişcă, Centaine întinse degetul arătător într-o parte a pantalonilor Chanel şi Dandy îşi înghiţi mârâitul.

Arbitrul principal îşi ridică privirea din carneţel.

– Mulţumesc, Numărul Trei, strigă el peste apă, iar Centaine zise tăios:

– Aport!

Dandy Lass ţâşni ca o suliţă aurie.

Când se apropie de apă, îşi strânse picioarele din faţă sub piept şi sări elegant, ca un cal de rasă la alergarea cu obstacole şi lovi apa la o distanţă de trei paşi, departe de stufăriş. Apăru la suprafaţă înotând, iar pieptul lui Centaine se umflă de mândrie – numai un adevărat campion se arunca în apă cu aşa zel.

Dandy Lass înota ca o vidră, alunecând prin apă, lăsând un V larg la suprafață. Centaine îngheță când își dădu seama că Dandy făcea aceeași greșeală ca Amber Joy. Pesemne lunga întârziere o deconcertase, cu toate acestea înainta ușor împotriva vântului și a curentului către un punct mort unde n-avea să mai simtă mirosul.

Pentru o clipă, Centaine se gândi să piardă puncte redirecționându-și cățeaua. Dacă Dandy găsea, chiar și cu ajutor, tot i-ar fi luat-o înainte lui Amber Joy, dar dacă voiau să câștige, aveau nevoie de fiecare punct, iar Centaine deja simțea pe limbă gustul victoriei. Rămase nemișcată, fluierul ei legănându-se pe lanțul de la gât.

Dandy Lass estimă că prada se afla în apropiere și urmă marginea malului cu stuf, dar urcase mai sus cu aproape trei metri. Acolo unde Amber Joy plonjase mai departe, îndepărtându-se și mai mult de pasăre, Dandy Lass se opri și, bătând apa, se uită înapoi către celălalt mal, pe care se afla Centaine.

Centaine își vârî mâna stângă în buzunarul de la șold al pantalonilor. Nici măcar cel mai strict arbitru, cu ochi de vultur, nu ar fi putut socoti drept semnal acea mișcare imperceptibilă, dar Shasa observă.

„Bătrâna noastră fată nu s-a schimbat, clătină el din cap rânjind. Orice ca să câștige, orice armă din arsenal, iar singurul păcat este acela de a fi prins."

În apă, Dandy Lass o luă imediat spre stânga, în josul curentului, vâslind cu putere, iar două secunde mai târziu își ridică nasul în semn că prinsese mirosul. Mai descrise un cerc, pentru a localiza pasărea, având în nări mirosul de sânge proaspăt, apoi vârî capul sub apa cafenie și rece.

Un murmur aprobator se auzi dinspre mal când scoase din nou capul la suprafață, șiroind de apă, cu urechile lipite de cap, dar cu rața în bot.

În timp ce se îndrepta spre mal, lăsă urme în formă de vârf în săgeată, ținând pasărea, cu aripile strânse în sus, ca să nu o târască prin apă. Când atinse pământul cu picioarele,

Dandy Lass țâșni pe mal. Nu se opri nici măcar să se scuture. Fără să irosească nici o secundă, merse direct să facă livrarea.

Se așeză în fața stăpânei sale. Shasa simți un nod în gât și vederea i se încețoșă de emoție. Era minunat, gândi el, să vezi acest gen de relație între o femeie și un câine. Centaine luă pasărea din gura lui Dandy, iar petele iridiscente de pe aripi străluciră ca safirele în lumina soarelui.

O predă arbitrului, care o examină cu atenție, dând la o parte penele ca să verifice urmele de colți sau orice semn de „încleștare dură a maxilarelor", iar Centaine își ținu respirația până ce bărbatul ridică din nou privirea și dădu din cap aprobator.

– Mulțumesc, Numărul Trei.

Nu numai că Centaine Courtney-Malcomess sponsorizase concursul, dar era și gazda ceremoniei de înmânare a premiului.

Cortul mare cu dungi, care putea adăposti cinci sute de invitați, era așezat pe terenul principal de polo al domeniului, iar din bucătăriile de la Weltevreden se revărsase o abundență pantagruelică de mâncăruri fine. Homarul de stâncă fusese prins de pescadoarele Companiei de Pescuit Courtney și Canning în golful Lambert; curcanul provenea de la Weltevreden; suculentul miel Karoo de la Fântâna Dragonului, ferma de oi a familiei de pe câmpiile Camdeboo din Karoo; iar vinurile proveneau din podgoriile ce începeau la marginea terenului de polo pe care se afla cortul.

Prim-ministrul, John Vorster, fusese de acord să înmâneze premiile. Acesta era rodul mașinațiunilor lui Centaine, făcute de-a lungul anilor, o aluzie nu foarte subtilă că familia Courtney nu mai erau o forță politică neglijată, că zilele dizgrației lor se terminau.

Shasa Courtney fusese membru al acelei facțiuni din cabinetul lui Verwoerd care se opusese ca John Vorster să ajungă prim-ministru și, drept urmare, fusese trimis în exil politic. Dar în anii în care el se aflase la Londra, Centaine muncise din greu ca să obțină reabilitarea fiului ei în cadrul partidului. Desigur,

faptul că mandatul lui Shasa fusese un triumf atât de neechivoc îi ușurase eforturile. Oricum, numirea la Armscor se datora în primul rand strădaniilor neobosite ale lui Centaine, refuzului ei de a accepta înfrângerea și a exercitării influenței ei politice și financiare în favoarea fiului ei.

Vedea în prezența lui John Vorster pe domeniul Weltevreden începutul unei noi perioade de glorie pentru familia Courtney. Fața lui roșie și rotundă anunța renașterea speranțelor și aspirațiilor lor, gândi Centaine mulțumită, în timp ce privea prin cortul aglomerat. Încă o dată erau adunați cu toții la Weltevreden, toți cei care dețineau și împărțeau puterea. Deși nimeni nu fusese atât de nătâng sau de nesăbuit ca să o ofenseze direct sau în scris pe Centaine Courtney-Malcomess, existase o perioadă de răceală în vremea în care Shasa își exercitase obligațiile de ambasador la Londra. Unii fuseseră mai rezervați decât alții, reflectă Centaine cu o licărire de oțel în privire, în timp ce îi repera în mulțime, iar ea îi va ține minte.

„Acum iarna neînțelegerii noastre s-a transformat în vară", își zise ea cu satisfacție profundă și aproape ca un ecou al gândurilor ei, președintele Asociației Chinologice Sud-Africane se ridică în picioare și ceru, de pe podiumul de la capătul îndepărtat al cortului, să se facă liniște. După ce îi ură bun venit prim-ministrului și făcu câteva aprecieri în general despre concurs, președintele începu să-i cheme la stand pe câștigători, iar șirul strălucitor al trofeelor se micșoră până ce numai unul rămase în centrul mesei acoperite cu serj verde, dar era cel mai mare și mai frumos decorat dintre toate, cu statueta unui câine de vânătoare.

– Ajungem în cele din urmă la câinele campion al probelor. Președintele privi în jurul cortului până ce o reperă pe Centaine stând în spate, înconjurată de familie. Și îmi face mare plăcere să invit pentru prima dată la standul campionilor o doamnă care, în numai câțiva ani de când practică sportul nostru, a investit atâta energie și entuziasm, încât contribuția ei o depășește pe a celor care au petrecut o viață întreagă lucrând cu câini

de vânătoare. Doamnelor și domnilor, vă rog să o aplaudați pe doamna Centaine Courtney-Malcomess și pe Dandy Lass din Weltevreden.

Isabella așteptase în fața cortului cu Dandy Lass în lesă și acum intră, și îi predă câinele bunicii ei în aplauzele mulțimii.

Dandy Lass purta o păturică de un galben narcisă, culorile sub care participase Centaine, cu însemnele Courtney, un diamant argintiu stilizat brodat într-un colț. Se așeză lângă stăpâna ei, stând perfect la picior atunci când Centaine porni spre podium. Mulțimea râse și aplaudă. Femeia și câinele formau o pereche elegantă pursânge, iar Dandy Lass rânji, își bălăbăni limba și dădu din coadă fericită.

Pe podium, Dandy Lass făcu o plecăciune politicoasă în fața prim-ministrului, iar la o comandă a lui Centaine îi oferi laba dreaptă. Mulțimea savură momentul când John Vorster se opri ca să strângă lăbuța întinsă.

Înmânându-i lui Centaine trofeul de argint, prim-ministrul îi zâmbi. Pentru un bărbat care se bucura de reputația unei firi nemiloase și a unui caracter de granit, avea un zâmbet băiețesc molipsitor pe sub ochii albaștri strălucitori.

În timp ce îi strânse mâna lui Centaine, se aplecă puțin mai aproape, astfel ca numai ea să îi audă cuvintele.

– Nu găsiți oare, tu și familia ta, că succesul tău constant în tot ceea ce faci devine monoton, Centaine? întrebă el.

Ajunseseră să își spună pe numele mic numai în ultimul an.

– Încercăm să îndurăm asta cu curaj, Unchiule John, îl asigură ea cu gravitate.

Prim-ministrul ținu un discurs scurt și simplu de felicitare, apoi se plimbă prin cort cu zelul oricărui polician versat. Zâmbind și strângând mâini, merse mai departe, până ce ajunse la capătul îndepărtat al cortului, acolo unde se afla Centaine.

– Încă o dată felicitările mele, Centaine. Mi-aș dori să pot rămâne mai mult ca să sărbătorim meritata ta victorie. Se uită la ceasul de la mână.

– Ai fost generos că ne-ai acordat din timpul tău, încuviință Centaine. Dar, înainte să pleci, dă-mi voie să ți-o prezint pe nepoata pe care nu ai întâlnit-o încă. Arătă către Isabella care se afla în apropiere. Isabella a stat în Londra, ajutându-l pe Shasa ca amfitrioană în timpul mandatului său la Casa Africii de Sud.

Când Isabella păși înainte, Centaine urmări cu atenție trăsăturile de buldog ale prim-ministrului. Știa că Vorster nu era un fustangiu; dacă ar fi fost, niciodată nu ar fi obținut poziția sa în chingile calviniste austere ale partidului său. Dar, în ciuda faptului că de treizeci de ani avea o căsătorie fericită și sigură, era totuși foarte bărbat și nici un bărbat nu putea rămâne insensibil atunci când o vedea pentru prima dată pe Isabella Courtney. Centaine văzu schimbarea din privirea lui și felul în care își ascunse licărul de interes ridicând surprins din sprâncene.

Centaine și Isabella plănuiseră cu grijă această întâlnire, încă de când tânăra îi uimise pe Centaine și pe Shasa cu intenția ei subită de a intra în politică.

– O să îi treacă, prezise Shasa, dar Centaine scuturase din cap.

– Bella s-a schimbat. S-a întâmplat ceva cu ea de când a mers cu tine la Londra. A plecat o mică târfuliță răsfățată...

– Oh, haide, *mater*.

În chip previzibil, Shasa luă apărarea preaiubitei sale fiice, dar Centaine continuă netulburată.

– Dar s-a întors o femeie matură. În orice caz, e ceva mai mult decâ atât. Acum e de oțel. S-a călit și mai este și altceva. Centaine ezită în timp ce încercă să definească. A pierdut viziunea romantică asupra vieții; de parcă ar fi avut o revelație, de parcă a suferit și a învățat să urască, de parcă ar fi trecut printr-o criză de rău augur și s-a înarmat pentru ceea ce o așteaptă mai departe.

– Nu că ai inventa aceste idei fanteziste din imaginația ta bogată, o tachină Shasa, dar Centaine insistă.

– Ascultă ce spun, Bella şi-a găsit calea şi se va dovedi a fi la fel de dură şi de nemiloasă ca oricare dintre noi.

– Cu siguranţă nu la fel de dură şi de nemiloasă ca tine, nu, *mater?*

– Glumeşte tu, Shasa Courtney, dar timpul va dovedi că am dreptate.

Privirea lui Centaine era uşor pierdută şi mijii ochii. Shasa cunoştea această expresie foarte bine, atunci când mama lui părea foarte preocupată. O numea ochi uneltitori. Apoi privirea ei se focalizã din nou.

– Va ajunge departe, Shasa, probabil mai departe decât am fi visat eu sau tu – iar eu o s-o ajut.

Şi aşa Centaine aranjase întâlnirea, iar acum îşi privea nepoata prezentându-se cu tot aplombul pe care îl aşteptase de la ea.

Vorster o întrebă pe Isabella:

– Cum ţi-au plăcut iernile englezeşti?

Era limpede că aştepta un răspuns banal, dar Isabella spuse:

– A meritat să le fac faţă, măcar ca să îl întâlnesc pe Harold Wilson şi să înţeleg mai bine atitudinea şi intenţiile guvernului laburist faţă de noi, cei din Africa de Sud.

Expresia lui Vorster se schimbă când îşi dădu seama că această fată tânără şi adorabilă avea şi creier. Îşi coborî vocea şi discutară în tăcere câteva minute, înainte ca venerabila Centaine să intervină din nou.

– Isabella tocmai a obţinut doctoratul în teorii politice la Universitatea din Londra.

– Chiar aşa? exclamă Vorster dând din cap. Avem cumva o Helen Suzman printre noi?

Se referea la singura femeie membră a parlamentului sud-african, campioana absolută a drepturilor omului şi unicul ghimpe liberal real în pielea groasă a majorităţii naţionaliste.

Isabella râse, un chicotit răguşit, aproape sexual, despre care ştia că poate stârni şi pe cel mai mare misogin.

– Poate, încuviință ea. Un loc în parlament ar putea fi țelul meu ultim, dar mai e mult până acolo și nu cred că aș fi la fel de naivă ca doamna Suzman, domnule prim-ministru. Convingerile mele politice coincid cu ale tatălui și bunicii mele.

Adică era, desigur, o conservatoare, așa că Vorster o studie cu o privire atentă de un albastru pătrunzător.

– Lumea se schimbă, domnule prim-ministru, interveni Centaine. Poate că într-o zi o să existe un loc pentru o femeie în cabinetul tău, nu crezi?

Vorster zâmbi și trecu de la engleză la afrikaans.

– Până și doctor Courtney este de acord că ziua aceea este încă îndepărtată. În orice caz, recunosc că o față atât de drăguță ar lumina foarte mult ședințele unor bărbați urâți și bătrâni ca noi.

Schimbarea de limbă era, desigur, un test. Nici o persoană din Africa de Sud cu aspirații politice nu putea supraviețui fără a vorbi curent afrikaans, limba grupului politic dominant.

Isabella schimbă și ea limba cu aceeași ușurință. Vocabularul ei era bogat, gramatica perfectă, iar accentul plăcut, chiar și pentru urechea unui afrikaaner nativ.

Vorster zâmbi din nou, de data aceasta cu plăcere, și continuă preț de câteva minute conversația, înainte să se uite din nou la ceas și să i se adreseze lui Centaine.

– Trebuie să plec acum. Mă cheamă datoria. Se întoarse apoi către Isabella. *Totsiens,* doctor Courtney, până ce ne vom revedea. Îți voi urmări evoluția cu interes.

Centaine și Shasa îl însoțiră până la locul în care mașina oficială și șoferul îl așteptau, la marginea terenului de polo.

– *Totsiens,* Centaine. Vorster îi strânse mâna. Te felicit pentru felul în care ați crescut nepoata. Recunosc multe trăsături pe care le putea moșteni numai de la tine.

Când Centaine se întoarse în cort, privi repede în jur. Isabella se afla deja în centrul unui cerc de bărbați entuziaști.

– Sunt ca niște cățeluși pe lângă ea.

Centaine își stăpâni un zâmbet și prinse privirea nepoatei ei.

Isabella își părăsi admiratorii și veni imediat la ea, iar bunica o luă de braț cu un gest foarte posesiv.

– Bine jucat, domnișorică. Te-ai purtat ca un veteran. Unchiul John te place. Cred că suntem pe drumul cel bun.

În seara aceea, deși doar familia lua cina în sufrageria principală de la Weltevreden, Centaine ceruse să fie scos serviciul vechi din porțelan Limoges și cea mai bună argintărie. Masa arăta splendid la lumina lumânărilor, cu un aranjament minunat de trandafiri galbeni.

Ca de obicei la aceste evenimente, femeile purtau rochii lungi, iar bărbații cravată neagră.

Numai Sean lipsea.

Sean fusese invitat – sau, mai degrabă, Centaine îl somase – la vânătoare cu unul dintre cei mai valoroși clienți ai săi în concesiunea rhodesiană și îi trimisese cele mai umile scuze. Centaine le acceptase fără tragere de inimă. Ar fi dorit să sărbătorească toți împreună victoria ei și a lui Dandy Lass, dar era de acord că afacerile se aflau pe primul plan.

Industriașul german pe care Sean îl însoțea plătea în fiecare an pentru șaizeci și trei de zile de vânătoare cinci sute de dolari pe zi. Desigur, numeroasele sale angajamente în Germania nu îi permiteau să petreacă atât de mult timp pe terenul de vânătoare. Avea noroc dacă putea prinde două săptămâni în fiecare an. Plătea însă și pentru restul de zile ca să își asigure dreptul de a vâna trei elefanți în loc de unul. Sean trebuia să stea la dispoziția lui, deși își anunța sosirea doar cu câteva zile înainte.

Lui Centaine îi lipsea cel mai mare dintre nepoți. Sean era cel mai chipeș și cel mai nărăvaș dintre cei trei, dar prezența lui era întotdeauna tonică. Părea să electrizeze aerul din jurul său cu entuziasmul lui. Ea și familia ei plătiseră zeci de mii de dolari ca să îl scoată din tot felul de belele în care firea lui tumultuoasă îl vârase. Deși își exprima dezacordul față de aceste cheltuieli în cei mai severi termeni, în secret nu le condamna deloc. Singura ei temere era aceea că într-o zi Sean va merge prea departe și

va da peste niște necazuri din care nici măcar Centaine nu îl va putea scoate. Alungă acest gând.

Nu era o seară pentru închipuiri morbide.

Trofeul înalt de argint strălucea în mijlocul mesei lungi. Stătea deasupra unei piramide din trandafiri galbeni. Ciudat ce satisfacție îi aducea flecuștețul acela. O costase ore nenumărate de muncă pe teren, dar câștigul făcuse ca totul să merite. Întotdeauna lucrurile stătuseră astfel pentru ea. Avea în sânge nevoia de performanță. Transmisese această boală molipsitoare divină tuturor celor pe care îi iubea.

La capătul îndepărtat al mesei, Shasa lovi în paharul de cristal din fața lui și, în tăcerea care se lăsă, se ridică în picioare. Era înalt și elegant în smochingul impecabil, cu cravată neagră. Începu unul dintre acele discursuri pentru care era renumit – ușor și curgător, spiritual, dar și sentimental, încât într-o clipă putea stârni o furtună de râsete, pentru ca în următoarea să umezească fiecare ochi cu o frază măiestru ticluită.

Deși o acoperi de laude și îndreptă atenția tuturor celor prezenți către ea, Centaine se trezi gândindu-se la ceilalți nepoți. Cu toții sorbeau vorbele tatălui lor, fiind atât de captivați de discursul lui, încât nu-și dădură seama că bunica lor îi evolua.

Garry stătea în dreapta ei, după importanța lui în ierarhia familiei. Dintr-un băiețel pipernicit miop și astmatic, se transformase fără pic de ajutor din partea ei sau a celorlalți, în acest bărbat ca un taur, puternic și de încredere. Acum era cârmaciul averii familiei, președinte al Courtney Enterprises. Gabaritul său amenința picioarele fragile ale scaunului Chippendale, în timp ce-și ținea degetele mari vârâte în buzunarele vestei discrete din brocart. Cămașa sa părea o întindere ca de nea peste pieptul larg, iar gulerul scrobit era prea strâns pe un gât acoperit nu de grăsime, ci de mușchi și vene. Părul negru și des stătea în sus ca o creastă de cocoș, iar ochelarii cu ramă groasă de baga străluceau la lumina lumânării. Râsetul său bubui în încăpere; plin și nereținut, întâmpina fiecare dintre remarcile spirituale ale

lui Shasa şi era atât de molipsitor, încât transformă şi cea mai inofensivă afirmaţie a tatălui său într-un râset sălbatic.

Centaine îşi întoarse privirea către soţia lui Garry. Holly stătea lângă Shasa, la capătul îndepărtat al mesei. Era cu aproape zece ani mai în vârstă decât Garry. Centaine se împotrivise cu toată puterea şi priceperea de care fusese în stare. Desigur, nu reuşise să împiedice căsătoria. Recunoştea acum că acest lucru fusese o gravă eroare de judecată. Ar fi avut acum mai mult control şi influenţă asupra lui Holly. În loc de asta, ridicase baricade de neîncredere pe care niciodată nu avea să le mai poată escamota.

Se înşelase în privinţa lui Holly. Se dovedise a fi soţia perfectă pentru Garry. Holly descoperise la el acele calităţi pe care nici unul dintre ei, nici măcar Centaine, nu le bănuise. Ea le făcuse să înflorească şi îi întărise încrederea în sine. În mare măsură era responsabilă pentru succesul lui Garry. Îi dăduse puterea şi sprijinul ei necondiţionat. Îi oferise iubire şi fericire şi îi dăruise trei fii şi o fiică. Centaine zâmbi, gândindu-se la ştrengarii aceia mici care dormeau în aripa copiilor de la etaj, apoi oftă şi se încruntă. Rezerva pe care Holly încă o mai avea faţă de ea era o barieră între ea şi strănepoţi. Garry şi Holly locuiau în Johannesburg, centrul financiar al naţiunii, la o mie şase sute de kilometri de Weltevreden.

Biroul principal al Courtney Enterprises se afla la Johannesburg, la fel şi Bursa. Garry era unul dintre principalii jucători; trebuia să se afle în centrul arenei. Prin urmare, el şi Holly avuseseră toate motivele să plece de la Weltevreden, dar Centaine simţea că Holly ţinea copiii departe de ea. Deşi era un zbor de numai trei ore cu avionul companiei, pe care lui Garry îi plăcea să îl piloteze singur, totuşi în ultima perioadă Centaine îi vedea foarte rar la Weltevreden. Îşi dorea cu disperare să aibă copiii aproape de ea, să îi călăuzească şi să îi influenţeze, să îi protejeze şi să îi educe aşa cum făcuse cu tatăl lor, dar Holly era cheia. Trebuia să îşi dubleze eforturile ca să o poată recâştiga. Acum îi căută intenţionat privirea la capătul celălalt

al mesei lungi şi îi zâmbi cu toată căldură şi afecţiunea de care era în stare. Holly îi zâmbi şi ea, blondă şi senină, frumuseţea ei fiind sporită de acei ochi ciudat colorați, unul albastru, celălalt violet.

„O să te fac să mă placi şi să ai încredere în mine, îşi promise Centaine în gând. N-o să te poţi ţine la distanţă la nesfârşit, nu împotriva mea. O să am acei copii. Familia aceasta este a mea, acei copii sunt ai mei. N-o să-i mai ţii departe de mine prea mult."

Shasa spusese ceva, dar pierdută pe gânduri cum era, nu auzise. Acum fiecare cap de la masă era întors către Centaine şi cu toţii aplaudau cu entuziasm. Zâmbi şi dădu din cap în semn că aprobă complimentul pe care i-l făcuse Shasa, iar când aplauzele se opriră Shasa continuă.

– Poate că v-aţi zis, în timp ce o priveaţi strunind-o pe Dandy Lass astăzi, că este o realizare remarcabilă. Poate că ar fi fost astfel pentru oricare altă femeie, dar aveţi aici o femeie care a înfruntat un leu mâncător de oameni cu mine, bebeluş prins la spatele ei...

Shasa le spuse încă o dată o veche poveste despre ea, care făcea parte din tezaurul de legende al familiei. În sine această recitare la fiecare ocazie importantă devenise o tradiţie şi, deşi o mai auziseră cu toţii de o sută de ori, de fiecare dată erau la fel de încântaţi.

O singură persoană de la masă părea uşor stânjenită de laudele excesive ale lui Shasa.

Centaine simţi o briză rece de supărare pe suprafaţa de mătase a satisfacţiei ei. Dintre toţi nepoţii ei, cel pentru care simţea cea mai puţină căldură şi preocupare era Michael. Stătea aproape de centrul mesei lungi, în poziţia cea mai de jos, nu pentru că era cel mai tânăr dintre fii. Michael nu se potrivea în schema lucrurilor lui Centaine. În firea lui erau adâncimi secrete şi locuri ascunse pe care nu le descoperise încă şi care, deci, o supărau.

Niciodată nu reușise să îl câștige pe Michael în defavoarea mamei lui naturale. Simplul gând la Tara Courtney stârni în măruntaiele lui Centaine un val crescând de ură. Tara încălcase fiecare principiu de decență și moralitate pe care Centaine le credea sfinte. Era o marxistă și o adeptă a metisării raselor, o trădătoare și o patricidă. O parte a sentimentelor lui Centaine față de Tara treceau și asupra acestui fiu al ei.

Pesemne intensitatea privirii ei fusese suficient de puternică pentru ca Michael să o simtă. Se uită brusc la ea și păli sub ochii întunecați ai lui Centaine, apoi privi în grabă în altă parte, aproape cu vinovăție.

La insistențele lui Shasa și trecând peste obiecțiile ei, familia dobândise un oarecare control și interes în compania media care avea printre alte proprietăți ziarul *Golden City Mail*. Motivul lui Shasa fusese acela de a-i asigura un loc lui Michael în topul profesiei pe care o alesese. Ideea sa fusese aceea de a face din *Mail* o voce a rațiunii, puternică și conservatoare, iar Michael, după ce căpăta experiență, să preia funcția de director și redactor-șef. Ziua aceea încă nu venise, iar Michael era încă numai editor adjunct. Dacă ar fi fost după Shasa, l-ar fi avansat pe Michael mai devreme. În orice caz, și Garry și Centaine îi țineau în frâu indulgența paternă. Cei doi ajunseseră la concluzia că Michael nu era încă pregătit pentru slujbă. Nu avea instincte financiare și administrative, iar judecata sa politică era naivă, poate iremediabil eronată. Influența lui Michael asupra politicii editoriale vira continuu *Mail* departe de centrul drumului, împingându-l periculos către stânga, astfel că ziarul ajunsese să atragă nu numai neîncrederea guvernului, ci și pe cea a instituțiilor din domeniul finanțelor, mineritului și industriei, cele care plăteau pentru spațiul publicitar.

În trei ocazii anterioare, *Mail* fusese interzis prin decret guvernamental, de fiecare dată cu un cost care îl înfuriase pe Garry și cu o pierdere de prestigiu și influență care o neliniștise pe Centaine.

„Nu este un adevărat Courtney, gândi Centaine, studiind trăsăturile drăguțe ale lui Michael. Până și Bella are mai mult oțel în degetele mici decât el în întregul corp. Michael este o persoană șovăitoare și un parazit. Își face griji pentru străini și pentru ratați, nu pentru familie." Pentru Centaine aceasta era cea mai scandaloasă formă de trădare. „Nu ne moștenește pe nici unul dintre noi. O moștenește pe mama lui." Iar aceasta era cea mai aspră judecată a ei. „A încercat chiar să o corupă pe Bella." Centaine aflase de prezența celor doi nepoți ai ei la mitingul antiapartheid din Trafalgar Square. Fuseseră fotografiați de spionajul sud-african de la ferestrele Casei Africii de Sud, iar Centaine primise un telefon de avertizare de la unul dintre contactele ei importante din guvern.

Din fericire, Centaine putuse să aplaneze lucrurile. Bella făcuse ceva muncă sub acoperire pentru spionajul sud-african, în timpul pasionalei ei povești de dragoste cu Lothar De La Rey. În acea vreme, Lothar era colonel în poliție, iar acum devenise membru al parlamentului și ministru adjunct în Ministerul de Interne.

Centaine îl chemase pe Lothar personal. Avea o enormă influență asupra lui. Existau secrete care îl implicau pe tatăl lui Lothar și alte mistere pe care Lothar le putea numai bănui. În plus, Lothar fusese iubitul Bellei și, după bănuielile lui Centaine, acesta era încă destul de îndrăgostit de ea.

– Voi include în dosarul Isabellei o explicație completă a prezenței ei la miting, o asigurase Lothar. Știm că ea este patriotă, a mai lucrat pentru noi, dar nu pot face nici o promisiune în ce-l privește pe Michael, *tantie*. Lothar folosea termenul respectuos care era mult mai mult decât un simplu „mătușă". Mă tem că Michael are deja prea multe pete negre la dosar.

„Da, gândi Centaine cu amărăciune, Michael a acumulat pete negre așa cum un câine adună purici, iar o parte dintre ei au sărit pe noi toți."

În acel moment, Shasa își termină discursul și cu toții se întoarseră, așteptând, către celălalt capăt al mesei, unde stătea

Centaine. Era o oratoare la fel de bună ca fiul ei, dar adesea existau mai multe înțepături în cuvintele ei și mai multă concreteţe în viziunile ei. Aşteptară anticipând obişnuitele ironii, dar în seara aceasta fură dezamăgiți.

Centaine părea să fie într-o stare de spirit neobişnuit de blândă şi de binevoitoare. Mai degrabă decât să critice, avu laude şi aprecieri pentru fiecare dintre ei. Rezultatele financiare ale lui Garry, recunoaşterile academice ale Isabellei, planurile arhitecturale ale lui Holly pentru noul hotel de lux Courtney de pe coasta Zululand şi ziua ei de naştere care se apropia.

– Îmi pare atât de rău că nu puteţi rămâne la noi pentru marea zi, Holly dragă.

Până şi Michael îşi găsi locul în laude, deşi unul mult mai modest, pentru publicarea celei mai recente cărți a sa.

– Nu trebuie neapărat să fim de acord cu concluziile sau cu soluţiile pe care le sugerezi, Mickey dragule, ca să apreciem cât de multă gândire şi muncă grea ai pus în scrierea ei.

Când le ceru să se ridice şi să toasteze pentru „familia noastră şi fiecare membru al ei", cu toţii se conformară cu plăcere. Apoi Shasa veni la capul mesei ca să o ia de braţ şi să o conducă în salonul albastru unde îi aşteptau cafeaua, băuturile şi trabucurile. Centaine nu ar fi acceptat niciodată obiceiul barbar de a-i lăsa pe bărbaţi singuri cu trabucurile lor, după cină. Dacă se discuta despre ceva important, atunci şi ea dorea să ia parte la acele discuţii.

Rapid, Michael ajunse la Isabella în timp ce se ridică de la locul ei de la masă şi o luă de braţ.

– Mi-a fost dor de tine, Bella. De ce nu mi-ai răspuns la întrebări? Vreau să aflu atât de multe lucruri. Ramón şi Nicky – văzu că expresia ei se schimbă şi se alarmă. S-a întâmplat ceva, Bella?

– Nu acum, Mickey, îl avertiză ea repede.

Era pentru prima dată când vorbeau după aproape şase luni, de la dispariţia lui Nicky. Nu îi telefonase şi nu îi răspunsese

la scrisori. Mai mult, evitase să rămână singură cu el de când sosise la Weltevreden în acea dimineață.

– S-a întâmplat ceva, insistă Michael.

– Zâmbește! îi ordonă ea, zâmbind la rândul ei. Nu face atâta caz. O să vin în camera ta mai târziu. Acum fără întrebări. Îl strânse de braț și râse cu veselie în timp ce păși în salonul albastru și se adunară, cu Centaine așezată pe locul ei obișnuit, pe sofaua lungă din fața șemineului stil Adam, în care ardeau bușteni.

– În seara asta vreau să stau cu fetele, decise ea și o alese pe Holly. Vino și așază-te în partea asta, dragă. Lovi cu mâna lângă ea, pe canapea. Bella, tu stai în partea asta, te rog.

Foarte rar făcea Centaine ceva fără motiv și de îndată ce servitorii le aduseră cafeaua, iar Shasa le turnă bărbaților coniac, își jucă atuul.

– Am așteptat ocazia potrivită să fac asta, Holly, zise ea cu o voce care atrase întreaga atenție. Și cred că ziua ta este cea mai bună scuză pe care o voi avea vreodată. Ești cea mai în vârstă nepoată a mea, așa că în seara asta voi stabili o mică tradiție de familie.

Centaine își duse mâinile la ceafă, desfăcu colierul și îl ridică în palme, o comoară strălucitoare, de peste o mie de carate de diamante galbene perfecte. Fiecare piatră fusese aleasă personal de Centaine Courtney din producția fabuloasei ei mine H'ani, din nordul îndepărtat. Îi luase zece ani să le adune, iar Garrads din Londra proiectase și realizase așezarea lor în platină pură.

– Ceva atât de frumos poate fi purtat numai de o femeie frumoasă, șopti Centaine cu regret, iar lacrimile care îi apărură în ochi erau adevărate. Din păcate, eu nu mai îndeplinesc această cerință, așa că este timpul să le dau mai departe cuiva care o face.

Se întoarse spre Holly.

– Poartă-le cu bucurie, zise ea și i le prinse la gât.

Holly împietri şi toată lumea din încăpere rămase mută de uimire. Cu toţii ştiau ce însemna colierul pentru Centaine. Ştiau că pentru ea aveau o valoare mult mai mare decât cele două milioane de lire sterline, pe care o stabiliseră recent evaluatorii de la Llyod.

Holly ridică mâna dreaptă şi atinse pietrele strălucitoare de la gât cu o expresie de totală uimire pe trăsăturile ei delicate, apoi se înecă şi suspină, se întoarse către Centaine şi o îmbrăţişă. Cele două femei rămaseră o vreme astfel, înainte ca Holly să îşi regăsească vocea. Era înăbuşită şi mică, dar cu toţii o auziră limpede.

– Mulţumesc, Nana.

Numai membrii cei mai apropiaţi ai familiei îi spuneau astfel lui Centaine, iar Holly nu o mai făcuse niciodată.

Centaine o ţinu strâns, închizând ochii şi apăsându-şi faţa pe capul cu păr auriu al lui Holly pentru ca nimeni să nu îi poată vedea micul zâmbet de triumf de pe buze şi licărul de satisfacţie printre lacrimile din ochi.

Nanny aştepta în apartamentul Isabellei.

– E trecut de ora unu, exclamă Isabella. Ţi-am spus să nu mă aştepţi, bătrână neroadă.

– Te aştept de douăzeci şi cinci de ani. Femeia veni să îi desfacă rochia la spate.

– Mă faci să mă simt groaznic, protestă Isabella.

– Mă face să mă simt bine, mormăi Nanny. Nu sunt fericită decât dacă ştiu ce-ai mai făcut, domnişorică. Îţi dau drumul la apă în cadă – n-am făcut-o mai devreme pentru că nu voiam să se răcească.

– Baie la ora unu dimineaţa! Isabella respinse, agitată, ideea.

Nu îi îngăduise lui Nanny să o vadă dezbrăcată de la întoarcerea ei. Ochii bătrânei femei erau prea ageri. Ar fi observat micile schimbări pe care naşterea le lăsase pe trupul Isabellei: mameloanele închise la culoare şi mărite, dunga vagă acolo unde pielea i se întinsese pe coapse şi burta lăsată.

Simți că Nanny devenise suspicioasă din pricina acestei schimbări de comportament și, ca să o îndepărteze, spuse:

– Hai, pleacă, Nanny. Du-te și încălzește-i patul lui Bossie.

Bătrâna păru șocată.

– Cine ți-a spus povești scandaloase despre mine? vru ea să știe.

– Nu ești singura care știe ce se întâmplă pe la Weltevreden, o informă Isabella veselă. Bătrânul Bossie umblă după tine de ani de zile. Era timpul să ți se facă milă de el. E un om bun.

Bossie era fierarul moșiei, care venise să lucreze ca ucenic la Centaine cu treizeci și cinci de ani în urmă.

– Du-te și bate nicovala pentru el.

– Ce limbaj murdar, pufni Nanny. O doamnă adevărată nu vorbește murdar.

Nanny încercă să își ascundă confuzia în spatele unei expresii afectate, dar se dădu înapoi către ușă, iar Isabella oftă ușurată când ușa se închise în spatele ei.

Se duse în baie, își îndepărtă cu repeziciune machiajul, aruncă rochia de seară pe spătarul canapelei ca să o ia Nanny de dimineață și își puse un halat de mătase. Își legă cordonul, străbătu dormitorul și se opri cu degetele pe clanța ușii.

„Ce-o să-i spun lui Micky?" Dacă și-ar fi pus această întrebare cu numai trei zile în urmă, răspunsul ar fi fost evident, dar de atunci circumstanțele se schimbaseră. Sosise pachetul.

Ultima dată primise vești de la Joe Cicero cu o zi înainte să plece din Londra și să se întoarcă la Capul Bunei Speranțe. O sunase în Cadogan Square în timp ce împacheta.

– Trandafirul Roșu. Recunoscuse imediat tonul răgușit al vocii lui și, ca de fiecare dată, înghețase de spaimă și oroare. O să îți dau adresa de contact. Folosește-o numai în caz de urgență. Este un serviciu de răspuns, deci nu pierde timp și energie ca să o verifici. O telegramă sau scrisoare adresată lui Hoffman, Agenția Mason, Blushing Lane nr. 10, Soho, va ajunge la mine. Ține minte această adresă. Nu o scrie.

– Am reținut-o, șoptise Isabella.

– La întoarcerea ta acasă, vei închiria o cutie poştală la o locaţie neasociată cu Weltevreden. Foloseşte un nume fictiv şi informează-mă la adresa de pe Blushing Lane după ce stabileşti detaliile. Este clar?

La câteva zile de la întoarcerea la Weltevreden, Isabella mersese cu maşina la Constantiaberg Pass, o suburbie din golful Camps, pe ţărmul atlantic al peninsulei Cape. Oficiul poştal era suficient de îndepărtat de Weltevreden pentru ca nici unul dintre angajaţi să o recunoască. Închirie o cutie pe numele doamna Rose Cohen şi trimise o scrisoare la Blushing Lane cu numărul cutiei poştale.

Verifica această cutie de scrisori în fiecare seară la întoarcerea de la biroul din Casa Centaine din centrul Cape Town-ului. Conducea Mini-ul peste istmul dintre Signal Hill şi munte, ruta mai ocolită din spatele Muntelui Table, ca să ajungă la Weltevreden. Deşi cutia rămânea goală zi după zi şi săptămână după săptămână, niciodată nu îşi schimba programul.

Lipsa veştilor despre Nicky îi măcina sufletul. Evenimentele zilnice din viaţa ei păreau toate lipsite de importanţă. Deşi îşi canaliza întreaga energie în munca ei de asistentă a lui Shasa, efortul nu îi alina durerea aşa cum sperase.

Zâmbea şi râdea, călărea cu Nana, iar în weekenduri juca tenis sau naviga cu vechii ei prieteni. Muncea şi se distra de parcă nimic nu se schimbase, dar totul nu era decât o prefăcătorie.

Nopţile erau lungi şi singuratice. Uneori, ar fi vrut să meargă la Shasa şi să îi descrie în detaliu plasa în care fusese prinsă, dar în zorii zilei se întreba: „Ce poate face *pater?* Ce poate face oricine ca să mă ajute?" Îşi amintea apoi faţa vânătă a lui Nicky şi firicelele argintii care îi ieşeau din nas în timp ce se îneca şi ştia că nu putea risca să se mai întâmple vreodată acest lucru. În mod ciudat, trecerea timpului nu îi redusese durerea pierderii; părea să îi inflameze rănile, iar lipsa veştilor de la Nicky le agrava şi mai tare. Cu fiecare zi suferinţa ei era tot mai greu de suportat în singurătate.

Apoi aflase că Michael venea de la Johannesburg la Weltevreden pentru concurs. Michael era confidentul perfect. Nu aştepta de la el să facă ceva, ci numai să îi împărtăşească suferinţa şi să îi uşureze teribila greutate pe care până acum o purtase singură.

În vinerea dinaintea sosirii lui Michael, conduse până în golful Camps şi parcă Mini-ul pe strada din spatele oficiului poştal. Merse încet înapoi şi aruncă o privire pe holul lăturalnic care adăpostea cutii poştale. Era aproape şase seara, iar oficiul poştal principal închisese de mult. Câţiva adolescenţi se zgâiră la ea, dar se îndepărtară ruşinaţi când se uită urât la ei. Isabella avea grijă ca niciodată să nu se apropie sau să îşi deschidă cutia dacă vreun străin se afla în hol.

Aruncă o privire către intrare ca să se asigure că era singură, apoi vârî cheia în încuietoarea cutiei de oţel de pe raftul cinci. Şocul fu cu atât mai mare cu cât se aşteptase să găsească goală cutia. Adrenalina i se vărsă în sânge şi simţi cum îi ard obrajii şi respiră precipitat.

Înşfăcă plicul maro gros şi îl vârî în geantă. Apoi, vinovată ca un hoţ, închise cutia şi o încuie, şi alergă până în locul unde îşi parcase maşina. Tremura atât de tare, încât abia reuşi să descuie portiera. Respira cu greutate, de parcă ar fi jucat o minge lungă de tenis, când porni maşina şi se înscrise din nou pe carosabil.

Parcă deasupra plajei, sub palmierii ce străjuiau strada. La ora aceea plaja era aproape goală. Un cuplu de bătrâni se juca cu un setter irlandez la marginea apei şi un singur înotător se aventurase în apele verzi şi îngheţate ale curentului Benguela.

Isabella ridică geamurile şi încuie ambele uşi ale maşinii înainte să scoată plicul din geantă şi să îl pună în poală.

Adresa era dactilografiată, doamna Rose Cohen, iar timbrele poştale cu capul reginei fuseseră ştampilate la oficiul poştal din Trafalgar Square. Întoarse plicul, ezitând să îl deschidă, îngrozită de ce ar putea conţine. Nu exista nici o adresă

pentru returnare. Încă amânând momentul, își căută în geantă cuțitașul ei de aur și tăie cu grijă clapa plicului cu lama zimțată.

O fotografie color alunecă afară și fiecare nerv al trupului ei se încordă când o întoarse cu fața în sus și îl recunoscu pe fiul ei.

Nicky stătea pe o păturică albastră pe o pajiște. Purta numai un scutec. Ședea în fund nesprijinit și își aminti că avea aproape șapte luni. Crescuse, obrajii nu îi mai erau la fel de bucălați, membrele păreau mai lungi și mai suple. Părul negru i se îndesise și îi crescuse, cârlionțându-se pe frunte. Avea o expresie nostimă, cu un zâmbet în colțul gurii, iar ochii îi străluceau și erau verzi ca smaraldul.

– Oh, Dumnezeule! Este tot mai frumos! suspină ea, ridicând fotografia în lumină ca să cerceteze fiecare detaliu cu mai multă atenție. E deja atât de mare și stă singur în fund. Omulețul meu inteligent. Atinse imaginea și văzu cu consternare că lăsase o amprentă pe suprafața lucioasă a fotografiei. O șterse cu grijă cu un șervețel Kleenex. Copilul meu, șopti ea și simți cum i se rupe inima de dor. Oh, copilul meu!

Soarele coborâse la linia orizontului, departe în Atlantic, înainte să se poată aduna din nou. Abia atunci, când puse fotografia la loc în plic, își dădu seama că omisese celelalte obiecte.

În primul rând, exista copia unei fișe medicale de la o clinică pediatrică, dar numele și adresa instituției fuseseră șterse. Scria în spaniolă.

Numele lui se afla în capul foii: „Nicholas Miguel Ramón de Machado", urmat de data nașterii și o evidență a vizitelor săptămânale la clinică. Fiecare dată de intrare avea un alt scris de mână și era semnată de medici sau asistente.

Era consemnată greutatea, dieta și apariția primilor dinți. Văzu că pe 15 iulie fusese tratat pentru o urticarie, iar două săptămâni mai târziu pentru o ușoară iritație orală. Altfel era sănătos și normal. Cu un sentiment de mândrie maternă, citi că primii doi dinți apăruseră la patru luni și că băiatul avea aproape șaisprezece kilograme.

Isabella ajunse la ultima foaie împăturită pe care o conţinea plicul şi recunoscu imediat scrisul. Era în spaniolă, cu scrisul ferm şi îngrijit al Adrei.

Señorita Bella,

Cu fiecare zi Nicky creşte mai puternic şi mai inteligent. Are temperamentul unui taur de coridă. Se poate târî în patru labe aproape la fel de repede pe cât pot eu alerga şi în fiecare zi mă aştept să se ridice în picioare şi să meargă.

Primul cuvânt pe care l-a spus a fost „mama" şi în fiecare zi îi spun cât de frumoasă eşti şi cum într-o zi o să vii la el. Nu mă înţelege încă, dar într-o zi o va face.

Mă gândesc adesea la tine, *señorita*. Trebuie să crezi că îl îngrijesc pe Nicky ca pe ochii din cap. Te rog să nu faci nimic să îl pui în pericol.

Cu respect,
Adra Olivares

Avertismentul din ultimul rând se răsuci ca un cuţit între coastele ei şi era cu atât mai dureros, cu cât era formulat atât de blând. Ştiu atunci că nu putea risca să spună cuiva, nici lui *pater*, nici Nanei, nici măcar lui Michael.

Acum ezita cu mâna pe clanţa uşii dormitorului ei. „Va trebui să te mint, Mikey. Îmi pare rău. Poate într-o zi o să îţi spun adevărul." Ascultă câteva clipe, dar în casă era linişte, aşa că apăsă pe clanţă şi deschise foarte încet uşa.

Galeria lungă era pustie, numai luminile de veghe ardeau în aplicele de pe pereţii lambrisaţi. Cu picioarele goale, Isabella merse în linişte pe covoarele persane de pe parchet. Cum venea atât de rar la Weltevreden, Michael îşi păstra vechea cameră din aripa copiilor.

Stătea în pat în capul oaselor, citind. De îndată ce se deschise uşa, puse cartea pe noptieră şi ridică aşternutul pentru ea.

Se sui în pat şi Michael strânse plapuma în jurul umerilor surorii în timp ce ea se ghemui lângă el, tremurând de nefericire. Fără să scoată o vorbă, se ţinură în braţe vreme îndelungată.

– Spune-mi, Bella.

Nici atunci nu putu vorbi imediat. Bunele ei intenţii dispărură şi simţi tentaţia disperată de a ignora avertismentul Adrei. Mickey era singurul din familie care ştia că Ramón şi Nicky exitaseră vreodată. Îşi dorea cu disperare să îi spună totul şi consolarea lui blândă să îi umple groaznicul pustiu din suflet.

Apoi imaginea lui Nicky de pe înregistrarea video îi trecu din nou prin faţa ochilor. Inspiră adânc şi îşi apăsă faţa de pieptul lui Michael.

– Nicky a murit, şopti ea şi îl simţi tresărind în îmbrăţişarea ei.

El nu îi răspunse imediat.

„Este adevărat, se consolă ea în tăcere. Acum Nicky este mort pentru noi toţi." Şi totuşi, cuvintele păreau o îngrozitoare trădare faţă de Michael şi Nicky. Nu avea, nu îndrăznea să aibă încredere în el. Negase existenţa propriului fiu, iar minciuna părea să-i sporească nefericirea, dacă acest lucru mai era posibil.

– Cum? se miră în cele din urmă Michael, iar ea anticipase această întrebare.

– Moarte subită în pătuţ, şopti ea. M-am dus să îl scol ca să îi dau să mănânce şi era rece şi mort.

Îl simţi pe Michael înfiorându-se lângă ea.

– Oh, Dumnezeule! Sărmana mea Bella! Ce oribil! Ce crud!

Realitatea era chiar şi mai crudă şi mai oribilă decât şi-ar fi putut el închipui el, dar nu îi putea spune acest lucru.

După câteva clipe lungi, continuă.

– Ramón? Unde este Ramón? Ar trebui să fie aici ca să te aline.

– Ramón, repetă ea numele, încercând să îşi alunge teama din voce. După ce Nicky a murit, Ramón s-a schimbat complet. Cred că mă învinovăţea pe mine. Dragostea lui pentru mine a murit odată cu Nicky. Se trezi plângând, lacrimi şi suspine grele

care dădeau glas jalei şi spaimei şi singurătăţii care o bântuiseră atât de mult timp. Nicky nu mai e. Ramón nu mai e. N-o să-i mai văd pe nici unul din ei, nu în viaţa asta.

Michael o îmbrăţişă strâns. Trupul lui era cald şi puternic. Forţă masculină complet golită de sexualitate era ceea ce îi trebuia ei acum. Îl simţi curgând în ea ca apa ce umple barajul gol al curajului şi puterii ei şi se agăţă de el în tăcere.

După o vreme, începu să vorbească. Ea ascultă, cu urechea lipită de pieptul lui, astfel că vocea lui era un murmur reverberat. Îi vorbi despre iubire şi suferinţă, despre singurătate şi speranţă şi, în cele din urmă, despre moarte.

– Adevărata teroare a morţii este finalitatea ei. Finalul atât de abrupt, vidul de dincolo atât de irevocabil. Nu poţi provoca moartea, nici nu te poţi ridica împotriva ei. Dacă încerci, ajungi doar să îţi frângi inima.

Platitudini, gândi ea, clişee vechi, aceleaşi cu care omul încearcă să se consoleze de zeci de mii de ani. Şi totuşi, ca majoritatea clişeelor, erau adevărate şi erau singura consolare disponibilă. Mai important decât sensul cuvintelor, era cântecul adormitor al vocii lui Michael, căldura şi forţa trupului lui şi iubirea pe care i-o purta.

În cele din urmă adormi.

Se trezi înainte de zori şi îşi dădu seama imediat că Michael stătuse toată noaptea fără să se mişte, ca să nu o deranjeze şi că era şi el treaz.

– Mulţumesc, Mickey, şopti ea. N-o să ştii niciodată ce singură m-am simţit. Aveam nevoie de asta cu disperare.

– Ba ştiu, Bella. Ştiu ce este singurătatea.

Simţi cum inima i se umple de căldură pentru el, propria ei durere fiind pentru moment amorţită. Îşi dori să-i fie alături acum. Era rândul ei.

– Vorbeşte-mi de noua ta carte, Mickey. N-am citit-o – îmi pare rău.

Îi trimisese o copie în manuscris, cu o dedicaţie plină de iubire, dar fusese prea acaparată de propria suferinţă. Nu avusese

timp pentru nimeni altcineva, nici măcar pentru Mickey. Aşa că de data aceasta, în timp ce ascultă, vorbi despre carte şi apoi despre sine şi părerea lui despre lumea din jurul lor.

– Am vorbit din nou cu Raleigh Tabaka, spuse el dintr-odată şi Isabella se sperie. Nu se mai gândise la acest nume de când plecase din Londra.

– Unde? Unde l-ai întâlnit?

Michael scutură din cap.

– Nu l-am întâlnit. Am vorbit foarte puţin la telefon. Cred că suna din altă ţară, dar va veni aici în curând. Este o fantomă. Vine şi pleacă peste hotare ca o umbră.

– Ai aranjat să îl întâlneşti? întrebă ea.

– Da. Omul se ţine de cuvânt.

– Ai grijă, Mickey. Te rog să îmi promiţi că vei avea grijă. Este un om periculos.

– N-ai de ce să îţi faci griji, o asigură el. Nu sunt un erou. Nu sunt ca Sean sau Garry. O să am grijă, mare grijă, îţi promit.

Michael Courtney parcă Valiantul vechi în parcarea unui restaurant de la una din ieşirile de pe autostrada Johannesburg – Durban. Opri motorul, dar acesta continuă să meargă timp de câteva turaţii neregulate. Trăsese greu tot drumul de la birourile *Golden City Mail* din Johannesburg. Maşina depăşise o sută douăsprezece mii de kilometri şi ar fi trebuit să o vândă în urmă cu doi ani.

Ca editor delegat, contractul său stipula că era îndreptăţit la un vehicul nou „de lux" la fiecare douăsprezece luni. În orice caz, Michael se ataşase de vechiul Valiant. Toate cicatricele şi zgârieturile fuseseră dobândite onorabil, iar de-a lungul anilor locul şoferului luase conturul trupului lui.

Studie celelalte maşini din parcare, dar nici una nu corespundea descrierii pe care o primise. Se uită la ceasul de mână, un digital japonez pe care dăduse cinci dolari când fusese la Tokyo în interes de serviciu, în urmă cu un an. Venise cu

douăzeci de minute mai devreme la întâlnire, așa că își aprinse o țigară și se afundă în scaunul confortabil, vechi și ponosit.

Gândul la mașină și la ceas îl făcu să zâmbească. Chiar că era un ciudat în familia sa. De la Nana la Bella, cu toții erau obsedați de posesiunile materiale. Nana avea Daimlerul de culoarea narciselor; culoarea era întotdeauna aceeași, deși modelul se schimba în fiecare an. *Pater* avea un garaj plin cu mașini clasice, cele mai multe automobile sport britanice, precum Jaguarul SS și Bentley-ul verde de șase litri. Garry avea mașinile sale italienești cochete Maserati și Ferrari. Sean își susținea imaginea de tip dur cu vehiculele de teren 4X4 de vânătoare și până și Bella conducea o mașinuță care valora de două ori mai mult ca un Valiant nou.

Nici unul dintre ei nu ar fi purtat un ceas de mână digital, nu Nana cu Piagetul ei cu diamante, nici Sean cu Rolexul său macho de aur. „Lucruri." Zâmbetul lui Michael păli în colțurile gurii. „Tot ceea ce văd ei sunt lucrurile, nu oamenii. Este boala țării noastre."

Auzi un ciocănit în geamul lateral, iar Michael tresări și se uită în jur, așteptându-se să vadă persoana de contact.

Nu era nimeni.

Era speriat. Apoi o mână mică și neagră cu o palmă roz apăru și ciocăni ușor în geam cu un deget.

Michael coborî geamul și scoase capul afară. Un drac de copil negru rânji în sus spre el. Nu avea mai mult de cinci sau șase ani. Era desculț, iar flanela și pantalonii numai zdrențe. Deși nările erau înfundate de coji albe de muci uscați, zâmbetul său era strălucitor.

– Te rog, șefu', piui el, unindu-și mâinile în chip de rugăciune. Eu foame. Te rog dă un cent, șefu'!

Michael deschise portiera, iar copilul se dădu înapoi nesigur. Michael își luă jacheta tricotată pe care o aruncase pe scaunul de lângă el și o vârî peste capul copilului. Îi atârna aproape până la genunchi, iar mânecile erau cu aproape treizeci de centimetri

mai lungi decât vârful degetelor. Michael le rulă și vorbi într-o xhosa fluentă:

– Unde locuiești, micuțule?

Băiatul era stupefiat, nu numai datorită atenției sale, ci și de faptul că bărbatul alb vorbea xhosa. În urmă cu șase ani, Michael își dăduse seama că era imposibil să înțelegi un om dacă nu-i vorbești limba. De atunci înainte exersase continuu. Nici un alb dintr-o mie nu mergea atât de departe. Se așteptau ca toți negrii să învețe fie engleză, fie afrikaans. Altfel erau practic de neangajat. Acum Michael vorbea și xhosa și zulu. Aceste limbi erau înrudite și vorbite de marea majoritate a populației negre din Africa de Sud.

– Locuiesc la Ferma lui Drake, Nkosi.

Ferma lui Drake era un oraș de negri pe care aproape un milion de suflete îl numeau acasă. De unde se afla nu se vedea, dar fumul miilor de focuri de gătit plutea pe cer într-un nor cenușiu și murdar. Salariații din Ferma lui Drake făceau zilnic naveta cu trenul sau autobuzul până la locurile de muncă din casele, fabricile și afacerile zonelor de albi din Witwatersrand.

Uriașul complex comercial și minier al Johannesburgului era înconjurat de aceste orașe de dormit, Ferma lui Drake, Soweto și Alexandria. În condițiile bizare stabilite de Legea Zonelor Urbane, întreaga țară era împărțită în zone rezervate fiecăruia dintre grupurile rasiale.

– Când ai mâncat ultima dată? îl întrebă Michael pe copil cu blândețe.

– Am mâncat ieri, de dimineață, mare șef.

Michael scoase din portofel o bancnotă de cinci. Ochii copilului părură să se mărească precum două piscine de lumină în timp ce se holbară la ea. Aproape cu siguranță nu mai avusese niciodată, în scurta lui viață, atât de mulți bani.

Michael întinse bancnota. Copilul o înșfăcă, se întoarse și o luă la fugă, împiedicându-se de marginile hainei lungi. Nu îi mulțumi, ci păru mai degrabă speriat că darul i-ar putea fi luat înapoi înainte să fugă.

Michael râse de încântare, apoi brusc amuzamentul său se transformă în furie. Mai exista vreo țară în moderna Primă Lume, se întrebă el, unde copiii mici erau siliți să cerșească pe străzi? Amestecată cu ura lui își făcu loc un sentiment de neputință.

Mai exista vreo țară care să cuprindă membrii primei lumi, precum familia lui cu marile ei domenii și colecții de comori uimitoare, și disperata sărăcie a Lumii a Treia, condensată aici în orașe? Contrastul era cu atât mai crud cu cât juxtapunerea era atât de strânsă.

„Dacă aș putea să fac ceva", se lamentă el și trase atât de tare din țigară încât un centimetru întreg de scrum străluci și o scânteie căzu neobservată pe cratava sa, făcând o gaură de mărimea unui vârf de ac. Nu era însă prea mare diferență prin comparație cu restul aspectului său.

O furgonetă albastră viră de pe autostradă spre parcare. Era condusă de un negru tânăr cu un chipiu pe cap. Inscripția de pe mașină spunea: „Măcelăria Phuza Muhle, Avenue nr. 12, Ferma lui Drake". Sloganul promitea „O mâncare bună".

Michael făcu semn cu farurile, după cum primise instrucțiunile. Furgoneta opri în parcare, exact în fața lui. Michael se dădu jos și încuie Valiantul, înainte să se îndrepte spre furgoneta albastră. Ușile din spate nu erau încuiate. Michael urcă și le închise în spatele lui. Suprafața mașinii era acoperită mai mult de jumătate cu lăzi pline de carne crudă, iar de plafon atârnau câteva carcase de oaie.

– Vino pe aici, îi spuse șoferul în zulu, iar Michael se târî în mașină.

Se lovi de carcasele atârnate, iar picăturile îi pătară genunchii pantalonilor de catifea. Șoferul pregătise pentru el o nișă între două coșuri de carne, unde s-ar fi putut ascunde în eventualitatea unei inspecții.

– Nu vor fi probleme, îl asigură șoferul, în zulu. Nimeni nu oprește furgoneta asta.

Porni maşina, iar Michael se aşeză pe podeaua murdară. Aceste precauţiuni spectaculoase erau supărătoare, dar necesare. Nici unui alb nu i se permitea să intre în oraş fără un permis emis de secţia locală de poliţie şi de consiliul municipal al oraşului.

În ordinea firească a lucrurilor, acest permis nu era greu de obţinut. Michael Courtney era însă un bărbat cu probleme. Avea trei condamnări anterioare pentru încălcarea Legea Publicaţiilor, pentru care el şi ziarul său fuseseră aspru amendaţi.

Conform acestei legi, cenzorilor guvernamentali li se dăduseră puteri aproape nelimitate de interzicere şi suprimare a oricărui material sau publicaţie şi erau încurajaţi de întregul comitet local al Partidului Naţional conducător să nu se abată de la exercitarea acestor puteri pentru susţinerea vederilor morale calviniste ale Bisericii Reformate Olandeze şi protejarea statu-quo-ului politic.

Ce şansă aveau, atunci, scrierile lui Michael în faţa vigilenţei lor? Cererea lui Michael pentru un permis de intrare în oraşul Ferma lui Drake fusese respinsă imediat.

Furgoneta albastră intră pe porţile principale ale oraşului fără să fie verificată, iar indolenţii gardieni negri în uniformă nici măcar nu ridicară privirea de la jocul lor african Ludo, jucat cu capace de Coca-Cola pe o placă cioplită de lemn.

– Poţi veni în faţă acum, îi strigă şoferul, iar Michael sări peste lăzile de carne ca să ajungă pe locul pasagerului din cabină.

Oraşul îl fascina întotdeauna. Era ca şi cum vizita o planetă străină.

Prin anii 1960, deci acum aproape unsprezece ani, vizitase ultima dată Ferma lui Drake. Pe vremea aceea era reporter începător la *Mail*. Acela fusese anul în care scrisese seria de articole „Furie", cu care îşi consolidase ulterior reputaţia de ziarist şi, întâmplător, motivul primei sale sancţionări pentru încălcarea Legii Publicaţiilor.

Zâmbi, gândindu-se la această amintire, şi privi în jurul său cu interes, în timp ce străbătură centrul vechi al oraşului. Acesta data din secolul anterior, epoca victoriană în timpul căreia în zonă fuseseră descoperite fabuloasele minereuri de aur de la Witwatersrand.

Centrul vechi era un labirint de străduţe, alei şi clădiri alandala, cocioabe şi barăci din cărămidă nearsă şi mortar crăpat, cu acoperişuri din tablă ondulată, pictate cu toate nuanţele de pe paleta unui artist. Cele mai multe dintre culorile originare păliseră şi tindeau către roşul lepros al ruginei.

Străzile înguste erau pline de gropi şi bălţoace. Găini sfrijite alergau şi râcâiau în grămezile de gunoi. O scroafă imensă cu pielea roz, care arăta de parcă fusese opărită, se tăvălea întruna într-o mocirlă şi grohăi iritată când trecură pe lângă ea. Mirosul era pestilenţial. O miasmă acră de gunoi vechi, amestecată cu cea a canalizărilor deschise şi a latrinelor săpate în pământ, care stăteau ca nişte santinele în spatele fiecărei cocioabe.

Inspectorul guvernamental de sănătate abandonase de mult orice speranţă de a mai salubriza vreodată centrul vechi al Fermei lui Drake. Într-o zi vor sosi buldozerele, iar *Mail* va pune pe prima pagină fotografii ale familiilor înnebunite de negri, ghemuindu-se pe mormanele jalnicelor lor posesiuni lumeşti, privind cum maşinăriile le demolează casele. Un funcţionar civil alb într-un costum negru va da o declaraţie pe postul naţional de televiziune în legătură cu „mizeria ce ameninţă sănătatea lasă loc caselor moderne confortabile". Anticiparea acelei zile îl înfurie din nou pe Michael.

Furgoneta albastră se poticnea şi sălta pe străduţele accidentate, trecând pe lângă cârciumile şi magaziile mohorâte, apoi traversând linia invizibilă care separa centrul vechi de cel nou, pe care acelaşi funcţionar civil în alb l-ar descrie drept „case moderne şi confortabile". Mii de cutii identice din cărămidă, cu acoperişuri din azbest ondulat, se înşirau în linii nesfârşite pe savana fără copaci. Îi aminteau lui Michael de rândurile de cruci albe de lemn pe care le văzuse în cimitirele militare din Franţa.

Şi totuşi, nu se ştie cum, rezidenţii negri reuşiseră să îşi imprime caracterul şi individualitatea în acest peisaj respingător. Ici şi colo o casă fusese revopsită într-o culoare aprinsă, între liniile albe monotone şi murdare. Roz, azuriu sau portocaliu aprins – mărturii ale dragostei africanilor pentru culori vii. Michael observă că una fusese frumos decorată cu motivele geometrice tradiţionale ale tribului Ndebele din nord.

Micile grădini din faţa caselor erau o oglindă a stilului personal al ocupanţilor. Una era un petic de pământ prăfuit şi gol; alta era plantată cu rânduri de porumb şi avea o capră de lapte priponită la uşa din faţă; alta afişa o grădină de muşcate, plantate în cutii vechi de vopsea de cinci galoane; alta era împrejmuită de un gard înalt de sârmă ghimpată, iar în curtea acoperită de buruieni patrula o corcitură de câine de pază, slăbănog dar feroce.

Unele dintre loturi fuseseră separate între ele de ziduri decorative din bucăţi de beton sau roţi vechi de camion vopsite în culori ţipătoare şi pe jumătate îngropate în pământul tare precum cărămida. Cele mai multe dintre cocioabe aveau adaosuri exterioare, de obicei un şopron cu cherestea recuperată, sau tablă ondulată ruginită din care vreo familie înrudită avea din belşug. Se vedeau vehicule abandonate, fără motor sau volane, parcate la bordură. Mormane de saltele vechi, cutii de carton aproape putrezite şi alte gunoaie pe care serviciul de salubritate le trecuse cu vederea zăceau la colţul străzilor.

Pe această scenă se mişcau locuitorii oraşului. Aceştia erau oamenii pe care Michael îi iubea mai mult decât pe cei de rasa sau clasa lui, oamenii cu care empatiza şi pentru care agoniza. Îl încântau la nesfârşit. Îl uimeau necontenit cu puterea, vigoarea şi voinţa lor de a supravieţui.

Oriunde privea, vedea copii, bebeluşi sau ţânci care umpleau străzile ca nişte pâlcuri de pui de labrador negri, sau sus, în spatele mamelor lor, în stilul tradiţional. Copiii mai mari îşi jucau jocurile simple cu sârme şi cutii goale de bere pe post de maşinuţe. Fetiţele săreau coarda în mijlocul drumului sau

imitau jocurile de şotron şi de-a v-aţi ascunselea pe care le văzuseră la copiii albi. Cu mare greutate se dădură la o parte şi le eliberară calea atunci când şoferul furgonetei albastre îi claxonă.

Când văzură faţa albă a lui Michael, dansară în jurul maşinii care se deplasa încet, cu ţipete de „Dulciuri! Dulciuri!" Michael venise pregătit şi le aruncă bucăţile de cazăr cubic cu care îşi îndesase buzunarele.

Deşi cea mai mare parte a populaţiei adulte plecase în lunga călătorie spre locurile în care lucrau la oraş, mamele, bătrânii şi cei fără serviciu rămăseseră în urmă.

Găşti de tineri se holbau absenţi la el când trecu pe lângă ei, adunaţi în grupuri pe la colţuri de stradă. Deşi ştia că aceşti adolescenţi erau şacalii oraşului care îşi prădau propriii semeni, Michael simţea simpatie pentru ei. Le înţelegea disperarea. Ştia că înainte de a se îmbarca prea bine în călătoria vieţii, erau deja conştienţi că aceasta nu le rezerva nimic, nici o aşteptare sau speranţă de lucruri mai bune sau vremuri mai blânde.

Apoi erau femeile la treburile lor zilnice, atârnând la uscat şirurile întregi de rufe ce fluturau ca nişte steaguri de rugăciune; sau stăteau aplecate peste oalele negre cu trei picioare în curtea din spate, gătind terciul lor de porumb la foc deschis, după modalitatea tradiţională, preferându-l sobelor de fier din micile bucătării ale cocioabelor. Fumul focurilor se amesteca cu praful, formând norul permanent care plana deasupra oraşului.

Negustorii ilegali sau *spouzas,* care eludau pasiunea guvernului afrikaander pentru regulament şi licenţiere, îşi împingeau roabele pe străzile aglomerate şi-şi strigau în gura mare mărfurile. Nevestele se tocmeau cu ei pentru un singur cartof, ţigară, portocală sau pentru o felie de pâine albă.

În ciuda acestor împrejurimi mohorâte şi a tuturor dovezilor de sărăcie şi neglijenţă, pe fiecare stradă şi la fiecare colţ Michael auzea râsete şi muzică. Râsul era spontan şi fericit. Strigătele şi replicile lor spirituale păreau lipsite de griji. Oriîncotro se uita, vedea acele minunate zâmbete africane care îi înveseleau inima, pentru ca apoi să i-o umple de durere.

Muzica răsuna din case şi, pe străzi, de la tranzistoarele pe care bărbaţii şi femeile le purtau în mână sau în echilibru pe cap, în mers. Copiii cântau din fluiere ieftine sau bonjouri confecţionate din conserve goale, lemn şi bucăţi de sârmă. Dansau şi cântau – o manifestare spontană a bucuriei de a trăi, chiar şi în aceste locuri insalubre.

Pentru Michael, râsul şi muzica descriau spiritul neînfricat al negrului african în faţa tuturor greutăţilor. Pentru el, nu mai exista pe faţa pământului o rasă asemănătoare. Michael îi iubea, pe fiecare dintre ei, indiferent de vârstă sau sex, sau trib, sau poziţie socială. Era din Africa, iar aceştia erau semenii lui.

– Ce pot să fac pentru voi, fraţii mei? şopti el. Cum pot să vă ajut? Aş vrea să fi ştiut. În tot ce am încercat până acum am dat greş. Toate eforturile mele s-au stins ca un strigăt în pustiu. Dacă aş putea găsi o cale.

Brusc, îşi întrerupse şirul gândurilor. Trecură peste o movilă în savana uşor denivelată şi Michael se îndreptă în scaun.

În urmă cu unsprezece ani, când mai trecuse pe aici, nu era decât păşune, cu câteva capre sfrijite care păşteau printre rănile roşii care, datorită eroziunii şi neglijenţei, ajunseseră să brăzdeze pământul.

– Dealul Nobililor. Şoferul chicoti, văzându-i surpriza. Frumos, hei?

Asta era dovada determinării şi perseverenţei puţinilor oameni care, chiar şi în faţa celor mai vitrege condiţii, nu numai că vor supravieţui, dar care, cu mult curaj şi ingeniozitate, vor prospera şi se vor ridica mult deasupra obstacolelor şi prăpăstiilor presărate în calea lor. De-a lungul colinei joase, înălţându-se deasupra barăcilor şi a cocioabelor îngrămădite din Ferma lui Drake, se vedeau casele elitei negrilor. Erau vreo sută de astfel de oameni de succes, pe lângă milionul de locuitori din Ferma lui Drake. Datorită priceperii în afaceri, abilităţii lor naturale şi a muncii susţinute, smulseseră succesul material din mâinile stăpânilor lor politici albi, de la aceia care încercaseră să le dicteze soarta prin intermediul cadrului monumental de legi şi

regulamentări, care alcătuiau politica, inspirată de Verwoerd, a apartheidului.

Şi totuşi, victoria lor asupra circumstanţelor era superficială. Cu toate că îşi permiteau să îşi construiască case în oricare parte a acestei ţări, erau constrânşi de Legea Zonelor Urbane să locuiască numai în aceste aşezări repartizate lor de către arhitecţii apartheidului. Casele pe care aceşti afacerişti, doctori, avocaţi şi infractori de succes şi le construiseră ar fi făcut cinste suburbiilor elegante din Sandton, La Lucia sau Constantia, unde locuiau omologii lor albi.

– Uite! îi arătă cu mândrie şoferul. Vila roz cu ferestre mari. Este casa lui Josia Nrbu, celebrul vrăjitor. Îşi vinde farmecele, poţiunile şi incantaţiile prin comandă poştală în întreaga Africă, chiar şi în Nigeria şi Kenya. Îţi poate vinde farmece ca să-i facă pe toţi bărbaţii şi femeile să te iubească şi oase de leu ca să ai succes în afaceri şi la bani. Îţi poate da grăsime de vultur pentru vedere şi o altă poţiune preparată din himen de fecioară, care îţi va face scula tare ca granitul şi neobosită ca un assagai în război. Are patru maşini Cadillac noi, iar fiii lui merg la universitate în America.

– Aleg oasele de leu, chicoti Michael. *Golden City Mail* lucrase în pierdere în ultimii patru ani, spre amărăciunea lui Nana şi a lui Garry.

– Uite! Casa cu acoperiş verde şi zidul înalt. Acolo locuieşte Peter Ngonyama. Tribul lui creşte planta pe care noi o numim *dagga* sau *boom* şi pe care voi, albii, o numiţi canabis. Ei cultivă dagga în locuri secrete pe dealuri şi o trimit cu camionul la Cape Town, Johannesburg şi Durban. Are douăzeci şi cinci de neveste şi este foarte bogat.

Părăsiră suprafaţa accidentată a drumului vechi pentru asfaltul albastru şi neted al bulevardului de curând turnat. Şoferul acceleră printre pajiştile verzi şi zidurile înalte din cărămidă ale Dealului Nobililor, oficial desemnat Extensia IV a Fermei lui Drake.

Dintr-odată frână şi se opri pentru câteva clipe în faţa porţilor de oţel ale uneia dintre cele mai luxoase reşedinţe. Porţile electrice alunecară într-o parte în tăcere şi se închiseră din nou în spatele lor, iar ei străbătură o grădină şi nişte peluze verzi. Dedesubtul terasei se afla o piscină cu formă neregulată, cu o fântână din piatră în centru. Stropii ajungeau până pe peluze, iar Michael observă doi grădinari negri în salopete, lucrând printre flori.

Clădirea avea un design ultramodern cu ferestre cu vitralii şi tâmplărie din lemn. Acoperişul era împărţit în niveluri şi planuri diferite. Şoferul parcă în dreptul terasei principale şi o siluetă înaltă coborî treptele ca să îl salute pe Michael care ieşea din maşină.

– Michael!

Întâmpinarea lui Raleigh Tabaka îl luă pe nepregătite, la fel şi zâmbetul prietenos şi strângerea de mână. Era atât de diferit de spiritul ultimei lor întâlniri de la Londra.

Raleigh purta pantaloni largi de zi şi o cămaşă deschisă la gât, care îi punea în evidenţă pielea fină şi romanticele trăsături africane. Când îşi strânseră mâinile, Michael simţi o încărcătură de electricitate sexuală în vârful degetelor. Raleigh era totuşi unul dintre cei mai impresionanţi şi mai atrăgători bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată.

– Eşti bine-venit, zise el, iar Michael privi în jurul lui şi ridică o sprânceană.

– Nu e rău, Raleigh. Îţi menţii stilul rafinat.

– Nu îmi aparţine. Raleigh clătină din cap. Nu posed nimic altceva în afară de hainele de pe mine.

– Atunci cui îi aparţine?

– Întrebări, veşnic întrebări, îl dojeni Raleigh pe un ton iritat.

– Sunt ziarist, îi atrase Michael atenţia. Întrebările sunt pâinea mea.

– Desigur. Casa aceasta a fost construită de Fundaţia Trans Africa a Americii pentru doamna pe care o vei cunoaşte acum.

– Trans Africa – este un grup american pentru apărarea drepturilor civile? întrebă Michael. Nu este cumva condus de predicatorul evanghelist de culoare din Chicago, doctorul Rondall?

– Eşti bine informat. Raleigh îl luă de braţ şi îl conduse pe terasa spaţioasă.

– Probabil că a costat o jumătate de milion de dolari, insistă Michael, iar Raleigh ridică din umeri şi schimbă subiectul.

– Ţi-am promis că îţi voi arăta copiii apartheidului, Michael, dar mai întâi vreau să o cunoşti pe mama lor, mama naţiunii.

Îl conduse pe Michael pe terasă. Umbrele de plajă erau răspândite în soare, ca un câmp de ciuperci viu colorate. Vreo doisprezece copii negri stăteau la mese albe din plastic, bând Coca-Cola la cutie şi ascultând la unul dintre omniprezentele radiouri portabile cu tranzistori de unde se auzeau minunatele ritmuri ale jazzului african.

Erau acolo băieţi cu vârste între opt sau nouă ani, până la adolescenţi în toată puterea cuvântului. Cu toţii purtau tricouri galbene cu inscripţia „Clubul sportiv Gama" pe tot pieptul. Nici unul dintre ei nu se ridică atunci când trecu Michael, dar îl priviră nepăsători.

Uşile de sticlă ale clădirii principale erau deschise către terasă, iar Raleigh îl conduse într-un living cu niveluri diferite, ai cărui pereţi erau decoraţi cu măşti sculptate din lemn şi statuete fetişiste. Podeaua de piatră era acoperită cu piei de animale.

– Bei ceva, Michael? întrebă Raleigh. Cafea sau ceai?

Michael clătină din cap.

– Nimic, dar te deranjează dacă fumez?

– Îmi amintesc obiceiul tău, zise Raleigh zâmbind. Dă-i drumul. Îmi pare rău că nu îţi pot oferi un chibrit.

Michael se opri cu bricheta în mână şi privi spre nivelul superior al încăperii spaţioase.

O femeie cobora scările spre ei. Michael îşi scoase ţigara neaprinsă dintre buze şi se holbă la ea. Firește că ştia cine era. O numeau negresa Evita, mama naţiunii. În orice caz, nici una

dintre fotografii nu reușise să îi capteze frumusețea neagră aparte și prezența ei regală.

– Victoria Gama, o prezentă Raleigh. El este Michael Courtney, ziaristul despre care ți-am vorbit.

– Da, zise Vicky Gama. Știu cine este Michael Courtney.

Alunecă spre el cu o demnitate statuară. Purta un caftan lung până la glezne, verde, galben izbitor și negru, culorile interzisului Congres Național African. În jurul capului avea un turban verde smarald. Caftanul și turbanul erau însemnele ei.

Îi întinse mâna lui Michael. Oasele erau fine, dar strângerea degetelor lungi era fermă și rece, aproape de gheață. Pielea ei era fină precum catifeaua, de culoarea chihlimbarului negru.

– Mama ta a fost a doua soție a soțului meu, îi spuse lui Michael blând. I-a purtat lui Moses Gama un fiu, ca și mine. Mama ta este o femeie bună, una dintre noi.

Michael era întotdeauna uimit de lipsa totală de gelozie dintre soțiile unui bărbat african. Ele nu se considerau rivale, ci surori cu legături și loialități de familie.

– Ce face Tara? insistă Vicky, în timp ce îl conduse pe Michael către una dintre canapele și îl invită să se așeze confortabil. Nu am văzut-o de mulți ani. Încă mai locuiește în Anglia? Și ce face fiul lui Moses, Benjamin?

– Da, locuiesc în Anglia, îi spuse Michael. I-am văzut recent pe amândoi, în Londra. Benjamin este un flăcău mare acum. Se descurcă foarte bine. Studiază inginerie chimică la Universitatea Leeds.

– Mă întreb dacă se va întoarce vreodată în Africa. Vicky se așeză lângă el. Pălăvrăgiră o vreme, iar Michael se lăsă vrăjit de personalitatea ei încântătoare.

În cele din urmă ea întrebă:

– Deci vrei să-i cunoști pe câțiva dintre copiii mei, copiii apartheidului?

Michael fu șocat, pentru că acesta era titlul la care se gândise pentru articolul său sau pentru seria de articole pe care intenționa să o scrie.

– Copiii apartheidului, repetă el. Da, doamnă Gama, aș dori să vă cunosc copiii.

– Te rog, spune-mi Vicky. Facem parte din aceeași familie, Michael. Să îndrăznesc oare să sper că avem aceleași vise și speranțe?

– Da, cred că avem foarte multe în comun, Vicky.

Îl conduse înapoi pe terasă și îi chemă la ea pe copii și pe tineri și i-i prezentă lui Michael.

– Este prietenul nostru, le spuse ea. Puteți vorbi deschis. Răspundeți la întrebările lui. Spuneți-i tot ce vrea să știe.

Michael își aruncă jacheta și cravata și se așeză sub una dintre umbrele. Băieții se adunară în jurul lui. Cu susținerea și încurajarea lui Vicky Gama, părură să îl accepte imediat, încântați de faptul că Michael le vorbea limba. Michael știa cum să îi atragă. Curând se întreceau să-i câștige atenția. Nu își folosi carnețelul ca să noteze ceea ce ei îi spuneau, căci știa că lucrul acesta i-ar fi inhibat. Prețuia spontaneitatea și sinceritatea lor. Și apoi, nu avea nevoie de notițe. Nu ar fi putut să le uite cuvintele, nici sunetul vocilor lor tinere.

Îi spuseră povestioare amuzante, altele tulburătoare. Unul dintre băieți fusese la Sharpeville în ziua aceea fatidică. Copil fiind, stătea prins la spatele mamei lui. Același glonț de poliție care o ucisese pe ea, îl rănise și pe el la un picior. Osul nu se refăcuse bine, iar ceilalți copiii îi spuneau „Infirmul Pete". Ascultându-i povestea, lui Michael îi veni să plângă.

După-amiaza trecu prea repede. Câțiva băieți plecară să înoate în piscină. Se dezbrăcară până la piele și săriră în apele limpezi și strălucitoare. Țipau și râdeau și se împroșcau unii pe ceilalți în joacă.

Raleigh stătea lângă Vicky Gama, privind scena. Remarcă felul în care Michael se uita la copiii goi și îi spuse lui Vicky:

– Vreau să rămână aici în seara asta. Cum ea încuviință din cap, el continuă. Îi plac băieții. Ai unul pentru el?

Râse încet.

– Poate să își aleagă. Băieții mei vor face tot ce le spun eu să facă.

Femeia se ridică, se duse lângă Michael și îi puse o mână pe umăr.

– De ce nu îți scrii articolele aici? Rămâi cu noi în seara asta. Am sus o mașină de scris pe care o poți folosi. Rămâi și mâine cu noi. Băieții te plac și sunt atât de multe povești de auzit...

Degetele lui Michael zburară pe tastele mașinii de scris într-un *allegro* exuberant, iar cuvintele apărură pe pagina albă ca niște războinici ai minții, gata de bătălie. Articolul se scrise singur. Nu fumul care se ridica în spirală din țigara dintre buze făcea pleoapele lui Michael să se ridice în timp ce citea ceea ce scrisese. Foarte rar se întâmpla să aibă convingerea valorii și a importanței propriei compoziții. În adâncul inimii lui știu că era bună, cu adevărat bună. Era povestea „copiilor", așa cum ar fi trebuit să o audă lumea.

Termină articolul, despre care știa acum că era primul dintr-o serie triumfătoare, și se trezi că tremura de entuziasm. Se uită la ceas și văzu că mai erau câteva minute până la miezul nopții, dar nu putea dormi. Povestea încă îi mai sfârâia în sânge și îi fierbea în creier, ca o șampanie care ți se urcă la cap.

Un ciocănit sfios la ușa lui îl sperie. Răspunse încet în xhosa:

– Este deschis. Intră!

Unul dintre băieți se strecură în dormitorul lui. Era îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni scurți de fotbal.

– Te-am auzit bătând la mașină, zise el. M-am gândit că ți-ar plăcea să îți aduc un ceai.

Era tânărul pe care Michael îl admirase cel mai mult în piscină. Îi spusese lui Michael că avea șaisprezece ani. Trupul lui era neted și te invita să îl mângâi ca o pisică neagră.

– Mulțumesc. Michael descoperi că vocea îi era înecată de emoție. Mi-ar plăcea foarte mult.

– Ce scrii? Tânărul veni în spatele scanului și se aplecă peste umărul lui ca să citească pagina. Este ceea ce ți-am spus eu astăzi?

– Da, şopti Michael, iar băiatul îi puse mâna pe umăr şi îi întoarse capul ca să îi zâmbească cu sfială în ochi.

Micheal îi simţea pe faţă respiraţia caldă.

– Îmi place de tine, zise el.

Raleigh Tabaka citi articolul în timp ce stăteau împreună lângă piscină, în prima lumină a dimineţii. După ce termină, ţinu foile în ambele mâini şi rămase tăcut vreme îndelungată.

– Ai un geniu aparte, zise el, în cele din urmă. Niciodată nu am citit ceva mai puternic. Dar este prea puternic. Nu vei avea curajul să publici asta.

– Nu în ţara asta, încuviinţă Michael. *Guardian* din Londra m-a invitat să le trimit materiale.

– Ar avea un impact uriaş acolo, se arătă Raleigh de acord. Te felicit. Ceva de genul ăsta transformă gloanţele opresorului în apă. Trebuie să termini seria cât mai curând posibil. Mai stai aici măcar o noapte. Pari să lucrezi mai bine atunci când eşti aproape de subiecţii tăi.

Când Michael se trezi, nu era prea conştient ce anume îl deranjase. Întinse mâna şi atinse trupul cald şi neted al băiatului care stătea lângă el. Băiatul murmură şi se întoarse în somn. Unul din braţele lui era întins peste pieptul lui Michael.

Sunetul care îl trezise pe Michael se auzi din nou. Era vag, de la etajul de dedesubt, într-un loc îndepărtat al casei. Părea un ţipăt de durere teribilă.

Michael ridică de pe piept braţul băiatului adormit şi se strecură de sub el. Prin fereastra deschisă se vedea lumina lunii, suficient cât să îşi găsească lenjeria intimă. Se mişcă în linişte prin dormitor şi ieşi în hol. Se furişă către capătul scărilor şi rămase pe loc, ascultând. Sunetul se auzi din nou, mult mai tare, un alt ţipăt sălbatic, ca al unui pescăruş, subliniat de o plesnitură bruscă pe care Michael nu o putu identifica.

Porni să coboare scările, dar nu ajunse până jos când o voce îl interpelă.

– Michael. Ce faci?

Vocea lui Raleigh Tabaka era aspră și acuzatoare, iar Michael tresări cu vinovăție și se uită în susul scărilor. Raleigh se afla sus, în halat.

– Am auzit ceva, zise Michael. Părea a fi...

– Nu este nimic. Du-te în camera ta, Michael.

– Dar mi s-a părut că aud...

– Du-te în camera ta!

Raleigh vorbise încet, dar nu era un ordin pe care Michael l-ar fi putut încălca. Se întoarse și urcă din nou scările. Când trecu pe lângă el, Raleigh Tabaka îi atinse brațul.

– Uneori auzul ne joacă feste noaptea. Nu ai auzit nimic, Michael. Poate a fost o pisică – sau poate vântul. Du-te la culcare acum. Vom vorbi dimineață.

Raleigh așteptă până ce Michael se întoarse în dormitor și închise ușa, apoi alergă în jos pe scări. Merse direct la bucătărie și deschise ușa brusc.

Victoria Gama, negresa Evita, mama națiunii, stătea în centrul camerei. Era goală până la brâu. Sânii ei erau frumos conturați. Fini precum catifeaua, negri ca blana de samur, mari ca niște pepeni copți din deșertul Kalahari.

În mâna dreaptă ținea un bici fin făcut din piele de hipopotam, teribilul *sjambok* african. Era subțire cât unul dintre elegantele degete ale lui Vicky și lung cât brațul ei. În cealaltă mână ținea un pahar. Tocmai bea din el când Raleigh năvăli în cameră. Sticla de gin se afla în chiuvetă.

Alături de ea, în bucătărie mai erau doi membri ai Clubului Sportiv Gama. Erau cei mai mari și mai solizi dintre toți bodyguarzii ei. Amândoi erau în ultimii ani de adolescență. Și ei erau goi până la brâu. Stăteau la fiecare capăt al mesei lungi de bucătărie și țineau țintuit pe ea un băiat gol.

Flagelarea probabil că începuse de destul de mult timp. Rănile biciului se vedeau dese pe pielea neagră strălucitoare, umflate și purpurii. Unele dintre ele intraseră adânc în carne și

sângerau. Sângele forma o băltoacă dedesubtul trupului şi ajunsese să picure pe gresia bucătăriei.

– Eşti nebună? şuieră Raleigh la ea. Cu un ziarist în casă?

– Este un spion al poliţiei, mârâi Vicky la el. Este un trădător. Trebuie să îi dau o lecţie.

– Eşti beată din nou. Raleigh îi lovi paharul, care îi zbură din mână, se lovi de perete şi se făcu ţăndări. Nu poţi să te bucuri de băieţeii tăi fără să trebuiască să te încălzeşti?

Ochii ei luciră de furie şi mişcă biciul ca să îl lovească peste faţă. O prinse de încheietură şi o ţintui locului cu uşurinţă. Îi smulse biciul dintre dégete şi îl aruncă în chiuvetă. Continuând să o ţină de încheietură, se adresă bodyguarzilor ei:

– Scăpaţi de asta. Arăta către silueta însângerată de pe masă. Apoi curăţaţi totul. Să nu mai văd aşa ceva atâta timp cât este albul în casă. Aţi înţeles?

Ridicară băiatul de pe masă, care gemu şi bolborosi în timp ce îl cărară spre uşă.

De îndată ce rămaseră singuri, Raleigh se reîntoarse către Vicky.

– Ai un nume celebru. Dacă atragi dezonoarea asupra lui, te omor cu mâna mea. Du-te acum în camera ta.

Ieşi mărşăluind din încăpere. În ciuda ginului băut, pasul ei era regal. Rezista la băutură. Numai dacă ar fi putut să îşi păstreze şi renumele şi simpatia mediei, gândi el cu amărăciune.

Văzuse cum se schimbă sub ochii lui, în numai câţiva ani. Atunci când Moses Gama se căsătorise cu ea, era o flacără strălucitoare şi pură, dedicată soţului ei şi cauzei. Apoi o descoperise stânga americană, iar media o acoperise cu laude şi bani, până în punctul în care ajunsese să creadă tot ce spuneau despre ea.

De acolo dezintegrarea fusese rapidă. Desigur, lupta era acerbă. Desigur, libertatea trebuie câştigată prin râuri de sânge. Pentru Vicky Gama însă, vărsarea de sânge devenise o plăcere, nu o datorie, iar gloria ei personală eclipsase apelul la libertate. Era vremea să se ia bine în calcul ce anume trebuia făcut în privinţa ei.

*

Îl duseră pe Michael înapoi la parcarea în care își lăsase vechiul Valiant. Raleigh Tabaka stătea lângă șofer, pe locul din față al furgonetei de măcelărie, în vreme ce Michael se ghemuise în spate. Michael fu surprins să descopere că mașina lui se mai afla încă acolo unde o lăsase.

– Nimeni nu s-a deranjat să o fure, remarcă el.

– Nu, încuviință Raleigh. A fost păzită de oamenii noștri. Avem grijă unii de alții.

Își strânseră mâinile, iar Michael dădu să se întoarcă, dar Raleigh nu era încă gata să îi dea drumul.

– Ai cumva, din câte știu, un avion, Michael? întrebă el.

– Ceva de genul ăsta, râse Michael. Este un Centurion vechi, care are deja trei mii de ore de zbor.

– Vreau să îți cer o favoare.

– Îți sunt dator, se arătă Michael de acord. Ce vrei să fac?

– Vrei să zbori până în Botswana pentru mine? întrebă Raleigh.

– Cu un pasager?

– Nu. Te duci singur – și te întorci singur.

Michael ezită un moment.

– Are de-a face cu lupta voastră?

– Bineînțeles, răspunse Raleigh cu sinceritate. Totul în viața mea are de-a face cu cauza.

– Ce anume vrei să fac? întrebă Michael, iar Raleigh nu lăsă să i se vadă ușurarea în expresia feței.

Poate, la urma urmelor, nu va fi nevoie să folosească materialul pe care îl filmaseră în apartamentul balerinului din Londra.

– Când poți pleca pentru câteva zile? întrebă el.

Spre deosebire de frații săi, Michael nu învățase să piloteze de mic. Privind retrospectiv, își dădu seama că din cauza pasiunii pentru avioane se îndepărtase de acestea. Instinctiv, respinsese eforturile tatălui său de a-l face să îl intereseze și de a-l

instrui. Nu voia să fie ca ei. Refuza să fie turnat cu forţa în tiparul pe care tatăl său îl pregătise pentru el.

Mai târziu, atunci când ieşise de sub influenţa sufocantă a familiei, descoperise de unul singur fascinaţia zborului. Cumpărase Centurionul din propriile economii. În ciuda vechimii, avionul era rapid şi confortabil. Zbură cu 210 noduri şi ajunse în Maun, în nordul Botswanei, în trei ore şi ceva.

Iubea Botswana. Era unica ţară cu adevărat democratică din întreaga Africă. Nu fusese niciodată colonizată de nici o putere europeană, deşi se aflase sub protecţia Marii Britanii din 1880, când Republica Bură ameninţase să atace şi să ia pământul cu forţa de la tribul Tswana.

După ce Marea Britanie a renunţat la statutul de protectoare şi a redat ţara oamenilor ei, foarte rapid Botswana s-a transformat într-un model pentru restul continentului. Era o democraţie pluripartidă cu vot universal şi alegeri periodice. Guvernul era cu adevărat responsabil în faţa electoratului. Nu erau tirani sau dictatori. După standardele africane, exista foarte puţină corupţie. Populaţia albă minoritară era acceptată ca o secţiune folositoare şi productivă a populaţiei. Exista foarte puţin rasism sau tribalism. După Africa de Sud, era cel mai prosper stat din toată Africa. De fapt, ajunsese aproape fără efort la condiţia la care Michael se ruga să ajungă propria lui ţară într-o bună zi, după întreaga suferinţă şi numeroasele conflicte prin care trecuse. Michael iubea Botswana şi era fericit că se întoarce acolo.

La Maun, într-o clădire care găzduia şi Vama şi Serviciul de Imigraţie, rezolvă toate formalităţile, apoi decolă din nou pentru o distanţă scurtă spre nord, până în Delta Okavango.

Delta era o extraordinară zonă mlăştinoasă unde măreţul râu Okavango se revarsă în nordul deşertului Kalahari şi formează un uriaş estuar interior. Nu era o mlaştină de noroi negru urât mirositor sau de reziduuri mohorâte. Apele erau limpezi ca ale unui izvor. Malurile şi fundurile labirintului de braţe de apă erau acoperite cu un nisip alb ca zahărul. Insulele erau acoperite cu palmieri şi vegetaţie luxuriantă. Smochinii

sălbatici erau încărcați cu fructe galbene, iar porumbeii verzi și grași fosneau între ramurile lor. Bufnița-pescar, a lui Pel, creaturi ciudate și rare, arătând mai degrabă a maimuțe decât a păsări, își făceau cuibul în arborii înalți de abanos african. Leii legendari din Okavango, cu coame roșii-cafenii ca niște căpițe de fân, se mișcau cu repeziciune asemenea unor vidre prin apele scânteietoare. Turme mari de bizoni pășteau trestie, având deasupra un baldachin de egrete albe ca neaua. Ciudatele antilope sitatunga, cu copite alungite, coarne ca niște tirbușoane și blană mițoasă, își petreceau întreaga viață amfibiană în papirusul înalt, iar norii de rațe și gâște și alte păsări de apă umbreau amurgurile portocalii ale soarelui.

Michael ateriză cu Centurionul pe pista uneia dintre insulele mai mari. Doi boșimani îl duseră, cu o canoe scobită dintr-un trunchi de copac, peste laguna parfumată de nuferi, până la tabără.

Tabăra se numea Gay Goose Lodge și adăpostea până la patruzeci de oaspeți, care locuiau în colibe de stuf mici și pitorești. Motivul aparent al vizitei lor era să studieze și să fotografieze animalele și păsările deltei, sau să caute dungatul pește-tigru care înota în brațele de apă. În fiecare dimineață și seară, expediții de vizitatori se aventurau în canoe primitive, călăuziți în tăcere printre bancurile de stuf și pe canale de unul dintre luntrașii negri.

Oaspeții erau aproape în totalitate bărbați, iar numele Gay Goose fusese ales din motive întemeiate. Întregul personal părea format din tineri chipeși tswana care erau, de asemenea, aleși din motive întemeiate. Tabăra era condusă de un refugiat politic din Africa de Sud. Brian Susskind era un tânăr uluitor, la treizeci și ceva de ani. Avea părul blond și lung, decolorat de soare până devenise aproape alb. Purta cercei în urechile găurite, lanțuri de aur în jurul gâtului care zornăiau pe pieptul musculos și gol, iar la mâini brățări de fildeș și din păr împletit de elefant.

– Dumnezeule, scumpule, îl întâmpină el pe Michael, mă bucur atât de mult să te văd. Raleigh mi-a spus totul despre tine.

O să îți placă la nebunie aici. Avem în jurul nostru numai oameni amuzanți. Și ei sunt foarte nerăbdători să te cunoască.

Michael petrecu un weekend lung și încântător la Gay Goose Camp, iar când veni vremea să plece, Brian Susskind traversă laguna în canoea Makorro ca să își ia rămas-bun.

– Ne-am simțit atât de bine, Mickey. Strânse mâna lui Michael. Cred că noi o să ne vedem destul de des. Nu uita să echilibrezi încărcătura avionului. S-ar putea să îți atârne puțin coada la decolare.

Michael decolă fără să se uite în compartimentul ascuns de sub scaunele pasagerilor, dar observă mica schimbare de echilibru în privința căreia îl avertizase Brian. Încărcătura pe care Brian o pusese probabil că era grea pentru volumul ei. I se spusese să nu o atingă și să nu o cerceteze. Urmă instrucțiunile cu strictețe.

La Vama de la sosirea sa pe Aeroportul Lanseria, nervii îi erau întinși la maximum și pufăi din țigară. Nu ar fi trebuit să își facă griji. Ofițerul de la Vamă îl recunoscu din numeroasele ocazii anterioare și nici măcar nu se mai sinchisi să îi percheziționeze bagajul, nici vorbă să-l scoată de pe pistă și să inspecteze Centurionul.

În noaptea aceea, unul dintre paznicii negri ai hangarului Lanseria descărcă lada grea de sub scaunul din spate al Centurionului și o dădu peste gard șoferului unei mici furgonete albastre de măcelărie.

În bucătărie, pe Dealul Nobililor din orașul Ferma lui Drake, Raleigh Tabaka cercetă sigiliile de pe cutie. Erau toate intacte. Nimeni nu atinsese încărcătura. Raleigh dădu din cap cu satisfacție și rupse sigiliul. Lada conținea șaptezeci de còpii ale Sfintei Biblii. Michael Courtney trecuse un alt test.

Cinci săptămâni mai târziu, Michael zbură la Gay Goose Camp. De data aceasta, la întoarcere, lada conținea douăzeci de mine de fabricație rusească. În următorii doi ani făcu alte nouă vizite la Gay Goose Camp, iar de fiecare dată intrarea prin

Vama Africii de Sud de la Lanseria era tot mai ușoară pentru nervii lui.

La cinci ani de la prima întâlnire cu Raleigh Tabaka, Michael era invitat să se alăture Congresului Național African, ca membru al aripii sale militare, Umkhonto we Sizwe, Lancea Națiunii.

– M-am gândit mult la asta în ultima vreme, îi răspunse el lui Raleigh și cu părere de rău am ajuns la concluzia că uneori creionul nu este suficient. În cele din urmă am ajuns la concluzia că, deși este împotriva celor mai profunde sentimente ale mele, vine o vreme când un bărbat trebuie să pună mâna pe sabie. Chiar și acum un an aș fi refuzat oferta, dar acum accept ceea ce îmi dictează conștiința. Sunt gata să mă alătur luptei armate.

– Bine, Bella, zise Centaine Courtney-Malcomess, dând cu fermitate din cap. Vei începe de la capătul îndepărtat al străzii, iar eu de la acesta. Apoi se adresă șoferului: Klonkie, du-ne până după colț, și întoarce-te să ne iei la ora prânzului.

Ascultător, Klonkie încetini Daimler-ul galben, vină după colț și opri.

Cele două femei coborâră și priviră limuzina plecând.

– Nu vrei ca alegătorii să te vadă într-un automobil mare de lux cu șofer, explică Centaine. Invidia este o emoție distrugătoare și o vei găsi în fiecare strat al societății. Își întoarse întreaga atenție asupra nepoatei sale și o cercetă din cap până în picioare.

Părul Isabellei era proaspăt șamponat și strălucea ca rubinul în lumina soarelui. Centaine insistase oricum să îl prindă la spate într-un coc sever. Machiajul ei se limitase la o cremă hidratantă care îi dădea un aer de școlăriță. Nu se rujase, buzele ei aveau un roz tineresc natural.

Centaine dădu din cap aprobator, apoi își coborî privirea. Bella purta un costum clasic din caşmir, cu pantofi cu tocul jos. Centaine dădu din nou din cap, mulțumită. Apoi își netezi fusta de tweed.

– În regulă, Bella. Ține minte că în dimineața asta ținta noastră sunt doamnele.

Își programaseră vizitele pentru jumătatea dimineții, atunci când bărbații nu se aflau acasă, copiii erau la școală, iar treburile casnice nu erau o prioritate pentru aceste soții din clasa de mijloc, care locuiau în zona aceasta de la poalele de dedesubtul Signal, spre orașul și portul Cape Town.

Cu o seară în urmă, Isabella se adresase unei audiențe predominant masculine, în Sala Masonică Sea Point. Cei mai mulți veniseră din curiozitate ca să o asculte pe cea dintâi femeie candidat al Partidului Național.

Cu acea ocazie, rochia și machiajul Bellei stârnise un cor de fluierături de admirație când se ridicase ca să vorbească. În primele câteva minute în care se luptase să își depășească nervozitatea, o bombardaseră binevoitori cu întrebări. Însă glumele și veselia o deranjaseră și o făcuseră să se îmbujoreze, așa că se văzuse nevoită să îi pună la punct.

– Domnilor, comportamentul dumneavoastră nu ne face nici unuia cinste. Dacă există un dram de cavalerism în dumneavoastră, atunci îmi veți acorda o șansă.

Rânjiseră rușinați și se liniștiră devenind din ce în ce mai atenți pe măsură ce ea vorbea. Împreună cu Centaine analizaseră chestiunile care îi preocupau pe cei mai mulți, iar ei o ascultaseră vorbindu-le.

Fusese un bun botez al focului, iar Centaine era mândră de ea, fără însă să arate prea limpede acest lucru.

– Bine, zise ea acum. Ești în regulă, domnișorică. Pornim pentru Sfântul Gheorghe, pentru Harry și pentru Anglia.

Strigătul de luptă era cu totul nepotrivit pentru ocazie, gândi Isabella zâmbind, și greșit citat, dar cine îndrăznea să îi spună acest lucru Nanei? Se despărțiră și merseră fiecare la câte un capăt de stradă.

La numărul 12 era o casă semiizolată, cu acoperiș din tablă ondulată și un spalier victorian din fontă dedesubtul streșinii. Grădina din față era destul de mică, dar daliile erau toate

înflorite. Isabella porni pe alee şi aduse la tăcere cu un cuvânt aspru fox terrierul care lătra. Întotdeauna se pricepuse la câini şi la cai.

Femeia veni la uşă şi se uită suspicioasă la Isabella, prin plasa de muşte. Capul îi era plin de bigudiuri galbene din plastic.

– Da? Ce doreşti?

– Mă numesc Isabella Courtney şi sunt candidatul Partidului Naţional pentru alegerile de luna viitoare. Pot să vă vorbesc câteva minute?

– Numai puţin. Femeia dispăru şi un minut mai târziu reveni cu o eşarfă peste bigudiuri. Suntem susţinători ai Partidului Unit, îşi declară ea opţiunea, dar Isabella îi distrase atenţia:

– Ce dalii frumoase!

Era vorba despre puternica opoziţie a partidului. Isabella era o novice în politică. Propriul ei partid nu i-ar fi permis niciodată să reclame un scaun naţionalist sigur. Acelea erau rezervate celor care îşi demonstraseră deja valoarea. În aceste condiţii, fusese nevoie de întreaga influenţă şi abilitate persuasivă a Nanei, alături de propria personalitate şi înfăţişare, ca să primească, din partea partidului, ocazia de a face această încercare. Isabella spera măcar să facă o figură frumoasă şi să sufere o înfrângere onorabilă. Nana stabilise obiectivul lor. La ultimele alegeri generale, Partidul Unit câştigase cu o majoritate de cinci mii de voturi.

– Dacă putem reduce majoritatea la trei mii, atunci la următoarele alegeri îi putem sili să îţi dea o circumscripţie mai bună pentru care să candidezi.

Femeia se înmuie când Isabella îi lăudă daliile superbe şi ezită.

– Pot să intru? Isabella afişă cel mai dulce şi mai seducător zâmbet al ei, iar femeia o pofti înăuntru fără prea mare tragere de inimă.

– Ei bine, pentru câteva minute.

– Ce munceşte soţul dumneavoastră?

– Este mecanic auto.

– Ce părere are despre segregarea din domeniul economic şi despre sindicatele negrilor?

Isabella lovi în plin, iar femeia deveni serioasă. Isabella vorbea despre supraviețuirea familială și despre pâinea de la gura copiilor ei.

– Pot să vă ofer o ceașcă de cafea, doamnă Courtney? întrebă ea, iar Isabella nu îi corectă formula de adresare.

Cincisprezece minute mai târziu, strânse mâna femeii și porni înapoi pe aleea din grădină. Urmase maxima Nanei: „Fii puternică, dar succintă".

Avu un sentiment de reușită. Victima ei începuse cu un „Nu" ferm și treptat se înmuiase sub logica convingătoare a Isabellei spre un „Poate". Astfel o marcă și Isabella pe listele ei de alegători.

– Unul e gata, șopti ea. Mai sunt două mii.

Merse pe stradă până la casa cu numărul 11 unde îi deschise un copil.

– Mami e acasă?

Băiețelul avea fața plină de pistrui, păr blond cârlionțat și buze lipicioase. Într-o mână ținea o felie de pâine cu gem pe jumătate devorată și zâmbea la ea sfios. Avea vreo cinci ani, dar se gândi la Nicky, iar convingerea ei se întări.

– Sunt Isabella Courtney, spuse ea, atunci când mama veni la ușă și sunt candidatul dumneavoastră, din partea Partidului Național, la alegerile de luna viitoare.

După a treia vizită, descoperi, spre uimirea ei, că începea să se simtă bine. Vedea o parte a vieții despre care nu își imaginase vreodată că există. Se trezi că se implică pentru acești oameni simpli și că dobândește o înțelegere și preocupare pentru problemele, temerile și modul lor de viață, care era atât de străin de propria ei existență.

„Privilegiul înseamnă și responsabilități." Îl auzisea adesea pe tată ei spunând asta. *Noblesse oblige.* Nu se gândise niciodată prea mult la asta, dar credea că înțelegea ideea. Nu că intenționase, bineînțeles, vreodată să facă ceva în această privință. Până acum, viața îi fusese prea plină. Propriile nevoi și dorințe

fuseseră prea presante ca să îi pese sau să își facă griji pentru alți oameni nesemnificativi, ca aceștia.

Acum se simțea atrasă de ei. Simțea o căldură sinceră pentru ei, o simpatie și dorință de a-i înțelege și proteja.

„Poate că maternitatea m-a înmuiat puțin", își zise, iar gândul fu urmat imediat de durerea pierderii ei. Era aceasta o emoție deplasată, o diversiune a instinctelor ei materne frustrate? Nu știa și nici nu îi păsa. Tot ceea ce conta era că voia să facă asta, voia cu adevărat să îi ajute pe acești oameni. Își dorea din toată inima să câștige un loc în Parlament și să își pună timpul și talentul în slujba unui scop altruist.

Simți un real regret când, după a opta vizită, se uită la ceas și văzu că se făcuse timpul să se întâlnească iar cu Nana și să încheie ziua.

Centaine o aștepta la locul de întâlnire de la colțul străzii. Părea proaspătă și vivace, fremătând de energia unei femei mult mai tinere.

– Cum a mers, Bella? întrebă ea veselă. Câte vizite?

– Opt, zise Bella cu satisfacție. Doi de „da" și un „poate". Dar tu, Nana?

– Paisprezece vizite și cinci de „da". Nu pun la socoteală „poate" sau „s-ar fi putut". Niciodată n-am făcut-o.

O luă pe Isabella de braț, când Daimler-ul galben le apăru în cale și încetini.

– Imediat ce ajungem acasă le trimitem tuturor o notă scrisă de mână – sper că ai notat numele și vârsta copiilor și ceva detalii personale despre fiecare dintre ei.

– Trebuie să le scriu tuturor?

– Tuturor, confirmă Centaine. „Da", „nu" și „poate". Apoi le mai trimitem una în ziua de dinaintea alegerilor, ca să le amintim de noi.

– Faci ca munca să fie atât de grea, Nana, protestă puțin convingător Isabella.

– Nimic de valoare nu se obține vreodată fără muncă grea, domnișorică. Urcă în Daimler și se instală pe scaunul din piele

crem. Şi nu uita de întâlnirea din seara asta. Ţi-ai scris discursul? O să ne uităm peste el împreună.

– Nana, încă mai am o grămadă de treabă de făcut pentru *pater*.

– Uite cum scapi tu de belea, aprobă Centaine, afabilă. Klonkie, mergem acasă, la Weltevreden, îi spuse ea şoferului.

Isabella trişă puţin. Puse secretara să dactilografieze o scrisoare standard adresată tuturor alegătorilor pe care ea şi Nana îi vizitaseră, dar le verifică şi semnă personal pe fiecare dintre ele. Făcând aceste mici economii de timp reuşea să îşi urmărească aspiraţiile politice şi de asemenea să ţină pasul cu munca pe care tatăl ei i-o adunase pe birou.

Tatăl ei îi pusese la dispoziţie câteva birouri în Casa Centaine. Noua ei secretară era o persoană de nădejde care lucra pentru Courtney Enterprises de douăzeci de ani. Ocupa biroul exterior al apartamentului. Biroul interior al Isabellei avea lambriuri dintr-un lemn galben indigen pe care Shasa îl salvase dintr-o clădire veche de două sute de ani, care fusese demolată ca să lase locul unui bloc modern de apartamente în Sea Point. Lemnul avea un minunat luciu de culoarea untului. Shasa îi împrumutase patru tablouri din colecţia lui, două Pierneef şi două peisaje de Hugo Naudé. Nuanţele lor se potriveau foarte bine pe fondul deschis al lambriurilor. Toate cărţile de pe rafturi erau legate în piele de viţel, de un albastru regal, deşi Isabella se îndoia că va simţi vreodată chemarea spre procesele-verbale parlamentare din ultimii treizeci de ani.

Ferestrele apartamentului ei dădeau spre parc şi Catedrala St George, iar pe fundal se vedea Muntele Table. O zicală spunea că nu ai sosit încă la Cape Town dacă de la fereastră nu ai o vedere asupra muntelui.

Semnă ultima dintre scrisorile oficiale către posibilii ei alegători şi duse teancul înapoi în biroul secretarei. Biroul de secretariat era gol, iar maşina de scris era acoperită cu husa. Isabella se uită la ceas.

– Dumnezeule, e deja ora cinci.

Se simți ușurată că timpul trecuse atât de repede, încât nu avusese răgaz să se gândească la durerea ei. Nu se mai simțise așa de când îl pierduse pe Nicky. Munca grea și orele lungi petrecute la birou erau ca un opiu pentru durerea pricinuită de pierderea fiului ei.

Cina la Weltevreden era la ora opt fix, cocktailurile cu treizeci de minute mai devreme. Mai avea timp de pierdut, așa că se întoarse la birou. Shasa lăsase o ciornă a raportului pe biroul ei, cu o notiță: „Am nevoie de el mâine până în prânz. Te iubesc, *Pater*".

În timpul petrecut împreună la ambasadă, ajunseseră la această rutină în care ea îi verifica discursurile pentru stil și sintaxă. Shasa nu avea cu adevărat nevoie de acest ajutor. Se pricepea de minune să meșteșugească o frază. Obiceiul însă le făcea amândurora plăcere și din când în când Shasa exagera cu câte o metaforă sau lăsa câte un clișeu să se strecoare în text. Și în orice caz îi făceau plăcere laudele ei.

Citi cu atenție raportul de douăsprezece pagini și sugeră o schimbare. Apoi scrise într-un colț: „Ce tată deștept mi-am ales!" și îl duse în biroul lui, la celălalt capăt al coridorului lung.

Biroul lui era încuiat. Avea însă cheia și intră.

Era de patru ori mai mare și mai somptuos decât al ei. Masa de lucru avea reputația că venise din apartamentele delfinului de la Versailles. Avea chiar și chitanța originală de la casa de licitație, datată 1791, care îi demonstra proveniența.

Isabella așeză raportul corectat în mijlocul suprafeței incrustate delicat, apoi se răzgândi. Raportul trebuia citit numai de prim-ministru și de membrii cabinetului său. Unele dintre faptele și cifrele pe care le conținea erau scrict confidențiale și cruciale pentru securitatea națiunii. Shasa nu ar fi trebuit să-l lase neprotejat pe biroul ei, însă deseori era neglijent cu documentele importante.

Luă din nou raportul și îl băgă în seif. Acesta era ascuns în spatele unui raft fals de cărți. Mecanismul era încorporat

în aplica de deasupra raftului. Mânerul avea forma unei nimfe din bronz în stil Art Deco, ținând becul deasupra capului ei ca o torță.

Isabella roti brațul, iar raftul fals alunecă silențios într-o parte, dând la iveală o ușă verde masivă de oțel Chubb.

Combinația aleasă de Shasa era lipsită de inventivitate sau originalitate. Reprezenta pur și simplu data nașterii lui de la coadă la cap. În afară de Shasa, Isabella, în calitatea ei de asistent personal, era singura care știa combinația. Nu le-o dăduse nici măcar Nanei sau lui Garry.

Formă combinația, deschise ușa grea de fier și intră în camera-seif. Adesea trebuia să își cicălească tatăl ca să mențină încăperea curată, iar acum plescăi dezaprobator din limbă când văzu două dosare verzi Armscor aruncate pe masa din centru. Strânse repede, închise seiful și se opri la toaleta femeilor pe drumul înapoi spre birou.

Urcă în mașină și oftă. Fusese o zi lungă și tot mai avea o întâlnire pentru alegeri după cină. Avea să se urce în pat târziu după miezul nopții.

Pentru o clipă se gândi s-o ia pe drumul cel mai scurt spre Weltevreden. Mini-ul urcă însă panta muntelui aproape din proprie voință și cincisprezece minute mai târziu parcă pe străduța de la colțul oficiului poștal din Camps Bay.

În timp ce se apropie de căsuța poștală, simți obișnuitul nod din stomac. Va fi goală, așa cum fusese atât de multe săptămâni? Va mai primi vreodată vești despre Nicky?

Deschise cutia și inima i-o luă imediat la galop. Ca un hoț înșfăcă plicul subțire și îl vârî în buzunarul jachetei.

Ca de obicei, parcă deasupra plajei, sub palmieri, și citi cele patru rânduri dactilografiate cu instrucțiuni, cu un amestec de amărăciune și anticipare.

Era ceva nou.

Respectând strict regulile, memoră conținutul scrisorii și o arse, apoi risipi cenușa.

*

Vineri dimineața, la trei zile după ce primise scrisoarea pentru Trandafirul Roșu, Isabella lăsă Mini-ul în parcarea noului supermarket Pick'n'Pay din suburbia Claremont.

Încuie portiera șoferului, dar lăsă geamul coborât doi-trei centimetri, după cum fusese instruită. Intră pe ușa din spate a supermarketului aglomerat. Era ultima vineri a lunii, ziua de plată pentru zeci de mii de angajați și din serviciul public. Cozile de la ghișee erau interminabile.

Isabella ieși repede prin ușa din față în strada principală a suburbiei și coti la stânga. Înaintă pe trotuarul aglomerat până ce ajunse la noua clădire a oficiului poștal. Două adolescente se aflau în cabina de sticlă a primului telefon public de la stânga. Chicoteau în receptor, își zornăiau cerceii din imitație de aur și își dădeau ochii peste cap în timp ce îl ascultau pe băiatul de la celălalt capăt al firului, împărțind amândouă receptorul.

Isabella se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la ora stabilită și simți o împunsătură de anxietate. Ciocăni ferm în ușa cabinei, iar una dintre fete scoase limba la ea și se întoarse la convorbire.

Un minut mai târziu, Isabella ciocăni din nou. Fără tragere de inimă fetele închiseră și ieșiră din cabină furioase. Isabella se năpusti în cabină și închise ușa. Nu ridică receptorul, dar se prefăcu că scotocește prin geantă după monede. Urmărea minutarul de la ceasul de mână. Când acesta atinse linia de la ora fixată, telefonul sună, iar ea înșfăcă receptorul.

– Trandafirul Roșu, șopti ea fără suflare.

– Întoarce-te imediat la mașina ta, zise o voce.

Legătura se întrerupse și în urechi auzi tonul de ocupat. Chiar și în perplexitatea ei, Isabella se gândi că recunoscuse accentul greu al femeii solide care o luase în furgonetă pe Embankment, cu aproape trei ani în urmă.

Isabella puse receptorul înapoi în furcă și ieși repede din cabină. Îi luă trei minute să ajungă la mașina din parcarea Pick'n'Pay. Când vârî cheia în încuietoare, văzu un plic pe scaunul șoferului și atunci înțelese. Citise cărțile lui le Carré și

Len Deighton şi îşi dădu seama că era o scrisoare fără expeditor şi fără destinatar.

Ştia că aproape sigur în acel moment era observată. Aruncă fugitiv o privire prin parcare. Avea aproape doi acri, iar în jurul ei se aflau sute de alte maşini. Zeci de cumpărători îşi împingeau cărucioarele cu cumpărături spre propriile vehicule, iar cerşetori şi copii care ieşiseră de la şcoală hoinăreau prin parcare. Pe poarta principală intrau şi ieşeau maşini în flux constant. Ar fi fost imposibil de remarcat un observator în acea aglomeraţie.

Se urcă la volan şi conduse cu grijă înapoi la Weltevreden. Cu siguranţă că scrisoarea era prea importantă ca să fie încredinţată serviciului poştal. Aceasta era o formă ingenioasă de livrare. Încuiată în siguranţa propriului dormitor, deschise în cele din urmă plicul.

Mai întâi descoperi o fotografie recentă a lui Nicky. Era îmbrăcat în costum de baie. Se făcuse un băieţel viguros şi frumos de aproape trei ani. Stătea pe o plajă cu nisip alb-ivoriu, cu oceanul albastru în spate.

Scrisoarea care însoţea fotografia era directă şi lipsită de echivoc:

> Cât mai curând posibil vei achiziţiona informaţii tehnice complete despre reţeaua de radare de coastă computerizate Siemens, instalată în prezent de Armscor la cartierul naval al Minei Silver din peninsula Cape.
>
> De îndată ce planurile acestea se află în posesia ta, informează-ne în maniera obişnuită. După livrare, vor fi făcute demersuri pentru prima întâlnire cu fiul tău.

Nu era nici o semnătură.

Stând deasupra vasului de toaletă din baia sa, Isabella arse scrisoarea şi, atunci când flacăra îi atinse vârfurile degetelor, îi dădu drumul şi trase apa. Lăsă capacul toaletei şi se aşeză pe el, holbându-se în gol la faianţa de pe peretele din faţă.

Deci se ajunsese la asta – după cum știa că se va întâmpla. Timp de trei ani așteptase ordinul de a comite un act care să o treacă de cealaltă parte a taberei.

Până acum primise instrucțiuni să câștige încrederea absolută a tatălui ei, să-i devină indispensabilă și așa făcuse. I se ordonase să se alăture Partidului Național și să candideze pentru un fotoliu parlamentar. Cu ajutorul și sfaturile Nanei, așa făcuse.

De data aceasta, însă era ceva diferit. Își dădu seama că ajunsese, în cele din urmă, într-un punct fără întoarcere. Ar fi putut refuza să trădeze – și să își abandoneze fiul. Sau să meargă mai departe, spre un necunoscut periculos.

– Oh, Dumnezeule, ajută-mă, șopti ea cu voce tare. Ce pot să fac – ce trebuie să fac?

Simți cum lanțurile durerii și vinovăției se strâng în jurul ei. Știa care era răspunsul la întrebarea ei.

O copie a raportului de instalare a radarului Siemens se afla chiar acum în camera blindată a tatălui ei, în Casa Centaine. Luni, dosarul avea să fie trimis prin curier special la cartierul general naval din complexul de buncăre protejate nuclear, construit în muntele minei Silver.

În timpul weekendului, tatăl ei avea să zboare la ferma de oi de la Camdeboo. Refuzase deja invitația de a-l însoți pentru că avea mult de lucru. Sâmbătă și duminică Nana făcea parte din juriul concursului de câini de vânătoare de la Cape. Garry era în Europa cu Holly și copiii. La sfârșit de săptămână, etajul de sus al Casei Centaine avea să fie la dispoziția Isabellei. Poseda permis de lucru, iar paznicii de la ușa din față o cunoșteau bine.

Bătea vântul dinspre nord. Căzură primii fulgi argintii de zăpadă în contrast cu cenușiul întunecat al cerului.

La mormânt se aflau vreo doisprezece bărbați, femei deloc. Nu existaseră femei în viața lui Joe Cicero, așa că nici cu această ocazie nu exista vreuna. Toți cei care îl jeleau erau

ofițeri din cadrul departamentului. Fuseseră însărcinați să participe la ceremonia funerară. Stăteau așezați pe un singur rând, în poziție de drepți. Toți purtau uniforme și căciuli stacojii. Toți aveau nasurile roșii, mai degrabă de frig decât de durere. Joe Cicero nu avusese prieteni. Rareori trezise în sufletul cuiva vreo altfel de emoție în afară de admirație sau teamă încărcată de invidie.

Garda care făcea onorurile făcu un pas înainte; la comandă, ridicară puștile și țintiră spre cer. Rafala răsună, punctată de răpăitul încărcătoarelor. La următoarea comandă își puseră armele la umăr și se îndepărtară mărșăluind, bocancii izbindu-se de pietrișul potecii, iar pumnii strânși, ridicați până sus, în dreptul pieptului.

Membrii oficiali ai cortegiului funerar rupseră rândurile, își strânseră scurt mâinile și se repeziră indiferenți către mașinile care îi așteptau.

Ramón Machado fu singurul care rămase lângă mormânt. Și el purta uniformă de colonel KGB, iar dedesubtul mantalei decorațiile pestriț colorate îi umpleau pieptul.

– Și așa, ticălos bătrân, pentru tine jocul s-a terminat până la urmă – dar ți-a luat destul de mult timp să ieși din scenă.

Deși Ramón era de doi ani șeful secției, atâta timp cât Joe Cicero fusese în viață nu simțise cu adevărat că deține funcția.

Bătrânul murise urât. Cancerul se menținuse în remisie o perioadă lungă și agonizantă. Își păstrase biroul din Lubianka până în ultima zi. Spectrul său prezidase fiecare ședință a șefilor de secție, iar Ramón se împiedicase mai tot timpul de voința și înverșunarea lui, până la final.

– La revedere, Joe Cicero. Diavolul te poate lua acum.

Ramón zâmbi și simți că i se crapă buzele de frig.

Se întoarse cu spatele la mormânt. Mașina lui era ultima rămasă sub șirul de tise înalte și întunecate. La gradul său, Ramón avea acum o Ceaika neagră și un caporal drept șofer. Acesta îi deschise portiera. Ramón se instală pe bancheta din spate și își scutură cu mănușile fulgii de zăpadă de pe umeri.

– Înapoi la birou, zise el.

Caporalul conducea repede, dar cu pricepere, iar Ramón se relaxă și privi străzile Moscovei desfășurându-se în fața steagului departamental al caroseriei negre și strălucitoare a mașinii Ceaika.

Ramón iubea Moscova. Iubea marile bulevarde pe care Iosif Stalin le construise după Marele Război Patriotic. Iubea liniile clasice simple ale unor clădiri și contrastul strălucitor al celor în stil rococo de-a lungul liniei de zgârie-nori pe care Stalin le construise și care dominau cu stelele lor roșii. Conceptul de gigantism sovietic îl încânta. Conduseră pe lângă statuile masive din bronz ale eroilor neamului, siluete monstruoase de bărbați și femei mărșăluind împreună, ținând în mâini arme semiautomate și seceri și ciocane, înălțând steagul socialist și steaua roșie.

Nu se vedea nici o reclamă comercială, nici un îndemn să bei Coca-Cola, sau să fumezi Marlboro, sau să investești la Asigurările Prudential și să citești *The Sun*. Aceasta era diferența cea mai pregnantă dintre orașele Mamei Rusia și cele ale Vestului capitalist tâmpit și mercantil. Ramón considera jignitor ca un popor să fe îmbiat să consume bunuri atât de neînsemnate sau capacitatea de producție a națiunii să fie deturnată de la esențial spre trivial.

De pe locul din spate al Ceaikăi privi poporul rus și simți o mulțumire îndreptățită. Era un popor organizat și dedicat binelui Statului, binelui celor mulți, iar nu individului. Îi observă, răbdători și obedienți, așteptând în stațiile de autobuz, așteptând în fața magazinelor cu alimente, ordonați și înregimentați.

Îi compară cu poporul american. America, puerila națiune irascibilă, unde fiecare om se ridica împotriva celuilalt; unde avariția era considerată cea mai mare virtute; unde răbdarea și subtilitatea erau socotite cele mai mari vicii. Mai exista, oare, în istorie, vreo națiune care să fi pervertit idealul de democrație până în punctul în care libertatea și drepturile individului să devină o tiranie pentru restul societății? Mai exista, oare, vreo națiune care să își glorifice într-atât criminalii – Bonnie și Clyde,

Al Capone, Billy the Kid, Mafia, lorzii negri ai drogurilor? Oare Rusia sau oricare alt guvern responsabil ar emascula sau încătuşa forţele armate cu asemenea reguli transparente sau dezbateri publice?

Ceaika se opri la semafor. Era singurul vehicul pe vasta magistrală, în afară de două autobuze publice. Dacă fiecare american avea propriul automobil, nu vedeai asemenea proprietăţi inutile în societatea rusă. Ramón privi pietonii traversând strada în rânduri organizate, prin faţa maşinii sale. Chipurile erau frumoase şi inteligente, expresiile răbdătoare şi rezervate. Hainele lor nu aveau nimic din excentricitatea atât de evidentă pe fiecare stradă americană. În afară de uniformele militare, hainele bărbaţilor şi femeilor erau sobre şi conservatoare.

Prin comparaţie cu acest popor educat şi înţelept, americanii erau toţi agramaţi. Până şi muncitorii din colhozurile ruseşti îl puteau cita pe Puşkin. Cărţile clasice erau printre cele mai căutate produse pe piaţa neagră. În orice zi ai fi vizitat cimitirul de la mănăstirea Alexander Nevski din Leningrad, ai fi găsit mormintele lui Dostoievski şi Ceaikovski acoperite cu flori proaspete, tribut zilnic al oamenilor obişnuiţi. Prin contrast, jumătate din absolvenţii americani de liceu, mai ales cei de culoare, aveau abilităţi de citire doar atât cât să urmărească replicile dintr-o revistă de benzi desenate cu Batman.

Aici însă se vedeau rezultatele a aproape şaizeci de ani de revoluţie socialistă. O societate structurată şi subtil stratificată, discretă şi protejată în profunzime. Ramón adesea o compara cu păpuşile Matrioşka din magazinele pentru turişti Beriozka, acele siluete umane frumos pictate, care se potriveau una în cealaltă, straturile exterioare protejând şi ascunzând preţiosul nucleu.

Până şi economia rusească era înşelătoare pentru ochiul occidental. Americanii vedeau cozile la alimente şi lipsa de bunuri de consum din uriaşele magazine universale GUM, iar în naivitatea minţii lor simple le socoteau drept semnul unui sistem eşuat sau cel puţin suferind. Ascunsă privirii lor era

economia internă a maşinii militare de producţie. O structură vastă, eficientă şi viguroasă care nu numai că egala, ci chiar o depăşea de departe pe omoloaga sa americană capitalistă.

Ramón zâmbi, gândindu-se la povestea astronautului american, cocoţat în capsula din nasul rachetei ce aştepta lansarea şi care, întrebat de echipa de control de la sol dacă ceda nervos, a răspuns: „Cum te-ai simţi să stai în vârful eforturilor a o mie de muncitori de rând?" Nu erau muncitori de rând în industria de armament rusă. Erau numai cei mai buni.

Cam în acelaşi fel, nu exista nici o abatere de la „şansele egale" la educaţie sau muncă, sau respingeri de la IBM sau GM, eşaloanele superioare ale militarismului rus. Erau numai cei mai buni. Ramón era conştient de faptul că era unul dintre ei, unul dintre cei mai buni.

Se îndreptă în scaun când Ceaika intră în Piaţa Dzerjinski şi trecu pe lângă statuia eroică a fondatorului organizaţiei securităţii de stat pe piedestalul său şi urcă dealul către edificiul elegant, dar substanţial, Lubianka.

Şoferul coti pe strada mai îngustă, ce trecea prin spatele cartierului general, şi parcă în rândul altor maşini KGB, pe locurile rezervate lor. Ramón aşteptă să i se deschidă portiera, traversă strada către intrarea din spate şi păşi în clădire prin uşile cu grilaj din fier masiv.

În faţa lui, la punctul de control, se aflau alţi doi ofiţeri KGB. Îşi aşteptă rândul pentru libera trecere. Căpitanul de securitate era meticulos şi sârguincios. Compară de trei ori trăsăturile lui Ramón cu cele din fotografia de pe documentul de identitate, înainte să îi permită să semneze în registru.

Ramón urcă la etajul doi cu liftul antic din geam gravat şi bronz şlefuit. Liftul şi candelabrele erau relicve din vremurile prerevoluţionare, când clădirea fusese o ambasadă străină.

Secretara lui luă poziţia de drepţi lângă masă atunci când intră în birou şi îl salută în timp ce îşi atârnă mantaua în cuierul de la uşă.

– Bună dimineaţa, tovarăşe colonel.

Văzu că în timpul nopții își pusese părul pe bigudiuri și își făcuse cârlionți strânși. Îl prefera desfăcut și moale. Ochii Katrinei erau migdalați, o moștenire de la vreun îndepărtat strămoș tătar. Avea douăzeci și patru de ani, văduva unui pilot de încercare din forțele aeriene, care murise pilotând prototipul unei noi serii de MiG-27.

Katrina arătă spre cutia de carton de pe colțul biroului ei.

– Ce să fac cu astea, tovarășe colonel?

Fata deschise cutia, iar Ramón aruncă o privire spre conținutul ei. Era ceea ce mai rămăsese din viața generalului Cicero. Secretara golise sertarele biroului care acum aparținea, în sfârșit, numai lui Ramón.

În afară de stiloul Parker placat cu aur și de un portofel de piele, în cutie nu se afla nici un obiect personal. Ramón luă portofelul și îl deschise. În compartimente găsi câteva forografii. În fiecare dintre ele Joe Cicero poza cu un lider african celebru, Nyerere, Kaunda, Nkrumah.

Aruncă portofelul înapoi în cutie, iar mâna lui se atinse de degetele fine și palide ale Katrinei. Fata tremură ușor și o auzi inspirând adânc.

– Du-o jos la Arhivă. Ia o chitanță pentru ele, ordonă el.

– Imediat, tovarășe colonel.

Era o femeie atrăgătoare, cu talie subțire și șolduri largi, plăcute. Desigur, avea permis de acces la documente dintre cele mai secrete, iar Ramón înregistrase cu meticulozitate relația sa în agendă. Relația lor avea aprobarea tacită a șefului de departament. Apartamentul ei oferea o bază convenabilă pentru el atunci când se afla la Moscova, chiar dacă fata împărțea două camere cu părinții și fratele mai mic, în vârstă de trei ani.

– Pe biroul dumitale se află o telegramă, tovarășe colonel, zise Katrina cu o voce răgușită, în timp ce ridică iute cutia.

Obrajii ei încă mai erau viu colorați de la scurtul contact fizic. Ramón simți o undă de regret că trebuia să plece din Moscova la miezul nopții. Petrecea în medie câteva zile pe lună

în oraşul-mamă. O vedea pe Katrina atât de puţin, încât atracţia faţă de ea era încă proaspătă chiar şi după doi ani.

Probabil că îi citise gândurile, căci fata îşi coborî vocea şi vorbi şoptit:

– Iei cina la apartament, înainte să pleci? Mama a găsit nişte cârnaţi excelenţi şi o sticlă de votcă.

– Foarte bine, micuţo, se arătă el de acord, apoi intră în birou.

Cutia cu telegrama se afla pe biroul lui, iar el îşi desfăcu nasturii tunicii şi rupse sigiliul de securitate pe care departamentul de cifrare îl pusese.

Când citi numele de cod Trandafirul Roşu, simţi cum îi creşte pulsul. Lucrul acesta îl supăra.

Trandafirul Roşu era un simplu agent, ca sute de alţi agenţi aflaţi sub controlul său. Dacă ar îngădui oamenilor să-l impresioneze, n-ar mai fi fost la fel de eficient. Chiar şi aşa, când ridică dosarul Trandafirul Roşu de pe birou, fu izbit dintr-odată de imaginea unei fete goale întinse pe o stâncă neagră lângă un izvor de munte spaniol. Imaginea era extraordinar de vie, până la albastrul indigo profund al ochilor ei.

Deschise dosarul şi văzu dintr-o privire că era raportul asupra radarelor navale sud-africane pe care îl ceruse. Venise pe ruta ambasadei londoneze. Dădu din cap mulţumit, apoi îşi consultă agenda. Cu ea deschisă în faţă, ridică receptorul intercomului departamentului şi sună la Arhivă.

– O copie. Nume de referinţă „Protea", numărul 1178. Urgent, vă rog.

În timp ce aşteptă să primească documentul, se ridică de la birou şi merse la fereastră. Privelişte a era suficient de neobişnuită ca să îi stârnească interesul. Dincolo de statuia fondatorului privi peste pădurea de clădiri, până la domurile colorate în formă de ceapă ale Catedralei Sf. Vasile şi până la zidurile Kremlinului.

Încă era tulburat de amintirile pe care telegrama Trandafirului Roşu i le trezise. În cursul logic al gândurilor, mintea

lui zbură la călătoria care va începe pentru el la miezul nopții la aeroportul Șeremetievo și la copilul care îl aștepta la capătul călătoriei.

Nu îl mai văzuse pe Nicholas de mai bine de două luni. Cu siguranță mai crescuse și probabil că vorbea mult mai fluent. Vocabularul său era destul de neobișnuit pentru vârsta lui. Mândria paternă era o emoție burgheză, iar Ramón se străduia să o suprime. Nu ar fi trebuit să stea să viseze la fereastră, când era atât de multă treabă de făcut. Se uită la ceas. În patruzeci și opt de minute era programată o ședință al cărei rezultat avea să îi afecteze vital cariera în următoarea decadă.

Se întoarse la birou și din sertarul de sus își scoase notițele pentru ședință. Katrina le dactilografiase la două rânduri. Răsfoi paginile și își dădu seama că încă mai știa totul pe dinafară. Memorase totul cuvânt cu cuvânt. Dacă recitea nu ar fi făcut altceva decât să afecteze spontaneitatea prezentării. Puse deoparte raportul.

În acel moment se auzi un ciocănit în ușă, iar Katrina o deschise ca să îl introducă pe funcționarul de la Arhivă. Ramón semnă în registru pentru copia printată, iar după ce Katrina și funcționarul plecară, desfăcu plicul și așeză documentul pe masă.

Protea era numele de cod al unui alt agent sud-african de-al său. Numele său adevărat era Dieter Reinhardt, de naționalitate germană, născut la Dresda în 1930. Tatăl său fusese comandant pe unul dintre submarinele amiralului Doenitz. După divizarea Germaniei, Reinhardt se înrolase ca ofițer cadet în tânăra marină a Republicii Democrate Germane, iar doi ani mai târziu fusese recrutat de KGB.

Ulterior, „evadarea" sa de partea cealaltă a Zidului Berlinului fusese personal orchestrată de Joe Cicero. Reinhardt și soția sa emigraseră în Africa de Sud în 1960, iar după ce devenise cetățean sud-african naturalizat, se alăturase marinei sud-africane și avansase până la gradul de comandant. În acel

moment era şef la unitatea de Transmisiuni de la cartierul general din buncărul de comandă de la mina Silver.

Documentul era o copie a raportului pe care îl făcuse cu trei ani mai devreme în legătură cu lanţul de radare Siemens de la mina Silver.

Ramón puse raportul de la Trandafirul Roşu lângă cel Protea şi începu să compare informaţie cu informaţie, paragraf cu paragraf. Zece minute mai târziu se declară mulţumit că acestea coincideau, în general şi în detaliu.

Integritatea lui Protea era de cel mai înalt nivel. Fusese testat în repetate rânduri de-a lungul deceniului şi fusese cu mult timp în urmă catalogat Clasa I, sursa de cea mai înaltă categorie.

Trandafirul Roşu abia trecuse de prima verificare de securitate. Putea fi acum considerată activă şi i se dădu categoria Clasa III. După aproape patru ani de pregătire bine organizată, Ramón considera preţul acceptabil. Zâmbi spre portretul lui Leonid Brejnev de pe peretele opus, iar secretarul general îl privi solemn pe sub sprâncenele lăsate.

Katrina îl sună pe linia privată.

– Tovarăşe colonel, eşti aşteptat la ultimul etaj în şase minute.

– Mulţumesc, tovarăşă. Te rog să vii să asişti la distrugerea documentelor.

Fata rămase lângă el în timp ce vârî copia raportului Protea în aparatul de tocat hârtie, apoi contrasemnă intrarea în agenda sa, ca să confirme distrugerea.

Îl privi încheindu-şi nasturii de la tunică şi aranjându-şi în oglinda mică de pe perete setul de panglici ale medaliilor de pe piept. Îi înmână apoi hârtiile cu notiţe pentru şedinţă.

– Succes, tovarăşe colonel.

Stătu aproape de el, cu faţa ridicată.

– Mulţumesc.

Se îndepărtă de ea fără să o atingă: niciodată în birou.

*

Ramón aşteptă singur în sala securizată de conferinţe de la ultimul etaj. Îl făcuseră să aştepte zece minute. Pereţii încăperii erau acoperiţi numai cu tencuială, vopsită în alb. Nu existau lambriuri care să poată ascunde un microfon. În afară de portretele obligatorii ale lui Lenin şi Brejnev, nu exista nici un alt decor. Douăsprezece scaune se aflau la masa lungă de conferinţă, iar Ramón aşteptă cele zece minute aşezat pe unul dintre ele.

În cele din urmă, uşa dinspre biroul directorului se deschise.

Generalul Iuri Borodin era şeful Directoratului Patru. În noua sa funcţie, Ramón îi raporta direct. Era un septuagenar scund, îndesat şi cu părul cărunt, un bărbat prudent şi prefăcut, îmbrăcat într-un costum frumos cu dungi. Ramón îl admira şi îl venera.

Bărbatul care îl urmă în sala de conferinţe merita un respect chiar şi mai mare. Era mai tânăr decât Borodin, abia trecuse de cincizeci de ani, şi totuşi era deja membru al Prezidiului Sovietului Suprem şi ministru adjunct de externe.

Raportul lui Ramón provocase o reacţie mai puternică decât anticipase. Era invitat să îşi apere punctul de vedere în faţa unuia dintre cei o sută de bărbaţi influenţi ai Rusiei.

Aleksei Iudenici era scund şi slab, dar avea privirea aprigă şi pătrunzătoare a unui mistic. Strânse scurt mâna lui Ramón şi îl privi în ochi preţ de câteva clipe atunci când Borodin îi prezentă, apoi ocupă locul din capul mesei, cu cele două ajutoare ale sale la stânga şi la dreapta.

– Ai idei novatoare, tinere, începu el abrupt, iar alegerea adjectivelor nu era în mod necesar un compliment. Tinereţea nu era o resursă pe care Ministerul de Externe să se bazeze în defavoarea politicilor tradiţionale verificate. Doreşti să abandonezi sprijinul mişcărilor de eliberare din sudul Africii – Congresul Naţional African şi Partidul Comunist Sud-African – şi al luptei armate din sudul Africii în general.

– Cu respect, tovarăşe director, răspunse Ramón cu atenţie, nu aceasta este intenţia mea.

– Atunci ți-am citit greșit prezentarea. Nu ai afirmat că ANC s-a dovedit a fi organizația de gherilă cea mai ineptă și mai neproductivă din istoria modernă?

– Am subliniat motivele acestei afirmații, precum și maniera în care greșelile anterioare pot fi rectificate.

Iudenici se încruntă și întoarse o foaie a copiei raportului său.

– Continuă. Explică-mi de ce lupta armată nu ar trebui să se petreacă în Africa de Sud așa cum s-a întâmplat, de exemplu, în Algeria.

– Există diferențe fundamentale, tovarășe ministru. Coloniștii din Algeria, *pieds-noir,* au fost francezi, iar în Franța se poate ajunge cu barca peste Mediterană. Afrikaanderul alb nu are o astfel de rută de evadare. Stă cu spatele la Oceanul Atlantic. Trebuie să lupte. Africa este pământul lui natal.

– Da, încuviință Iudenici. Continuă.

– Gherilele FLN din Algeria au fost unite de Islam și de o limbă comună. Purtau un război sfânt, jihadul. Pe de altă parte, negrii africani nu sunt atât de inspirați. Ei sunt divizați de limbă și de dușmăniile tribale. ANC, bunăoară, este aproape în exclusivitate o organizație tribală xhosa, care exclude din rândurile ei tribul cel mai numeros și mai puternic, zulu.

Iudenici ascultă timp de cincisprezece minute fără să îl întrerupă. Privirea sa nu se dezlipi nici o clipă de la chipul lui Ramón. Când în cele din urmă Ramón termină de vorbit, îl întrebă încet:

– Atunci ce alternativă propui?

– Nu este o alternativă. Ramón scutură din cap. Desigur că insurgența armată trebuie să continue. Bărbați mai tineri, mai inteligenți și mai dedicați se înscriu în rândurile ei, oameni ca Raleigh Tabaka. Împreună cu ei s-ar putea ca în viitor să repurtăm succese mult mai mari. Ceea ce propun este o anexă la luptă, un atac economic violent, o serie de boicoturi și sancțiuni economice...

– Nu avem contacte economice cu Africa de Sud, sublinie Iudenici cu bruscheţe.

– Propun să-i lăsăm pe cei mai mari duşmani ai noştri să facă treaba în locul nostru. Propun să orchestrăm în America şi Europa Occidentală o campanie de distrugere a economiei sud-africane. Să îi lăsăm pe duşmanii noştri să pregătească terenul şi să sădească seminţele revoluţiei. Noi vom culege recolta.

– Cum sugerezi să procedăm?

– Ştiţi că am reuşit să ne infiltrăm în Partidul Democrat din Statele Unite. Avem acces la cele mai înalte niveluri posibile din media americană. Influenţa noastră în organizaţii precum NAACP şi Fundaţia Trans Africa este generalizată. Propun să facem ca Africa de Sud şi apartheidul să fie motiv de revigorare a stângii americane. Ei caută o cauză care să îi unească. Le vom oferi acea cauză. Vom transforma Africa de Sud într-o chestiune politică locală în Statele Unite ale Americii. Negrii americani se vor alătura în grup şi, pentru a-şi asigura voturile lor, Partidul Democrat îi va urma. Vom orchestra o campanie în ghetourile şi în campusurile americane pentru sancţiuni mandatorii severe care vor distruge economia sud-africană şi vor duce la căderea guvernului său, incapabil să se mai protejeze sau să îşi mai menţină în teren forţele de ordine. Când lucrul acesta se va întâmpla, vom interveni noi şi vom instala un guvern-marionetă.

Rămaseră tăcuţi o vreme, contemplând această viziune surprinzătoare. Aleksei Iudenici tuşi şi întrebă încet:

– Cât vor costa toate acestea – în termeni financiari?

– Miliarde de dolari, recunoscu Ramón şi, când expresia lui Iudenici se înăspri, continuă: Miliarde de dolari *americani*, tovarăşe ministru. Vom lăsa Partidul Democrat să dea tonul, iar poporul american să tragă ponoasele.

Ministrul Iudenici zâmbi pentru prima dată în acea după-amiază. Discuţiile continuară încă două ore, înainte ca Iuri Borodin să sune după ajutorul său.

– Votcă, zise el.

Sticla sosi pe o tavă de argint, acoperită de o crustă groasă de gheață de la congelator.

Aleksei Iudenici făcu primul dintre numeroasele toasturi care aveau să urmeze.

– Pentru Partidul Democrat al Americii!

Râseră și își goliră paharele, își strânseră mâinile și se bătură unii pe alții pe spate.

Directorul Borodin se apropie încet, până când el și Ramón ajunseră umăr la umăr. Era un gest care nu scăpă nici unuia dintre cei prezenți. Se alinia practic strălucitului său tânăr subordonat.

Apartamentul Katrinei se afla într-una din zonele mai plăcute ale orașului. De la fereastra dormitorului ei se vedea Parcul Gorki și locul de joacă. În depărtare marea roată, luminată de o puzderie de beculețe, se învârtea încet pe fondul unor nori cenușii atunci când Ramón ieși din mașina Ceaika și intră pe ușa principală a blocului.

Era o relicvă a Rusiei țariste anterevoluționare, o clădire ca un tort, în stil rococo. Nu exista lift, iar Ramón urcă pe scări până la etajul șase. Mișcarea îl ajută să înlăture aburii de votcă.

Mama Katrinei pregătise cârnați groși de porc cu garnitură de varză – întotdeauna varză. Întregul bloc mirosea a varză fiartă.

Părinții Katrinei îl tratau pe Ramón cu un respect servil. Mama ei îi oferi porția cea mai mare de cârnați, în vreme ce Katrina îi turna votcă în pahar. După ce mâncară, părinții Katrinei luară cu ei copilul și plecară la vecini ca să se uite la televizor, lăsându-i discret pe Ramón și pe Katrina să își ia rămas-bun.

– O să îmi fie dor de tine, șopti Katrina în timp ce îl conduse spre patul de o singură persoană din micul ei dormitor și lăsă fusta costumului să îi cadă în jurul gleznelor. Te rog să te întorci repede.

Aveau o oră la dispoziție înainte ca Ramón să plece la aeroport. Pielea ei era fină ca mătasea la atingere. Mici vinișoare

albastre se întindeau dinspre sfârcurile mari roz-maronii. Aveau suficient timp pentru ca Ramón să o facă să se simtă bine.

Îi mai lăsă putere numai cât să se împleticească până la uşă. Breteaua halatului îi atârna peste umerii lipsiţi de vlagă, iar buclele ei îngrijite atârnau acum în dezordine.

La uşă, se lipi de el şi îl sărută lung.

– Întoarce-te curând la mine, te rog. Oh, te rog!

La acea oră din noapte traficul era foarte redus pe drumul spre aeroport, numai câteva camioane militare. Călătoria dură mai puţin de o jumătate de oră.

Ramón călătorea atât de frecvent, încât descoperise o metodă proprie pentru minimizarea efectelor adverse ale zborului. Nu mânca şi nici nu bea alcool în timpul acestuia şi se educase să doarmă în orice împrejurări. Un om care putea dormi pe rocă etiopiană zgrumţuroasă, la o temperatură de patruzeci şi două de grade, sau într-o seră din pădurea tropicală ploioasă din America Centrală, cu centipede târându-se pe pielea sa, putea de asemenea să doarmă şi pe un scaun incomod al unui avion de pasageri Iliuşin.

Deşi soarele strălucea din plin şi îi umezi cămaşa sport de-a lungul şirei spinării şi la subraţ, după ceasul său era miezul unei nopţi de iarnă la Moscova, şi nu o parfumată amiază în Caraibe, atunci când coborî din avion pe aeroportul José Marti din Havana. Schimbă aparatul de zbor, un Dakota vechi cu elice care îl duse până la Cienfuegos.

Cărându-şi propria valiză de la aeroport, se tocmi cu şoferul unuia dintre taxiurile vechi care stăteau în rând la „Piqueras" şi porni spre cantonamentul militar de la Bonaventura.

În drum ocoliră apa scânteietoare a Bahía de Cochinos şi trecură pe lângă muzeul dedicat invaziei din Golful Porcilor. Întotdeauna se simţea copleşit de un sentiment de mulţumire atunci când îşi amintea de rolul pe care îl jucase în umilirea salutară a barbarilor americani.

Era după-amiaza târziu când taxiul îl lăsă la porţile taberei Bonaventura. Activitatea zilei se apropia de final şi coloanele

regimentului de paraşutişti Che Guevara mărşăluiau către cazarmă. Erau trupe de elită, antrenate pentru misiuni de desant în orice teatru de război din lume, dar de la ultima întâlnire a Politburo-ului din Havana exersau şi se pregăteau pentru plecarea în Africa.

Ramón se opri ca să urmărească una dintre unităţi trecând pe lângă el. Bărbaţi şi femei tinere cântau unul dintre cântecele revoluţionare pe care şi le amintea atât de bine din zilele cumplite petrecute în munţii Sierra Maestra. „Pământul celor fără de pământ" era titlul lui, iar versurile îi făcură pielea ca de găină, chiar dacă trecuse atât de mult timp. Îşi arătă permisul la poarta către dormitoarele ofiţerilor căsătoriţi.

Ramón era îmbrăcat cu o cămaşă sport, pantaloni subţiri din bumbac şi sandale în picioare, dar sergentul de la poartă îl salută cu profund respect atunci când îi recunoscu numele şi gradul. Ramón era unul dintre cei optzeci şi doi de eroi. Numele lor erau pomenite în sălile de clasă şi cântate în *bodegas*.

Căsuţa lui era una dintr-un şir de locuinţe identice cu două dormitoare, cu acoperişul plat şi cu pereţi din chirpici, de sub linia de palmieri ce străjuia plaja. Apele calme ale Golfului Porcilor străluceau printre tulpinile lungi şi curbate ale palmierilor.

Adra Olivares măturа veranda îngustă din faţă, dar când ajunse la o sută de paşi îşi ridică privirea, iar expresia ei deveni una neutră.

– Bine ai venit, tovarăşe colonel, spuse ea calmă, atunci când Ramón păşi pe verandă şi, deşi îşi coborî privirea, nu îşi putu ascunde teama din ochi.

– Unde este Nicholas? întrebă el, lăsându-şi valiza pe podeaua de ciment, iar drept răspuns ea îşi îndreptă privirea înspre plajă.

La marginea apei zburda un grup de copii. Ţipetele lor vesele de încântare răsunau dincolo de foşnetul vântului în frunzele de palmieri. Copiii purtau cu toţii costume de baie, iar trupurile lor erau închise la culoare şi lucioase de la soare şi apă.

Nicholas stătea puțin aparte de ceilalți copii, iar Ramón își simți inima sărindu-i în piept atunci când își recunoscu fiul. Numai în ultimul an începuse să se gândească la el în acest fel. Înainte fusese numai „copilul", iar în rapoartele oficiale fusese „copilul Trandafirului Roșu". Fără veste devenise „fiul meu", dar numai în mintea lui. Cuvintele nu erau niciodată rostite sau scrise.

Ramón coborî treptele de la veranda căsuței și se îndreptă printre palmieri către plajă. Când ajunse la dig se opri, se așeză pe zid și își privi fiul.

Nicholas avea numai trei ani. Pentru vârsta lui era precoce și bine dezvoltat fizic. Avea să crească înalt; deja membrele sale erau lungi și neastâmpărate, fără urmă de grăsime de bebeluș. Stătea sprijinit pe un picior, cu greutatea lăsată pe el, cu mâna pe o coapsă într-o postură care îți amintea de *David* al lui Michelangelo.

Interesul lui Ramón pentru copil se trezise numai după ce devenise limpede că era excepțional de inteligent. Rapoartele educatorului său de la grădinița taberei fuseseră euforice. Desenele și limbajul său erau cele ale unui copil mult mai mare. Până atunci Ramón nu luase activ parte la creșterea copilului. Făcuse aceste aranjamente pentru Adra Olivares și Nicholas prin intermediul DGA, în Havana. Adra era acum locotenent în organizația securității de stat.

Ramón aranjase inclusiv acest lucru. Era necesar să aibă grad de ofițer ca să se poată califica pentru una dintre căsuțele din Buenaventura, iar Nicholas să urmeze creșa și școala primară militară.

În primii doi ani Ramón nu văzuse copilul, deși diferitele rapoarte de la clinica militară și de la departamentul de educație ajunseseră pe biroul lui atunci când își pregătea depeșele pentru Trandafirul Roșu. În cele din urmă aceste rapoarte și fotografiile care le însoțeau îi stârniră interesul. Făcuse călătoria din capitală spre Buenaventura.

Copilul păruse să îl recunoască imediat. Se ascunsese după picioarele Adrei şi se uitase la Ramón temător. Ultima dată când îşi văzuse tatăl, fusese în clinica militară Buenaventura, atunci când Ramón regizase scena cu înecul în faţa camerei, pentru a sili Trandafirul Roşu să accepte colaborarea. În acel moment Nicholas avea numai câteva săptămâni. Era imposibil să îşi amintească incidentul – şi totuşi, reacţia lui faţă de Ramón fusese prea intensă ca să fie pură coincidenţă.

Ramón fusese luat prin surprindere de propria reacţie la teroarea copilului. Se obişnuise ca oamenii să tremure în preajma lui. Rareori era nevoie să apeleze la vreo demonstraţie de cruzime ca să provoace teamă celor din jurul lui, dar de data aceasta era diferit.

În afară de mama lui şi de vărul Fidel, nu avusese sentimente faţă de nici o persoană. Întotdeauna socotise că acesta era unul dintre marile lui atuuri. Să fie aproape insensibil la aspectele sentimentale sau emoţionale. Lucrul acesta îi îngăduia să ia deciziile corecte şi să se bazeze excesiv pe raţiune şi pe logică. Dacă era necesar, era în stare să sacrifice fără să clipească un vechi camarad de arme fără să aibă mai târziu mustrări de conştiinţă. Putea să fie tandru şi să facă dragoste cu o femeie frumoasă şi, câteva ore mai târziu, fără nici o urmă de ezitare, să ordone execuţia ei. Se educase să trăiască dincolo de orice slăbiciune lumească. Se formase şi se călise devenind unul dintre oamenii de oţel ai lui Lenin şi ascuţise lama puterii şi a determinării lui până o transformase într-o teribilă armă infailibilă – apoi, fără veste, descoperise această slăbiciune în metalul sufletului său.

„O slăbiciune minusculă, se consolă el, aşezându-se pe dig în lumina strălucitorului soare din Carraibe, privind copilul. Doar o fisură cât un fir de păr pe lamă şi numai pentru că este o parte din mine. Sânge din sângele meu, carne din carnea mea şi speranţa mea de nemurire."

Îşi reaminti episodul din clinica militară. Revăzu cu ochii minţii copilul zvârcolindu-se în strânsoarea doctorului şi reauzi ţipetele ascuţite de groază şi respiraţia înecată de durere pe când

ridica micul cap ud din apele bazinului. Nici nu clipi în fața acestei amintiri.

„A fost necesar în acel moment, gândi el. Niciodată să nu regreți acțiunea puternică, necesară, fapta de oțel."

Copilul se opri și ridică o scoică din nisipul de la picioare. O întoarse în mâini și își aplecă ușor capul ca să examineze fragmentul iridiscent perlat.

Cârlionții lui Nicholas erau întunecați și, deși îmbibați cu sare de mare, scânteiau roșiatic în lumina soarelui. Moștenise multe trăsături de la mama lui. Până și Ramón putea recunoaște nasul fin și clasic și linia dulce a bărbiei. Ochii verzi erau însă ai lui Ramón.

Dintr-odată copilul duse mâna spre spate și aruncă scoica cu putere. Aceasta sări pe apa nemișcată, lăsând o serie de cerculețe mici acolo unde atingea suprafața. Apoi Nicholas se întoarse și începu să se plimbe singur pe țărmul apei, dar în acel moment se auzi un țipăt în rândul grupului de copii de pe plajă. Una dintre fetițe fusese doborâtă la pământ, iar acum urla întinsă pe nisip.

– Nicholas!

Cu un oftat răbdător, Nicholas se întoarse la ea și o ridică în picioare. Era un drăcușor drăguț de fetiță, cu nisip pe unul dintre obraji și lacrimile șiroindu-i din ochii negri imenși. Costumul îi alunecase spre genunchi dând la iveală linia dintre fesele ei roz și grăsuțe.

Nicholas îi ridică costumul, redându-i demnitatea și aproape săltând-o de la pământ în timp ce făcea asta, apoi o luă de mână și o conduse spre apă. Îi spălă nisipul de pe obraz și îi șterse lacrimile din ochi. Fata suspină convulsiv o ultimă dată și se opri din urlat.

Îl luă pe Nicholas de mână și țopăi alături de el pe plajă.

– O să te duc înapoi la mama ta, îi spunea Nicholas, apoi își ridică privirea și îl văzu pe tatăl lui. Se opri brusc și se zgâi la el.

Ramón văzu expresia de teroare din ochii lui, pe care o ascunse imediat. Nicholas își ridică atunci bărbia într-un gest sfidător, iar chipul îi deveni lipsit de expresie.

Lui Ramón îi plăcu ceea ce văzu. Era bine că băiatul simțea teamă, căci teama era baza respectului și a supunerii. Era, de asemenea, bine că își putea controla și ascunde acea teamă. Abilitatea de a ascunde teama era una dintre calitățile unui conducător. Deja dădea dovadă de o forță și o determinare care depășea mult anii lui fragezi.

„Este fiul meu", gândi Ramón și ridică o mână într-un gest de comandă.

– Vino aici, băiete, zise el.

Fetița făcu un pas înapoi. Dădu apoi drumul mâinii lui Nicholas și o luă la fugă pe plajă, țipând din nou, de data aceasta după mama ei. Ramón nici măcar nu privi în direcția ei. Adesea avea acest efect asupra copiilor.

Nicholas se încordă vizibil și se supuse voinței tatălui său.

– Bună ziua, *padre.* Își întinse mâna solemn.

– Bună ziua, Nicholas. Ramón strânse mâna întinsă. Învățase copilul să strângă mâna ca un bărbat, dar Adra îl învățase apelativul *padre.* Nu ar fi trebuit să accepte aceasta, dar era mulțumit că până la urmă se întâmplase astfel. Faptul că i se adresase cu „tată" îi atingea totuși o coardă sensibilă, dar era o indulgență pe care și-o putea permite. Și așa își îngăduia destul de puține.

– Stai aici. Ramón indică zidul de lângă el, iar Nicholas se cățără și se așeză cu picioarele atârnând.

Rămaseră tăcuți o vreme. Ramón nu încuraja sporovăiala copilărească. Când în cele din urmă întrebă „Ce ai mai făcut?", Nicholas răspunse cu un aer serios.

– Am fost la școală în fiecare zi.

– Ce anume te învață la școală?

– Facem sport și învățăm și cântece revoluționare. Nicholas se gândi ceva mai mult. Și pictăm.

Rămaseră din nou tăcuți, când Nicholas adăugă:

– După-amiezile înotăm şi jucăm fotbal, iar seara o ajut pe Adra la treburile casei. Apoi ne uităm la televizor împreună.

Avea trei ani, îşi reaminti Ramón. Un copil occidental căruia i se punea aceeaşi întrebare ar fi răspuns: „Nimic" sau „Chestii". Nicholas vorbise ca un bărbat, ca un om matur.

– Ţi-am adus un cadou, îi spuse Ramón.

– Mulţumesc, *padre*.

– Nu vrei să ştii ce este?

– Mi-l vei arăta tu, sublinie Nicholas. Atunci o să ştiu ce este.

Era modelul de plastic al unei pistol automat AK47. Deşi era o miniatură, era perfect ca detalii, cu un încărcător detaşabil care era plin cu gloanţe metalice cu vopsea. Ramón îl cumpărase dintr-un magazin de jucării în ultima sa vizită la Londra.

Ochii lui Nicholas străluciră când îl ridică la umăr şi ţinti către plajă. În afară de primul fior de teamă, era unica emoţie reală pe care o arătase de la sosirea lui Ramón. Când apăsă pe trăgaci, jucăria scoase un zăngănit puternic.

– Este foarte frumoasă, zise Nicholas. Mulţumesc, *padre*.

– Este o jucărie bună pentru un fiu brav al revoluţiei, îi spuse Ramón.

– Eu sunt un fiu brav al revoluţiei?

– Vei fi într-o zi, îi spuse Ramón.

– Tovarăşe colonel, este vremea pentru baia copilului, interveni Adra sfioasă.

Îl luă pe Nicholas, străbătură veranda şi intrară în casă. Ramón rezistă tentaţiei de a-i urma. Nu era firesc să ia parte la un ritual domestic atât de burghez. În schimb se aşeză la masa mică de la un capăt al verandei, unde Adra pregătise o cană cu suc de lămâie şi o sticlă de rom Havana Club, indiscutabil cel mai bun rom din lume.

Ramón îşi prepară un *mojito* şi alese un trabuc din cutia de pe masă. Fuma numai când era acasă, în Cuba, şi atunci numai trabucuri de lux Miguel Fernandez Roig, iar Adra ştia asta. Ca şi Havana Club, erau cele mai bune din lume. Luă paharul înalt

cu margine de zahăr și trabucul și se așează pe scaun, apoi privi cum apusul transformă apele golfului într-un auriu însângerat.

Din baie, auzi clipocitul și țipetele vesele ale fiului său și replicile blânde ale Adrei.

Ramón era un soldat și un pribeag pe pământ. Acesta era locul cel mai aproape de ideea de casă pe care ar fi putut-o avea vreodată. Poate copilul o făcuse să fie astfel.

Adra le servi o cină cu pui și *Moros y Cristianos*, adică „Maurii și Creștinii", un amestec de fasole neagră și orez alb. Prin intermediul DGA, Ramón aranjase un meniu preferențial pentru micuța casă. Voia ca băiatul să crească puternic și bine hrănit.

– În curând vei merge cu mine într-o călătorie, îi spuse lui Nicholas în timp ce mâncau. Peste mare. Ți-ar plăcea asta, Nicholas?

– Adra va veni cu noi?

Întrebarea îl irită pe Ramón. Nu vru să recunoască faptul că era gelos. Răspunse scurt:

– *Sí.*

– Atunci îmi va plăcea, încuviință Nicholas. Unde vom merge?

– În Spania, răspunse Ramón. Pământul strămoșilor tăi și țara în care te-ai născut.

După cină, lui Nicholas i se permise să se uite o oră la televizor. Când pleoapele acestuia căzură de somn, Adra îl duse la culcare.

Se întoarse în salonul mic, sărăcăcios mobilat, și îl întrebă pe Ramón:

– Mă vrei în noaptea asta?

Ramón aprobă dând din cap. Avea peste patruzeci de ani. Abdomenul ei era însă plat, iar coapsele ferme și puternice. Nu dăduse niciodată naștere unui copil și avea un control muscular extraordinar. La cererea lui, îl excita adesea cu un mic exercițiu. El ținea capătul unui creion obișnuit, iar ea îl rupea în două cu o încordare spasmodică a sfincterului ei vaginal.

Era expertă, una dintre cele mai naturale şi mai intuitive amante pe care le avusese vreodată – şi în plus părea îngrozită de el, fapt care sporea plăcerea amândurora.

În zori, Ramón înotă către capătul golfului, apoi se întoarse cei peste trei kilometri luptând împotriva curentului în valurile înspumate.

Când ajunse la plajă, Nicholas era pregătit pentru şcoală, iar un jeep al armatei şi şoferul aşteptau la uşa din spate a casei. Ramón purta uniformă cafenie de paraşutist, cu chipiu. Era o uniformă revoluţionară, atât de diferită de cea rusească strălucitoare, plină de şnururi roşii şi medalii. În scurta călătorie, Nicholas stătu mândru alături de el în jeep, până ce îl lăsară la grădiniţa din apropierea porţii principale.

Drumul până la Havana îi luă puţin peste două ore, căci culesul zahărului era în toi. Cerul de deasupra dealurilor era acoperit cu fumul focurilor, iar drumul era aglomerat din cauza camioanelor uriaşe încărcate cu trestie, aflate *en route* spre fabrici.

Când ajunseră în oraş, şoferul îl lăsă pe Ramón la capătul îndepărtat al vastei Plaza de la Revolución, cu obeliscul său de zece metri ridicat în memoria lui José Marti, eroul poporului, fondatorul Partidului Revoluţionar Cubanez în 1892.

Piaţa era scena multora dintre mitingurile partidului, unde mai bine de un milion de cubanezi se adunau ca să asculte discursurile lui Fidel Castro. Biroul preşedintelui se afla în clădirea Comitetului Central al Partidului Comunist Cubanez, în care El Jefe era prim-secretar.

Biroul în care îl primi pe Ramón era auster, după cum dictau principiile revoluţionare. Sub ventilatorul care se învârtea în tavan, biroul masiv era acoperit cu documente şi rapoarte de lucru. Pereţii albi erau însă lipsiţi de orice ornament, cu excepţia portretului lui Lenin, aflat în spatele biroului său. Fidel Castro veni să îl îmbrăţişeze pe Ramón.

– Zorro Dorado al meu, chicoti el de plăcere. Vulpea mea Aurie. Mă bucur să te văd. Ai lipsit prea mult timp, bătrâne camarad. Mult prea mult.

– Mă bucur că m-am întors, El Jefe.

Ramón era cu adevărat sincer. Îl avea în față pe bărbatul pe care îl respecta și îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva. De fiecare dată era impresionat de dimensiunile omului pe care îl numea Liderul. Castro străjuia deasupra lui și îl înăbuși pe Ramón în îmbrățișare. Îl ținu apoi la depărtarea brațului întins și îl cercetă cu privirea.

– Pari obosit, tovarășe. Ai muncit prea mult.

– Cu rezultate excelente, îl asigură Ramón.

– Vino, ia loc lângă fereastră, îl invită Castro. Povestește-mi tot.

Alese două trabucuri Roig din cutia de pe colțul biroului și îi dădu unul lui Ramón. Îi ținu în față lumânarea aprinsă, apoi își aprinse și el unul, înainte să se așeze pe scaunul cu spătar drept și să se aplece în față cu trabucul în colțul gurii, pufăind fumul pe lângă ea.

– Povestește-mi ce mai e nou pe la Moscova. L-ai văzut pe Iudenici?

– L-am văzut, El Jefe, iar întâlnirea a mers bine...

Ramón îi dădu raportul. Era tipic pentru ei să nu discute inutil, să sară peste orice preambul. Astfel, nici unul nu era nevoit să facă manevre pentru a obține vreo poziție sau avantaj. Ramón putea vorbi cu toată sinceritatea, fără să se teamă că va ofensa și fără să încerce să își îmbunătățească propria poziție. Poziția sa era inexpugnabilă. Erau frați de sânge și de suflet.

Sigur, Castro se putea răzgândi. Sentimentele lui se puteau schimba. Astfel fusese cazul cu Che Guevara, unul dintre cei optzeci și doi de eroi care acostaseră din *Granma*. Che căzuse în dizgrație după ce se arătase a fi în dezacord cu politica economică a lui Castro și fusese îndepărtat, devenind un cavaler rătăcitor al revoluției, un Walt Whitman cu grenadă și AK47.

Da, i se întâmplase lui Che, dar niciodată nu i s-ar fi putut întâmpla lui Ramón.

– Iudenici a fost de acord să sprijine noul nostru export, îi spuse Ramón, iar Castro chicoti.

Era o glumiță între ei. Castro era un geniu politic inspirat cu darul rar de a putea comunica maselor viziunea sa pătimașă. Însă, deși era un bărbat educat, un avocat care-și practicase profesia înainte ca revoluția să îl prindă în mreje, nu era un economist.

Înțelegerea arcanelor științei economice era slabă. Nu își bătea capul cu balanța plăților, a angajărilor și productivității. Viziunea sa era copleșitoare și depășea acele mărunte aspecte ale corpului politic. Îi plăceau cutezanța și grandoarea. Ramón concepuse întregul plan astfel încât să îl încânte pe El Jefe. Era îndrăzneț și direct.

Problema era că bogăția Cubei se baza pe trei materii prime: zahăr, tutun și cafea. Acestea trei erau insuficiente pentru a furniza valuta forte necesară pentru a finanța planurile ambițioase ale lui Castro de modernizare urbană și bogăție socială, ca să nu mai vorbim de crearea de locuri de muncă pentru o populație în continuă creștere.

De la revoluție, populația se dublase. Conform previziunilor, avea să se dubleze din nou în următorii zece ani. Planul lui Ramón fusese conceput astfel încât să contracareze aceste probleme. Avea să furnizeze mulți bani și să rezolve mare parte din problema șomajului de pe insulă.

„Noul export" era pur și simplu export de oameni, de bărbați și femei soldați. Aveau să fie trimiși cu zecile de mii ca mercenari cu misiunea de a exporta revoluția în toate colțurile lumii. Puteau fi trimiși chiar o sută de mii, aproape zece la sută din forța totală de muncă a insulei. Dintr-o lovitură, aveau să pună capăt șomajului și să umfle buzunarul public cu banii armatei de mercenari.

Lui Castro îi plăcuse planul din prima clipă în care Ramón i-l prezentase. Era genul de economie pe care o putea înțelege și aplauda.

– Iudenici i-l va recomanda lui Brejnev, îl asigură Ramón, iar Castro își mângâie barba de parcă ar fi fost o pisică neagră ciufulită.

– Dacă Iudenici îl recomandă, atunci nu trebuie să ne facem griji. Se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi. Și amândoi știm unde vrei să îi trimitem.

– În după-amiaza aceasta am întrevederi la ambasada tanzaniană, zise Ramón.

Erau șaptesprezece ambasade africane în Havana, toate reprezentând guverne socialiste nou eliberate de opresiunea colonială.

Tanzania, sub conducerea lui Julius Nyerere, era printre cele mai marxiste dintre toate. Deja Nyerere declarase că orice persoană care deținea mai mult de un acru de teren era „un dușman capitalist al poporului" și că avea să fie pedepsit prin confiscarea întregii proprietăți de către stat. Tanzanienii susțineau activ lupta de eliberare din statele colonialiste din restul Africii. Ei ofereau adăpost luptătorilor pentru eliberare din Angola Portugheză și Mozambic, activiștilor antirasiști din Africa de Sud și celor care doreau să răstoarne regimul medieval al bătrânului împărat tiran Haile Selassie din Etiopia. În toate aceste țări era de lucru pentru armata mercenarilor cubanezi.

– Mă întâlnesc cu ofițeri ai armatei etiopiene care sunt dedicați cauzei socialismului marxist și care sunt gata să își riște viețile pentru a rupe jugul opresorilor.

– Da, încuviință Castro din cap. Etiopia este gata de cules pentru noi.

Ramón privi îndelung vârful aprins al trabucului său; era lung de aproape cinci centimetri.

– Amândoi știm că destinul a făcut să joci un rol dincolo de țărmurile acestei minunate insule. Africa te așteaptă.

Castro se lăsă pe spate în scaun şi îşi puse mâinile mari şi puternice pe genunchi, în timp ce Ramón continuă:

– Africanii au o neîncredere firească în Mama Rusia. Ruşii de la Kremlin sunt cu toţii caucazieni – cuvântul îşi are originea în acea ţară. Este păcat că în ciuda tuturor celorlalte virtuţi ale lor, cei mai mulţi ruşi sunt rasişti. Nu putem evita acest fapt. Mulţi lideri africani, mai ales cei tineri, au studiat în Rusia. Au auzit apelativul *obeziana*, „maimuţă", şoptit în timp ce treceau pe coridoarele Universităţii Patrice Lumumba. Ruşii sunt albi şi rasişti – în străfundul inimii sale, africanul nu are încredere în ei.

Ramón trase din trabuc şi o vreme rămaseră în tăcere. Castro o spulberă în cele din urmă.

– Continuă.

– Pe de altă parte tu, El Jefe, eşti strănepotul Africii...

Castro scutură din cap.

– Sunt spaniol, îl contrazise el.

Ramón zâmbi şi continuă.

– Dacă vei pretinde că strămoşii tăi au fost vânduţi ca sclavi în Gavana – cine se va îndoi? sugeră el cu delicateţe. Şi cât de mare va deveni influenţa ta în Africa?

Castro rămase tăcut, reflectând asupra acestui lucru, iar Ramón continuă cu blândeţe:

– Trebuie să îţi aranjăm un turneu. O cavalcadă triumfătoare care să înceapă în Egipt şi să continue către sud prin douăzeci de ţări în care îţi poţi declara grija şi devotamentul faţă de popoarele africane. Dacă ţi-ai putea demonstra africanismul celor două sute de milioane de africani, de ce influenţă te-ai putea bucura! Ramón se aplecă în faţă şi îi atinse încheietura mâinii. Nu vei mai fi preşedintele unei mici insule triste. Nu vei mai fi jucăria Americii, ci un politician cu influenţă şi putere mondială.

– Vulpea mea Aurie, zise Castro încet. Nu e de mirare că te iubesc.

Ambasada tanzaniană era temporar plasată într-una dintre clădirile spaniole din oraşul vechi.

Acolo etiopienii îl aşteptau pe Ramón. Erau trei în total, cu toţii tineri ofiţeri în armata imperială a împăratului Haile Selassie. Numai unul dintre cei trei îl interesa pe Ramón Machado. Îl întâlnise pe căpitanul Getachew Abebe în câteva vizite anterioare la Addis-Abeba.

În Etiopia, grupurile etnice nu pot fi distinse. O mie de ani de invazie şi căsătorii între triburile caucaziene de peste Marea Roşie şi cele din inima continentului african au dat naştere unui *mélange* care nu putea fi separat. Galla şi Amhara se refereau mai degrabă la grupări lingvistice şi culturale decât la filiaţii de sânge.

În ce-l priveşte însă pe căpitanul Getachew Abebe, domina influenţa africană ancestrală. Avea pielea foarte neagră şi ciupită de vărsat, cu buze pline. Era un produs al Universităţii din Addis-Abeba. Joe Cicero reuşise să infiltreze un număr masiv de marxişti americani şi britanici în universitate, în rolul de profesori şi lectori. Ca unul dintre studenţii lor fruntaşi, Getachew Abebe fusese transformat într-un marxist-leninist înflăcărat.

Ramón îl studiase şi îl curtase de-a lungul anilor, până ce ajunse la concluzia că era omul potrivit. Era inteligent, dur şi nemilos – şi întru totul dedicat cauzei. Deşi avea doar treizeci şi cinci de ani, era alegerea deocamdată perfectă: Ramón îl alesese pentru funcţia de viitor conducător al Etiopiei.

În timp ce îşi strânseră mâinile în salonul umbrit de jaluzele din spatele ambasadei tanzaniene, Ramón îl avertiză printr-o privire şi un mic gest către colecţia de măşti tribale africane care acopereau pereţii. Oricare dintre ele ar fi putut ascunde un microfon.

Conversaţia care urmă fu banală şi irelevantă şi dură mai puţin de jumătate de oră. Când îşi strânseră din nou mâinile, Ramón se aplecă aproape de Abebe şi îi şopti patru cuvinte – un loc şi o oră.

Cei doi se întâlniră din nou o oră mai târziu la Bodeguita del Medio, cel mai faimos bar din oraşul vechi. Pe podea era rumeguş, iar mesele şi scaunele erau uzate şi ponosite. Pereţii erau zgâriaţi şi scrijeliţi cu graffiti şi semnături ale unor persoane

faimoase: de la Hemingway la Spencer Tracy și Edward, duce de Windsor, cu toții băuseră acolo. Fotografiile lor șterse și îngălbenite erau prinse în rame de lemn care atârnau strâmb și erau pătate de muște pe pereții zgrumțuroși. Încăperea lungă și îngustă era plină de fum de țigară. Muzica zgomotoasă a unui radio portabil și gălăgia conversației clienților acopereau discuția lor.

Se așezară în colțul cel mai îndepărtat, cu câte un *mojito* în față. Apa de condens curse pe pahare și formă inele de umezeală pe lemn, dar nici unul din ei nu atinse băuturile.

– Tovarășe, timpul aproape că a sosit, zise Ramón, iar Abebe încuviință din cap.

– Leul din Amhara a îmbătrânit și nu mai are dinți; fiul său este un idiot slab de înger și lipsit de vlagă. Națiunea geme sub tirania sa și suferă cea mai mare foamete și secetă din ultima sută de ani. Timpul a sosit.

– Trebuie să evităm două lucruri, îl atenționă Ramón. Primul este o revoluție armată. Dacă armata se ridică și îl execută imediat pe împărat, nu vei fi luat în seamă. Ai încă un rang mic. Unul dintre generali va prelua puterea.

– Atunci? întrebă Abebe. Care este soluția?

– O revoluție strecurată, îi spuse Ramón și fu prima dată când Abebe auzi termenul, deși nu era dispus să recunoască asta.

– Înțeleg, murmură el, iar Ramón îl lămuri mai departe.

– Derg-ul trebuie să îl cheme pe Haile Selassie să dea socoteală și să-i ceară să abdice. După cum ai spus, bătrânul leu și-a pierdut dinții. Este izolat și inofensiv. Trebuie să se supună. Îți vei folosi întreaga influență în Derg, iar eu o voi exercita pe-a mea.

Derg era parlamentul etiopian, o adunare de șefi ai tuturor triburilor și ai armatei, miniștrii și capii vulnerabili ai cultelor religioase. Întregul corp fusese infiltrat de elemente marxiste de la Universitatea din Addis-Abeba. Cei mai mulți dintre ei se aflau sub influența directă a celui de-al patrulea directorat al lui

Ramón. Cu toţii îl acceptaseră pe Getachew Abebe ca lider al lor.

– Apoi vom plasa o disidenţă militară provizorie, iar eu voi aranja introducerea unei forţe cubaneze considerabile. Cu aceasta îţi vom consolida poziţia. După ce va fi sigură, vom fi gata pentru următorul pas.

– Care va fi acesta? întrebă Abebe.

– Împăratul trebuie eliminat, îi spuse Ramón. Pentru a preveni o revenire regalistă.

– Execuţie?

– Execuţiile sunt prea publice şi prea emoţionale. Ramón clătină din cap. Este un om bătrân şi bolnav. Va muri pur şi simplu, apoi...

– Apoi alegeri? interveni Abebe, iar Ramón îl privi cu asprime.

Numai când văzu zâmbetul cinic pe buzele etiopiene vineţii şi groase zâmbi şi el uşor.

– M-ai speriat, tovarăşe, recunoscu Ramón. Pentru o clipă am crezut că vorbeşti serios. Ultimul lucru pe care îl dorim sunt alegerile, înainte să ne alegem un preşedinte şi să formăm guvernul. Nicăieri nu au fost masele capabile să se conducă singure; au fost chiar şi mai puţin capabile să aleagă persoanele care să le guverneze. Este datoria noastră să facem această alegere în locul lor. Mai târziu, mult mai târziu, după ce vei fi numit preşedinte al guvernului socialist marxist, vom organiza alegeri controlate care să ne confirme hotărârea.

– Voi avea nevoie de tine în Addis, tovarăşe, îi spuse Abebe. Voi avea nevoie de călăuzirea ta şi de mâna puternică a Cubei pentru a conduce lupta în zilele periculoase şi incitante care vor urma.

– Voi fi acolo, tovarăşe, îi promise Ramón. Împreună, eu şi cu tine vom arăta lumii cum ar trebui făcută o revoluţie.

*

Existau riscuri, gândi Ramón, dar trebuiau cântărite cu grijă prin comparaţie cu posibilele recompense. Apoi trebuiau luate toate măsurile posibile de prevedere pentru a reduce riscurile.

Era timpul ca Trandafirului Roşu să i se dea acces la copil, după cum i se oferise timp după naşterea lui Nicholas ca să se lege de copil. I se permisese să simtă copilul hrănindu-se la pieptul ei şi să cunoască fiecare mic detaliu al trupului lui micuţ, dar asta fusese acum trei ani, iar legătura probabil slăbise. Ramón folosise ameninţarea video, fotografiile şi rapoartele de la clinică şi de la grădiniţă pentru a-i întreţine instinctele materne. Trei ani erau însă timp îndelungat şi simţea cum controlul său asupra Trandafirului Roşu slăbea.

Trebuia recompensată pentru trimiterea raportului despre radarele Siemens autentic şi învăţată că numai cooperarea era unicul drum posibil deschis în faţa ei. Pe de altă parte, nu trebuia stimulată să întreprindă vreo acţiune nebunească. Avea o personalitate puternică şi o voinţă de fier. Poseda un spirit periculos, o coardă de putere greu de frânt, după părerea lui Ramón. Putea fi supusă, dar putea fi ea oare subjugată complet? Nu era încă sigur. Trebuia manipulată cu multă delicateţe.

Nu trebuia să fie tentată să creadă că această întâlnire cu Nicholas era un semn de îngăduinţă. Trebuia să înţeleagă că era prinsă în capcană cu chingi de oţel.

Ramón se gândi la toate inconvenientele posibile pe care această vizită le-ar fi putut genera. Era foarte posibil ca Trandafirului Roşu să îi vină ideea nebunească de a fugi cu copilul sau de a concepe vreun plan de salvare.

Luase măsuri împotriva acestor lucruri. Hacienda era îndepărtată. Era proprietatea unui membru al Partidului Comunist Spaniol care se afla într-o vizită la New York cu familia. Ramón adusese personal din KGB ca să supravegheze întâlnirea.

Doisprezece gardieni erau strategic plasaţi înăuntrul şi în jurul haciendei. Cu toţii erau înarmaţi. Armele sosiseră într-o valiză diplomatică la Madrid, împreună cu emiţătoarele şi

drogurile care ar fi putut fi utile în cazul în care Trandafirul Roşu ar fi devenit periculos de isterică la vederea fiului ei.

Din motive întemeiate, alesese Spania pentru această întâlnire. Trandafirul Roşu nu trebuia să afle niciodată unde era ţinut Nicholas. Ramón era pe deplin conştient de puterea şi influenţa familiei Courtney. Dacă Trandafirul Roşu se ducea la tatăl ei şi ei aflau unde anume era ţinut copilul, atunci ar fi angajat mercenari sau ar fi apelat la serviciile sud-africane de informaţii ca să organizeze o răpire.

Trebuia să o facă să creadă că Nicholas era ţinut aici, în Spania.

Era, desigur, destul de logic. Nicholas se născuse aici. Ştia că Ramón era spaniol. Ultima dată văzuse băiatul în Spania. Nu avea nici un motiv să creadă că fusese transferat în altă ţară, cu atât mai mult peste Oceanul Atlantic.

Veniseră cu un zbor Aeroflot din Havana la Londra, iar de aici luaseră un avion al Liniilor Aeriene Iberice din Heathrow. După întâlnire, Adra şi copilul aveau să se întoarcă pe aceeaşi rută cu doi bodyguarzi KGB, în vreme ce Ramón avea să zboare spre sud, în Etiopia.

Ramón aşteptă în dreptul ferestrei clopotniţei haciendei. Printre şipci, privi în jos către acoperişul cu ţigle roşii copt şi pătat de un secol de acumulări de licheni şi muşchi. Clădirea avea un design modern. Zidurile ei cu tencuială groasă şi albă erau construite în jurul unei curţi centrale. În mijlocul peluzei din curte se afla o piscină. Câte un palmier ornamental se afla la fiecare colţ al piscinei. Dedesubtul graţioaselor frunze ale fiecăruia se aflau mănunchiuri de fructe galbene care se coceau.

Din locul unde stătea în turn, Ramón putea supraveghea nu numai curtea, ci şi câmpurile şi viile care înconjurau hacienda. Era însă ascuns de obloanele de lemn. Se vedeau vehicule ascunse pe loturile înconjurate cu ziduri care împărţeau viile. Erau gata să reacţioneze la comanda sa radio şi să taie orice rută de evadare. Ramón plasase opt santinele în jurul proprietăţii şi la ferestrele ce dădeau spre curte. Unul dintre ei avea o armă de

puşcaş, un altul o armă cu săgeţi, dar nu credea că va avea de fapt nevoie de ei.

Cu biletele de avion şi personalul implicat, întreaga operaţiune fusese extrem de costisitoare. În orice caz, putuse să folosească santinele şi vehicule de la ambasada Rusiei la Madrid, iar proprietarul haciendei nu ceruse nici un fel de plată. Ramón simţi din nou un nod în stomac la gândul zgârceniei celor de la finanţe şi la timpul pe care trebuia să îl petreacă completând formulare de cheltuială şi justificând fiecare produs în faţa unuia dintre contabili.

Cum ar fi putut vreodată înţelege un contabil necesităţile şi priorităţile unei operaţiuni pe teren? Câte ar fi putut realiza fără acest audit continuu la care era supus? Ce preţ ar fi putut pune pe o naţiune adusă în sfera socialismului sovietic?

Pârâitul uşor al radioului întrerupse aceste speculaţii neplăcute.

– Da? Da? Vorbi rusește la microfon.

– Sunt Numărul Trei. Se vede vehiculul.

Era santinela de la capătul îndepărtat al pajiştei de la marginea sudică a proprietăţii.

Ramón trecu la fereastra sudică a turnului. Putea vedea praful galben al maşinii împrăştiindu-se peste vii.

– Foarte bine.

Reveni la poziţia iniţială şi dădu din cap către funcţionara de la ambasadă care-l însoţea. Aceasta stătea la consola electronică, cu microfonul direcţional îndreptat în jos către curte. Fiecare cuvânt sau sunet produs în curte avea să fie înregistrat, iar întâlnirea urma să fie filmată, de asemenea.

Existau, desigur, microfoane activate vocal şi camere ascunse în fiecare încăpere a haciendei în care ar fi putut intra Trandafirul Roşu, inclusiv în toalete şi baie. Ramón luase acest echipament de la ambasada din Madrid. Înregistrările vocale şi fotografiile aveau să fie un bonus bine-venit al principalului obiectiv al operaţiunii.

Maşina intră în raza vizuală de cum intră pe porţile proprietăţii. Era o Cortina albastră cu plăcuţe diplomatice, care opri la uşa principală a haciendei.

Isabella Courtney coborî prima, urmată de angajata de la ambasadă care o escortase de la aeroport. Isabella se opri pe aleea pavată şi se uită în sus către ferestrele închise ale turnului, de parcă i-ar fi simţit privirea îndreptată asupra ei. Ramón luă binoclul şi îi studie faţa.

Se schimbase dramatic în anii care trecuseră de când o văzuse ultima dată. Puţine vestigii mai rămăseseră din mica fetiţă răsfăţată. Acum era o femeie matură. Ură şi hotărâre se vedeau acum în felul în care se purta. Trăsăturile ei parcă deveniseră mai ferme. Era slabă, prea slabă. Sub ochi avea cearcăne negre. Chiar şi de la depărtare distinse la colţurile gurii primele urme ale greutăţilor vieţii şi o linie dură a maxilarului. Avea un aer tragic, un sentiment al suferinţei care îl atrase. Nu mai era la fel de drăguţă, dar era mult mai atractivă şi mai interesantă decât îşi amintea.

Pe neaşteptate îi veni în minte gândul că aceasta era mama lui Nicholas şi în clipa următoare i se făcu milă de ea. Această emoţie îl înfurie şi şi-o înăbuşi. Nu îşi amintea să-l mai fi încercat vreodată un asemenea sentiment enervant de slăbiciune faţă de vreun subiect, nici măcar când erau în celulele de interogatoriu de dedesubt, la Lubianka, sau în barăcile de tortură din jungla din Congo. Furia se întoarse asupra lui, apoi asupra ei. Ea era responsabilă pentru inducerea acelei slăbiciuni de moment. Îşi acoperi mânia, la fel cum ar fi făcut cu flacăra unui chibrit aprins, protejată cu căuşul palmei într-o noapte cu vânt.

Isabellei i se păru că întrezărise o mişcare obscură înapoia ferestrelor cu jaluzele trase în turnul înalt, dar probabil că fusese imaginaţia ei.

Femeia care o escortase, o atinse pe braţ şi spuse într-o engleză cu accent uşor:

– Haide. Vom intra.

Isabella își coborî privirea dinspre clopotniță înspre ușa din tek sculptat, chiar când aceasta se deschise. O altă femeie îi aștepta. Isabella încheie nasturii jachetei gri a costumului sobru pe care îl purta, de parcă ar fi fost o cămașă de zale care s-o acopere. Își trase umerii înapoi și intră.

Interiorul era întunecat și răcoros. Podeaua veche era acoperită cu carpete uzate în culori urâte și o mobilă grea și întunecată. Ușile negre erau din stejar înflorit cu fier. Ferestrele erau închise și blocate cu bare. În casă plutea un miros de aer stătut care o făcu să se oprească în holul de la intrare.

– Pe aici!

Femeia o conduse într-o anticameră care dădea din holul principal. Escorta o urmă, purtând unica valiză și pachetul mare pe care Isabella le adusese cu ea. Puse valiza și pachetul pe masa masivă din stejar, apoi încuie ușa.

– Cheile. Întinse mâna, iar Isabella căută prin poșetă și i le dădu.

Metodic, cele două femei căutară prin valiză. Era evident că fuseseră instruite în acest scop. Despachetară fiecare obiect de îmbrăcăminte și examinară cusăturile căptușelilor. Deschiseră fiecare recipient de cosmetice și cercetară cu o andrea fiecare cremă sau unguent. Palpară fiecare tub și scoaseră bateriile epilatorului electric pe care Isabella îl folosea pentru părul de la subraț. Testară tocurile perechii de pantofi de rezervă și căptușeala valizei. Își îndreptară apoi atenția asupra pachetului. Conținea un cadou pe care ea îl adusese pentru Nicholas. Una dintre ele întinse mâna după geanta, iar Isabella i-o dădu. O cercetară cu la fel de multă atenție.

– Te rog să-ți dai jos hainele. Isabella ridică din umeri și începu să se dezbrace. Luară fiecare articol, pe măsură ce îl dădea jos și îl cercetară cu atenție. Îndepărtară bureții de umeri ai jachetei și examinară bretelele sutienului.

Când rămase în întregime goală, una dintre femei ordonă:

– Ridică brațele.

Se supuse, apoi spre oroarea ei, una dintre femei își puse pe mâna dreaptă o mănușă chirurgicală și vârî două degete într-un bol cu vaselină.

– Întoarce-te, ordonă ea.

– Nu. Isabella scutură din cap.

– Vrei să-ți vezi băiatul? întrebă femeia cu asprime, ridicându-i în față cele două degete lucind de vaselină. Întoarce-te.

Isabella se înfioră și simți cum i se face pielea ca de găină pe brațe.

– Te rog, șopti ea. Îmi dau cuvântul de onoare. Nu ascund nimic. Nu este necesar să faceți asta.

– Întoarce-te.

Tonul femeii nu se schimbă. Încet, Isabella se întoarse cu spatele.

– Apleacă-te, zise femeia. Pune mâinile pe masă.

Se aplecă în față și înșfăcă aprig marginea mesei.

– Depărtează-ți picioarele.

Isabella își dădu seama că era umilită cu un scop anume. Știa că toate acestea fac parte din șaradă. Încercă să își închidă mintea, dar icni când simți degetele femeii alunecând înăuntrul ei și scotocind.

– Stai nemișcată.

Își mușcă buza de jos și închise ochii. Examinarea fu finalizată.

– În regulă. Femeia se dădu înapoi. Îmbracă-te.

Isabella descoperi că avea lacrimi pe obraji. Scoase un șervețel Kleenex din buzunarul jachetei și și le șterse. Erau lacrimi de furie.

– Așteaptă aici. Femeia își scoase mănușa de pe mână și o aruncă la coșul de gunoi.

Cele două femei ieșiră din cameră și încuiară ușa.

Isabella se îmbrăcă repede și se așeză pe o banchetă. Îi tremurau mâinile. Le strânse în pumni și le vârî în buzunarele jachetei.

O lăsară să aștepte aproape o oră.

*

Ramón privi percheziția și examinarea corporală pe un mic ecran al camerei video.

Camera fusese poziționată cu grijă astfel încât să îi ofere vedere deplină asupra feței Isabellei în timpul întregii proceduri. Ceea ce văzu îi dădu motive de neliniște. Sperase, dar nu se așteptase cu adevărat, să o doboare cu totul. În loc de aceasta, văzu furie rece în ochii ei și linia încăpățânată a maxilarului ei încleștat. O studie cu atenție, apropiindu-se mai mult de ecran. Era furia aceea criminală sau sinucigașă? Nu putea fi sigur.

În acel moment, Isabella ridică privirea și se uită direct la obiectivul camerei ascunse. Își dădu seama că era vorba de o cameră și o văzu cum își recapătă controlul de sine. Un văl căzu peste ochii strălucitori albaștri-închis, iar expresia ei deveni una neutră.

Ramón se îndreptă. Oftă. După cum bănuise tot timpul, acest subiect nu putea fi împins dincolo de un anumit punct. Simțea că acest punct se afla acum foarte aproape. Se afla la limita rebeliunii. Aceasta cerea o schimbare de tactică. Foarte bine; era pregătit pentru asta. O schimbare era adesea bine-venită. Făcea subiectul să fie confuz și neliniștit. Ramón era întotdeauna flexibil și ușor adaptabil.

Se întoarse dinspre ecran și spuse încet:

– Aduceți copilul.

Adra veni din camera alăturată, ducându-l pe Nicholas de mână.

Ramón îl cercetă cu aceeași atenție cu care o studiase pe mama lui. În dimineața aceea, Adra îi spălase părul. Cârlionții lui lucitori îi cădeau rebel pe frunte. Îl îmbrăcase cu un tricou cu mâneca scurtă și cu pantaloni scurți de bumbac. Membrele lui erau suple și frumos bronzate, buzele de un roz delicat, iar sprâncenele curbate întunecat deasupra ochilor imenși și solemni. Ar fi rupt inima oricărei mame.

– Mai ții minte ce ți-am spus, Nicholas?

– *Sí, padre.*

– Vei întâlni o doamnă foarte drăguță. Te place foarte mult. Are un cadou pentru tine. O să fii bun cu ea și o să îi spui „mamă".

– O să mă ia de lângă Adra?

– Nu, Nicholas. A venit numai să vorbească puțin cu tine și să îți dea un cadou. Apoi o să plece. O să fii drăguț cu ea? Dacă vei fi, în seara asta Adra o să te lase să se uiți la Ciocănitoarea Woody. Ți-ar plăcea asta?

– Da, *padre*.

Nicholas zâmbi fericit cu gândul la promisiunea făcută.

– Du-te acum.

Ramón se întoarse la fereastra închisă și privi printre bare. În curtea de dedesubt una dintre angajatele KGB o conducea pe Isabella la lumina soarelui. Îi făcu semn spre o bancă de lângă piscină, iar vocea ei se auzi amplificată de microfonul pe care transmiționistul îl îndreptă către ea.

– Te rog să aștepți aici. Copilul va veni la tine.

Femeia se întoarse, iar Isabella merse la bancă. Se așeză, scoase o pereche de ochelari de soare din poșetă și și-i puse la ochi. Din spatele lentilelor întunecate cercetă pe furiș împrejurimile.

Ramón apăsă butonul de transmisie al radioului cu două canale.

– Către toate stațiile, aici Numărul Unu. Alertă maximă. Contactul este în desfășurare.

În afară de echipamentul electronic de supraveghere, spre Isabella era îndreptată o pușcă Dragunov de 7,62 mm și una cu săgeți. Arma cu săgeți era încărcată cu tentanil, care putea imobiliza o victimă umană în două minute. Ramón avea la îndemâna fiole de 10 miligrame de nalorfină, ca antidot. Chiar și în ultimă instanță, nu voia să riște să piardă un agent atât de valoros ca Trandafirul Roșu.

Dintr-odată, Isabella se ridică și străbătu curtea. Ramón aruncă o privire în jos. Chiar dedesubtul turnului apărură Adra și Nicholas. Le putea vedea creștetele capetelor.

Cu un efort suprem, Isabella se abținu să nu o ia la fugă pe pajiște și să își ia fiul în brațe. Știa intuitiv că un astfel de gest l-ar fi derutat și l-ar fi speriat pe copil. Se afla la vârsta la care oricare băiat ura să fie tratat ca un copil. Isabella citise cartea doctorului Spock până ce obosise și o luase cu dureri de cap.

Încet își dădu jos ochelarii de soare și rămase nemișcată. Nicholas o ținea de mână pe Adra și își cerceta mama cu mare interes.

Isabella crezuse că era pregătită pentru apariția lui în persoană. Ultima fotografie cu el avea numai două luni vechime, dar nu se compara cu realitatea. Nu îi putuse capta culoarea, nici textura pielii, nici cârlionții – nici ochii. Oh, ochii aceia!

– Oh, Dumnezeule, șopti ea. Este cel mai adorabil copil. Nu ar mai putea fi vreodată unul asemănător. Te rog, Doamne, fă-l să mă placă.

Adra împinse ușor mâna lui Nicholas, făcându-l să înainteze, ocoliră piscina și se opriră în fața ei.

– *Buenos días, señorita Bella,* spuse Adra încet în spaniolă. Lui Nicholas îi place să înoate. Avem costume pentru amândoi, dacă dorești să înoți împreună cu el. Se află în *cabaña.* Arătă spre ușa închisă a clădirii băii. Te poți schimba acolo. Se uită apoi la Nicholas. Salut-o pe doamna, mama ta, îl instrui ea cu blândețe și îi dădu drumul la mână. Se întoarse și porni repede peste peluză, lăsându-i singuri.

Nicholas nu zâmbise și nici nu își desprinse privirea de pe chipul Isabellei. Făcu, ascultător, câțiva pași înainte și întinse mâna dreaptă.

– Bună ziua, mama, mă numesc Nicholas Machado și sunt încântat să te cunosc.

Isabella își dori să cadă în genunchi și să îl îmbrățișeze cu toată puterea. Cuvântul „mama" îi străpunsese inima ca o baionetă. În schimb nu făcu altceva decât să îi ia mâna și să i-o strângă cu grijă.

– Ești un tânăr frumos, Nicholas. Am auzit că te descurci foarte bine la grădiniță.

– Da, recunoscu Nicholas. Iar la anul o să mă alătur tinerilor pionieri.

– O să fie frumos pentru tine, zise Isabella aprobând din cap. Cine sunt tinerii pionieri, Nicholas?

– Toată lumea ştie. Era evident amuzat de ignoranţa ei. Sunt fiii şi fiicele revoluţiei.

– Este minunat, continuă Isabella, în grabă. Ţi-am adus un cadou.

– Mulţumesc, mama. Ochii lui Nicholas alunecară spre pachet.

Isabella se aşeză pe bancă şi îi întinse darul, iar Nicholas se aşeză pe vine în faţa ei şi îl despachetă cu atenţie. Apoi rămase tăcut.

– Îţi place? întrebă Isabella, agitată.

– Este o minge de fotbal, spuse Nicholas.

– Da. Îţi place?

– Este cel mai bun cadou pe care mi l-a dat vreodată cineva, spuse el.

Ridică privirea spre ea şi văzu în ochii lui că, în ciuda vorbelor politicoase, vorbea serios. „Ce omuleţ rezervat şi stăpân pe sine, gândi ea. Ce evenimente şi coşmaruri teribile l-au făcut să fie astfel?"

– N-am jucat niciodată fotbal, îi spuse Isabella. Vrei să mă înveţi?

– Eşti fată. Nicholas păru să se îndoiască.

– Totuşi, mi-ar plăcea să încerc.

– Bine. Se ridică cu mingea sub braţ. Dar va trebui să-ţi scoţi pantofii.

În câteva minute, toate rezervele copilului se evaporară. Ţipa de entuziasm în timp ce dribla şi fugea după minge. Era ager ca un şoricel, iar Isabella alerga după el, râzând cu el, supunându-se instrucţiunilor lui şi îngăduindu-i să înscrie cinci goluri printre picioarele băncii.

Când în cele din urmă se prăbuşiră amândoi pe peluză, Nicholas îi făcu o demonstraţie a dibăciei sale. Mai întâi înotă în

stilul cățelului, iar laudele ei fură atât de hiperbolice, încât el declară:

– Pot să înot pe sub apă. Privește-mă.

Aproape că ajunse la capăt și ieși la suprafață la scurtă depărtare de margine, respirând greu, pufnind și roșu la față.

Stând în apă până la brâu pe treptele de la margine, Isabella avu un moment de rău fizic atunci când își aminti ultima dată când îl văzuse astfel scufundat, dar reuși să zâmbească și să pară entuziasmată.

– Oh, foarte bine, Nicholas.

Se apropie de ea, trăgându-și încă respirația și, fără veste, se sui în poala ei.

– Ești drăguță, zise el. Îmi place de tine.

Cu grijă, de parcă s-ar fi putut sparge ca un cristal prețios, își puse brațele în jurul lui și îl ținu strâns. Dincolo de apa rece, trupul lui era cald și alunecos și simți cum inima i se frânge în piept.

– Nicholas, murmură ea. Oh, copilul meu. Cât de mult de iubesc. Cât îmi lipsești.

După-amiaza se scurse cu viteza fulgerului și Adra veni să îl ia.

– Este timpul ca Nicholas să ia cina. Dorești să mănânci cu el, *señorita?*

Mâncară *al fresco,* la o masă așezată de Adra pentru ei în curte. Împărțiră un *besugo* copt, o plătică de mare din Atlantic și salate. Un pahar de suc proaspăt de portocale era pregătit pentru Nicholas și unul de vin de Xeres pentru ea. Isabella sfâșie carnea de pe plătică pentru a înlătura toate oasele, dar Nicholas mâncă singur.

Pe când Nicholas își termina înghețata, vederea Isabellei începu să se încețoșeze. Auzi un vuiet în urechi, iar fața lui Nicholas păru să se dizolve.

Adra o prinse înainte să alunece de pe scaun, iar Ramón ieși în curte pe ușa din spatele ei. Cele două femei KGB îl urmau.

– Ai fost un băiat bun, Nicholas, zise Ramón. Du-te acum la culcare cu Adra.

– Ce e în neregulă cu doamna cea drăguță?

– Nu este nimic în neregulă, îi spuse Ramón. Doar că-i e foarte somn. Și ție îți e somn, Nicholas.

– Da, *padre*. Sugestia îl făcu să caște și își frecă ochii cu pumnii strânși. Adra îl luă de acolo, iar Ramón dădu din cap spre femeile care așteptau.

– Duceți-o în cameră.

În timp ce o ridicară pe Isabella de pe scaun, Ramón luă paharul gol de vin de pe masă și șterse cu batista ultimele urme de drog.

Isabella se trezi într-un dormitor ciudat. Se simțea odihnită și împăcată. Soarele dimineții strălucea printre jaluzelele ferestrei închise. Clipi adormită și își trase cearșaful în jurul umerilor goi. Se întrebă fără prea multă îngrijorare unde se afla, dar memoria ei era încețoșată.

Își dădu dintr-odată seama că era complet goală sub cearșaf. Ridică puțin capul. Hainele ei erau frumos împăturite pe scaunul de lângă ușa deschisă a băii. Valiza ei se afla pe raftul de bagaje.

Cu colțul ochiului surprinse o mișcare, încremeni și se dezmetici cu totul. Un bărbat se afla în dormitor alături de ea. Deschise gura ca să țipe, dar el îi făcu semn să tacă.

– Ra... începu ea să îi pronunțe numele, dar din doi pași rapizi ajunse la marginea patului și îi puse palma deschisă peste buze, ca să o împiedice să vorbească.

Se holbă la el, împietrită și complet uluită. „Ramón!" Bucuria se dezlănțui în ea ca un arc.

Plecă de lângă ea și se apropie cu repeziciune de cel mai apropiat zid al dormitorului. Pe el atârna o pictură în ulei întunecată în stilul Goya. Ramón întoarse pictura într-o parte, descoperind un microfon ascuns de mărimea unui dolar de argint, prins de perete.

Încă o dată îi făcu semn să tacă şi reveni lângă ea. Ridică abajurul lămpii de pe masa de lângă pat şi îi arătă un al doilea microfon legat de fasung.

Se aplecă atât de aproape de ea, încât îi simţi respiraţia caldă pe obraji.

– Vino.

Îi atinse umărul gol prin cearşaf. Trecuse atât de mult timp, încât în ciuda fericirii ei se simţi ciudat, aproape timidă în prezenţa lui.

– Îţi voi explica – vino.

Ochii lui erau atât de plini de durere şi suferinţă încât simţi cum bucuria îi păleşte.

O luă de mâna care ţinea cearşaful la bărbie şi o trase de pe pat. Continuând să o ţină de mână, o conduse, goală-goluţă, spre baie. Fără să fie pe deplin conştientă de nuditatea ei îl urmă, împleticindu-se puţin din cauza ultimelor efecte ale drogului.

În baie Ramón trase apa, deschise robinetele de la bazin şi de la cadă şi dădu drumul duşului.

Apoi reveni la ea. Se trase departe de el, temându-se să îl atingă. Spatele ei gol era lipit de faianţa rece.

– Ce se întâmplă cu noi? Eşti unul dintre ei, Ramón? Sunt atât de confuză. Te rog să îmi spui ce se întâmplă.

Minunatele lui trăsături erau contorsionate de agonie.

– Sunt ca şi tine. Trebuie să cooperez, de dragul lui Nicky. Nu pot să-ţi explic acum – puteri mai mari decât noi. Am fost prinşi în asta toţi trei. Oh, draga mea, cât de mult mi-aş dorit să te ţin în braţe şi să îţi explic totul, dar am atât de puţin timp.

– Ramón, spune-mi că încă mă mai iubeşti, şopti ea timid.

– Da, draga mea. Mai mult ca niciodată. Ştiu ce iad trebuie să fi trăit. L-am împărtăşit cu tine, în fiecare clipă. Ştiu că trebuie să te fi gândit la mine. Într-o zi o să înţelegi că tot ceea ce am făcut a fost pentru Nicky şi pentru tine.

Îşi dorea să îl creadă, cu disperare, cu fervoare îşi dorea să fie adevărat.

– Curând, şopti el, luându-i faţa în mâini. În curând o să fim împreună, numai noi trei – eu, tu şi Nicky. Trebuie să ai încredere în mine.

– Ramón! Se auzi ea spunând cu un suspin şi îşi împleti ambele braţe în jurul gâtului lui, atârnându-se cu toată puterea. În pofida oricărei raţiuni şi logici, îl credea.

– Avem numai câteva minute. Nu putem risca mai mult. Este atât de periculos. Nu ştii în ce pericol teribil se află Nicky.

– Şi la fel şi tu, zise ea cu voce tremurătoare.

– Viaţa mea nu contează. Nicky...

– Amândoi, îl contrazise ea. Amândoi sunteţi preţioşi.

– Promite-mi că nu o să faci ceva care să îl afecteze pe Nicky. O sărută pe buze. Te rog să faci tot ce spun ei. Nu va mai dura mult. O să ne eliberez de toate astea, dacă mă ajuţi. Dar trebuie să ai încredere în mine.

– Oh, iubirea mea. Oh, dragul meu. În adâncul sufletului meu ştiam. Ştiam că trebuie să existe un motiv. Sigur că am încredere în tine, inima mea.

– Fii puternică pentru noi toţi.

– Îţi jur, spuse încuviinţând viguros din cap, cu faţa udă de lacrimi. Oh, Dumnezeule, cât te iubesc! Am înăbuşit asta atât de mult timp.

– Ştiu, draga mea. Ştiu.

– Te rog, te rog, fă dragoste cu mine, Ramón. Am stat fără tine atât de mult timp. Am îmbătrânit. Fă dragoste cu mine înainte să fii nevoit să pleci.

O luă repede şi o spulberă ca vânturile unui uragan, lăsând-o zdruncinată.

După ce plecă, rupându-se de ultimul sărut lung, picioarele nu o mai ţineau. Se lăsă în jos şi se aşeză pe podea, rezemată de peretele şi cu picioarele răşchirate. Robinetele şuierau şi aburii umpleau baia. Nu înţelegea chiar totul. Nici nu trebuia şi nici nu îi mai păsa. Tot ceea ce conta erau Nicky şi Ramón.

– Oh, mulţumesc, Doamne, şopti ea. Nu a fost adevărat. Nici una dintre orori nu a fost reală. Ramón încă mă iubeşte.

O să fim bine, toți trei. O să trecem împreună peste asta. Cumva. Cândva.

Se ridică cu greutate în picioare.

– Trebuie să mă adun. Nu trebuie să bănuiască...

Se împletici până la duș.

Era doar în sutien și chiloți când, fără nici un ciocănit, ușa se deschise și femeia masivă care o escortase de la aeroport și executase oribila percheziție intră în încăpere. Se uită la trupul Isabellei într-un fel care îi făcu pielea ca de găină și se îmbrăcă în grabă cu fusta costumului ei gri.

– Ce vrei?

– În douăzeci de minute pleci la aeroport.

– Unde este Nicky? Unde este fiul meu?

– Copilul a plecat.

– Vreau să îl văd, te rog.

– Nu este posibil. Copilul a plecat.

Isabella simți că speranța exuberantă pe care o stârnise interludiul ei cu Ramón începe să se evapore.

„Coșmarul începe din nou, gândi ea și încercă să se întărească împotriva sentimentului de disperare. Trebuie să am încredere în Ramón. Trebuie să fiu puternică."

Femeia se așeză lângă Isabella pe locurile din spate ale Cortinei pe drumul înapoi spre aeroport. Era o dimineață fierbinte, iar mașina nu avea aer condiționat. Trupul femeii emana un miros acru ca de bărbat. Isabella simți că i se face rău, deschise geamul și lăsă vântul să îi bată în față.

Șoferul Cortinei opri lângă terminalul plecărilor internaționale și, în timp ce acesta descuie portbagajul și scoase valiza Isabellei, femeia vorbi pentru prima dată de când plecaseră de la hacienda.

– Este pentru tine, zise ea și îi dădu un plic lipit, fără adresă.

Isabella deschise geanta și ascunse plicul. Femeia se uită drept în față prin parbriz. Nu își luă rămas-bun. Isabella se dădu jos din Cortina și își luă valiza. Șoferul trânti portiera și porni mașina.

Stând pe trotuar, în mijlocul mulțimii de călători, Isabella se simți singură, mai singură și mai înspăimântată decât înainte să îi revadă pe Nicky și pe Ramón.

„Trebuie să am încredere în el", își repetă ea și merse la ghișeul iberic de check-in.

În compartimentul de clasa întâi, merse la toaleta femeilor și se închise într-o cabină. Se așeză pe capacul toaletei și deschise plicul.

Trandafir Roșu,

Vei afla cu exactitate în ce stadiu de dezvoltare a dispozitivului exploziv nuclear a ajuns Armscor și institutul de cercetare nucleară de la Pelindaba. Vei raporta în legătură cu locul și data testării preliminare a dispozitivului.

La primirea acestor informații va fi aranjată o altă întâlnire cu fiul tău. Durata acestei întâlniri va depinde de profunzimea și raza de acțiune a informației furnizate.

Ca de obicei, nu exista nici o semnătură, iar mesajul era dactilografiat pe o coală albă de hârtie. Se holbă la ea în gol.

– Din ce în ce mai adânc, șopti ea. Mai întâi raportul despre radar. Atunci nu păruse atât de rău. Radarul era o armă defensivă – dar asta? O bombă atomică? Se vor sfârși vreodată toate astea?

Scutură din cap.

„Nu pot – o să le spun, nu pot."

Tatăl ei nici măcar nu pomenise vreodată că ar fi interesat de cercetările de la Institutul Pelindaba. Niciodată nu văzuse vreun dosar sau măcar o scrisoare care să conțină informații despre un dispozitiv nuclear. Citise în presă că cercetările de la Pelindaba erau direcționate către valorificarea uriașei producții de uraniu a țării și construirea unui reactor pentru energie electrică industrială și urbană. Prim-ministrul dăduse asigurări în repetate rânduri că Africa de Sud nu fabrica bomba nucleară.

În ciuda acestor lucruri, instrucțiunile ei nu erau să afle dacă producția era în desfășurare. Faptul acesta era socotit sigur. I se ordonase să afle unde și când avea să fie testat primul dispozitiv.

Începu să mototolească foaia cu degete nervoase.

– Nu pot, șopti ea. Se ridică în picioare și prinse capacul toaletei. Aruncă fiecare bucățică de hârtie separat în vas, apoi trase apa. O să le spun că nu pot.

Dar deja mintea ei lucra cu febrilitate.

„Va trebui să îl iscodesc pe *pater*", gândi ea și imediat începu să plănuiască.

Pentru vizita sa în Spania, Isabella lipsise din țară numai cinci zile. Cu toate acestea, Nana era furioasă și pufni auzind scuza neconvingătoare pe care o găsise pentru a-și explica absența în mijlocul campaniei sale electorale. În vinerea dinaintea zilei de votare, prim-ministrul, John Vorster, organizase o întrunire la primăria orașului Sea Point în sprijinul candidatului Partidului Național.

Fusese nevoie de întreaga abilitate și influență a lui Centaine Courtney-Malcomess pentru a-l face să anuleze două alte angajamente importante ca să țină discursul. Mașinăria de partid considera că Sea Point era un scaun sigur pentru opoziție și tindea să accepte acest lucru. Ezita să își folosească atuul; dar Centaine avu câștig de cauză, ca de fiecare dată.

Având șansa de a-l auzi vorbind pe prim-ministru, primăria se umplu de lume. Întâlnirea începu cu obișnuitele întrebări ale plenului, nu foarte incomode.

Isabella vorbi prima. Discursul fu scurt, zece minute. Era cel mai bun discurs din întreaga ei campanie. În săptămânile anterioare câștigase o experiență valoroasă și încredere, iar fuga în Spania părea să o fi revitalizat. Atât Nana, cât și Shasa îi citiseră textul, iar ea repetase în fața lor discursul. Acești doi veterani iscusiți ai politicii îi dăduseră sugestii și sfaturi extrem de utile.

În timp ce stătea pe platformă în fața sălii aglomerate, Isabella afișă o expresie hotărâtă și serioasă, iar inima audienței

păru să vibreze la tinerețea și drăgălășenia ei. La sfârșit o ovaționară în picioare, în vreme ce John Vorster îi stătea alături, roșu la față și afabil, dând din cap și bătând din palme în semn de aprobare.

În seara de miercuri, Shasa și Nana o flancau pe Isabella, purtând insigne imense cu sigla partidului atunci când se citiră rezultatele.

Nu se produseră răsturnări de situație. Partidul Progresist recâștigase scaunul, dar Isabella redusese diferența la numai o mie două sute de voturi. Suporterii ei o ovaționară de parcă ar fi fost cea care învinsese, nu cea care fusese înfrântă.

O săptămână mai târziu, John Vorster o invită la o ședință în biroul său din clădirea parlamentului. Isabella o cunoștea bine. Când tatăl ei era ministru în cabinetul lui Hendrik Verwoerd, biroul său se afla la același etaj, la numai câteva uși depărtare de biroul prim-ministrului.

În timpul mandatului, Shasa îi încredințase conducerea biroului, iar ea îl folosise pe post de club de câte ori venea în centrul Cape Town-ului. Plimbarea pe vastul coridor îi readuse în minte numeroase amintiri. Ca adolescentă nu apreciase aura istorică pe care această magnifică clădire veche o avea.

Acum, cu aspirații politice aruncate pe umerii săi împotriva propriei voințe, se simțea fascinată de portretele oamenilor mari, buni și mai puțini buni, care împodobeau pereții lambrisați.

Prim-ministrul o lăsă să aștepte numai câteva minute. Când tânăra intră în biroul lui, acesta se ridică și ocoli masa ca să o întâmpine.

– Frumos din partea ta că vrei să mă vezi, *Oom* John, zise Isabella într-o impecabilă afrikaans.

Era o îndrăzneală din partea ei să folosească o formulă de adresare atât de familiară, fără să fie invitată. Termenul *Oom*, „unchi", era însă foarte respectuos. Ochii albaștri ai lui Vorster sclipiră încântați de cutezanța ei.

– Vreau să te felicit pentru rezultatele de la Sea Point, Bella, spuse el, iar fata fu bucuroasă să-l audă folosind diminutivul

numelui ei. Sunt în pauza de cafea. Vorster arătă cu mâna către serviciul de argint şi porţelan de pe marginea mesei. Vrei să torni câte o ceaşcă pentru fiecare? Acum, domnişoară, se adresă el cu severitate pe deasupra ceştii. Ce ai de gând să faci? De vreme ce nu o să fii membră a parlamentului?

– Ei bine, *Oom* John, lucrez pentru tatăl meu...

– Bineînţeles, ştiam asta, o întrerupse el. Dar nu putem lăsa un asemenea talent politic proaspăt să se ofilească. Ai luat în calcul un posibil loc în Senat?

– În Senat? Isabella înghiţi cu noduri, iar cafeaua îi fripse limba. Nu, domnule prim-ministru, nu m-am gândit. Nimeni nu mi-a sugerat vreodată...

– Ei bine, cineva îţi sugerează acum. Luna viitoare se retrage bătrânul Kleinhans. Trebuie să nominalizez pe cineva în locul lui. O să fie bine pentru tine până găsim un loc mai sigur în Camera Inferioară.

Senatul era Camera Superioară dintre cele două camere legislative ale Republicii Africa de Sud. Îndatoririle sale erau similare celei ale Camerei Lorzilor şi avea puterea de a reţine actele legislative controversate şi de a le trimite Camerei Inferioare. Fusese considerabil extinsă în anii 1950 când prim-ministrul de atunci, Malan, îşi propusese să-i priveze de drepturi civile pe toţi acei alegători de culoare care aveau drept de vot. Adusese în Camera Superioară senatori numiţi de el însuşi cu scopul de a forţa trecerea nefericitei legi care-i privase pe oamenii de culoare de dreptul la vot. Câteva dintre locurile din Camera Superioară se aflau încă la dispoziţia prim-ministrului, iar Vorster îi oferea ei unul dintre ele.

Isabella puse jos ceaşca de cafea şi se uită uimită la el. Rotiţele i se învârteau febril ca să ţină pasul cu noile evenimente.

– Vei accepta nominalizarea? întrebă Vorster.

Era o ocazie minunată, una la care nici unul dintre ei – nici Shasa, nici măcar Nana – nu visase.

Hendrik Verwoerd îşi începuse şi el cariera politică în Senat. La douăzeci şi opt de ani ea avea să fie cea mai tânără, mai

strălucitoare şi, cu siguranţă, cea mai atractivă senatoare din Camera Superioară.

Cu siguranţă, nominalizarea ei avea să fie urmată de numiri în diferite comisii şi comitete. Dacă ar fi numai pe jumătate atât de bună pe cât ştia ea că era, Partidul Naţional avea să o transforme în principala lor figură politică feminină. Accesul ei în cele mai exclusiviste cercuri ale puterii, la cele mai mari secrete de stat, avea să se producă rapid.

– Îmi faceţi o mare onoare, domnule prim-ministru.

Vocea ei era o şoaptă.

– Ştiu că îţi vei sluji ţara cu o şi mai mare onoare. Vorster îşi întinse mâna. Felicitări, doamnă senator.

Când Isabella îi strânse mâna, simţi pe şira spinării fiorul de gheaţă al vinovăţiei, răceala trădării şi înşelăciunii. Se strădui să se adune. Reacţia veni rapid – cu un entuziasm enorm îşi dădu seama că Trandafirul Roşu devenea indispensabil stăpânilor săi. În curând putea stabili proprii termeni şi putea formula propriile cereri.

„Nicky şi Ramón, gândi ea. Ramón şi Nicky – mai e puţin. Mult mai puţin decât aş fi crezut vreodată. Vom fi din nou împreună."

Isabella ajunsese să iubească grandoarea austeră din Karoo.

Shasa cumpărase ferma de oi pe când ea era doar un copil. În prima ei vizită, urâse acele *kopjes,* dâmburi pietroase mohorâte şi câmpiile neprimitoare care se întindeau haotic spre un orizont îndepărtat. Apoi în adolescenţă citise cartea Evei Palmer, *Câmpiile din Camdeboo,* şi începuse să înţeleagă ce lume minunată era Karoo de fapt.

Împreună cu tatăl ei, căutase fosile în straturile sedimentare superioare unde în epoca marilor reptile fusese o uriaşă mlaştină antediluviană şi privise cu uimire şi veneraţie oasele şi falangele lor pietrificate.

Ferma se numea Fântâna Dragonului, în amintirea acelor teribile creaturi şi a izvorului de apă limpede care ţâşnea fără

încetare dintr-o grotă de la baza unuia dintre munţii cu vârful plat. Zidul neted de rocă roşie străjuia deasupra casei impunătoare cu pajiştile ei verzi şi grădinile udate de izvor. Vulturii îşi făceau cuiburi în ţancuri, iar fecalele lor albeau hăurile roase de vreme.

Ferma de oi acoperea peste şaizeci de mii de acri din această fascinantă sălbăticie. Printre turmele de oi merinos se aflau antilope săritoare. Aceste graţioase antilope dansau pe câmpuri ca nişte fuioare de nisip purtate de vânt. Trupurile lor delicate aveau culoarea cafeniu-deschis şi erau străbătute de dungi albe şi ciocolatii. Capetele lor minunate cu coarne în formă de liră le făcuseră să fie favoritele Isabellei din mulţimea de forme de viaţă care trăiau pe câmpiile din Camdeboo. Şi oile şi antilopele prosperau printre tufişurile scunde de deşert, iar dieta dădea o savoare aparte cărnii lor, de salvie şi ierburi sălbatice.

În fiecare iarnă, la începutul sezonului de vânătoare, Shasa invita numeroşi oaspeţi la Fântâna Dragonului, care participau la sacrificarea anuală a antilopelor. În Karoo, orice ploaie de peste zece centimetri era socotită un an bun şi într-un astfel de sezon antilopele fătau de două ori. Rezulta o explozie a turmelor care trebuia controlată. Într-un astfel de an era necesar să se sacrifice o mie de capete de antilopă pentru protejarea fragilei flore de deşert de ravagiile lor.

Garry aduse un grup de prieteni şi familiile lor din Johannesburg. Terenul de aterizare de la Fântâna Dragonului fusese extins şi acoperit cu macadam pentru a primi noul avion cu reacţie Lear. Shasa aduse restul invitaţilor de la Cape Town cu avionul Queen Air cu două motoare.

Isabella nu putu pleca din Cape Town până ce Senatul nu intră în vacanţă. Veni împreună cu Nana în Porsche-ul gri-argintiu, pe care tatăl ei i-l dăruise la aniversarea vârstei de douăzeci şi nouă de ani, ca să înlocuiască vechiul Mini. Îi făcea plăcere să o aibă pe Nana pasager. Poveştile bătrânei făceau să treacă mai repede orele lungi ale călătoriei. Spre deosebire de Shasa, Nana nu se uita la vitezometru. La un moment dat, pe o

porțiune de drum întins dintre Beaufort West și fermă, Isabella împinse Porsche-ul la aproape 265 de kilometri pe oră, fără nici un cuvânt de protest din partea Nanei.

Era jumătatea amiezii când opriră în curtea bucătăriei de la Fântâna Dragonului. Servitorii și câinii începură să se reverse din bucătărie ca să le întâmpine cum se cuvine. Când în cele din urmă Isabella fugi în camera ei, Nanny îi dăduse drumul la apă în baie și îi despacheta cele trei valize.

– Dumnezeule, sunt sleită, Nanny. O să dorm o săptămână.

– N-ar trebui să iei numele Domnului în deșert, o avertiză Nanny cu asprime.

– Nu mă lua cu de-astea, Nanny. Ești musulmană.

– Avem aceleași reguli, pufni Nanny cu aroganță.

– Unde sunt toți bărbații? întrebă Isabella, trântindu-se în pat.

– La vânătoare, bineînțeles.

– E vreunul drăguț, Nanny?

– Da, dar sunt toți căsătoriți. Ar fi trebuit să ți-l aduci pe-al tău, domnișoară Bella. Nanny se opri. Dacă mă gândesc mai bine, e unul nou care nu are nevastă. Apoi scutură din cap. N-o să-ți placă.

– De ce?

– Nu are păr pe cap, chicoti Nanny veselă. Este ceea ce ai numi un blond cu cap de ou.

Nanny avea dreptate. Nu era pe gustul Isabellei, deși avea o față blândă și sensibilă și ochi frumoși de evreu. Capul lui chel era bronzat și pistruiat ca un ou de fluierar, cu o margine groasă de cârlionți întunecați în jurul cefei, în stilul Fratelui Tuck. Discuta cu Garry pe spațioasa verandă din față.

Isabella se simțea bine atunci când coborî la cocktailurile de dinaintea cinei. Reușise să doarmă o oră după baia fierbinte. Purta o cămașă albastră din mătase înșelător de simplă, cu un *risqué décolletage* al cărei îndemânatică croială atrăgea privirea fiecărui bărbat prezent, însurat sau nu.

Se duse imediat la Garry. Nu îl mai văzuse de luni bune.

– Ursul meu mare. Îl îmbrăţişă.

Cu braţele încă în jurul taliei ei, Garry făcu prezentările.

– Bella, el este profesorul Aaron Friedman. Aaron, ea este sora mea mai mică, doctor Isabella Courtney, senator.

– Oh, haide, Garry! protestă ea cu modestie la auzul titlurilor ei şi prinse mâna lui Aaron Friedman.

Avea degetele fine, dar puternice – mână de pianist sau chirurg.

– Aaron este în an sabatic de la Universitatea din Ierusalim.

– Oh, ador Ierusalimul, spuse Isabella cu politeţe. De fapt, ador Israelul. Este o ţară atât de încântătoare şi de vibrantă, atât de ancorată în istorie şi religie.

Îi mai acordă cinci minute de atenţie, apoi porni pe verandă ca să îşi găsească tatăl. În jurul lui erau adunate trei dintre cele mai frumoase neveste, care chicoteau la glumele sale.

– Frumosul meu tată. Îl sărută, apoi îşi ocupă locul lângă el, agăţată de braţul lui, într-o postură posesivă. Ştia cât de bine arată împreună. Ca de obicei, cei doi deveniră centrul micii adunări elegante.

Sorbiră din şampanii şi râseră, sporovăiră şi flirtară, în vreme ce un apus superb specific în Karoo aprinse posacele dealuri cu o strălucire rumenă şi dădu foc norilor.

Unul dintre bărbaţi pomeni ca din întâmplare:

– Ascultam la radio în timp ce mă îmbrăcam. Se pare că etiopienii l-au silit pe Haile Selassie să abdice.

– Ai naibii molâi, o adunătură de bandiţi şi Shufta, spuse altul. Eram acolo cu a Şasea Divizie în timpul războiului – am ales calea cea grea, pe jos, în vreme ce Shasa dădea târcoale cu Hurricane-ul său.

Shasa îşi atinse peticul negru de pe ochi.

– Pe atunci se numea Abisinia. Ne-am dus să îi supraveghem şi la naiba dacă n-am lăsat ceva în urmă.

Râseră cu toţii, iar altcineva observă:

– Haile Selassie era un tip cu adevărat grozav. Mă întreb ce se va întâmpla acum.

– Același lucru ca și în restul Africii negre – haos și confuzie; comunism, crime, mutilări și marxism.

Se auzi un murmur general de încuviințare, apoi renunțară la subiect și își îndreptară atenția către splendoarea ultimelor clipe de apus.

Noaptea căzu cu bruscheța unei cortine și imediat răcoarea serii pătrunse prin hainele subțiri. Un moment cum nu se poate mai potrivit pentru gongul care-i chema la cină. Centaine se ridică de pe scaunul ei de la capătul verandei și conduse mulțimea pe ușile franceze către sufrageria lungă, unde lumina lumânărilor scânteia pe argintărie și cristaluri, iar lemnul de nuc lustruit lucea cu o prețioasă patină antică.

Isabella își găsi plăcuța cu nume și verifică pe celelalte două de lângă ea: Garry și Aaron Friedman.

La naiba, gândi ea. Observase că o urmărește cu privirea de când Garry le făcuse cunoștință. Era normal ca Nana să o pună lângă singurul celibatar prezent.

Aaron se grăbi să îi țină scaunul ca să se așeze, iar ea se pregăti să preia sarcina de a fi plăcută. Foarte repede descoperi că era un partener încântător de conversație, cu un caraghios simț al umorului care o distra. Nu mai observa capul lui chel.

Garry fusese ocupat cu partenerul său de cină, dar acum se întoarse și se aplecă să vorbească și cu Aaron prin fața Isabellei.

– Că veni vorba, Aaron, dacă chiar trebuie să te întorci la Pelindaba luni după-amiază, o să te duc cu avionul Lear.

Realizând semnificația acestei replici întâmplătoare, Izabella simți cum îi îngheață obrajii. Institutul de cercetare nucleară își avea baza la Pelindaba.

– Ești bine, Bella? Garry o privi îngrijorat.

– Sigur că da.

– Preț de o clipă ai arătat foarte ciudat.

– Prostii, Garry. Ți se pare.

Gândi însă cu febrilitate, în timp ce Garry și Aaron făcură aranjamente. Până ce Garry își reîntoarse atenția asupra propriului partener, deja se adunase.

– Nu v-am întrebat ce disciplină predați, domnule profesor.

– Nu vreți să îmi spuneți Aaron, domnișoară doctor?

Isabella zâmbi.

– Numai dacă îmi spui Isabella, domnule profesor.

– Sunt fizician, Isabella, fizician nuclear. Foarte plictisitor, mă tem.

– Nu cred că ești corect față de tine însuți, Aaron. Îi atinse încet încheietura. Este știința viitorului, în vreme de război și pace.

Continuând să îl atingă, întoarse un umăr și se aplecă înspre el astfel încât mătasea apetisantului *décolletage* să se îndepărteze de sân. Nu purta sutien. Atunci când privirea lui își schimbă direcția și ochii i se măriră, știu că se uita la sfârcul ei. Îi dădu două secunde înainte să se îndrepte, punând capăt spectacolului și își ridică degetele de pe încheietura lui.

În acele două secunde Aaron Friedman suferi o schimbare profundă. Era acum un bărbat vrăjit.

– Unde este soția ta, Aaron? întrebă ea.

– Eu și soția mea am divorțat acum cinci ani.

– Oh, îmi pare rău. Își coborî vocea până la un murmur răgușit și simpatia i se citi în ochii ce îi priveau adânc pe ai lui.

Mai târziu în seara aceea, când se pregătea pentru culcare, Isabella se așeză în fața măsuței de toaletă și se privi în oglindă în timp ce își ștergea ultimele urme de machiaj.

– Israel, Pelindaba, fizică nucleară... murmură ea. Totul se adaugă unui Big Bang.

În ultimii doi ani nu trecuse nici o lună în care să nu trimită informații stăpânilor ei. În cea mai mare parte erau rapoarte de rutină și minute ale ședințelor. Dar toate astea ar fi putut grăbi următoarea ei întâlnire cu Nicholas.

În timpul cinei Aaron își exprimase pasiunea pentru cai și călărie – dar, probabil că la fel de bine și-ar fi declarat fascinația față de explorări polare și lame de ras dacă ar fi crezut că asta voia ea să audă. În curând avea să vadă cât de bine se ținea pe cal. Stabiliseră să facă o plimbare cu caii în zorii zilei următoare.

„Cât de departe vei merge?" se întrebă Isabella în oglindă. Se gândi cu atenție, înainte să-și răspundă. „Ei bine, este teribil de amuzant și destul de dulce și se spune că bărbații cu chelie au un libido nemaipomenit. Se strâmbă în oglindă. Ești o mică stricată, nu-i așa? O adevărată Mata Hari."

Pe la paisprezece ani, fratele ei, Sean, o învățase câteva versuri obscene despre Mata Hari. Cum erau? Se străduí să își amintească.

A învățat niște locații
Unor foarte secrete stații
În punctul de emisie
La a două'ș'treia poziție.

Când îl întrebase ce înseamnă „emisie", Sean râmjise cu răutate și perversitate. Fusese nevoită să se uite în dicționar, dar acesta nu lămurise prea mult problema. Zâmbi la jocul neintenționat de cuvinte.

„Ai merge chiar atât de departe? se întrebă ea și râmji din nou. Ei, poate nu chiar până la a două'ș'treia. A doua sau a treia poziție ar trebui să fie destul de bune." Dincolo de frivolitate, știa însă că ar face orice pentru Nicky și Ramón.

Zorii erau încă o promisiune palidă spre răsărit atunci când se duse la grajduri în dimineața următoare, dar Aaron o aștepta deja. Purta pantaloni și cizme de călărie. Faptul că avea propriul echipament era încurajator.

Rândașul plimba deja caii înșeuați. Animalele de la Ferma Dragonului erau rareori antrenate suficient și pretutindeni se aflau terenuri pline de lucernă și ovăz irigate. Erau de obicei plini de vigoare. Ceruse însă cel mai liniștit armăsar castrat pentru Aaron. Spera să îl poată struni și îl privi neliniștită apropiindu-se de cal. Nu ar fi trebuit să își facă griji. Aaron urcă în șa și Isabella remarcă imediat că avea o ținută corectă și mâini blânde.

Urcau dealurile când soarele țâșni peste linia orizontului. Era suficient de rece încât să fie recunoscătoare pentru jacheta de bumbac Barbour pe care o purta. Aerul nemișcat avea acea scânteiere specială de deșert care o făcea să creadă că poate vedea capătul pământului.

Vulturii își părăsiră cuiburile de pe vârfurile stâncilor și planară pe deasupra, cu grațioasele lor aripi desfăcute. Pe câmpie, turmele de antilope erau încă nervoase și agitate din cauza vânătorilor din ziua anterioară. În panica lor își zbârliră coamele albe ca zăpada pe spinările care, atunci când țâșniră, ușoare ca fumul, prin salvia de-abia înfloritâ scânteiră în soarele luminos al dimineții. Aerul curat și dulce păru să îi sfârâie ca șampania în sânge și se simți veselă și neastâmpărată.

De îndată ce caii se încălziră, Isabella porni la galop într-un atac sălbatic de-a lungul vechii albii secate în jos, înspre dig. Când se opriră pe mal, uriașe cârduri de gâște se ridicară găgăind din apa maronie a mlaștinii.

Isabella se dădu jos de pe cal și se șterse cu un gest teatral la ochi cu capătul eșarfei sale de mătase. Aaron coborî îngrijorat din șa.

– Ești bine, Isabella?

– Se pare că am ceva în ochi.

– Pot să mă uit?

Își întoarse fața spre el. El i-o prinse cu blândețe în mâini și se uita la ochiul ei.

– Nu văd nimic.

Clipi cu genele ei lungi și razele matinale ale soarelui făcură să lucească o puzderie de stele de safir pur în adâncurile irisului ei.

– Ești sigur? întrebă ea.

Respirația lui era dulce, iar mirosul trupului curat și bărbătesc. Se uită lung în ochii lui. Erau întunecați și strălucitori ca mierea sălbatică.

El îi atinse pleoapa, masând cu blândețe ochiul prin piele.

– Cum te simți? întrebă el, iar Isabella clipi din nou.

– Ai o atingere magică. Este mult mai bine, mulţumesc. Îl sărută cu buzele deschise şi umede.

Aaron se înfioră de uimire, apoi îşi reveni repede şi o apucă de mijloc. Îşi împinse coapsele în faţă şi pentru câteva secunde îl lăsă să îi exploreze cu limba interiorul gurii ei. În clipa în care îi simţi febrilitatea coapselor, se desprinse de el.

– Hai să ne întrecem până la grajduri.

Râse cu râsul ei răguşit şi sexy şi urcă în şa cu un salt mlădios. Armăsarul nu putea face faţă iepei sale de culoarea castanei şi, apoi, avea un avans de aproape două sute de metri.

În următoarele trei zile, îi făcu un calvar viaţa lui Aaron Friedman. Îi atingea coapsa pe sub masă la cină. Îl lăsă să o pipăie în timp ce jucau polo în piscina alimentată direct de izvor. Îşi aranja cu inocenţă bikini în faţa lui în timp ce stăteau întinşi pe pajişte, iar el îi citea Shelly. Când o ajută să urce în spatele Land Rover-ului lăsă să i se vadă chiloţii transparenţi Janet Reger pe care îi pusese special pentru acea ocazie. Când dansau pe verandă, îşi undui şoldurile în cercuri leneşe şi obscene. Între ei era prins ceva ce se simţea ca mânerul unei bâte de cricket.

În noaptea dinainte de a pleca de la Fântâna Dragonului, împreună cu Garry, în Transvaal, îi permise să o conducă până la cameră şi să îi spună noapte bună pe coridorul de la uşa apartamentului ei. Fără să întrerupă sărutul, o împinse până ce spatele ei ajunse lipit de perete şi îi ridică fusta în jurul brâului. Era destul de îndemânatic.

Isabellei îi plăcu şi în curând descoperi că rămăsese fără suflare la fel ca şi el. Nu voia să se oprească. Prima ei impresie fusese corectă; cu acele degete ar fi putut fi un pianist, căci atingerea lui era uşoară şi artistică. Fără să vrea, se trezi pe prag.

– Îţi laşi uşa descuiată în noaptea asta? îi şopti el la ureche.

Cu efort se trezi din transa plăcerii şi îl îndepărtă de ea.

– Eşti nebun? şopti ea, netezindu-şi fusta cu degete tremurătoare. Casa este înţesată de familie – tata, fratele meu, bunica, doica.

– Da, înnebunesc – tu mă înnebunești. Te iubesc. Te vreau. Este o tortură, Bella. Nu mai pot continua așa.

– Știu, zise ea. Nici eu. O să vin eu la Johannesburg.

– Când? Oh, spune-mi când, draga mea.

– O să te sun. Lasă-mi numărul tău.

Isabella se afla în Comisia Senatului de anchetă a pensiilor din serviciul public. În luna următoare, ea și alți doi membri ai comisiei adunau dovezi în Transvaal. Merse la Johannesburg în Porsche. Se cazã la Garry și Holly, în minunata lor casă nouă din Sandton, și îl sună pe Aaron la Institutul Pelindaba în dimineața în care sosi.

Merse să îl ia cu mașina și cinară la un mic restaurant șic. Printre cocktailurile și platouri cu raci, îl iscodi discret în privința muncii sale de la institutul de cercetare nucleară.

– Oh, totul este teribil de plicticos. Antiparticule și quarci. Era genial de evaziv. Știai că termenul își are originea într-un citatul din James Joyce, „Trei quarci pentru Muster Mark" și că ar trebui să se pronunțe „cvart"?

– Ce fascinant. Îi atinse coapsa pe sub masă, iar el o prinse de mână. Ceea ce faci tu trebuie să fie foarte greu.

– Da. Îi mută degetele câțiva centimetri mai sus. Este destul de greu.

– Înțeleg ce vrei să spui. Isabella făcu ochii mari. Chiar vrei să mergem la dans după cină?

– Am putea merge la mine la o cafea.

– Nu mi-e chiar așa foame. Racul a fost foarte sățios. Hai să sărim peste felul al doilea, sugeră ea.

– Chelner. Nota, te rog.

Aaron avea un apartament în clădirea din cartierul rezidențial al institutului. Deși măsurile de securitate nu erau nici pe departe atât de stricte ca în zona principală de cercetare a complexului, Aaron trebui să arate la poartă legitimația, iar Isabella să intre cu el în ghereta pazei ca să semneze în registrul vizitatorilor și să completeze toate datele personale, inclusiv numărul de

telefon şi adresa. Gardianul le aruncă o privire atotştiutoare şi mulţumită, în timp ce îi eliberă o legitimaţie de vizitator.

Stătuse prea mult timp fără dragoste, iar Aaron era un amant grozav. La început fu blând şi răbdător. Pe măsură ce pasiunea ei crescu sub buzele şi degetele lui îndemânatice, deveni impetuos şi revendicativ. O împinse până la limită de nenumărate ori, apoi o trase înapoi, până ce ţipă de frustrare.

Când în cele din urmă femeia atinse culmile plăcerii, el îşi dădu drumul împreună cu ea, apoi o lăsă uşor jos de cealaltă parte. O ţinu în braţe şi o mângâie şi murmură vorbe drăgăstoase până ce ea începu să radieze de mulţumire şi-l întrebă cu un mic suspin fericit:

– Ce zodie eşti?

– Scorpion.

– Ah, da – scorpionii sunt amanţi minunaţi. Pe ce dată?

– Pe 7 noiembrie.

De dimineaţă pregătiră împreună micul dejun, ouă jumări şi râsete. Când plecă la serviciu, îl conduse până la uşa apartamentului, îmbrăcată cu una dintre bluzele lui de pijama, cu mânecile suflecate şi poalele până la genunchi.

– Voi aranja lucrurile cu gardianul de la poarta principală – nu trebuie să pleci decât când vei dori. O sărută. De fapt, dacă vei mai fi aici la prânz n-o să mă deranjeze deloc.

– Nici o şansă. Scutură din cap. Astăzi am treabă.

De îndată ce plecă, încuie uşa de două ori. Seiful se afla în biroul lui. Îl căutase de îndată ce intrase în apartament, în seara anterioară. Nu se făcuse nici o încercare de a-l ascunde în spatele vreunui lambriu. Se afla chiar lângă biroul lui. Era un seif masiv, scump, de bijutier, marca Chubb, cu un cifru de şase numere.

Se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa lui.

– Şapte noiembrie, murmură ea şi are patruzeci şi trei, patruzeci şi patru de ani. Adică 1931 sau 1932.

Reuşi la a patra încercare. Aaron nu fusese la fel de abil ca Shasa, care măcar îşi inversase data de naştere.

„De ce niște bărbați atât de strălucițI sunt idioți așa de naivi?“ se întrebă ea. Înainte să deschidă ușa groasă de oțel, își trecu degetele în jurul încuietorii. Peste o balama se afla o mică fâșie de bandă adezivă.

„Nu e chiar așa idiot.“

Evident că lui Aaron îi plăcea să lucreze acasă. Seiful era înțesat cu dosare frumos aranjate, cele mai multe colorate în familiarul verde Armscor.

Din ziua în care Trandafirul Roșu primise această misiune la Aeroportul din Madrid, Isabella începuse să citească despre armele nucleare și evoluția lor.

Zăbovise două zile în plus la Londra, pe care le petrecuse în sala de lectură de la British Museum. Încă mai avea legitimația de student. Ceruse și citise toate cărțile înregistrate la acest subiect în catalogul bibliotecii și umpluse două carnețele cu notițe. Pentru un profan, era acum excepțional de bine informată în misterele celui mai îngrozitor proces conceput vreodată de inteligența infernală a omului.

Dosarul verde Armscor de sus purta ștampila strict secret. Existau numai opt copii, dintre care acesta era numărul patru. Cele opt nume care aveau acces la dosar erau menționate pe copertă și îl includeau pe ministrul apărării și pe comandantul suprem al forțelor de apărare, pe tatăl ei ca președinte al Armscor, pe profesorul Friedman și pe alți patru care, judecând după calificările lor științifice, erau cu toții savanți. Recunoscu unul dintre nume ca fiind inginerul energetician de la Armscor, care era adesea oaspete la Weltevreden. Nu era de mirare că tatăl ei nu îi îngăduise niciodată să vadă vreunul dintre dosare.

Numele de cod de pe coperta verde era „Proiectul Skylight“. Îl ridică, atentă să nu deranjeze nimic altceva. Deschise dosarul și începu să scaneze conținutul. Pe când aduna material pentru teza ei, își însușise tehnica cititului rapid, iar acum dădea paginile într-un ritm alert.

Cantitatea vastă de material era foarte tehnică și foarte lipsită de semnificație pentru ea, chiar și cu avantajul studiului ei.

Înțelese însă suficient ca să își dea seama că era vorba despre o serie de rapoarte despre progresele făcute la Pelindaba în procesul masivei îmbunătățiri a izotopului comun de uraniu, Uraniu 238, cu cel puternic fisionabil Uraniu 235. Știa că acesta era primul pas în producerea armelor nucleare.

Rapoartele erau completate în ordine cronologică și înainte să ajungă la ultima pagină își dădu seama că se obținuseră succese cu aproape trei ani în urmă și că suficient Uraniu 235 fusese deja fabricat pentru producerea a aproximativ 200 de dispozitive explozive de cincizeci de kilotone. Cea mai mare parte părea să fie exportat în Israel, în schimbul asistenței tehnice la fabricarea uraniului. Clipi și digeră informația. Cu cele douăzeci de kilotone, bomba de la Hiroshima avusese jumătate din puterea uneia dintre aceste arme.

Puse dosarul deoparte și întinse mâna după altul. Se străduia să rețină ordinea exactă și poziția fiecărui dosar din seif, astfel încât să le poată pune la loc fără să trezească suspiciuni. Citi mai departe. Obiectivul principal al Proiectului Skylight era dezvoltarea unei serii de focoase nucleare cu putere și aplicabilitate diferite, adaptate nu numai pentru livrarea cu avionul, ci și cu artileria de sol.

Știa că Armscor construia deja mortierul de 155 milimetri cu model G5 care putea trage 47-kilo proiectile cu o încărcătură utilă de 11-kilo și o rază maximă la nivelul mării de 39 kilometri. Își dădu seama că acesta ar fi putut fi sistemul ideal de livrare pentru un focos nuclear. Raportul acorda maximă prioritate dezvoltării unei runde nucleare de artilerie pentru G5.

Principiile de bază ale armei nucleare erau cunoștințe comune. Ele consistau în asamblarea a două mase subcritice de uraniu îmbogățit fisionabil. Una era o încărcătură „feminină" cu retragere „vaginală". A doua încărcătură, „masculină", era propulsată de un exploziv convențional pentru a imploda în retragerea feminină cu o asemenea viteză, încât instantaneu să facă întreaga masă supercritică și să declanșeze reacția de fisiune.

Erau însă multe capcane şi obstacole tehnice în manufacturarea efectivă a unui dispozitiv viabil, mai ales în fabricarea unui focos care să cântărească mai puţin de 11 kilograme şi care să poată fi cuprins în carcasa unei runde de artilerie de 155 de milimetri.

Isabella răsfoi rapid seria de rapoarte şi acte de lucru cu un sentiment de entuziasm crescând. Simţi un fel de mândrie la vederea ingeniozităţii şi dedicării echipei de lucru. De numeroase ori simţi influenţa tatălui ei, în timp ce citi cum fiecare capcană fusese dejucată şi întregul proiect masiv se îndrepta către punctul culminant.

Ultimul raport din dosar era datat cu numai cinci zile în urmă. Îl citi repede, apoi îl reciti.

Prima bombă atomică sud-africană avea să fie testată în mai puţin de două luni.

„Dar unde?" şopti ea cu disperare, iar următorul dosar pe care îl deschise îi oferi răspunsul la întrebare.

Repuse dosarele în ordinea lor exactă şi îşi aminti să lipească bucăţica de adeziv peste balama şi să aranjeze combinaţia încuietorii în aceeaşi secvenţă în care o găsise.

Doi ani de studii şi deliberări trecuseră până să se aleagă locul pentru testare. Prima consideraţie fusese aceea a contaminării cu reziduuri radioactive.

Africa de Sud păstra o staţie meteo în Insula Gough din Antarctica. Luaseră în calcul o locaţie în Antarctica, dar respinseseră repede ideea. Nu numai că ar fi fost greu de controlat contaminarea, dar şi detecţia de dinainte şi de după test ar fi fost o concluzie dinainte acceptată. Mulţi alţii, mai ales australienii, erau interesaţi de acel loc frumos şi rece de la capătul lumii.

Pentru securitate, atunci, testul trebuia realizat pe teritoriu naţional sau în spaţiul aerian sud-african. Ideea unui test aerian fu abandonată repede. Din nou, detecţia ar fi fost o ameninţare serioasă, iar riscul contaminării cu reziduuri ar fi fost sinucigaş.

Până la urmă s-a ajuns la un test subteran. Minele de aur sud-africane erau cele mai adânci locuri de muncă din lume. Timp de şaizeci de ani, sud-africanii fuseseră lideri în tehnicile mineritului la adâncime, iar în asociere cu minele se află arta şi ştiinţa foratului.

Courtney Enterprises deţineau Explorările Orion, o companie specializată în foraj. Bătrânii magicieni de la Orion erau capabili să afunde o freză la trei kilometri sub suprafaţa pământului şi să scoată de acolo nuclee de rocă. Puteau face o gaură dreaptă sau să o încline la orice unghi ar fi dorit, sau puteau fora doi kilometri pentru ca după aceea să o încline la un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

Această îndemânare incredibilă îl umplu pe Shasa Courtney cu un sentiment de veneraţie şi profund respect, în timp ce era la locul destinat testării, în mijlocul unei zile însorite, şi privi în jur la maşinile pantagruelice care cuprindeau între ele echipamentele de forare.

Întregul dispozitiv era autopropulsat. Un camion de mărimea unei maşini de pompieri moderne căra centrala electrică. Era un motor diesel care putea pune în mişcare un transatlantic. Un alt camion găzduia camera de control şi echipamentul electronic de monitorizare. Un al treilea încorpora freza propriu-zisă şi placa de bază a găurii de forare. Un al patrulea era liftul şi macaraua hidraulică pentru prăjinile de foraj.

Locul era înconjurat de caravane rezidenţiale şi camioane de provizii. Prăjinile erau stocate într-o zonă de depozitare care ocupa mai mulţi acri. Noaptea, întreaga zonă era luminată de strălucirea brutală albă-albăstrie a stâlpilor de iluminat, căci lucrul continua fără încetare. La terminarea ei, gaura va fi costat aproape trei sute de mii de dolari americani.

Shasa îşi ridică pălăria şi îşi şterse sprânceana cu antebraţul. Era cald.

Aici era marginea deşertului Kalahari, pe care boşimanii îl numeau „Marele Loc Uscat".

Dunele roşii şi joase se unduiau ca valurile unui ocean turbulent către o depărtare monotonă. Ierburile deşertului erau rare şi uscate, argintii. Printre dune ici-colo se afla câte un copac izolat. Frunzele erau de un verde-închis, iar scoarţa zgrumţuroasă semăna cu spatele unui crocodil. În cel mai apropiat arbore, o colonie de păsări-ţesători îşi construise un cuib comun. Sute de perechi de păsărele brune îşi uniseră eforturile în muncă. Rezultatul era un edificiu fără formă, de mărimea unei căpiţe de fân care sufoca arborele. Fiecare pereche de păsări ocupa o cameră separată în cuib şi de-a lungul anului ajuta la întreţinerea întregii structuri şi la menţinerea ei într-o formă bună. Cuibul de lângă Upington, pe râul Orange, fusese ocupat continuu, timp de peste o sută de ani, de generaţii succesive de ţesători.

Aceasta era o zonă sălbatică vastă, slab populată. Compania de Explorare Minieră Courtney deţinea o concesiune de 150 000 de acri, pe care se afla acum dispozitivul de forare. Întreaga proprietate era înconjurată de garduri şi izolată. La fiecare punct de acces şi poartă erau gardieni. Nimeni din afara companiei nu putea vedea acest loc – iar dacă se întâmpla asta... ei bine, era pur şi simplu o altă săpătură de exploatare minieră în desfăşurare.

Shasa aruncă o privire către cer. Nici un nor nu întrista bolta dureros de albastră. Acest spaţiu din Kalahari era o zonă militară restricţionată, iar zborul avioanelor comerciale sau private pe deasupra ei, interzis. Era adesea folosită pentru exerciţii militare de către şcolile de artilerie şi tancuri cu baza la Kimberly, la numai câteva sute de kilometri mai la sud.

Şi totuşi, Shasa îşi făcea griji. Se aflau la D minus opt. Gaura ar fi trebuit terminată până în weekend. Sâmbătă după-amiaza, convoiul bine păzit avea să plece de la Pelindaba, ca să ajungă duminică la prânz. El urma să aducă echipa de oameni de ştiinţă şi bomba.

Bomba pentru testare avea să fie poziţionată până luni seara. Ministrul apărării şi generalul Malan urmau să vină pe calea aerului de la Cape Town la D minus unu.

Clătină din cap.

– Totul merge minunat, se asigură el şi urcă treptele de oţel în camera mobilă de control.

Inginerul-şef de foraj lucra la Orion de doisprezece ani. Se ridică de pe scaun şi întinse spre Shasa o mână mare cu bătături.

– Cum merge treaba, Mick?

– *Bak gat,* domnule Courtney! spuse el, folosind expresia necioplită afrikaans, ca aprobare ultimă. Am ajuns la indicatorul de trei mii de metri la ora nouă azi-dimineaţă.

Arătă spre acul unui afişaj. Acesta ilustra grafic cotul din linia găurii care ajuta la controlarea exploziei.

– Nu vreau să te deranjez. Shasa se aşează pe scaunul de lângă inginer. Continuă, omule.

Mick îşi întoarse întreaga atenţie către consola de control.

Shasa îşi aprinse o ţigară de foi şi îşi imagină viermele flexibil din oţel croindu-şi drum în pământul deasupra căruia stătea, în jos, către marginea crustei pământului, cu mult sub pânza de apă subterană, către însăşi marginea magmei, acolo unde temperatura pământului se apropia de aceea a unui cuptor.

Un telefon sună în camera de control, dar Shasa era cufundat în gânduri. Tehnicianul care răspunse la telefon trebui să îl strige de două ori.

– Domnule Courtney, este pentru dumneavoastră.

– Întreabă cine este, pufni Shasa iritat. Preia mesajul.

– Este domnul Vorster, domnule.

– Care domn Vorster?

– Prim-ministrul, domnule. În persoană.

Shasa îi smuci receptorul din mână. Avu subit premoniţia unui dezastru.

– *Ja, Oom* John? întrebă el.

– Shasa, în ultima oră ambasadorii Marii Britanii, Americii şi Franţei şi-au prezentat notele de protest din partea propriilor guverne.

– În legătură cu ce?

– La ora nouă azi-dimineaţă un satelit american a fotografiat amplasamentul săpăturii. *Ons is in die kak* – suntem în rahat. Au dat cumva peste Skylight şi ne cer să abandonăm imediat testarea. Cât îţi ia să ajungi înapoi la Cape Town?

– Avionul meu este pe pistă. O să fiu în biroul tău în patru ore.

– Am convocat o şedinţă de cabinet. Vreau să îi pui tu la curent.

– Voi fi acolo.

Shasa nu îl mai văzuse niciodată pe Vorster atât de îngrijorat şi de furios. În timp ce îşi strânseră mâinile, acesta mormăi:

– De când am vorbit cu tine, ruşii au convocat o şedinţă de urgenţă la Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite. Ameninţă cu sancţiuni economice imediate dacă vom continua testarea.

Shasa îşi dădu seama că aveau cu toţii motive serioase de îngrijorare.

– Americanii şi britanicii ne-au prevenit că nu îşi vor executa dreptul de veto ca să ne salveze, dacă facem testarea.

– N-ai recunoscut nimic, nu-i aşa, domnule prim-ministru?

– Sigur că nu, îl repezi Vorster. Dar vor să inspecteze locul săpăturii. Au fotografii aeriene – şi cunosc numele de cod, Skylight.

– Cunosc numele nostru de cod? Shasa se holbă la el, iar Vorster încuviinţă, dând viguros din cap.

– *Ja, man,* au numele nostru de cod.

– Ştii ce înseamnă asta, domnule prim-ministru? Avem un trădător – la cel mai înalt nivel. Chiar la vârf.

În cadrul Naţiunilor Unite, reprezentanţii Lumii a Treia şi ai naţiunilor nealiniate se ridicară, unul după celălalt, în Adunarea Generală, pentru a critica şi a condamna Africa de Sud pentru încercarea de a se alătura clubului nuclear. O declarară vinovată de îndată ce se formulă acuzaţia. În ultimii doi ani şi India, şi China testaseră bombe nucleare, dar de data aceasta era diferit. În ciuda asigurărilor prim-ministrului sud-african că

nu se efectuase nici un test, ambasadorii Marii Britanii şi Statelor Unite insistaseră să inspecteze personal locul. Ajunseră în Kalahari într-un elicopter Puma al Forţelor Aeriene. Între timp, echipamentele de forare şi toate celelalte vehicule fuseseră îndepărtate. Mai rămăsese numai un capac de sondă acoperit cu ciment proaspăt, singur şi părăsit într-o zonă cu pământ brăzdat de făgaşe şi bătătorit.

– Care a fost scopul forării? îl întrebă ambasadorul britanic pe Shasa, nu pentru prima dată. Sir Percy era un vechi prieten care luase cina la Weltevreden şi vânase la Fântâna Dragonului.

– Prospectare după petrol, îi răspunse Shasa cu faţă sinceră, iar ambasadorul ridică o sprânceană şi nu mai făcu nici un comentariu.

Trei zile mai târziu însă, Marea Britanie folosi dreptul de veto pentru sancţiunile propuse în Consiliul de Securitate, dar norii de furtună începură să se abată asupra ţării.

Aaron Friedman îi telefonă Isabellei ca să îi spună că trebuia să plece imediat în Israel. Ar fi vrut să meargă şi ea cu el. Nu îi pomeni însă că Statele Unite făcuseră presiuni enorme asupra guvernului israelian pentru a-l rechema la Ierusalim.

– Eşti un scump, Aaron, îi zise ea şi nu aş fi pierdut asta pentru nimic în lume, dar tu ai viaţa ta, iar eu pe a mea. Poate că într-o bună zi ne vom întâlni din nou.

– N-o să te uit niciodată, Bella.

Departamentul Sud-African al Siguranţei de Stat începu o vânătoare de vrăjitoare după trădător, care dură luni de zile fără nici un rezultat concludent. În cele din urmă, se acceptă ideea că unul dintre cei patru savanţi israelieni, care până în acel moment părăsiseră ţara, trebuie să fi fost responsabil.

Când Shasa citi raportul secret al investigaţiei, fu stânjenit să afle că iubita lui fiică semnase la intrarea în complexul rezidenţial Pelindaba şi se pare că rămăsese peste noapte ca oaspete al bunului profesor.

– Doar nu credeai că e virgină? zise Centaine, atunci când el îi pomeni despre asta. Sau aşa credeai?

– Nu prea, recunoscu Shasa. Dar nimănui nu-i place să i se dea peste nas cu asta, nu?

– Nimănui nu i s-a dat peste nas cu asta, îl corectă ea. În schimb, Bella pare să fi fost neobişnuit de discretă.

– Totuşi, bine că a plecat.

– Ar fi putut fi o partidă bună, îl tachină Centaine, iar el păru şocat.

– Dumnezeule mare, era suficient de bătrân ca să îi fie tată.

– Bella are treizeci de ani, îi aminti Centaine. Aproape o fată bătrână.

– Atâţia ani are? Shasa păru neliniştit. Uit adesea cât de repede trec anii.

– Trebuie neapărat să facem ceva şi să îi găsim un soţ.

– Nu e aşa mare grabă.

Lui Shasa nu îi plăcea perspectiva de a o pierde. Se obişnuise cu lucrurile, aşa cum erau ele acum.

Răsplata Isabellei nu întârzie. În câteva luni i se promise o vacanţă cu Nicky şi primi instrucţiuni să facă aranjamentele necesare ca să lipsească două săptămâni din ţară.

– Două săptămâni! jubilă ea. Cu copilul meu! Nici nu-mi vine să cred că în sfârşit se întâmplă.

Euforia fu suficientă ca să alunge sentimentul apăsător de vinovăţie cu care trăise de când proiectul Skylight ţinuse prima pagină a ziarelor lumii. Încercă să îşi liniştească totuşi conştiinţa, asigurându-se că ajutase la evitarea unei creşteri a ameninţării nucleare şi că trădarea ei va avea, pe termen lung, rezultate benefice pentru întreaga umanitate.

Firește că se arăta cuprinsă de o furie patriotică atunci când discuta subiectul cu familia sau cu ceilalţi senatori pe holurile clădirii parlamentului, dar noaptea adevărul o bântuia. Era o trădătoare – iar pedeapsa era moartea.

Îi spuse Nanei şi lui Shasa că se întâlnea cu Harriet Beauchamp în Zürich. Plănuiseră să închirieze un kombi şi să călătorească două săptămâni prin Elveţia, oriunde era zăpada

bună, să mănânce sos de brânză topită cu vin și să încerce toate pârtiile faimoase.

– Să nu vă așteptați să mai auziți de mine până mă întorc, îi preveni ea.

– Ai bani suficienți, Bella? vru Shasa să știe.

– Ce întrebare ridicolă, *pater*. Îl sărută. Nu tu ai fost acela care mi-a deschis contul – care îmi oferă o sumă ridicolă în fiecare lună, dublu față de cât câștig la Senat?

– Ei bine, îți voi da numele cuiva de la Crédit Suisse din Lausanne, în caz că rămâi fără.

– Ești un dulce, dar nu mai am șaisprezece ani.

– Uneori îmi doresc să mai fi avut, iubirea mea.

Isabella luă un avion Swissair spre Zürich, dar se dădu jos la Nairobi. Se cazâ la hotelul Norfolk, iar în dimineața următoare sună la Weltevreden și vorbi cu Nana, pretinzând că suna de la Zürich.

– Distracție plăcută și fii cu ochii în patru după un milionar drăguț, îi spuse Nana.

– Pentru tine sau pentru mine, Nana?

– Nu fi obraznică, domnișorică.

După cum i se spusese, Isabella prinse zborul Air Kenya spre Lusaka, în Zambia, și luă autobuzul companiei aeriene de la aeroport până la hotelul Ridgeway. Descoperi că îi fusese rezervată o singură cameră. Până aici o aduseseră instrucțiunile.

Înainte de cină, se așeză pe terasa piscinei și comandă un gin tonic. Câteva minute mai târziu, un bărbat negru bine făcut, care stătea la bar, se apropie de masa ei.

– Trandafirul Roșu, spuse el.

– Ia loc, zise ea dând din cap, cu inima bubuindu-i în piept și cu palmele ude.

– Numele meu este Paul. Refuză băutura pe care ea i-o oferi. Nu te voi deranja mai mult decât trebuie. Vei fi, te rog, gata, maine-dimineață la ora nouă? Te voi aștepta cu un vehicul la intrarea principală a hotelului.

– Unde mă duci?

– Nu știu, zise el ridicându-se în picioare. Și nici nu ar trebui să întrebi.

Îl așteptă, după cum i se ceruse. Bărbatul o duse înapoi la aeroport într-o mașină Volkswagen, dar trecu pe lângă terminalul comercial și o conduse la porțile zonei militare restricționate.

Rămășițele escadronului de avioane de luptă MiG ale Zambiei stătea pe pistă în lumina soarelui. Numai în ultima lună se prăbușiseră patru. Nu numai că piloții zambieni fuseseră inadecvat antrenați în Germania de Est, dar nici nu se adaptaseră cum trebuie la complexitatea zborurilor supersonice. În plus, MiG-urile văzuseră aproape douăzeci de ani de serviciu în Europa de Est, înainte să fie vândute Zambiei. Economia, care se baza pe exploatarea zăcămintelor de cupru, fusese distrusă de căderea prețului metalului și de două decenii de management prost. Costurile de întreținere a escadrilei de avioane de vânătoare fuseseră reduse și acum erau cunoscute în mod familiar drept „Bombe Zburătoare".

Dincolo de avioane era parcat un aparat de zbor nemarcat, cu patru motoare turbo și o coadă mai înaltă decât o casă cu două etaje. Deși Isabella nu îl recunoscu ca atare, era un Iliușin Il-76 cu numele de raport NATO Candid. Era avionul standard de transport militar rus.

Paul, escorta ei, discută cu gardienii de la poartă și le arătă un document din servietă. Comandantul studie hârtia și intră înapoi în gheretă. Vorbi la telefon cu unul dintre superiori, apoi îi restitui lui Paul documentul, deschise porțile și salută în momentul în care trecură cu mașina.

Doi piloți în uniforme de zbor supravegheau alimentarea cu combustibil a uriașului Candid. Paul parcă Volkswagenul în paralel cu hangarul principal și merse până la avion. Vorbi cu unul dintre piloți, apoi îi făcu semn Isabellei să îl urmeze. O urmări luptându-se cu valiza, dar nici unul dintre ei nu se oferi să o ajute.

– Vei merge cu avionul, îi spuse Paul.

– Cum rămâne cu bagajul meu? întrebă ea, iar pilotul ridică din umeri şi răspunse într-o engleză stricată.

– Lasă-l aici. Eu înţesat. Vino.

Isabella privi în jur, dar Paul se afla deja la jumătatea distanţei înapoi spre Volkswagen. Îl urmă pe pilot către rampa de încărcare a avionului Candid.

Cala era încărcată cu marfă, aşezată pe paleţi de lemn, sub folii grele de nailon. Se vedeau practic sute de lăzi de lemn de mărimi diferite. Cele mai multe erau inscripţionate cu vopsea neagră cu cifre şi litere chirilice. Pilotul o conduse pe pasajul lateral al compartimentului, apoi sus pe o scară spre puntea de pilotaj.

– Stai jos. Îi arătă unul dintre scaunele paraşutiştilor de pe peretele despărţitor.

Nu se făcu nici o formalitate atunci când avionul decolă, o oră mai târziu.

De pe scaunul din spatele compartimentului Isabella avea vedere liberă asupra panoului de pilotaj de deasupra umărului pilotului.

Candid se stabiliză la o altitudine de croazieră de zece mii de metri şi se stabili pe un curs de 300 de grade.

Se uită pe furiş la ceasul de mână. Voia să afle cât de mult aveau să zboare în această direcţie nord-vestică. Îşi imagină o hartă a continentului. Deşi nu ştia care era viteza de sol a avionului, indicatorul vitezometrului aerian oscila în jurul cifrei de 475 de noduri.

După o oră de zbor, presupuse că trecuseră din Zambia în Angola şi se înfioră uşor. Angola nu era o alegere prea bună pentru o vacanţă. Recent fusese numită în Comitetul pentru Afaceri Africane al Senatului şi luase parte la toate şedinţele speciale referitoare la Angola. Citise, de asemenea, rapoartele confidenţiale alcătuite de spionajul militar despre acea ţară.

Privi în jos spre mozaicul savanei, munţilor şi junglei, care aluneca încet pe sub Candid şi încercă să îşi amintească fiecare detaliu pe care îl citise despre acest pământ frământat.

Angola fusese perla imperiului portughez. După Africa de Sud, Angola era cea mai bogată şi mai frumoasă dintre toate ţările africane.

Coasta atlantică de peste o mie cinci sute de kilometri din vestul Africii era bogată în resurse marine. Bancuri vaste de peşti oceanici viermuiau în jurul porturilor naturale şi sigure. Săpăturile din larg, executate de companiile americane, descoperiseră recent rezerve imense de petrol şi gaze naturale. Pe continent se întindeau câmpii şi văi bogate şi fertile, păduri minunate de lemn de esenţă tare, dealuri plăcute, bogat irigate, din care izvorau numeroase râuri mari. În Africa apa era o resursă naturală aproape la fel de preţioasă ca petrolul. În afară de petrol, Angola avea zăcăminte de aur, diamante şi fier. Climatul era temperat şi plăcut.

În ciuda tuturor acestor binecuvântări, timp de un deceniu Angola fusese devastată de un război cumplit. Indigenii africani se luptau să înlăture dominaţia colonialistă, de cinci sute de ani, a Lisabonei.

Lupta de eliberare nu fusese unită. Numeroase armate cu tot felul de nume pompoase de război se luptaseră nu numai cu portughezii, ci şi între ele. Erau MPLA – Mişcarea Populară pentru Eliberarea Angolei; FNLA – Frontul Naţional pentru Eliberarea Angolei; UNITA – Uniunea Naţională pentru Independenţa Totală a Angolei, şi o mulţime de alte armate particulare şi mişcări de gherilă.

Portughezii ţinuseră cu dinţii de colonia lor. Zeci de mii de tineri recruţi portughezi veniseră în Africa, mulţi dintre ei ca să fie răniţi şi să moară de gloanţe, mine şi boli tropicale, departe de meleagurile lor natale. Apoi, dintr-odată, a avut loc o lovitură de stat în Portugalia Mamă şi la scurt timp după aceea noua conducere a declarat că Portugalia avea să redea Angolei independenţa şi să organizeze un scrutin pentru alegerea unui guvern nou şi scrierea unei constituţii.

Acum, în lunile care mai rămăseseră până la data alegerilor, ţara era într-o vâltoare chiar şi mai mare decât fusese în timpul

războiului civil, pe când diferitele facțiuni se întreceau pentru putere, iar marile puteri și alte guverne africane își susțineau favoriții, în vreme ce liderii gherilelor înșiși orchestrau intrigile și tortura și intimidarea populației deja copleșite de anii de război. Citind printre rândurile rapoartelor de spionaj, Isabella simțise că nimeni nu știa cu adevărat ce anume se întâmpla în capitala Luanda, ca să nu mai vorbim despre junglele și munții îndepărtați.

Amiralul Rosa Coutinho, Amiralul Roșu, numit guvernator-general de către mișcarea forțelor armate după *coup d'état*, părea să îl prefere pe Agostinho Neto și a sa „purificată" MPLA. Procesul de purificare consta din torturarea până la moarte a celorlalte facțiuni ale partidului. Aceasta se executa prin strângerea treptată a unei rame de lemn în jurul capului, până ce craniul ceda.

CIA americană, nerealistă ca de obicei, părea să sprijine FNLA, care era cea mai slabă, mai tribală și mai coruptă dintre cele trei, strecurându-le cantități zgârcite de ajutor financiar pe care Senatul Statelor Unite nu le-ar fi aprobat, dacă ar fi știut de ele. Și chinezii pariau pe FNLA, ca și nord-coreenii.

Coloana de mașini negre Ceaika traversă podul peste șanțul cu apă și intră în fortăreața Kremlinului, prin poarta de dedesubtul Turnului Borovitskaia.

Cei doi generali cubanezi călătoreau în limuzina din față. Senen Casas Requerión era șeful statului-major al armatei cubaneze, iar alături de el se afla șeful direcției de logistică a armatei. General-colonelul Ramón Machado se afla în a doua mașină cu Fidel Castro, pe post de amfitrion și interpret al președintelui pe durata vizitei.

Promovarea lui Ramón fusese anunțată la câteva săptămâni după întoarcerea sa din Etiopia, unde pusese la cale abdicarea împăratului Haile Selassie, abolirea monarhiei și declararea oficială a Derg-ului etiopian al statului socialist marxist.

Acum era al doilea cel mai tânăr general din întregul serviciu militar rus şi de departe cel mai tânăr din KGB. Superiorul său imediat în serviciul secret avea cincizeci şi trei de ani. Predecesorul său, Joe Cicero, fusese ridicat la rangul de general abia înainte de retragerea sa. Promovarea era cu atât mai extraordinară cu cât Ramón nu era rus prin naştere. Actele sale de naturalizare fuseseră emise cu numai opt ani în urmă.

Pentru el Etiopia fusese un triumf. Condusese chiar el primul stadiu al revoluţiei, fără nici o prezenţă rusă vizibilă în ţară şi, mai important, cu cheltuirea câtorva neînsemnate milioane de ruble.

Imediat urmase vizita sa clandestină, dar la fel de încununată de succes, la Luanda, în Angola, unde Ramón se întâlnise cu Amiralul Roşu, Rosa Coutinho. Coutinho era membru al Partidului Comunist Portughez. Fusese numit guvernator general al Angolei, de către comitetul forţelor militare ale aripii de stânga, care acum guverna Portugalia. Fusese însărcinat cu organizarea de alegeri populare pentru alegerea unui guvern african, pentru a aduce independenţa fostei colonii portugheze a Angolei. În timpul întâlnirii sale cu Ramón, se dovedise a fi sufletul său pereche din punct de vedere politic.

– Trebuie să ne asigurăm ca sub nici o formă să nu aibă loc alegeri populare, îi spusese lui Ramón. Dacă îngăduim asta, atunci Jonas Savimbi va fi primul preşedinte al Angolei, fie şi numai pentru că tribul Ovimbundu este cel mai numeros din ţară.

– Nu putem permite asta, se arătase Ramón de acord.

Nu era nevoie să dezvolte ideea. Jonas Savimbi era cel mai îndrăzneţ şi mai de succes dintre toţi liderii gherilelor angoleze. Armata sa, UNITA, luptase timp de un deceniu cu portughezii, cu îndemânare şi hotărâre. Era inteligent, educat şi avea o voinţă puternică. Deşi niciodată nu îşi declarase preferinţele politice, cu siguranţă nu era un marxist, probabil nici măcar socialist, şi nu puteau risca să ajungă la putere.

– Singura soluție posibilă, continuase Ramón, este să declari că, din cauza stării de haos din țară, ar fi nepractică organizarea de alegeri. Ar trebui să declari atunci că soluția ar fi recunoașterea MPLA drept unicul partid capabil să-și asume frâiele guvernării și să convingi Lisabona să transfere cât mai curând posibil puterea lui Agostinho Neto și MPLA.

Neto era alegerea sovietică. Era prefăcut, slab, crud și maleabil. Putea fi controlat, în timp ce Savimbi nu putea.

– Sunt de acord, încuviințase Coutinho. Dar pot conta pe sprijinul deplin al Rusiei și Cubei?

– Dacă îți pot promite acest sprijin, vei fi gata să ne predai bazele și terenurile aeriene militare strategice și să ne dai voie să introducem trupe și provizii militare? voise să știe și Ramón.

– Ai cuvântul meu. Amiralul Roșu întinsese mâna peste birou, iar Ramón i-o strânsese cu un sentiment amețitor de triumf.

Se afla pe punctul de a plasa două națiuni sub suzeranitate sovietică. Nici un alt om nu mai reușise așa ceva în Africa.

– Voi zbura de aici direct în Havana, îl asigurase el pe Coutinho. În câteva zile vor avea loc discuții între Cuba și Moscova, la cel mai înalt nivel posibil. Până la sfârșitul lunii voi avea răspunsul tău.

Coutinho se ridicase în picioare.

– Ești un om extraordinar, tovarășe general-colonel. Rareori am avut privilegiul de a lucra cu cineva care vede atât de limpede în inima problemei și care este pregătit să taie cu precizia unui chirurg pentru rezolvarea ei.

Acum, Ramón stătea pe locul din spate al Ceaikăi, cu președintele Fidel Castro alături de el, în timp ce intrară în citadela socialismului sovietic. Cavalcada condusă de escorta de motociclete înaintă cu repeziciune pe șoseaua largă pavată. Trecură pe lângă faimosul arsenal, clădirea trezoreriei Rusiei imperiale, care încă mai adăpostea o bogăție uimitoare de daruri ambasadoriale și însemne țariste, de la coroana lui Ivan cel Groaznic, până la robele de curte încrustate cu nestemate ale Ecaterinei cea Mare.

Un grup de turişti străini de la porţile muzeului îi privi trecând, expresiile lor luminându-se de curiozitate atunci când recunoscură, în a doua maşină, chipul cu barbă al lui Castro.

Trecură cu iuţeală mai departe, lăsând în stânga piaţa în jurul căreia erau adunate catedralele Arhanghelului, a Bunei Vestiri şi a Adormirii Maicii Domnului. Imensele clopotniţe, turnuri şi domuri de aur luceau ca focul sub soarele palid de primăvară. Piersicii şi cireşii din grădini erau înfloriţi. Intrară în piaţă, trecură pe lângă palatul Prezidiului Sovietului Suprem şi opriră în faţa intrării principale a clădirii Consiliului de Miniştri.

O gardă de onoare mărşălui în pas de paradă pentru a-i întâmpina, alături de o duzină de demnitari politici şi militari.

Ministrul adjunct, Aleksei Iudenici, păşi înainte ca să îl îmbrăţişeze pe Castro şi îl conduse în clădirea Consiliului de Miniştri. În Sala Oglinzilor, Castro începu să vorbească de la locul său, din capul mesei lungi.

Vorbi limpede, oprindu-se la sfârşitul fiecărei propoziţii pentru a-i permite translatorului rus să ţină pasul cu el. Până şi Ramón, ca vechi şi intim camarad de arme, era fascinat de felul în care înţelegea situaţia din Africa şi de aprecierea calculată a riscurilor şi opţiunilor din faţa lor. Absorbise fiecare cuvânt din prezentarea lui Ramón.

– Europenii occidentali sunt divizaţi şi fără coloană vertebrală. NATO depinde de America din punct de vedere militar. Nu vor fi niciodată capabili să dea un răspuns organizat la intrarea noastră hotărâtă în arena angoleză. Nu trebuie să le acordăm atenţie.

– Cum rămâne cu America? întrebă Iudenici sobru.

– America încă mai sângerează după umilirea din Vietnam. Senatul lor nu va îngădui niciodată trupelor americane să opereze în Africa. Americanii au fost biciuiţi. Încă mai scâncesc cu coada între picioare. Singura ameninţare pe care o prezintă este aceea că ar putea alege o armată surogat care să lupte în locul lor.

– Africa de Sud, i-o luă Iudenici înainte.

– Da, Africa de Sud are cea mai periculoasă armată din Africa. Kissinger i-ar putea recruta și trimite peste granița angoleză.

– Ne putem permite să ne luptăm cu sud-africanii? Liniile lor de aprovizionare sunt mai scurte decât ale noastre cu șaisprezece mii de kilometri, iar soldații lor au reputația de cei mai buni luptători de gherilă din Africa. Dacă sunt echipați și aprovizionați de America...

– Nu ne vom lupta cu ei, promise Castro. De îndată ce vor trece frontiera, America și Africa de Sud vor fi imediat înfrânte, nu de puterea Sovietelor sau a Cubei, ci de practica guvernelor minoritare albe și de politica de apartheid.

– Explică-ne asta, domnule președinte, ceru Iudenici.

– În Occident, americanii liberali și mișcările antiapartheid europene doresc într-o asemenea măsură înlăturarea regimului alb din Africa de Sud, încât vor face orice sacrificiu în acest scop. Vor sacrifica Angola, mai degrabă decât să îi lase pe sud-africani să o înfrângă. În momentul în care primul sud-african va trece frontiera, războiul nostru va fi câștigat. Se va isca un protest public din partea Partidului Democrat din Statele Unite și alți campioni ai așa-numitei democrații din Europa vor protesta atât de vehement, încât sud-africanii nu vor ajunge niciodată să lupte. În fața istericei condamnări mondiale, vor fi siliți să se retragă. Încercarea lor de intervenție va stabili lucrurile mai ferm în favoarea noastră. Odată ce sud-africanii își vor fi pătat reputația, nici un politician occidental nu va mai îndrăzni să preia inițiativa. Angola va fi a noastră.

Cu toții încuviințară dând din cap. Toți generalii și miniștrii. Castro îl uimi încă o dată pe Ramón cu retorica și puterea sa de convingere. Era principalul motiv pentru care Ramón îl convinsese să vină la Moscova în persoană. Nici unul dintre generalii sau miniștrii lui Castro nu ar fi putut prezenta situația așa cum tocmai o făcuse el. Viziunea lui șireată și înșelătoare avea să fie irezistibilă pentru ruși.

„El îmi spune mie Vulpea Aurie, își zise Ramón zâmbind în sinea sa. Dar el este regele tuturor vulpilor."

Castro însă nu terminase. Felul în care gestionase momentul era desăvârşit. Zâmbi de la capătul mesei lungi, mângâindu-şi barba.

– Angola va fi a noastră, dar acesta va fi numai începutul. După Angola, premiul cel mai mare va fi Africa de Sud însăşi.

Cu toţii se aplecară în faţă nerăbdători, cu ochii scăpărători ca ai unei haite de lupi la mirosul sângelui.

– Odată ce vom avea Angola, Africa de Sud va fi înconjurată, cu baze, chiar la hotarele ei de unde luptătorii de culoare pentru libertate pot ataca în siguranţă. Africa de Sud este trezoreria şi puterea economică a întregii Africi. Odată ce o vom avea, restul continentului ne va cădea în braţe.

Îşi puse palmele imense pe masă şi se aplecă în faţă, către ei.

– Vă promit toţi luptătorii de care avem nevoie pentru asta, o sută de mii dacă este nevoie. Dacă furnizaţi armele, echipamentul şi transportul, fructul este copt pentru a fi cules. Să o facem, tovarăşi? Să dăm împreună această lovitură îndrăzneaţă şi curajoasă?

Numai o lună mai târziu, un grup de ofiţeri militari portughezi, loiali Amiralului Roşu Coutinho, predă baza aeriană strategică de la Saurimo colonelului Angel Botello, care era şeful logistic al forţelor aeriene cubaneze. Saurimo se afla la opt sute de kilometri depărtare de capitala Luanda şi, prin urmare, era destul de ferit de supravegherea CIA şi a altor agenţii occidentale.

Primul transport Iliuşin Candid ateriză la Saurimo douăzeci şi patru de ore mai târziu. La bord se afla o încărcătură întreagă de echipament militar şi cincizeci de „consilieri" cubanezi. Observatorul militar rus din acelaşi avion era general-colonelul Ramón Machado.

Pentru Ramón era o perioadă extenuantă, dar minunată. Reputaţia şi porecla sa se răspândeau cu repeziciune în lungul şi în latul continentului. Contingentul cubanez adusese cu el numele din Havana.

– El Zorro, şopteau ei, a sosit El Zorro. Acum vor începe să se întâmple lucruri.

Ca o vulpe, aşa cum îi spunea şi porecla, se afla tot timpul în mişcare. Rareori dormea două nopţi la rând în acelaşi pat. Adesea nu exista pat deloc, ci podeaua de pământ a vreunei cocioabe de paie, scaunul înghesuit al vreunui avion sau puntea murdară de lemn a unei şalupe, care îşi croia drum prin mlaştinile şi bancurile de nisip ale vreunui râu african îndepărtat.

El Jefe avusese, ca de obicei, dreptate. Nu apăruse nici un răspuns occidental concertat la mobilizarea cubaneză. Amiralul Coutinho reuşi să amăgească iute cele câteva investigaţii slabe, în vreme ce ziariştii occidentali fură împiedicaţi cu succes să adune dovezi solide de pe teren. Armele şi trupele fură transportate pe cale terestră în Saurimo sau cu vasele până în Brazzaville, în Congo, şi distribuite de acolo cu aviaţia uşoară şi şalupele de râu cadrelor MPLA, în taberele lor din inima savanei.

Angola era numai una dintre numeroasele operaţiuni pe care Ramón le conducea simultan. Mai erau şi Etiopia, şi Mozambicul, precum şi reţeaua sa de agenţi şi coordonarea activităţii luptătorilor pentru libertate sud-africani. Angola era o trambulină nouă, perfectă pentru mişcările de eliberare. Ramón organiză tabere de antrenament pentru SWAPO, Organizaţia Poporului African de Sud-Vest şi pentru ANC, Congresul Naţional African.

Cartierele generale ale celor două organizaţii erau situate în zone diferite ale ţării. SWAPO se afla la sud, acolo unde puteau traversa graniţa spre Namibia Africană de Sud-Vest şi opera în mijlocul propriilor triburi, Ovahimbo şi Ovambo.

Ramón avea însă un interes special pentru ANC. Nici o clipă nu pierdu din vedere faptul că Africa de Sud era poarta de acces pentru întregul continent şi că ANC îi reprezenta pe luptătorii pentru libertate ai Africii de Sud. Raleigh Tabaka, vechiul său camarad din Londra, fusese promovat la conducerea logistică a ANC în Angola. Împreună, cei doi aleseră amplasamentul principalei baze ANC în nordul Angolei.

Zburaseră împreună sute de ore într-un biplanor militar Antonov. Scotociră întregul ţărm nordic al provinciei Kungo, înainte să găsească un loc potrivit pentru baza lor.

Era un mic sat de pescari, situat într-o lagună şi estuar al râului Chicamba. Gura lagunei era deschisă spre Atlantic, iar la flux maxim vase cu încărcătură de două sute şi ceva de tone puteau traversa limita şi intra pe râu. În plus, la câţiva kilometri în susul râului existau câmpuri întinse de culturi ale ţăranilor. Deşi acestea fuseseră neglijate în timpul sălbaticului deceniu de război civil, era nevoie de puţin efort pentru amenajarea unei piste de aterizare pe câmpurile despădurile şi nivelate. Satul de pescari fusese şi el abandonat în timpul războiului şi nu exista populaţie locală, care altfel ar fi trebuit să fie evacuată sau eliminată.

Principala recomandare însă, pentru această amplasare, era depărtarea sa faţă de orice graniţă sau bază sud-africană. Sud-africanii erau oponenţi remarcabili. Ca şi israelienii, nu ar fi ezitat să violeze o frontieră internaţională în urmărirea febrilă a unei unităţi de gherilă. Chicamba se afla în afara razei de acţiune a elicopterelor Alouette sud-africane şi mii de kilometri de munte acoperit cu junglă îl izola de orice expediţie ostilă a burilor. Numiră baza Tercio.

Raleigh Tabaka duse primul lot de cinci sute de recruţi ANC la baza Tercio într-un trauler rechiziţionat de amiralul Coutinho de la o fabrică de conserve din Luanda.

Începură imediat construcţia pistei de aterizare şi a taberei de antrenament. Atunci când, zece zile mai târziu, Ramón veni pe calea aerului, terenul fusese eliberat şi netezit şi se afla pe punctul de a fi acoperit cu lut roşu şi pietriş, care avea să se aşeze precum cimentul şi să asigure o pistă bună pentru orice vreme.

La a doua sa inspecţie, Ramón se arătă atât de impresionat de depărtarea şi de siguranţa zonei, încât se decise să construiască o zonă separată în apropierea gurii râului, care să dea spre plajă.

O organiză astfel încât să fie propriul cartier general. Avea permanent nevoie de o bază sigură de comunicații, unde să se poată desfășura antrenamente ale unor trupe de elită KGB și unde se putea face interogarea și eliminarea captivilor, fără riscul de a fi descoperiți.

Ordonă oamenilor lui Raleigh Tabaka să acorde prioritate maximă construcției propriei facilități de pe plajă. La următoarea sa vizită, descoperi că gardurile și sistemele defensive fuseseră deja ridicate și că lucrul la clădirea pentru interogatorii și la cartierul general al ofițerilor era foarte avansat.

La întoarcerea sa la Havana, rechiziționă echipamentul radio și electronic necesar și îl duse pe calea aerului la baza Tercio, cu următorul transport disponibil.

În timpul vizitelor sale frecvente la Havana și Moscova, Ramón se menținea la curent cu mulțimea proiectelor pe care le avea în desfășurare pe întregul continent african, în special cu cazul său personal, operațiunea și controlul Trandafirului Roșu.

Privind înapoi la anii recrutării ei în Londra și în Spania, își dădu seama că subestimase valoarea pe care Trandafirul Roșu o va avea într-o zi.

De când intrase în Senatul sud-african, servise în cinci comisii. De la toate acestea livrase informații extraordinare sub forma rapoartelor și recomandărilor, pe diferite subiecte de interes.

Apoi în februarie 1975, devenise membră a Comisiei pentru Afaceri Externe a Senatului. Datorită ei, Ramón primise informația, la numai câteva ore după apariția ei, că președintele Ford și Henry Kissinger, prin intermediul CIA, semnalaseră Pretoriei că nu se vor opune unei aventuri militare a armatei sud-africane în Angola de Sud. Află de la Trandafirul Roșu că CIA promisese Africii de Sud sprijin diplomatic și echipament militar, pentru a susține asaltul asupra Luandei.

După ce își alertă superiorii de la Lubianka, Ramón porni cu avionul la Havana, ca să se consulte cu Castro.

– Ai avut dreptate tot timpul, El Jefe, îi spuse el admirativ. Yankeii îi trimit pe buri ca să facă în locul lor treburile murdare.

– Trebuie să îi lăsăm să își vâre capul în capcană, zise Castro zâmbind. Vreau să te întorci imediat în Angola. Le vei duce ordinele mele personale. Retrage forțele noastre și menține-le pe o linie defensivă pe râurile de la sud de capitală. Lasă-i să înainteze, înainte să ciuntim barba Unchiului Sam și să îi lovim pe buri în *cojones*.

În octombrie, cavaleria sud-africană traversă râul Cunene și avansă spectaculos către nord, în vehiculele lor blindate și rapide Panhard. În câteva zile ajunseseră la două sute patruzeci de kilometri de capitală. Erau luptători tineri perfect antrenați și bine conduși, iar moralul lor era ridicat, dar le lipsea echipamentul necesar pentru traversarea râurilor și artileria pentru atacarea blindatelor grele.

Când ajunseră la râu, Ramón trimise un semnal la Havana.

– Acum, zise Castro malițios, o să le tăiem craca de sub picioare. Dezlănțuie blindatele.

Sud-africanii fură opriți la râuri de tancuri ruseşti T-54 și de elicoptere de asalt. Ramón răspândi, în mass-media occidentală, vestea prezenței sud-africane și furtuna diplomatică izbucni exact așa cum prevestise Castro.

Nigeria, cea mai puternică națiune a continentului după Africa de Sud, își retrase în decurs de câteva zile sprijinul, după ce prezența sud-africană fusese dezvăluită opiniei publice de către spionajul rus și cubanez. Îl abandonă pe Savimbi și mișcarea UNITA și recunoscu formal guvernul MPLA, cu susținere sovietică. Pentru a-și sublinia poziția, Nigeria trimise treizeci de milioane de dolari în sprijinul lui Agostinho Neto în Luanda.

În Senatul Statelor Unite, Dick Clark, reprezentatul democrat din Iowa, începu acțiunea de izolare și retragere a sprijinului forței expediționare sud-africane din Angola. Acuză CIA de cooperare ilegală cu Africa de Sud, iar Kissinger și CIA se eschivară. Membrii conducerii lor amenințară că își dau demisia dacă sprijinul american nu este retras imediat. În decembrie,

amendamentul lui Clark fu votat de Senat și întregul sprijin militar american din Angola dispăru. Totul se desfășurase exact așa cum anticipase Castro.

Încă o națiune africană era livrată suzeranității sovietice și milioane de negri angolezi se treziră condamnați la încă un deceniu de război civil brutal.

La Moscova, general-colonelului Ramón Machado i se decernă Ordinul Lenin, clasa întâi, iar medalia îi fu prinsă la piept personal de către secretarul general Brejnev.

Apoi Ramón fu chemat urgent în Etiopia. Revoluția care se pregătea atinsese un stadiu crucial.

Pe când aparatul de zbor Iliușin începu să coboare în Addis-Abeba, Ramón se așeză lângă pilotul rus, ca să aibă o vedere clară a țării acoperite de munți sălbatici.

De-a lungul secolelor, toți copacii din jurul capitalei fuseseră tăiați ca lemne de foc, așa că acum dealurile erau golașe și dezolante. În depărtarea cețoasă și albastră se ridicau munții ciudați cu vârful plat, cunoscuți ca Ambas, care erau atât de caracteristici acestui misterios colț al Africii de est de sub marele corn. Laturile abrupte ale muntelui Ambas cădeau multe mii de metri în văile stâncoase, în adâncurile cărora torente mărețe săpau chiar și mai adânc în pământul roșu.

Era un tărâm străvechi, unde faraonii egipteni își trimiseseră pentru prima dată armatele după sclavi, fildeș și alte comori exotice.

Etiopienii erau un popor foarte mândru și războinic, cei mai mulți dintre ei creștini, dar membri ai Bisericii Copte, o ramură străveche a Bisericii Catolice, care își avea originile în Alexandria, în Egipt.

Din 1930 țara era condusă de Negus Negusti, Împăratul Suprem, Haile Selassie. Era ultimul monarh absolut din istorie, care domnea prin decret. Toate decretele sale erau ratificate formal de Derg, un consiliu alcătuit din nobili, mari *rases* și căpetenii. Atât de completă era puterea lui, încât comanda personal

fiecare aspect al guvernării țării sale, de la cele mai importante decizii de stat, până la numirea funcționarilor publici de rang mijlociu din provincii.

În ciuda acestor puteri absolute și a organizării feudale a guvernării sale, era un dictator binevoitor foarte iubit de poporul de rând, pentru virtuțile sale aproape sfinte și pentru incoruptibilitatea sa deplină. Ca statură era scund și avea oase delicate, cu picioare mici, feminine, și mâini și trăsături faciale fine.

În obiceiurile personale, era auster și abstinent. Cu excepția ocaziilor oficiale, se îmbrăca în haine modeste și mânca frugal și simplu. Spre deosebire de alți conducători africani, nu strânsese avere personală mare. Principala, poate singura sa preocupare, era bunăstarea poporului său.

În cei patruzeci și cinci de ani de când fusese încoronat împărat, cârmuise Etiopia, prin rebeliuni, invazii externe și vremuri turbulente, cu înțelepciune și tenacitate.

La numai cinci ani după încoronare, regatul său muntos fusese invadat de generalii lui Musolini, dar el fusese nevoit să plece în exil în Anglia. Națiunea sa rezistase invadatorului, luptând împotriva tancurilor, avioanelor moderne și gazelor toxice cu puști vechi, săbii și adesea chiar cu mâinile goale.

După înfrângerea puterilor Axei, Haile Selassie se întorsese pe tronul său etiopian și condusese în vechea sa manieră benefică. În lume se dezlănțuiseră însă noi forțe. În eforturile sale de a-și moderniza țara și de a-și alinia societatea, în mare pastorală și agrară, la curentul principal al secolului XX, Haile Selassie îngăduise virusului să intre în regatul său.

Infecția începuse în noua universitate pe care o fondase la Addis-Abeba. Europeni cu părul lung și privirea sălbatică începuseră să predice tinerilor săi studenți o filosofie ciudată și amețitoare, că toți oamenii sunt egali și că regii și nobilii nu au drepturi divine. Când, îmbătrânind, puterea fizică a împăratului începu să pălească, elementele naturale însele părură să conspire împotriva lui. Africa este un tărâm al extremelor sălbatice, unde zăpușeala urmează frigului de gheață, seceta urmează

inundațiilor, iar pământul este când fertil, când ostil, fără ritm și motiv.

O secetă teribilă se abătuse asupra Etiopiei și, împreună cu ea, cealaltă fantomă, foametea. Recoltele se uscaseră, râurile și fântânile secaseră, pământul se acoperi de praf care începuse să se ridice în vânturile deșertului. Turmele și cirezile pieriseră, iar la ugerele lor veștejite viței erau mici siluete scheletice cu ochi imenși, bântuiți, în orbitele craniilor prea mari pentru trupurile lor mici.

Pământul plângea în agonie.

Foametea africană era o poveste veche fără un interes particular, iar Africa este departe. Lumea nu observă toate acestea, până când BBC îl trimise pe Richard Dimbleby în Etiopia cu un echipaj de televiziune. Dimbleby filmă amara suferință din sate. Participă, de asemenea, la un banchet de stat din Addis-Abeba.

Cu o rea-voință calculată, combină scene de foame și moarte iminentă, cu cele ale nobililor înveșmântați, în straie cu fir de aur sau robe albe și pe împărat așezat la o masă întesată de mâncăruri bogate.

Reportajul Dimbleby avu un impact enorm. Lumea luă cunoștință. Tinerii studenți de la Universitatea din Addis-Abeba, antrenați de mentorii lor aleși cu grijă, începură să mărșăluiască și să facă agitație. Biserica și misionarii predicară împotriva puterii totale atribuite unui singur om și visau la acea utopie evazivă, în care fiecare om își iubește aproapele, iar leul stă alături de miel.

Mulți dintre membrii Derg-ului văzură oportunitatea de a-și lua revanșa și de a obține avantaje personale. Într-un proces fără legătură, dar foarte semnificativ, producătorii arabi de petrol dublară prețul petrolului. În Etiopia costul vieții își luă zborul, punând greutăți de nesuportat pe o populație deja greu încercată de foamete. Inflația începu să crească. Cei care puteau adunau hrană, iar cei care nu puteau începură greva și luară cu asalt magazinele de mâncare.

Mulți dintre tinerii ofițeri ai armatei erau produse ale Universității din Addis-Abeba și ei au condus răzmerița armatei. Acești rebeli au alcătuit un comitet revoluționar și au preluat controlul Derg-ului.

L-au arestat pe prim-ministru și pe membrii familiei regale și l-au izolat pe împărat în palatul său. Au împrăștiat zvonul că Haile Selassie a furat sume mari din bani publici și i-a transferat în contul său bancar din Elveția. Au organizat demonstrații studențești și proteste în fața palatului. Mulțimea îi cerea să abdice. Preoții Bisericii Copte și liderii musulmani s-au alăturat corului de acuzații și de cereri pentru abdicarea sa și instalarea unei democrații a poporului.

Consiliul militar s-a simțit acum suficient de puternic pentru a face următorul pas semnificativ. Prin intermediul Derg-ului, a emis o declarație formală prin care îl detronau pe împărat și a trimis o delegație de tineri ofițeri ai armatei ca să îl aresteze și să îl îndepărteze de la palat.

În timp ce îl conduceau jos pe scările palatului, fragilul bătrân a spus încet: „Dacă ceea ce faceți este pentru binele poporului meu, atunci merg cu bucurie și mă rog pentru succesul revoluției voastre".

Ca să îl umilească, l-au închis într-o colibă mică și sordidă, la periferia orașului, dar oameni de rând s-au adunat cu miile în jurul singurei camere, ca să își prezinte coondoleanțele și să își afirme loialitatea. La ordinul consiliului militar, gardienii i-au îndepărtat cu baionetele.

Țara era pregătită, dar situația se putea schimba oricând, atunci când avionul Iliușin aterizează pe aeroportul din Addis-Abeba și rulă până la capătul îndepărtat al pistei, unde douăzeci de jeepuri și camioane militare ale armatei etiopiene veniseră ca să îl întâmpine.

Ramón coborî primul din avion atunci când rampa atinse pământul.

– Bine ai venit, domnule general-colonel.

Colonelul Getachew Abebe sări din jeepul său de comandă și păși ferm în față ca să îl salute.

Își strânseră scurt mâinile.

– Sosirea voastră este oportună, îi spuse Abebe și amândoi se întoarseră și își umbriră ochii când priviră spre soare.

Al doilea Iliușin coborî și atinse pista. În timp ce rulă către ei, un al treilea și după aceea un al patrulea avion gigantic își făcură apariția și aterizară unul după celălalt.

După ce se aliniară și opriră motoarele, oamenii începură să se reverse din burțile lor imense. Erau soldați parașutiști ai Regimentului Che Guevara.

– Care sunt ultimele vești? întrebă Ramón, brusc.

– Derg-ul a votat pentru Andom, îi spuse Abebe și Ramón deveni serios.

Generalul Aman Andom era șeful armatei, un bărbat integru și cu o inteligență superioară, popular în rândul armatei, dar și al populației civile. Alegerea sa în funcția de conducător al națiunii nu era deci o surpriză.

– Unde se află acum?

– La palatul său – la aproape opt kilometri de aici.

– Câți oameni?

– Un corp de cincizeci sau șaizeci...

Ramón se întoarse ca să își urmărească parașutiștii debarcând.

– Câți membri ai Derg-ului sunt de partea ta?

Abebe enumeră vreo douăsprezece nume, toți tineri ofițeri de stânga ai armatei.

– Tafu? întrebă Ramón, iar Abebe aprobă dând din cap.

Colonelul Tafu comanda un escadron de tancuri rusești T-53, cea mai modernă unitate a armatei.

– Bine, zise Ramón încet. O putem face – dar trebuie să ne mișcăm rapid.

Dădu ordin comandantului parașutiștilor cubanezi. Cărându-și armele, șirul lung de parașutiști în uniforme de camuflaj păși înainte și începu să se îmbarce în camioanele care așteptau.

Ramón se aşează lângă Abebe în jeepul de la comandă şi lunga coloană începu să se îndrepte către oraş. Mărunţit ca pudra de secetă şi de soarele pârjolitor, nisipul roşu se ridică într-un nor dens în spatele coloanei şi înaintă cu vântul fierbinte ce bătea dinspre deşerturile de la nord.

La periferia oraşului, întâlniră caravane de cămile şi măgari. Oamenii care le însoţeau urmăriră coloana trecând fără să arate nici o emoţie. În aceste zile periculoase de la detronarea împăratului se obişnuiseră cu deplasarea oamenilor înarmaţi pe drumuri. Erau bărbaţi din deşertul Danakil şi din munţi, musulmani cu turbane cu robe lungi, sau copţi bărboşi cu păr încâlcit şi săbii late la brâu şi scuturi rotunde de oţel pe umeri.

La un ordin al colonelului Abebe, jeepul coti pe o şosea secundară care ocolea oraşul, accelerând pe drumuri cu hârtoape ce se întindeau printre cocioabe îngrămădite cu acoperişul plat. Abebe folosi radioul, vorbi repede în amharică şi apoi îi traduse lui Ramón.

– Oamenii mei supraveghează palatul lui Andom, explică el. Se pare că a convocat o şedinţă a tuturor ofiţerilor din Derg care îl sprijină. Se adună chiar acum.

– Bine. Toate găinile vor fi într-un singur coteţ.

Coloana coti dinspre oraş şi goni spre câmpurile deschise. Terenurile erau goale şi aride. Seceta nu lăsase nici un fir de iarbă sau frunză verde. Rocile, ca de cretă, care împânzeau pământul, erau albe ca nişte cranii.

– Acolo. Abebe arătă în faţă.

Generalul era membru al nobilimii, iar reşedinţa lui se afla la câţiva kilometri de oraş, pe nişte coline joase, golaşe, cu excepţia pâlcului de eucalipţi australieni care înconjura palatul. Chiar şi aceştia se veştejiseră de căldură şi secetă. Palatul era înconjurat de un zid gros de teracotă roşie. Dintr-o privire, Ramón văzu că era o fortificaţie formidabilă. Ar fi fost nevoie de artilerie ca să o străpungă.

Abebe îi citi gândurile.

– Avem elementul-surpriză de partea noastră, sublinie el. Avem toate şansele să intrăm cu maşinile pe poartă...

– Nu, îl contrazise Ramón. Cu siguranţă au văzut avioanele sosind. Probabil de aceea a convocat Andom consiliul.

Pe câmpul de pietre dintre ei şi palat, o maşină a statului-major gonea către poarta deschisă.

– Opreşte aici, ordonă Ramón, iar coloana se opri. Ramón stătu pe locul din spate al jeepului neacoperit şi îşi focalizează binoclul asupra porţii din zidul palatului. Urmări maşina statului-major intrând pe ea, apoi poarta masivă din lemn se închise greoaie.

– Unde este Tafu, cu tancurile lui?

– Este încă în cazarmă, în cealaltă parte a oraşului.

– Cât le ia să ajungă aici?

– Două ore.

– Fiecare minut este vital. Ramón vorbi fără să lase jos binoclul. Ordonă-i lui Tafu să îşi aducă blindatele cât mai curând posibil – dar noi nu putem aştepta până la sosirea lui.

Abebe se întoarse spre radio, iar Ramón îşi lăsă binoclul pe piept şi sări jos din jeep. Comandantul paraşutiştilor şi cei ai companiei sale se adunară în jurul lui, iar el le dădu ordine în liniște, scoţând în evidenţă particularităţile terenului în timp ce vorbi.

Abebe puse la loc microfonul radioului şi li se alătură.

– Colonelul Tafu are un T-53 în oraş, păzeşte palatul împăratului. Ni-l trimite nouă. Va ajunge aici într-o oră. Va urma restul escadronului.

– Foarte bine, zise Ramón, dând din cap. Acum descrie interiorul palatului lui Andom. Unde îl vom găsi pe Andom însuşi?

Se adunară în cerc în timp ce Abebe desenă în praf, apoi Ramón dădu ultimele ordine.

Încă o dată coloana porni la drum, dar de data aceasta un steag alb mare flutura pe capota jeepului de la comandă. Camioanele avansau în formaţie strânsă. Paraşutiştii erau ascunşi sub capotele transportoarelor şi nici o armă nu se afla la vedere.

În timp ce se apropiară de palat, o linie de capete apăru de după zidul de deasupra porții, dar steagul armistițiului avu un efect inhibitor și nu se trase nici un foc.

Jeepul de la comandă opri în fața porții, iar Ramón îi aprecie rezistența. Poarta era făcută din lemn de tec de aproape treizeci de centimetri, întărit cu bare de oțel. Balamalele erau prinse în coloanele aflate de fiecare parte a porții. Abandonă prima idee că ar putea trece cu camionul prin ea.

Din vârful zidului, la aproape șapte metri deasupra lor, căpitanul gărzii îi provocă în amharică, iar Abebe se ridică să răspundă. Discutară preț de câteva minute, Abebe repetând că avea o telegramă urgentă pentru generalul Andom și cerând să intre. Santinela îi răspunse, strigând, că refuză, iar schimbul de replici deveni mai aprins.

De îndată ce Ramón fu sigur că întreaga atenție a santinelei era îndreptată spre jeep, vorbi încet în radioemițătorul cu două canale. Camioanele din spatele jeepului țâșniră înainte, la dreapta și la stânga. Porniră hurducăind pe pământul abrupt de fiecare parte a drumului și opriră sub ziduri. De sub capotelor de pânză, parașutiștii urcară pe acoperișurile vehiculelor. Zece dintre ei erau înarmați cu harpoane pe care le răsuciră în jurul capului, apoi le aruncară peste zid. Frânghiile de nailon se desfășurară în urma lor și căzură la pământ.

– Deschideți focul! zise Ramón cu asprime în radio și o furtună de foc automat mătură vârfurile zidului, smulgând bucăți de lut și cărămizi din margine.

Ricoșeul șfichiui ramurile copacilor albaștri de eucalipt. Capetele gardienilor dispărură imediat, unii dintre ei lăsându-se în jos, dar cel puțin unul fusese lovit de glonț. Ramón îi văzu casca învârtindu-se în aer și vârful țestei ridicându-se. Un nor roz de sânge și creier pluti o clipă după lovitură.

Acum parașutiștii se cățărau pe zid, câte trei sau patru pe funie în același timp. Erau agili ca niște maimuțe și în câteva secunde treizeci dintre ei trecuseră peste el și atinseseră pământul din curtea palatului. Se auziră rafale de arme automate și

bubuitul unei singure grenade. Câteva secunde mai târziu poarta solidă de lemn se deschise, iar Ramón ordonă imediat şoferului jeepului să înainteze.

Trupurile gărzilor palatului zăceau prin curte, acolo unde fuseseră doborâte. Ramón îl văzu pe unul dintre oamenii săi ghemuit lângă poartă, cu mâinile presând pe pântec, în vreme ce sângele îi şiroia printre degete. Ceilalţi soldaţi se apucară de jeep când trecu pe lângă ei.

Ramón stătea în spatele mitralierei Browning de calibru 50 care era montată deasupra scaunului şoferului. Trase o rafală lungă înspre gardienii care mai rămăseseră, în timp ce aceştia fugeau ca iepurii spre labirintul de clădiri din chirpici din cealaltă parte a curţii.

Unul dintre gardieni se răsuci şi se lăsă într-un genunchi. Ridică la umăr lansatorul de rachete RPG7 pe care îl căra şi ţinti înspre jeepul care se apropia. Ramón întoarse Browningul înspre el, dar în acea clipă roţile din faţă loviră unul dintre cadavre şi săltă sălbatic, ridicându-i ţinta în aer.

Santinela trase racheta care străbătu şuierând curtea deschisă şi lovi jeepul chiar în centrul radiatorului. Urmară un fulger de lumină şi bubuitul rachetei explodând. Deşi blocul motor atenuă cea mai mare parte a loviturii, suspensia din faţă cedă şi vehiculul se răsuci de mai multe ori.

Cu toţii fură aruncaţi în aer, dar carcasa distrusă a jeepului bloca intrarea şi camioanele rămaseră prinse în spatele porţii deschise.

Atacul era deja oprit, iar apărarea se regrupase. Focul automat izbucni de la ferestrele şi uşile clădirii palatului.

Paraşutiştii cubanezi se dădură jos din camioanele staţionate şi porniră la asalt, dar o altă rachetă şuieră pe aleea din faţa lor. Trecu la câţiva centimetri deasupra capului lui Ramón, orbindu-l cu fum, şi lovi camionul din faţă, smulgând capota şi distrugând parbrizul. Carburantul se vărsă din rezervorul spart şi se aprinse cu un zgomot înfundat. Fum negru se ridică în vălătuci groşi deasupra curţii.

În fața lor se auziră strigăte și alte focuri de armă. Lângă Ramón un parașutist fu lovit și căzu la pământ.

Ramón îi înșfăcă pistolul automat și făcu semne cu mâna pentru continuarea atacului, chiar când o mitralieră deschise focul asupra lor de la una dintre ferestre. Ramón se rostogoli sub rafala de gloanțe și ajunse lângă zidul de lut chiar dedesubtul ferestrei. Mitraliera trăgea pe deasupra capului lui, iar bubuitul ei îi răsună în timpane.

Ramón scoase o grenadă din buzunar, trase cuiul și se ridică într-un genunchi ca să o arunce pe geam. Se lăsă în jos și își acoperi urechile.

Se auzi un țipăt sălbatic, iar mitraliera amuți. Câteva clipe mai târziu, grenada eliberă un curent fierbinte pe deasupra capului său.

– Haideți, strigă din nou Ramón și conduse șase parașutiști dincolo de fereastra distrusă.

Arma fusese dărâmată de pe suport, iar podeaua era udă de sânge și alunecoasă.

Lupta se purta acum dintr-o cameră în alta, corp la corp. Avantajul trecuse de partea celor care se apărau și care se retraseră în labirintul de camere și alei și curți, ripostând cu încăpățânare în fiecare punct de rezistență până ce erau alungați de acolo.

Încet, atacul pierdu din impetuozitate și, deși Ramón amenința, înjura și încerca să îi inspire cu exemplul său, se împotmoliră pe aleile întortocheate, pe pasajele care se interconectau și în încăperi. Își dădu seama că Andom cerea prin radio întăriri cu trupe loiale și că minutele pierdute acum ar fi putut însemna înfrângerea și eșecul revoluției.

Auzi vocea lui Abebe ridicându-se furioasă, zorindu-și oamenii printr-o ceață de fum și praf, iar Ramón se târî până la el și îl prinse de umăr. Cu fețele înnegrite de fum, strigară unul la celălalt ca să se facă auziți pe deasupra zgomotului de arme.

– Unde este nenorocitul de tanc?

– Cât a trecut de când am sunat?

– Mai bine de o oră.

Atât de mult trecuse? Parcă numai câteva minute se scurseseră de la începerea atacului.

– Întoarce-te la radio, țipă Ramón. Spune-le...

În clipa aceea auziră amândoi scârțâitul metalic și huruitul de șenile.

– Haide!

Ramón țâșni în picioare și alegară împreună, acoperindu-se unul pe celălalt, gloanțele șuierând prin aer pe deasupra capetelor lor, prin camerele împroșcate de sânge și în pereții ciuruiți de gloanțe și șrapnel.

Când ajunseră în curtea de la intrare, tancul tocmai își croia drum prin intrarea blocată. Turela era întoarsă, țeava lungă de 55 de milimetri îndreptată în spate. Carcasa jeepului distrus fu împinsă înainte de masa blindată, eliberând intrarea. Tancul T-53 năvăli în curte, cu motoarele diesel turate la maximum. Turela era deschisă și casca mată a comandantului apăru prin trapă.

Ramón își roti brațul drept făcând semnul cavaleriei de înaintare și arătă spre labirintul de alei și clădiri.

Tancul pivotă pe șenilele sale de oțel și se lovi de cel mai apropiat zid. Cărămizile de lut căzură în fața lui, iar acoperișul se înclină și se prăbuși, îngropând tancul sub el.

Tancul se eliberă și porni mai departe. Ramón și parașutiștii săi năvăliră prin breșa deschisă. Zidurile căzură și lemnul crăpă în timp ce monstrul de oțel se târî mai departe, înclinându-se și urcând pe mormane de moloz și trupuri umane.

Țipetele celor care se apărau răsunară mai tare decât huruitul lui, iar focul lor încetă. Ieșiră împleticindu-se de sub clădirile în ruine, aruncând armele și ridicând brațele în semn de predare.

– Unde este Andom? Vocea lui Ramón era aspră și îl durea gâtul din cauza prafului și a strigătelor. Trebuie să punem mâna pe el. Nu îl putem lăsa să scape.

Generalul se predă printre ultimii. Abia când tancul T-53 puse la pământ zidurile groase de lut ale salonului principal, ieşi afară cu patru dintre ofiţerii săi superiori. În jurul frunţii avea un bandaj îmbibat de sânge, la fel ca şi peste ochiul stâng. Barba era acoperită de praf şi sânge, iar una dintre tresele purpurii era smulsă de la guler.

Ochiul său bun avea o privire aprigă. În ciuda rănii, vocea era fermă şi postura demnă.

– Colonele Abebe, îl provocă el. Asta este răzmeriţă şi trădare. Sunt preşedintele Etiopiei – numirea mea a fost confirmată de Derg în această dimineaţă.

Ramón făcu semn din cap către paraşutiştii săi. Aceştia prinseră braţele generalului şi îl siliră să se aşeze în genunchi. Ramón deschise tocul şi îi dădu pistolul Tokarev lui Abebe.

Colonelul puse ţeava acestuia între ochii captivului şi spuse încet:

– Domnule preşedinte Aman Andom, în numele revoluţiei poporului, îţi cer să îţi dai demisia. Şi spulberă vârful ţestei generalului.

Cadavrul căzu cu faţa înainte, împroşcând creier galben pe bocancii lui Abebe.

Abebe trase siguranţa pistolului Tokarev, îl răsuci şi îl dădu cu patul înainte lui Ramón.

– Mulţumesc, tovarăşe general-colonel, zise el.

– Sunt onorat că am putut fi de ajutor.

Ramón se înclină formal în timp ce acceptă înapoi arma.

– Câţi membri ai Derg-ului au votat pentru Andom? întrebă el în timp ce coloana gonea înapoi spre Addis-Abeba.

– Şaizeci şi trei.

– Atunci mai avem încă de lucru până ce victoria revoluţiei va fi sigură.

Abebe luă legătura radio cu escadronul de tancuri T-53 al colonelului Tafu. Intrau pe partea estică a oraşului şi le ordonă să înconjoare sediul Derg-ului. Elementelor armatei li se ordonă să închidă ambasadele şi consulatele străine. Nici unui membru

al personalului legaţiilor nu i se îngădui să părăsească împrejurimile, nici măcar pentru propria siguranţă.

Toţi străinii din oraş, mai ales ziariştii sau reporterii de televiziune, fură adunaţi şi escortaţi la aeroport ca să plece imediat. Nu trebuia să existe nici un martor la ceea ce urma.

Unităţi mici din trupele cele mai loiale ale lui Abebe, sprijinite de paraşutiştii cubanezi, năvăliră în casele membrilor consiliului militar şi ai Derg-ului care optaseră pentru Andom. Li se luară armele şi însemnele gradelor, fură scoşi cu forţa afară şi duşi la Derg, unde o instanţă revoluţionară îi aştepta în sala principală de şedinţe.

Curtea era alcătuită din colonelul Abebe şi doi dintre ofiţerii săi inferiori.

– Sunteţi acuzaţi de acte criminale antirevoluţionare împotriva guvernării democratice a poporului. Aveţi ceva de spus înainte de a fi pronunţată sentinţa de condamnare la moarte?

După proces, îi scoaseră direct în curtea clădirii, îi puseră cu spatele la peretele nordic şi un pluton de execuţie îi ucise pe loc. Execuţiile se desfăşurară în faţa judecătorilor revoluţionari şi a acelor prizonieri care încă mai aşteptau procesul. Rafalele armelor erau periodic întrerupte de procedurile curţii.

Cadavrele fură legate de călcâie şi târâte de camioane pe străzi, până la principala groapă de gunoi de la periferia oraşului.

– Populaţia trebuie să fie martora justiţiei revoluţionare şi a preţului lipsei de obedienţă, explică Ramón necesitatea acestui spectacol.

Curtea decise ca leşurile să nu fie luate din groapa de gunoi, iar familiilor li se interzise să organizeze ceremonii funerare sau să-şi manifeste în public orice semn de durere. Activitatea macabră continuă până după miezul nopţii şi ultimul lot de „criminali" fu executat la lumina farurilor maşinilor care aşteptau să le târască până la groapa de gunoi.

Deşi erau amândoi epuizaţi, nici Ramón, nici viitorul preşedinte nu îşi permiteau să doarmă până ce soarta revoluţiei nu se afla în siguranţă. Ramón avea în rucsac o sticlă de votcă.

El şi Abebe o împărţiră în timp ce stăteau lângă radio ascultând rapoartele transmise pe această cale.

Unii după ceilalţi, ofiţeri loiali ai lui Abebe, cu sprijin cubanez, preluau comanda diferitelor unităţi ale armatei şi ocupau toate punctele principale ale oraşului şi ale împrejurimilor sale.

La răsărit, aveau controlul asupra aeroportului, căilor ferate, radioului, studiourilor de televiziune şi a tuturor unităţilor şi cazărmilor militare. Numai atunci îşi îngăduiră câteva ore de somn. Sub paza paraşutiştilor lui Ramón, se întinseră pe saltele direct pe podea, dar la prânz erau îmbrăcaţi deja în uniforme curate pentru întâlnirea cu Derg-ul purificat. Paraşutişti înarmaţi se aflau la uşa sălii şi tancuri T-53 staţionau pe stradă.

După ce general-colonelul Machado îl felicită pe Abebe, îi spuse în şoaptă:

– Dacă îl omori pe Brutus, atunci trebuie să-i omori pe toţi fiii lui Brutus. Niccolò Machiavelli a spus asta în 1510, domnule preşedinte, şi încă mai este cel mai bun sfat posibil.

– Aşa că trebuie să începem imediat.

– Da, încuviinţă Ramón. Teroarea Roşie trebuie lăsată să îşi urmeze cursul.

„Teroarea Roşie trebuie să triumfe." Afişele tipărite în grabă în patru limbi erau postate la fiecare colţ de stradă, iar transmisiunile din fiecare oră ale radioului şi ale posturilor de televiziune proclamau noul preşedinte şi somau populaţia să-i denunţe pe toţi trădătorii şi contrarevoluţionarii.

Erau atât de multe de făcut, încât Abebe împărţi oraşul în patru celule şi numi o Curte Revoluţionară separată pentru fiecare celulă. Preşedinţii acestor Curţi erau tineri ofiţeri loiali cărora li se încredinţase puterea deplină de a „întreprinde acţiuni revoluţionare". Fiecare dintre ei avea o echipă de executanţi care asculta de el. Începură cu membrii nobilimii, *rases* şi căpeteniile şi familiile lor.

– Teroarea Roşie este o unealtă consacrată a revoluţiei, explică Ramón Machado. Îi ştim pe cei care se vor purta

inadecvat mai târziu. Îi ştim pe cei care se vor opune doctrinei pure a marxismului. Este mai practic să îi eliminăm acum, în zorii victorioşi ai revoluţiei, decât să ne confruntăm cu sarcina neplăcută de a avea de-a face cu ei mai târziu.

Îşi ridică chipiul şi îşi trecu degetele prin cârlionţii deşi şi întunecaţi. Era obosit, minunatele lui trăsături erau trase. Cearcăne negre îi subliniau ochii, dar nu exista strop de nesiguranţă în verdele lor mortal. Abebe îi era recunoscător pentru această putere şi uimit de hotărârea de fier.

– Trebuie să stârpim fiecare element putrezit. Trebuie să eliminăm nu numai opoziţia, ci şi bănuiala de opoziţie. Trebuie să frângem voinţa de a rezista a naţiunii. Trebuie să fie aduşi la ascultare şi privaţi de orice urmă de conştiinţă de sine sau dorinţă de autodeterminare. Trebuie să câştigăm întreaga masă. Numai atunci vom fi în stare să reconstruim naţiunea în noua sa splendoare.

Trupurile nobilimii şi ale căpeteniilor locale, precum şi cele ale familiilor lor fură stivuite ca nişte gunoaie la colţuri de stradă. Patrulele revoluţionare conduceau prin oraş şi ridicau la întâmplare copiii pe care îi găseau jucându-se pe drum.

– Unde locuieşti? Du-ne la casa părinţilor tăi.

Părinţii erau scoşi cu forţa afară din casă şi siliţi să privească cum copiii lor erau împuşcaţi în cap de aproape. Micile trupuri erau lăsate la uşa din faţă, ca să se descompună la căldură. Părinţilor li se interzicea să le ia de acolo sau să le jelească.

„Teroarea Roşie trebuie să triumfe" decretau posterele, dar în munţi câţiva dintre războinicii din vechea gardă şi familiile lor rezistară în faţa detaşamentelor morţii.

Tancurile înconjurară satele, şi femeile, şi copiii, şi bătrânii fură târâţi în colibele lor. Acestora li se dădu foc, iar ţipetele se amestecară cu pârâitul flăcărilor. Pe bărbaţi îi duseră mărşăluind pe câmpuri şi îi siliră să se întindă cu faţa în jos în şiruri. Tancurile trecură peste ei, blocând şinele să pivoteze pe mormanele de trupuri, până ce deveneau o pastă împreună cu pământul uscat de secetă.

– Acum preoții, zise Ramón.

– Preoții au fost utili în abolirea monarhiei, sublinie Abebe.

– Da, bisericile și moscheile, episcopii și preoții, imamii și ayatollahii sunt folositori pentru început. Revoluția poate fi predicată în amvon, căci preoții sunt prin însăși natura lor creaturi nelumești și idealiste, care răspund unei viziuni a libertății, egalității și iubirii frățești. Pot fi ușor convinși, dar să nu uitați că se află, de asemenea, în competiție cu noi pentru sufletele oamenilor. Când vor fi martorii revoluției în acțiune, ne vor provoca. Nu pot accepta acea competiție. Preoții trebuie disciplinați și controlați – așa cum trebuie procedat și cu ceilalți oameni.

Intrară în marea moschee și arestară fiica de paisprezece ani a imamului. Îi scoaseră ochii și îi tăiară limba, apoi puseră două uncii de chili crud în vaginul ei și astfel o duseră înapoi la casa tatălui ei. O încuiară într-o cameră din casă, cu gardieni la ușă. Pe părinții îi siliră să stea pe vine la ușă și să asculte țipetele agoniei de moarte a fiicei lor.

Pe fiii lui *abuna,* arhiepiscopul Bisericii Copte, îi duseră la una dintre curțile revoluționare și torturați. Le zdrobiră mâinile și picioarele cu menghine de oțel, și le arseră trupurile cu curent electric. Le scoaseră ochii și le lăsară nervul optic să atârne pe obraji. Le tăiară organele genitale și le vârâră cu forța în gură. Apoi îi duseră acasă și îi lăsară în fața ușii de la intrare. Încă o dată părinților li se interzise să ia trupurile pentru înmormântarea creștinească.

Transmisiunile radio și televizate predicau împotriva decadenței și revizionismului Bisericii, iar detașamentele morții așteptară la ușile moscheii atunci când muezinul își începu psalmodierea. Credincioșii rămaseră acasă.

– Acum toți fiii lui Brutus sunt morți, îi spusese Abebe lui Ramón, în timp ce dădeau un tur prin orașul liniștit.

– Nu toți, îl contrazise Ramón, iar Abebe se întoarse și se holbă la el.

Știa la ce anume se referea Ramón.

– Trebuie să facem şi asta, insistă Ramón. Atunci nu va mai exista cale de întoarcere. Anticul tabu burghez va fi nimicit pentru totdeauna, aşa cum s-a întâmplat cu ghilotina în Piaţa Concordiei şi în celula rusă atunci când ţarul Nicolae şi familia lui au murit. Odată ce se va face asta, nu va mai fi cale de întoarcere, iar revoluţia va fi sigură.

– Cine o va face? întrebă Abebe, iar Ramón răspunse fără să ezite.

– Eu.

– Va fi cel mai bine aşa, se arătă Abebe de acord şi îşi întoarse privirea ca să îşi ascundă uşurarea pe care o simţea. Fă-o cât mai curând posibil.

Ramón conduse prin centrul vechi al oraşului. Era singur la volanul jeepului descoperit. Străzile erau goale, cu excepţia patrulelor revoluţionare. Ferestrele caselor erau închise şi acoperite de draperii. Nici o faţă nu trase cu ochiul la el, nici un copil nu se juca în curţi, nici o voce sau râset nu răsună din spatele uşilor închise ale cocioabelor din cărămizi de lut.

Afişele revoluţionare erau postate pe zidurile crăpate şi ciuruite. „Teroarea Roşie trebuie să triumfe."

Serviciile de salubritate nu interveniseră de la declanşarea Terorii Roşii. Gunoiul se aduna mormane pe străzi, iar scurgerile se umpluseră şi canalele bălteau. Cadavrele victimelor Terorii erau îngrămădite ca lemnele pentru foc la răspântii de drumuri. Erau atât de umflate şi de ciuruite de gloanţe, încât nu mai arătau a oameni. Pântece pline de gaz se întinseră până ce hainele plesniseră pe la cusături, iar carnea era înroşită şi înnegrită de soare. Singurele fiinţe vii erau ciorile, ulii şi vulturii care ţopăiau şi ciuguleau mormanele de leşuri şi şobolanii graşi care alergau prin faţa jeepului.

Ramón îşi înfăşură eşarfa de mătase peste nas şi gură, ca să se apere de duhoare, dar în afară de această neplăcere era imposibil la ceea ce vedea în jurul lui, aşa cum un general victorios nu se lăsă afectat de carnajul de pe câmpul de bătălie.

Cocioaba se afla la capătul unei alei urât mirositoare, iar la uşa din faţă păzeau două santinele. Îl recunoscură pe Ramón atunci când acesta parcă jeepul şi îşi croi drum printre mizeriile acumulate. Îl salutară cu respect.

– Sunteţi liberi. Puteţi pleca, ordonă Ramón.

Îi privi mergând repede până la capătul aleii, înainte să deschidă uşa şi să se oprească în prag.

În încăpere era semiîntuneric şi îşi scoase ochelarii de soare. Pereţii erau văruiţi, dar goi, cu excepţia unei cruci copte de argint atârnate deasupra patului. Pe podeaua de piatră erau rogojini de stuf. În cameră mirosea a boală şi bătrâneţe. O femeie în vârstă stătea pe jos, la capul patului. Scânci şi îşi trase gluga robei peste cap, atunci când îl văzu pe Ramón.

– Pleacă.

Arătă spre uşă, iar femeia se târî pe podea, cu capul încă acoperit, făcând plecăciuni, văitându-se şi tremurând de groază.

Cu călcâiul bocancilor de luptă Ramón închise uşa în urma ei şi studie silueta care stătea întinsă pe pat.

– Negus Negusti, Regele Regilor, zise el cu o ironie sumbră, iar bătrânul tresări şi se uită la el.

Era îmbrăcat într-o robă albă impecabilă, dar avea capul gol. Era slab, imposibil de slab. Ramón ştia că suferă de tot felul de boli ale bătrâneţii, avea probleme cu prostata şi digestia, dar mintea îi era limpede. Picioarele şi mâinile care ieşeau de sub faldurile robei albe erau ca de copil şi emaciate. Fiecare oscior se vedea prin pielea translucidă ca apa. Barba şi părul erau netunse şi albe, de culoarea platinei. Carnea i se topise de pe faţă, iar nasul era slab şi acvilin. Buzele se subţiaseră şi se retrăseseră. Dinţii erau galbeni şi prea mari pentru oasele delicate ale obrajilor şi sprâncenelor. Ochii erau aproape enormi, negri ca smoala, strălucitori precum cei ai unui profet biblic.

– Te recunosc, zise el încet.

– Nu ne-am întâlnit niciodată, îl corectă Ramón.

– Totuşi, te cunosc foarte bine. Îţi recunosc mirosul. Cunosc fiecare trăsătură a feţei tale, şi inflexiunile, şi timbrul vocii.

– Atunci, cine sunt eu? îl provocă Ramón cu blândețe.

– Ești primul dintr-o legiune – și numele tău este Moartea.

– Ești înțelept, bătrâne, îi spuse Ramón și se apropie de pat.

– Te iert pentru ce îmi vei face, zise Haile Selassie, Negus Negusti, împăratul Etiopiei. Dar nu te pot ierta pentru ceea ce i-ai făcut poporului meu.

– Încredințează-ți sufletul Dumnezeului tău, bătrâne, zise Ramón în timp ce luă o pernă de pe pat. În această lume nu mai este loc pentru tine.

Puse perna peste fața lui și se lăsă cu toată greutatea pe ea.

Zbaterea lui Haile Selassie amintea de cea a unei păsări prinse în capcană. Degetele lui subțiri se agățară ușor de încheieturile lui Ramón și îl traseră încet de mâneci. Dădu din picioare, iar roba i se ridică deasupra genunchilor. Picioarele erau subțiri și întunecate ca niște bețe de tutun uscat, iar genunchii erau cioturi mărite disproporționat față de gambele slăbănoage.

Treptat zbaterea lui slăbi și se auzi un plescăit încet sub robă atunci când sfincterul său se relaxă, iar intestinele se goliră. Ramón se sprijini pe pernă timp de aproape cinci minute după ce bătrânul rămase complet nemișcat. Simțea cum îl năpădește un extaz aproape religios. Nimic din ceea ce făcuse vreodată până atunci nu îi adusese un asemenea sentiment de mulțumire. Era fizic și emoțional, spiritual și, în același timp, profund sexual.

Omorâse un rege.

Se dădu la o parte și îndepărtă perna. Ridică apoi capul bătrânului și îi puse perna sub el. Trase marginea robei lui Haile Selassie până la glezne și îi împreună pe piept mâinile mici ca de copil. Cu degetul mare și cel arătător îi închise apoi ochii.

Rămase timp îndelungat studiind chipul lipsit de viață al împăratului. Voia să își fixeze în minte imaginea pentru totdeauna. Nu luă în seamă căldura și duhoarea din încăperea închisă. Simțea că acesta era unul dintre punctele culminante ale vieții lui. Trupul fragil era simbolul a tot ceea ce el jurase să distrugă în lumea aceasta.

Își dori ca amintirea acestei fapte să fie suficient de puternică și de vie ca să nu o uite o viață întreagă.

Orice posibilă opoziție fusese eliminată. Vocea disidenței fusese adusă la tăcere. Fiii lui Brutus erau morți cu toții, iar revoluția era în siguranță.

Existau multe alte probleme care aveau nevoie de atenția lui Ramón, în alte părți în Africa. Cu conștiința împăcată putea preda poziția de consilier de securitate Guvernului Democratic al Poporului din Etiopia. Succesorul său în post era un general de securitate din Republica Democratică Germană. Era aproape la fel de abil precum Ramón Machado în implementarea democrației pragmatice la un popor recalcitrant.

Ramón îl îmbrățișă pe Abebe și se îmbarcă pe unul dintre transportoarele Iliușin care acum decolau și aterizau cu regularitate în Addis. Era o foarte convenabilă poartă de intrare pe întregul continent.

Realimentară la Brazzaville și zburară către sud și apoi către vest ca să aterizeze pe noua pistă de la baza Tercio, pe râul Chicamba, tocmai când soarele apunea în albastrul Ocean Atlantic.

Raleigh Tabaka îi veni în întâmpinare. În timpul călătoriei cu mașina de la aeroport la noul cartier general al lui Ramón, dintre palmierii de deasupra plajei albe ca de coral, Raleigh îl puse la curent cu ceea ce se întâmplase în timpul absenței lui.

Camerele personale ale lui Ramón erau austere. Un acoperiș de paie și ferestre largi, fără geamuri, cu jaluzele mobile din bambus; podele fără covoare și mobilă simplă, dar confortabilă, confecționată de un tâmplar din partea locului. Numai echipamentul electronic de comunicații era modern. Avea legături directe prin satelit cu Moscova, Luanda, Havana și Lisabona.

Când Ramón intră în această locuință modestă își aminti, fără să vrea, de coliba din Bonaventura din Cuba. Se simți imediat ca acasă, cu vântul bătând printre palmieri și oceanul respirând cu greutate pe plaja albă de dedesubtul ferestrei.

Era epuizat. Această oboseală din oase se acumulase de săptămâni și luni la rând. De îndată ce Raleigh Tabaka plecă, își aruncă uniforma de luptă pe podeaua de pământ și se strecură sub plasa de țânțari. Adierile blânde și calde ce pătrundeau prin fereastra deschisă legănau plasa de țânțari și îi mângâiau trupul gol.

Se simțea împlinit. Îndeplinise cu succes o sarcină dificilă, dar infinit de prețioasă. Știa că tocmai câștigase o nouă recunoaștere, dar nimic nu putea fi la fel de satisfăcător ca sentimentul de realizare care îi alina spiritul obosit.

Creația sa o depășise pe a lui Mozart sau Michelangelo. Folosise ca materie primă un pământ și un popor, munți, văi și câmpii, lacuri și râuri și milioane de ființe umane. Le amestecase pe paleta sa și, apoi, cu sânge, flăcări și focuri de armă, le modelase și le transformase în operă de artă. Creația sa o depășea pe a oricărui artist care trăise până la el. Știa că Dumnezeu nu există – cel puțin, nu în felul în care episcopii și imamii pe care îi disciplinase atât de recent și-l imaginau pe Dumnezeu. Dumnezeul pe care Ramón îl știa era din această lume. Era dumnezeul geamăn al puterii și al iscusinței politice – iar Ramón era profetul său. Opera abia începuse să prindă contur. Mai întâi o națiune, reflectă el, apoi alta și alta, până îngloba întregul continent. Euforia îi alungă somnul preț de câteva minute și atunci se gândi la altceva.

De vină erau poate coliba și sunetul mării – dar indiferent de motiv, se gândi la Nicholas. În noaptea aceea îl visă pe fiul său. Îi revăzu zâmbetul reținut, îi auzi în minte vocea și râsul și îi simți mâna caldă prinsă în a sa precum trupul sfios al unei mici făpturi.

După ce se trezi, dorul deveni și mai intens. În timp ce lucră la birou, imaginea feței fiului său păli și se putu concentra asupra mesajelor codificate de la Havana și Moscova, care soseau prin satelit. Când se ridică însă de la birou și privi prin fereastra deschisă pe plajă, își imagină că vede un trup micuț, firav și

bronzat, bălăcindu-se în valurile verzi şi i se păru că aude ţipetele dulci ale copilului.

Era poate numai o reacţie la măcelul de pe străzile din Addis-Abeba, sau amintirea cadavrelor fiilor lui *abuna,* cu globii oculari atârnând pe obraji şi organele genitale încă imature îndesate în gură, dar în următoarele câteva zile dorinţa de a-şi vedea fiul deveni o obsesie.

Nu putea părăsi deocamdată baza de la Tercio, nu când erau atât de multe în joc, mize atât de mari pe masa de joc a Africii. Trimise un mesaj prin satelit în Havana şi într-o oră primi răspunsul.

După Etiopia, nu i s-ar fi refuzat nimic. Nicholas şi Adra se aflau în următorul avion care plecase din Cuba. Ramón aştepta pe pista de aterizare atunci când Iliuşinul ateriză pe baza Tercio.

Îşi privi fiul coborînd din avion. Mergea în faţa Adrei, fără să o mai ţină de mână ca un copil mic. Exista vioiciune în felul în care îşi ţinea capul, în pasul uşor săltat, şi o scânteie de curiozitate şi inteligenţă în ochi atunci când se opri la baza rampei şi privi cu nerăbdare în jur.

Ramón simţi o emoţie extraordinară, o intensificare a aleanului şi a mândriei cu care aşteptase sosirea băiatului. Nici o altă fiinţă umană nu îl mai mişcase în acest fel. Câteva clipe lungi şi dureroase îşi privi fiul în taină, din spatele ochelarilor de soare, amestecat printre soldaţii şi hamalii care mişunau pe acolo. Ezita să dea un nume emoţiei pe care o simţea. Niciodată nu ar fi acceptat cuvântul „iubire".

Atunci Nicholas îl reperă. Văzu cum întreaga atitudine a copilului se schimbă. Începu să fugă, dar din câţiva paşi îşi recăpătă controlul de sine. Expresia de bucurie extremă de pe chipul lui adorabil fu mascată cu promptitudine. Nu mai arăta nici o emoţie atunci când păşi calm spre latura jeepului unde stătea Ramón şi îi întinse mâna.

– Bună ziua, *padre,* zise el încet. Ce mai faci?

Ramón simți un imbold irezistibil să îl îmbrățișeze. Rămase nemișcat până ce depăși momentul, apoi luă mâna lui Nicholas și îi răspunse la salut.

Nicholas călători pe scaunele din față ale jeepului, lângă tatăl său. Adra stătea în spate. Pe drumul de la pista de aterizare la complexul de pe plajă străbătură terenul de antrenament, iar Nicholas nu își putu ascunde curiozitatea. Puse prima întrebare ezitând, cu o voce supusă.

– De ce sunt aici toți acești oameni, *padre?* Sunt fii ai revoluției ca și noi, *padre?*

Cum Ramón răspunse fără nici un semn de iritare, următoarea întrebare fu mai îndrăzneață. Răspunsul fiind prietenos și de această dată, băiatul se relaxă și mai mult și arătă un interes viu față de tot ceea ce vedea în jurul lui.

Oamenii de pe marginea drumului îl salutară pe Ramón când trecu cu jeepul. Cu coada ochiului văzu că Nicholas devine rigid pe locul din față și răspunde la salut cu aplombul unui veteran. Ramón întoarse capul ca să își ascundă zâmbetul. Oamenii observară și ei și rânjiră amuzați după îndepărtarea mașinii.

Ajunși în tabără, Ramón constată că ordonanța adunase un teanc de mesaje sosite prin satelit care îi solicitau atenția. Puține dintre ele aveau de fapt importanță, iar Ramón le rezolvă rapid. Se duse la baraca pe care o rezervase pentru Nicholas și Adra. Când trecu pragul, sporovăiala entuziastă a băiatului se întrerupse brusc. Din nou Nicholas se purtă ciudat și se retrase în sine, privindu-și precaut tatăl.

– Ți-ai adus costumul de baie? îl întrebă Ramón.

– Da, *padre.*

– Bine. Pune-l pe tine. O să ne scăldăm împreună.

În recif apa era calmă și caldă.

– Uite, *padre.* Pot să înot crawl acum – nu mai dau din picioare ca un copil, începu Nicholas.

Cu Ramón înotând lângă el, ajunse la recif cu numai șase pauze ca să își tragă sufletul. Se așezară unul lângă celălalt pe un coral și, în timp ce discutară foarte serios despre cum se formase

coralul din milioane de mici făpturi vii, Ramón îl studie pe băiat cu atenție. Era foarte bine făcut, înalt și puternic pentru vârsta lui. Vocabularul său se mai îmbogățise de când îl văzuse ultima dată. Uneori vorbea aproape ca un adult.

Luară cina împreună pe verandă. Ramón descoperi cât de mult îi lipsise felul în care gătea Adra. Cu fiecare minut, Nicholas părea mai relaxat. Apetitul său era foarte bun. Ceru mai mult chefal copt. Ramón îi permise să bea un pahar de vin bine îndoit cu apă. Nicholas îl sorbi ca un cunoscător, mândru că era tratat ca un adult.

Când Adra veni să îl ducă la culcare, își dădu fără comentarii scaunul la o parte, dar îi respinse mâna și ocoli masa către tatăl său.

– Sunt foarte fericit că sunt aici, *padre,* zise el formal și îi întinse mâna.

Când Ramón i-o strânse, simți o durere aproape fizică în piept.

Într-o săptămână, Nicholas deveni preferatul taberei Tercio. Unii dintre instructorii și recruții ANC aveau alături de ei familiile. Una dintre soții era învățătoare de școală primară absolventă a Universității Western Cape din Africa de Sud. Ea organizase o școală pentru copiii din tabără. Ramón îl trimise pe Nicholas să participe la ore. Școala era o clădire dărăpănată cu laturi deschise și rânduri de bănci făcute din lemn cioplit.

Aproape imediat deveni limpede că Nicholas era la fel de inteligent și de avansat precum copiii cu trei sau patru ani mai mari decât el. Limba de instrucție era engleza, iar el făcu progrese rapide în învățarea ei. Avea o voce clară și plăcută și dădea tonul cântecelor. Îi învăță *Pământul celor fără de pământ* și alte cântece revoluționare, pe care învățătoarea le traduse în engleză. Își adusese cu el mingea de fotbal, iar asta îi aduse un imens prestigiu printre colegii săi. La comanda general-colonelului Machado, se nivelă un teren de fotbal pentru școală, se trasară demarcajele cu var și se instalară porți. Într-atât era Nicholas de

priceput pe teren, încât îl porecliră Pele, iar meciurile zilnice deveniră o distracție populară în viața taberei.

Ca fiu al generalului, Nicholas beneficia de un statut și de privilegii aparte. Avea acces la conducerea taberei, inclusiv la ora de instrucție pentru noii recruți. I se permise chiar să manevreze arme.

Ramón îl urmări, cu o mândrie ascunsă, pe fiul său stând în fața unei grupe de recruți adulți dezasamblând și asamblând o pușcă de asalt AK47. Își ocupă apoi locul în linie și trase o rafală de muniție de război. Douăsprezece din douăzeci de gloanțe loviră ținta de mărimea unui om.

Fără știrea lui Ramón, José, șoferul cubanez, îl învăță pe Nicholas să conducă jeepul. Ramón află de ultimele isprăvi ale fiului său atunci când Nicholas, stând pe o pernă, conduse mândru mașina pe pista de aterizare ca să întâmpine transportul aerian Iliușin care tocmai sosea.

Oamenii aflați de-a lungul drumului îl ovaționară în timp ce trecură, cu țipete de „Viva Pele!"

Croitorul taberei îi făcu lui Nicholas o uniformă de camuflaj și un chipiu după model cubanez. Îl purta puțin tras pe ochi, ca tatăl său, și imita gesturile lui Ramón, ridicându-și chipiul ca să își treacă mâna prin păr sau vârându-și degetele mari la curea, atunci când stătea pe loc repaus. Deveni șoferul neoficial al lui Ramón și, oriunde se duceau, zâmbete largi de încântare însoțeau jeepul.

În unele după-amieze, Ramón și Nicholas luau una dintre bărcile cu motor de cincizeci de cai putere și goneau prin strâmtoarea dintre recifful de corali și apele albastre ale Atlanticului. Ancorau barca într-unul dintre recifurile adânci și pescuiau. Zona gemea de pești de fiecare formă, mărime și culoare posibilă. Ramón îl învăță pe Nicholas cum să toace mărunt carcasa unui pește mare prins într-o expediție anterioară. O amestecau cu nisip de pe plajă ca să se scufunde ușor și făceau astfel momeală în recifful de dedesubtul vasului ancorat.

În curând putură vedea formele ca niște umbre ale peștilor mari țâșnind și rotindu-se în adâncurile albastre, la douăzeci de metri dedesubtul ambarcațiunii. Mirosul momelii îi făcea să devină frenetici. Când își aruncau cârligele în mijlocul lor, firul gros îi era practic smuls printre degete, iar Nicholas țipa de bucurie.

Bancul de pești lucea în albastru și verde iridiscent, cu nuanțe de galben limpede de narcise și roșu aprins. Erau pătați cu jad și safir, dungați ca zebrele și împroșcați cu rubin înflăcărat și opal. Aveau forme de gloanțe, fluturi sau înaripați ca niște păsări exotice. Erau înarmați cu pumnale și aripi ascuțite și rânduri de colți albi ca porțelanul. Țipau și grohăiau ca porcii atunci când erau ridicați peste copastia bărcii militare. Unii erau atât de mari, încât Ramón trebuia să îl ajute pe Nicholas să îi tragă afară din apă. Nu îi plăcea să îl ajute nimeni, nici măcar tatăl lui. Și, mai mult, nu îi plăcea să se oprească din pescuit, la sfârșitul zilei.

– Încă unul, *padre* – numai unul, țipa el nerăbdător și, în cele din urmă, Ramón trebuia să îi ia undița din mână.

Într-o seară, stătură mai târziu ca de obicei. Întunericul se lăsa atunci când ridicară ancora și porniră motorul. Vântul devenise rece, iar curentul propriei viteze îi spulbera atunci când zburară peste valuri, pe drumul înapoi spre gura râului. Lui Nicholas i se făcu pielea ca de găină și își strânse brațele în jurul corpului. Tremură de frig, oboseală și entuziasm debordant.

Conducând barca doar cu o mână, Ramón o puse pe cealaltă în jurul umerilor lui Nicholas. Pentru o clipă copilul îngheță la atingerea nefamiliară, apoi se relaxă și se apropie mai mult de tatăl lui și i se ghemui la piept.

Conducând prin întuneric, cu micul trup tremurând lipit de al lui, Ramón fu asaltat încă o dată de amintirea fiilor lui *abuna* din Addis-Abeba, pironiți de zidul casei tatălui lor, cu orbitele goale și cu fiecare dintre micile lor penisuri negre ieșind, ca un deget, dintre buzele moarte. Ramón nu simți nici vină, nici regret. Fusese necesar, așa cum cândva fusese necesar să înece,

pe jumătate, copilul care acum se ghemuia la pieptul lui. Slujba era adesea grea și crudă, dar niciodată nu ezitase să și-o îndeplinească. Totuși, niciodată nu se mai simțise ca acum.

Urcară barca pe plajă și o lăsară pe mâinile lui José, șoferul cubanez, care avea grijă de ea. Își croiră drum la lumina lanternei printre palmieri către barăcile din tabără.

Nicholas se poticni de el în întuneric și Ramón îl luă de mână ca să îl echilibreze. Copilul nu făcu nici o încercare să își retragă mâna.

Merseră mai departe fără să vorbească până ce ajunseră la poarta taberei, apoi Nicholas spuse încet:

– Mi-aș dori să stau aici, la Tercio, cu tine, pentru totdeauna.

Ramón se prefăcu că nu auzise, dar descoperi că respira cu greutate.

Transmisionistul îi ciocăni în ușă la zece minute după miezul nopții. O singură bătaie ușoară fu suficientă ca să îl trezească pe Ramón pe deplin, cu pistolul Tokarev în mână.

– Ce este?

– O telegramă „Trandafirul Roșu" de la Moscova, răspunse funcționarul.

Avea instrucțiuni stricte să îl cheme la orice moment din zi sau din noapte pentru o comunicare Trandafirul Roșu.

– Vin imediat.

Mesajul era codat, iar Ramón își scoase din seiful de oțel carnetul cu cod. Foloseau un carnețel „unic", un cod separat generat la întâmplare de un computer pentru fiecare pagină. El și Trandafirul Roșu aveau singurele două copii existente și foloseau o singură pagină pentru fiecare mesaj.

Potrivi pagina ei și începu să decodeze mesajul.

„Proiectul are numele de cod Skylight, spunea mesajul. Primul test subteran al dispozitivului de fisiune de treizeci de megatone programat în octombrie pe douăzeci și șase. Locul testării este localizat la 27°35'S 24°25'E. Specificații complete ale dispozitivului disponibile."

Ramón își trimise șoferul la principala tabără ANC din susul râului, iar Raleigh Tabaka veni la birou în patruzeci de minute.

– Trebuie să plecăm imediat la Londra, îi spuse Ramón în timp ce Raleigh citi mesajul. Este prea important ca să coordonăm de aici. Vom orchestra totul prin ambasada de la Londra și biroul ANC din Regatul Unit.

Ramón zâmbi cu o satisfacție tăcută.

– Burii o să fie făcuți cu ou și cu oțet în fața Consiliului de Securitate până la sfârșitul săptămânii. Încă o dată au ajuns în mâinile noastre.

Îl trezi pe Nicholas ca să își ia rămas-bun de la el.

– Când te vei întoarce, *padre?* întrebă copilul curajos, ascunzând orice urmă de tulburare.

– Nu știu, Nicky.

Ramón folosi pentru prima dată diminutivul numelui lui și i se păru că sună ciudat ieșind din gura lui.

– Te vei întoarce, nu-i așa, *Padre?*

– Da, mă voi întoarce. Îți promit.

– Și o să ne lași pe mine și pe Adra să stăm la Tercio? Nu o să ne trimiți de aici?

– Da, Nicky. Tu și Adra veți sta aici.

– Mulțumesc. Mă bucur, spuse Nicholas. La revedere, *padre.*

Își strânseră mâinile cu solemnitate, apoi Ramón se întoarse repede și coborî în fugă scările către jeepul care aștepta.

Împiedicarea testului nuclear Skylight era de importanță secundară. Trecuseră aproape trei ani de când aflase că Africa de Sud construiește o bombă nucleară, iar Ramón știa că acum aveau o armă viabilă. O armă nucleară avea însă o foarte mică aplicabilitate practică în războiul de gherilă care era tipic african.

De importanță absolută era să izoleze și mai mult Africa de Sud de ultimul sprijin rămas în lumea occidentală. Deja ajunsă paria politică, aceasta era ocazia pe care o așteptase, să îi pună în cârcă o ticăloșie nucleară.

Se întâlniră în camera de siguranță din incinta ambasadei sovietice. Aceasta era amplasată în acea enclavă diplomatică discretă din spatele Palatului Kensington.

Generalul Borodin și Aleksei Iudenici veniseră de la Moscova. Prezența lor dădea greutate întrunirii, demonstrând atât interesul ministrului de externe și al KGB-ului față de Africa, cât și prestigiul de care se bucura general-colonelul Machado.

Africanii erau reprezentați de Raleigh Tabaka și de secretarul general al ANC. Oliver Tambo, președintele ANC, se afla într-o vizită neoficială în Germania de Est și nu putuse ajunge la Londra la timp pentru întâlnire.

Totul era foarte urgent, căci sud-africanii urmau să efectueze testul Skylight în săptămâna următoare. Trandafirul Roșu completase telegrama inițială cu informații destul de detaliate privind îmbogățirea uraniului, detalii despre bomba propriu-zisă, livrarea ei sub forma noului dispozitiv de artilerie G5, poziția și adâncimea la care avea să se efectueze testul și sistemul de aprindere care avea să fie folosit pentru detonarea bombei.

– Ceea ce trebuie să hotărâm astăzi, deschise Iudenici discuția, este cum să folosim cel mai bine această informație.

– Cred, tovarășe, interveni nerăbdător secretarul general al ANC, că ar trebui să ne permiți să organizăm o conferință de presă aici, în Londra.

Buzele lui Ramón se curbară într-un mic zâmbet cinic. Desigur că își doreau asta. Ce val de publicitate și-ar fi atras ANC asupra sa!

– Tovarășe secretar general, zise Iudenici zâmbind larg, cred că anunțul ar avea ceva mai multă greutate dacă ar fi făcut de președintele URSS, mai degrabă decât de președintele ANC.

Tonul său era încărcat de sarcasm. Lui Iudenici nu îi plăceau negrii.

Înainte de ședință, îi spusese lui Ramón în particular că era păcat că fuseseră obligați să invite „maimuțele", în loc să lămurească chestiunea între ființe umane civilizate.

– Este greu să coboare cineva la mintea lor, chicotise el. Dar, pe de altă parte, tu ai multă experienţa cu ei, tovarăşe. Crezi că ar fi trebuit să le aduc o pungă de alune?

Ramón nu interveni în discuţie timp de aproape douăzeci de minute. Vocile lui Iudenici şi a secretarului general deveneau tot mai puternice şi mai încordate. În cele din urmă, Borodin sugeră blajin:

– N-ar trebui să întrebăm, oare, care este punctul de vedere al tovarăşului general Machado? Sursa lui a furnizat informaţia – poate că are idei despre cum să obţinem cele mai mari avantaje din folosirea ei.

Cu toţii priviră înspre el, iar Ramón avea răspunsul deja pregătit:

– Tovarăşi, tot ceea ce aţi spus are sens şi logică. Dacă însă ANC sau preşedintele URSS va da vestea, ea va fi o senzaţie de o zi. Cred că pentru a obţine cele mai multe rezultate în favoarea noastră ar trebui să tărăgănăm procesul. Ar trebui să elberăm informaţii cu ţârâita ca să menţinem interesul o perioadă lungă de timp.

Păreau să reflecteze, iar Ramón continuă:

– Mai cred că dacă vom da noi vestea, prin intermediul Moscovei sau al ANC-ului, va fi socotită o informaţie părtinitoare sau cel puţin foarte eronată. Cred că ar trebui să dăm vestea celei mai puternice voci din America să o răspândească. Vocea care guvernează Statele Unite – şi, prin ea, lumea occidentală.

Iudenici păru derutat.

– Gerald Ford? Preşedintele Statelor Unite?

– Nu, tovarăşe ministru. Mass-media. Adevăratul guvern din America. În obsesia lor pentru libertatea cuvântului, americanii au creat un directorat mai puternic decât orice putem făuri noi. Haideţi să dăm această informaţie reţelelor de televiziune americane. Nu facem nici un anunţ, nu ţinem nici o conferinţă de presă. Le dăm numai un indiciu, le arătăm urma iepurelui şi îi lăsăm să îl vâneze şi să îl sfâşie ei. Ştiţi bine cum funcţionează. Ca într-o haită de câini de vânătoare, entuziasmul şi setea lor de

sânge vor spori dacă vor crede că prada este numai a lor. O numesc „jurnalism de investigație" și oferă premii celor care produc cele mai mari daune guvernului lor, aliaților și sistemului capitalist care îi susține.

Iudenici se holbă la el câteva clipe înainte să înceapă să chicotească.

– Am auzit că în Africa ți se spune Vulpea, tovarășe general.

– Vulpea Aurie, îl corectă Borodin și Iudenici izbucni în hohote puternice.

– Văd că îți meriți numele, tovarășe general. Să îi lăsăm pe americani și pe britanici să facă din nou treaba în locul nostru.

Succesul total al operațiunii Skylight reafirmă însutit valoarea Trandafirului Roșu, dar aduse cu el alte probleme.

Cu cât Trandafirul Roșu devenea mai valoroasă, cu atât trebuia controlată mai bine. Trebuia luată orice măsură de precauție posibilă pentru a o proteja pe teren și pentru a-i da imboldul de a continua. Trebuia recompensată imediat pentru Skylight și să i se dea acces la Nicholas cât mai curând posibil. Acest lucru fu însă din nou complicat de propria atitudine schimbătoare a lui Ramón față de fiul său.

Era hotărât ca aceste sentimente burgheze dezgustătoare să nu interfereze cu munca lui. Știa că, dacă era necesar, date fiind circumstanțele, trebuia să îl sacrifice pe Nicholas, după cum era gata să își pun propria viață în joc, dacă datoria i-o cerea.

Până în acea zi însă, Nicholas nu trebuia pus sub nici o formă în pericol. În special, nu trebuia să apară nici cea mai mică posibilitate ca Trandafirul Roșu sau oricare altă persoană care avea acces la băiat să îl ia din custodia lui Ramón.

Luă din nou în considerare posibilitatea unei întâlniri la hacienda din Spania. Dar asta însemna să se mute de la Trecio și implica un grad de risc – un grad foarte mic – însă totuși un risc. Era posibil ca Trandafirul Roșu – să spunem, cu sprijinul agenților sud-africani – să reușească să ducă poate copilul la ambasada britanică din Madrid. Știa că Trandafirul Roșu avea

pașaport britanic și dublă cetățenie. Spania nu mai era suficient de sigură ca să îl mulțumească pe Ramón.

Desigur, putea aranja întâlnirea la Havana sau la Moscova. Aducerea Trandafirului Roșu în aceste zone ar fi presupus probleme logistice considerabile. De asemenea, i-ar fi arătat fără nici o îndoială cine erau stăpânii ei supremi. Voia să evite acest lucru cât mai mult posibil.

Cel mai sigur loc, în afară de Cuba sau Rusia, era baza Tercio de pe râul Chicamba. Era îndepărtată și bine apărată. Nu exista nici o ambasadă străină pe o rază de o mie de kilometri. Nicholas se afla deja instalat acolo. Trandafirul Roșu putea fi adusă cu foarte puține inconveniente. Odată ajunsă la Tercio, se va afla sub controlul său mai bine decât în oricare alt loc de pe pământ.

Avea să fie la Tercio.

Isabella se trezi cu un sentiment de vinovăție. Pentru o clipă nu realiză unde se află sau ce anume o trezise. Apoi își aminti și își dădu seama că schimbarea din sunetul motoarelor avionului Iliușin și înclinarea punții de dedesubtul ei o treziseră. În ciuda celor mai bune intenții ale ei, adormise într-un scaun inconfortabil.

Se uită repede la ceasul de mână. Două ore și cincizeci de minute de la decolarea din Lusaka.

Se ridică ușor pe scaun și se uită pe panoul de control, peste umărul pilotului. Se aflau pe aceeași direcție, dar își începeau coborârea. Altimetrul începu să scadă constant.

Privi prin parbrizul carlingii. Era seară și cam ceață, dar, dintr-odată, soarele la apus făcu să lucească o întindere mare de apă din față.

„Lac?" se gândi ea și căută în memorie unul mai mare. Lacurile africane se aflau toate pe Valea Marelui Rift, la mii de kilometri în direcția opusă. Apoi își dădu brusc seama.

„Atlanticul! Am ajuns pe coasta de vest." Revăzu în minte harta Africii. „Angola, Zair sau Enclava." Încărcătura fâșâi și

vibră în timpul coborârii. În față văzu plaje albe de corali și forma recifurilor dedesubtul apelor albastre ale Atlanticului.

Se vedea gura unui râu, cu un canal sinuos mai adânc care se vărsa în lagună. Râul era lat și maro, dar nu suficient de mare ca să fie unul dintre marile drenaje africane, nu Congo, nici râul Luanda. Încercă să memoreze fiecare detaliu. La câțiva kilometri deasupra lagunei râul forma un cot distinctiv, un dublu S. Chiar în față se afla o pistă de aterizare din argilă roșie și văzu acoperișurile din paie ale unei așezări mari la un cot al râului, dincolo de ea.

Avionul Candid ateriză și rulă până la celălalt capăt al pistei. În timp ce pilotul opri motoarele, un convoi de camioane se apropie și îl înconjură. Văzu mulți bărbați înarmați și îmbrăcați în haine de camuflaj și de luptă.

– Așteaptă, îi spuse pilotul. Oameni vin să te ia.

Doi ofițeri urcară pe puntea de pilotaj. Unul din ei era maior. Amândoi erau oacheși și aveau mustață. Erau îmbrăcați cu haine de camuflaj și nu aveau nici un însemn în afară de ecusoane sau grade.

„Sud-americani, gândi ea. Sau mexicani." Faptul acesta i se confirmă când maiorul i se adresă în spaniolă.

– Bine ai venit, *señora*. Vei veni, te rog, cu noi.

– Valiza mea.

Arătă spre bagajul ei cu întreaga *hauteur* de care fu în stare, iar maiorul dădu tăios un ordin inferiorului său. Locotenentul îi cără bagajul pe rampă și îl puse într-un camion care îi aștepta.

Merseră în tăcere timp de douăzeci de minute, trecând de bariera de sârmă ghimpată în spatele căreia se aflau clădirile cu acoperișuri de paie pe care le văzuse din aer. La poartă se aflau gardieni înarmați. Urmară un singur drum și văzu strălucirea râului printre copaci. Drumul deveni tot mai moale și mai nisipos și presupuse că se îndreptau spre gura râului și spre mare.

Ajunseră la o altă barieră mai mică. Poarta era păzită, dar li se permise să treacă direct. Colibele aveau acoperișuri de paie,

dar păreau mai mici şi mai curate decât celelalte pe care le văzuse. De-a lungul plajei se înşirau nouă astfel de căsuţe.

Coborî din camion şi privi în jurul ei. Era un loc drăguţ şi îi amintea de una dintre broşurile de vacanţă ale Clubului Méditerranée – mare, nisip, palmieri şi colibe de paie.

Maiorul o escortă politicos în coliba cea mai mare şi, de îndată ce Isabella le văzu pe cele două femei în uniformă care o aşteptau, simţi că i se înmoaie picioarele. Îşi aminti sentimentul degradant al percheziţiei corporale pe care îl avusese cu ocazia anterioară.

Temerile ei erau neîntemeiate. Cele două tinere aproape că se scuzau în timp ce îi căutară în valiză şi în geanta de mână. O palpară cu mâinile până jos, dar nu o obligară să se dezbrace pentru o percheziţie corporală.

Rămaseră puţin nedumerite când îi descoperiră aparatul de fotografiat. Era un Kodak mic de tip „Swinger". Discutară între ele evident alarmate, iar Isabella se resemnă că îl va pierde.

– Nu are valoare, le spuse ea în spaniolă. Îl puteţi lua dacă doriţi.

În cele din urmă, una din femei luă camera şi cele două role de film de rezervă şi dispăru cu ele într-o încăpere din spate.

Ramón privea prin gaura din perete cum cele două femei efectuează percheziţia. Le ordonase să se poarte cu circumspecţie şi să nu ofenseze dacă nu este cazul, aşa că dădu din cap aprobator atunci când una din ele veni şi îi aduse camera şi filmele.

Le examină rapid, dar complet. Folosi un singur cadru ca să se asigure că mecanismul de declanşare funcţionează şi că filmul rula cum trebuie. Apoi făcu un gest din cap şi îi dădu aparatul înapoi femeii.

Isabella se arătă surprinsă şi evident încântată că i se restituise aparatul. Prin gaură, Ramón îi cercetă trăsăturile cu interes. Părul îi crescuse mai mult, iar trăsăturile i se maturizaseră şi deveniseră mai puternice. Avea şi mai mult sânge rece decât ultima dată când o văzuse în Spania. Dobândise prestanţă şi îşi

reaminti de realizările ei considerabile şi de poziţia înaltă la care reuşise să ajungă în puţini ani.

Evident că se menţinuse într-o condiţie fizică grozavă. Era zveltă şi arăta bine. Picioarele şi mâinile îi erau bronzate şi frumos conturate. Tonusul ei muscular amintea de un atlet profesionist. Se gândi la ea în mod obiectiv şi ajunse la concluzia că era probabil una dintre cele mai atrăgătoare trei sau patru femei, din sutele pe care le cunoscuse. În mare măsură, ea era responsabilă pentru propriul lui succes în carieră.

Cele două femei terminară percheziţia, puseră totul la loc şi închiseră valiza Isabellei. Una dintre ele o ridică şi îi ceru Isabellei să o urmeze. O conduse către o poartă din gardul din frunze uscate de palmier. Isabella se trezi într-un fel de curte în care se aflau numai două colibe.

Femeia o însoţi către cea mai apropiată din ele şi o invită într-o cameră mare, cu un pat acoperit cu plasă de ţânţari într-un alcov lăturalnic. Îi puse valiza pe pat şi o lăsă pe Isabella singură.

Isabella exploră rapid încăperea. În spate se aflau o cabină de duş şi un closet în pământ. Totul era foarte bucolic, dar practice, suficient pentru nevoile ei. Îi amintea de una dintre taberele de vânătoare ale lui Sean, pe concesiunea din Chizora.

Începu să despacheteze. După o perdea avea spaţiu de atârnat haine şi avea rafturi, dar înainte să termine treaba, pe fereastra deschisă ce dădea spre plajă se auzi un chiot.

Era un sunet care îi străpunse sufletul, ţipătul ascuţit şi vesel al unui copil pe care l-ar fi recunoscut oriunde.

Se duse repede la fereastră.

Nicholas se afla pe plajă. Purta numai costumul de baie şi la prima vedere observă că mai crescuse câţiva centimetri de la ultima lor întâlnire din Spania.

Se juca vesel cu un căţeluş, o corcitură cu pete albe şi negre, cu bot ascuţit şi o coadă lungă. Nicholas ţinea în mână un băţ şi alerga pe marginea apei, iar căţeluşul alerga şi se poticnea pe

lângă el, încercând să ajungă la băţ. Nicholas râdea şi ţipa, iar câinele lătra isteric.

Nicholas aruncă bățul departe pe mare şi strigă:

– Aport!

Cățelușul plonjă în apă şi înotă spre bățul care plutea. Îl luă între fălci şi se întoarse cu el.

– Bun băiat! Haide! îl încurajă Nicholas şi când cățelușul veni la ţărm se scutură împroşcând o perdea de picături de apă peste el.

Nicholas ţipă protestând şi apucă un capăt al bățului. Băiatul şi câinele începură o luptă însoțită de râsete şi mârâieli.

Isabella simți că i se înceţoşează privirea şi trebui să clipească de câteva ori ca să îşi limpezească ochii. Ieşi din căsuță şi coborî încet spre dig. Nicholas era atât de absorbit de animalul său, încât putu să stea zece minute şi să îl privească, înainte ca el să o observe.

Imediat i se schimbă comportamentul. Împinse cățelușul la o parte.

– Jos! comandă el sec şi acesta se supuse. Şezi! zise el. Şezi!

Îl lăsă la marginea apei şi se apropie de Isabella.

– Bună ziua, mamă. Îşi întinse mâna solemn. Ce mai faci?

– Ştiai că vin?

– Da. Trebuie să fiu cuminte şi să mă port frumos cu tine, răspunse el cu sinceritate. Dar nu mi se va îngădui să merg la şcoală cât eşti tu aici.

– Îţi place şcoala, Nicholas?

– Da, mamă, foarte mult. Pot să citesc acum. Şi învăţăm în engleză, răspunse el în această limbă.

– Engleza ta este foarte bună, Nicky. Din fericire, ţi-am adus nişte cărţi de engleză. Încercă să compenseze plăcerea răpită. Cred că îţi vor plăcea.

– Mulţumesc.

Se simți respinsă, o intrusă în mica lui lume compactă.

– Cum îl cheamă pe cățelușul tău?

– Douăzeci şi Şase Iulie.

– Ce nume ciudat pentru un cățel. De ce îl numești așa?

O privi, uimit de ignoranța ei.

– Douăzeci și Șase Iulie. Este data începerii revoluției. Toată lumea știe asta.

– Desigur. Ce prostie din partea mea.

I se făcu milă de ea.

– Dar îl strig doar Douăzeci și Șase. Fluieră după cățel și acesta veni alergând pe plajă. Șezi! ordonă el. Dă laba.

Cățelul îi oferi Isabellei lăbuța.

– Douăzeci și Șase este foarte deștept. L-ai antrenat bine.

– Da, încuviință el calm. Este cel mai deștept câine din lume.

„Copilul meu, se lamentă ea în gând, ce îți fac? Cum se joacă oare cu tânăra ta minte vulnerabilă de îți numești cățelul după un eveniment politic violent?" Nu știa la ce revoluție se referă Nicholas, dar durerea trebuie că îi schimonosi trăsăturile, căci băiatul întrebă:

– Ești bine, mama?

– Oh, da.

– Te duc să o întâlnești pe Adra, o invită el.

În timp ce mergeau înapoi printre palmieri, încercă să îi ia mâna ca din întâmplare, dar el se eliberă ferm și politicos dintre degetele ei.

– Încă mai am mingea de fotbal pe care mi-ai dat-o, o mai îmblânzi el.

Știa că trebuia să îi recâștige încrederea și afecțiunea și gândul acesta o făcu din nou să îi dea lacrimile.

„Trebuie să o iau foarte încet, se atenționă ea. Nu trebuie să îl presez."

Era total nepregătită pentru șocul de a-l vedea pentru prima dată pe Nicholas în haine de luptă. Cu bereta pusă într-o parte pe un ochi și degetele mari vârâte la curea, mărșăluia ca un legionar, căutându-i aprobarea. Își ascunse tulburarea și scoase sunete potrivite de admirație.

Adusese cu ea câteva cărți care spera că sunt potrivite pentru vârsta lui Nicholas. Printr-o întâmplare fericită, una

dintre ele era povestirea africană clasică *Jock of the Bushveld*, o poveste despre un bărbat și câinele lui.

Ilustrația îl intrigă imediat pe Nicholas și începu să vadă în Jock o asemănare cu propriul lui Douăzeci și Șase. Discutară despre asta în detaliu, apoi Nicholas dori să citească textul. Era o poveste simplă, dar frumos scrisă. O citi cu voce tare. Fu impresionată de abilitatea lui, deși o dată sau de două ori apelă la ajutorul ei pentru vreun cuvânt mai greu sau pentru numele vreunui animal african care nu îi era familiar.

Până ce Adra veni să îl ducă la culcare, recuperară majoritatea timpului și terenului pierdut și încă o dată se aflau pe panta alunecoasă a prieteniei.

„Nu forța prea mult nota", continuă ea să se avertizeze. Când își spuseră noapte bună și îi strânse mâna formal, el izbucni pe neașteptate:

– Este o poveste bună. Îmi place câinele Jock și mă bucur că ai venit să mă vezi din nou. Nu mă deranjează prea tare că nu mă duc la școală.

Răbufnirea lui îl stânjeni și se grăbi să iasă din cameră.

Isabella așteptă până ce se stinse lumina în dormitorul lui, apoi se duse să o găsească pe Adra. Voia să vorbească numai cu ea și să încerce să își dea seama ce rol jucase ea în răpirea lui Nicholas și de partea cui se afla ea acum. Voia să mai afle vești despre Ramón și când îl va revedea.

Adra se afla în bucătărie, spălând vasele de la cină, dar când Isabella intră, expresia ei deveni una neutră și se retrase în rezerva ei de oțel. Îi răspunse Isabellei monosilabic și nu o privi în ochi. Foarte repede, Isabella renunță la efort și se reîntoarse la propria căsuță.

În ciuda oboselii de după călătorie, dormi cu întreruperi și se trezi în zori, nerăbdătoare să petreacă prima zi întreagă cu fiul ei.

Petrecură tot timpul pe plajă cu Douăzeci și Șase. În punga de cadouri pe care Isabella o adusese cu ea se afla o minge de tenis. Băiatul și câinele se distrară cu ea ore în șir.

Apoi înotară până la recif. Nicholas îi arătă cum să scoată pisicile-de-mare din văgăunile lor din coral. Se arătă încântat de cât de oripilată era la vederea picioruşelor subţiri ale caracatiţelor şi de imenşii lor ochi luminoşi.

– Adra le va găti la cină, promise el.

– O iubeşti pe Adra, nu-i aşa? întrebă ea.

– Bineînţeles, replică el. Adra este mama mea. Îşi dădu seama că făcuse o gafă. Vreau să spun că tu eşti mama mea, dar Adra este mama adevărată.

Durerea o făcu să îi vină să plângă.

În a doua dimineaţă, Nicholas veni la căsuţa ei şi o trezi când nici nu se luminase încă.

– Mergem la pescuit, zise el jubilând. José o să ne ducă cu barca.

José era una dintre santinelele pe care le observase la sosire. Era un bărbat tânăr cu pielea închisă la culoare, dinţi strâmbi şi faţa cu pete de vărsat. Părea evident că era unul dintre preferaţii lui Nicholas. Cei doi pălăvrăgiră vesel în timp ce pregătiră barca şi beţele de pescuit.

– De ce îi spui Pele? îl întrebă pe José în spaniolă, iar Nicholas răspunse în locul lui.

– Pentru că sunt cel mai bun jucător de fotbal din şcoală – nu-i aşa, José?

Nicholas îi arătă cum să pună momeala în undiţă, şi dădu dovadă de îngăduinţă văzând incapacitatea ei de a scoate acul din gura unui peşte care se zbătea.

În seara aceea citiră împreună încă un capitol din *Jock*. După ce Nicholas se duse la culcare, Isabella încercă încă o dată să înceapă o conversaţie prietenoasă cu Adra. Primi acelaşi răspuns taciturn şi ostil. Când însă renunţă şi părăsi bucătăria, Adra o urmă în întuneric şi o prinse de mână. Cu buzele aproape atingând urechea Isabellei, şopti:

– Nu pot să vorbesc cu tine. Ne privesc în fiecare clipă.

Înainte ca Isabella să îşi poată reveni, Adra dispăru din nou în bucătărie.

De dimineață, Nicholas avu o altă surpriză pentru ea. O duse pe plajă, unde îi aștepta José. La un cuvânt al lui Nicholas, îi dădu arma sa și stătu deoparte rânjind cu dinții lui strâmbi, în vreme ce băiatul dezmembră AKM-ul. Degetele lui Nicholas erau pricepute și rapide. Numi fiecare parte separată a armei, în timp ce o dezmembra.

– Cât a durat? îl întrebă el pe José după ce termină.

– Douăzeci și cinci de secunde, Pele. Santinela râse admirativ. Foarte bine. O să te facem parașutist.

– Douăzeci și cinci de secunde, mama, îi repetă el cu mândrie Isabellei și, deși aceasta fu îngrozită de demonstrație, se strădui ca felicitările ei să pară sincere.

– Acum, José, trebuie să mă cronometrezi din nou când o reasamblez, ordonă Nicholas. Și trebuie să mă pozezi, mama.

Aparatul de fotografiat era o mare atracție și ea se supuse. Apoi Nicholas poză cu pușca și ceru încă o fotografie. Privindu-l prin obiectiv, își aminti de fotografiile pe care le văzuse cu copiii războinici antrenați de Vietcong. Erau copii ce păreau și mai mici lângă armele pe care le cărau, băieței și fetițe cu fețe de heruvimi și ochi mari și inocenți. Citise, de asemenea, despre atrocitățile comise de astfel de monștri mici. Se transformase Nicholas într-unul din ei? Gândul o făcu să se cutremure.

– Pot să trag, José? îl rugă Nicholas și se certară în joacă până ce, în cele din urmă, José îl lăsă să câștige.

Aruncă o sticlă goală înspre lagună, iar Nicholas stătu la marginea apei și trase un singur glonț. Zgomotul atrase atenția câtorva parașutiști și unor radiotelegrafiste. Se apropiară de dig și îl ovaționară. La al cincilea glonț, sticla explodă și se auziră strigăte de „Viva, Pele!" și „Curaj, Pele!" din partea privitorilor.

– Fă-mi din nou o fotografie, mama, se rugă Nicholas și poză având de-o parte și de alta admiratori, iar peste piept arma.

La prânz, Adra le oferi un picnic cu fructe și pește afumat rece. În timp ce stăteau împreună, Nicholas vorbi dintr-odată cu gura plină:

– José a luptat în multe bătălii. A ucis cinci oameni cu puşca lui. Într-o zi o să fiu şi eu un adevărat fiu al revoluţiei – la fel ca el.

În noaptea aceea, întinsă sub plasa de ţânţari, încercă să reziste valurilor de disperare şi de neajutorare care o inundară.

„Îmi transformă copilul într-un monstru. Cum îi pot opri? Cum îl pot duce departe de ei?"

Nici măcar nu ştia cine erau *ei*, iar sentimentul de neajutorare o copleşea întru totul.

„Oh, unde este Ramón? Dacă ar putea să vină la mine. Cu ajutorul lui, ştiu că pot să fiu puternică. Cu el alături, putem trece prin lucrul acesta îngrozitor."

Încercă să se apropie din nou de Adra, dar femeia era rece şi o respingea.

Nicholas devenea neliniştit. Deşi era încă politicos şi prietenos, se vedea că se plictiseşte numai de compania ei. Vorbea despre şcoală şi meciuri de fotbal, despre prietenii lui şi despre ce vor face când i se va permite să se întoarcă la ei. Se străduia cu disperare să îi distragă atenţia, dar era o limită în jocurile pe care le inventa, în fascinaţia cărţilor şi poveştilor pe care i le spunea, de care nu putea trece.

Începu să o cuprindă un soi de disperare sălbatică. Visa să fugă cu el în lumea sigură şi sănătoasă de la Weltevreden. Şi-l imagină îmbrăcat într-o uniformă de clasa întâi la o şcoală publică, nu într-una de camuflaj militar. Îşi închipuia că încheie un târg cu puterile misterioase care le controlau atât de complet destinele.

„Aş face orice – dacă mi-ar da copilul înapoi." Totuşi, chiar în timp ce gândea acestea, ştia că totul era în van.

În stările de veghe întunecate şi neajutorate ale nopţii, imaginaţia deveni una morbidă. Se gândi să pună capăt, să sfârşească chinul ei şi al fiului ei.

„Este singura cale de a-l salva, singura cale de ieşire pentru amândoi."

Ar fi putut folosi arma lui José. I-ar fi putut cere lui Nicholas să i-o arate și odată ce o va avea în mână... Se înfioră la acest gând și nu mai putu continua.

General-colonelul Ramón Machado observă schimbarea ei. O anticipase.

De zece zile o observa îndeaproape. În căsuțe erau camere și microfoane pe care Isabella nu le descoperise. Când ea și copilul se aflaseră împreună pe plajă sau cu barca, fuseseră filmați prin niște puternice lentile telescopice. Ore în șir, Ramón o cercetase atent cu binoclul din puncte bine camuflate situate deasupra plajei.

Văzuse cum primul ei val de entuziasm se schimbă încet în plăcerea de a fi în prezența fiului ei, apoi treptat în disperare și nemulțumire când ajunse să evalueze pe deplin circumstanțele neplăcute în care era prinsă.

Presupuse că atinsese probabi stadiul în care ar fi putut încerca ceva disperat, care ar fi putut distruge toate rezultatele benefice obținute până acum prin acea vizită.

Îi dădu Adrei noi ordine.

În timp ce servea cina în seara aceea, Adra îl trimise pe Nicholas cu treabă afară din căsuță, ca să îl îndepărteze câteva minute. Apoi, în timp ce turnă o supă groasă de pește în farfuria Isabellei, se aplecă atât de aproape, încât o șuviță căzută de păr îi atinse obrazul.

– Nu vorbi și nu te uita la mine, șopti ea. Am un mesaj de la marchiz. Isabella scăpă lingura cu un zăngănit. Atenție. Nu te da de gol. Spune că va încerca să vină la tine, dar că este greu și periculos. Spune că te iubește. Spune să fii curajoasă.

Toate gândurile sinucigașe îi zburară din minte. Ramón era aproape. Ramón o iubea. În adâncul inimii știa că totul va fi bine atâta timp cât era decisă să rămână curajoasă și avea ajutorul lui Ramón.

Lucrul acesta o ajută să treacă de următoarele două zile. Își recăpătă pofta de viață și reuși să i-o transmită și lui Nicholas.

Neliniștea și plictiseala care începuse să le afecteze relația se evaporară. Erau din nou fericiți împreună.

Noptile stătea trează în căsuța ei, fără să mai fie măcinată de îndoială și temeri, așteptându-l pe Ramón.

„O să vină. Știu că o să vină."

Atunci una dintre femeile care o întâmpinaseră și îi percheziționaseră bagajul la sosire veni la ea, cu un mesaj.

– Un avion pleacă mâine-dimineață la ora nouă. O să pleci cu el.

– Copilul! exclamă ea. Nicholas – Pele?

Femeia scutură din cap.

– Copilul rămâne. Vizita ta s-a terminat. Vor veni să te ia mâine-dimineață la ora opt. Trebuie să fii gata. Acestea sunt ordinele mele.

Își dori să ia cu ea o amintire de la fiul ei. După ce făcu duș și se schimbă pentru cină, luă o forfecuță de unghii din trusa de toaletă și o ascunse în buzunarul de la bermude. Când Nicholas se așeză pe scaun la masă, veni în spatele lui și, înainte să își poată trage capul, îi tăie o șuviță lungă și groasă de la ceafă.

– Hei, protestă el încet. De ce ai făcut asta?

– Vreau ceva care să îmi amintească de tine după ce plec.

Se gândi la asta o vreme, apoi întrebă sfios:

– Pot să am și eu una de la tine – ca să îmi amintească de tine?

Fără nici un alt cuvânt, îi dădu forfecuța. Se ridică în fața ei și îi alese o șuviță cu degete alerte.

– Nu prea mult, îl preveni ea.

El râse, tăie șuvița și o încolăci în jurul degetului.

– Părul tău este moale – și drăguț, șopti el. Chiar trebuie să pleci, mama?

– Mă tem că da, Nicky.

– O să mai vii să mă vizitezi?

– Da, voi veni. Îți promit.

– O să păstrez şuviţa asta de păr în cartea mea *Jock*. Aduse cartea şi presă şuviţa între paginile ei. De fiecare dată când voi citi cartea o să mă gândesc la tine.

Era lună aproape plină. Lumina argintie pătrundea prin geamurile deschise ale căsuţei şi arunca umbre întunecate ce se mişcau încet pe podea, marcând trecerea orelor.

„*Trebuie* să vină, îşi spuse ea, stând nemişcată, cu speranţă tematoare, pe salteaua tare. Te rog, fă ca el să vină."

Dintr-odată se ridică în capul oaselor. Nu auzise nimic, nu văzuse nimic, dar ştia cu certitudine că el este aproape. Se sili să nu îi strige numele cu voce tare. Aşteptă cu toate simţurile în alertă şi deodată, fără un sunet, el era acolo.

Apăru ca o fantomă în lumina lunii, iar ea îşi înăbuşi ţipătul care i se formă în gât. Aruncă într-o parte plasa de ţânţari şi din trei paşi rapizi traversă căsuţa şi se aruncă în braţele lui. Sărutul lor păru să dureze o clipă şi o eternitate. Apoi, tot fără nici un cuvânt, o trase după sine pe scările din faţă ale căsuţei, apoi spre sanctuarul desişului de palmieri.

– Nu avem mult timp, o preveni el încet, iar ea îşi înăbuşi un suspin şi se agăţă de el.

– Ce se întâmplă cu noi, dragule? întrebă ea. Nu înţeleg nimic. De ce ne faci asta?

– Din acelaşi motiv pentru care tu eşti silită să te supui. Pentru Nicholas şi pentru tine.

– Nu înţeleg. Nu mai pot continua, Ramón. Am ajuns la capătul puterilor.

– Nu mai durează mult, draga mea. Îţi promit asta. În curând se va termina totul şi vom fi împreună.

– Ai spus asta şi ultima dată, iubitule. Am făcut tot ce am putut...

– Ştiu, Bella. Ce ai făcut tu ne-a salvat. Pe amândoi, pe Nicholas şi pe mine. Fără tine am fi fost distruşi de mult. Ai cumpărat timp şi viaţă pentru noi.

– M-au obligat să fac lucruri groaznice, groaznice, Ramón. M-au făcut să îmi trădez familia şi ţara.

– Sunt mulțumiți de tine, Bella. Faptul că ești aici demonstrează asta. Ți-au oferit două săptămâni cu Nicholas. Dacă ai mai rezista puțin – dacă le-ai mai da puțin din ceea ce vor.

– Nu-mi vor da niciodată drumul, Ramón. Știu asta. Mă vor ține legată la nesfârșit, până la ultima picătură de sânge.

– Bella, iubito. Îi strânse trupul prin mătasea subțire a cămășii de noapte. Am un plan. Dacă le mai poți satisface cererile încă puțin, data viitoare vor fi mai indulgenți. Vor începe să fie neatenți – și atunci, îți promit, îl voi aduce pe Nicky la tine.

– Cine sunt ei? șopti ea, dar el începuse să facă dragoste cu ea.

– Tăcere, iubita mea. Nu întreba. Este mai bine să nu știi.

– La început am crezut că sunt rușii, dar americanii au reacționat la mesajul meu despre Skylight. Americanii mi-au folosit informația despre raidul din Angola. Este vorba de CIA-ul american, Ramón?

– S-ar putea să ai dreptate, iubirea mea, dar de dragul lui Nicky, nu îi provoca.

– Oh, Dumnezeule, Ramón. Sunt atât de nefericită. N-am crezut că un popor civilizat poate trata oamenii în acest fel.

– Nu mai este mult, șopti el. Fii puternică. Dă-le ce vor încă puțin, apoi Nicky și cu mine vom fi cu tine.

– Fă dragoste cu mine, Ramón. Este singurul lucru din lume care mă împiedică să nu înnebunesc.

În dimineața următoare, Nicholas o conduse la avion. Era foarte mândru de abilitatea lui de a conduce, iar ea îl lăudă mult. José și șoferul stăteau în spatele jeepului, iar ea auzi o remarcă a unuia dintre ei, care în acel moment nu avu nici o însemnătate, dar îi rămase întipărită în minte.

– Pele este adevăratul pui al Vulpii, *El Zorro*.

Pe rampa avionului Iliușin își luară rămas-bun unul de la celălalt.

– Ai promis că o să vii să mă vezi din nou, mama, îi reaminti Nicholas.

– Bineînțeles, Nicky. Ce cadou să îți aduc?

– Mingea mea de fotbal s-a cam uzat... Trebuie să o umflăm de mai multe ori într-un meci.

– Îți aduc alta.

– Mulțumesc, mama.

Îi întinse mâna, dar Isabella nu se mai putu abține. Căzu în genunchi și îl strânse la piept.

Câteva clipe rămase nemișcat, șocat, în brațele ei, apoi se smulse brusc din strânsoarea ei. Fața lui era roșie de umilință. Se uită urât la ea, apoi se răsuci și o rupse la fugă spre jeep.

Privi prin micul geam lateral de pe puntea de zbor a avionului Iliușin, dar Nicholas dispăruse. Văzu un nor de praf stârnit pe drumul spre plajă. Băiatul lăsă un mare gol în sufletul ei.

Coborî din Iliușin în Libia, unde aterizaseră ca să realimenteze și luă un zbor Swissair spre Zürich. Trimise vederi tuturor din familie, inclusiv lui Nanny, și își folosi cărțile de credit ca să își facă simțită prezența în Elveția. Îi sună chiar și pe bancherii lui Shasa din Lausanne ca să retragă zece mii de franci și să risipească astfel orice suspiciune pe care tatăl ei ar fi avut-o în privința vacanței.

Fotografiile pe care i le făcuse lui Nicholas erau frumoase. Îi surprinsese expresiile tipice și maniera personală de a poza. Chiar și cele cu el îmbrăcat în haine de camuflaj și mânuind îngrozitoarea pușcă de asalt îi provocară mai degrabă bucurie decât tristețe.

Ținea un jurnal despre Nicholas. Era o agendă groasă cu legături și buzunare în interior și conținea fiecare amintire despre Nicholas pe care o obținuse de-a lungul anilor.

Se aflau acolo o copie a certificatului spaniol de naștere și actele de adopție. Angajase o firmă londoneză specializată care să caute descendenții familiei Machado înapoi cu trei secole. O copie a arborelui genealogic și însemnele heraldice se aflau în buzunarele din față ale jurnalului.

De asemenea, mai păstra botoșelul de bebeluș pe care îl recuperase de sub pătuțul din apartamentul din Málaga.

Păstrase şi copii ale rapoartelor de la grădiniţă şi de la clinica pediatrică, alături de fiecare fotografie care îi fusese trimisă vreodată. Făcea comentarii şi îşi descria sentimentele de iubire, speranţă şi disperare.

Când se întoarse la Weltevreden, adăugă şuviţa de păr şi fotografiile pe care le făcuse şi incluse o descriere a vacanţei lor împreună. Înregistră chiar conversaţii de-ale lor şi fiecare comentariu amuzant sau semnificativ pe care îl făcuse.

Când era foarte deprimată sau nefericită, se încuia în apartament, scotea jurnalul din seiful personal şi lua fiecare obiect în parte.

Îi dădea puterea de a continua.

Avionul Beechcraft se lansă într-o coborâre bruscă şi scăderea gravităţii o făcu pe Isabella, aşezată pe locul din spate, să se simtă uşoară.

– Acolo, strigă Garry de pe locul din stânga pilotului, în faţă. Îi vezi? La baza dealului. Sunt trei.

Isabella îşi miji ochii spre pădure şi terenul accidentat de-a lungul marginii coastei. Rocile formau creneluri şi turnuleţe, amintind de ruinele unui castel de poveste.

Pădurea umplea văile şi ravenele dintre castelele de stânci, într-un haos splendid; trunchiuri uriaşe de copaci străjuiau de la înălţimi de treizeci de metri sau mai mult cu ramuri larg desfăcute, îmbrăcate în hainele toamnei, într-un amalgam de nuanţe de auriu, arămiu şi bronz. Alţi copaci mari erau deja goliţi de frunze; baobabii uriaşi, cu scoarţe reptiliene, se înălţau groteşti, ca nişte creaturi din epoca dinozaurilor. Chiar la vârful aripilor avionului Beechcraft ajungea câte un abanos african gigantic, cu frunzele încă verzi şi cu ramurile de sus încărcate cu fructe galbene, coapte.

Un stol de porumbei se înălţă alarmat în aer şi păsările ţâşniră atât de aproape, încât le putu vedea ciocurile galben aprins şi strălucirea ochilor ca nişte mărgele. Apoi pădurea se termină brusc şi o întindere de iarbă uscată apăru dedesubtul

lor. Avionul se îndreptă direct spre formațiunea înaltă de stânci de la capătul îndepărtat.

– Acolo! Poți să îi vezi, Bella? strigă din nou Garry.

– Da! Da! Nu-i așa că sunt magnifici? strigă ea înapoi.

La capătul îndepărtat al luminișului, trei elefanți alergau în șir indian. Urechile lor fluturau în lateral ca vela unei corăbii arabe. Spinările lor erau cocoșate astfel că putea vedea lanțul crestat al șirei spinării și strălucirea colților lungi de fildeș ridicați în sus.

Zburând la șapte metri deasupra, elefantul din față se întoarse să îi înfrunte. Ridică sus trompa, de parcă ar fi vrut să îi dea jos de pe cer. Garry se retrase, apoi gravitația o făcu pe Isabella să simtă un nod în stomac, iar avionul se ridică zburând aproape de granitul albastru și apoi sus spre norii de pe cerul african.

– Cel mare avea sigur treizeci și cinci de kilograme.

Garry analiza greutatea colților elefantului atunci când se întoarse pe scaun și privi peste umăr în spate, pilotând din instinct, chiar și din acel unghi critic.

– Sunt în zona noastră, *pater?* întrebă el, în timp ce roti nasul și trase de manetă ca să recupereze altitudinea.

– Chiar la margine. Shasa stătea relaxat pe locul din dreapta lui. El îl învățase pe Garry să zboare și îi cunoștea abilitățile. Acolo este Parcul Național – vezi linia de demarcație din pădure, care marchează hotarul.

– Elefanții ăia se îndreaptă direct spre ea.

Isabella se sprijini de spatele scaunului tatălui ei, care se întoarse și rânji la ea.

– Pe dulcea ta viață că da, zise el.

– Vrei să spui că știu care este concesiunea de vânătoare și care este sanctuarul?

– Așa cum știi tu drumul spre baie. La cel mai mic semn că ar fi probleme, aleargă acasă la mama.

– Poți vedea tabăra? întrebă Garry.

– La sud de stânca aia. Shasa arătă în față, prin parbriz. Acolo, acum poți vedea fumul. Pista de aterizare este paralelă cu peticul acela de tufișuri întunecate.

Garry coborî din nou și se lăsă în jos spre sălbăticie, zburând pe deasupra pistei accidentate ca să verifice dacă era goală.

O turmă mică de zebre, care păștеau iarba de pe pistă, o luară la fugă la apropierea lor și porniră în galop. Fiecare dintre ele ridică în urmă un nor mic de praf.

– Măgărușii nenorociți, murmură Garry. Lovești una și îți zboară aripa.

Dedesubtul ei, Isabella văzu un camion deschis parcat în apropiere de pistă. Îl căută cu privirea pe fratele ei mai mare la volan, dar acolo era unul dintre șoferii lui de culoare. Se simți dezamăgită. Nu îl mai văzuse pe Sean de aproape doi ani și îi era dor de el.

Garry întoarse avionul Beechcraft cu două motoare și se pregăti de aterizare pe pistă. Coborî trenul de aterizare și trei lumini verzi se aprinseră în partea de sus a tabloului de bord. Mâinile lui erau puternice și sigure atunci când termină verificările de aterizare și aduse avionul într-un unghi ascuțit ca să evite vârfurile copacilor ce se îngrămădeau în jurul pistei.

– Ești un pilot minunat, zise Isabella admirându-i tehnica. Aproape la fel de bun ca *pater*.

Garry îi adusese de la Johannesburg în avionul cu reacție al companiei, dar rămăseseră peste noapte la Salisbury la hotelul Monomatapa. Shasa și Garry avuseseră o întâlnire cu Ian Smith, prim-ministrul rhodesian. Zburaseră apoi pe această scurtă distanță în mai micul Beechcraft. Avionul cu reacție avea nevoie de o pistă de o mie de metri ca să aterizeze în siguranță, în vreme ce Beechcraft-ul, dacă era manevrat de un pilot priceput, se putea strecura pe scurta pistă acoperită cu iarbă de la Chizora.

Fu o aterizare cu flapsurile deschise, iar Garry puse avionul jos cu fermitate, fără nici un alt salt. Aparatul de zbor se zdruncină pe suprafața accidentată. Apăsă la maximum frâna de

siguranță atunci când zidul de copaci de la capătul îndepărtat al pistei se apropie de ei rapid. Întoarse apoi cu o nouă pornire de motor și rulă într-un nor de praf până la locul unde îi aștepta camionul.

Personalul taberei roi în jurul avionului în clipa în care Garry opri motoarele. Shasa sări jos și le strânse mâinile și îi salută pe fiecare, în ordinea strictă a rangului. Cea mai mare parte a personalului safariului fusese alături de companie de la începuturi, așa că Shasa îi știa pe fiecare după nume.

Plăcerea angajaților taberei spori când Isabella coborî și ea din avion și minunatele zâmbete albe africane izbucniră în prea-plinul lor. Deși își făcea rar apariția la Chizora, era favorita lor. O numeau Kwezi, Steaua de Dimineață.

– Am roșii proaspete și lăptuci pentru tine, Kwezi, o asigură Lot, grădinarul-șef.

Grădina din tabăra de la Chizora era fertilizată cu gunoi de elefant și bizon și producea fructe și legume care ar fi putut câștiga premii la orice concurs agricol. Cu toții cunoșteau slăbiciunea pentru salate a lui Kwezi.

– O să îți pun cortul la capăt, Kwezi, spuse Isaac, majordomul taberei. Ca să poți asculta păsările dimineața. Bucătarul ți-a pregătit ceaiul tău special de *rooibos*.

Ceaiul de ierburi din munții Cape era încă una dintre slăbiciunile Isabellei.

Garry conduse avionul în hangarul înconjurat cu sârmă, care avea rolul să împiedice leii și hienele să roadă cauciucurile în timpul nopții. Personalul le încărcă bagajele în spatele camionului descoperit. Cu Garry la volanul Toyotei, porniră pe drumul accidentat prin pădurea de combretum.

Fusese un bun sezon ploios, iar vânatul era din belșug. Ajunși în luminișul larg din fața taberei, văzură turme mari de zebre și antilope impala roșii-maronii, păscând fără să se teamă în iarba argintie. Una dintre regulile stricte ale lui Sean era aceea de a nu se trage nici un glonț pe o rază de trei kilometri în jurul

taberei. Nu era însă o restricție limitativă, deoarece concesiunea Chizora se întindea pe mai bine de zece mii de kilometri pătrați.

Tabăra dădea spre iazul lucitor și noroios din centru. Mai târziu, în timpul sezonului, când apa seca, vânatul avea să migreze. Atunci Sean era nevoit să adune întreaga tabără și să îl urmeze de-a lungul râpei până la cealaltă tabără, pe malul lacului Kariba.

Șirul de corturi verzi era așezat discret lângă pădure, fiecare având propriul duș și latrină în spate. Cortul în care se lua masa era înconjurat de un perete de paie și era deschis spre cer. Scaunele pliante din pânză erau așezate în jurul unui foc de tabără, format din bușteni mari care ardeau zi și noapte. Servitorii taberei purtau cu toții uniforme apretate, iar Isaac, majordomul, avea un șnur roșu peste umăr.

Generatorul portabil furniza lumina și energia pentru șirul de frigidere și congelatoare situate în antreul de pământ. Din bucătăria sa din frunze, bucătarul făcu să apară ca prin minune o mulțime de bunătăți. Erau rafinamentul a ceea ce era cunoscut drept „tabăra Hemingway". De departe se remarcau recipientele cu gheață de pe masa de la bar și regimentele de sticle cu alcool. Existau șase mărci diferite de whisky premium, iar trei de whisky pur scoțian. Un Chablis Vaudésir *grand cru* era așezat într-o găleată de argint cu gheață. Existau, de asemenea, ingrediente pentru Pimm's No. I și Bloody Mary, pentru cei cu gusturi mai banale. Toate paharele erau din cristal Stuart. Clientela care își putea permite tarifele de safari se aștepta că se va bucura și de aceste necesități de bază ale vieții.

Ajutoarele în uniformă umpluseră cu apă fierbinte rezervoarele dușurilor individuale. În timp ce oaspeții se spălau de praful și murdăria călătoriei, ei despachetară și așezară în fiecare cort hainele de safari.

Îmbăiați și răcoriți, membrii familiei se adunară în jurul focului, iar Shasa se uită la ceasul de mână.

– Cam devreme pentru un păhărel?

– Prostii, spuse Garry. Suntem în vacanță. Chemă barmanul să le ia comanda.

Isabella sorbi din vinul ei alb și rece. Pentru prima dată în aproape doi ani, se simțea în siguranță și împăcată, și fără să vrea se gândi la Michael. El era singurul care lipsea. Urmări procesiunea minunatelor animale sălbatice care veneau să se adape la iaz și îl ascultă pe tatăl ei și pe Garry cu numai jumătate de ureche.

Discutau despre clientul lui Sean. Era un industriaș german pe nume Otto Heider.

– Este cu douăzeci de ani mai bătrân decât Sean, dar sunt suflete pereche. Amândoi aventurieri. Dumnezeule, prin ce au trecut împreună! le spuse Shasa. Cu cât situația este mai palpitantă și mai periculoasă, cu atât mai bine pentru bătrânul Otto. Nu vânează cu nimeni, cu excepția lui Sean.

– Am cerut Serviciilor Speciale să îmi facă un raport complet despre el, zise Garry, dând din cap.

Serviciile Speciale erau o secțiune închisă a Courtney Enterprises, al cărei director îi raporta direct lui Garry. Era serviciul său privat de spionaj. Supraveghea totul, de la securitatea companiei, la spionajul industrial.

– Otto Heider este o mare figură. Lista posesiunilor sale se întinde pe patru pagini, dar este un jucător pasionat. Nu cred că ar trebui să ne legăm financiar de el. Riscă mult prea mult. Potrivit calculelor mele, este subcapitalizat cu cel puțin trei miliarde de mărci germane.

– Sunt de acord, zise Shasa înclinând capul. Este un personaj interesant, dar nu pentru noi. Știi că își aduce cu el în safari propria bancă de sânge, în caz că este călcat de un elefant sau împuns de un bivol?

– Nu, n-am știut asta. Garry își îndreptă spatele în scaunul său.

– Dulcele sânge proaspăt, zise Shasa zâmbind. În carne și oase, ca să zic așa. Transfuzii autoadministrate.

– Ce înseamnă asta? Până și Isabella era interesată.

– Aduce cu el două asistente calificate. Amândouă blonde, amândouă frumoase şi sub douăzeci şi cinci de ani, amândouă cu grupa de sânge AB pozitiv. Dacă are nevoie de sânge, poate să ia direct de la una dintre ele, având în acelaşi timp ajutor specializat.

Garry izbucni într-un hohot de râs admirativ.

– Şi chiar dacă nu are nevoie de sânge, sunt unelte foarte utile într-un safari. Numai că transfuziile curg în cealaltă direcţie.

– Eşti dezgustător, Garry, zise Isabella zâmbind.

– Ba nu eu! Bătrânul Otto este cel dezgustător. Cred că îmi schimb părerea despre el. Poate că totuşi vom face afaceri împreună. O astfel de perspectivă este vrednică de luat în seamă.

– Las-o baltă. Otto pleacă la prima oră mâine-dimineaţă, cu cele două asistente ale lui. Clientul de care suntem cu adevărat interesaţi soseşte mâine după-amiază. Sean îl va duce pe Otto la Salisbury şi se va întoarce cu celălalt – Shasa se întrerupse şi îşi umbri ochii, privind insistent spre luminişul din faţa taberei. Aud camionul lui Sean. Da, uite-l că vine.

Umbra mică a maşinii de vânătoare ieşi din marginea pădurii, la şaisprezece kilometri peste întinderea de iarbă.

– Domnul Sean se grăbeşte teribil.

Sunetul motorului se amplifică. O coloană înaltă de praf se ridică spre cerul nemişcat al serii. Animalele de la iaz intrară în panică şi o luară la galop spre copaci.

Pe măsură ce distanţa se scurtă cu rapiditate, începură să îi distingă pe ocupanţii maşinii Toyota. Cabina şi prelata fuseseră înlăturate şi numai parbrizul mai stătea peste capota motorului. Pe bancheta ridicată din spate se vedeau patru siluete. Cei doi hăitaşi negri ai lui Sean în haine kaki şi două femei albe. Acestea, presupuse Isabella, erau asistentele germane, căci se potriveau descrierii, tinere, blonde şi drăguţe.

Pe locul din faţă al pasagerului se afla un bărbat de vârsta a doua, îmbrăcat într-un costum de safari făcut pe comandă. Purta ochelari cu rame de aur şi o bandă din piele de leopard în

jurul pălăriei. Emana acel aer de jovialitate şi încredere în sine care îl identifică drept Otto Heider, clientul despre care discutaseră.

Sean se afla la volanul Toyotei, iar Isabella nu se putu abţine. Sări de pe scaunul de camping şi alergă la poartă.

Sean purta o cămaşă colonială, cu două cartuşiere grele în jurul bustului. Mânecile fuseseră tăiate la umeri, aşa că avea braţele goale. Muşchii erau bronzaţi şi plesneau de sănătate, lucind de parcă ar fi fost unşi. Părul, lung până la baza gâtului, avea o tunsoare care amintea de prinţul Valiant. Bandana de piele, stil Comanche, de pe frunte, nu prea reuşea să-i ţină şuviţele de păr negru care îi fluturau ca un steag în jurul capului, în viteza mare a maşinii.

Apăsă pe frână atât de brusc, încât vehiculul masiv se răsuci într-o parte şi se opri într-un nor imens de praf. Sean sări jos şi porni spre ei cu paşi mari. Pantalonii scurţi erau tăiaţi deasupra coapselor, iar în picioare avea încălţăminte din piele de antilopă kudu.

– Sean! exclamă Isabella scoţând un chiuit de bucurie, dar acesta trecu pe lângă ea cu o expresie de furie întunecată pe chip. Fata se holbă în urma lui, nevenindu-i să creadă.

Sean îşi ignoră tatăl, la fel ca pe sora lui şi se opri în faţa fratelui mai mic.

– De-a ce mama dracului crezi tu că te joci? zise el cu o voce plină de furie, iar rânjetul fericit al lui Garry păli.

– Şi eu mă bucur să te văd.

Tonul lui Garry era blând, dar înapoia lentilelor ochii săi scăpărau de supărare.

Sean se aplecă şi îl luă pe Garry de cămaşă. Dintr-o singură mişcare, îl ridică pe fratele său de pe scaunul de camping. Era dovada unei puteri brute, căci Garry era un bărbat mare şi solid.

– Dă-mi voie să îţi spun un mic secret, zise Sean. Am pierdut patru zile căutând o poziţie de tragere în singurul bivol cumsecade pe care l-am văzut tot sezonul. În punctul culminant, vii tu bubuind ca von Richthofen şi aducând iadul pe pământ!

– Ascultă, Sean, n-am... Garry încercă să îl calmeze, dar Sean nu asculta.

– Nenorocit de şoarece de birou. Turist cu fundul moale care face pe durul. Ce mama dracului încerci să demonstrezi?

– Sean. Garry ridică ambele braţe, cu palmele deschise. Haide, fii rezonabil. De unde era să ştiu?

– Rezonabil? Când ai apărut pe concesiunea mea şi mi-ai zburătăcit prada? Rezonabil? Când i-ai tras-o celui mai bun client al meu şi ai distrus ultimul foc pe care îl putea trage într-un bizon mare în acest safari?

– Am spus că îmi pare rău.

– Dacă îţi pare rău acum, gândeşte-te cât de rău o să îţi pară peste cinci minute, zise Sean.

Cu mâna stângă ţinând încă de cămaşa lui Garry, îl împinse în spate. Instinctiv, Garry rezistă. Instantaneu, Sean inversă presiunea şi îl luă pe Garry prin surprindere.

Sean nu îşi împinse înapoi mâna dreaptă. Izbi pumnul de la numai zece centimetri, dar întreaga putere a umerilor lui largi şi musculoşi se afla în el, iar Garry venea drept spre el. Dinţii lui Garry clănţăniră cu întregul maxilar. Scaunul răsturnat îi prinse genunchii şi căzu pe spate.

– La naiba, ce bine a fost, zise Sean încleştându-şi şi descleştându-şi mâna dreaptă, în timp ce se foi în jurul scaunului răsturnat ca să ajungă din nou la el.

– Sean! Isabella îşi reveni din şoc! Opreşte-te, Sean! Lasă-l în pace!

Alergă să se interpună între fraţii ei, dar Shasa o prinse de braţ ca să o împiedice. Deşi se zbătu să se elibereze, el o ţinu cu uşurinţă.

Garry se chinui să se ridice în picioare. Expresia lui era una de năuceală. Un fir subţire de sânge şiroia dintr-o nară şi încercă să şi-l şteargă. Îşi ridică atunci mâna şi şi-l întinse pe buza de sus. Ţinu mâna murdară de sânge în faţa ochilor miopi şi o privi, nevenindu-i să creadă.

– Haide, durule. Sean stătea lângă el în picioare. M-am păstrat pentru asta.

– Lasă-l în pace, Sean. Te rog! Isabella ura violența, sângele, și această ceartă ridicolă între doi oameni pe care îi iubea atât de mult. Oprește-te! Oprește-te!

– Liniște, Bella, o avertiză tatăl ei cu asprime. Nu te băga.

Continuând să stea în praf, Garry se scutură ca un câine Saint Bernard.

– Haide, domnule nenorocit de președinte al consiliului, îl tachină Sean. În picioare, domnule afacerist al curului. Să-ți vedem stilul, domnule *Fortune Magazine*.

– Lasă-i, Bella. Shasa continuă să o țină. Trebuia să se întâmple asta. Dospește de douăzeci de ani. Lasă-i să lămurească situația.

Dintr-odată, Isabella înțelese. Alegerea invectivelor de către Sean a era o expresie a propriei invidii și a resentimentelor pe care le acumulase într-o viață de om.

Sean era primul născut, prințul de aur, cel ales. Toate aceste onoruri și titluri ar fi trebuit să fie ale lui. El ar fi trebuit să fie principalul beneficiar al bunăvoinței tatălui său și totuși pierduse totul. Avortonul îi furase totul.

– Pișă-pat, zise Sean. Aragaz cu patru ochi.

Acestea erau insultele din copilărie. Isabella avea vie în minte amintirea superiorității princiare a fratelui ei mai mare. Își aminti cum în iernile copilăriei lor la Cape, când zăpada se așternea groasă în munții Hottentots Holland, Sean îl dădea pe Garry jos din pat, în zori, și îl trimitea să stea pe toaletă, ca să o încălzească pentru el. Își aminti sute de alte episoade în care Sean îl umilise.

Garry se ridică în picioare. Lucrase neobosit timp de douăzeci de ani ca să își întărească trupul firav cu care se născuse. Pieptul îi era acum o masă de mușchi, iar cârlionții aspri de păr i se iveau prin V-ul tricoului. Brațele și picioarele lui păreau aproape grotesc de dezvoltate. Stând acum unul în fața

celuilalt, se vedea însă că era cu aproape zece centimetri mai scund decât fratele său mai mare.

– Este pentru ultima dată, spuse el încet. Așa ceva n-o să se mai întâmple. Ai înțeles?

– Nu. Sean clătină din cap, furia clocotindu-i înapoia zâmbetului batjocoritor. Nu înțeleg, Pișă-pat. Va trebui să îmi explici mai bine.

Clientul german și cele două asistente nubile ale sale coborâseră din Toyota și îl urmaseră pe Sean. Priveau acum scena cu interes și pline de încântare.

Garry clipi ca o bufniță, fără ochelarii săi, dar maxilarele i se încleștară atât de tare, încât pachete de mușchi ca niște nuci i se umflară pe fălci, dedesubtul urechilor. Sean se aplecă în față, se legănă pe picioare și îl plesni ușor peste obraz, continuând să zâmbească batjocoritor. Garry se năpusti.

Era rapid pentru un bărbat atât de greoi, așa cum este rapid un bivol, așa cum un crocodil bătrân este rapid, dar Sean era iute ca un leopard. Se aplecă subit în fața asaltului lui Garry și îl izbi cu pumnul stâng în pântec, chiar dedesubtul coastelor. Era ca și cum ar fi aruncat o cărămidă într-un tanc de luptă. Garry nu scoase nici măcar un sunet. Abia dacă își îndoi umerii și atacă din nou.

Sean dădea din mâini și dansa în fața lui, cu rânjetul batjocoritor încă pe buze. Îl lăsa pe Garry să lovească și contracara cu pumnii. Loviturile sale se pierdeau în masa compactă de mușchi duri de parcă ar fi izbit o roată de cauciuc cu o bâtă de baseball.

Asistentele germane țipau cu un soi de groază fericită. Servitorii taberei veniră în fugă dinspre bucătărie. Capetele lor apărură aliniate de-a lungul zidului jos, cu ochii măriți de fascinație.

– Oprește-i, tati, se rugă Isabella, dar Shasa își urmărea fiii cântărindu-le mișcările. Până acum lucrurile decurseseră așa cum se așteptase.

Sean se remarca prin gestică și stil, dându-și pe spate șuvițele după fiecare schimb și oprindu-se ca să arunce priviri audienței,

mai ales asistentelor blonde.

Garry, pe de altă parte, avea o poziție solidă, făcându-l pe Sean să danseze și să se clatine ca să se țină departe de raza brațelor masive. Era evident dispus să încaseze toate loviturile pe care Sean le putea da. Era însă surprinzător de greu pentru Sean să ajungă la capul lui Garry. Întâmpina probleme cu umerii aceia musculoși care se încovoiau în ultima clipă și respingeau pumnii lui Sean.

Avea, de asemenea, brațe foarte rapide și unii dintre cei mai buni pumni spre cap ai lui Sean fură prinși în bicepșii masivi ai lui Garry sau în antebrațele păroase.

La început, atacurile lui Garry păreau să nu aibă nici un scop. Apoi Shasa își dădu seama că îl împingea implacabil pe Sean către colțul zidului, încercând să îl înghesuie acolo. De fiecare dată Sean reușea să se elibereze, iar Garry o lua de la început. Era răbdător ca un câine ciobănesc, împingându-l către poziția în care dorea, acceptând cu îndârjire pedeapsa pe care Sean i-o aplica. Sângele îi șiroia din nări în gură și îi picura de pe bărbie pe cămașa kaki.

Rânjetul lui Sean începuse să pălească și valul de tachinări se potolise de mult. Mișcările lui nu mai erau atât de vioaie. Pe de altă parte, Garry se mișca în același ritm greoi, împingându-l pe Sean înapoi, înapoi, mereu înapoi. Loviturile lui Sean își pierdeau din forță și erau tot mai rare.

Apoi Garry îl blocă atunci când încercă să scape făcând o piruetă spre dreapta, anticipându-i în cele din urmă mișcarea cu exactitate. Sean se dădu repede înapoi ca să își recâștige postura și simți că tencuiala zidului îi atinge spatele. Se aplecă, încercând să scape pe sub brațul întins al lui Garry, iar Garry lăsă să îi scape primul pumn.

Toți spectatorii inspirară adânc, iar una din asistente țipă ascuțit. Pumnul lui Garry era ca un trăsnet, propulsat de o sută de kilograme de mușchi, oase și determinare. Șuieră prin aer și deși Sean era în gardă, simți atacul. Se izbi de creștetul capului,

mult deasupra liniei părului, cu o forță care îi făcu pletele lungi și lucioase să fluture ca bătute de o rafală bruscă de vânt.

Pentru o clipă ochii lui Sean se dădură peste cap, lăsându-i o privire albă și oarbă. Genunchii se îndoiră și tremurară sub el. Își reveni parțial, dar fața i se schimonosise de durere, iar gura schiță o grimasă de panică, încercând să evite următorul atac de urs.

Garry atacă, profitând nerăbdător de momentul așteptat, atins prin perseverența sa. Brațele sale erau deschise ca și cum ar fi vrut să întâmpine un prieten vechi sau o iubită. Dintr-odată țâșni ca un alergător de cursa lungă care auzise clopotul pentru ultimul tur de pistă. Îi păcălise pe toți, inclusiv pe Sean. Crezuseră că acele atacuri greoaie cuprindeau întreaga viteză de care era capabil, dar dintr-odată aceasta crescu cu mult, cu mult mai mult.

Un bivol atacă pentru a ucide în aceeași manieră, târându-se în fața victimei, înșelând-o, făcându-o să se îndoiască de faptul că este ținta acelei uriașe agresiuni. Apoi în ultima clipă se întoarce cu o viteză copleșitoare, ca să ia în coarne și să zdrobească sub copite.

Pe jumătate împietrit, Sean nu îl putu evita. Brațele lui Garry se prinseră în jurul lui într-o încleștare ucigătoare și impetuozitatea atacului îi împinse pe amândoi înspre cortul unde se lua cina. Masa barului se răsturnă într-o ploaie de spirtoase vechi, vinuri nobile și cristaluri scumpe. Zdrobiră sub picioare cioburile lucitoare și un nor dens de fum îi învălui pe amândoi pentru o clipă, înainte să se poticnească mai departe.

Masa lungă pregătită special pentru cină, acoperită cu dantele de Madeira, se răsturnă. Serviciul de cină Rosenthal explodă în zece mii de cioburi scumpe. Înaintând spre partea din spate a cortului, rupseră sforile și sfâșiară pânza. Servitorii se adunară în jur cu strigăte de teamă de încântare, și de încurajare.

Într-un vals feroce, se învârtiră în cercuri haotice. Strânsoarea lui Garry era inexpugnabilă. Cuprinse cu brațele sale puternice

corpul fratelui său. Braţele sale se încordară, cu muşchii unduindu-i-se când se strânseră ca un piton care îşi zdrobeşte prada.

Unul din braţele lui Sean era prins în acel cerc mortal. Cu pumnul liber lovea cu sălbăticie capul lui Garry, dar loviturile nu aveau nici o tărie. Deşi una dintre ele îl lovi pe Garry în gură şi îi crăpă buza, îi lăsă intacţi dinţii mari şi albi. Abia dacă aplecă puţin capul şi închise ochii, apoi strânse şi strânse din nou.

Însoţiţi de murmurul aprobator din partea audienţei de negri şi de ţipetele feminine din partea admiratoarelor lui Sean, se năpustiră către partea îndepărtată a zidului de paie, care căzu la pământ.

Cei doi, încă îmbrăţişaţi, se poticniră înapoi pe scena principală. Una din asistente nu îi evită suficient de repede. Căzu pe spate într-o învălmăşeală de picioare lungi şi bronzate, fuste fluturând şi chiloţi de dantelă care ar fi putut opri orice spectacol mai puţin interesant. Nimeni nu îi aruncă însă vreo privire.

Garry încerca să îl doboare pe Sean de pe picioare, ridicându-l la fiecare întoarcere. Deşi faţa lui Sean se umflase şi se făcuse stacojie de sângele presiunii din piept şi a respiraţiei grele, reuşea, ca o pisică, să aterizeze în picioare la fiecare răsucire sălbatică, până ce Garry îl împinse spre mijlocul focului de tabără. Picioarele lui Sean erau goale, iar flăcările îl învăluiră, arzându-i părul de pe pulpe, scorojind pielea subţire a pantofilor de antilopă kudu.

Sean scoase un urlet de durere şi sări în sus în strânsoarea fratelui său. Reuşi să se elibereze de foc, dar strânsoarea lui Garry era copleşitoare. Gemând de efort, îl împinse pe Sean înapoi, îndoindu-l ca pe un arc. Picioarele pârlite ale lui Sean se îndoiră şi se afundă din ce în ce mai jos. Genunchii atinseră pământul, iar Garry se aplecă asupra lui şi gemu din nou când strânse cercul braţelor alţi câţiva centimetri.

Aerul din plămânii lui Sean ieşi forţat afară cu un geamăt lung, iar faţa se înnegri de sânge. Garry gemu din nou, strânsoarea se înăspri încă puţin, nemiloasă ca o presă mecanică de

oțel. Ochii lui Sean începură să iasă din orbite, iar maxilarul i se deschise. Limba îi atârna printre dinți.

– Garry! Îl omori! țipă Isabella, îngrijindu-se când de un frate, când de celălalt.

Tatăl ei o ținu pe loc, iar Garry nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o. În schimb gemu din nou și strânse.

De data aceasta auziră coastele lui Sean trosnind ca niște surcele. Acesta țipă și se lăsă moale ca un sac de grâu pe jumătate gol în brațele lui Garry. Garry îl lăsă să cadă și se dădu înapoi, respirând cu greutate. Și fața lui era umflată și roșie de efort.

Sean încercă să se ridice, dar durerea coastelor fisurate îl săgetă, gemu din nou și își cuprinse pieptul. Garry își netezi părul cu ambele mâini, dar coroana rebelă a capului său țâșni în sus imediat.

– Așa, zise Garry, calm. De acum înainte o să te porți frumos. Ai înțeles?

Sean reuși să se ridice în genunchi împingându-se cu o mână și cuprinzând pieptul cu cealaltă.

– Ai înțeles? întrebă din nou Garry, stând deasupra lui.

– Du-te dracu', șopti Sean, iar efortul îi răni pieptul.

Garry se aplecă și îi înghionti pieptul rănit cu un deget gros și dur.

– Ai înțeles?

– OK, OK, icni Sean. Am înțeles.

– Bine, zise Garry dând din cap și se întoarse către asistente. *Fräulein*, zise el într-o germană aproximativă, cred că avem nevoie de serviciile voastre profesioniste.

Shasa dădu drumul brațului Isabellei.

– Ei bine, murmură el. În sfârșit s-a lămurit și asta. Aruncă apoi o privire către ruinele cortului unde se servea cina. Sper că n-a fost ultima sticlă de Chivas.

Garry stătea pe patul de campanie, dezbrăcat până la brâu, în vreme ce Isabella îi ungea rănile cu alifie de arnică din trusa

de prim ajutor. Petele roşii lăsate de pumnii lui Sean îi acopereau braţele şi trupul ca picăţelele unei girafe. Nasul îi era umflat, la fel ca şi buza acoperită de o crustă proaspătă.

– Cred că este o îmbunătăţire, zise Isabella. Înainte faţa ta era pe jumătate numai nas, acum este în întregime un nas.

Garry chicoti şi şi-l atinse cu grijă.

– Ne-am ocupat de stăpânul Sean. Acum se pare că eşti următoarea pe listă să te învăţăm puţin respect.

Îl sărută pe creştetul capului, acolo unde părul îi stătea rebel.

– Ursuleţule, zise ea. Ştii, Garry, Holly este o fată norocoasă; eşti un bărbat grozav.

Garry roşi, roşi într-adevăr, iar dragostea ei pentru el se confirmă din nou şi se întări. Nu mai era comic, nici măcar cu nasul borcănat şi buza de sus umflată.

Sean gemu din nou teatral, iar Otto Heider îşi dădu capul pe spate şi râse.

– Aici! Turnă încă trei degete de whisky în paharul de pe masa de lângă pat. Asta este pentru durere precum cloroformul.

Sean se aplecă să ia paharul şi dădu whisky-ul pe gât.

– Am mai fost călcat şi împuns de bivol, dar asta mi-a pus capac! Hei, Trudi, mai uşor.

Trudi se opri cu faşa chirurgicală în mână şi îl sărută pe buze.

– Taci din gură, zise ea. O să îngrijesc.

Avea un accent german sexy şi buze roşii şi moi.

– Eşti o mică îngrijitoare minunată, recunoscu el.

Fata chicoti şi îşi reluă lucrul la pieptul lui rănit, trecând banda pe la subsuoară Ericăi, care stătea în spatele lui Sean pe patul regesc.

– Gata cu *bumsen* pentru tine. Erica zâmbi cu severitate. Pentru o lungă perioadă de timp.

Trecu banda pe sub cealaltă subsuoară, înapoi la Trudi.

Otto Heider râse din nou.

– Cumva o să te retragi declarându-te rănit şi mă laşi pe mine singur singurel să am grijă de vulpiţele astea două?

Otto era incredibil de generos cu prietenii săi, iar Sean era un prieten vechi. Otto împărţea multe cu prietenii săi. Cei patru – Otto, Trudi, Erica şi Sean – făcuseră mai multe decât să vâneze împreună. Fusese un safari amuzant. Cu excepţia elefantului pe care Garry îl alungase, se distraseră cu toţii grozav.

– Tu nu mai eşti bun. Dar fratele tău – el solid ca un taur. Trudi mijii ochii cu şiretenie. El luptă bine. Crezi că *bumsen* bine?

Sean se holbă câteva clipe la ea, gânditor, apoi începu să rânjească.

– Fratele meu este ruşinos, o mironosiţă. Aproape sigur era virgin când s-a căsătorit cu muierea aia a lui. Mă îndoiesc că ar şti ce să fac cu un *bumsen* bun chiar dacă i l-ai flutura pe sub nas.

– Îi arătăm noi ce să facă cu el, promise Trudi. Eu şi Erica îi arătăm bine.

– Ce părere ai, Otto? Sean îl privi pe clientul său. Pot să îţi împrumut doamnele în noaptea asta? N-ar trebui să dureze mult. Ţi le aduc înapoi în cort până la miezul nopţii.

Otto clătină din cap cu admiraţie.

– Prietene, eşti un om amuzant. Faci mereu glume atât de bune. Hei, fetelor, vă place? Ce părere aveţi? Este o glumă amuzantă, nu?

Sean râdea cu ei, ţinându-se de coastele rănite ca să le protejeze. Avea însă o lucire răzbunătoare în ochi.

Sean înţelegea mai bine ca oricare dintre ei ce se întâmplase în ziua aceea. Fusese mult mai mult decât o altă încăierare între fraţi pe care o provocase. Fusese ultima întrecere teritorială între doi tauri tineri, în bătălia finală pentru dominaţie şi ierarhie. Pierduse, iar înfrângerea îl chinuia profund.

Ştia că niciodată nu ar mai fi putut să îl provoace vreodată serios. Garry îl înfrânsese în toate domeniile, de la consiliul de administraţie la arena de luptă. Garry se dovedise a fi de neînvins. Tot ceea ce mai putea face Sean acum era să îi submineze

puterea. Voia să aştearnă puţină nesiguranţă în faţa zilelor furtunoase care aveau să vină cu siguranţă.

Garry visa. Totul era extraordinar de viu şi de real. Era urmărit pe o pajişte de o hoardă de nimfe care dansau, iar picioarele sale erau moi. Fiecare pas era un efort, ca şi cum ar fi mers cu greu printr-o mlaştină.

Îi vedea pe Holly şi pe copii la capătul îndepărtat al pajiştei. Ea ţinea bebeluşul în braţe, iar ceilalţi copii i se înghesuiau printre picioare, trăgând-o de fustă. Holly îi striga ceva, dar nu îi putea auzi cuvintele. Lacrimile curgeau din minunaţii ei ochi diferit colorați.

Încercă să ajungă la ea, dar simţi pe corp palmele calde ale nimfelor, trăgându-l înapoi. Încercă să se smulgă din mâinile lor, dar efortul era neconvingător. Disperat, îi văzu pe Holly şi pe copii întorcându-se cu spatele la el. Îi adună pe cei mici mai aproape în jurul ei, apoi dispărură în pădurea de dincolo de pajişte.

Încercă să le strige să aştepte, dar propriile gânduri şi sentimente erau confuze. Mâinile de pe el erau febrile. Dintr-odată, se simţi foarte excitat. Nu mai voia să scape. Nu voia ca visul să se termine, căci chiar şi în somn îşi dădea seama că este un vis.

Se abandonă fanteziei şi trupuri fine şi calde se încolăciră în jurul lui. Mirosul de femei tinere excitate se simţea dulce şi irezistibil în nări. Le auzi râsetele înăbuşite de propria carne şi senzaţia tulburătoare a gurilor lor fierbinţi şi umede pe el.

Holly şi copiii plecaseră; îi uitase, chipurile lor fuseseră şterse de propria dorinţă. Simţi că se abandonează ei cu totul.

Se trezi brusc atunci când îşi dădu seama că nu era un vis. Patul său era plin de trupuri unduioase ce şerpuiau deasupra lui. Nu ştia câte mâini îl mângâiau şi îl atingeau şi îl dezmierdau. Păr mătăsos îi mângâia faţa ca valurile mării. Limbi mici şi fierbinţi îl lingeau şi îl testau. Membre lungi şi netede îl încolăceau.

Pentru încă o clipă rămase nemişcat, apoi scoase un ţipăt şi sări în picioare. Lumina lunii îi inundă cortul. Trupurile goale de femei ce atârnau de el luceau ca opalul.

Fratele său mai mare stătea la un capăt al patului. Pieptul lui Sean era acoperit cu bandaj alb, dar pe chip avea un rânjet băieţesc.

– Ai câştigat premiul întâi, Garry, poamă bătrână. Toate onorurile învingătorului. Bucură-te, băiete, bucură-te!

– Nenorocitule! Garry porni spre el.

Dar Sean dispăru cu o rapiditate neobişnuită având în vedere rănile de pe pieptul său. Fetele se dădură jos din patul lui într-un amestec de membre şi sâni săltăreţi şi fese albe şi bombate.

Garry le înşfăcă pe fiecare de subbraţ, la fel de uşor ca pe nişte pisoi. Le scoase afară din cort. Fetele ţipară şi se zbătură fără nici un efect.

Îşi văzu tatăl în cadrul uşii cortului său, legându-şi cordonul la halat.

– Ce se întâmplă, bătrâne?

– Dragul meu frate mi-a pus nişte viermi în pat. Acum scap de ei, îi spuse Garry, politicos.

– Păcat, zise Shasa. Ce pierdere.

Dar Garry continuă să înainteze. Shasa porni şi el în spatele lui, cu mâinile vârâte în buzunarele halatului, rânjind amuzat.

Isabella, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte scurtă din dantelă, cu ochii cârpiţi de somn, se împletici afară din cortul ei.

– Garry, ce Dumnezeu ai acolo?

– Şi eu care credeam că e destul de evident.

– Două, Garry? Nu eşti cam lacom?

– Întrebă-l pe Sean. A fost ideea lui.

– Ce ai de gând să faci cu ele? Pot să vin şi eu?

– Cu plăcere. Tu şi tata puteţi să îi daţi raportul lui Holly în locul meu.

Garry conduse mica procesiune afară din tabără, peste pajişte şi pe panta spre apă. Era o noapte rece şi pojghiţa de

brumă le trosnea sub picioare. Drumul spre apă se transformase într-o dâră neagră și alunecoasă din cauza animalelor cu copite care mergeau să bea din ea.

– Te rog, am făcut glumă mică, ciripi Trudi de sub brațul lui Garry, tremurând ușor.

– Este glumă, încuviință Erica în lacrimi. Te rog, dă drumul.

Alunecase și atârna cu capul în jos în strânsoarea lui Garry. Fundul ei gol lucea în lumina lunii și dădea din picioare în aer.

– Și eu, zise Garry. Fac glumă mică. Cred că gluma mea mai bună decât a voastră glumă mică.

Prima sa aruncare nu fu și cea mai bună, de numai șapte metri. Însă Erica era cea mai grea din cele două și se clasa la aruncare dificilă. Cea de-a doua aruncare fu mult mai bună, de zece metri, iar Trudi țipă în zbor. Sunetul se opri brusc atunci când plonjă în apa înghețată.

Amândouă fetele apărură la suprafață dând din mâini și văitându-se sub o pojghiță de noroi lucios.

– Iată ce numesc eu o glumă adevărată, zise Garry.

Sean întârzie la micul dejun. Se opri la intrarea în cort, iar ochii săi se îngustară când aruncă o privire în jur.

Servitorii reparaseră cea mai mare parte a dezastrului. Mobila distrusă fusese reparată în timpul nopții de tâmplarul taberei. Isaac improvizase un serviciu de masă ca să înlocuiască tot ce se spărsese. Trudi și Erica spălaseră cea mai mare parte a noroiului, dar părul lor încă se mai usca în bigudiuri din plastic colorat. Nimic din toate acestea nu reținu însă atenția lui Sean.

Se uită la locul său de la capătul mesei lungi. Era tabăra lui, iar locul acela îi aparținea prin tradiție și obicei. Toată lumea știa asta. Numele său era imprimat pe spătarul de pânză al scaunului.

Garry stătea pe locul lui. Umflătura nasului se retrăsese considerabil. Reparase rama ochelarilor rupți. Părul său încă mai era ud de la duș. Părea mare și încrezut, și mulțumit de sine, și stătea pe scaunul lui Sean.

Ridică spre Sean privirea de la micul dejun vânătoresc compus din ficat de antilopă impala cu ceapă şi ouă jumări.

– 'Neaţa, Sean, zise el cu veselie. Dă-mi şi mie o ceaşcă de cafea dacă tot eşti în picioare.

La masă se lăsă o linişte profundă. Toată lumea îl privea pe Sean, aşteptându-i reacţia. Treptat încruntarea lui Sean păli şi începu să zâmbească.

– Câte bucăţele de zahăr? întrebă el şi se îndreptă spre masa laterală şi luă bolul de cafea din mâna lui Isaac.

– Două sunt suficiente.

Garry reîncepu să mănânce şi un suspin de uşurare se auzi de-a lungul mesei. Toată lumea se apucă, în acelaşi timp, să vorbească din nou.

Sean îi aduse fratelui său mai mic bolul de cafea, iar Garry dădu din cap.

– Mulţumesc, Sean. Ia loc. Indică scaunul liber de lângă el. Avem câteva lucruri de discutat.

Isabella îşi dorea cu disperare să asculte acea conversaţie, dar cele două fete nemţoaice chicoteau şi sporovăiau, flirtând cu Shasa şi cu Otto, fără discriminare. Ştia că Garry stabilea programul de întâlniri ce aveau să aibă loc în tabără în următoarele câteva zile. Numele vizitatorilor şi fiecare detaliu despre ei erau importante pentru ea şi pentru Nicky.

– Ce este cu italianca aceasta? Ai mai avut-o clientă. Cum este? îl auzi pe Garry întrebând, iar Sean ridică din umeri.

– Elsa Pignatelli? Elveţiancă italiancă. Trage bine, atunci când o convingi să tragă. Nu riscă niciodată, dar de fiecare dată când apasă pe trăgaci, cade ceva. N-am văzut-o ratând niciodată.

Garry se gândi o clipă la ceea ce auzise, apoi dădu din cap.

– Altceva?

– Este dată dracului. Doreşte ca lucrurile să fie făcute aşa cum vrea ea şi nu poţi să îi strecori nimic – are ochii bine deschişi. Am încercat să umflu puţin nota de plată. Şi-a dat seama imediat.

Garry aprobă dând din cap.

– Nu mă mir㠄. Este una dintre cele mai bogate femei din Europa. Produse farmaceutice şi chimice. Inginerie grea, motoare de avioane, armament. Conduce afacerea de la moartea soţului ei, în urmă cu şapte ani. Are reputaţia de femeie dură.

– Sezonul trecut am atacat din plin un elefant rănit în tufişurile dese. Şi-a menţinut poziţia şi l-a răpus cu o împuşcătură frontală de la douăzeci de paşi. Apoi s-a întors spre mine şi a început să mă toace. M-a acuzat că am tras în elefantul ei. Chiar că e dură.

– Altceva? Vreo slăbiciune, ceva? Băutură? întrebă Garry.

Sean clătină din cap.

– Un pahar de şampanie în fiecare seară. De fiecare dată o sticlă rece de Dom Pérignon. Bea un pahar şi restul îl lasă acolo. Cincizeci de dolari sticla.

– Altceva?

Garry se holbă la el prin lentilele groase, iar Sean începu să rânjească.

– Haide, Garry. E o bunicuţă – are cu siguranţă cincizeci de ani.

– De fapt are patruzeci şi doi, îl contrazise Garry.

Sean suspină.

– Vrei să ştii dacă am jucat cu ea ascunde-cârnatul. Ascultă, i-am făcut propunerea. La naiba, se aşteaptă asta din partea mea. Face parte din servicii. A râs. A zis că nu vrea să fie arestată pentru pedofilie. Clătină din cap. Lui Sean nu îi plăcea să vorbească despre eşecurile sexuale.

– Păcat! Trebuie să facem afaceri cu ea, sublinie Garry. Am nevoie de orice pârghie pe care pot pune mâna.

– O aduc în după-amiaza asta la cinci, promise Sean. Apoi e numai a ta şi îţi urez tot norocul din lume.

Merseră cu toţii pe pistă ca să îi conducă pe Otto şi pe nemţoaicele lui. Atmosfera era cât se poate de veselă.

Nu numai că fetele îl iertaseră pe Garry pentru baia de la miezul nopţii, dar se pare că le câştigase şi respectul şi le stârnise interesul prin refuzul său ferm la oferta lor. Făcură mare caz de

el, sărutându-l și îmbrățișându-l și ciufulindu-i părul până ce roși din nou.

– Data viitoare mai facem iarăși glume bune, promiseră ele.

Făcură cu frenezie cu mâna pe ferestrele laterale atunci când avionul Beechcraft rulă pe listă și se ridică în aer. La opt sute de metri și șaptezeci de metri altitudine, Sean întoarse avionul și plonjă înapoi spre ei, zburând la aproape șapte metri pe deasupra capetelor lor. Fetele încă mai făceau cu mâna de pe scaunele din spate.

– Cowboy! bombăni Garry, urcând la volanul Toyotei. Vii, Bella?

– Mă întorc cu *pater,* anunță ea.

Știa că era mai ușor să îl tatoneze pe tatăl ei decât pe fratele ei. Alergă la a doua camionetă și sări pe locul de lângă Shasa.

Se aflau la jumătatea drumului înapoi spre tabără când își încercă șansele.

– Deci cine este Elsa Pignatelli? întrebă ea cu dulceață. Și de ce nu am mai auzit de ea până acum?

Shasa tresări.

– Cum ai aflat despre ea?

– N-ai încredere în mine, *pater?* Sunt asistenta ta personală, nu?

Cu îndemânare îi strecura fiorul vinovăției și imediat Shasa începu să se scuze.

– Iartă-mă, Bella. Nu că nu am încredere în tine. Mai degrabă e dorința de tăcere.

– Ea este principalul motiv pentru care ne aflăm aici, nu-i așa?

Dar Shasa continua să fie evaziv.

– Elsa Pignatelli este o vânătoare avidă, o veritabilă Diana. A vânat cu Sean în ultimele trei sezoane. Pasiunea ei este să vâneze feline – lei și leoparzi. Știi că Sean are reputația că atrage feline mari.

– N-am venit să o urmărim ucigând feline, insistă Isabella, iar Shasa clătină din cap și renunță la rezistență.

– Printre proprietățile Pignatelli se află câteva fabrici de chimicale – produse farmaceutice, fertilizatori agricoli și pesticide, plastic și vopseluri. Au câteva patente de care suntem interesați.

– Și de ce nu s-a dus Garry la Geneva sau la Roma sau unde o locui ea?

– De fapt, la Lausanne.

– De ce nu s-a dus el la ea sau de ce nu și-a trimis ea un om la Johannesburg, în loc de locația asta demnă de Tarzan? Ce e cu tot acest mister?

Shasa încetini camioneta și își îndreptă întreaga atenție asupra malului stâncos al râului. Nu răspunse până ce nu urcară malul abrupt opus.

– Iartă-mă că nu te-am pus la curent cu aceasta. Aveam de gând să îți spun. Interesele noastre nu sunt limitate numai la pesticidele agricole. Există o mulțime de oameni neprietenoși, acolo în lumea mare, care ar fi foarte interesați de orice discuție între Pignatelli Industries și președintele Armscor.

– Aha, îți porți pălăria Armscor, deci este vorba despre armament sau arme.

Shasa îi aruncă o privire pe furiș. Avea în jurul părului, prinsă ca un turban, o eșarfă viu colorată, iar vântul îi îmbujorase obrajii. Era adorabilă, iar Shasa simți imboldul vinovăției că nu avusese încredere în ea. Era o parte din el; trebuia să aibă încredere în ea așa cum avea în el însuși.

– Noi doi am discutat despre armele de ultimă generație, murmură el.

– Nu arme nucleare? zise Isabella. Ai deja bomba. Tot tam-tamul din jurul operațiunii Skylight.

– Nu, nu arme nucleare, zise el, suspinând. Mă tem că este ceva la fel de neplăcut. Știi că împărtășesc aceeași repulsie față de armele de distrugere în masă. Nu se intenționează însă folosirea acestor arme. Eficacitatea lor rezidă în însăși existența lor.

– Dacă există, mai devreme sau mai târziu vreun nebun o să le folosească, zise ea sec, iar Shasa clătină din nou din cap.

– Am mai discutat despre asta, draga mea. Rămâne însă cert faptul că am fost însărcinat cu misiunea de a oferi națiunii noastre toate mijloacele posibile de apărare. Nu mi s-a oferit opțiunea de a decide care arme sunt acceptabile din punct de vedere etic.

– Chiar avem nevoie de încă o nenorocire din asta? insistă ea.

– Există un front de ură ridicat împotriva micii noastre țări. El este orchestrat cu îndemânare de un mic grup vicios de dușmani. Aceștia spală creierele unei întregi generații de tineri din întreaga lume ca să ne socotească niște monștri care trebuie distruși cu orice preț. Foarte curând acești tineri se vor afla în poziții de autoritate și comandă. Ei sunt factorii de decizie de mâine. Într-o zi vom vedea o forță operațională navală americană instalând blocada asupra coastei noastre. Ne-am putea confrunta cu o invazie militară de trupe indiene susținute, să zicem, de Australia și Canada și de toți membrii Commonwealth-ului.

– Oh, *papa*, este o bătaie lungă. Nu-i așa?

– Un moment încă îndepărtat, încuviință Shasa. Dar cât am stat la Londra ai întâlnit membri influenți ai guvernului laburist britanic. Ai vorbit cu membri ai Partidului Democrat american – de exemplu, cu Teddy Kennedy. Mai ții minte ce ți-a spus?

– Da, îmi amintesc, zise Isabella, iar amintirea o copleși.

– Trebuie neapărat să ne asigurăm ferm că nici o națiune – nici măcar una dintre superputeri – nu poate lua vreodată în calcul o intervenție armată în afacerile noastre interne.

– Avem deja bomba, sublinie ea.

– Armele nucleare sunt scumpe, greu de livrat, iar efectele lor imposibil de limitat sau controlat. Există alte mijloace eficiente.

– Elsa Pignatelli va oferi o alternativă? De ce vrea să ne ajute?

– *Signora* Pignatelli este o simpatizantă. Este membră a Societății Italiene Africa de Sud. Cunoaște și înțelege Africa. Este un bun vânător și are și alte legături cu acest continent. Tatăl ei

a făcut parte din statul-major al generalului Bono când a invadat Abisinia în 1935. Soțul ei a luptat în Deșertul Vestic sub Rommel și a fost capturat la Bengazi. A petrecut trei ani ca prizonier de război în Africa de Sud și a căpătat o afecțiune pentru această țară care l-a ținut întreaga viață. I-a transmis și ei aceste sentimente. Vizitează Africa cu regularitate, ca să vâneze sau ca să facă afaceri. Înțelege problemele cu care ne confruntăm și respinge, ca și noi, soluțiile simpliste pe care restul lumii încearcă să ni le impună. Întâlnirea aceasta a fost stabilită la sugestia ei.

Isabella ar fi vrut să pună întrebări, dar știa că era mai înțelept să îl lase să povestească în ritmul lui.

Rămase tăcută uitându-se la drumul brăzdat de făgașe, abia observând turma de antilope impala care traversa prin fața mașinii. Erau adorabile, dar volatile ca fumul care se ridica din pădure.

– Numai patru oameni știu de această întâlnire, Bella. *Signora* Pignatelli nu a avut încredere nici în propriul personal. În afară de Garry și de mine, numai prim-ministrul este la curent cu motivul întâlnirii noastre.

Isabella își reprimă senzația de greață pe care i-o dădea trădarea. Își dori să îl avertizeze să nu mai spună nimic, dar se gândi la Nicky și rămase tăcută.

– Acum cinci ani, NATO a încheiat un contract cu două companii de chimicale din Europa Occidentală ca să fabrice un gaz paralizant care să poată fi folosit în condiții de luptă. În toamna trecută contractele au fost anulate, în principal datorită presiunii guvernelor socialiste din Scandinavia și Olanda. Se avansase însă destul de mult la dezvoltarea acestor arme, iar una dintre companii produsese și testase un gaz care îndeplinea toate criteriile inițiale.

– Compania aceea era Pignatelli Industries? întrebă Isabella, iar când Shasa dădu din cap aprobator, ea continuă: Care erau criteriile stabilite de NATO?

– Arma trebuia să fie depozitată și transportată în siguranță. Pignatelli a realizat două substanțe separate, fiecare din ele,

singură, absolut inertă și inofensivă. Pot fi transportate în cisterne pe drum sau pe calea ferată fără nici un fel de risc. Dar când se combină formează un gaz mai greu decât aerul care este de aproape unsprezece ori mai toxic decât gazul cianid folosit în camerele de execuție americane.

Shasa opri camioneta și o parcă dedesubtul ramurilor împrăștiate ale unui copac kigelia înflorit, acel copac minunat cu păstăi gigantice de mărimea și forma poloniilor.

Luă pușca .577 Gibbs a lui Sean, cu țeavă dublă, din rastelul din spatele locului șoferului și o încărcă iute cu două cartușe mari din bandulieră.

– Hai să coborâm la mlaștina hipopotamilor, sugeră el, iar Isabella îl urmă pe poteca îngustă până la mlaștina verde a râului.

Pușca era pentru siguranță, căci hipopotamii omorâseră în Africa mai mulți oameni decât toți șerpii și leii, și bivolii la un loc.

Totuși, nu păreau periculoși așa cum trândăveau sub mal, numai cu spatele expus, ca niște bolovani mari și negri de râu. Atunci masculul dominant deschise fălcile dând la iveală o gură roză și cavernoasă și își arătă colții curbați de fildeș care puteau reteza papirusul sau ghilotina în bucățele mici un bivol adult. Își întoarse ochii porcini asupra lor și îi privi cu răutate.

Stătură unul lângă celălalt pe un buștean, Shasa ținând pușca la îndemână. După o clipă, hipopotamul închise fălcile și se scufundă din nou, astfel că numai ochii și vârfurile urechilor mici și rotunde mai erau expuse. Shasa se uită la el la fel de feroce.

– De unsprezece ori mai toxic decât gazul cianid, repetă el. Este o chestie îngrozitoare.

– Atunci de ce, *pater?* Este oribil. De ce să îl faceți?

Bărbatul ridică din umeri.

– Ca să ne apărăm de cei care ne urăsc.

Ridică o pietricică de jos și o aruncă înspre hipopotam. Piatra căzu cu un pleoscăit la mai puțin de șapte metri, dar animalul se scufundă de tot. Shasa continuă să vorbească:

– Gazul are numele de cod Cyndex 25 şi are şi alte proprietăţi dezirabile, în afara abilităţii de a provoca o moarte rapidă şi tăcută.

– Ce încurajator, murmură Isabella. Care sunt ele?

– Nu are miros. Nu există nici un avertisment; moartea vine neanunţată. I se poate însă da o semnătură, orice semnătură se doreşte – mirosul de mere, sau de iasomie, sau de Chanel Numărul Cinci dacă se doreşte.

– Ce macabru, *pater.* Nu este stilul tău obişnuit.

Nu răspunse la acest reproş.

– Este, de asemenea, şi foarte instabil. Perioada de volatilizare este de numai trei ore după amestec. După aceea, este complet inofensiv. Faptul acesta este extrem de avantajos. Poţi gaza armata inamică, apoi poţi muta propriile trupe ca să ocupe zona trei ore mai târziu.

– Minunat, şopti Isabella. N-am nici o îndoială că posibilităţile politice nu au scăpat prim-ministrului. De exemplu, dacă un milion de negri ar pieri deodată.

Shasa suspină.

– Nici nu mă pot gândi la aşa ceva.

– Dar te-ai gândit la asta, nu-i aşa, *pater?*

Rămase tăcut, gânditor.

– Spui că NATO a anulat contractele. Numai Pignatelli Chemicals fabrică acest Cyndex 25?

– Nu. Ei au fabricat şi testat gazul. A fost cel de-al douăzeci şi cincilea prototip, de unde şi desemnarea numerică. Dar când contractul NATO a fost anulat, au oprit fabricarea şi au lăsat stocurile iniţiale să degenereze.

Isabella îl privi cu suspiciune.

– Să degenereze?

– Cum am mai spus, este un produs foarte instabil. Are o viaţă de depozitare foarte scurtă – şase luni. Stocuri noi trebuie să fie fabricate constant că să le înlocuiască pe cele deteriorate.

– Foarte profitabil pentru Capricorn Chemicals, sublinie Isabella, dar Shasa ignoră remarca.

– *Signora* Pignatelli va putea să ne furnizeze planurile pentru fabrică. Este o complicată procedură de fabricație, cu toleranțe foarte delicate de manufacturare.

– Când veți începe fabricarea? întrebă Isabella, iar Shasa chicoti.

– Ai răbdare, domnișorică. Nu este nici măcar sigur că *Signora* Pignatelli poate fi convinsă să ne vândă planurile și formula. Despre asta vom sta de vorbă acum. Aruncă o privire la ceasul de mână. Este aproape vremea prânzului și suntem încă la o jumătate de oră de tabără.

Sean anunță prin stația taberei că mai avea patruzeci de minute de zbor. Prin urmare, ei așteptau pe pista de aterizare când avionul Beechcraft aterizâ în seara aceea.

Umbrindu-și ochii de soarele care apunea, Shasa distinse prin parbriz capul pasagerului lui Sean, de pe locul din dreapta. Simți un fior electric prin ceafă, care era mai mult decât simplă curiozitate. Era extraordinar că el și Elsa Pignatelli nu se întâlniseră niciodată, căci veneau din aceeași lume – acea lume exclusivistă a bogăției și ierarhiei, și privilegiilor care nu cunoștea granițe naționale. Aveau practic zeci de prieteni și cunoștințe comune și era conștient de faptul că în câteva ocazii, de-a lungul anilor, se aflaseră la câțiva kilometri sau câteva minute unul de celălalt. Shasa fusese în relații de prietenie cu soțul ei.

Cei doi bărbați schiaseră în același grup într-o după-amiază la Klosters și fuseseră împreună în celebrul Wang, acel teribil zid de gheață care atârnă deasupra satului. La vremea aceea, Bruno Pignatelli se scuzase pentru absența soției lui, dar explicase că se dusese la Roma în acel weekend ca să își viziteze bătrâna mamă. Ea și Shasa probabil că trecuseră unul pe lângă celălalt în aeroportul din Zürich, călătorind în direcții diferite.

Cu altă ocazie, în timpul mandatului lui Shasa la Londra, fiecare a fost invitat la aceeași cină la ambasada elvețiană. A aflat după aceea că ar fi stat unul lângă celălalt la masă, dar Elsa

Pignatelli fusese nevoită să refuze invitația, cu numai câteva zile înainte, din motive familiale.

De atunci, Shasa auzise numele Elsei Pignatelli pomenit și discutat în detaliu la numeroase cine de societate sau petreceri de weekend, adesea cu ranchiună și dorință de răzbunare, dar și mai frecvent cu admirație și invidie fățișă. Îi văzuse fotografia în revistele de modă pentru femei, la care Centaine și Isabella se abonau cu religiozitate. Courtney Industries se întâlnise timp de douăzeci de ani cu interesele Pignatelli, spre beneficiul și satisfacția ambelor părți. Așa că în săptămânile ce au curs de la organizarea acestei întâlniri, Shasa analizase toate informațiile consistente referitoare la ea și cuprinse în dosarul oferit de Serviciile Speciale.

Sean rulă avionul Beechcraft, frână brusc pe pista de lut roșu și opri motoarele. Elsa Pignatelli păși afară pe aripă, apoi sări jos pe pământ. Se mișca firesc, cu grația suplă a unei tinere gimnaste, și totuși era înaltă și avea membre lungi. Shasa știa că fusese model pentru Yves Saint-Laurent înainte să se căsătorească cu Bruno Pignatelli.

Deși avea senzația că o cunoaște, Shasa nu fu pregătit pentru propria reacție la prezența ei fizică. Fiorul electric se propagă dinspre ceafă spre brațe și simți cum părul din zona aceea i se ridică atunci când ea se întoarse. Privirea ei întunecată trecu peste Garry și Isabella și servitori și se pironi direct pe el.

Părul ei era foarte negru, cu o strălucire aproape albăstrie în soarele aflat la asfințit. Era prins sever la ceafă, într-un coc ferm. Faptul acesta îi sublinie structura osoasă fină, fruntea înaltă și ușor bombată și pomeții proeminenți. Trăsăturile ei erau însă pline și feminine. Buzele ei păreau moi, iar gura largă.

– Shasa Courtney, îi pronunță ea numele, apropiindu-se de el cu eleganța și ușoara legănare a șoldurilor tipică modelelor.

Zâmbi și văzu că linia maxilarului ei era curată. Știa că în următorul an în iulie va sărbători patruzeci și trei de ani. Pielea ei era totuși impecabilă și atent îngrijită dedesubtul machiajului discret pentru protecție solară.

– *Signora* Pignatelli.

Îi luă mâna. Era rece şi fermă, cu oase lungi şi înguste. Strânsoarea ei era rapidă, dar puternică, genul de mâini care pot ţine o rachetă de tenis sau frâiele unui cal nărăvaş.

Îi păru rău de contactul fugitiv, dar ochii ei compensau totul. Erau luminaţi de raze de cafeniu şi auriu care radiau dinspre pupila centrală. Erau ochi strălucitori şi inteligenţi, iar genele negre şi lungi.

– Regret că nu ne-am întâlnit mai devreme, spuse Shasa într-o italiană stâlcită, iar ea zâmbi şi îi răspunse într-o engleză impecabilă, cu numai o urmă de accent.

– Oh, dar ne-am întâlnit.

Avea dinţii tulburător de albi, dar un incisiv era suficient de strâmb ca să sugereze că erau dinţii ei, iar nu artificiul vreunui dentist.

– Unde? Shasa era surprins.

– Windsor Park. Guard's Polo Club. Era amuzată de confuzia lui. Jucai numărul doi pentru echipa invitată de Ducele de Edinburgh.

– Dumnezeule, asta a fost acum zece ani.

– Unsprezece, îl corectă ea. N-am fost niciodată prezentaţi, dar ne-am întâlnit timp de aproape trei secunde la bufet, după meci. Mi-ai oferit un sandvici cu somon afumat.

– Ai o memorie nemaipomenită, zise el, recunoscându-se înfrânt. Ai acceptat sandviciul?

– Ce neelegant din partea ta să nu îţi aminteşti, îl tachină ea, apoi se întoarse spre ceilalţi. Tu trebuie să fii Garrick Courtney?

Shasa se grăbi să îi prezinte pe Garry, apoi pe Isabella.

Servitorii încărcau bagajul *Signorei* Pignatelli într-unul dintre camioane. Valizele erau din piele masivă, cu colţuri de alamă, şi erau numeroase. Numai oamenii care zburau cu propriile avioane şi nu se supuneau capriciilor check-in-urilor companiilor aeriene comerciale îşi puteau permite acel tip şi cantitate de bagaj. Printre ele se aflau patru cutii lungi pentru arme.

– Vei călători cu mine, *signora*, zise Sean şi îşi dădu părul pe spate şi urcă pe scaunul înalt al şoferului din maşina sa de vânătoare. Femeia ignoră sugestia şi se făcu comodă lângă Shasa, care urcă în al doilea camionetă.

Isabella vru să îi urmeze, dar Garry o prinse de mână şi o îndreptă către locul din camioneta lui Sean, pe care Elsa îl refuzase.

– Haide, Bella! Deşteaptă-te! murmură Garry. Trei oameni înseamnă aglomeraţie.

Isabella porni. Nu îi trecuse prin cap – nu *pater* şi văduva! Apoi se aprijini o clipă pe braţul lui Garry.

– Nu ştiam că printre talentele tale este şi acela de a combina oameni.

La apusul soarelui, Isaac îi aduse Elsei Pignatelli un pahar rece, în formă de lalea, de Dom Pérignon, dintr-o sticlă abia deschisă, fără să i se fi comandat acest lucru. Cunoştea toate tabieturile fiecărui client fidel.

Stând în semicerc în jurul unui foc de tabără, dar feriţi de norul de fum albastru, Sean îşi chemă cei doi căutători de urme la întrunirea de seară. Ritualul acesta se ţinea în principal în beneficiul clientului, căci tot ceea ce era important fusese discutat mai devreme, departe de alte urechi. Clienţii medii însă, şi mai ales începătorii, erau impresionaţi de conversaţia cursivă în swahili dintre Sean şi căutătorii săi. În plus, includerea lor în ritual le dădea sentimentul că iau parte la vânătoare şi nu sunt numai un bagaj în plus.

Căutătorii, amândoi aflaţi alături de Sean încă de când acesta fusese ucenic în Kenya, pe vremea rebeliunii Mau Mau, erau actori înnăscuţi şi îşi jucau rolul splendid. Stăteau cu respect de fiecare parte a scaunului de campanie al lui Sean şi îl numeau Bwana Mkubwa, sau Mare Şef. Mimau animalele despre care discutau şi le desenau siluetele în praful de dedesubtul picioarelor, îşi dădeau ochii peste cap şi clătinau din cap, apoi horcăiau şi scuipau în foc pentru amplificarea efectului.

Formau o pereche ciudată. Unul din ei era un samburu înalt şi taciturn, cu capul ras şi trăsături clasice nilotice, cu dolari de argint Maria Tereza prinşi în lobii măriţi ai urechilor. Celălalt era scund, cu faţa ştrengărească şi ochi mari şi strălucitori.

Matatu era unul dintre puţinii membri supravieţuitori ai tribului de pădure Ndorobo, un popor faimos pentru îndeletnicirile lui magice, adepţi ai făpturilor pădurilor, care din păcate nu fuseseră capabili să reziste impactului progresului ce le distrusese pădurile şi îi contaminase cu toate bolile şi molimele civilizaţiei, de la tuberculoză, la alcoolism şi boli venerice.

Sean îl numise Matatu sau Numărul Trei, deoarece numele său tribal nu se putea pronunţa şi pentru că era cel de-al treilea căutător pe care Sean îl angajase. Ceilalţi doi nu rezistaseră mai mult de o săptămână fiecare. Matatu rămăsese alături de Sean mai mult de jumătate din viaţa acestuia.

Matatu spuse „Ngwi", îşi dădu ochii peste cap şi desenă silueta perfectă a unui leopard în nisip. Sean îl interogă într-o swahili sonoră, la care Matatu răspunse cu vocea lui melodioasă şi la sfârşit scuipă cu putere în foc. Sean se întoarse spre Elsa Pignatelli ca să traducă.

– Acum o săptămână am atârnat cinci momeli de leopard, două la râu, iar celelalte la marginea dinspre Parcul Naţional.

Elsa dădu din cap; cunoştea bine zona din călătoriile ei anterioare.

– Acum câteva zile am avut primul contact. O femelă bătrână care a ieşit din parc. S-a hrănit o singură dată, apoi a lăsat momeala şi am urmărit-o înapoi în parc. De atunci a fost linişte.

Sean s-a întors şi i-a pus lui Matatu altă întrebare. Micul Ndorobo a răspuns elaborat, evident bucurându-se de atenţia ce i se acorda.

– Matatu şi-a verificat momelile astăzi, pe când te aduceam de la Salisbury. Ai noroc, *signora*. Avem încă un contact la una dintre momelile de la râu. Matatu spune că e un mascul mare. A mâncat bine azi-noapte. Momeala de impala se afla acolo de

o săptămână şi chiar şi cu vremea rece se stricase binişor. Dacă se hrăneşte din nou la noapte, atunci pornim după el mâine-seară.

– *Si*, zise Elsa dând din cap. Este bine.

– Deci mâine-dimineaţă putem să verificăm momeala şi să mai împuşcăm câteva impala, în caz că avem nevoie de ele. Apoi, după masa de prânz vom avea o oră de odihnă şi plecăm spre ascunzătoare în jurul orei trei, mâine după-amiază.

– Verificaţi momeala. Împuşcaţi antilopele, îi spuse Elsa. Mâine-dimineaţă trebuie să merg la o întâlnire. Zâmbi către Shasa, aflat pe scaunul de lângă ea. Avem multe de discutat.

Discuţia ocupă cea mai mare parte a dimineţii. Garry făcuse aranjamentele cu o simplitate înşelătoare. O trimisese pe Isabella cu Sean, în Toyota, ca să verifice momelile, apoi le comandase lui Isaac şi servitorilor să aşeze trei scaune şi o masă pliantă sub un copac msasa de la marginea luminişului, dar departe de tabără.

Sub copacul de msasa, cei trei, Garry, Shasa şi Elsa Pignatelli, erau mai feriţi de orice urechi curioase decât în oricare alt loc de pe pământ. Era bizar, gândi Shasa, să discute despre un subiect atât de terifiant într-un mediu atât de liniştit şi de frumos.

Pe de altă parte, negocierile nu avură cursul sperat de Shasa sau de Garry. Deşi Elsa Pignatelli avea cu ea o frumoasă servietă din piele de porc, aceasta rămase închisă în timp ce ei se învârtiră cu delicateţe în jurul problemei.

Aproape imediat deveni evident faptul că Elsa nu se hotărâse încă să dea curs afacerii Cyndex 25. Dimpotrivă, avea îndoieli serioase şi era nevoie de o mare putere de convingere.

– Este hidos să lăsăm să existe în lume aşa ceva, zise ea la un moment dat. Am fost extrem de uşurată când NATO a reziliat contractul iniţial şi a ordonat să permitem stocurilor existente să se degradeze şi să dezafectăm fabrica. Nu pot să îmi imaginez

ce-am avut în cap când m-am gândit să echipez o altă fabrică, mai ales una asupra căreia nu am nici un control direct.

Întreaga dimineață, Shasa și Garry se străduiră să îi atenueze temerile. Încercară să alcătuiască un fel de aranjament care să îi satisfacă cererea de control și regulile extreme în care Cyndex 25 ar fi putut fi vreodată folosit.

– Dacă ar fi să începeți fabricarea, orice expert NATO care ar inspecta fabrica și ar analiza o mostră a gazului ar ști imediat de unde a fost obținută tehnologia, sublinie ea. Dacă lucrul acesta s-ar întâmpla și ar duce înapoi la Pignatelli...

Nu termină propoziția, ci numai întinse mâinile ei lungi și delicate într-un gest italian expresiv. Treptat, pe măsură ce discuția continua, Elsa se întoarse cu fața spre Shasa. Începu să își îndrepte observațiile și întrebările direct spre el.

Îl excluse pe Garry din discuție cu subtilitate, aproape inconștient. Dincolo de exteriorul său înșelător, Garry era un negociator intuitiv și sensibil. Înainte chiar ca și ei să își dea seama, detectă curenții care curgeau între cei doi. Își dădu seama că, făcând parte din aceeași generație și din aceeași castă, împărtășeau valori și aveau un cod special pe care el nu îl putea pricepe.

Simți că Elsa Pignatelli voia să fie liniștită nu de el, ci de bărbatul de care era inexorabil atrasă. Se retrase cu tact în tăcere și îi privi îndrăgostindu-se unul de celălalt, fără să își dea seama ce li se întâmplă.

Zumzetul motorului mașinii Toyota care se întorcea îi sperie. Shasa se uită la ceas, nevenindu-i să creadă.

– Dumnezeule, e deja ora prânzului și nu am stabilit nimic.

– Avem la dispoziție două săptămâni în care să discutăm, spuse Elsa și se ridică în picioare. Mâine-dimineață reluăm discuția de unde am lăsat-o.

În vreme ce cei trei se întoarseră la tabără, Sean se afla deja la bar făcând un cocktail Pimm's nr. 1 într-un pahar de cristal. Se mândrea cu propria rețetă.

– Veşti bune, *signora,* zise el. Pot să te ispitesc cu un Pimm festiv?

Femeia refuză zâmbind.

– Aş vrea apa mea obişnuită Badoit, cu o felie de lămâie. Acum, spune-mi vestea cea bună.

– Leopardul s-a hrănit din nou azi-noapte. Judecând după semne, a venit devreme, cu o jumătate de oră înainte de apus. Începe deci să fie neatent şi îndrăzneţ şi este uriaş. Are labe de mărimea unor apreschiuri.

– Mulţumesc, Sean. Mereu îmi găseşti feline mari, dar niciodată atât de repede. Este prima zi de safari.

– Trage un pui de somn după prânz, ca să îţi odihneşti nervii, apoi pe la trei mergem la ascunzătoare.

Isaac îi oferi Elsei apa minerală pe o tavă de argint, apoi împărţi paharele înalte de Pimm în acompaniamentul muzical al clinchetului cuburilor de gheaţă, iar Sean ţinu un toast.

– Pentru moartea marii pisici, la rădăcina copacului.

Oroarea vânătorului profesionist era o felină căzută din copac şi aşteptând rănită în iarba înaltă.

Băură cu toţii la acest toast şi imediat după aceea Shasa şi Elsa începură o conversaţie tăcută care îi excludea pe toţi ceilalţi Courtney mai tineri. Garry profită de ocazie ca să îl ia de braţ pe fratele său mai mare şi să îl conducă apoi cu blândeţe departe de alte urechi.

– Cum te simţi, Sean? întrebă el.

– Bine. Mai bine ca niciodată.

Sean era derutat de această nemaiîntâlnită grijă frăţească.

– Mie nu mi se pare că arăţi bine. Garry clătină din cap. De fapt este evident că ai simptome de malarie şi coastele alea...

– Ce e şi prostia asta? Sean începea să se enerveze. Coastele mele nu au nimic aşa de grav încât puţină codeină să nu le vindece.

– N-o să poţi vâna cu *signora* Pignatelli în seara asta.

– Nu pot pe dracu'. Am luat urmele pisicii ăsteia şi este o frumu...

– O să stai în cortul tău în seara asta, cu o sticlă de tablete de clorochinină şi, dacă te întreabă cineva, ai o temperatură de patruzeci de grade la umbră.

– Ascultă, şmecherule, deja mi-ai stricat planurile cu elefantul. N-o să faci la fel cu leopardul meu.

– *Pater* va vâna cu clientul, zise Garry ferm. Tu stai în tabără.

– *Pater?* Sean se holbă la el o clipă, înainte să înceapă să rânjească. Câine bătrân! Lui *pater* i s-au aprins călcâiele după văduvă, nu-i aşa?

– De ce trebuie mereu să faci să pară atât de vulgar? întrebă Garry cu blândeţe. Încercăm să facem afaceri cu *signora* Pignatelli, iar *pater* trebuie să dezvolte relaţia până în punctul unei încrederi reciproce. Asta e tot.

– Şi când nimfomanii ăia geriatrici o s-o dea în bară cu leopardul, bătrânul Sean va fi cel care se va duce să facă curat.

– Mi-ai spus că *signora* Pignatelli nu ratează niciodată, iar *pater* este un vânător la fel de bun ca şi tine. Şi apoi, doar nu ţi-e teamă de un leopard rănit, nu ţie, neînfricatul Sean Courtney – nu-i aşa?

Sean se încruntă auzind ironia, apoi îşi reprimă răspunsul.

– Mă duc să aranjez totul pentru ei, încuviinţă el, apoi zâmbi. Şi ca să îţi răspund la întrebare – nu, Garry, nu mi-e teamă de un leopard rănit şi nici de altceva. Să ţii minte asta, fiule.

Shasa stătea întins pe patul său de campanie, cu o carte în mână. Tabăra de safari era unul dintre puţinele locuri din viaţa sa unde avea ocazia să citească de plăcere, iar nu pentru a-l ajuta în afaceri sau politică. Citea pentru a patra oară *Nilul albastru* al lui Alan Moorehead şi savura fiecare cuvânt, când Garry îşi vârî capul în cortul lui.

– Avem o mică problemă, *pater*. Sean are simptome de malarie.

Shasa se ridică şi scăpă cartea, alarmat.

– Cât este de rău?

Știa că Sean nu lua niciodată medicamente de malarie, precum paludrină sau maloprim. Sean prefera să își întărească imunitatea în fața bolii și trata numai simptomele. Shasa știa de asemenea că apăruse recent, de-a lungul râului Zambezi, o nouă rădăcină de „P Falciparum" care era rezistent la medicamentele obișnuite și care avea tendința periculoasă de a da complicații cerebrale.

– Ar trebui să merg la el.

– Nu-ți face griji. Răspunde deja la clorochinină și doarme. Așa că ar trebui să nu îl deranjezi.

Shasa păru ușurat, iar Garry continuă firesc:

– Dar cineva va trebui să vâneze cu *signora* Pignatelli în seara asta, iar tu ai mai multă experiență decât mine.

Ascunzătoarea se afla între ramurile de jos ale unui copac sălbatic de abanos, la numai trei metri deasupra pământului. Sean o construise nu ca să protejeze vânătorul, căci leopardul se putea cățăra până acolo într-o clipă, ci mai degrabă ca să ofere o perspectivă mai largă dincolo de râul îngust, până la momeală.

Sean alesese copacul pentru momeală cu o grijă infinită, iar Shasa dădu din cap aprobator în timpul supravegherii. Cel mai important, se afla deasupra brizei estice de seară, așa că mirosul vânătorului era dus departe. Era, de asemenea, înconjurat de tufișuri riverane dese, fapt care avea să dea încredere leopardului în timp ce se apropia.

Trunchiul principal se întindea înclinat peste albia râului, dând felinei ocazia să se cațere ușor pe creanga orizontală aflată la șapte metri deasupra pământului, unde era legată cu un lanț scurt carcasa de antilopă impala. Frunzișul copacului de abanos era dens și verde. Și acest lucru avea să dea leopardului încredere să urce. Creanga orizontală era însă deschisă, având dincolo de ea o fereastră de cer albastru pe care se profila silueta leopardului întinzându-se să tragă spre el momeala împuțită.

Ascuzătoarea se afla exact la șaizeci și șase de metri depărtare de copacul cu moneala. Sean măsurase distanța cu o ruletă. Mai devreme în ziua aceea, Elsa Pignatelli ochise și trăsese cu pușca în ținta marcată din spatele taberei. Shasa pusese ținta la exact șaizeci și șase de metri, iar ea trăsese trei gloanțe exact între ochi, formând un trifoi perfect cu cele trei găuri care aproape se suprapuneau.

Ascunzătoarea era construită din stâlpi de lemn și paie și era o confortabilă căsuță mică de copac. Matatu și căutătorul samburu aduseseră acolo pături și saci de dormit, o sacoșă de gustări și un termos plin cu cafea fierbinte.

Așteptarea lor ar fi putut dura până în zori, așa că erau dotați cu o lanternă puternică care se alimenta la o baterie de mașină de doisprezece volți; mai aveau radiouri portabile de comunicare ca să țină legătura cu căutătorii; aveau chiar și un serviciu de porțelan cu un frumos desen floral delicat ca să poată petrece noaptea cât mai confortabil cu putință.

După ce Matatu se declară mulțumit de felul în care mobilase ascunzătoarea, coborî scara, iar el și Shasa ținură o ultimă conferință scurtă lângă Toyota.

– Cred că va veni înainte de lăsarea întunericului, zise Matatu în swahili. E un diavol și guiță ca un porc. Cred că va fi înfometat în seara asta și nu va putea să își înfrâneze pofta.

– Dacă nu vine, așteptăm până în zori. Nu te mai întoarce până nu te chem prin radio. Mergi în pace acum, Matatu.

– Rămâi în pace, Bwana. Să ne rugăm ca *memsahib* să tragă un glonț curat. Nu vreau ca diavolul ăsta pătat să se înfrupte cu ficatul meu.

Căutătorii așteptară până ce vânătorii se urcară în ascunzătoare și se instalară, înainte se plece cu Toyota. Aveau să parcheze pe creasta văii, la trei kilometri depărtare, și să aștepte fie sunetul împușcăturii, fie apelul prin radioul de comunicare.

Shasa și Elsa stăteau unul lângă celălalt, pe scaunele de campanie. Coatele lor erau aproape lipite, dar nu tocmai. Sacii de dormit erau așezați pe spătarele scaunelor, gata să fie trase pe

umeri atunci când temperatura începea să scadă. Peste genunchi aveau pături. Amândoi purtau geci de piele, care îi protejau nu numai împotriva frigului, ci, în caz de pericol, şi împotriva unor eventuale gheare ascuţite.

Elsa aşezase deja puşca cu ţeavă lungă în deschizătura de tragere, gata să ridice la umăr, dintr-o singură mişcare, patul ei. Era un Remington de 7 milimetri, încărcată cu gloanţe Nosler de calibru 175, care puteau străbate cei şaizeci şi şase de metri cu o sută de metri pe secundă. Shasa avea, ca întăriri, puşca masivă de opt. Menită să împuşte gâşte la mare depărtare, era o armă devastatoare la distanţă mică.

Pe măsură ce huruitul Toyotei dispăru, tăcerea începu să se lase peste vale. Era o tăcere care murmura cu mici şoapte intime: oftatul blând al brizei în frunzele de deasupra capetelor lor, ţipătul unei păsări de sub tufişurile de pe malul râului, strigătul îndepărtat al unui babuin care reverbera uşor printre stâncile abrupte de la marginea văii şi micile sunete ca un clinchet al legiunilor de termite care mişunau în buştenii uscaţi pe care stăteau.

Amândoi îşi aduseseră cu ei câte o carte, ca să petreacă plăcut orele până în zori, dar nici unul nu o deschise. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, foarte conştienţi de proximitatea înfiorată a celuilalt. Shasa se simţea foarte confortabil în prezenţa ei, ca în apropierea unui prieten vechi şi de încredere. Zâmbi la acest gând. Întoarse uşor capul ca să arunce o privire spre Elsa, dar ea anticipase mişcarea şi deja îi zâmbea.

Întoarse mâna care stătea pe spătarul scaunului dintre ei, cu palma în sus. Shasa îi luă mâna într-a lui, surprins de senzaţia caldă şi fină lăsată de pielea ei şi de emoţia puternică trezită de atingere. Nu se mai simţise astfel de mulţi ani. Stăteau unul lângă celălalt ţinându-se de mână ca doi adolescenţi la prima întâlnire şi aşteptară leopardul.

Deşi toate simţurile lui erau concentrate la sunetele subtile şi semnele sălbăticiei, mintea lui Shasa era liberă să hoinărească printre frânturile de amintiri. Se gândi la multe lucruri în acele

ore liniştite, în timp ce soarele coborî pe bolta albastră a cerului şi se afundă sub linia unduioasă a dealurilor. Se gândi la celelalte femei pe care le cunoscuse. Fuseseră multe. Nu avea cum să ştie cât de multe, căci trecerea timpului ştersese feţele şi numele multora. Foarte puţine îi mai rămăseseră în minte, pentru totdeauna.

Prima fusese o prostituată şmecheră. Când Centaine îşi dăduse seama, îl frecase cu un tub de Lisol şi cu un săpun care îi jupuise pielea de pe cea mai mare parte a părţilor intime. Zâmbi la această amintire îndepărtată.

Cealaltă amintire care îi stăruia în minte era Tara, mama tuturor copiilor săi. Fuseseră în poziţii antagonice încă de la început. Întotdeauna se gândise la ea ca la inamicul său mult iubit. Apoi învinsese iubirea şi pentru o vreme fuseseră fericiţi împreună. În cele din urmă deveniseră din nou inamici, inamici adevăraţi. Duşmănia lor fusese inflamată, mai degrabă decât ostoită, de acea scurtă perioadă iluzorie de fericire.

După Tara urmaseră alte cincizeci sau o sută – nu conta cu adevărat cât de multe. Nici una dintre ele nu putuse să îi ofere ceea ce căuta, nici nu putuseră să îi aline singurătatea.

Mai recent, la vârsta a doua, căzuse chiar în capcana căutării nemuririi în acele trupuri feminine tinere care se aflau ele însele în floarea tinereţii. Deşi carnea era dulce şi fermă, nu găsi nici un contact al minţii, şi nu mai putu potrivi energia lor. Le părăsi, cu tristeţe, în muzica lor bubuitoare şi haotică şi în căutarea lor frenetică a nu se ştie ce. Mersese mai departe singur.

Se gândea la singurătate atunci, la fel ca atât de adeseori în zilele acestea. De-a lungul anilor, aflase că era cea mai corozivă şi distructivă dintre bolile umane. Fusese singur cea mai mare parte a vieţii lui. Deşi existase un frate vitreg, nu îl cunoscuse niciodată, iar Centaine îl crescuse ca pe unicul fiu.

În puzderia de oameni care îi umpleau viaţa, servitorii şi asociaţii în afaceri, cunoştinţele şi lingăii, chiar şi propriii copii, existase o singură persoană cu care fusese capabil să

împărtășească toate triumfurile și dezastrele vieții sale, una care fusese constantă în încurajări și înțelegere și iubire.

Însă Centaine avea șaptezeci și cinci de ani și îmbătrânea rapid. El avea sufletul bolnav de singurătate și se temea de și mai marea singurătate care îl aștepta.

În clipa aceea, femeia care stătea lângă el spori strânsoarea mâinii, de parcă ar fi empatizat cu disperarea lui. Când își întoarse capul și o privi în ochii cu reflexe aurii de miere, femeia nu mai zâmbea. Expresia ei era serioasă și îi susținu privirea fără stânjeneală. Sentimentul de singurătate păli și se simți calm și liniștit așa cum rar se simțise în toți cei cincizeci de ani ai săi.

În afara căsuței lor din copac, lumina se micșoră și deveni lucirea blândă a amurgului african. Era o vreme de nemișcare magică, în care lumea își ținea respirația, iar culorile pădurii erau mai aprinse și mai profunde. Soarele se înclină ca un gladiator pe moarte și își coborî discul de foc sub linia pădurii. Lumina plecă încet cu el, contururile trunchiurilor și ramurilor pădurii păliră și se îmblânziră și se retraseră.

O pasăre țipă în semiîntuneric. Shasa se aplecă în față și privi prin deschizătura de tragere din peretele de paie. Văzu pasărea întunecată pe o ramură moartă, de cealaltă parte a râului. Obrajii ei erau roșu aprins și își clătina capul și privea în jos de la locul ei și scotea acel sunet ascuțit care era avertismentul special: „Atenție! Văd o felină criminală!"

Elsa auzi apelul și, cum și ea cunoștea sălbăticia africană și înțelegea semnificația lui, strânse scurt mâna lui Shasa, apoi îi dădu drumul. Întinse ușor mâna către patul puștii și o ridică încet la umăr. Tensiunea din ascunzătoare era ca o încărcătură palpabilă care îi ținu pe amândoi în ghearele ei. Leopardul se afla acolo, tăcut și secretos ca o umbră aurie.

Amândoi erau adepții artei vânătorii și nici unul din ei nu se clinti, cu excepția clipitului genelor, ca să își mențină vederea limpede în lumina ce pălea. Inspirară și expirară cu o grijă infinită și auziră bubuind în timpane ticăitul inimii care o luase la galop.

Lumina dispărea cu repeziciune, în vreme ce leopardul dădea târcoale copacului cu momeala. Shasa şi-l imagină cu ochii minţii, fiecare pas în parte, laba ridicată şi ţinută sus, apoi aşezată din nou uşor pe pământ, ochii galbeni rotindu-se permanent, vârfurile rotunde şi negre ale urechilor tresărind ca să surprindă cel mai vag sunet de pericol.

Conturul copacului cu momeala păli, carcasa antilopei impala ce atârna de lanţul ei devenind o formă amorfă. Fereastra deschisă spre cer de deasupra ramurii goale începu să dispară în umbră, dar leopardul încă mai dădea târcoale şi mai circula în tufişurile întunecate.

Lumina aproape că dispăruse, noaptea se lăsa cu repeziciune, şi dintr-odată leopardul urcă în copac. Nu se auzi nici un sunet sau avertisment. Bruscheţea gestului era un mic miracol care le opri inimile amândurora, apoi le făcu să pornească într-un galop nebun.

Leopardul stătea pe creangă. Era însă doar o siluetă mai întunecată în întuneric, şi chiar când Elsa îşi puse obrazul pe patul din lemn lustruit al puştii, întunericul deveni complet, iar silueta leopardului fu înghiţită de noapte.

Shasa mai degrabă o simţi pe Elsa coborând puşca decât o văzu. Se zgâi prin deschizătură, dar nu era nimic de văzut şi îşi întoarse capul şi îşi lipi buzele de urechea Elsei.

– Trebuie să aşteptăm până dimineaţă, şopti el, iar ea îi atinse obrazul în semn de aprobare.

Auziră în întuneric clinchetul lanţului. Shasa îşi imagină leopardul stând cu burta pe creangă şi coborând o labă din faţă ca să agaţe carcasa şi să o tragă în sus, ţinând-o între ambele labe din faţă, adulmecând înfometat carnea în putrefacţie şi vârându-şi capul în cavitatea abdomenului ca să ajungă la plămâni şi ficat şi inimă. Auziră în liniştea nopţii sunetul de carne smulsă, pârâitul coastelor rupte, semn că leopardul începuse să se hrănească.

Noaptea era lungă, iar Shasa nu putea dormi. Ca vânător, era responsabilitatea lui să monitorizeze fiecare mişcare a

leopardului. După primele câteva ore, capul Elsei se sprijinea de umărul său. Mișcându-se foarte ușor, își strecură brațul în jurul ei, trase sacul de dormit sus peste umerii ei și o ținu în brațe în timp ce dormea.

Dormea în liniște, ca un copil obosit. Respirația ei era ușoară și caldă pe obrazul lui. Chiar dacă brațul îi amorțise și îl durea, nu voia să o trezească. Rămase nemișcat și fericit în disconfortul său.

Leopardul se hrăni la mai multe intervale de timp în cursul nopții, auzindu-se clinchetul lanțului și sunetul oaselor rupte. Urmau după aceea lungi perioade de liniște, în care Shasa se temea că a plecat, înainte ca zgomotele să se audă din nou.

Desigur, ar fi putut foarte bine să direcționeze lanterna către copac, ca să lumineze leopardul. Acesta ar fi rămas probabil șocat, clipind cu imensii lui ochi galbeni în raza de lumină orbitoare. Ideea nici măcar nu îi trecu prin cap și ar fi fost extrem de dezamăgit dacă Elsa ar fi cochetat cu tactici atât de nedrepte.

În adâncul sufletului, lui Shasa nu îi plăcea tehnica momirii felinelor mari. El, personal, nu ucisese niciodată una cu o momeală. Deși în Rhodesia lucrul acesta era perfect legal, etica sportivă a lui Shasa nu ar fi putut niciodată accepta ademenirea lor într-o poziție pregătită pentru a oferi posibilitatea clară de tragere unui vânător ascuns într-o poziție fixă.

Fiecare leu și leopard pe care îl împușcase vreodată fusese urmărit pe jos, adesea în savană, iar animalul fusese alert și conștient de prezența sa. În consecință, avusese parte de o sută de eșecuri și nu mai mult de douăsprezece prăzi în toți anii de când era vânător. Însă fiecare succes era un triumf al experienței de vânătoare, o amintire pentru toată viața.

Nu o disprețuia pe Elsa sau pe toți ceilalți clienți care atrăgeau prada cu momeală. Nu erau africani ca el, iar timpul petrecut de ei în savană se limita la câteva zile. Plăteau sume imense de bani pentru acest privilegiu, iar o mare parte din acei bani ajungeau înapoi la protejarea și conservarea speciilor pe

care le vânau. Aveau prin urmare dreptul la cea mai bună şansă de succes. Nu îi displăceau, dar nu era modul său de a acţiuna.

Stând lângă ea în ascunzătoarea întunecată, îşi dădu seama că propriile zile de vânare a felinelor luaseră sfârşit pentru totdeauna. Ca mulţi alţi vânători bătrâni, îşi făcuse cota de sânge. Iubea jocul vânătorii la fel de mult, probabil mai mult ca niciodată, dar era de ajuns. Ucisese ultimul său elefant, şi leu, şi leopard. Gândul îl bucură şi îl întristă în acelaşi timp, un fel de melancolie dulce şi caldă care se amesteca bine cu emoţia nouă pe care o simţea faţă de minunata doamnă care dormea pe umărul lui. Se gândi cum în viitor îşi va satisface plăcerea vânătorii prin intermediul ei, aşa cum făcea acum. Visă fericit cum vor călători împreună pe marile terenuri de vânătoare ale lumii: Rusia pentru argali, Canada pentru ursul polar, Brazilia pentru jaguarul pătat şi Tanzania pentru marele bivol Cape cu o deschidere a coarnelor de peste un metru. Aceste plăceri indirecte l-au susţinut pe tot parcursul nopţii lungi.

Apoi o pereche de prihori Heughlin au început un duet de dedesubtul tufişurilor de pe malul râului, un refren melodios ce părea a spune „N-o face! N-o face!", repetat la nesfârşit, la început uşor, apoi într-un crescendo entuziast.

La acest vestitor sigur al zorilor, Shasa privi în sus şi desluşi ramurile de sus ale copacului de abanos conturate pe cerul ce se lumina. Aveau lumină de tragere în cincisprezece minute. Zorile vin repede în Africa.

Atinse obrazul Elsei ca să o trezească şi ea se cuibări lângă el. Îşi dădu seama că se prefăcuse probabil că doarme. Se trezise atât de uşor, încât nici nu băgase de seamă. De atunci rămăsese sprijinită de el, savurând contactul lor intim, aşa cum făcuse şi el.

– Mai este acolo leopardul? întrebă ea, o şoaptă foarte uşoară lângă urechea lui.

– Nu ştiu, răspunse el la fel de uşor. Trecuseră aproape două ore de când îl auzise hrănindu-se ultima dată. Poate că plecase deja. Pregăteşte-te, o avertiză el.

Femeia se îndreptă în scaun și se aplecă spre pușca sprijinită la locul de tragere. Deși nu se mai atingeau, se simți foarte aproape de ea, iar brațul amorțit începu să îl furnice.

Lumina spori. Începu să distingă vag fereastra deschisă prin frunzișul copacului de abanos. Clipi din ochi și se zgâi prin ea. Conturul crengii apăru din întuneric. Ramura părea goală și simți un val de dezamăgire pentru ea. Leopardul plecase.

Întoarse încet capul ca să îi spună asta, fără să își ia ochii de la creangă. Cuvintele i se opriră pe buze și se uită mai atent, simțind fiorii entuziasmului în toate terminațiile nervoase. Conturul crengii era mai limpede, dar aceasta era ciudat îndoită.

Distinse apoi silueta carcasei atârnate de impala. Cea mai mare parte a ei fusese devorată. Era o adunătură devastată de oase goale și piele sfâșiată, dar mai atârna și altceva de creangă, un cordon lung ca un șarpe. Nu își dădu seama ce era până ce aceasta nu se mișcă leneșă, apoi înțelese.

– E coada, coada leopardului.

Precum conturul ascuns în imaginea puzzle-ului, întregul îi sări în ochi.

Leopardul încă se mai afla pe creangă, stând întins, cu gâtul relaxat. Bărbia era lipită de coaja aspră. Era leneș din cauza cantității de carne din stomac, prea leneș ca să plece de acolo. Numai coada lungă se legăna.

O simți pe Elsa încordându-se lângă el, semn că și ea văzuse leopardul. Întinse încet mâna ca să o oprească. Lumina era încă prea slabă; trebuia să mai aștepte. Când îi atinse mâna, simți în vârful degetelor tensiunea ei. Părea să vibreze precum corzile unei viori abia atinse de arcuș.

Lumina crescu. Silueta leopardului deveni limpede. Pielea lui era aurie ca untul, presărată cu rozete negre. Coada se legăna încet, ca un metronom fixat la cel mai lent ritm. Ridică ușor capul și ciuli urechile. Lumina îi făcu ochii să lucească, un licăr galben ca un fulger îndepărtat. Se uită spre ei și clipi somnoros cu o indolență regală, atât de frumos încât lui Shasa i se tăie respirația.

Era timpul să tragă. O atinse pe Elsa, o scurtă bătaie imperativă pe braţ. Aceasta se instală înapoia lunetei puştii. Shasa se pregăti pentru împuşcătură şi se uită la leopard, dorind ca glonţul să intre în inimă, sperând să îl vadă prăvălindu-se jos de pe creangă, fără viaţă.

Secundele curseră, fiecare dintre ele cât o eternitate. Glonţul nu veni.

Leopardul se ridică în întreaga sa măreţie, stând drept pe creanga îngustă. Se întinse, arcuindu-şi adânc spatele şi săpând cu ghearele în scoarţa copacului.

– Acum! îi comandă Shasa în tăcere. Trage acum!

Leopardul căscă. Limba lui roz ieşi afară printre fălcile deschise. Buzele subţiri şi negre se dădură înapoi într-un rictus fioros.

– Acum!

Cu un efort telepatic Shasa încercă să o facă să tragă. Nu mai îndrăzni să repete comanda sau să o atingă din nou, de teamă că îi va tulbura concentrarea chiar în momentul tragerii.

Leopardul se îndreptă şi îşi aruncă leneş coada pe spinare. Apoi, fără nici un alt avertisment, făcu un salt şi aterizã, şapte metri mai jos, pe covorul moale al pădurii. Era un salt atât de controlat şi de graţios, încât nu auzi nici un sunet. Desişul îl înghiţi imediat.

Rămaseră aproape un minut într-o tăcere desăvârşită. În cele din urmă Elsa puse piedica şi coborî puşca rece, apoi întoarse capul spre el. În lumina zorilor, lacrimile luceau ca perlele în genele lungi şi curbate ale pleoapelor de jos.

– Era atât de frumos, şopti ea. Nu l-am putut ucide, nu astăzi, nu într-o zi ca asta.

Shasa înţelese imediat. Aceasta era ziua lor, prima lor zi împreună ca iubiţi. Ea refuzase să o întineze.

– Îţi dedic ţie leopardul, zise ea.

– Îmi faci o imensă onoare, răspunse el şi o sărută.

Îmbrăţişarea lor era ciudat de inocentă, aproape copilărească, golită deocamdată de orice pasiune sexuală. Era o atingere a spiritului, mai degrabă decât a trupului. Era destul timp

și pentru asta, tot timpul din lume, dar nu astăzi, nu în această zi binecuvântată.

Sean își revenise miraculos din malarie și aștepta nerăbdător la poarta taberei ca să îi întâmpine pe vânătorii care se întorceau. Reputația companiei de safari se baza pe calitatea trofeelor pe care le producea pentru clienții săi, mai ales pentru clienții săi importanți.

Când Toyota opri, aruncă o privire plină de speranță în spate și gura i se strânse de dezamăgire. Vorbi mai întâi cu Matatu, iar micul căutător ndorobo clătină din cap sumbru.

– Diavolul a venit târziu și a plecat devreme.

– Îmi pare rău, *signora.*

Sean se întoarse spre ea și o ajută să coboare din camionetă.

– Așa e la vânătoare, murmură ea spre marea lui surprindere, căci niciodată nu o mai văzuse atât de filosofică. De obicei era tot atât de furioasă și de neliniștită din cauza eșecului ca și el.

– Dușul este pregătit, așa fierbinte cum îți place. Micul dejun va fi gata de îndată ce îți vei fi termina toaleta.

Restul grupului avu numai cuvinte de regret atunci când Shasa și Elsa intrară în cortul unde se lua masa, amândoi spălați și îmbrăcați în haine de camuflaj proaspăt spălate și călcate. Shasa se răsese și mirosea a aftershave.

– Ghinion, *pater.* Ne pare atât de rău, *signora,* se auziră ei în cor, uimiți că cei doi erau mulțumiți de ei înșiși și se repeziseră la micul dejun cu o poftă de parcă în depozitul de piei se afla una de leopard demnă de campionatul mondial.

– Ne putem continua ședința după micul dejun, sugeră Garry la cafea.

– Iar eu voi reînnoi momeala în dimineața aceasta, interveni Sean. Matatu spune că leopardul nu s-a alarmat și nu s-a speriat. Putem încerca din nou diseară. De data aceasta voi vâna eu cu tine, *signora.* E nevoie de o mână de maestru.

– Ei bine, de fapt, începu Shasa, ca să spunem drept, ne-am gândit, adică eu și Elsa, adică eu și *signora* Pignatelli...

În timp ce Shasa se bâlbâi căutând cuvintele, cei trei copiii ai săi se holbară la el şocaţi. Era acesta maestrul *savoir-faire?* Vorbea cumva însuşi Domnul Galanterie?

– Tatăl vostru mi-a promis că îmi arată Cascada Victoria, îi veni Elsa în ajutor, iar Shasa păru uşurat şi intră în joc.

– O să luăm avionul Beechcraft, încuviinţă el rapid. *Signora* Pignatelli nu a văzut niciodată cascada. Aceasta pare o bună ocazie să o facă.

Ceilalţi membri ai familiei îşi reveniră din confuzie la fel de repede ca şi Shasa.

– E o idee minunată, jubilă Isabella. Este cel mai inspirant spectacol, *signora.* O să îţi placă la nebunie.

– Este numai o oră de zbor, zise Garry dând din cap. Aţi putea lua prânzul la hotelul Vic Falls, apoi să fiţi înapoi aici pentru ceai.

– Şi veţi putea fi gata să mergeţi în ascuzătoarea de leoparzi pe la patru, adăugă şi Sean, apoi aşteptă aprobarea clientului său.

Încă o dată, Elsa îi aruncă o privire lui Shasa, iar acesta inspiră adânc.

– De fapt, s-ar putea să stăm o zi sau două la hotelul Vic Falls.

Treptat, grade diferite de înţelegere apărură pe cele trei feţe tinere.

– Corect. Aveţi nevoie de timp, zise Isabella, revenindu-şi prima. Veţi dori să vă plimbaţi prin pădurea tropicală, apoi să faceţi poate o excursie în cheiurile din josul cascadei.

– Bella are dreptate. Aveţi nevoie de trei sau patru zile. Sunt atât de multe lucruri de făcut şi de văzut.

– Garry, bătrâne, asta e gogomănia săptămânii, zise Sean tărăgănat, iar Garry şi Isabella se uitară la el furioşi.

În aerul rece şi curat, neînţesat încă de fumul focurilor de tufişuri din sezonul târziu de iarnă, norul de picături al Cascadei Victoria era vizibil de la o depărtare de nouăzeci de kilometri.

Se ridica şapte sute de metri spre cer, un munte argintiu strălucitor ca zăpada.

Shasa coborî în timp ce se apropiară. În faţa lor, marele râu Zambezi strălucea în soare, larg şi liniştit, presărat de insule pe care pădurile de palmieri se ridicau la înălţimea gâtului de girafă.

Apoi cheiurile principale se deschideau dedesubtul lor şi priviră cu uimire cum marele râu, larg mai bine de un kilometru şi jumătate, se prăvale peste margine în haos şi cade, o sută douăzeci de metri mai jos, în apele înspumate. De-a lungul marginilor prăpastiei, castele negre de stânci străpungeau curgerea râului. Deasupra tuturor acestora străjuia norul imens de picături de apă ce ţâşnea în curcubeie de culori uimitoare.

Dedesubtul cascadei întreaga curgere a râului, cu o surprinzătoare viteză de treisprezece mii de metri cubi pe secundă, era prinsă între pereţi verticali de stâncă, vuind la această îngrădire, către gâtul îngust al cheilor.

Shasa înclină avionul într-o întoarcere strânsă spre dreapta, cu o aripă către abis, astfel ca Elsa să poată privi fără nici o oprelişte.

Cu fiecare circuit îngădui avionului Beechcraft să coboare mai jos, până ce se aflară în pericolul de a fi prinşi de haosul splendid de stânci şi apă. Împroşcarea argintie de apă acoperi parbrizul, orbindu-i o clipă înainte să ţâşnească din nou spre soare, iar curcubeiele să împodobească în jurul lor cerul.

Shasa ateriză pe micul aeroport particular de la Sprayview, de la periferia satului, şi rulă până la oprirea completă. Opri motoarele şi se întoarse spre Elsa. Uimirea şi farmecul priveliştilor încă îi mai stăruiau în privire, iar expresia ei era una solemnă, aproape de veneraţie religioasă.

– Ai pătruns acum în catedrala Africii, îi spuse Shasa încet. Singurul loc care întrupează cu adevărat întreaga grandoare şi misterul şi sălbăticia acestui continent.

Fură suficient de norocoşi să găsească vacant Apartamentul Livingstone.

Clădirea era construită în stilul și dimensiunile unei epoci de mult apuse. Zidurile erau groase, iar camerele imense, dar răcoroase și confortabile.

Apartamentul era decorat cu imagini ale picturilor pe care bătrânul explorator Thomas Baines le făcuse cascadei la numai câțiva ani după ce David Livingstone le descoperise pentru prima dată. De la ferestrele salonului puteau privi peste cheiuri și către podul de cale ferată care le traversa. Lucrătura de oțel a podului arcuit părea delicată ca o dantelă și întreaga structură era ușoară și grațioasă ca aripa unui vultur în zbor.

Părăsiră apartamentul și hoinăriră pe potecă spre marginea cheiului, merseră de mână prin pădurea tropicală, unde perdeaua de picături cădea într-o eternă ploaie, iar vegetația era verde și luxuriantă. Rocile tremurau sub picioarelor lor, iar aerul era plin de tunetul apelor ce cădeau. Picăturile le îmbibară hainele și părul, le alunecară pe fețe și râseră împreună de bucurie.

Urmară marginea cheiului în josul râului, dincolo de perdeaua de picături. Soarele arzător le uscă părul și hainele aproape la fel de repede precum apa le înmuiase. Găsiră o buză stâncoasă chiar la margine și se așezară unul lângă celălalt, legănându-și picioarele chiar deasupra abisului înspăimântător, în vreme ce apele nebunești se adunau învolburate, departe, în vârtejuri verzi.

– Privește! strigă Shasa și arătă în sus, către o mică pasăre de pradă ce se opri în aer și țâșni apoi către un cârd de lăstuni negri care se învârteau de-a lungul suprafației stâncii, dedesubtul lor. Un șoim Taita, zise Shasa exultând. Una dintre cele mai rare păsări din Africa.

Șoimul lovi în cădere un lăstun, ucigându-l aproape instantaneu într-o explozie de pene. Ținându-și prada, căzu apoi în vid și dispăru din vedere în abisul de dedesubt.

În seara aceea, la cină, mâncară coadă de crocodil, care avea gust de homar, dar când urcară în cameră amândoi deveniră brusc timizi și nervoși. Shasa bău un coniac în salon.

Când în cele din urmă se duse în dormitor, Elsa era deja sprijinită pe perne. Avea părul desfăcut pe umeri, peste dantela cămășii de noapte, groasă și neagră.

Shasa fu copleșit de un sentiment de panică. Nu mai era tânăr și într-una sau două ocazii recente fusese cu femei care îi zdruncinaseră încrederea în sine.

Femeia îi zâmbi și deschise brațele, ca o invitație. Nu ar fi trebuit să își facă griji. Îl atingea așa cum nici o altă femeie nu o mai făcuse. Dimineața, când se treziră unul în brațele celuilalt, soarele strălucea printre ferestrele înalte.

Elsa suspină și zâmbi încet, mulțumită, și spuse languros:

– Omul meu.

Apoi îl sărută.

Luna lor ilicită de miere se scurse firesc, o zi după alta. Făcură împreună diverse lucruri, nimicuri prostești pentru care, atât de mulți ani, Shasa nu avusese nici timp, nici înclinație.

Dormeau până dimineața târziu, apoi petreceau restul zilei trândăvind în costume de baie la marginea piscinei. Citiră ore în șir în tovărășia tăcută a celuilalt, întinși la soare. Din când în când se ungeau unul pe celălalt cu loțiune de plajă, o bună scuză ca să se mângâie și să se atingă reciproc cu o minuțiozitate relaxată.

Pielea Elsei era netedă, fină și bronzată. Condiția și tonusul mușchilor și a pielii ei erau răsplata orelor nesfârșite de gimnastică aerobică și îngrijire la saloanele de frumusețe. Era evident mândră de trupul ei. Shasa ajunse să împărtășească și el acea mândrie după ce o compară cu celelalte trupuri semidezbrăcate care se bronzau sub copacii msasa, pe peluzele verzi.

Numai foarte vag se vedeau semnele pe care viața și nașterea le lăsaseră pe trupul ei. Shasa găsea atrăgătoare chiar și acele semne. Îi subliniau maturitatea și vorbeau despre experiența și felul în care ea înțelegea viața. Era femeie, matură și completă.

Lucrul acesta devenea și mai evident când stăteau de vorbă. Discutau ore în șir. Erau lungi conversații tărăgănate în cursul

cărora explorau mintea celuilalt în acelaşi fel în care îşi explorau trupurile în patul dublu din apartamentul Livingstone.

Îi povesti despre ea însăşi cu o candoare antrenantă. Descrise moartea lentă şi crudă a lui Bruno pe măsură ce cancerul îl devorase de viu şi propria ei agonie, în timp ce îl privea, fără să poată face nimic. Vorbi despre singurătatea care a urmat, şapte ani lungi. Nu mai trebuia să îi mai spună că spera ca aceasta să rămână, de acum, în urmă. Întinse doar mâna şi îl atinse iar Shasa înţelese totul.

Îi povesti despre copiii ei: un fiu, pe nume tot Bruno, şi trei fiice. Două dintre fete erau căsătorite, cea mai mică se afla la Universitatea din Milano, iar Bruno junior era absolvent de Harvard, lucrând acum pentru Pignatelli Industries la Roma.

– Nu are patosul tatălui său, îi spuse lui Shasa cu sinceritate. Nu cred că îi va încălţa vreodată şoşonii; sunt cu multe numere prea mari pentru el.

Îl făcu pe Shasa să se gândească la propriii fii. Vorbiră despre durerile de inimă şi despre dezamăgirile pe care li le provocaseră copiii lor şi de rarele bucurii cu care unii îi binecuvântaseră.

Explorară împreună iubirea pentru cai şi vânătoare, pentru muzică şi artă şi lucrurile fine create cu iubire, pentru cărţi şi teatru. În cele din urmă vorbiră despre putere şi bani şi îşi recunoscură deschis dependenţa de ele.

Nu îşi ascunseră nimic şi, la un moment dat, Elsa îl privi cu solemnitate.

– Este prea devreme ca să fiu absolut sigură, dar cred că noi doi vom fi bine împreună.

– Şi eu cred acelaşi lucru, răspunse el la fel de serios şi în acel moment parcă încheiară un legământ.

Dansară în fermecatele nopţi africane. Îşi lipiră obrajii bronzaţi, încă fierbinţi de la soare, legănându-se în ritmul orchestrelor. În cele din urmă, după miezul nopţii, urcau scările largi, ţinându-se de mână, către apartament şi patul mare şi moale.

– Dumnezeule! exclamă Shasa cu o uimire reală. Este joi! Ne aflăm aici de patru zile. Copiii probabil că se întreabă ce Dumnezeu s-a întâmplat cu noi.

Se aflau pe terasă, la gustarea dintre micul dejun și prânz.

– Cred că vor ghici și singuri. Elsa ridică privirea dinspre fructul de mango pe care îl curăța pentru el și zâmbi. Și „copiii" nu cred că este descrierea corectă pentru scandalagii ăia ai tăi.

– Van Wyk va sosi la Chizora mâine, sublinie Shasa.

– Știu, suspină ea. Urăsc ideea de a pleca de aici, dar va trebui să fim acolo ca să îl întâmpinăm.

Sir Clarence Van Wyk era una dintre acele formidabile creaturi pe care evoluția africană le dă câteodată la iveală.

Era un afrikaander pursânge. Tatăl său fusese judecător suprem al Africii de Sud, pe vremea când aceasta fusese parte a Imperiului Britanic, iar el primise ereditar titlul, când încă mai era îngăduit unui sud-african să accepte acea onoare.

Sir Clarence era un produs al Eton și Sandhurst. Fusese ofițer în faimosul Regiment de Gardă, și era moștenitor al considerabilelor proprietăți ale familiei de la Capul Bunei Speranțe. Era, de asemenea, ministru în guvernul lui Ian Smith, însărcinat special cu consolidarea anemicului război de gherilă în care era implicată Rhodesia și cu eludarea acelor sancțiuni mandatorii pe care guvernul laburist britanic și Națiunile Unite le impuseseră acelor autori ai independenței unilaterale.

Garry și Shasa aranjaseră această întâlnire în timpul opririi lor la Salisbury, în drumul spre Chizora. Sir Clarence era un vânător avid de mare clasă și îi promiseseră și câte puțin din acest sport în intervalele dintre deliberări.

Sir Clarence sosi la Chizora într-un elicopter al forțelor aeriene. Avea cu el două ajutoare și câțiva bodyguarzi, care laolaltă amenințau să supraaglomereze tabăra de safari. Personalul și facilitățile erau echipate să întrețină un număr mult mai mic de oaspeți. Sean fusese însă prevenit din timp și echipament,

personal și provizii suplimentare fuseseră trimise cu camionul de la Salisbury.

Masa de conferințe de sub arborele de msasa fu extinsă și se adăugară scaune suplimentare pentru Sir Clarence și echipa lui. Isabella li se alătură ca asistent personal al tatălui ei. De la bun început Sir Clarence nu făcu nici o încercare de a-și ascunde interesul față de ea.

La cei doi metri ai săi, Sir Clarence îi domina chiar și pe Sean și Shasa. Era un bărbat impresionant, al cărui accent englezesc stângaci și trăsături clasice îi trădau originile de afrikaander. Avea un creier financiar și politic strălucit și se bucura de reputația de mare crai.

Sub copacul de msasa, negociară marketingul și transportarea unui bun național și comisioanele și tarifele pentru fiecare dintre ei.

Rhodesia era prim producător, fapt care simplifica considerabil aceste deliberări. Micile ei mine care exploatau rezervele cuarț se dovediseră a fi o considerabilă producție de aur. Faptul acesta nu îi interesa aici, căci aurul era anonim. Pe el nu se punea „Made in Rhodesia", iar raportul său ridicat valoare-volum îl făcea ușor de transportat și depozitat.

Altfel stăteau lucrurile cu celelalte produse primare ale țării: tutunul și metalele rare, mai ales cromul. Acestea trebuiau transportate în cantitate mare, țara de origine trebuia ascunsă și apoi trebuiau diseminate pe piețile din lume.

Din Rhodesia, căile ferate se îndreptau spre sud către porturile din Durban și Cape Town, în Republica Africa de Sud. Aceasta era ruta naturală a acestor comori. De ani de zile, încă de la declarația de independență a guvernului Smith, Garry Courtney și Courtney Enterprises jucaseră un rol primordial în a ajuta Rhodesia să eludeze campania de sancțiuni împotriva ei.

Exista acum o nouă strategie ambițioasă. După analizarea atentă a grupului industrial Pignatelli, Garry și Sir Clarence îi ofereau Elsei Pignatelli ocazia de a lua parte activ la aceste activități antisancțiuni.

Pignatelli Industries dețineau a doua companie de tutun ca mărime din Europa, după British American Tabacco Company. Mai mult, aveau un interes de control în Winnipeg Mining din Canada și coordonau o oțelărie și o rafinărie în sudul Italiei, lângă Taranto.

Toate acestea se potriveau perfect cu nevoia Rhodesiei de a găsi o piață pentru produsele ei, dar aveau să urmeze negocieri dure.

Deși discuția avea loc într-o atmosferă relaxată, civilizată și prietenoasă, toți oamenii aceștia erau prădători financiari experimentați și nemiloși, antrenați într-o întrecere a minților și a voințelor. Isabella îi urmări cu venerație. Fratele ei se folosi de felul lui înșelător, aproape bâlbâit, de a fi, privirea sa ingenua mioapă și râsul sincer ascunzându-i mintea calculată de oțel.

Elsa Pignatelli, reținută și frumoasă, își exploata fără rușine aspectul și farmecul și își folosea feminitatea ca să contracareze tăișul masculin. Se menținea cu ușurință la înălțimea lor.

Sir Clarence era suav, iar manierele sale curtenitoare. Își menținea postura ca un membru al Gărzii ce era și îi făcea să plătească scump pentru fiecare centimeru pe care era nevoit să îl cedeze. Contraatacă apoi într-un ritm calculat.

Shasa stătea relaxat la capătul său de masă, lăsând întreaga negociere pe umerii lui Garry. Când vorbea, comentariile sale erau tăioase și foarte adesea servea o pasă lungă în negocieri și propunea un compromis echitabil.

Sumele de bani despre care vorbeau erau de o amploare amețitoare. În vreme ce Isabella înregistra raportul acestei întâlniri, se amuza singură calculând ce însemna 2,5 la sută din trei miliarde de dolari. Aceasta ar fi fost partea pentru Courtney Enterprises numai în următoarele douăsprezece luni, câștigată în întregime fără nici o altă investiție de capital din partea sa. După ce calculă totalul, îl privi pe fratele ei cu un respect înnoit.

La prânz, întâlnirea continuă la o masă elaborată. În elicopterul Alouette al forțelor aeriene, Sir Clarence adusese o bucată din cea mai bună carne de vită rhodesiană. Sean și

bucătarul său petrecuseră dimineața frigând-o până la o perfecțiune auriu-maronie la foc de cărbuni. Își spălară gâturile cu un pahar de Dom Pérignon în vreme ce îl urmăriră pe Sean tăind felii roz din bucată, picături de suc țâșnind și curgând din jurul lamei.

În timpul prânzului, Sir Clarence demonstră aceeași îndemânare și finețe ca la masa de conferințe în încercarea sa de a o izola pe Isabella și de a o atrage în mrejele sale.

Isabella era flatată de atențiile sale și se simțea mai mult decât tentată. Era un bărbat superior, un mascul alfa. Puterea este un afrodiziac minunat pentru orice femeie. În plus, avea părul negru și des, puțin încărunțit la tâmple. Îi plăceau ochii lui. Era foarte înalt și o amuza cu spiritul său urban.

Se trezi zâmbind la glumele lui, iar o dată aruncă o privire către picioarele lui. Erau cu siguranță mărimea patruzeci și patru în cizmele acelea făcute de mână și zâmbi din nou gânditoare. Poate că era o aberație, dar posibilitatea era totuși intrigantă.

Aproape că auzi în urechi reproșurile lui Nanny. „Toți Courtney au sângele fierbinte. Trebuie să ai grijă, domnișorică, și nu uita că ești o doamnă."

Știa că era căsătorit, dar trecuse atâta timp de când nu mai simțise trupul unui bărbat, iar el era atât de mare și de puternic. Poate, dacă Sir Clarence continua să demonstreze cantitatea necesară de clasă și vigurozitate – atunci, poate, doar poate, ar fi avut o șansă.

După prânz, se întoarseră la masa de conferințe. Isabellei i se păru că mințile lor fuseseră mai degrabă stimulate decât amorțite de Dom Pérignon.

La ora patru, Garry se uită la ceas.

– Dacă vrem să nu ratăm zborul de seară, atunci sugerez să ne oprim până mâine-dimineață.

Merseră cu camionetele până la iazuri ca să tragă în porumbeii cu gât inelat ce zburau seara într-acolo ca să bea apă.

Sir Clarence încercase, fără ca lucrul acesta să pară prea evident, să se așeze lângă Isabella în primul vehicul. În ultima clipă

însă, chiar când se aflau pe punctul să plece, fata sări jos şi alergă spre a doua camionetă, unde se aşeză lângă Garry. Nu dorea ca lucrurile să fie prea uşoare pentru Sir Clarance. Simţise că bărbatului îi făcea plăcere urmărirea, la fel ca şi prada. Garry se afla într-o stare de spirit efervescentă. După ce porniră, îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei şi o strânse.

– Dumnezeule, ador asta, jubilă el. Îi iubesc pe Harold Wilson şi pe James Callaghan şi pe toate acele inimi însângerate din Adunarea Generală a Naţiunilor Unite. Ador să fiu un distrugător de sancţiuni. Este excitant şi romantic. Mă face să mă simt ca Al Capone sau precum Căpitanul Blood. Io-ho-ho şi o sticlă de rom. Îmi dă un sentiment de patriotism şi ocazia de a face o declaraţie politică, în acelaşi timp în care vâr în buzunar şaptezeci şi cinci de milioane de lire monedă forte pe care fiscul n-o să le vadă niciodată. Este minunat. Ador sancţioniştii şi prohibiţioniştii.

– Eşti incorigibil, zise ea, râzând. Chiar nu există nici o limită la pofta ta de bogăţii?

La aceasta Garry deveni serios şi îşi luă mâna din jurul umerilor ei.

– Crezi că sunt avar? întrebă el. Nu este aşa, Bella. Adevărul este că sunt un jucător în marele joc. Nu joc pentru premiul în bani, joc pentru fiorul victoriei. Am fost un învins pentru mult prea multe în viaţă. Acum trebuie să fiu învingător.

– Asta este tot? Şi ea devenise serioasă. Te joci cu bogăţia şi bunăstarea a milioane de oameni mărunţi ca să îţi satisfaci vanitatea.

– Când eu câştig, toţi acei oameni mărunţi câştigă. Sancţioniştii caută să impună foametea şi nefericirea asupra a milioane de oameni obişnuiţi de dragul viziunii lor politice. După părerea mea, aceasta este o crimă împotriva umanităţii. Când le zădărnicesc eforturile, dau o lovitură puternică în numele acelor oameni mărunţi.

– Oh, Garry, nu eşti un cavaler pe un cal alb. Te rog, nu te preface că eşti unul!

– Ba da, sunt, o contrazise el. Sunt unul dintre cavalerii pe cal alb ai sistemului capitalist. Nu înțelegi? Singura modalitate de ieșire din dilemă în Africa de Sud este prin educarea și ridicarea poporului, mai ales a negrilor, și prin crearea de bogăție. Trebuie să ne îndreptăm spre o societate bazată nu pe clasă, sau castă, sau rasă, sau crez, ci pe merit. O societate în care orice persoană își poate pune amprenta și poate fi răsplătită potrivit acelui efort – aceasta este calea capitalistă.

– Garry, nu te-am mai auzit niciodată vorbind astfel, ca un liberal.

– Nu un liberal, un capitalist. Apartheidul este un sistem feudal primitiv. În calitate de capitalist, îl detest la fel de mult, sau poate chiar mai mult decât oricare dintre sancționiști. Capitalismul a distrus vechiul feudalism din Europa medievală. Capitalismul nu poate coexista cu un sistem care rezervă puterea și privilegiul pentru o minoritate ereditară, un sistem care reprimă principiile pieței libere de muncă și bunuri. Dacă i se va îngădui, capitalismul va distruge apartheidul. Sancționiștii ar nega sau ar inhiba acest proces. Prin acțiunile lor bine intenționate, dar greșit îndreptate, susțin apartheidul și fac jocul propovăduitorilor lui.

Tânăra îl privi uluită.

– Nu m-am mai gândit niciodată astfel.

– Sărăcia duce la represiune. Este ușor să-i oprimi pe cei săraci. Este aproape imposibil să oprimi la nesfârșit un popor educat și prosper.

– Așa că tu vei arăta calea spre libertate prin regatul economic, mai degrabă decât prin cel politic.

– Întocmai, zise Garry dând din cap, apoi izbucni într-un râs zgomotos. Și voi da un bun exemplu capitalist făcând, pe parcurs, șaptezeci și cinci de milioane de lire pe an.

Frână și viră camioneta, urmând Toyota din frunte cu Sean la volan, către iazurile din pădure. Acestea erau depresiuni puțin adânci, cunoscute în Africa drept „tigăi", pline cu o apă noroioasă și cenușie. Erau încălzite de soare și dantelate de dârele

de urină, cu miros puternic, ale turmelor de elefanți care beau și se scăldau în ele cu regularitate. În ciuda temperaturii și a mirosului apei, porumbeii le preferau apelor curgătoare limpezi ale râului aflat la numai trei kilometri depărtare.

Păsările veneau în ora dinaintea apusului în stoluri care umpleau aerul ca un fum gri-albăstrui. Veneau cu zecile de mii și se așezau pe pajiști.

Sean își plasase armele pe aceste pajiști, la cinci sau șase sute de metri de apă. Nu voia să împiedice păsările să bea, plasând armele deasupra bălților. Le silea în schimb să treacă prin furcile caudine ca să ajungă la apă. Ca o chestiune de onoare, se aștepta ca fiecare armă să respecte limita zilnică de cincizeci de păsări și să se încerce numai țintele dificile de la înălțime, porumbei care zboară repede.

Armele erau așezate în perechi. Nu numai pentru companie, dar și pentru verificare reciprocă și fairplay și pentru o audiență apreciativă pentru loviturile duble sau pentru cele frumoase, de exemplu un porumbel albastru care zboară la treizeci de metri înălțime cu o sută de kilometri la oră.

În mod firesc, Elsa făcu pereche cu Shasa și strigătele lor de „*Bello! Molto bello!*" și „Grozavă împușcătură! Bine lucrat!" răsunară prin pădure în timp ce se încurajau unul pe celălalt.

Garry și Sean făcură pereche în partea de vest a bălților. Se așezară intenționat înapoia unei grămezi mari de bușteni pentru ca porumbeii să fie siliți să zboare sus și să le apară în câmpul vizual, deasupra vârfurilor copacilor, fără nici un avertisment, trebuind deci să tragă rapid și să aibă reflexe rapide.

O dată Sean își rată ținta, trăgând la aproape un metru în urma ei. Garry își ridică pe umăr arma Purdy și porumbelul se prăvăli spre pământ, lăsând în aer o dâră de fulgi. Se uită apoi vesel la fratele său mai mare, cu ochelarii lucindu-i, și izbucni în râs. Sean își dădu părul pe spate și încercă să îl ignore, dar fața i se înnegri de furie.

Isabella rămase cu Sir Clarence la capătul sudic al văii înverzite, feriți de privirile celorlalți. Trăgea cu pușca de 20

gravată cu aur, Holland & Holland, pe care i-o dăruise tatăl ei. Nu mai trăsese însă cu ea de aproape un an şi lipsa de exerciţiu se văzu imediat.

Rată primele trei păsări, apoi nimeri uşor una.

– La naiba! exclamă ea. La naiba! Ura să îi rănească.

Sir Clarence trase o lovitură dublă, apoi îşi sprijini arma de trunchiul unui copac şi veni la locul unde se afla ea.

– Te-ar deranja dacă ţi-aş face câteva sugestii? întrebă el.

Cum fata îi zâmbi peste umăr, veni în spatele ei.

– Lasi mâna dreaptă să apese pe armă. O cuprinse în braţele lui şi îi prinse mâinile în pumnii lui uriaşi. Ţine minte, mâna stângă trebuie să domine permanent. Cu mâna dreaptă apeşi numai pe trăgaci.

Drept exemplu îi ridică arma la umăr şi îi strânse mâna stângă pe patul ei.

– Capul sus, zise el. Amândoi ochii deschişi. Urmăreşte pasărea, nu arma.

Avea un miros masculin. Parfumul aftershave-ului nu ascundea în totalitate mirosul de transpiraţie masculină proaspătă. Braţele din jurul ei îi dădeau un sentiment plăcut.

– Oh, spuse ea. Vrei să spui aşa?

Când ochi, îşi împinse uşor în spate fesele tari.

– Întocmai. Se simţea ceva în vocea lui. Ai înţeles foarte bine.

„Dumnezeule mare! Folosi în gând una dintre expresiile preferate de Nanny. Are mărimea patruzeci şi patru peste tot." Se strădui din răsputeri să nu înceapă să chicotească precum o şcolăriţă.

Sir Clarence se încălzea rapid în această nouă sarcină de tutore, iar Isabella îşi spuse cu fermitate: „Ajunge. Nu vrem să îl răsfăţăm". Şi se eliberă uşor din îmbrăţişarea lui.

– Dă-mi voie să încerc, zise ea şi împuşcă următorul porumbel cu atâta precizie, încât nu mai tresări nici o aripă.

– Ai un dar natural, murmură el, iar ea îşi întoarse capul ca să îşi ascundă zâmbetul la auzul *double entendre*. Am înţeles de la fratele tău că eşti, de asemenea, o călăreaţă de primă clasă,

continuă el neobosit, fără să îi aştepte răspunsul. Am cumpărat recent un armăsar arab magnific. Nu cred că mai există unul la fel în întreaga Africă. Mi-ar plăcea să ţi-l arăt.

– Oh? zise ea mimând lipsa de interes şi concentrându-se pe armă. Unde se află?

– La ferma mea de la Rusape. Am putea aranja ca Alouette să ne lase acolo pe drumul de întoarcere spre Salisbury, mâine după-amiază.

– Poate îmi va face plăcere, încuviinţă ea. Mi-ar plăcea să o cunosc pe soţia ta. Am auzit că este o doamnă încântătoare.

Încasă lovitura fără să clipească.

– Din păcate, în acest moment soţia mea se află în Europa. O să rămână acolo cel puţin încă o lună. Va trebui să te întreţii numai cu mine.

Strecură în ultima propoziţie o aluzie subtilă şi de data aceasta Isabella nu îşi mai putu înfrâna zâmbetul.

– Va trebui să mă mai gândesc la asta, Sir Clarence, spuse ea. Îmi închipui că eşti un om greu de întreţinut.

De data aceasta expresia lui gravă cedă şi îi zâmbi şi el.

– Sunt sigur că te vei descurca, draga mea.

Se întrebă care va fi răsplata stăpânilor ei misterioşi dacă le-ar putea duce nu numai strategia antisancţiuni, dar şi ordinea de luptă rhodesiană completă.

„Orice pentru datorie", se linişti ea singură.

– Lovitură în plin! strigă Shasa către Elsa. Desfăcu puşca şi o puse pe braţ, la interiorul cotului. Strigă apoi către cei doi copii negri: *Pakamis!* Adunaţi-i!

Copiii o luară la fugă ca să aducă ultimii doi porumbei. Shasa şi Elsa se întoarseră la locul unde erau parcate camionetele, dincolo de baltă. Soarele se afla aproape deasupra vârfurilor copacilor, iar stratul subţire de nori de deasupra lor era dantelat auriu strălucitor – culoarea unei verighete, îşi zise Shasa, fără nici un motiv aparent.

– Bine, spuse Elsa dintr-odată, de parcă ar fi luat o hotărâre dificilă.

– Iartă-mă – era nedumerit – ce anume este bine?

– Am încredere în tine, explică ea. Vor exista unele condiții, dar vă dau schițele fabricii și ale formulei pentru Cyndex 25.

Shasa inspiră încet.

– O să încerc să fiu demn de încrederea ta.

În seara aceea, în timp ce stăteau la focul de tabără, departe de restul grupului, Elsa stabili condițiile.

– Îmi vei da garanția ta personală că Cyndex 25 nu va fi folosit vreodată decât cu autoritatea expresă a actualului prim-ministru sau a succesorilor săi imediați.

Shasa aruncă o privire dincolo de flăcări ca să se asigure că nu erau auziți.

– Îți jur asta. O să obțin acordul scris al prim-ministrului.

– Acum, cât privește regulile de angajament, Cyndex nu va fi niciodată folosit pe nici o grupare a poporului sud-african, continuă Elsa cu grijă. Nu va fi niciodată folosit în conflicte politice sau civile interne. Nu va fi niciodată folosit pentru reprimarea unei insurgențe a populației sau într-un viitor război civil.

– Sunt de acord.

– Poate fi folosit numai pentru respingerea unei invazii militare de către trupele unei puteri străine. Și atunci numai după ce folosirea armelor convenționale eșuează.

– Sunt de acord.

– Mai există o condiție – puțin mai personală.

– Spune-o.

– Vei veni persoanal la Lausanne ca să stabilim detaliile.

– Va fi deosebita mea plăcere.

Era ultima dimineață de safari. Oaspeții își făcuseră bagajele și erau gata să plece de la Chizora. Bagajele lor erau așezate în fața fiecărui cort, gata să fie luate de personalul taberei.

Afacerea fusese încheiată, iar contractele semnate. Elsa Pignatelli fusese de acord să sprijine marketingul rhodesian pentru tutun și crom – pentru un onorariu regesc – în vreme ce Garry Courtney își asumase răspunderea de a furniza transport pe vas și documente false pentru aceste materiale din porturile

sud-africane. Răsplata sa pentru aceste servicii includea extinderea concesiunii de vânătoare de la Chizora, la fel ca şi comisioanele aferente.

Întregul grup urma să fie dus cu elicopterul forţelor aeriene rhodesiene la Salisbury. Elicopterul se aflase în contact radio cu tabăra după ce decolase, la numai o sută de mile marine. Se aşteptaseră să aterizeze în luminiş cu treizeci de minute în urmă. Întârziase şi erau îngrijoraţi.

Stăteau în grupuri mici în jurul focului de tabără, bând ultimele pahare de Pimm's Nr. 1. Se uitau instinctiv spre cer şi ciuleau urechile după sunetul rotoarelor elicopterului Alouette.

Sean şi Bella stăteau împreună.

– Când vii la Cape Town? îl întrebă ea pe fratele ei mai mare.

– O să încerc să vin la sfârşitul sezonului, dacă îmi promiţi că mă aştepţi cu ceva prospătură.

– Când ai avut tu nevoie de ajutor? se miră ea, iar Sean rânji şi o sărută.

– Nu sunt la fel de rău ca *pater,* protestă el. Uită-te la câinele ăla bătrân. Am auzit că pleacă în Europa cu văduva.

Amândoi îi priviră pe Shasa şi Elsa.

– Este greţos la vârsta lor, îi tachină Sean, iar Isabella sări loială în apărarea tatălui ei.

– Tata este unul dintre cei mai atrăgători...

– Las-o baltă, Bella. O strânse de braţ. Fă-ţi griji pentru Sir Clarence. O să fii norocoasă să scapi cu virtutea întreagă. Nu i se spune degeaba Craiul Clarence.

Ca şi cum ar fi răspuns la propriul nume, Sir Clarence făcu ce făcu şi apăru ca prin farmec alături de Isabella.

– Îi lăsăm pe ceilalţi la Salisbury, murmură el, aplecându-se asupra ei. Apoi elicopterul ne poate duce pe noi doi la ferma mea. Nu trebuie să facem tam-tam în privinţa micii noastre excursii, nu?

– Sigur că nu, aprobă Isabella cu dulceaţă în glas. Nu am vrea ca *papa* – sau Lady Van Wyk – să ne strice inocentul nostru interludiu de apreciere a unui cal.

– Exact, aprobă el. Este mai bine ca unele lucruri... Se opri brusc atunci când radioul din cortul lui Sean pârâi şi apoi prinse viaţă.

Sean dispăru în cort. Mai mult decât oricare dintre ei fusese îngrijorat din pricina întârzierii elicopterului. Îl auziră răspunzând la semnalul de apel al elicopterului ce se apropia.

– Tugboat, aici Big Foot. Ascult.

– Big Foot. Avem o schimbare de plan. Te rog să îl informezi pe ministru că acest elicopter este deviat pentru operaţiuni de urmărire. Vei fi fi ridicat în şaisprezece minute. Am zece cercetaşi la bord. Aranjamente alternative vor fi făcute pentru ridicarea ministrului cât mai curând posibil. Terminat.

– Recepţionat, Tugboat. Vom fi gata de plecare. Stăm în aşteptare.

– Războiul e aşa o bătaie de cap, zise Sir Clarence suspinând. Auziseră cu toţii fiecare cuvânt al schimbului de replici. O să stăm aici să aşteptăm până ce vor trimite un alt elicopter ca să ne ia.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Isabella.

– O acţiune teroristă, explică Sir Clarence. Probabil vreun atac la o fermă de pe undeva. Elicopterului nostru i s-a schimbat ruta. Urmărirea are prioritate în faţa oricărui alt trafic aerian. Nu-i putem lăsa pe porcii ăştia criminali să scape – trebuie să menţinem ridicat moralul fermierilor.

Nu pomeni nimic despre cât de disperant de puţine elicoptere militare aveau forţele aeriene rhodesiene, ci doar ridică din umeri.

– Se pare că soarta conspiră împotriva noastră.

– Poate va trebui să amânăm micile noastre aranjamente...

Se opri când Sean ieşi din cort strângându-şi curelele echipamentului său uşor de urmărire, cu buzunarele sale de pânză pentru muniţie şi grenade şi sticle de apă. Arma îi era atârnată de umăr, iar el urla:

– Matatu, haide, mucos mic ce eşti. Avem treabă serioasă de făcut. Urmărire.

Micuțul căutător ndorobo apăru ca un maimuțoi care sare din cutie.

– Hai, *Bwana,* ciripi el în swahili. În seara asta facem o frigăruie de testicule de Zanla.

– Drăcușor însetat de sânge ce ești. Îți place, nu-i așa, zise Sean rânjind și radiind de entuziasm, apoi se întoarse către ceilalți din grup. Scuze, oameni buni. Va trebui să vă las și să vă găsiți propriul drum înapoi spre Salisbury. Eu și Matatu avem o întâlnire. Îi făcu semn lui Garry. De ce nu îi duci tu la Salisbury cu avionul Beechcraft? Cu tot bagajul ăsta va trebui să faci câteva drumuri, dar este mai bine decât să așteptați până ce va fi un elicopter liber. Se opri și înclină capul ca să asculte. Uite că vine.

Se mișcă repede printre ei, strângându-le mâinile în semn de rămas-bun.

– Ne vedem sezonul viitor, *signora?* Data viitoare, îți promit un leopard mare... Îmi pare rău că te-am lăsat fără transport, Sir Clarence... Salutare, tată. Stai departe de necazuri... zise el, făcând cu ochiul către Elsa Pignatelli. Pa, surioară. O sărută pe Isabella, care se agăță de el câteva clipe.

– Să fii atent, Sean. Te rog ai grijă să nu ți se întâmple nimic.

O îmbrățișă și râse la absurditatea ideii.

– Tu te afli în mai mare pericol de a primi foc deschis dinspre Sir C., chicoti el.

Ridică privirea spre cer și elicopterul apăru ca o insectă deasupra vârfurilor copacilor.

Se duse să-i strângă mâna fratelui său mai mic.

– La naiba, Garry. Cine vrea slujba ta – când pot să fac așa ceva?

În timp ce așteptau să aterizeze elicopterul, Sean stătea la poarta taberei cu Matatu.

Isabella simți un nod în gât și lacrimile îi înțepară ochii. Formau o pereche atât de disproporționată, silueta înaltă și eroică a fratelui ei, cu plete lungi și membre bronzate și musculoase, și micul pitic negru de lângă el. Sub privirile ei, Sean își lăsă

mâna pe umărul omulețului într-o îmbrățișare plină de afecțiune, o confirmare a încrederii dintre ei, crescută într-o sută de aventuri disperate și semn al legăturii speciale dintre acești doi războinici vânători.

O luară la fugă prin norul de praf stârnit de elicea elicopterului, lăsându-se în jos pe dedesubtul rotoarelor ce se învârteau, și urcară la bord.

Numaidecât aparatul de zbor se ridică și se îndepărtă spre sud-est, la o altitudine joasă, pe deasupra vârfurilor copacilor, ca să nu mai piardă nici o clipă prin urcarea la înălțime.

Cei zece cercetași erau așezați pe băncile din cabina principală a elicopterului, fiecare dintre ei având echipament greu și încărcături, cartușiere și grenade și sticle cu apă, cu brațele și picioarele goale și vopsite în negru. Numai dinții luceau pe fețele care erau fie mânjite cu cremă de camuflaj, fie erau negre de la natură. Cel puțin jumătate dintre Cercetașii Ballantyne erau Matabele loiali.

Era un lucru bine știut că negrii și albii luptând laolaltă tindeau să scoată la lumină cele mai bune calități ale fiecărui luptător. Cercetașii Ballantyne erau trupa de elită a forțelor de luptă rhodesiene, deși Cercetașii Selous și Serviciile Speciale Aeriene și Regimentul Rhodesian ți-ar fi crăpat țeasta dacă te auzeau pomenind așa ceva.

Când Sean urcă în cabină, îi recunoscu pe toți și îi salută pe rând după nume. Îi răspunseră la salut cu un economie laconică de cuvinte care ascundea veneraţia și respectul. Sean și Matatu erau deja o legendă vie printre cercetași. Cei doi îi antrenaseră pe cei mai mulți dintre acești tineri veterani în arta subtilă a războiului de gherilă.

Roland Ballantyne, fondatorul și comandantul colonel al cercetașilor, încercase chiar să îl facă pe Sean subordonatul său direct – fără succes până acum. Între timp îi chema pe Sean și Matatu ori de câte ori un confruntare dură era iminentă.

Sean se trânti pe bancă lângă el. Își prinse centura de siguranță. În timp ce începu să se mânjească pe față cu cremă de camuflaj, strigă ca să acopere zgomotul rotoarelor:

– Salutare, Căpitane. Care-i treaba?

– Un grup de teroriști au lovit o fermă de tutun de lângă Karoi, ieri-seară. L-au prins în ambuscadă pe fermier la poartă. L-au împușcat chiar când soția lui ieșea pe verandă, ca să îl întâmpine. Le-a ținut piept singură toată noaptea închisă în fermă – chiar și împotriva rachetelor. La un moment dat după miezul nopții s-au retras.

– Câți sunt?

– Douăzeci și ceva.

– Ce direcție?

– Nord, spre vale.

– Contact?

– Nu încă, zise Roland clătinând din cap.

Chiar și sub crema de camuflaj se vedea că era un bărbat impresionant. Era probabil cu cinci ani mai mare decât Sean. Ca și acesta, își construise o reputație de temut în cei câțiva ani de când începuse războiul de gherilă.

– Unitatea locală a pornit în urmărire, dar are viață grea, pierde teren cu fiecare oră. Ticăloșii joacă dur.

– Vor bombarda și vor încerca să se piardă în rândul populației de negri din zona Tribal Trust, prezise Sean în timp ce își legă o bucată de plasă de camuflaj în jurul părului lucios și lung până la umeri. Du-ne la unitatea de urmărire, căpitane.

– Vom avea contact radio în orice clipă... Roland se opri când inginerul de zbor îi făcu semn către căștile radioului. Haide.

Își desfăcu centura de siguranță și deschise drumul pe coridorul îngust și vibrant dintre bănci. Sean îl urmă. Se opri lângă Roland și se ținu de batardou, aplecându-și capul ca să asculte vocea micuță și întreruptă la căști.

– Bushbuck. Aici Striker One, vorbi Roland în micul microfon. Ați stabilit contact?

– Striker One. Aici Bushback. Negativ. Repet, negativ la contact.

– Sunteți pe urma vânatului, Bushback?

– Afirmativ, dar vânatul a bombardat.

Asta însemna că grupul de terorişti se împărţise ca să îngreuneze urmărirea.

– Recepționat, Bushback. De îndată ce ne auziți motoarele, dați-ne un fum galben.

– Confirm fum galben, Striker One.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, pilotul elicopterului reperă semnalul de fum, ca o pană galbenă de canar ce se înalţa peste acoperişul verde-închis al pădurii. Elicopterul coborî spre el şi se opri în zbor deasupra ierbii unui luminiş dintre copaci. Văzură unitatea de poliție care condusese până acum urmărirea. Era evident de la prima vedere că nu erau luptători de elită, ci trupe de garnizoană de la Karoi. Erau orăşeni şi rezerve care îşi executau serviciul lunar, iar urmărirea nu le făcea absolut deloc plăcere.

Sean şi Matatu ieşiră împreună, sărind cei doi metri până la pământ şi aterizând în picioare ca două pisici, cu armele pregătite. Se risipiră cu repeziciune şi se adăpostiră în vreme ce elicopterul se ridică la şaptezeci de metri deasupra lor.

Le luă cincisprezece secunde să se convingă că poliția asigurase zona, iar Sean o luă la fugă spre liderul unității de urmărire.

– OK, sergent, zise el sever. Pune mâna pe sticlă. Bea, omule, bea.

Sergentul era roşu la faţă, ars de soare şi supraîncălzit. Chiar şi în zăpuşeala văii, încetase să mai transpire. Aceasta se uscase pe cămaşă, în dâre neregulate de sare. Nu ştia suficient de multe ca să nu se deshidrateze. Încă o oră şi ar fi fost o victimă sigură.

– Apa s-a terminat.

Vocea sergentului era răguşită. Sean îi dădu o sticlă de apă şi, în vreme ce omul bea, întrebă:

– Care este poziția vânatului?

Sergentul arătă pe pământ în faţa lui, dar Matatu luase deja urma bandei fugare. Merse de-a lungul ei, aplecând capul ca să analizeze detaliile fine, invizibile pentru un ochi neexperimentat, dar nu şi pentru un cunoscător. O urmă numai cincizeci de paşi, apoi alergă înapoi unde aştepta Sean.

– Cinci, ciripi el. Unul rănit la piciorul stâng...

– Soţia fermierului le-a făcut probabil zile negre.

– ... dar vânatul este rece. Trebuie să jucăm saltul de iepure.

Sean încuviinţă dând din cap. „Saltul de iepure" era o tehnică pe care el şi Matatu o dezvoltaseră împreună. Putea fi eficientă numai cu un căutător de calibrul lui Matatu. Trebuia să poată presupune încotro se îndrepta urmărirea. Trebuia să aibă o idee destul de bună în privinţa liniei şi a ritmului de marş înainte să facă saltul de broască – sau de iepure – pe acea direcţie.

Nu trebuia să existe nici o îndoială. Banda de terorişti probabil că se îndrepta spre nord spre Zambezi şi teritoriile Tribal Trust unde ar fi putut găsi mâncare şi adăpost şi un oarecare ajutor medical pentru rănitul lor. Dar existau mulţi simpatizanţi printre membrii de culoare ai triburilor Shona şi Batonka care trăiau de-a lungul văii. Cei care nu cooperau de bunăvoie aveau să fie siliţi cu ţeava unei puşti de asalt AK-47.

Aşadar, urma să se îndrepte spre nord. Sălbăticia din faţă era oricum vastă. Terenul era greu de parcurs şi accidentat, văi stâncoase şi aflorimente ascuţite de granit. Dacă banda fugară cotea numai câteva grade de la linia evidentă de marş, ar fi putut dispărea fără nici o urmă.

Sean alergă în luminiş şi semnală spre elicopterul Alouette care circula, ţinându-şi mâinile ca un crucifix. Elicopterul răspunse imediat.

– OK, sergent, anunţă Sean. După ei. Mergem mai departe şi încercăm să tăiem calea vânatului. Menţineţi contact radio – şi amintiţi-vă să beţi apă!

– Înţeles, domnule! zise sergentul rânjind.

Scurta întâlnire sporise entuziasmul oamenilor săi. Cu toții știau cine este Sean. El și Matatu erau legende.

– Arătați-le lor, domnule! țipă el la Sean, iar Sean le făcu semn cu mâna din ușa deschisă, în vreme ce elicopterul se îndepărtă.

Sean căută șase tablete de codeină pentru coastele care începuseră să îl doară, apoi le dădu pe gât cu apă din sticla sa de rezervă. El și Matatu stăteau ghemuiți unul lângă celălalt în ușa elicopterului, privind cu atenție printre copacii aflați la aproape două sute de metri mai jos. Numai în astfel de momente, când urmărirea era în toi, își putea înfrânge Matatu teama de zbor.

Se aplecă atât de mult în afară, încât Sean îi puse un braț în jurul mijlocului ca să nu cadă în gol. Matatu tremura literalmente în strânsoarea sa, așa cum un bun câine de vânătoare tremură la mirosul păsării.

Dintr-odată arătă spre un punct, iar Sean țipă către inginerul de zbor:

– Întoarce la zece grade spre stânga.

Inginerul anunță schimbarea de rută pilotului din carlingă.

Sean nu vedea nici un motiv pentru întoarcerea recomandată de Matatu către vest. Dedesubtul lor pădurea era compactă și fără nici o trăsătură aparte. Aflorimentele care străpungeau frunzișul se aflau încă la câțiva kilometri depărtare, împrăștiate și de nedistins una de cealaltă.

Două minute mai târziu Matatu arătă din nou, iar Sean interpretă pentru el:

– Întoarce cinci grade la dreapta.

Elicopterul întoarse obedient. Matatu își exercita magia lui specială. Îi urmărea efectiv pe fugari de la două sute de metri deasupra vârfurilor copacilor, nu după vedere sau semne, ci după o intuiție ciudată pe care Sean nu ar fi crezut-o dacă nu ar fi văzut-o funcționând într-o sută de urmăriri de-a lungul anilor.

Matatu se înfioră în strânsoarea lui Sean și își ridică fața spre stăpânul său. Rânji încet, buzele tremurându-i de emoție. Vântul îi umplu ochii de lacrimi, care îi curseră pe obraji.

– Jos! izbucni el şi arătă din nou.

– Jos! ţipă Sean la inginerul de zbor.

Când elicopterul coborî brusc, Sean se uită la Roland Ballantyne.

– Pregătiţi armele! îi preveni el, iar Roland dădu semnalul oamenilor săi.

Se îndreptară pe băncile dure şi se aplecară înainte ca nişte câini de vânătoare în lese. Îşi ridicară armele toţi ca unul, cu ţevile în sus, şi cu un zăngănit metalic ce răsună mai tare decât huruitul motoarelor turbo, le armară.

Elicopterul pluti la două sute de metri deasupra pământului uscat. Sean şi Matatu săriră împreună şi asigurară zona.

De îndată ce coborâră se adăpostiră. Sean ţinea arma la umăr în timp ce scrută tufişurile din jur. Cercetaşii coborâră pe rând şi se împrăştiară ca să stabilească un perimetru defensiv. Elicopterul se înălţă apoi fără pasageri.

De îndată ce ocupară poziţiile, Roland Ballantyne îi făcu semn lui Sean cu pumnul strâns:

– Porniţi!

Separaţi, Sean şi Matatu porniră mai departe. Cercetaşii se împrăştiară ca să îi acopere, cu ochii lucind şi degetele neliniştite încordate pe trăgaci. Matatu îi conduse într-o viroagă unde o serie de margini stâncoase formau o pâlnie. Vârful V-ului era tăiat de o albie secată de râu. De-a lungul mileniilor apa vijelioasă săpase o scară naturală care urca panta, iar turmele de elefanţi care folosiseră această cale naturală tociseră contururile şi nivelaseră treptele.

Oare banda de fugari renunţase la aspectul secret al fugii lor în favoarea timpului? Aleseseră oare calea elefanţilor, mai degrabă decât să se caţere pe stâncile abrupte către un punct mai puţin evident?

Matatu făcu semn cu degetele, semnalându-i lui Sean să apuce calea estică spre trecătoare. Sean era şi el un foarte bun

urmăritor. Ca să economisească timp, Matatu îi dădea această sarcină simplă.

Sean se deplasă de-a curmezișul liniei soarelui, lăsându-l între el și zona pe care o căuta. Era un vechi truc al vânătorilor, ca să pună vânatul în lumină. Își concentră întreaga atenție asupra terenului, având încredere în acoperirea oferită de cercetași. Cu toții erau oameni buni; el îi antrenase.

Simți un fior electric atunci când găsi firul. Era aproape de fața stâncii. Unul dintre bolovanii rotunzi de râu fusese mutat de la locul lui. Se afla la câțiva milimetri depărtare de gaura naturală de pământ care îl susținea. Îl atinse cu vârful degetului ca să se asigure. Nu l-ar fi chemat pe Matatu decât dacă era sigur.

– Gândacul ăla mic m-ar lua peste picior o săptămână întreagă dacă l-aș chema degeaba.

Bolovanul era de mărimea capului său și se mișcă ușor sub degetele sale. Da, fusese dislocat recent. Sean fluieră, iar Matatu apăru lângă el ca un duh al lămpii. Sean nici nu trebui să îi arate. Matatu văzu imediat semnul și dădu din cap aprobator.

Șirul de fugari se pricepea să ascundă urmele. Urcaseră în susul cursului de apă în șir indian, menținându-se aproape de marginea stâncoasă. Se folosiseră de bolovanii de râu pentru a păși și a-și ascunde urmele, dar aceștia fuseseră ușor dislocați de greutatea oamenilor care trecuseră peste ei.

Matatu țâșni mai departe. La vreo sută de pași mai departe găsi locul unde un picior alunecase de pe piatră și atinsese nisipul fin și alb. Piciorul lăsase o urmă ștearsă. Numai un ochi foarte antrenat ar fi văzut umbra palidă a diferenței de culoare dintre suprafața firească și firele de nisip de dedesubt, proaspăt expuse.

Matatu îngenunche și analiză urma, apoi suflă încet pe suprafața înconjurătoare ca să îi măsoare friabilitatea. Se roti pe călcâie în timp ce cântări factorii care produseseră schimbarea de culoare din nisip – conținutul de umezeală al nisipului, unghiul soarelui, puterea vântului și, cel mai important, timpul scurs de când fusese tulburat.

– Suntem la două ore, spuse el cu certitudine, iar Sean acceptă intervalul fără nici o altă discuţie.

– Două ore în urma lor, îi raportă Sean lui Roland Ballantyne.

– Cum naiba face asta? întrebă el, clătinând din cap de uimire. Ne-a adus exact aici, iar acum ne spune şi timpul exact. Ne-a salvat opt ore în cincisprezece minute. Cum face asta, Sean?

– Habar n-am, recunoscu Sean. Parcă face vrăjitorii.

– Poate face din nou saltul iepurelui? întrebă Roland.

Nu vorbea swahili. Sean trebui să traducă.

– Saltul iepurelui, Matatu?

– *Ndio, Bwana,* zise Matatu dând fericit din cap, jubilând sub admiraţia colonelului.

– Lasă patru oameni să continue urmărirea pe pământ, îl sfătui Sean. Spune-le să urmeze cursul de apă şi că există toate şansele să prindă vânatul în vârf.

Roland dădu ordinele şi cei patru cercetaşi continuară să înainteze în şir indian. Sean chemă elicopterul şi urcară la bord.

Zburară spre nord. Nu decolaseră nici de zece minute când Matatu tremură în strânsoarea lui Sean, iar acesta strigă:

– Întoarce! Întoarce acum!

Sub îndrumarea lui Sean, elicopterul descrise un cerc larg, iar Matatu se întinse pe jumătate în afara lui. Capul său se mişca rapid dintr-o parte în cealaltă, în timp ce privea cu atenţie în jos şi pentru prima dată păru nesigur.

– Jos, ţipă el dintr-odată şi indică spre o întindere lungă de vegetaţie verde închis care umplea o depresiune puţin adâncă în formă de rinichi în terenul din faţa lor.

Elicopterul Alouette coborî lin. Matatu arătă un loc de aterizare la capătul îndepărtat al depresiunii.

Tufişurile de dedesubtul lor erau dense şi pline de ghimpi, iar terenul presărat cu muşuroaie de termite. Acestea erau turnuri înalte de lut dur şi roşu, înalte cam până la umărul unui om,

ca pietrele de mormânt dintr-un cimitir. Din cauza lor, aterizarea avea să fie dificilă şi periculoasă.

„Gândacul ăsta ne duce în cea mai rea posibil zonă de aterizare, gândi Sean cu amărăciune. De ce trebuie să aleagă chiar locul ăsta?"

Elicopterul se opri în aer, iar Sean întoarse capul şi ţipă către Roland:

– Pregătiţi armele, omule!

Urmă după aceea Matatu. Aterizară unul lângă celălalt şi se furişară în fugă mai departe, adăpostindu-se după unul dintre muşuroaie.

Nu îşi întoarse capul ca să îi urmărească pe ceilalţi cercetaşi coborând din cabină. Privea tufişurile întortocheate din faţa lor, supraveghind în acelaşi timp flancurile cu o atenţie pătrunzătoare, ţinând arma pregătită şi degetul pe piedică. Deşi exista o şansă la un milion ca un terorist să se afle pe o rază de şapte kilometri în jurul zonei de aterizare, procedura de la aterizare era respectată cu sfinţenie.

Nici un ticălos aici, se asigură Sean.

Şi în mod incredibil, uimitor, se treziră sub foc deschis.

Dintre tufişurile din flancul stâng, se trăgea asupra lor cu AK-uri. Lătratul distinct al armei răsună pe deasupra capetelor lor. Praf şi bucăţele de lut roşu zburau din laturile muşuroiului la numai câţiva centimetri în faţa lui. Sean reacţionă instantaneu. Se rostogoli şi se piti şi, în timp ce îşi ridică arma, cu coada ochiului zări o mică camee a morţii.

Unul dintre cercetaşi, ultimul de la coborâre, fusese lovit. Atunci când picioarele îi atinseseră solul, o rafală de AK îi ciurui pântecul. Cercetaşul se încovoie şi se dădu trei paşi în spate. Gloanţele care îi ieşiseră prin spate îi deformaseră trupul. Smulseseră din el jumătate din intestine, care erau spulberate într-o ploaie roz în aerul luminat de soare. Apoi dispăru în tufişuri.

În timp ce Sean răspunse la foc, își dădu seama brusc de adevăr: „Matatu ne-a adus în contact direct". Își punctă gândul cu o rafală scurtă și măsurată de FN. „Gândacul ăla mic a avut prea multă dreptate de data asta. Ne-a adus chiar pe capetele lor."

În același timp evalua condițiile contactului. Evident banda fusese luată pe nepregătite la fel ca și ei. Nu fuseseră capabili să pregătească nici un fel de defensivă, nici nu avuseseră timp să organizeze o ambuscadă. Probabil auziseră huruitul elicopterului apropiindu-se și numai câteva secunde mai târziu cercetașii începuseră să le cadă pe cap.

„Surpriză", gândi Sean și trase către locul în care scânteia țeava armei AK și se mișcau frunzele unui mărăcine, la numai treizeci de pași în fața lui.

Din experiență aflase că luptătorii de gherilă Shona erau soldați de primă mână, încăpățânați, curajoși și dedicați. Aveau însă două slăbiciuni. În primul rând, controlul focului lor era slab; credeau că simpla cantitate și putere a focului compensa lipsa de acuratețe. Cealaltă slăbiciune a lor era inabilitatea de a reacționa cu rapiditate la surpriză. Sean știa că pentru încă vreun minut și mai bine teroriștii din mărăcinii din fața lor aveau să fie total dezorganizați.

„Lovește-i acum", gândi el și înșfăcă o grenadă cu fosfor de la brâu. În timp ce trase cuiul, deschise gura și țipă către Roland Ballantyne:

– Haide, Roland! Nimicește-i! Atacă înainte să se organizeze!

Roland i-o luă înainte. Aceleași gânduri îi trecuseră și lui prin minte.

– Pe ei, băieți! Nimiciți linia – atacați!

Sean țâșni în picioare și în același timp aruncă grenada pe o traiectorie înaltă și arcuită. Căzu la șaptezeci de metri în fața lui și mărăcinii erupseră într-un nor alb și orbitor de fum de fosfor. Fragmente în flăcări, arzând cu o uimitoare lumină albă, începură să plouă peste întreaga zonă.

Sean o luă la fugă înainte, conştient de mica siluetă întunecată care alerga la călcâiele lui. Matatu era umbra lui. Şi alte grenade începură să explodeze, iar tufele fură făcute una cu pământul de explozii sau căzură secerate de rafalele de arme automate trase de cercetaşi în timp ce înaintau.

Banda se destrămă în faţa lor. Unul dintre ei ieşi aplecat dintr-un tufiş la zece paşi în faţa lui Sean, un adolescent cu blugi tociţi şi o haină subţire de camuflaj. Bule arzând de fosfor se prinseseră de partea de sus a trupului său. Sfârâiau şi ardeau, lăsând puncte negre ce fumegau pe braţe şi piept. Fumul mirosea a friptură la grătar.

Sean îl împuşcă, dar rafala fu joasă. Îi spulberă coapsa stângă, iar băiatul căzu. Arma AK îi zbură din mână şi se rostogoli pe spate şi îşi duse mâinile la faţă.

– Nu, Mambo! ţipă el în engleză. Nu mă omorî! Sunt creştin – pentru numele lui Dumnezeu, cruţă-mă!

– Matatu, zise Sean tăios fără să verifice sau să se uite în jur. *Kufa!*

Sări peste luptătorul mutilat. Încărcătorul armei sale era pe jumătate gol. Nu îşi permitea să irosească nici o rafală, iar Matatu avea cu el cuţitul său de jupuit. În fiecare zi petrecea ore în şir lustruind lama. Dacă ar fi fost liderul, poate că Sean l-ar fi păstrat pentru interogatoriu; dar Matatu îi putea tăia gâtul acestuia. Carne de tun ca el nu le era de nici un folos, iar îngrijirea medicală era scumpă.

Cercetaşii spulberară tufişurile şi în două minute se termină totul. Nu fusese o confruntare reală. Parcă ar fi fost asmuţiţi nişte pechinezi împotriva unei haite de câini turbaţi. Cercetaşii atacară, se mişcară cu repeziciune, apoi se întoarseră.

– Asiguraţi zona, ordonă Roland Ballantyne. Stătea la mai puţin de cincizeci de metri de Sean. Ţinea vârful armei îndreptat spre cer, iar metalul încins făcea aerul să tremure într-un miraj ca o apă.

– Bine lucrat, Sean. Drăcușorul ăla mic al tău este o minune, zise el și a aruncat o privire către Matatu.

Matatu se îndrepta dinspre cadavrul teroristului împușcat în șold. Îi tăiase gâtul dintr-o singură mișcare, de la o ureche la cealaltă, ca să îi secționeze artera carotidă.

Își șterse lama cuțitului de poalele hainei și alergă să își ocupe locul de drept alături de Sean, dar rânji către Roland Ballantyne. Amândoi aveau atenția distrasă, încă amețiți de euforia violenței și a sângelui.

Trupul unuia dintre luptătorii de gherilă zăcea între ei. Carnea și hainele încă mai ardeau mocnit de fosfor, iar hainele erau împroșcate cu sânge roșu din rănile de gloanțe. Rolan Ballantyne trecu pe lângă el abia aruncându-i o privire. Era imposibil ca teroristul să fi supraviețuit unor răni atât de teribile.

Teroristul se răsuci brusc. Ascunsese un pistol Tokarev la pieptul rănit. Cu ultimul licăr de viață ridică Tokarevul, suficient de aproape cât să îl atingă pe Roland cu țeava.

– Roland! țipă Sean ca să îl avertizeze și, deși Roland reacționă imediat, era prea târziu.

Glonțul l-ar fi putut nimeri în coloana vertebrală de la o distanță de un metru.

Sean nu avu timp să-și ridice arma la umăr. Trase de la șold, țintind din reflex. Glonțul îl lovi pe terorist în față. Capul îi explodă ca un pepene și căzu pe spate. Tokarevul îi alunecă, rece, din degetele lipsite de viață.

Roland Ballantyne se îndreptă încet și, un moment îndelungat, se holbă în jos către cadavru. Picioarele omului loveau și tremurau convulsiv. Roland contemplă agonia propriei morți reflectată în ochii lui holbați.

Își desprinse privirea de la el și se uită la Sean.

– Îți sunt dator, zise el scurt. Poți să îți iei plata oricând.

Apoi se întoarse și începu să ordone cercetașilor săi să adune prada. În elicopterul ce plana în văzduh se aflau saci de plastic verzi pentru cadavre.

*

Le Morne Brabant era un munte crestat de lavă vulcanică neagră, ce părea să străjuiască peste ei amenințător, chiar dacă se aflau la aproape șase kilometri și jumătate în largul oceanului.

Acești curenți de safir, care se roteau în jurul vârfului insulei Mauritius, creau o bogăție de viață marină pe care pescarii din întreaga lume o socoteau drept un „punct fierbinte". Mai existau și alte locuri faimoase, cum ar fi cele ale Marii Bariere de Corali, Cabo San Lucas în peninsula californiană sau la adăpostul insulei Noii Scoții. În toate aceste puncte, concentrațiile de bancuri uriașe de momeală atrăgeau prădătorii oceanici – giganticul marlin[1] și speciile de ton. Pescarii sportivi ai lumii veneau să își încerce îndemânarea și forța în fața acestor monștri abili.

Shasa Courtney insista să închirieze totdeauna aceeași barcă și același echipaj de pe insulă. Fiecare ambarcațiune are propria vibrație pe apă, o combinație de motor și elice și configurație a calei care este unică pentru barcă, așa cum este amprenta pentru om. Vibrația fie atrage, fie respinge peștii.

Le Bonheur era o barcă norocoasă. Atrăgea peștii, iar căpitanul ei avea ochii unei gâște de mare. Vedea la orizont lucirea unei singure păsări de mare plonjând după un pește, sau la o milă depărtare aripa dorsală în formă de seceră a vreunui marlin și îi estima greutatea cu o eroare de până la zece kilograme.

Astăzi însă, erau disperați după momeală. Ieșiseră în larg de aproape două ore fără să pună momeală pe furchete.

Pretutindeni unde priveau erau bancuri de momeală. Oceanul Indian părea să fie plin de ele. Întunecau suprafața apei ca umbrele unor nori și stoluri dese de păsări oceanice zburau în cercuri deasupra lor, țipând și plonjând într-o isterie generală a avariției. La fiecare câteva minute, o sumedenie de pălămide

[1] Pește-spadă

străpungeau suprafața și descriau în aer parabole argintii prin soarele tropical strălucitor.

Erau speriați și siliți să sară către peștii pelagic care înotau în adâncurile de dedesubtul bancurilor. Era una dintre acele zile nebune care apar prea rar în viața unui pescar, când pur și simplu sunt prea mulți pești. Prădătorii lacomi hărțuiau bancurile cu atâta răutate, încât erau incapabili să se hrănească. Întreaga lor energie era canalizată în evitarea voracilor monștri atacatori care făceau ravagii printre bancuri. Ignorau peștii mici cât un deget cu care echipajul de pe *Le Bonheur* încercau să îi ispitească.

Stând pe podul suspendat la cinci metri deasupra punții, Shasa putea vedea în adâncul apelor albastre limpezi. Distingea bancurile de pălămidă, ca niște țigări grase, lungi cât antebrațul său, eschivându-se și virând prin siajul de elice al vasului *Le Bonheur*. Aproape că atingeau paletele ca niște fulgi atunci când alergau printre ele.

– Avem nevoie de una – de o singură momeală, mormăi Shasa. Într-o zi ca asta garantat prindem un pește-spadă.

Elsa Pignatelli se aplecă peste balustradă, lângă el. Purta numai un bikini micuț roșu aprins și avea o piele bronzată și netedă ca o pâine unsă cu miere abia scoasă din cuptor.

– Uite! țipă ea, iar Shasa se răsuci la timp ca să vadă un marlin ieșind din apă chiar lângă *Le Bonheur*.

Era împins sus în aer de viteza și impetuozitatea propriului atac pe când străpunse un banc de pălămidă. Ochii săi aveau mărimea unor mingi de tenis, iar spada de lungimea și grosimea unei bâte de baseball. Apa șiroia pe el în cascade de argint și se smuci în aer. În frenezia hrănii, își schimbase culoarea, ca un cameleon, și avea fâșii de albastru electric și liliachiu care, prin contrast, făceau albastrul tropical al cerului să pară palid.

– Un gigant! strigă Shasa numele familiar pentru un pește care depășește greutatea de patru sute cincizeci de kilograme.

Merlinul căzu înapoi și lovi suprafața apei într-o parte, făcând zgomot ca bubuitul unui tun.

– O momeală! strigă Shasa ridicând sprânceana ca un actor de tragedie shakespeariană. Regatul meu pentru o momeală.

Celelalte şase vase ale flotei de pe Râul Negru, pe care le vedeau împrăştiate la orizont, treceau prin aceeaşi agonie. Puteau auzi lamentările frustrate ale căpitanilor lor la radioul vasului. Nimeni nu avea momeală, aşteptau ca marlinul să se sinucidă.

– Ce pot *eu* să fac? întrebă Elsa. Vrei să apelez un pic la magia mea şi să fac nişte farmece?

– Nu ştiu dacă ar fi prea etic, replică Shasa, rânjind spre ea. Dar sunt dispus să încerc orice. Fă incantaţii, vrăjitoarea mea scumpă!

Deschise poşeta şi îşi scoase rujul.

– Tom Degeţel, Thomas Becket, Rumpelstiltskin! rosti ea solemn şi desenă o hieroglifă roşie pe pieptul lui gol, care te ducea cu gândul la un simbol falic. Vă invoc! Vă evoc! Vă convoc! Vă convoc!

– Oh, da. Ador asta, zise Shasa râzând zgomotos. S-ar putea să fiu realmente prins de genul ăsta de magie.

– Trebuie să crezi în ea, îl avertiză ea, altfel nu îşi face efectul.

– Cred, zise Shasa cu fervoare. Oh, cum mai cred în vraja ta!

Pe puntea de dedesubt, un membru al echipajului îi atenţionă şi auziră şuieratul încet al roţii cu clichet al uneia dintre prăjinile cu momeală.

Râsul lui Shasa se întrerupse brusc. Pentru o clipă se holbă la ea cu veneraţie.

– Să fiu al naibii! Tu chiar eşti vrăjitoare, murmură el şi sări la scară şi coborî pe punte.

Braţul punţii aduse peştele zburător peste margine şi Shasa îl prinse iubitor în braţe. Peştele tremură şi se zbătu, dar îi lipi corpul gras la pieptul său. Avea o culoare metalică plăcută, albastră şi argintie, cu un bot şi aripi ascuţite ca nişte lame. Partea de jos a corpului era dungată cu linii negre laterale. Shasa

văzu cu uşurare că acul era destul de uşor prins în încheietura maxilarului. Bronhiile nu fuseseră afectate.

Scoase acul mic din maxilar şi ordonă celui de pe punte:

– Întoarce-l!

Omul întoarse peştele şi imediat zbaterea încetă. Faptul că-l ţineau cu capul în jos era un truc care îl dezorienta şi îl potolea.

Shasa avea instrumentele aşezate precum cele ale unui chirurg. Alese cârligul-croşetă lung şi îl vârî cu grijă în orbita peştelui. Vârful tocit de metal împinse ochiul într-o parte şi nu îl vătămă nici un pic. Împinse acul pe canalul natural, până la osul craniului peştelui. Vârful ieşi în acelaşi loc, în cealaltă orbită. Peştele nu arătă nici un semn de tulburare şi stătu liniştit în braţele membrului echipajului.

Shasa agăţă un inel de fir Dacron 120-lb pe cârligul-croşetă de oţel şi trase cu blândeţe firul înapoi prin rană. Lăsă cârligul-croşetă şi luă uriaşul cârlig 12/0 pentru marlin. Cu o serie de întoarceri rapide şi îndemânatice ataşă cârligul cu fermitate între ochii pălămidei. Peştele era încă viu şi practic nevătămat. Vederea sa era neafectată.

Shasa se dădu înapoi şi făcu semn cu capul către omul său. Acesta îngenunche pe copastie şi coborî pălămida peste margine, grijuliu ca o infirmieră. De îndată ce fu eliberat, peştele ţâşni, trăgând după el cârligul din oţel greu şi firul Dacron ataşat. Dispăru aproape instantaneu în adâncul albastru.

Shasa rămase lângă scaunul de luptă. Vergeaua scurtă şi groasă era aşezată în balansieră. Bobina Fin-Nor Tycoon era făcută dintr-un aliaj de aluminiu şi aur. Totuşi cântărea peste cinci kilograme şi avea peste un kilometru din firul Dacron împletit. Firul şuieră încet în timp ce se desfăşură de pe bobină.

Marcase firul cu fâşii de mătase, la intervale de patruzeci şi cinci de centimetri. Lăsă să se desfăşoare nouăzeci de metri, înainte să pună piedica pe bobină.

Omul său cobora deja funga unuia dintre furcheții de șase metri, care ieșeau ca niște antene de fiecare parte a carcasei. Scopul furchetului era să țină firele separate și să le îngăduie să cadă înapoi atunci când ataca marlinul.

– Nu, îl opri Shasa. O să îl țin chiar eu.

Era o metodă mai precisă de a determina adâncimea momelii și lungimea căderii. Presupunea însă răbdare, experiență și stăpânire de sine în ținerea firului, mai degrabă decât să moțăie în scaun și să îl lase în clama furchetului.

Cu grijă, Shasa desfăcu treizeci de metri de fir Fin-Nor și îl bobină pe punte. Se uită apoi la pupa *Le Bonheur* și strigă spre căpitan:

– *Allez!*

Căpitanul manevră schimbătorul de viteze și elicea începu să se întoarcă încet. Motorul diesel torcea la turație mică și *Le Bonheur* începu să înainteze încet.

Treptat căpătă o viteză de croazieră. Tensiunea din firul din mâna lui Shasa crescuse. Putea simți greutatea pălămidei la celălalt capăt. Peștele începu să urmeze vasul ca un câine în lesă. Shasa judecă adâncimea momelii după unghiul la care firul intra în apă. Își dădea seama de condiția și vivacitatea peștelui, după vibrația vagă a cozii lui și după smucirile intermitente din încercările de a se întoarce și a se scufunda.

În câteva minute, brațul lui Shasa amorți și fu străbătut de cârcei, dar ignoră disconfortul și o strigă pe Elsa:

– Ce-ai zice de încă puțină magie „te invoc, te invoc".

– Funcționează o singură dată. Femeia scutură din cap. De aici înainte ești pe cont propriu.

La viteză mică *Le Bonheur* înaintă leneș, iar la comanda lui Shasa începu un viraj larg și lent către nord.

La jumătatea cotiturii, firul se relaxă în mâna lui Shasa care se ridică repede de la locul său de la bord.

– Ce este? întrebă Elsa, nerăbdătoare.

– Probabil nimic, zise el încruntat, dar întreaga sa concentrare era îndreptată asupra firului.

Se întinse din nou, dar mişcările peştelui pălămidă se schimbară. Îi putea simți zbaterea frenetică transmisă prin vârfurile degetelor. Se ferea şi se scufunda şi încerca să se întoarcă, dar avansul blând al vasului *Le Bonheur* îl trase fără milă mai departe.

– Atenţie! alertă Shasa echipajul.

– Ce se întâmplă? întrebă din nou Elsa.

– Ceva sperie pălămida, răspunse el. A văzut ceva acolo jos.

Îşi închipui teroarea peştelui atunci când o umbră gigantică începu să-i dea târcoale în adâncul albastru al oceanului. Marlinul era precaut. Pălămida se purta neliresc. Ar fi trebuit să se îndepărteze imediat. Marlinul îl vâna stând la pândă, dar în curând foamea avea să îi umbrească precauţia. Shasa aşteptă un minut, apoi încă un minut, se aplecă peste margine, tremurând de entuziasm.

Dintr-odată firul îi fu smuls dintre degete, dar pentru o clipă simți greutatea impresionantă a marlinului atunci când lovi pălămida cu marginea lată a spadei sale.

– Atacați! urlă Shasa, ridicând ambele braţe deasupra capului. Opriți motoarele!

Ascultător, căpitanul împinse maneta de viteză în poziţie neutră, iar *Le Bonheur* se legănă, oprindu-se pe loc în apă. Shasa apucă din nou firul şi îl ţinu între degete cu cea mai mică presiune de care fu în stare. Era slab; nici un semn de viaţă. Pălămida fusese ucisă instantaneu de lovitura peştelui uriaş.

Îşi închipui cu febrilitate ce anume se întâmpla în acele misterioase adâncuri albastre. Marlinul ucisese şi acum înota din nou. Ar fi putut să îşi piardă interesul sau să devină alarmat de mişcarea nefirească a cadavrului. Era esenţial ca nici o mişcare sau alunecare a firului să nu îl sperie.

Secundele trecură teribil de încet.

– Descrie încă un cerc, încercă Shasa să se încurajeze singur.

Dar nu se întâmplă nimic.

– *Il est parti*, anunță căpitanul lugubru. *Il a refusé.*

– Dacă vrei, o să-ți tăbăcesc fundul ăla pesimist, îi spuse Shasa furios. Nu a *parti*-t nici pe dracu'. O să se întoarcă.

Firul tremură între degetele lui, iar Shasa scoase un chiot de ușurare.

– *Le voilà!* Iată-l!

Elsa bătu din palme.

– Mănâncă, peşte! Miroase carnea aia minunată şi dulce. Mănânc-o, imploră ea.

Firul se mișcă și se trase ușor, iar Shasa lăsă câțiva centimetri să îi alunece printre degete. Își imagină marlinul agățând pălămida cu pintenul său și întorcându-se cu capul înainte ca să o înghită.

– Dă, Doamne, să nu simtă cârligul, se rugă Shasa în șoaptă. Bucla de fir ar fi trebuit să lase vârful acului să se întindă pe capul pălămidei în timp ce aluneca printre fălcile peștelui mare. Dacă însă bucla se încâlcise sau se agățase – Shasa nici nu voia să se gândească la asta.

Urmă încă o pauză lungă, apoi firul se încordă din nou și începu să se deplaseze încet, dar sigur.

– A înghițit, jubilă Shasa și lăsă firul să îi alunece printre degete; bobină după bobină se desfășură și alunecă peste margine.

Shasa alergă la scaunul rotitor și se aruncă pe el. Prinse hamurile de inelele din vârful bobinei Fin-Nor. Hamul formă un lat ca un hamac în jurul mijlocului și al feselor și era prins direct de bobină.

Numai un ignorant sau cineva prost informat ar fi putut crede că pescarul era prins de scaun ca un pilot de avion de vânătoare și că lucrul acesta îi dădea un avantaj nesportiv. Singurul lucru care îl ținea pe scaun era propria putere și echilibrul. Dacă făcea o greșeală, peștele, cântărind aproape cinci sute de kilograme, rapid și puternic ca un motor diesel maritim, l-ar fi

putut smulge şi arunca fără nici un efort peste margine, într-o călătorie foarte rapidă către indicatorul de cinci sute de stânjeni.

Când Shasa se aşează în spatele bielei şi apăsă pe frână, firul se încordă pe haspel şi vârful bielei se aplecă, de parcă s-ar fi ploconit în faţa forţei brute a peştelui.

Shasa îşi propti picioarele de pedală şi preluă în ele din tensiune.

– *Allez!* ţipă el la Martin căpitanul. Haide!

Motorul diesel mugi când Martin deschise supapa de admisie şi un nor dens de fum negru şi uleios ieşi din ţevile de eşapament. *Le Bonheur* ţâşni înainte.

Nici un bărbat nu avea forţa să împingă vârful uriaşului ac Mustad în gura de oţel a marlinului. Shasa se folosea de puterea şi viteza vasului ca să proptească cârligul, să îngroape adânc vârful său în ciocul cornos. Ţeava bobinei huruia faţă de propriile palete masive, iar firul se întindea în depărtare într-o ceaţă albă.

– *Arrêtez-vous!* strigă Shasa, judecând că acul se înfipsese. Opriţi-vă! ţipă el, iar Martin închise supapa de admisie.

Se opriră, plutind pe loc în apă. Vergeaua se arcuise de parcă firul ar fi fost prins de fundul oceanului, dar mulineta era ţeapănă, ţinută de piedică.

Atunci peştele îşi scutură capul, iar puterea gestului smuci înainte şi înapoi varga în balansieră de parcă ar fi fost o trestie în vânt.

– A pornit! urlă Shasa. Peştele fusese surprins de smucirea neaşteptată a firului, dar nici măcar *Le Bonheur* nu putuse să îi mişte trupul masiv împotriva curentului.

Îşi dădu în cele din urmă seama că ceva mergea foarte prost şi începu prima procedură nebunească. Din nou firul se desfăşură rapid de pe mulinetă, iar Shasa fu ridicat de pe scaun ca un jocheu care se apropie de obstacol. Atât de mare fu fricţiunea în masivul mosor Fin-Nor, încât începu să fumege. Unsoarea de la canturi se topi şi fierse. Bolborosi şi stropi pe margini în jeturi aburinde.

Lăsat pe spate cu întreaga greutate a corpului, Shasa își ținu ambele mâini departe de bobină. Firul Dacron era la fel de periculos ca satârul unui măcelar. Putea tăia fără nici un efort un deget sau străpunge pielea și carnea și mușchiul până la os.

Peștele alerga de parcă nu ar fi avut nici o oprelişte. Firul se desfășură mai departe, dispărură aproape trei sute de metri, apoi patru și în câteva secunde o jumătate de kilometru de fir dispăru peste margine.

– E un nenorocit de chinez și se duce acasă la tata, țipă Shasa. N-o să se oprească niciodată!

Dintr-odată, oceanul se despărți într-un vârtej de apă albă, iar peștele ieși la suprafață. Atât era de mare ca lungime și masă, încât dădea impresia că se mișcă cu încetinitorul. Se ridică în aer, iar apa șiroi de pe el ca de pe un submarin ce iese la suprafață. Ieși aproape în întregime și, deși se afla la aproape cinci sute de metri de *Le Bonheur*, păru să umbrească jumătate de cer.

– *Qu'il est grand!* țipă Martin. *Je n'ai jamais vu un autre comme ça!*

Iar Shasa știa că este adevărat – niciodată nu mai văzuse un pește ca acesta, nici măcar pe aproape. Păru să aprindă cerurile cu o strălucire albăstrie, flacăra unui fulger îndepărtat.

Apoi, ca un cal la o alergare cu obstacole, peștele atinse culmea saltului său și se îndreptă din nou spre suprafața oceanului. Acesta se deschise cu un val de șoc, apoi dispăru din nou, lăsându-i pe toți zguduiți de amintirea măreției sale.

Firul se desfășura de pe mulinetă. Deși Shasa ținea piedica periculos de grea, tensiunea ajungând aproape de limita de rupere de 60 de kilograme, încă se mai desfășura de parcă nu ar fi avut nici o oprelişte.

– *Tournez-vous!* Întorceți-vă! O undă de panică se simți în vocea lui Shasa, atunci când țipă la căpitan. Întoarce și urmărește-l!

Cu o rotire completă de cârmă și de motor, Martin întoarse barca pe loc și porni în urmărirea peștelui. *Le Bonheur* alerga împotriva vântului și a curentului și valurile o izbiră. Își vârî

nasul în ele și le străpunse cu o împroșcare albă. Când țâșni peste creste, aproape că ajunse în aer, apoi căzu din nou în apă pe burtă.

Pe scaunul său, Shasa fu aruncat fără milă în toate părțile. Se ținu de brațele scaunului, fără să îl atingă cu spatele. Vergeaua era îndoită la maximum. Deși *Le Bonheur* alerga la viteză maximă, încă mai pierdea fir. Marlinul alerga mai repede ca ei cu zece noduri. Firul de pe mulinetă se desfășură, iar Shasa privi neajutorat cum bobina părea să se scufunde.

– Shasa! țipă Elsa de pe punte. S-a întors!

Era atât de entuziasmată, încât vorbi în italiană. Shasa avea acum deja suficientă experiență ca să îi înțeleagă avertismentul.

– Opriți! *Arrêtez!* strigă el spre căpitan.

Fără nici un motiv aparent, marlinul se întoarse complet și atacă înspre barcă.

Lucrul acesta nu era încă limpede din direcția în care firul se desfășura în apă. Peștele făcu o buclă de fir de nouă sute de metri, fapt potențial catastrofic. Presiunea laterală a buclei în apă ar fi putut rupe firul dur ca pe unul de bumbac la apropierea peștelui. Elsa observase întoarcerea exact la timp.

Shasa trebuia să ridice bucla înainte ca marlinul să treacă pe sub barcă. Pompă cu picioarele într-un ritm susținut, ajungând să câștige treizeci de centimetri de fir, scufundându-se ca să îl slăbească și să îl bobineze cu două întoarceri rapide de mâner. Se agită încoace și încolo, icnind după aer la fiecare ciclu, mâinile și picioarele lucrând împreună, firul ud rulându-se pe bobină cu o asemenea tensiune, încât o perdea fină de picături împroșcă totul. Firul urca din apă dintr-o parte, lăsând o dâră micuță la suprafață. Bucla se scufunda. Peștele trecu pe sub barcă. Firul începu să se întindă. Shasa rulă cu un ritm fanatic, bobinând acele ultime părți de fir.

– Întoarce acum! bolborosi el. Sudoarea îi curgea pe pieptul gol, amestecându-se cu desenul pe care i-l făcuse Elsa cu rujul și aluneca spre elasticul pantalonilor. Întoarce repede! Repede!

Marlinul trăgea în direcția opusă, iar căpitanul întoarse *Le Bonheur* tocmai când firul se întinse din nou. Întreaga greutate a peștelui se lăsă pe vârful tijei și varga se îndoi ca o trestie lovită de o pală de vânt. Shasa fu ridicat de pe scaun direct în picioare, iar tensiunea din fir se apropie de punctul de rupere.

Dădu drumul frânei, eliberând tensiunea, iar firul se desfășură de pe mulinetă cu nouăzeci de kilometri la oră. Văzu cu disperare cum acei prețioși metri de fir, pe care îi recâștigase cu atâta greutate, zboară ca vântul peste bord.

– Urmărește-l! izbucni el fără să se gândească de două ori, iar *Le Bonheur* țâșni după pește.

Era acum numai muncă de echipă. Nici un om nu ar fi putut supune singur și fără ajutor un astfel de pește. Barca era mânuită cu dificultate, fiecare viraj, linie dreaptă sau retragere trebuiau să fie rapide și precise.

Cu câteva prețioase secunde mai înainte ca oamenii de pe puntea de dedesubt să observe, Elsa anunța fiecare nouă evoluție și schimbare a uriașului pește. Preț de o oră, această irezistibilă cursă nu încetă. În fiecare secundă, firul subțire de Dacron se aflase sub o imensă presiune, iar Shasa rămase pe scaun folosindu-și greutatea ca să o țină sub control, rotind biela și bobinând mulineta. După fiecare învârtire agonizantă a bobinei, vedea cum se desfășoară din nou atunci când peștele făcea o nouă mișcare.

Unul dintre ajutoarele de pe punte vărsă pe el o găleată cu apă ca să îl răcorească. Sarea îi răni zgârieturile de la brâu acolo unde curelele de nailon ale harnașamentului se frecaseră de pielea lui. Sângele șiroi din răni și îi colorară pantalonii scurți într-un roz apos. De fiecare dată când peștele alerga, harnașamentul tăia puțin mai adânc.

Cea de-a doua oră fu și mai cumplită. Peștele nu arăta nici un semn de slăbiciune. Shasa asuda din abundență, părul îi era ud de parcă ar fi stat sub duș. Rosăturile harnașamentului din jurul brâului sângerau de-a binelea. Manevrele bărcii îi

împingeau coapsele în braţele scaunului şi se julise foarte rău. Elsa coborî de pe punte şi încercă să pună un tampon între harnaşament şi carnea lui sfâşiată. Îi dădu câteva tablete de sare şi îl făcu să bea două cutii de Cola, ţinându-i-le la gură.

– Spune-mi ceva, zise el rânjind şi privind-o în agonie cu unicul său ochi. Pentru ce mama dracului fac asta?

– Pentru că eşti un *macho man* nebun la cap. Iar un bărbat trebuie să facă anumite lucruri.

Îi şterse cu un prosop sudoarea de pe faţă şi îl sărută cu o mândrie protectoare.

La un moment dat, în timpul celei de-a treia ore, Shasa avu al doilea avânt. Cu douăzeci de ani în urmă ar fi venit mai devreme şi ar fi durat mai mult. Al doilea avânt îi dădu o senzaţie extraordinară. Durerea provocată de harnaşament dispăru, crampele din mâini şi picioare păliră şi se simţi cu capul limpede şi invincibil. Picioarele încetară să mai tremure sub el şi şi le sprijini cu mai multă fermitate pe proptea.

– Bine, peştişorule, spuse el încet. Ţi-ai făcut de cap. Acum e rândul meu.

Se lăsă pe spate cu toată greutatea contra bielei şi simţi cum marlinul cedează.

Un tremur de mişcare, dar în adâncurile albastre marele peşte se poticnise puţin.

– Da, peşte, şopti Shasa tot mai entuziasmat, te doare şi pe tine acum, nu-i aşa?

Rulă cu picioarele care acum erau din nou ferme sub el şi puse patru bucle de fir pe mulinetă – şi ştiu că de data aceasta vor rămâne acolo. În sfârşit, peştele venea.

La sfârşitul celei de-a patra ore, marlinul nu mai putu face întoarceri bruşte. Se lupta cu încăpăţânare în adânc, descriind cercuri încete, aproape sedate, la o sută de metri sub barca ce plutea pe loc. Lucra în folosul lui, oferind cât mai multă rezistenţă posibilă presiunii bielei şi firului. Cântărea aproape trei sferturi de tonă. Coada lui imensă ca o semilună bătea înainte şi

înapoi într-un ritm constant, iar ochii săi enormi luceau ca opalul în semiîntuneric. Valuri înflăcărate lila și azurii se unduiau de-a lungul trupului lui ca aurora pe cerul arctic. Se învârtea în cercuri constante.

Shasa Courtney era ghemuit pe scaunul de luptă, aplecat peste bielă ca un cocoșat. Toată euforia celui de-al doilea val se evaporase. Se aplecă și-și îndreptă picioarele cu agonia deliberată a unui bolnav de artrită și fiecare mușchi și nerv păru să protesteze în fața mișcării.

Peștele și omul stabiliseră un tipar crâncen în această ultimă fază a luptei. Marlinul porni în cursa îndepărtată a cercului său, iar omul se încleștă cu îndârjire, cu mușchii la fel de încordați ca firul Dacron. Atunci peștele tăie cercul și reveni sub barcă. Pentru câteva clipe, tensiunea asupra firului se micșoră și arcul tijei se îndreptă.

Shasa roti cu repeziciune firul de două ori, apoi trase din nou când peștele se smuci către piciorul întins. Cu fiecare cerc recupera câțiva centimetri de fir, dar plăti pe deplin prețul cu sudoare și durere. Shasa știa că se apropia de capătul rezistenței sale. Se gândi la riscul unei răniri permanente a trupului său. Își auzi inima bătând în piept ca un sac dezumflat și fragil și își simți șira spinării în flăcări. Curând ceva avea să plesnească sau să izbucnească în el, dar trase cu toată puterea care îi mai rămăsese și simți peștele cedând din nou.

– Te rog, îi șopti el. Ne omori pe amândoi. Renunță acum, te rog.

Se adună și trase din nou – iar peștele cedă. Se roti ca un buștean și cedă în fața presiunii bielei. Veni sus, lent și greoi și își scoase capul la suprafață atât de aproape de pupa bărcii, încât lui Shasa i se păru că se putea apleca și atinge unul dintre marii săi ochi strălucitori cu vârful vergelei.

Stătea pe coadă și cu spada nasului său îndreptată spre cer și clătina din cap în felul în care un cocker spaniel își scutură apa din urechi. Urma din oțel greu șfichiui aerul și șuieră în jurul

capului lui, biela fu smucită dintr-o parte în alta în balansieră, iar firul flutură în aer descriind fel de fel de desene.

Peştele rămase în apă, deschise larg măreţul său cioc triunghiular şi continuă să dea din cap, iar Shasa se simţi neajutorat în faţa unei asemenea puteri. Nu o putea controla. Biela era scuturată în toate părţile în strânsoarea lui şi privi firul de oţel şfichiuind ca un bici.

Cu disperare văzu furca lungă a acului răsucindu-se în încheietura maxilarului deschis. Mişcările peştelui o făceau să iasă din os.

– Încetează! zise el, gâfâind, către peşte şi încercă să îl întoarcă pe o parte.

Simţi că se eliberează cârligul şi alunecă pe os, înainte să se prindă din nou. Peştele se întoarse spre el şi văzu cârligul încă agăţat chiar de buza botului negru. Încă o scuturare a capului şi cârligul avea să fie aruncat pe firul de oţel.

Shasa se ridică în scaun şi îşi adună ultimele puteri. Trase marlinul în spate, iar acesta se răsturnă şi se prăbuşi înapoi în apă într-o mare de spumă.

– Urma, zise el icnind către unul dintre oameni. Ia urma. O smucire directă a firului de oţel ar fi readus peştele sub control.

În timpul celor patru ore de luptă, nici unei alte persoane în afară de pescar nu i se permisese să atingă biela sau firul ca să ajute la captură. Acestea erau regulile eticii sportive stabilite de Asociaţia Internaţională a Pescuitului Sportiv.

Acum, cu peştele învins şi întins pe o parte la suprafaţă, echipajului i se permitea să mânuiască urma de oţel de zece metri, care era ataşată de capătul firului şi să ţină peştele cu ea în timp ce harponul era vârât în carne.

– Urma! se rugă Shasa, în timp ce omul de pe punte, cu mănuşi groase de piele, se aplecă peste pupa şi încercă să apuce partea de sus a axului urmei. Era chiar aproape de vârfurile degetelor sale.

Peștele se bălăci la suprafață, rotindu-se și înclinându-se ca un buștean umflat.

– Încă o dată.

Shasa se ridică și se apucă încet cu brațele de bielă. Trase cu o presiune constantă. Cârligul era agățat numai de vârf, cangea nefiind îngropată – cea mai mică tresărire sau smucitură îl putea elibera.

Al doilea secund stătea pregătit cu harponul, un cârlig masiv din oțel la capătul unui braț detașabil. Odată ce cârligul avea să se prindă în umărul marlinului, lupta avea să se sfârșească.

Axul de sus al urmei se afla la cincisprezece centimetri de vârfurile degetelor înmănușate, iar peștele dădu din coadă – un ultim efort epuizat. Vârful bielei se înclină puțin, aprobând parcă spiritul curajos al peștelui – și cârligul se eliberă.

Vergeaua se îndreptă brusc, iar cârligul flutură prin aer și se izbi de bordul vasului *Le Bonheur*. Shasa căzu sfârșit pe scaun. La numai zece metri depărtare marlinul zăcea la suprafață, cu spatele și înotătoarea dorsală expuse. Era liber, dar prea epuizat ca să o ia din loc. Din coadă făcea mișcări convulsive, spasmodice.

Se holbară cu toții la el, până ce căpitanul Martin își veni în fire. Manevră vasul *Le Bonheur* înapoi până la monstrul plutitor.

– *On l'aura!* Îl vom avea! țipă el la cel cu harponul, în vreme ce peștele se lovi de pupa.

Secundul se repezi și ridică în sus cârligul strălucitor, îndreptând vârful spre spinarea neprotejată a peștelui.

Shasa se poticni din scaun, cu picioarele tremurând sub el. În ultima clipă reuși să pună mâna pe umărul secundului și să oprească lovitura.

– Nu, gemu el. Nu.

Smulse harponul din mâna lui și îl aruncă pe punte. Echipajul se holbă la el cu uimire și amărăciune. Munciseră aproape la fel de mult ca Shasa pentru a prinde acest pește.

Nu conta. Le va explica mai târziu că nu era etic să tragi liber cu harponul în peşte. În clipa în care marlinul aruncase cârligul, concursul se terminase. Peştele câştigase. A-l omorî acum era o ofensă mortală adusă eticii sportive.

Picioarele nu îi mai puteau susţine greutatea lui Shasa. Se prăbuşi lângă chepeng. Peştele stătea nemişcat la suprafaţă, sub pupa. Întinse mâna şi atinse colosala aripă dorsală. Marginea era ascuţită ca o sabie.

– Bine lucrat, peşte, şopti Shasa, iar ochii îl usturară de la sarea propriei transpiraţii. Fusese o luptă pe viaţă şi pe moarte. Bravo ţie, peşte.

Mângâie aripa, de parcă ar fi fost trupul unei femei minunate. Atingerea lui păru să energizeze marlinul. Loviturile de coadă deveniră tot mai puternice şi mai regulate. Plăcuţele bronhiilor se deschiseră şi se închiseră în timp ce respiră şi se îndepărtă încet.

Îl urmară aproape nouă sute de metri cât peştele înotă la suprafaţă, cu aripa în aer ca un turn înalt. Shasa şi Elsa se ţinură de mână în tăcere şi priviră cum puterea şi vigoarea revin în uriaşul peşte.

Dădu mai repede din coadă, se echilibră în apă şi se sprijini de pupa cu întreaga sa măreţie. Treptat, aripa înaltă se scufundă sub suprafaţa apei şi văzură cum silueta lui întunecată dispare în adâncuri. O ultimă rază de lumină, ca reflexia unei oglinzi aflate dedesubtul apei albastre şi peştele dispăru.

Pe drumul lung înapoi spre port, Shasa şi Elsa stătură aproape unul de celălalt. Priviră minunata insulă de smarald crescând în faţa lor şi de vreo două ori zâmbiră unul către celălalt în tăcere şi acord perfect.

Când *Le Bonheur* intră în portul de pe Râul Negru şi acostă, celelalte bărci ale flotei erau deja legate. Pe platforma din faţa clubului atârnau carcasele a doi marlini morţi. Nici unul din ei nu era nici pe jumătatea peştelui pe care Shasa îl pierduse. O mulţime mică de admiratori era adunată în jurul lor. Pescarii

care avuseseră succes pozau cu prăzile lor. Numele lor și greutățile peștilor erau scrise cu cretă pe tabla gloriei. Fotograful indian de la Port Louis era aplecat asupra trepiedului său, înregistrând momentul lor de triumf.

– Nu-ți dorești ca peștele tău să fi atârnat acolo? întrebă Elsa încet, când se opriră să privească scena.

– Ce frumos este un marlin în viață, murmură Shasa. Și ce urât este când e mort. Clătină din cap. Peștele meu merită mai mult decât atât.

– Și tu la fel, zise ea și îl conduse către bar.

Se mișca țeapăn, ca un bătrân, dar rănile îi dădură un sentiment de mândrie masochistă.

Elsa îi comandă un rom Green Island cu lămâie.

– Asta ar trebui să îți dea puterea să ajungi acasă, bătrâne, îl tachină ea.

Casa era Maison des Alizés, Casa Alizeelor. Era o veche cabană de plantație, construită cu o sută de ani în urmă de unul dintre baronii francezi ai zahărului. Arhitecții lui Shasa o renovaseră și o restauraseră în toate detaliile ei autentice.

Zăcea ca un tort uriaș pe douăzeci de acri din propria grădină. Baronul francez începuse să adune plante tropicale, iar Shasa adăugase altele de-a lungul anilor. Mândria colecției erau nuferii Royal Victoria, ale căror frunze pluteau pe iazurile cu pești. Frunzele aveau diametrul de un metru și se curbau la margini ca niște farfurii enorme, iar florile aveau mărimea capului unui om.

Maison des Alizés era plasată la poalele masivului Le Morne Brabant, la numai douzeci de minute cu mașina de clubul din portul de pe Râul Negru. Acesta era principalul motiv pentru care Shasa o cumpărase. Când vorbea despre ea, îi spunea coliba de pescuit.

Conducând pe sub bolta frunzelor de ficus, Shasa observă:

– Ei bine, se pare că restul grupului a sosit cu bine.

Şase maşini erau parcate de-a lungul aleei, în faţa principalelor portaluri ale casei. Pilotul Elsei îi adusese pe cei doi ingineri de la Zürich cu avionul ei personal. Erau directorii tehnici de la Pignatelli Chemicals care începuseră şi proiectaseră uzina care fabrica Cyndex 25. Shasa îl întâlnise pe Werner Stolz, directorul german, în timpul delicatelor discuţii preliminare din Europa. Acestea decurseseră foarte bine, cu ajutorul bine-venit al Elsei.

Directorii şi inginerii tehnici de la Capricorn Chemical Industries veniseră de la Johannesburg ca să ia parte la această conferinţă. Capricorn Chemical Industries era o filială aflată în proprietatea Courtney Industrial Holdings. Sub preşedinţia lui Garry, Capricorn devenise cel mai mare fabricant de fertilizatori şi pesticide agricole de pe continentul african.

Compania îşi avea principala fabrică lângă oraşul Germiston din triunghiul industrial Transvaal. Fabrica existentă încorpora deja o secţie de maximă securitate care producea pesticide foarte toxice. Aveau la dispoziţie spaţiul adecvat ca să dubleze această facilitate. Fabrica Cyndex putea fi pusă pe picioare fără tamtam sau speculaţii ale presei.

Reprezentanţii tehnici ai Pignatelli şi Capricorn veniseră împreună aici ca să discute schiţele şi detaliile noii fabrici. Din motive evidente, ar fi fost neînţelept ca această întâlnire să aibă loc în Africa de Sud. De fapt, Elsa insistase ca nimeni din personalul ei să nu viziteze fabrica şi să nu aibă vreo legătură care să trimită la Pignatelli.

Mauritius oferise locul perfect pentru această întâlnire. Shasa deţinea Maison des Alizés de peste zece ani. Împreună cu familia lui şi cu oaspeţii lor veneau frecvent aici. Prezenţa lor nu atrăgea atenţia, iar Shasa era în relaţii excelente cu guvernul din Mauritius şi cu cea mai mare parte a figurilor influente ale insulei. Localnicii tratau familia ca pe nişte oaspeţi de onoare, ca pe nişte privilegiaţi.

Înainte să se îmbolnăvească, Bruno Pignatelli fusese un pescar priceput care venea în Mauritius cu regularitate. Şi Elsa era bine-cunoscută şi respectată pe insulă. Nimeni nu avea să îşi vâre nasul în afacerile ei sau să facă cercetări neplăcute în privinţa motivelor prezenţei sale la Maison des Alizés alături de o echipă de ingineri şi consultanţi.

Shasa şi Elsa mai păstrau încă aparenţele într-un decor elaborat, până într-atât încât ocupau apartamente separate, dar interconectate, la ultimul etaj al Maison des Alizés. Familia credea că această mică şaradă era hilară. Cu toţii îi aşteptau pe cei doi în pavilionul din grădina ce dădea spre iazuri atunci când coborâră pentru cocktailurile de seară.

Elsa îl ajutase pe Shasa să-şi facă baie şi îi îngrijise rănile şi juliturile, aşa că arăta foarte înviorat şi doar şchiopăta puţin atunci când coborâră împreună scările din faţă. El era îmbrăcat într-un costum tropical de mătase bej, cu un petic pentru ochi nou-nouţ, iar ea purta o rochie lungă de voal cu o floare în păr.

– Uită-te la micii drăcuşori. Chiar crezi că sunt numai buni amici? întrebă Garry cu un licăr în ochi, iar Isabella şi Holly se agăţară una de cealaltă ca să se susţină în hohotele de râs. Până şi Centaine îşi ascunse zâmbetul cu evantaiul japonez şi se întoarse ca să vorbească cu unul dintre ingineri.

Isabella avea toate motivele să se afle la Maison des Alizés, chiar dacă Senatul era în sesiune. Făcea parte din consiliul de administraţie al Capricorn Chemicals. De la călătoria la Chizora Concession, unde aflase pentru prima dată de proiectul Cyndex, Isabella manifestase un interes subit faţă de CCI. Reuşise să fie numită în Comisia pentru agricultură a Senatului, iar după aceasta fusese nevoie numai de câteva aluzii discrete către Garry ca acesta să îi ofere un scaun în consiliul CCI. Foarte repede devenise un membru activ şi valoros al echipei generale a Capricornului şi nu lipsise de la nici o şedinţă a consiliului. Manifestă

un interes special față de proiectul Cyndex, iar Garry o inclusese, firește, în acest grup.

Garry profitase, de asemenea, de ocazie, ca să îi aducă pe Holly și pe copii într-o vacanță neprogramată. Deși avea să fie foarte ocupat cu discuțiile tehnice, spera să poată petrece în fiecare zi ceva timp alături de familia sa. În ultima vreme Holly se plângea că îl vedeau cam rar, iar copiii creșteau atât de repede, încât pierdea o parte mare din copilăria lor. În zilele acestea Centaine Courtney-Malcomess nu pierdea nici o ocazie să stea cu nepoții ei și insistase să urce în Lear atunci când acesta decolă de pe aeroportul particular Lanseria, de lângă Johannesburg.

Având în vedere numărul mare al membrilor familiei și greutatea bagajelor, ceilalți directori de la Capricorn fuseseră nevoiți să ia următorul zbor comercial.

Maison des Alizés gemea de lume, fiecare pat era ocupat și puseseră încă două pătuțuri în aripa copiilor. Centaine angajase cu acest prilej personal calificat suplimentar de la La Pirogue, localul de cinci stele de pe coastă de la Flic și Flac, pentru a face față invaziei. Apoi trimisese avionul Lear înapoi la Johannesburg ca să aducă provizii care nu se găseau pe insulă, cum ar fi caviarul imperial, vinul Krug, fructe proaspete și mâncare pentru copii.

Vinul Krug curgea în valuri acum când Shasa și Elsa se alăturară petrecerii, sub acoperișul din traforaj al pavilionului. Se dezlănțuise o avalanșă exuberantă de sărutări, strângeri de mână, bateri prietenești pe spate și țipete vesele de copii.

Elsa îi fusese prezentată lui Centaine numai puțin în seara anterioară atunci când bătrâna doamnă sosise la Maison des Alizés. Deși Centaine era obosită după lungul zbor cu avionul, se îndrăgiseră imediat. Centaine o scrutase în maniera ei tipică. Apoi ochii li se întâlniseră și începuse să zâmbească și întinsese mâna.

– Shasa mi-a spus multe lucruri bune despre tine, dar cred că nu am aflat nici pe jumătate, spuse ea în italiană, iar Elsa

zâmbise de plăcere la complimentul pe care Centaine i-l făcuse în limba ei.

– Nu știam că vorbiți italiana, *Signora* Courtney-Malcomess.

– Avem multe de învățat una despre cealaltă, spusese Centaine.

– Abia aștept, replicase Elsa.

Se recunoscuseră ca spirite înrudite și acum, sub pavilion, Elsa se apropie natural de Centaine și o sărută pe obraz.

„Ei bine, gândi Centaine mulțumită, în timp ce luă brațul Elsei, lui Shasa i-a luat mult să o găsească, dar a meritat așteptarea."

Copiii lui Garry se alergau în jurul pavilionului, iar țipetele lor risipeau întru câtva ambianța sofisticată a reuniunii.

– Trebuie să recunosc, observă Shasa privindu-și sinistru nepoții, că în fiecare zi seamăn tot mai mult cu Henry al VIII-lea – prefer copiii mici.

– Din câte îmi amintesc, la vârsta lor erai la fel de rău, le luă imediat Centaine apărarea strănepoților ei, dar în acel moment un țipăt pătrunzător îl făcu pe Shasa să tresară.

– Numai pentru așa ceva m-ai fi fiert în ulei. *Mater,* ești în pericol să devii o bunicuță cocoloșitoare.

– O să se sature în curând, zise Centaine, zâmbindu-le cu afecțiune.

– Nu înaintea mea, te asigur, murmură el și plecă spre locul unde Bella stătea de vorbă cu inginerii de la Pignatelli.

Isabella decisese să fie drăguță cu directorul german și în acel moment omul deja scotea scântei. Întreaga scenă îi dădea Isabellei un sentiment bizar de irealitate. Se simțea ca o actriță într-un film de Franco Zeffirelli. Casa strălucitoare ca fildeșul, formele ciudate ale copacilor și ale plantelor tropicale, frunzele gigantice ale nuferilor Royal Victoria plutind pe iazuri și bancurile multicolore de crapi ornamentali înotând pe sub ei, toate contribuind la o scenă fantastică de vis. Râsetele și conversațiile

enigmatice purtate în diferite limbi şi ţipetele copiilor erau atât de departe de adevăratul motiv al acestei reuniuni.

Nana domina adunarea ca o împărătească maiestuoasă, Holly şi Elsa Pignatelli purtau voaluri şi mătăsuri scumpe care valorau cât salariul pe un an al unui muncitor. În tot acest timp, undeva, departe, micul ei Nicholas era îmbrăcat într-un costum de camuflaj şi se juca cu arme oribile de război, având drept tovarăşi soldaţi şi terorişti.

Aici ea flirta cu bărbatul acesta chel de vârstă mijlocie care arăta ca un zarzavagiu sau barman, dar care în realitate era furnizorul morţii într-una dintre cele mai puţin atractive înfăţişări ale ei. Aici îi zâmbea ursuleţului care era fratele ei şi îl ţinea de braţ pe iubitul ei tată, în vreme ce conspira să îi trădeze atât pe ei, cât şi ţara lor. Aici se afla carcasa, frumoasa şi tânăra femeie de succes, îngrijită, inteligentă, aflată în deplin control al destinului ei şi al lumii din jurul ei. În interiorul acesteia se afla însă o creatură îngrozită şi confuză, suferindă şi privată de ce avea mai scump pe lume, instrumentul unor puternice forţe din umbră într-un joc pe care nu îl înţelegea.

„Câte o zi pe rând, se preveni ea. Câte un pas. Iar următorul pas era proiectul Cyndex 25."

Poate că aceasta va fi ultima sarcină după cum sugerase Ramón. Odată ce le va da proiectul Cyndex, poate vor putea scăpa din plasă – ea, Ramón şi Nicholas. Poate că atunci coşmarul va înceta.

Conferinţa începu în dimineaţa următoare în sufrageria de la Maison des Alizés. Stăteau dedesubtul paletelor ventilatoarelor în jurul mesei lungi din lemn de nuc, extensibilă pentru treizeci de persoane, şi discutară despre moarte. Discutau despre mecanica şi structura chimică a morţii. Se certară pentru ambalajul şi controlul calităţii şi costul morţii, de parcă ar fi discutat despre fabricarea chipsurilor din cartofi sau despre cremă de faţă.

Isabella se sili să nu aibă nici o reacție la lucrurile pe care le auzi discutându-se la masa lungă. Învățase să nu subestimeze niciodată puterea de observație a fratelui ei Garry. Înapoia ochelarilor cu ramă de baga, chipul lui nu rata nimic. Știa că va repera cel mai mic semn de oroare sau de repulsie pe care l-ar fi arătat. Lucrul acesta ar fi însemnat probabil sfârșitul implicării ei în proiect.

Tehnicienii de la Pignatelli pregătiseră un dosar. Copiile erau așezate în mape frumoase din piele, fără nici un titlu, pe masă, în dreptul fiecăruia dintre ei. Dosarul era exhaustiv și acoperea fiecare aspect de la procesul de fabricație, depozitare și până la furnizarea gazului paralizant.

Werner Stolz, directorul tehnic, îi purtă prin întregul dosar, paragraf cu paragraf. În timp ce în fața ei se desfășurau orori după orori, citite cu accentul german sibilant al lui Werner, Isabella își dădu seama că avea nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-și mențină o expresie neutră și profesionistă.

– Cyndex 25 este un gaz volatil format dintr-un compus organo-fosforic al grupului de acizi alchil-fosforici. Gazele cu această compoziție sunt cunoscute drept agenți G și includ gazul sarin și soman. Cyndex 25 are caracteristici „dezirabile" care diferă mult de cele ale tipurilor mai vechi de gaz paralizant...

În timp ce enumeră aceste caracteristici, Isabella se îngrozi auzind adjectivul „dezirabil", dar dădu din cap gânditoare și își ținu ochii în dosar.

– Cyndex 25 are o combinație de proprietăți foarte agresive. Acestea sunt: toxicitatea mare, acțiunea rapidă, eficacitatea și capacitatea de absorbție în plămâni și mucoasele corpului uman. Datorită structurii sale chimice duale, este sigur de fabricat, depozitat și manevrat. Odată ce sunt amestecați cei doi agenți care alcătuiesc Cyndex 25, gazul devine foarte instabil și are o durată de viață extrem de scurtă. Prin urmare, este mai ușor de

controlat pe teren. După eliminarea populației amenințate, terenul tratat poate fi pus mult mai ușor sub control.

Se uită curtenitor în jurul mesei.

– Aș dori ca acum să discut mai în detaliu despre aceste proprietăți. Să luăm în calcul problema toxicității. Cyndex, sub formă de gaz, sau aerosol absorbit în plămâni are un dozaj LD^{50} – zâmbi apologetic – ceea ce înseamnă că va ucide, în două minute, cincizeci la sută din populația amenințată de adulți moderat activi și, în zece minute, sută la sută din populație. Nu este cu mult mai rapid decât gazul sarin, dar Cyndex se diferențiază prin efectul său percutant. Este absorbit mult mai repede decât sarinul prin piele, ochi și nas, prin gât și sistemul digestiv. Un microlitru de Cydex – și vă reamintesc că este a milionimea parte dintr-un litru – aplicat pe piele va imobiliza un om în două minute și îl va ucide în cincisprezece. Adică este de patru ori mai puternic decât gazul sarin. Deși atropina injectată intravenos într-un interval de treizeci de secunde poate inhiba procesul și reduce unele dintre simptome, nu va opri colapsul spontan al sistemului respirator și moartea ulterioară prin sufocare. Voi reveni mai târziu cu simptomele specifice ale expunerii la agent, dar acum să discutăm despre costurile fabricării. Vă rog să dați la pagina 12 a dosarului.

Se supuseră ca niște școlari, iar Werner Stolz continuă:

– La rezultatul final al estimării noastre veți vedea că la această oră fabrica va costa undeva în jurul sumei de douăzeci de milioane de dolari americani, iar costul direct al fabricării va ajunge la douăzeci de dolari pe kilogram.

Isabella se întrebă, chiar dacă ascultarea tuturor acelor detalii oribile era un chin, de ce folosirea clișeelor jurnalistice precum „rezultatul final" și „la această oră" o deranjau atât de mult. „Mi-aș dori să vorbească limpede engleza", se gândi ea, de parcă faptul acesta ar fi făcut lucrurile mai suportabile. Werner continuă:

– Tradus în termeni comparativi, asta înseamnă că întreaga fabrică va costa tot atât cât un singur avion de vânătoare Harrier de la British Aerospace, iar costul fabricării unui stoc de Cyndex, suficient cât să asigure apărarea țării pentru douăsprezece luni, ar fi echivalent cu achiziționarea a cincizeci de rachete Sidewinder aer-aer...

– Este o ofertă pe care n-o putem refuza, chicoti Garry, iar Isabella simți o ură față de el care o șocă prin intensitatea ei.

Cum putea glumi cu așa ceva? Nu îndrăzni să ridice privirea la el. I-ar fi putut citi gândurile. Werner dădu din cap și zâmbi, aprobându-l pe Garry.

– Desigur, Cyndex nu are nevoie de un vehicul special pentru diseminare. Avioanele obișnuite care stropesc culturile în fiecare zi în agricultură pot fi ușor adaptate scopului nostru. Gazul poate fi, de asemenea, livrat prin proiectile de artilerie. Noul mortier G5 de rază lungă, produs în acest moment de Armscor, ar fi ideal.

La prânz făcură o pauză ca să înoate în piscină și să ia o gustare pe terasă. Discuția fu în mare parte despre vizita recentă a Elsei și a lui Shasa la Festivalul de la Salzburg, unde Herbert von Karajan dirijase Orchestra Filarmonică din Berlin. Intrară din nou în sufragerie ca să asculte o descriere a simptomelor otrăvirii cu Cyndex 25.

– Deși niciodată nu a fost testat pe subiecți umani, am putut determina că simptomele expunerii moderate la Cyndex sub formă de aerosol nu va diferi foarte mult de alte gaze paralizante de tip G, le spuse Werner. Acestea ar începe cu o senzația de gheară în piept și cu dificultatea de a respira, urmate de curgerea puternică a nasului și o durere arzătoare, înțepătoare la nivelul ochilor și o diminuare a vederii.

Prin empatie, Isabella simți că o înțeapă ochii și se șterse la ei pe furiș.

– Pe măsură ce aceste simptome devin tot mai intense, vor apărea salivare, spume la gură, transpirație și tremurături, greață

și eructație, senzațiile de arsură a inimii și crampe stomacale care vor duce repede la vomă abundentă și diaree explozivă. Acestea vor fi urmate de micțiunea involuntară și sângerarea mucoaselor membranelor oculare, nazale, bucale și genitale. Tremuratul, spasmele, amețeala și crampele musculare vor duce la paralizie și convulsii. Cauza imediată a morții însă va fi colapsul total al sistemului respirator. Cyndex își datorează superioritatea toxicității ușurinței cu care pătrunde în sânge – barieră pentru creier în sistemul nervos central.

După ce Werner termină, rămaseră timp de un minut tăcuți și copleșiți, apoi Garry întrebă încet:

– Dacă Cyndex nu a fost niciodată testat pe subiecți umani, cum puteți anticipa aceste simptome?

– La început prin extrapolarea efectelor altor gaze paralizante cu agent G, în special sarin. Werner Stolz se opri, apoi pentru prima dată arătă semne de stânjeneală. Apoi gazul a fost testat pe primate. Își drese vocea. În laboratoarele de testare au fost folosiți cimpanzei.

Cu mari eforturi Isabella reuși să se abțină să nu facă un gest de dezgust sau revoltă. Oroarea ei deveni însă aproape incontrolabilă atunci când directorul continuă implacabil:

– Ne-am dat seama însă că cimpanzeii sunt animale de laborator extrem de scumpe. Sunteți norocoși că aveți acces la o provizie aproape nelimitată de animale de laborator ieftine și foarte satisfăcătoare bunăoară, *Papio ursinus,* babuinul chacma, care trăiește în Africa de Sud în număr mare.

– Doar n-o să facem teste pe animale vii? Vocea Isabellei fu ascuțită chiar și pentru propriile urechi și imediat regretă ieșirea și încercă să dreagă busuiocul. Adică, chiar este necesar?

Cu toții se holbau acum la ea, așa că propria lipsă de autocontrol o făcu să roșească. Garry rupse tăcerea.

Vorbi ușor, dar înapoia lentilelor ochelarilor se vedea o strălucire de oțel tăioasă:

– Babuinul nu este animalul meu preferat. I-am văzut la Camdeboo ucigând mieii de-abia fătați ca să mănânce cheagul de lapte din stomacul lor. Iar Nana vă poate povesti despre ravagiile pe care le fac în grădina ei de trandafiri și de legume. Sunt sigur că împărtășim cu toții aversiunea ta și refuzul de a vedea suferința inutilă provocată unei ființe vii. Se opri. În acest caz însă, avem în vedere apărarea țării, siguranța națiunii noastre – și cheltuirea a multe milioane din banii familiei Courtney.

Privi spre Shasa, care dădu din cap aprobator.

– Mă tem că răspunsul scurt este da. Trebuie să testăm. Mai bine să moară câteva animale decât propriii noștri semeni. Nu este un gând prea plăcut, dar este esențial. Îmi pare rău, Bella. Dacă te ofensează, atunci nu trebuie să mai ai de-a face cu proiectul. Poți să îți dai demisia din consiliul de la Capricorn și nu mai vorbim niciodată despre asta. Cu toții vom înțelege și îți vom respecta sentimentele.

– Nu. Scutură din cap. Înțeleg necesitatea. Îmi pare rău că am deschis subiectul. Își dădu seama cât de aproape se aflase de a-i dezamăgi pe Nicholas și pe Ramón. Siguranța și libertatea lor meritau orice preț pe care era nevoită să îl plătească. Se sili să zâmbească și vorbi senin: Nu scăpați de mine așa ușor. O să îmi păstrez locul, mulțumesc foarte mult.

Garry îi mai studie chipul încă o clipă, apoi încuviință din cap.

– Bine. Mă bucur că am lămurit asta.

Își întoarse apoi întreaga atenție către Werner Stolz.

Isabella arboră o expresie politicoasă și își încleștă mâinile în poală.

„Acesta este un proiect pentru raportarea căruia Trandafirul Roșu nu va avea remușcări", își promise ea.

Isabella trimise telegrama Trandafirul Roșu la trei zile după sosirea la Cape Town.

De-a lungul anilor între ea şi forţele care o controlau se formase o rutină. Atunci când avea o informaţie, trimitea o telegramă Trandafirul Roşu la adresa din Londra şi de obicei în douăzeci şi patru de ore primea instrucţiuni pentru livrare. I se indicau timpul şi locul unde să îşi parcheze maşina Porsche. Locul ales era întotdeauna o parcare publică. Uneori Parade din vechiul fort, sau un cinema pentru maşini, sau unul dintre marile supermarketuri din suburbii.

Îşi scria mesajul pe foi dintr-un blocnotes şi le lăsa într-un plic sub scaunul şoferului, cu portiera descuiată. Când se întorcea la Porsche, după vreo jumătate de oră, plicul dispăruse. Când aveau pentru ea un mesaj sau instrucţiuni, se folosea aceeaşi metodă, doar că la întoarcerea la maşină sub scaunul şoferului găsea un plic cu instrucţiuni dactilografiate.

La sfârşitul conferinţei de la Maison des Alizés, Garry adună personal toate dosarele cu coperţi de piele şi asistă la distrugerea conţinutului lor. Era foarte preocupat ca nici un detaliu al proiectului Cyndex să nu ajungă pe mâini neautorizate. Isabella luase cu grijă câteva notiţe în timpul discuţiilor, dar i le luă şi pe acestea.

– N-ai încredere în mine, Ursuleţule?

O spusese în glumă şi, deşi el chicotise, fusese de neînduplecat.

– N-am încredere nici în mine. Şi întinsese mâna după carneţel. Dacă vrei să îţi aminteşti vreun detaliu, vii şi mă întrebi pe mine, Bella, dar nu scrii nimic – vreau să spun *nimic*.

Ştia că nu trebuia să facă un caz din asta.

Deşi nu avea notiţe pe care să se bazeze, raportul Trandafirul Roşu se dovedi a lăsa de dorit numai în ce priveşte compoziţia chimică a gazului Cyndex 25. Ştia că este un organo-fosfat din grupul gazelor paralizante, dar nu îşi putu aminti structura chimică exactă, sau secvenţele fabricării. Le oferi însă amplasamentul propus pentru fabrică şi programul orientativ al construcţiei. Previziunile spuneau că fabrica va fi dată în funcţiune în şapte luni.

În acel moment, singurul ingredient care trebuia importat era precursorul fosfatului – din nou era nesigură în privința structurii chimice exacte a acestui compus. Putea însă raporta că motivul pentru care acest catalizator nu putea fi fabricat în Africa de Sud – cel puțin pentru moment – era acela că tipul de oțel inoxidabil pentru recipientul în care era amestecat nu putea fi obținut local. Însă oțelăriile ISCOR deținute de stat aveau să producă acest tip de oțel și se anticipa că îl vor putea livra în optsprezece luni. După aceea Cyndex va fi fabricat local în proporție de sută la sută. Între timp, precursorul avea să fie furnizat printr-o filială Pignatelli, din Taipei, care avea deja un stoc suficient pentru primul an de funcționare a fabricii Capricorn.

În afară de problema aprovizionării cu oțel, celălalt neajuns era lipsa tehnicienilor calificați care să lucreze în fabrică. Pignatelli Chemicals refuzase să ofere personal. Se anticipa că acesta va fi recrutat din Marea Britanie sau Israel. Conferința pusese accentul pe faptul că tehnicienii străini care aveau să fie implicați trebuiau verificați la sânge.

Restul raportului Isabellei acoperea transportul, depozitarea și diseminarea gazului în situații de luptă. Și elicopterele Puma și avioanele de vânătoare Impala ale forțelor aeriene sud-africane puteau fi adaptate ca să servească drept vehicule. În plus, imediat avea să înceapă lucrul la proiectarea și testarea unui obuz pentru mortierul G5 care urma să fie desemnat „155mm CW (Chemical Warfare) ERFB Cargo". Acest obuz avea să poarte unsprezece kilograme de Cyndex 25 pe o distanță maximă de treizeci și cinci de kilometri. Rotația obuzului în aer avea să deschidă centrifug valve în capătul încărcăturii și să amestece cele două ingrediente ale gazului înaintea impactului în zona țintă.

Era perfect conștientă de valoarea acestei informații și avu astfel curajul să adauge o ultimă propoziție la cele douăzeci și șase de pagini ale raportului.

„Trandafirul Roșu cere acces cât mai curând posibil."

Aşteptă cu nerăbdare o reacţie la cererea ei după ce trimise raportul. Nu veni nici una.

Pe măsură ce timpul trecea fără nici un răspuns, înţelese că era pedepsită pentru impertinenţa ei şi la început se arătă sfidătoare. Apoi, când săptămânile deveniră luni începu să se îngrijoreze cu adevărat. La sfârşitul celei de-a doua luni trimise o scuză la adresa locaţiei din Londra.

„Trandafirul Roşu regretă cererea supărătoare de acces. Nu s-a produs nici o insubordonare. Aştept noi ordine."

Încă o lună trecu înainte să primească aceste ordine. I se ordona să se folosească de toate mijloacele posibile ca să fie cooptată în echipa de la Capricorn Chemicals care avea să meargă la Londra şi în Israel ca să intervieveze şi să recruteze personal pentru Cyndex.

Cu greu îşi imagina Isabella cum ar fi putut justifica ea cererea de a deveni membră a echipei de recrutare. Ce motiv ar fi putut să îi dea lui Garry, care să nu ridice suspiciuni legate de motivele ei? Agoniză săptămâni întregi în jurul acestei probleme, înainte de următoarea şedinţă de consiliu a CCI, pentru ca la momentul respectiv lucrurile să se aşeze singure cu o uşurinţă care o uimi.

La şedinţă se aduse în discuţie subiectul recrutării, chiar dacă nu se afla pe ordinea de zi, iar Isabella găsi ocazia de a-şi exprima propriile puncte de vedere asupra subiectului într-o intervenţie nepregătită, dar clară şi bine argumentată.

Când termină, văzu că îl impresionase pe Garry, iar el comentă într-un mod nu foarte glumeţ:

– Poate ar trebui să te trimitem pe tine să faci treaba, dr. Courtney.

Ea ridică din umeri, nedorind să pară foarte dornică.

– De ce nu? Aş face şi ceva cumpărături – am nevoie de câteva rochiţe noi.

– Tipic feminin, suspină Garry, dar şase săptămâni mai târziu se trezi din nou în apartamentul din Cadogan Square.

Şeful de personal de la CCI era cazat la hotelul Berkeley, la mică distanţă de Cadogan Square. Cei doi efectuară interviurile preliminare în sufrageria apartamentului.

În noaptea în care sosi la Londra, primi un telefon anonim. Nu recunoscu vocea. Mesajul era simplu.

– Trandafir Roşu. Mâine îl vei intervieva pe Benjamin Afrika. Asigură-te că va fi selectat.

Nu recunoscu numele, aşa că se uită pe lista din dosarul ei. Spre uimirea ei, află că Benjamin Afrika se născuse la Cape Town. Acesta părea să fie însă cel mai puternic argument pentru care solicita slujba. În ciuda faptului că referinţele academice erau bune, era prea tânăr – avea numai douăzeci şi patru de ani. Avea patru diplome şi o licenţă în ingineria chimică de la Universitatea din Leeds, cu doi ani de experienţă ca asistent de cercetare la una dintre fabricile Imperial Chemical Industries de lângă Liverpool. La salariul pe care îl ofereau ar fi putut găsi o sută de aplicanţi cu calificări asemănătoare sau mai bune în Africa de Sud.

Nu îl putu strecura pe nici unul dintre posturile superioare vacante. Mai erau însă două poziţii inferioare de ocupat.

Benjamin Afrika era al treilea candidat pe lista de dimineaţă. Păşi în sufrageria din Cadogan Square la ora unsprezece a dimineţii, iar Isabella simţi că îngheaţă de frică.

Benjamin Afrika era un bărbat de culoare, dar nu asta îi provocase consternarea. Benjamin Afrika era fratele ei vitreg, bărbatul pe care îl cunoştea drept Ben Gama, fiul bastard al mamei ei cu teroristul de culoare şi revoluţionarul notoriu, Moses Gama.

Atât de mare fu şocul vederii lui, încât nu putu scoate nici un cuvânt. O avalanşă de gânduri turbulente îi năvăli în minte pe când se holba la Benjamin. Se gândi la faptul că numele lui şi al Tarei Courtney, mama lor, nu era niciodată menţionat la Weltevreden – chiar şi după atâţia ani, scandalul şi tragedia provocate de ei încă aruncau o umbră întunecată asupra familiei.

Cum ar fi fost posibil să asigure angajarea lui Benjamin într-una din companiile Courtney? Nana avea să facă hernie, iar *pater* un atac. Şi mai era şi Garry...

Din fericire pentru Isabella, managerul de personal CCI manifesta de asemenea simptome de tulburare acută, dar sursa preocupării lui era mult mai simplă decât cea a Isabellei. Era vorba numai de culoarea pielii lui Benjamin. În lunga pauză apăsătoare care urmă intrării lui Benjamin, Isabella se putu controla şi aduse o oarecare ordine în talmeş-balmeşul emoţiilor ei. Benjamin nu dăduse nici un semn de recunoaştere şi Isabella preluă controlul.

Dintr-odată managerul CCI se ridică în picioare. Ca să compenseze reacţia lui iniţială, deveni acum excesiv de exuberant şi ocoli biroul ca să îi strângă mâna lui Benjamin.

– Sunt David Meekin, şeful de personal de la CCI. Sunt încântat să te cunosc, tinere, se bâlbâi el entuziasmat şi trase scaunul pentru Benjamin. Ţi-am studiat scrisorile de recomandare şi CV-ul. Foarte impresionante – cu adevărat impresionante.

Îl ajută pe Benjamin să se aşeze şi îi oferi o ţigară.

– Ea este dr. Courtney, care este director la CCI, o prezentă Meekin.

Benjamin se ridică pe jumătate de pe scaunul lui şi făcu o mică plecăciune.

– Încântată să vă cunosc, doamnă.

Isabella nu avu încredere în sine ca să vorbească. Dădu din cap şi îşi îndreptă întreaga atenţie asupra cererii lui Benjamin, în vreme ce Meekin începu interviul.

Formulă întrebările obişnuite referitoare la munca pe care Benjamin o efectuase la Imperial Chemical Industries şi la motivele pentru care dorea această slujbă, dar era limpede că lui Meekin nu-i era mintea la asta. Voia să termine odată. Între timp, Isabella se gândea la propriile planuri. Dacă ea nu recunoscuse numele lui Ben, Afrika, atunci era foarte puţin probabil să o facă cineva de acasă. În afară de Michael, nici un

alt membru al familiei, din câte știa ea, nu îl cunoscuse pe Ben. Nu avuseseră nici un motiv să o facă. Avea să fie un angajat modest într-una dintre cele o sută de fabrici, dintr-un oraș aflat la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare de Weltevreden. Michael, desigur, putea fi convins să nu îi dea de gol.

David Meekin nu mai avu nici o întrebare de pus și o privi cercetător pe Isabella.

– Văd că te-ai născut la Cape Town, domnule Afrika, spuse ea pentru prima dată. Încă mai ai cetățenie sud-africană? Nu ai primit cetățenie britanică prin naturalizare?

– Nu, dr. Courtney, răspunse Ben clătinând din cap. Sunt încă sud-african. Am pașaport emis de Casa Africii de Sud aici, în Londra.

– Bine. Ce ne poți spune despre familia ta? Încă mai locuiește în Cape Town?

– Atât tata, cât și mama au fost profesori. Au fost uciși într-un accident de motocicletă în Cape Town, în 1969.

– Îmi pare rău.

Aruncă o privire către dosar. Era posibil ca Tara, mama lor, să fi încercat să ascundă nașterea lui Ben făcând rost de un certificat de naștere fals. Putea verifica asta destul de ușor. Ridică din nou privirea.

– Sper că îmi vei ierta următoarea întrebare, domnule Afrika. Poate părea impertinentă. Capricorn Chemicals este un contractor de apărare al Armscor și toți angajații lui sunt verificați de serviciile de securitate sud-africane. Ar fi mai bine să ne spui dacă ești sau ai fost membru al vreunei organizații politice.

Ben zâmbi ușor. Era cu adevărat un tânăr chipeș. Printr-o șansă fericită părea să fi moștenit cele mai bune trăsături din ambele rase.

– Vreți să știți dacă sunt membru ANC? întrebă el, iar gura Isabellei se strâmbă de neplăcere.

– Sau al altei organizații politice radicale, spuse ea afabilă.

– Nu sunt o ființă politică, dr. Courtney. Sunt om de știință și inginer. Sunt membru al Societății Inginerilor, dar al nici unei alte organizații.

„Deci nu ești interesat de politică?"

Își aminti disputa politică la care ajunseseră la ultima întâlnire – când fusese oare? Aproape cu opt ani în urmă, își dădu ea seama cu surprindere. Desigur, instrucțiunile pe care le primise Trandafirul Roșu îi dezvăluiau minciuna din spatele negărilor lui. Cu toate acestea, trebuia să se abțină.

– Din nou trebuie să scuzi natura personală a întrebărilor mele, dar răspunsurile tale sincere ne pot scuti mai târziu de neplăceri mai mari. Probabil că ești conștient de situația rasială din Africa de Sud. Ca persoană de culoare nu ți se va îngădui să votezi și, mai mult, vei fi subiectul unui corp legislativ și al unei politici cunoscute ca apartheid care, ca să spunem doar atât, restrânge multe dintre libertățile de care te bucuri, prin drept natural, aici în Anglia.

– Da, știu totul despre apartheid, încuviință Ben.

– Atunci, de ce ai renunța la ceea ce ai aici ca să te întorci într-o țară în care vei fi tratat ca un cetățean de clasă inferioară și unde șansele de promovare vor fi limitate de culoarea pielii tale?

– Sunt african, dr. Courtney. Vreau să mă întorc acasă. Cred că pot fi de folos țării și poporului meu. Cred că îmi pot face o viață bună în locurile în care m-am născut.

Se priviră secunde lungi, apoi Isabella spuse încet:

– Nu găsesc nimic rău în sentimentele dumitale, domnule Afrika. Îți mulțumesc că ai venit să stai de vorbă cu noi. Avem adresa și numărul de telefon. Te vom contacta indiferent de rezultat, de îndată ce vom putea.

După plecarea lui Ben, nici ea, nici Meekin nu vorbiră o vreme. Isabella se ridică și se duse la fereastră. Privind jos în piață, îl văzu pe Ben ieșind pe ușa principală a clădirii. În timp ce își încheia paltonul, aruncă o privire în sus și o zări la fereastra de

la etajul doi. Ridică o mână în semn de rămas-bun, apoi porni spre Pont Street și coti.

– Ei bine, spuse David Meekin lângă ea, putem tăia unul de pe listă.

– Pentru ce motiv? întrebă Isabella, iar Meekin se neliniști. Se așteptase să fie imediat de acord cu el.

– Calificările lui. Experiența...

– Culoarea pielii? sugeră Isabella.

– Și asta, aprobă Meekin dând din cap. La Capricorn se va afla într-o poziție în care ar putea da ordine unor angajați albi. S-ar putea să aibă și femei albe în subordinea lui. Asta ar putea crea neplăceri.

– Exista cel puțin doisprezece manageri negri și metiși în alte companii Courtney, sublinie Isabella.

– Da, știu, aprobă Meekin în grabă, dar au în subordine oameni de culoare, nu albi.

– Tata și fratele meu sunt amândoi nerăbdători să avanseze negri în poziții generale. Mai ales fratele meu crede că aducerea tuturor membrilor comunității noastre la prosperitate și responsabilitate este unica rețetă pentru pace și armonie pe termen lung în țara noastră.

– Sunt întru totul de acord cu asta.

– Domnul Afrika mi s-a părut un tânăr foarte arătos. Sunt de acord că este puțin cam tânăr și lipsit de experiență pentru vreunul dintre posturile superioare, dar...

Meekin schimbă tactica, ca un bătrân corporatist ce era.

– Aș sugera ca Afrika să fie trecut pe lista postului de asistent tehnic al directorului.

– Sunt întru totul de acord cu sugestia ta.

Isabella arboră cel mai dulce și mai victorios zâmbet al ei. Presupunerea ei fusese corectă. Principiile cele mai ferme ale lui David Meekin erau negociabile.

Terminară interviul cu ultimul candidat la ora patru după-amiaza și, de îndată ce Meekin părăsi Cadogan Square ca să se întoarcă la hotelul Berkeley, Isabella îi telefonă mamei ei.

– Hotelul Lord Kitchener, bună ziua.

Recunoscu vocea mamei ei.

– Bună, Tara. Sunt Isabella. Isabella Courtney, fiica ta, sublinie ea.

– Bella, copilul meu. A trecut atât de mult timp. Ia să vedem – opt ani cel puțin. Credeam că ai uitat de bătrâna ta mamă.

Întotdeauna o făcea pe Isabella să se simtă vinovată, iar se scuză lamentabil.

– Îmi pare rău, Tara. Ritmul vieții – se pare că nu mai am timp pentru mai nimic...

– Da, Mickey îmi povestește despre succesul tău și despre inteligența de care ai dat dovadă. Mi-a spus că acum ești dr. Courtney și senator, continuă Tara. Bella, cum poți avea de-a face cu șleahta aia de bigoți rasiști care se numesc Partidul Național? În orice societate civilizată, John Vorster ar fi fost trimis la spânzurătoare cu mulți ani în urmă.

– Tara, Ben este acolo? o întrerupse Isabella.

– Mi s-a părut mie prea frumos ca să fie adevărat că propria fiică vrea să discute cu mine. Tonul Tarei era unul de martir în suferință. Îl chem pe Ben.

– Bună, Bella. Veni la telefon aproape imediat.

– Trebuie să vorbim, îi spuse ea.

– Unde? întrebă el, iar ea gândi cu rapiditate.

– Hatchards.

– Librăria din Piccadilly? OK. Când?

– Mâine, la zece dimineața.

Ben se afla la secțiunea de ficțiune africană, răsfoind un roman de Nadine Gordimer. Se opri lângă el și luă la întâmplare o carte de pe raft.

– Ben, nu știu ce înseamnă toate astea.

– Aplic pentru o slujbă, Bella. Pur și simplu. Zâmbi ușor.

– Nici nu vreau să știu, continuă ea repede. Doar spune-mi – chiar ai acte reale pe numele Afrika?

– Tara mi-a înregistrat nașterea pe numele unui cuplu de culoare, prieteni de-ai ei. Nu a fost niciodată căsătorită cu tatăl meu – și desigur că relația lor era ilegală. Ar fi putut ajunge la închisoare pentru faptul că era îndrăgostită de Moses Gama și că mi-a dat naștere.

Tonul lui era ușor amuzat; avea chiar un zâmbet fin pe buze. Căută un semn de mâhnire sau furie, dar nu găsi nici unul.

– Oficial, numele meu este Benjamin Afrika. Am certificat de naștere și pașaport sud-african pe acest nume.

– Trebuie să te avertizez, Ben. În partea Courtney a familiei încă există o amărăciune și ură teribile. Tatăl tău a fost condamnat pentru uciderea celui de-al doilea soț al Nanei, adică soțul lui Centaine Courtney-Malcomess.

– Da, știu.

– Eu și cu tine nu vom putea să ne recunoaștem vreodată în Africa de Sud.

– Înțeleg.

– Dacă Nana, bunica mea, sau tata află vreodată despre tine – ei bine, nu știu ce consecințe ar putea fi.

– Nu vor afla de la mine.

– Dacă ar fi după mine, nu aș..., izbucni ea, apoi își coborî vocea. Ben, fii atent. Nu am avut niciodată șansa de a ne apropia. Un abis ne desparte. Cu toate acestea, ești fratele meu. Nu vreau să ți se întâmple nimic rău.

– Mulțumesc, Bella.

Încă mai zâmbea ușor, iar ea înțelese că niciodată nu va putea străpunge zidul dintre ei.

Continuă încet:

– Îl voi preveni pe Michael că vii acasă, spuse încet. Te rog să mă crezi că te voi ajuta în orice fel pot. Dacă ai nevoie de mine, anunță-l pe Michael. Ar fi mai bine să nu luăm legătura, odată ce vei intra în țară. Scăpă cartea pe care o ținea și îl

îmbrățișă. Oh, Ben, Ben! În ce lume teribilă trăim. Suntem frate și soră și totuși... Este crud și inuman – urăsc asta.

– Poate putem ajuta la schimbarea lumii. Îi întoarse îmbrățișarea scurt și se îndepărtară unul de celălalt.

– Sunt multe lucruri pe care nu ți le voi putea spune niciodată, Ben. Forțe care ne depășesc puterile. Dacă încercăm să ne opunem, vom fi zdrobiți. Sunt prea puternice pentru noi.

– Totuși, unii dintre noi trebuie să încerce.

– Oh, Dumnezeule, Ben. Mă îngrozești când vorbești așa.

– La revedere, Bella, spuse el cu tristețe. Cred că am fi fost buni unul pentru celălalt – dacă lucrurile ar fi stat altfel.

Puse romanul lui Gordimer înapoi pe raft și, fără să se mai uite în urmă, ieși afară pe Piccadilly.

De-a lungul anilor se încetățenise tradiția ca, ori de câte ori se afla la Johannesburg, Isabella să stea la Garry și Holly.

Înainte să renunțe la carieră ca să devină în întregime soție și mamă, Holly fusese o arhitectă de seamă a țării. Proiectele ei câștigaseră premii internaționale. Când ajunseseră să-și construiască propria casă, Garry, care nu era un zgârcit, îi lăsase bugetul deschis și o încurajase să își proiecteze ultima și cea mai mare operă de artă. Reușise să combine opulența și spațiul cu atât de mult bun gust și inventivitate, încât casa lor deveni locul preferat de retragere al Isabellei. Îl prefera chiar și Weltevredenului.

Ca de obicei, familia luă micul dejun pe insula artificială din mijlocul lacului miniatural. Într-o astfel de dimineață, când lumina soarelui punea în valoare splendoarea lumii, acoperișul pagodei fusese rulat de dispozitivul electric, lăsând privire liberă spre cer. Cârdurile de flamingo roz de pe malul lacului erau păsări sălbatice convinse să își întrerupă migrația continentală de întinderea de apă ca o bijuterie.

Copiii mai mari erau îmbrăcați în uniforme, pregătiți să plece la școală. Isabella îl hrănea pe ultimul sosit în familia lui

Garry, pe nepoata ei de un an – un exercițiu care le făcea imensă plăcere amândurora. Îi stârnea toate instinctele materne reprimate ale Isabellei.

Garry, în cămașă și cu bretele late, viu colorate, în capătul mesei de mic dejun, tocmai își aprinsese primul trabuc pe ziua aceea.

– Cine a fost cel care m-a acuzat că sunt sensibilă? întrebă Isabella, în timp ce vârî o linguriță cu ou în gura nepoatei, adunând apoi ceea ce curgea pe bărbie.

– Nu este deloc un caz de sensibilitate, protestă Garry prea tare. Am cinci ședințe în dimineața asta, iar diseară balul de caritate al lui Holly. Lasă-mă în pace, Bella.

– Ai fi putut anula una dintre acele ședințe, observă Isabella. Sau pe toate.

– Uite, *Mavourneen*[1], vor fi atât de mulți politicieni și generali adunați la un loc, încât nu pot să mișc în front.

– Nu o face pe irlandezul cu mine, *begorrah*. Ai dat-o-n bară, Ursulețule, și amândoi știm asta.

Garry scoase unul dintre hohotele lui evazive și se întoarse spre Holly.

– La ce oră trebuie să fim acolo în seara asta, iubito?

Dar Holly era de partea Isabellei.

– De ce o faci pe Bella să treacă prin chestia asta îngrozitoare? întrebă ea.

– Nu fac așa ceva, se arătă Garry indignat, dar neconvingător. Este în întregime decizia ei. Se uită la ceasul de mână, apoi mârâi amenințător și teatral spre copiii lui. Voi, monștrilor, o să întârziați la școală. Plecați odată!

Nu arătară nici cel mai mic semn de teamă atunci când se aliniară ca să îl sărute de rămas-bun, apoi tropăiră peste pod ca un escadron de cavalerie.

– Și eu.

Bella șterse fața nepoatei sale și se ridică, dar Garry o opri.

---

[1] Draga mea, apelativ în irlandeză (n.tr.)

– Ascultă, Bella, îmi cer scuze. Știu că am sugerat că nu poți face față. Ești la fel de tare ca un bărbat. Nu trebuie să o dovedești.

– Atunci recunoști că renunți ca un laș? întrebă ea.

– Bine, capitulă el. La naiba, nu vreau să văd. Nici tu nu ești nevoită.

– Sunt director la Capricorn, spuse ea și își luă geanta și servieta. Ne vedem la opt.

În timp ce urcă în Porsche, se simți puțin vinovată. Adevăratul motiv al hotărârii ei de a asista la testarea Cyndex 25 nu era sentimentul datoriei, nici măcar dorința de a-și demonstra tăria. Ultimul comunicat Trandafirul Roșu pe care îl primise îi promisese acces la Nicky, de îndată ce va raporta că testele se desfășuraseră cu succes.

Drumul până la Germiston îi luă puțin peste o oră pe noua autostradă. Holly proiectase fabrica Capricorn Chemicals, iar gusturile și tehnica ei o făceau să se distingă de altele. Nu arăta ca o fabrică. Se vedeau pajiști și copaci și o exploatare pricepută a terenului, astfel încât cele mai puțin plăcute trăsături ale clădirilor industriale să fie mascate sau ascunse. Acele clădiri pe care le putuse acoperi cu sticlă și piatră naturală ieșeau în evidență. Diferitele secții erau împrăștiate pe multe sute de acri.

Silueta țapului în două picioare, care era simbolul Capricornului, domina principala poartă de acces. Isabella introduse cardul electronic de acces în încuietoare și poarta se deschise. Gărzile în uniformă o salutară în timp ce trecu pe lângă ele.

Toate locurile vizitatorilor din parcarea din spatele principalei clădiri administrative erau ocupate. Majoritatea mașinilor aflate în vizită erau limuzine negre, cu plăcuțe de înmatriculare ministeriale sau steaguri militare pe capotă.

Luă liftul și, când intră în biroul directorului, cuprinse încăperea dintr-o privire. Era o adunare mică, aproape intimă. Nu se aflau mai mult de douăzeci de persoane, iar ea era singura

femeie. Oamenii politici şi funcţionarii publici purtau costume negre regulamentare, iar militarii uniforme. Erau reprezentate acolo toate armele, inclusiv serviciul de securitate şi cu toţii făceau parte din statul-major sau aveau grad de general.

Îi cunoştea pe mai bine de jumătate din cei prezenţi, inclusiv pe ministrul plin şi pe cei doi miniştri adjuncţi. Fusese pregătită o masă cu băuturi, inclusiv alcoolice, dar nimeni nu bea ceva mai tare decât cafeaua. Conversaţiile se purtau exclusiv în afrikaans şi încă o dată fu izbită de diferenţele majore dintre cele două rase albe. Partea engleză era preocupată de lux şi de posesiunile materiale, de finanţe şi comerţ. Cei afrikaander trăiau în sălile puterii politice şi militare. Aici erau adunaţi unii dintre cei mai puternici oameni ai momentului. Deşi oamenii de rând îi comparau cu Courtney, influenţa lor politică domina întreaga societate. În citadela puterii, militarii, aproape la fel ca omologii lor ruşi, formau o castă proprie în faţa căreia până şi preşedintele statului îşi pleca fruntea.

În câteva secunde îi identifică pe cei mai influenţi bărbaţi din încăpere şi îşi croi drum către ei, schimbând în trecere, cu ceilalţi, saluturi, strângeri de mână şi zâmbete. În această societate patriarhală, era neobişnuit. O acceptau aproape ca pe un egal.

„Sunt un fel de bărbat onorific", îşi zise ea zâmbind şi dădu mâna cu ministrul apărării, apoi se întoarse spre adjunctul său cu un zâmbet prietenos.

– Bună dimineaţa, domnule general De La Rey, îl salută ea într-o afrikaans colocvială fluentă.

Lothar De La Rey fusese prima mare pasiune a vieţii ei. Trăiseră împreună timp de şase luni, înainte să o părăsească şi să se căsătorească cu o fată afrikaander, care aparţinea Bisericii Olandeze Reformate. Dacă nu ar fi făcut-o, nu ar fi fost acum ministru adjunct şi un om despre care se şoptea că nu avea nici o limită în privinţa viitorului său politic.

– Bună dimineaţa, dr. Courtney.

Era la fel de politicos, dar nu își putu lua ochii de la fața ei. Apoi privirea sa alunecă apreciativ de-a lungul trupului.

„Haide, iubițelule, gândi ea, știind că arăta mai bine ca niciodată. Mușcă-ți mâinile – apoi du-te acasă la micuța ta fermieră grăsuță."

În ciuda resentimentelor ei, trebuia să admită că și el arăta bine. Mulți afrikaanderi se îngrășau, de îndată ce renunțau la rugby. Lothar era la fel de zvelt, de musculos și de îngrijit ca în urmă cu zece ani. „Probabil că e copt pentru o mică poveste de dragoste extraconjugală", gândi ea, și probabil că ar fi putut purta o interesantă discuție intimă.

„Mi-ar plăcea să mă răzbun pe tine", își zise ea. Cândva voise să se sinucidă, din cauza lui. I-ar fi făcut plăcere să îl pună pe lista informatorilor Trandafirului Roșu. Apoi dintr-odată se gândi la Ramón, la Ramón al ei, și interesul ei fizic pentru Lothar păli.

„Numai când sunt la datorie", se decise ea – și în acea clipă managerul general de la Capricorn îi făcu un semn discret.

Isabella îi salută pe toți în numele companiei și scuză absența președintelui. Apoi îi invită în camera de proiecție pentru prezentare.

Filmul video pe care îl pregătise Capricorn era de o calitate profesională superioară. Includea simulări generate de computer și impresiile producătorului asupra diseminării Cyndex 25 în situații de luptă. În timp ce filmul rulă, Isabella aruncă o privire prin semiîntunericul din încăpere. Observă că toți militarii erau extrem de încântați de această nouă armă. Priveau ecranul cu mare concentrare și, când banda ajunse la final, începură să discute animat între ei.

Când Paul Searle, directorul tehnic israelian pe care Isabella îl recrutase în Tel Aviv, se ridică și declară deschisă sesiunea de dezbateri, îl bombardară cu întrebări. Isabella observă că până în acest moment nu se vedea nici urmă de Ben. Fața lui neagră fusese reținută cu discreție undeva într-o cameră dosnică.

Inevitabil unul dintre generali puse întrebarea pe care Isabella o detesta, pe un ton sec.

– A fost folosit vreodată acest gaz pe populație umană? Dacă da, ne puteți oferi detalii?

– Poate că generalul ne-ar putea oferi un mic surplus de prizonieri de război cubanezi din Angola? replică directorul și cu toții râseră, încântați de umorul macabru. Serios, domnule general, răspunsul la întrebare este negativ. A fost însă intens testat peste hotare în condiții de laborator, cu rezultate excelente. De fapt, am aranjat ca astăzi să fiți martori la prima noastră testare.

Divizia de pesticide și otrăvuri de la Capricorn Chemicals era situată la opt sute de metri depărtare de clădirea administrativă. Grupul plecă în convoi de mașini, în frunte cu automobilul Cadillac negru al ministrului. Isabella stătu lângă el pe bancheta din spate și-i vorbi despre diferitele activități de la Capricorn.

– Această clădire este fabrica unde se îmbogățește uraniul. Vedeți cum am făcut să pară numai o extensie a rafinăriei principale de fosfat...

Ministrul apărării avea reputația unui temperament pătimaș. Ea însă se descurcase întotdeauna bine cu el și îl respecta pentru dedicația și zelul lui politic. Pălăvrăgiră prietenește în timpul călătoriei scurte, până ce opriră în fața porții principale a fabricii de pesticide și otrăvuri agricole. Aceasta era o facilitate separată de principalul complex.

Era înconjurată de un gard de patru metri din plasă metalică. La anumite intervale, de-a lungul gardului erau plasate plăcuțe de avertisment. Acestea înfățișau cranii și oase încrucișate roșii și avertismente în trei limbi: „Pericol! *Gevaar! Ingozi!*"

Gardienii de la poarta principală aveau în lese câini Rottweiler. Fabrica era ascunsă de un desiș de copaci. Clădirea era lungă și joasă, zidurile construite din piatră naturală și toate ferestrele exterioare erau din geam reflectorizant. La intrare se făcu încă o dată verificarea de securitate și chiar și ministrului i se ceru să treacă prin scanarea electronică.

Directorul israelian îi conduse printr-o serie de coridoare acoperite cu mochete, separate unul de celălalt de uși de oțel cu protecție împotriva focului și a gazelor, până ce în cele din urmă ajunseră în sediul cel nou Cyndex. Clădirea era atât de nouă, încât mirosea a beton proaspăt. Se adunară într-un salon mic. Ușa cu protecție împotriva gazelor se închise în urma lor, iar directorul li se adresă.

– Proceduri stricte de securitate sunt aplicate în această secțiune a clădirii. Veți observa aerul condiționat. Arătă către panourile de pe pereți. Calitatea aerului din clădire este strict monitorizată. În cazul foarte puțin probabil al unui accident sau al unei scurgeri, aerul poate fi pompat afară și schimbat în zece secunde. Câteva minute vorbi despre măsurile de siguranță. Pentru o și mai mare siguranță însă, înainte să intrați în fabrică vi se va cere să purtați costume de protecție.

Existau vestiare separate pentru cele două sexe. În vestiarul femeilor, o angajată de culoare o ajută pe Isabella să se dezbrace până la chiloți, apoi îi atârnă costumul într-unul dintre dulapuri. O ajută să-și pună o salopetă dintr-un material de protecție. Avea cizme și mănuși albe din plastic și îi arătă Isabellei cum să își așeze casca pe cap și să dea drumul rezervei de aer comprimat. Avea un vizor de plastic transparent și un cilindru pentru aer. De asemenea, mai avea încorporate microfoane care permiteau o conversație normală.

Isabella se întoarse în salon și se alătură restului grupului.

– Suntem gata, doamna mea și domnilor? întrebă directorul și se întoarse către ușa aflată pe peretele îndepărtat.

Aceasta se deschise și trecură prin ea. Îi întâmpinară patru tehnicieni. Isabella observă că, în timp ce vizitatorii purtau salopete albe, cei patru tehnicieni purtau salopete galben crom, iar directorul roșie, pentru o identificare ușoară.

Unul dintre tehnicienii în galben îi conduse pe un alt coridor scurt. În mers, acesta ajunse lângă Isabella.

– Bună dimineaţa, dr. Courtney, spuse el încet, iar ea recunoscu surprinsă vocea şi îl privi prin vizor.

– Bună, domnule Afrika, murmură ea. Te încântă slujba de la Capricorn?

Era prima dată când îl vedea de când plecase din Londra.

– Este foarte interesantă, mulţumesc. Numai atât îşi spuseră înainte să intre în camera în care avea să se efectueze testul, dar Lothar De La Rey o observase. Când fură poftiţi să ocupe scaunele tapiţate cu piele, Lothar se aşeză lângă Isabella şi întrebă:

– *Wie is die kaffir?* Cine este negrul?

– Numele lui este Afrika. Are licenţă în inginerie chimică.

– Cum de îl cunoşti? insistă Lothar.

– Am făcut parte din echipa care l-a recrutat.

– Are permis de securitate, nu?

– Desigur. A fost emis de propriul nostru departament, adăugă ea naiv.

Lothar dădu din cap şi îşi întoarseră atenţia spre director.

– Acestea sunt cuburi de testare.

La capătul camerei se aflau patru ferestre care dădeau în camere diferite. Fiecare era de mărimea unei cabine telefonice – sau a unei toalete, decise Isabella că era o descriere mai potrivită.

– Ferestrele sunt din sticlă dublu blindată, sublinie directorul. Şi veţi observa monitoarele de deasupra fiecăreia. Arătă spre panourile electronice pe care erau afişate semnele vitale.

Înapoia ferestrelor, legate de scaune albe de plastic, se aflau patru siluete humanoide mici. Pentru o clipă Isabella crezu că erau copii – după care directorul explică:

– Subiecţii testului sunt babuini din genul *Papio Ursinus*. Poate că vă par nefamiliari, pentru că au fost raşi ca să se asemene mai mult cu subiecţii umani. Veţi observa că Numărul Unu este aproape complet neprotejat.

Trupul gol şi ras legat de scaun din primul cub părea înduioşător de vulnerabil. Scutecul de unică folosinţă, care era singurul său accesoriu, accentua nuanţa.

– Numărul Doi poartă haine care se aseamănă cu uniforma militară normală.

Acest babuin era îmbrăcat într-un costum de luptă în miniatură, dar brațele și capul îi erau neprotejate.

– Numărul Trei este complet neprotejat cu excepția ochilor, a gurii și a nasului.

Animalul purta mănuși și o glugă moale din plastic care îi lăsa numai fața descoperită.

– Numărul Patru este echipat cu un costum complet de protecție, asemănător celor pe care le purtați dumneavoastră. Acestea vor fi îmbrăcate de forțele aliate atunci când se va manipula și răspândi Cyndex 25. Făcu o pauză. Aș dori să adaug că subiecții Unu, Doi și Trei au fost sedați. Se vor produce simptome fizice aparente la aplicarea agentului testării, dar acestea sunt reacții reflexe ale sistemului nervos central și nu ar trebui să fie socotite ca indicând un grad al suferinței prin care trece animalul.

Isabella simți cum mușchii stomacului i se strâng și, în ciuda aerului filtrat pe care îl respira, simți o greutate în piept.

– Cyndex 25 nu are culoare și nici miros. Din motive de securitate însă, am adăugat aromă de migdală gazului nostru. Nu va exista nici o ceață sau vreun alt indiciu al aplicării sale, exceptând cele ale echipamentului de monitorizare. Afișajele vor arăta părți ale Cyndex 25 în o sută de mii de părți de aer. Făcu o pauză și își drese vocea. Acum, domnilor – și doamna mea – dacă sunteți gata, vom începe demonstrația.

Ministrul dădu din capul acoperit cu cască, iar directorul rosti un ordin în microfonul de la biroul său. Isabella și-l imagină pe Ben sau pe vreun alt tehnician ajustând butoanele în camera din spate.

Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Respirația și bătăile inimii celor patru babuini continuară, trasând dâre verzi luminoase și regulate pe ecrane.

Apoi ecranul care înregistra concentrația de Cyndex 25 în aer licări și crescu de la 0 la 5 – cinci părți de gaz paralizant într-o sută de mii de părți de aer.

În câteva secunde afișajele începură să se modifice – toate, exceptând cele ale babuinului complet echipat. Bătăile inimii se accelerară brusc, respirația deveni mai rapidă și mai profundă. Schimbările erau mai violente pe ecranul de deasupra maimuței complet goale.

Isabella se holbă la ea cu oroare. Îi văzu pleoapele tremurând și lacrimile începură să îi curgă pe fața rasă. Căuta aer cu gura, iar limba i se mișca fără încetare între buze. Dâre de salivă argintie șiroiră în jos către piept.

– Cincisprezece secunde, roati directorul. Subiectul Numărul Unu este acum imobilizat. Numărul Patru este neafectat, Doi și Trei înregistrează simptome medii și acute.

Babuinul gol începu să se zbată între curelele care îl țintuiau locului. Isabella simți cum un ghem de fiere amară i se ridică în gât și îl înghiți.

Dintr-odată babuinul deschise gura larg și țipă. Țipătul subțire de agonie ajunse până la ei chiar și prin geamul cu blindaj dublu. Atacă toate terminațiile nervoase ale Isabellei. Își încleștă pumnii și simți cum o transpirație rece și lipicioasă începe să îi curgă pe sub costumul alb. Alături de ea îl simți pe Lothar De La Rey agitându-se și de jur împrejurul ei ceilalți bărbați făceau mici gesturi instinctive de repulsie și disconfort. Erau soldați și polițiști călîți de atrocități și suferințe, și totuși își mișcară picioarele, își încleștară mănușile albe sau își retrăgeau instinctiv capul, tresărind.

Toate cele trei animale expuse tresăreau și se zbăteau, rotindu-și capetele, arcuindu-și spinările în convulsii spasmodice. Dârele mucoase ale limbilor și ale gurilor deschise care țipau deveniră de un roșu aprins, iar globii oculari priviră printr-o rețea de vene injectate. Începură să vomite. Scutecul pe care îl purta primul babuin era îmbibat de o pată crescândă de urină

şi fecale.

Isabella se împotrivi valurilor de greaţă care începură să o sufoce. Îşi dori să ţipe, să fugă, să se ascundă de această oroare.

– Un minut şi cinci secunde. Semnele vitale ale Numărului Unu au încetat.

Trupul firav ca de copil atârna de curele. Goliciunea lui era aberantă şi obscenă.

– Două minute şi cincisprezece secunde. Numărul Doi terminat. Trei minute şi opt secunde. Numărul Trei terminat. Veţi observa că Numărul Patru nu a fost afectat. Costumul i-a oferit protecţie completă.

Isabella se ridică în picioare.

– Mă scuzaţi, bolborosi ea.

Fusese hotărâtă să reziste mai mult decât oricare dintre bărbaţii prezenţi. Uită însă de această promisiune. Fugi pe coridor şi se năpusti în vestiarul femeilor.

Îşi smulse casca de pe cap, căzu în genunchi şi apucă vasul rece de porţelan al toaletei cu ambele mâini. Icni şi suspină, iar groaza, mila şi vinovăţia îi ţâşniră pe gât într-un şuvoi de acid amar care împroşcă vasul.

După ceea ce tocmai văzuse, Isabella nu se putu aduna ca să se întoarcă în minunata ambianţă de acasă de la Garry şi Holly.

Plecă de la fabrica Capricorn fără să îşi ia rămas-bun de la ministru sau de la Lothar sau de la vreun alt oficial. Conduse repede, fără să fie atentă în jur, repede, prea repede, împingând Porsche-ul până la limitele vitezei sale. Speră ca senzaţia elementară, şi purificatoare, a vitezei s-o facă să scape de ruşine. Nu reuşi. După o oră întoarse spre Johannesburg şi încetini la un ritm mai moderat.

Rezervorul era aproape gol şi opri la prima benzinărie pe care o întâlni. În vreme ce angajatul îi umplea rezervorul, îşi dădu seama că nu ştia unde se află. Nu era oraşul ei. Ştia numai

că se afla undeva pe rețeaua de drumuri și în labirintul de suburbii rezidențiale care înconjurau uriașul complex industrial și minier care era Johannesburgul.

Întrebă funcționarul care era cel mai scurt drum înapoi la Sandton. De îndată ce acesta îi explică unde se afla, își dădu seama că soarta sau propriul subconștient o călăuzise. Se afla la doar trei sau patru kilometri de casa lui Michael. Cu câțiva ani în urmă, Michael își cumpărase o proprietate mică de cincizeci de acri, pe care se afla o fermă dărăpănată. Era suficient de aproape de birourile *Golden City Mail* unde lucra. Michael se decisese să renoveze casa cu propriile puteri. Plantă mai bine de o sută de pomi fructiferi, spre încântarea păsărilor și a lăcustelor, și avea un cârd de găini care hoinăreau prin bucătărie și se găinățau pe chiuvetă și pe ușa frigiderului.

– Ei bine, e și casa lor, îi explicase Michael, atunci când ea protestase. Un rahat sau doi n-au făcut niciodată rău cuiva.

Deși intenția inițială a lui Michael fusese aceea de a transforma păsările într-o serie nesfârșită de *poulet rôti* și *coq au vin*, până acum nu fusese în stare să taie nici măcar una. Unele dintre păsări muriseră deja de bătrânețe.

„Michael!" Isabella simți că se înveselește și se uită la ceasul de mână. Era trecut de șase. Trebuia să fie deja acasă. „Michael este exact persoana de care am nevoie acum."

În timp ce conduse de-a lungul drumului prin plantația de arbori de eucalipt ce marca frontiera proprietății lui Michael, îi văzu Volkswagenul combi parcat în fața casei. Vechiul Valiant al lui Michael își dăduse în cele din urmă obștescul sfârșit. Zâmbi când își aminti descrierea lui Michael despre cum un scurtcircuit electric se produsese în traficul orei de vârf și vechea mașină își oferise o înmormântare vikingă creând un ambuteiaj de opt kilometri drept cortegiu funerar. Observă că Volkswagenul, cumpărat la mâna a doua, nu părea să fie într-o formă mai bună.

Jumătate din acoperișul de tablă al casei lui Michael era vopsit în verde-măr, în vreme ce cealaltă jumătate era roșu-rugină. Se plictisise în mijlocul renovării.

Michael amenajase, de asemenea, o pistă de aterizare la marginea proprietății sale și o înregistrase ca aerodrom particular la directoratul aviației civile. Își păstra vechiul avion Cessna Centurion într-un hangar la capătul îndepărtat al livezii sale. Clădirea era construită din plăci de tablă ondulată pe care Michael le cumpărase la mâna a doua de la un depozit de vechituri. Edificiul care rezultase era în ton cu stilul obișnuit al lui Michael.

Îl găsi în hangar robotind la avionul vopsit în albastru și alb. Îl trase de marginea salopetei, iar el ieși târându-se cu spatele înainte, părând plăcut surprins. Nu se mai văzuseră de aproape un an.

După ce o sărută, scoase o sticlă de vin din frigiderul vechi și ruginit din colț și turnă în două pahare. Abia atunci observă Isabella că era nervos și distrat. Se uita continuu la ceas și se tot ducea la ușa hangarului. Era rănită și dezamăgită.

– Aștepți pe cineva, zise ea. Îmi pare tare rău, Mickey. Ar fi trebuit să sun mai înainte. Sper că nu ți-am stricat planurile.

– Nu, sigur că nu. Deloc, o asigură el, dar se ridică în picioare, evident ușurat. Dar... ei bine, ca să îți spun adevărul... vocea lui se pierdu și încă o dată se uită peste capul ei înspre ușă.

„Unul dintre iubiții lui, gândi ea cu amărăciune. Își face griji că îi voi întâlni ultima cucerire." Îl detestă că nu era disponibil pentru ea atunci când avea atât de mare nevoie și își luă rapid rămas-bun.

Îl privi în oglinda retrovizoare în timp ce conduse înapoi printre copaci. Părea singuratic și vulnerabil și toată mânia ei se evaporă.

„Dragul de Mickey, gândi ea. Ești la fel de pierdut și de nefericit ca și mine."

Opri maşina Porsche-ul la poarta proprietăţii, apoi vră către est pe şoseaua principală spre Sandton. Un alt vehicul se apropia. Era o furgonetă gri greu de clasificat. Când se apropie, aruncă o privire înspre şofer şi imediat se îndreptă la loc pe scaun. Şoferul era fratele ei, Ben. El nu o observase, căci era adâncit în conversaţie cu un bărbat de culoare care stătea pe locul pasagerului de lângă el. Pasagerul avea pielea mult mai închisă decât Ben, un zulus sau, poate, din tribul Xhosa pursânge, cu trăsături puternice şi o expresie mocnită. Nu era genul de chip pe care l-ar putea uita prea curând.

Încetini Porsche-ul şi urmări maşina în oglinda retrovizoare. Dintr-odată, farurile din spate ale furgonetei începură să licărească. Maşina vră pe aleea ce dădea spre casa lui Michael şi dispăru între copaci.

„Mister rezolvat, murmură Isabella. Deşi nu înţeleg de ce Michael nu a vrut să îl văd pe Ben. Ştie că eu i-am aranjat slujba la Capricorn. Se gândi iarăşi câteva clipe. Trebuie să fie vorba despre bărbatul care era cu Ben. Este un chip care trebuie ţinut minte. Mă întreb cine este."

Era aproape opt şi soarele deja apusese când opri maşina în garajul de sub casa lui Garry din Sandton.

– La naiba, o întâmpină Garry când intră în sufragerie. Unde naiba ai fost? Ştii cât este ceasul?

Şi Garry, şi Holly erau în haine de seară. Nu îl vedea prea des aşa nervos pe Garry.

– Oh, Dumnezeule! Balul! Îmi pare rău.

Când Garry îi văzu faţa, îi trecu imediat furia.

– Biata Bella. Arăţi de parcă ai fi avut o zi proastă. O să te aşteptăm să te schimbi.

– Nu, nu, protestă ea. Mergeţi înainte. O să vin şi eu.

Pentru Isabella seara fu un dezastru. Partenerul pe care Holly îl stabilise pentru ea era un profesor universitar şi un plicticos fără seamăn. Pentru că ea era senator, dori să discute cu ea politică toată seara.

– Nu crezi că m-am săturat de asta? întrebă ea sec, iar el bătu în retragere.

Plecă devreme. Avu o noapte neliniştită şi cu coşmaruri. Visă maimuţa rasă îmbrăcată în haine militare şi legată de scaunul alb.

Undeva în visele ei creatura torturată îşi schimbă identitatea şi deveni Nicky al ei, îmbrăcat în costum de camuflaj. Se trezi într-un lac de transpiraţie rece ca gheaţa, tremurând îngrozită.

Nu mai riscă să adoarmă din nou, nici să revadă fantasmele pe care visul le putea aduce. Stătu pe scaun şi citi până ce zorile începură să lumineze contururile ferestrelor. Dădu drumul la apă în cadă, dar înainte să intre în ea, auzi un ciocănit la uşa camerei ei. Când deschise, în prag era Garry, în halat de mătase. Părul îi era în dezordine, iar ochii umflaţi de somn.

– Tocmai am primit un telefon de la *pater* de la Weltevreden, îi spuse el.

– La ora aceasta? Este totul bine? Este vorba despre Nana?

– Nu. Mi-a spus să îţi transmit că amândoi sunt bine.

– Atunci despre ce este vorba?

– Vrea ca eu şi cu tine să zburăm imediat la Weltevreden.

– Amândoi?

– Da. Eu şi cu tine. Imediat.

– Pentru ce Dumnezeu?

– N-a spus. A spus numai că este o chestiune de viaţă şi de moarte.

Se holbă la Garry.

– Ce ar putea fi?

– Cât de repede poţi fi gata de plecare – o jumătate de oră?

– Da, desigur.

– O să sun la aeroportul Lanseria şi o să le cer să pregătească avionul Lear, iar pilotul să fie gata. Se uită la ceas. Am putea ajunge la Cape Town înainte de ora zece.

Când aterizară pe aeroportul D.F. Malan din Cape Town, şoferul lor, Klonkie, îi aştepta. Îi conduse direct la Weltevreden.

Shasa și Centaine îi așteptau în camera armelor. Prin tradiție de familie, în camera armelor se discutau cele mai neplăcute subiecte. Căci aici, pe marele fotoliu de piele neagră, Shasa administrase pedepse corporale celor trei fii ai săi. O adunare în camera armelor nu era niciodată luată în derâdere, iar Isabella simți că i se face frică atunci când ea și Garry intrară.

Nana și Shasa stăteau umăr lângă umăr în spatele biroului vechi, iar expresiile lor erau atât de posomorâte, încât Isabella se opri locului, iar Garry, venind din urmă, se lovi de ea. Nici măcar nu simți.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea temătoare și atunci își dădu seama că în încăpere se mai afla și Nanny, care stătea în fața șemineului de piatră.

Bătrâna negresă plânsese. Fața ei era umflată de durere, iar ochii injectați. Într-o mână strângea o batistă udă.

– Oh, domnișoară Bella, suspină ea. Îmi pare rău, copilă. A trebuit să o fac – pentru binele tău...

– Despre ce Dumnezeu vorbești, Nanny? zise Isabella pornind spre ea, ca să o liniștească – apoi se opri din nou.

Un sentiment îngrozitor de dezastru o copleși când își dădu seama ce se afla pe birou în fața Nanei și a lui Shasa.

– Ce-ai făcut, Nanny? șopti ea, înghețată de disperare. Ne-ai distrus.

Pe birou se afla jurnalul ei legat în piele. Nanny umblase în seiful ei.

– Ne-ai distrus pe mine și pe copilul meu. Oh, Nanny, cum ai putut să ne faci așa ceva?

Jurnalul era deschis la pagina care conține șuvița de păr a lui Nicky. Pe birou, lângă el, zăcea botoșelul tricotat de bebeluș și o copie a certificatului de naștere.

– Oh, bătrână proastă și băgăcioasă. Furia Isabellei răbufni. Niciodată n-o să știi ce rău ai făcut. L-ai omorât pe Nicky al meu. N-o să te iert niciodată pentru asta, niciodată.

Nanny se văicări disperată, apoi își acoperi gura cu batista și ieși fugind din cameră.

– A făcut-o pentru că te iubește, Bella, îi spuse Shasa sec. A făcut ceea ce ar fi trebuit să faci tu acum opt ani.

– Nu era treaba ei. Nu e treaba nici unuia dintre voi. Nu înțelegeți. Dacă vă băgați, îi veți pune pe Nicky și pe Ramón într-un mare pericol.

Alergă la birou, smulse jurnalul și îl strânse la piept.

– Este al meu. Nu aveți nici un drept să vă băgați.

– Ce se întâmplă aici? zise Garry pășind lângă Isabella. Haide, Bella. Dacă ai probleme, atunci asta ne privește pe noi toți. Vom fi mereu împreună.

– Da, Bella, Garry are dreptate. Vom fi mereu împreună.

– Dacă ai fi venit la noi imediat – izbucni Centaine, așezându-se la birou. Incriminările nu ne mai pot ajuta acum. Trebuie să o scoatem la capăt – cu toții, împreună. Stai jos, Bella. Putem să presupunem cea mai mare parte. Tu trebuie să ne povestești restul. Spune-ne totul despre Nicky și Ramón.

Isabella se legănă pe picioare, confuză și răvășită de furtuna de emoții. Garry își puse brațul musculos în jurul umerilor ei ca să o sprijine.

– Este în regulă, Bella. Suntem cu toții lângă tine acum. Cine este Nicky? Cine este Ramón?

– Nicky este fiul meu. Ramón este tatăl lui, spuse ea încet și își îngropă fața la pieptul lui larg și ocrotitor.

O lăsară să plângă o vreme, apoi Centaine ridică telefonul.

– O să îl sun pe doctorul Saunders. Îi poate face o injecție ca să se liniștească.

Isabella se răsuci spre ea.

– Nu, Nana. Nu am nevoie de nimic. Sunt bine. Lăsați-mă numai un minut.

Centaine puse receptorul înapoi în furcă, iar Garry o conduse pe Isabella către canapeaua din piele și se așeză lângă ea. Shasa se apropie și se așeză în cealaltă parte a ei.

– Gata, zise Centaine în cele din urmă. Ajunge. Poți să plângi mai târziu. Acum avem treabă.

Isabella se îndreptă, iar Shasa îi dădu batista lui din buzunarul de la piept.

– Spune-ne ce s-a întâmplat, ordonă Centaine.

Isabella inspiră adânc.

– L-am întâlnit pe Ramón la un concert Rolling Stones din Hyde Park, pe când eu și tati locuiam la Londra, șopti ea.

Vocea îi deveni tot mai puternică pe măsură ce continuă. Vorbi aproape o jumătate de oră. Le spuse de ce ea și Ramón nu se putuseră căsători și cum se duseseră în Spania pentru nașterea lui Nicky.

– Aveam de gând să îl aduc aici la Weltevreden. Eu și Ramón plănuiam să ne căsătorim aici, de îndată ce avea să fie liber.

Le povesti cum Ramón și Nicky fuseseră răpiți. Le spuse despre tortura cu apă a copilului și cum fusese obligată să asiste la scenă și despre coșmarul pe care îl trăise de atunci încoace.

– Ce voiau de la tine acești oameni misterioși? Ce preț a trebuit să plătești pentru siguranța lui Ramón și a lui Nicky? Ce a trebuit să le dai în schimbul șansei de a-l vizita pe Nicky? întrebă Shasa aspru.

Centaine lovi cu bastonul în podeaua de lemn.

– Asta nu este important în acest moment. Vom discuta despre asta mai târziu.

– Nu, zise Isabella clătinând din cap. Nu mă deranjează să răspund. Nu voiau nimic de la mine. Cred că îl forțau pe Ramón să le facă vreun serviciu. Îl recompensau permițându-mi să îi vizitez pe amândoi, pe Ramón și pe Nicholas.

– Minți, Bella, o acuză Shasa cu asprime. Ramón Machado te folosește. Ești obligată să lucrezi pentru el și stăpânii lui.

– Nu. Era înspăimântată că reușise să vadă cu atâta ușurință prin minciunile ei. Ramón este la fel de neajutorat ca și mine. Suntem amenințați și șantajați...

– Oprește-te, Bella, i-o reteză Shasa. Tu ești cea forțată să plătească prețul. Nicholas este ostaticul. Ramón este păpușarul malefic care trage sforile.

– Nu! țipă ea plină de suferință. Te înșeli! Ramón este...

– Îți spun eu cine este Ramón de Santiago y Machado. Da, tu ne-ai oferit arborele lui genealogic, numele întreg și data nașterii sale, remarcă Shasa, iar Isabella strânse protector jurnalul. Știi că am prieteni în Israel. Unul dintre ei este directorul Mossadului. L-am sunat. A căutat numele lui Ramón în computer. Au luat legătura cu CIA. Și serviciile noastre de securitate au un dosar deschis despre Ramón de Santiago y Machado. În cele trei zile de când Nanny ne-a adus jurnalul, am putut descoperi niște lucruri destul de interesante despre Ramón al tău.

Sări de pe sofa și se duse la birou. Deschise un sertar și se întoarse cu un dosar gros, pe care îl trânti pe măsuța de cafea din fața ei. Tăieturi din ziare și fotografii, documente și foi printate se răspândiră dintre coperțile îngesate.

– Acesta a sosit aseară într-o valiză diplomatică israeliană din Tel Aviv. Nu te-am sunat până ce nu l-am studiat în întregime. E o lectură destul de interesantă. Shasa ridică o fotografie din teanc. Intrarea victorioasă a lui Fidel Castro în Havana, în ianuarie 1959. Aceștia sunt Che Guevara și Ramón, împreună în al doilea jeep. Luă o altă fotografie lucioasă alb-negru. Congo, 1965. Brigada Patrice Lumumba. Ramón este al doilea bărbat alb din stânga. Cadavrele sunt rebeli Simba executați. Luă încă una. Ramón și vărul său, Fidel Castro, după Golful Porcilor. Se pare că Ramón a jucat un rol esențial în adunarea informațiilor secrete despre invazie. Scotoci prin teancul de fotografii. Asta este destul de recentă. General-colonelul Ramón de Santiago y Machado, șeful secțiunii africane al Directoratului Patru al KGB, primind Ordinul Lenin de la secretarul general Brejnev. Foarte chipeș în această uniformă, nu-i așa, Bella? Uită-te la toate aceste medalii.

Bella se feri de fotografie, de parcă tată ei ar fi ținut în mână o cobră africană neagră.

Garry se întinse și luă fotografia din mâna lui Shasa.

– Acesta este Ramón? o întrebă el, ținând-o în fața ei.

Isabella își coborî ochii, dar nu răspunse.

– Haide, Bella. Trebuie să ne spui. El este Ramón al tău?

Continuă să refuze să răspundă. Shasa fu nevoit să o șocheze ca să accepte adevărul.

– Totul este o mare înșelăciune bine elaborată. Probabil că te-a ales ca victimă. Cu siguranță, el a aranjat răpirea și torturarea fiului tău. S-a jucat cu tine de atunci încoace. Știai că porecla lui este *El Zorro Dorado?* Se pare că însuși Castro a fost cel care i-a dat-o. Vulpea Aurie.

Isabella ridică brusc capul. Își aminti remarca făcută de José, paraşutistul, care în acel moment o nedumerise. „Pele este puiul vulpii, *El Zorro.*" Cumva acesta fu ultimul mic detaliu care o sili să vadă adevărul.

– *El Zorro* – da. Expresia i se aspri. Prima lucire de ură arzătoare îi apăru în ochi. Privi instinctiv către bunica ei. Ce o să facem, Nana? întrebă ea.

– Ei bine, primul lucru pe care o să îl facem este să îl salvăm pe Nicholas, rosti ea vioaie.

– Nu știi ce vorbești, Nana, protestă Garry. Era stupefiat.

– Întotdeauna știu ce vorbesc, îi spuse cu fermitate Centaine Courtney-Malcomess. Pe tine te însărcinez, Garry. Aceasta are prioritate înaintea oricărui alt lucru. Vei primi absolut tot ce îți trebuie. Nu mă interesează cât va costa. Tu adu-mi copilul. Este tot ce contează. E limpede, tinere?

Expresia uluită a lui Garry se limpezi încet. Începu să rânjească.

– Da, Nana, este foarte limpede.

Garry transformă camera armelor de la Weltevreden în cartierul său general de operațiuni.

Ar fi putut alege oricare dintre celelalte douăsprezece facilități mai bine echipate dintr-unul din centrele de conferință sau de consiliu Courtney. Dar nici una nu avea atmosfera de siguranță familială a acestei încăperi, care atât de mult timp fusese centrul vieții lor. Nimeni nu îi contestă alegerea.

– Spațiul este restricționat pentru familie. Nu vom aduce pe nimeni din afară până ce nu va fi absolut necesar, îi preveni el.

Puse două table mari pe șevalete, câte unul de fiecare parte a biroului. Pe unul atârnă o hartă a Africii de la sud de Sahara, la scară mare. Lăsă cea de-a doua tablă goală deocamdată, cu excepția unei fotografii pe care o prinse în vârful ei.

Era una dintre pozele pe care i le făcuse Isabella lui Nicholas pe plajă. Era îmbrăcat în costum de înot, cu părul ciufulit de sare de mare și de vânt, râzând înspre obiectiv.

– Asta ca să îmi reamintească despre ce este vorba aici, le spuse Garry. Vreau să îmi imprim în minte imaginea. După cum a spus Nana – de acum înainte numai el contează. Acel chip. Acel copil.

Se încruntă la ea.

– Ei bine, tinere Nicky, unde ești?

Se întoarse spre Isabella, care stătea la birou și îi puse în față masivul volum *Jane's All the World's Aircraft*.

– În regulă, Bella. Să presupunem că un cargobot militar rus te-a dus din Lusaka la această bază unde l-ai întâlnit pe Nicky. Hai să aflăm ce tip este. Deschise cartea în fața ei și începu să dea paginile.

– Ăsta este, zise ea și arătă spre una dintre ilustrații.

– Ești sigură? întrebă el și se aplecă peste umărul ei. Iliușin Il 76. Nume de raport NATO – Candid, citi el cu voce tare. *Jane* estimează viteza sa de croazieră ca fiind 750–800 de kilometri pe oră.

Făcu o însemnare pe carnetul său de navigație.

– Bine, spui că avem un curs de 300 grade magnetic şi că timpul de zbor a fost două ore şi cincizeci şi şase de minute. Ştim că este vorba de coasta Atlanticului – să însemnăm asta pe hartă.

Se duse la hartă şi începu să lucreze cu compasul şi raportorul.

– Garry – Isabella era îngrijorată – numai pentru că Nicky era acolo anul trecut nu înseamnă că se mai află tot acolo, nu?

– Desigur că nu, încuviinţă el fără să îşi ia ochii de la hartă. Din câte ne spui tu însă, Nicky părea să fie instalat în acea tabără. Mergea la şcoală şi stătuse acolo suficient de mult ca să îşi facă prieteni şi să îşi construiască o reputaţie de jucător de fotbal – Pele? Se întoarse şi se uită la ea prin lentilele ochelarilor ca un peştişor prietenos. Ştim din rapoartele de spionaj israeliene şi sud-africane că prietenul tău *El Zorro* încă mai operează în Angola. A fost văzut în Luanda de un agent CIA, în urmă cu paisprezece zile. Şi trebuie să începem de undeva. Până ce vom afla cu certitudine că Nicky nu se află acolo, vom presupune că este. Se îndepărtă de hartă. Gata, murmură el. Se pare că este undeva la nord de Luanda şi la sud de graniţa cu Zairul. În zonă sunt cinci, nu, şase guri de râu, cam la o sută optzeci de kilometri una de cealaltă. Vânturile schimbătoare ar fi putut crea o deviaţie de zece grade în cursul avionului Candid, în oricare dintre direcţii.

Reveni la birou şi ridică foaia mare de desen pe care Isabella schiţase din memorie harta pistei de aterizare şi a gurii de râu. El o cercetă nesigur, apoi clătină din cap.

– Poate fi oricare dintre cele şase râuri indicate pe hartă. Se uită mai îndeaproape la hartă. Ele sunt Tabi, Ambriz, Catacanha, Chicamba, Mabubas şi Quicabo – îţi sună cunoscut vreunul dintre aceste nume, Bella?

Femeia clătină din cap.

– Nicky numea baza Tercio.

– Este probabil un nume de cod, zise Garry şi prinse desenul ei alături de fotografia lui Nicky pe tabla a doua. Vreun

comentariu până acum? Privi înspre Centaine şi Shasa. Ce părere ai, *pater?*

– Se află la o mie de kilometri de frontiera namibiană, care este cel mai apropiat teritoriu prietenos. Putem să ne luăm gândul de la orice încercare de a ajunge la Nicky pe uscat.

– Elicoptere? întrebă Centaine.

Amândoi bărbaţii scuturară din cap în acelaşi timp.

– În afara razei de acţiune, fără realimentare, zise Garry, iar Shasa încuviinţă.

– Am zbura peste o zonă de război. Conform ultimelor noastre informaţii, cubanezii au un lanţ solid de radare care acoperă graniţa namibiană şi cel puţin o escadrilă de avioane de vânătoare MiG-23 cu baza la nord de frontieră la Lubango.

– Dar dacă am folosi Lear-ul? insistă Centaine şi amândoi bărbaţii râseră.

– Nu putem depăşi un MiG, Nana, zise Garry. Şi ei au mai multe arme decât noi.

– Da, dar puteţi circula în jurul lor, să zburaţi cu mult deasupra Atlanticului şi să veniţi din spatele lor. Ştiu că avioanele de vânătoare nu pot zbura prea departe, iar Lear-ul poate ajunge până în Mauritius.

Se opriră din râs şi se uitară unul la celălalt.

– Crezi că s-a îmbogăţit din prostie? întrebă Garry, apoi i se adresă direct. Să presupunem că ajungem acolo în Lear, apoi ce? Nu putem ateriza sau decola – Lear-ul are nevoie de o pistă de o mie de metri. Din ce ne spune Bella, au o pistă scurtă şi o bază de antrenament de gherilă, păzită de paraşutişti sud-americani sau, mult mai probabil, cubanezi. N-o să ni-l dea pur şi simplu pe Nicky, nu fără luptă.

– Da. Mă aştept să ne luptăm, zise Centaine dând din cap. Aşa că este timpul să îl chemăm pe Sean.

– Sean? se miră Shasa clipind. Desigur!

– Nana, te iubesc, zise Isabella și luă telefonul. Internațional, vreau să efectuez un apel urgent la cazarma Ballantyne de la Bulawayo, Rhodesia.

Legătura se făcu abia după aproape două ore, iar între timp Garry telefonase la aeroport și vorbise cu piloții săi. Avionul Lear era deja în drum spre Bulawayo, când Sean se auzi în cele din urmă pe fir.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, zise Garry și luă telefonul din mâna Isabellei. Se certară mai puțin de un minut, apoi Garry zise amenințător: Nu-mi vinde mie gogoșile astea, Sean. Într-o oră avionul Lear va fi pe aeroportul Bulawayo ca să te ia. Mișcă-ți fundul ăla păros la bord, *pronto*. Dacă este nevoie o să îl sun pe generalul Walls sau pe Ian Smith. Avem nevoie de tine aici. Familia are nevoie de tine.

Închise și se uită la Nana.

– Scuze, Nana.

– Am mai auzit expresia asta și altădată, murmură ea. Și, câteodată, puțintel limbaj dur face minuni.

Maiorul Sean Courtney de la Cercetașii Ballantyne se opri în fața tablei improvizate din camera armelor de la Weltevreden și studie fotografia nepotului lui. Fusese promovat maior și al doilea la comanda Cercetașilor, cu numai trei luni înainte. Roland Ballantyne reușise până la urmă să îl încartiruiască permanent în regiment.

– Se vede că este băiatul Bellei. Seamănă cu ea. Un puști urât. Sean rânji la ea. Nu e de mirare că l-a ținut pitit până acum.

Isabella scoase limba la el. Prezența lui Sean îi făcea bine; îi dădea din nou speranță. Era dur, competent și arătos, iar deplina încredere în propriile puteri o mobiliza și pe ea.

– Când te vor lăsa să îl vezi din nou pe Nicky? întrebă el, iar ea se gândi o secundă.

Nu îi putea spune despre promisiunea de a i se da acces de îndată ce se vor termina testele Cyndex 25. Ar fi însemnat să recunoască în fața tuturor că era o trădătoare.

– Cred că în curând. Nu l-am mai văzut pe Nicky de aproape un an. Trebuie să fie curând. O chestiune de zile, mai degrabă decât de săptămâni.

– Nu te vei duce, interveni Garry. N-o să te lăsăm să te duci din nou în ghearele lor.

– Oh, taci din gură, Garry, i-o reteză Sean. Sigur că trebuie să se ducă. Cum naiba o să știm unde îl ținem pe Nicky dacă nu o face?

– Am crezut... începu Garry, cu fața îmbujorată de furie.

– Bine, tovarăși. Să facem un târg. Eu conduc operațiunea generală – tu ești responsabil pentru logistică și întăriri. Ce zici?

– Foarte bine! interveni Centaine. Așa o să procedăm. Continuă, Sean. Spune-ne cum vei desfășura operațiunea de salvare.

– Bine. În linii mari, cam asta este. Lămurim detaliile mai târziu. În primul rând, trebuie să acceptăm că este o operațiune în întregime ofensivă. Cu siguranță ne vom confrunta cu o opoziție masivă. Vor încerca să ne omoare – trebuie să îi omorâm noi primii. Nu putem să ne jucăm. Dacă îl vrem pe Nicky, trebuie să ne luptăm pentru el. Dacă lucrurile merg însă rău, s-ar putea să înfruntăm o furtună politică și legală aici și peste hotare. S-ar putea să fim găsiți vinovați de terorism și asasinat. Suntem pregătiți să acceptăm asta?

Privi chipurile atente din jurul lui. Dădură cu toții din cap fără ezitare.

– Bine. Asta am lămurit-o. Acum partea practică. Presupunem că Nicky este ținut în nordul Angolei, la această bază de pe coastă. Bella intră așa cum a făcut-o ultima dată. De îndată ce va fi acolo cu Nicky, ne va chema.

– Cum? întrebă Garry.

– Asta este problema ta. Ai Courtney Communications la dispoziție. Cere-le să vină cu un soi de radio miniatural sau cu

un emiţător automat. De îndată ce se va afla la bază, Bella îl va activa şi ne va indica locaţia.

– Bine, aprobă Garry. Avem acele indicatoare electronice de poziţie pe care le folosim pentru marcarea inspecţiile geologice aeriene. Ar trebui să putem adapta unul dintre acestea. Cum îl va strecura înăuntru Bella?

– Din nou, asta este problema ta, îi spuse Sean sec. Să continuăm. Deci Bella se află în zona ţintă. Ne dă un amplasament. Intrăm...

– Cum? întrebă Garry din nou.

– Există o singură cale – dinspre mare. Sean îşi trecu mâna peste harta Atlanticului de sud, în jos către vârful continentului african. La Walvis Bay avem traulerele de la fabrica de conserve. Unul dintre traulerele acelea moderne ale tale, Garry, cele pe care le trimiţi la Veema Seamount. Ating aproape treizeci de noduri şi avem o distanţă de aproape şapte mii de kilometri.

– La naiba, da! izbucni Garry jubilând. *Lancer* tocmai a fost la reparat în docurile din Cape Town. Este pe mare chiar în acest moment, în drum spre Walvis Bay. O să le cer să îl oprească acolo, cu rezervorul plin şi gata să plece pe mare. Van Der Berg, căpitanul, este un marinar desăvârşit.

– Spune-le să descarce plasele şi toate celelalte echipamente grele de care nu avem nevoie, adăugă Sean.

– Da. În poliţa de asigurare o să mai adaug riscuri de război şi de alt fel. Ştiu eu cum te porţi tu cu echipamentul. Garry devenea indignat. La naiba, ai distrus patru Landcruisere anul trecut.

– Gata cu cearta. Centaine îi readuse cu fermitate la problema principală. Spune-ne, Sean. O să navighezi cu *Lancer* pe râu?

– Nu, Nana. O să folosim ambarcaţiuni de desant cu motor ca să ajungem pe uscat. Cunoşti pe cineva de la baza navală Simonstown?

– Îl cunosc eu pe ministrul apărării, interveni Bella. Şi pe amiralul Keyter.

– Minunat! exclamă Sean. Dacă obţii bărcile, vezi dacă poţi obţine permisiune pentru vreo duzină de marinari care să se ofere voluntari pentru o mică distracţie. Comandourile navale au sânge fierbinte şi o să se dea peste cap ca să aibă şansa unui chef pe cinste. Ca să nu mai spun că vom năvăli într-o bază de antrenament ANC şi că o să le facem un mare serviciu.

– Îl cunosc şi eu pe ministru. O să merg cu Bella la el, spuse Centaine. Vă garantez tot echipamentul special de care aveţi nevoie. Fă-mi o listă, Sean.

– Va fi gata până mâine-dimineaţă.

– Cum rămâne cu armele – şi oamenii?

– Cercetaşi, le spuse Sean. Nu găsiţi alţii mai buni. I-am antrenat chiar eu. Am nevoie de circa douăzeci de oameni. Ştiu exact pe cine vreau. O să vorbesc chiar acum cu Rolland Ballantyne. Lucrurile sunt destul de liniştite prin Rhodesia în acest moment, e sezonul ploios. O să mi-i dea. S-ar putea să trebuiască să îi rup vreun picior, dar o să mă lase să îi iau. Vor avea nevoie de câteva zile de antrenament pe vas, dar până la sfârşitul săptămânii viitoare, vor fi gata de plecare. Se uită spre Isabella. Acum totul depinde de tine, Bella. Tu eşti câinele nostru de vânătoare. Condu-ne la ei.

La unsprezece zile după ce trimisese confirmarea codată Trandafirul Roşu că Cyndex 25 fusese testat cu succes la Capricorn Chemicals, Isabella primi permisiunea şi instrucţiuni pentru o vizită la Nicholas. I se spunea să ia zborul Liniilor Aeriene Sud-Africane spre Londra, care realimenta în Kinshasa, pe râul Congo, şi să debarce la această oprire în loc să continue drumul spre Londra.

Avea să fie aşteptată la aeroportul Kinshasa.

– Arată bine. Sean jubila când puse degetul pe hartă. Aici este Kinshasa. Se află la trei sau patru sute de kilometri de zona ţintă presupusă. O să te ia chiar de la uşă, nu te vor mai trimite pe o rută ocolită prin Nairobi şi Lusaka, ca data trecută. Se uită

la Isabella. Deci vor să iei zborul de vineri? Dacă totul merge bine, asta înseamnă că probabil vei fi pe poziție sâmbătă sau cel mai târziu duminică. Vom nagiva dinspre Walvis Bay în *Lancer*, de îndată ce voi putea ajunge acolo. Băieții au terminat antrenamentul și tot echipamentul se află la bordul lui *Lancer*. Stau degeaba de aproape o săptămână – se vor bucura să o ia din loc.

Studie harta și își butonă apoi calculatorul.

– Ne putem afla în poziție la o sută de mile marine de gura râului Congo până luni, pe doisprezece. Cum îți convine asta, Garry?

Garry se ridică și se duse la hartă.

– O să aștept cu avionul Lear la aeroportul Windhoek – aici. Voi efectua primul zbor în noaptea de luni, pe doisprezece. Va trebui să avansez pe mare cel puțin cinci sute de mile înainte să pot întoarce. Aceasta este raza estimată a rețelei de radare cubaneze din sudul Angolei. Cinci sute de mile înseamnă mult dincolo de raza operațională a escadrilei de MiG-uri de la Lubango. Atinse pe hartă baza cubaneză. În regulă, apoi lovesc coasta la gura râului Congo aici și voi zbura spre sud pe coastă până ce voi repera semnalul emițătorului Bellei.

– Stai puțin, Garry, interveni Shasa. Cum vei face asta?

– Băieții de la Courtney Communications au făcut o treabă al naibii de bună în timpul scurt pe care l-au avut la dispoziție. Își deschise servieta. Iată!

– O pompă de bicicletă? întrebă Shasa.

– Se pare că Nicky este o vedetă de fotbal. I-a cerut Bellei să îi aducă o minge nouă și se plângea că trebuie să umfle întruna vechea minge. Pompa este un accesoriu firesc pentru minge. Nu va ridica nici o suspiciune. Aceasta este într-o stare perfectă de funcționare.

Făcu o demonstrație cu câteva pompări, iar aerul șuieră într-un manieră satisfăcătoare.

– Emițătorul este inserat în mânerul pompei. Are baterie pentru treizeci de zile. Poate fi activat foarte simplu, rotind

mânerul astfel. Le arătă. Există un singur inconvenient. A trebuit să facem emiţătorul suficient de mic să încapă în mâner şi din acest motiv am fost siliţi să diminuăm puterea semnalului. Are o rază de mai puţin de doisprezece kilometri, chiar şi cu antena foarte sensibilă pe care am ataşat-o la Lear. Va trebui să zbor sub această distanţă ca să reperez semnalul.

– Cum rămâne cu avioanele de vânătoare cubaneze de la nord? întrebă Shasa neliniştit.

– Potrivit spionajului sud-african, cea mai apropiată escadrilă are baza la Saurimo. O să cobor repede pe coastă. De îndată ce reperez semnalul Bellei, mă îndrept din nou către mare. Am calculat totul pe hârtie; chiar dacă radarele cubaneze mă descoperă când intru în spaţiul aerian angolez şi trimit imediat MiG-uri de la Saurimo, ar trebui să pot să întorc şi să fug înainte să mă poată prinde.

– Dar rachetele sol-aer? insistă Shasa.

– Spionii noştri raportează că regimentele cubaneze cu rachete sol-aer se află toate la sud.

– Şi dacă spionajul se înşală?

– Haide, *pater!* Sean riscă mult mai mult decât mine.

– Genul ăsta de lucruri este treaba lui Sean şi nu are o nevastă şi un cârd de copii acasă.

– Vrei să-l scoatem pe Nicky de acolo – sau ce? Garry îi întoarse spatele tatălui său, punând capăt schimbului de replici. Bine, unde am rămas? Da, reperez semnalul Bellei. Întorc spre mare şi iau contact radio cu *Lancer,* aflat la gura râului Congo. Le dau amplasamentul bazei, apoi vin pur şi simplu acasă.

– Cred că o să merg cu tine în călătoria asta, Garry! zise Shasa nonşalant.

– Haide, *pater,* eşti de pe vremea Bătăliei pentru Britannia. Poartă-te potrivit vârstei tale.

– Eu te-am învăţat să zbori, băiete, şi încă mai pot să te depăşesc la orice oră vrei tu.

Garry privi spre Nana după sprijin. Expresia ei era însă de piatră. Își ridică mâniile în aer și începu să rânjească.

– Bine ai venit la bord, căpitane, se resemnă el.

– La revedere, Nana. Isabella o îmbrățișă pe bătrâna doamnă cu o disperare neașteptată. Roagă-te pentru noi.

– Tu să îmi aduci strănepotul, domnișorică. Eu și el avem multe de recuperat.

Isabella se întoarse spre tatăl ei.

– Te iubesc, tati.

– Nu cât te iubesc eu pe tine.

– Am fost atât de proastă. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Ar fi trebuit să vin la tine de la bun început. Am făcut lucruri îngrozitoare, tati. Lucruri despre care nu ți-am spus încă. Mă întreb dacă vei putea să mă ierți vreodată.

– Ești fiica mea. Vocea lui era sugrumată de emoție. Fata mea foarte specială și unică. Întoarce-te în siguranță – și adu copilul cu tine.

Îl sărută și îl strânse tare în brațe. Apoi se răsuci și aproape că o luă la fugă pe poarta de plecări internaționale a aeroportului Jan Smuts.

Centaine și Shasa priviră în urma ei mult timp după ce dispăru din vedere. Deasupra capului sistemul de difuzoare al aeroportului anunța deja zborul ei.

– Este ultimul apel pentru pasagerii care călătoresc cu Liniile Aeriene Sud-Africane SA 516 spre Kinshasa și Londra.

Centaine se întoarse și luă brațul lui Shasa. Șchiopăta sprijindu-se în baston. Picioarele păreau să devină mai slabe atunci când era îngrijorată sau foarte neliniștită.

Șoferul parcase la intrarea principală, deși unul dintre agenții de circulație încercase să îl facă să plece de acolo. Shasa o ajută pe Centaine să se așeze pe bancheta din spate, apoi ocoli mașina spre cealaltă portieră și se urcă lângă ea.

– Nu am discutat încă despre o anumită chestiune.

Centaine îl luă de mână.

– Da, încuviință Shasa. Știu ce vrei să întrebi. Ce au extorcat de la Bella? Ce preț au făcut-o să plătească?

– Lucrează pentru ei de ani de zile, încă de la naşterea copilului. Este limpede asta acum.

– Nu vreau să mă gândesc la asta, suspină Shasa. Dar știu că va trebui să ne confruntăm cu asta, mai devreme sau mai târziu. Nenorocitul care a legat-o este general în KGB – deci știm cine sunt stăpânii Bellei.

– Shasa. Centaine ezită, apoi vocea îi deveni mai fermă. Îți amintești scandalul Skylight?

– N-o să-l uit niciodată.

– A fost o scurgere – un trădător, insistă Centaine încăpățânată.

– Bella nu a ştiut nimic despre Skylight. Am fost foarte atent să o țin departe de asta, spuse Shasa cu vehemență.

– Îți mai amintești de savantul israelian care a venit la Fântâna Dragonului? Cum îl chema – Aaron cumva? Bella a avut o mică aventură cu el. Mi-ai spus că numele ei a apărut în registrul de la Pelindaba. A petrecut noaptea la el.

– Mamă, ce vrei să sugerezi...? izbucni Shasa. Dumnezeule, îți dai seama la ce informații a avut acces de-a lungul anilor? Ca senator, ca asistentă a mea, majoritatea proiectelor sensibile Armscor au ajuns şi pe biroul ei!

– Proiectul Cyndex de la Capricorn, continuă Centaine dând din cap. A participat la testarea lui acum câteva săptămâni. De ce i se permite să îl vadă pe Nicholas acum? Le-a furnizat cumva o informație specială, nu crezi?

Rămaseră tăcuți vreme îndelungată, apoi Shasa întrebă încet:

– Unde se termină loialitatea față de familie şi față de unul dintre copiii noştri – şi unde începe loialitatea şi sentimentul datoriei față de țară?

– Cred că noi doi va trebui să înfruntăm această întrebare foarte curând, suspină ea. Dar acum avem alte probleme.

*

Lancer era legat la cheiul spitalului, de la fabrica de conserve Courtney de la Walvis Bay. Era un trauler de optzeci de metri destul de vechi, dar avea liniile elegante ale unui transatlantic de croazieră modern. Fusese construit să lucreze în orice zonă de pescuit din orice ocean, să ajungă repede la destinație și să stea pe mare luni de zile o dată și să ajungă înapoi în port la fel de repede.

Sean stătea pe chei și îl studia din priviri. Nu îi plăcea vopseaua galben aprins; era mult prea vizibilă. Pe de altă parte, scocul de la pupa ușura foarte mult debarcarea și recuperarea bărcilor pentru uscat. Era, oricum, mult prea târziu ca să se mai poată face ceva în privința vopselei, decise el.

Jumătate dintre cercetași erau aliniați la balustrada traulerului și, de îndată ce îl recunoscură, începură să cânte în cor *De ce s-a născut atât de frumos?*

Sean le arătă degetul din mijloc.

– Nici un nenorocit de respect, se lamentă el și alergă în susul pasarelei.

Erau încântați să îl vadă și se adunară în jurul lui ca să îi strângă mâna. Mare parte din entuziasmul lor era un simptom al plictiselii; pentru acești luptători bine antrenați o săptămână de inactivitate fusese aproape insuportabilă.

Erau cu toții îmbrăcați ca niște pescari în jeenși tociți, jerseuri uzate din lână și un amestec de băști și căști.

Sergentul-major Esau Gondele era un Matabele pursânge, un vechi camarad în numeroase contacte sângeroase și bătălii. Îl salută pe Sean și rânji atunci când acesta îl lovi pe braț.

– Nu ești în uniformă, Esau. Ia-o ușor, frate.

Doisprezece dintre cei douăzeci de cercetași pe care îi alesese Sean erau din tribul Matabele, ceilalți erau tineri rhodesieni albi – și aproape toți erau fii de fermieri și mineri care crescuseră în savană.

Între cercetaşi nu se ţinea cont de culoare. După cum îi spusese odată Esau lui Sean: „Cel mai bun remediu pentru rasism este să tragă cineva în tine. Mamă, nu mai contează acum ce culoare are fundul care vine să îl salveze pe-al tău – negru sau alb, eşti gata să-i dai un sărut uriaş".

Sean îşi făcuse griji în privinţa membrilor comandoului naval de la Simonstown care mânuiau bărcile. Erau cu toţii tineri afrikaanderi duri. Ar fi putut avea probleme cu integrarea în această echipă multirasială.

– Cum vă descurcaţi cu păianjenii de stâncă? îl întrebă Sean pe Esau Gondele, folosind apelativul peiorativ pentru un afrikaander.

– Unii dintre ei sunt deja cei mai buni prieteni ai mei, dar tot n-aş vrea ca vreunul dintre ei să se însoare cu soră-mea, chicoti el. Nu, serios, Sean, sunt în regulă. Ştiu să îşi facă meseria. Le-am spus că nu trebuie să îmi spună „Şeefu'" şi au priceput gluma.

– OK, sergent-major. Plecăm din port la căderea nopţii. Este puţin probabil că îi va păsa cuiva de pe-aici de noi. Dar să nu riscăm. Noi doi o să verificăm echipamentul înainte să pornim, apoi îi vom pune pe băieţi la curent cu ce se întâmplă.

Facilităţile de cazare ale echipajului erau incomode şi spartane. Cercetaşii şi cei şase luptători comando se îngrămădiră unii în alţii, suiţi pe masă şi pe paturi. În câteva minute aerul era îmbâcsit de fum de ţigară, iar *Lancer* începu să plutească greoi şi atacă rapid curentul verde şi rece Benguela.

Toţi cercetaşii pe care îi alesese Sean erau marinari încercaţi care navigaseră pe vase de patrulă în apele schimbătoare ale lacului Kariba. Răul de mare fusese motivul pentru care nu trimisese după Matatu. Micul Ndorobo şi-ar fi vomitat şi inima până acum. Era ciudat să înceapă o operaţiune fără să îl aibă alături pe Matatu, ca şi cum ar fi plecat într-o călătorie fără Sfântul Christopher. Matatu era talismanul lui norocos. Îşi scoase gândurile acestea din minte şi privi în jur mulţimea de oameni.

– Puteți vedea cu toții? Sean ridicase harta spre tavan.

Se auzi un cor de aprobări.

– Ne îndreptăm spre acest loc. Arătă pe hartă. Iar misiunea este de a ridica doi prizonieri, o femeie și un copil.

Se auziră mormăieli și mârâieli de dezamăgire mocnită, iar Sean rânji.

– Este în regulă, nu vă panicați. O să avem o mulțime de jeguri umane. Arme cât cuprinde, domnilor, este deschis sezonul.

Mormăielile se transformară în chiote ironice, iar Sean așteptă să se potolească.

– Aceasta este o schiță a zonei țintă. După cum puteți vedea, este destul de generală, dar vă ajută să vă faceți o oarecare idee. Mă aștept ca prizonierii să fie ținuți în acest loc, aproape de plajă. Probabil în această colibă. Eu voi conduce echipa de salvare. Vom înainta cu trei dintre bărci.

Îl observă pe Esau Gondele ghemuit pe unul dintre paturile de cazarmă, având de fiecare parte câte un luptător comando naval sud-african. Cei trei împărțeau o țigară, trecând chiștocul de la unul la celălalt, în timp ce îl ascultau. „Ce mai valorează apartheidul acum?" își zise Sean zâmbind și continuă:

– Dacă e să dăm de necazuri serioase, ele vor veni pe acest drum, de-a lungul râului de la tabăra teroristă de lângă pista de aterizare, aici și aici. Sergentul-major Gondele va conduce unitatea de sprijin pe râu în celelalte trei bărci și va instala un blocaj pe drum, ca nici un ticălos să nu poată trece. Va trebui să rezistați acolo timp de treizeci de minute, după ce veți auzi că s-a tras primul foc. Astfel vom avea timp să scoatem prizonierii. Atunci vă retrageți și vă întoarceți pe râu și alergați până la mare ca să intrați în contact cu *Lancer*. Este simplu și trebuie să fie rapid. Nu vom pierde nici o secundă mai mult decât este necesar, dar dacă eliminați câțiva dintre urâții ăia cât sunteți acolo, n-o să se plângă nimeni. În regulă, acum vom recapitula în detaliu și mâine vom exersa lansarea bărcilor și recuperarea lor pe apă. Vom face asta în fiecare zi, plus exerciții cu armele și

verificarea echipamentului – n-o să aveţi prea mult timp să scrieţi acasă până ce vom ajunge pe plajă în noaptea de marţi, treisprezece. Reţineţi această dată. Notaţi-o.

Zborul comercial aterizã la Kinshasa în mijlocul unei ploi torenţiale tropicale. Ploaia şiroia în cascade pe ferestre în timp ce avionul rulă pe pistă, iar Isabella se udă până la piele în cele câteva secunde cât dură să coboare din avion şi să urce în autobuzul aeroportului.

După cum i se promisese, cineva o aştepta după ce trecu de bariera serviciului de vamă şi imigraţie. Era un pilot tânăr şi chipeş, în costum de zbor complet kaki, fără nici un însemn sau grad. Când o salută în spaniolă, putu să îi identifice accentul cubanez, acum că ştia ce trebuie să asculte.

Acesta insistă să îi care valiza şi cutia de cadouri pentru Nicky şi flirtă cu ea cu neruşinare în hardughia de taxi care îi conduse de la clădirea principală a aeroportului până la secţiunea privată a acestuia.

Când ajunseră acolo, ploaia se oprise. Deşi nori grei încă mai acopereau cerul, era înăbuşitor de cald şi de umed. Îi încărcă bagajul în compartimentul din spate al aparatului de zbor cu un singur motor. Nu recunoscu modelul de avion. Nu avea nici un însemn, în afară de un număr enigmatic, şi era vopsit cu o culoare mohorâtă ca nisipul.

– O să zburăm pe vremea asta? îl întrebă ea. Nu este periculos?

– Ah, *señora*, dacă mori, vei muri în braţele mele – ce trecere glorioasă!

De îndată ce se aflară în aer, îi puse mâna pe coapsă ca să ilustreze mai bine scenariul morţii.

– Ţine-ţi mâinile pe manşă. Ţine-ţi ochii la drum.

Îi ridică mâna şi i-o împinse spre el. Tânărul zâmbi arătându-şi dinţii şi râse de parcă ar fi făcut o cucerire.

Nu putu rămâne furioasă prea mult timp. Fiecare minut în care înaintau în această direcție îi confirma faptul că era dusă la baza în care îl văzuse ultima dată pe Nicky. Două ore mai târziu, distinse întinderea cenușie a Atlanticului dedesubtul norilor joși din față.

Pilotul întoarse spre sud de-a lungul coastei, iar atunci se ridică dreaptă în scaun și starea ei de spirit se îmbunătăți. Recunoscu meandrele râului și gura deschisă spre mare. Pilotul deschise flapsurile și se pregăti să aterizeze pe pista roșie de argilă.

„Nicky, gândi ea. În curând, copilul meu. În curând vom fi din nou liberi."

Când rulară pe sol, îl văzu. Stătea pe locul din față al jeepului. Crescuse cel puțin încă cinci centimetri, iar picioarele păreau prea neastâmpărate pentru corpul său. Părul îi era mai lung decât își amintea și ieșea cârlionțat de sub șapca de camuflaj, dar ochii erau aceiași. Acel verde minunat și limpede care strălucea chiar și la distanță. De îndată ce o recunoscu înapoia parbrizului, flutură ambele mâini deasupra capului, iar dinții îi străluciră pe fața bronzată și frumoasă.

În jeep, alături de el, se aflau șoferul și José, paraşutistul cubanez. Rânjeau la fel de larg ca Nicky atunci când ea coborî de pe locul din față al avionului.

Nicky țâșni din jeep și alergă să o întâmpine. Pentru o clipă se gândi că îi va sări în brațe, dar băiatul își recăpătă controlul de sine și îi întinse mâna.

– Bine ai venit, mama. Crezu că puterea iubirii ei o va sufoca. Mă bucur să te revăd.

– Bună, Nicky. Vocea îi era înecată de emoție. Ai crescut atât de mult, încât abia te-am recunoscut. Ești un bărbat de acum.

Spusese lucrul cel mai potrivit. El își vârî degetele mari la curea și le ceru imperios lui José și șoferului:

– Veniți să luați bagajele mamei.

– Imediat, generale Pele. José îl salută caraghios, apoi se îndreptă spre Isabella. Salutări, *señora*. Am aşteptat cu nerăbdare vizita ta.

„Acuma sunt mătuşa preferată a tuturor", gândi Isabella cu cinism.

Din cutia cu bunătăţi le dădu lui José şi şoferului câte o cutie de două sute de ţigări Marlboro şi popularitatea ei crescu însutit. În Angola, ţigările occidentale erau valută forte.

Nicholas sporovăia vesel în timp ce conducea spre plajă şi, deşi arăta un interes flatant în tot ceea ce făcuse şi reuşise de la ultima lor întâlnire, Isabella verifica împrejurimile cu un ochi mult mai atent ca data trecută. Îşi dădu seama că făcuse greşeli substanţiale când desenase harta pentru Sean. Baza de antrenament fusese mărită de la ultima ei vizită. Acum erau probabil câteva mii de soldaţi aici şi văzu şi un fel de artilerie parcată sub plasele de camuflaj. Păreau tunuri antiaeriene cu ţeavă lungă. Mai departe observă camioane parcate cu antene radar ca nişte farfurii îndreptate spre cer şi se gândi la tatăl ei şi la Garry zburând cu Lear-ul deasupra. Nu avea cum să îi avertizeze în privinţa acestor schimbări.

Când ajunseră la tabăra de pe plajă, Isabella se uită la distanţa înregistrată de vitezometru. Erau numai 3,6 km de la pista de aterizare la plajă – mult mai aproape decât estimase ea. Se întrebă dacă toate acestea ar putea periclita operaţiunea de salvare. Întăririle puteau fi aduse mult mai repede decât calculase Sean.

José îi duse bagajele la corpul de gardă. Acolo o aşteptau aceleaşi două femei de data trecută. Atitudinea lor însă era mult mai prietenoasă şi mai puţin oficială.

– V-am adus un dar, le întâmpină Isabella şi le oferi fiecăreia o sticlă de parfum, aleasă mai curând după mărime decât după miros.

Femeile se arătară încântate şi se parfumară cu atâta generozitate, încât aerul din cameră deveni greu de respirat. Trecură câteva minute înainte să se adune şi să verifice bagajul Isabellei.

De data aceasta camera trecu fără nici un comentariu, deşi stăruiră destul de mult asupra cosmeticelor ei. Isabella le invită să încerce rujul ei, iar ele acceptară cu promptitudine, admirând rezultatele în oglinda trusei de machiaj a Isabellei. Părea mai degrabă o întâlnire a unor vechi prietene decât o percheziţie.

Până ajunseră să examineze cutia cu daruri pentru Nicholas, nu le mai stătea mintea la treabă. Una din ele ridică mingea de fotbal dezumflată.

– Ah, lui Pele o să îi placă asta, ţipă ea şi nervii Isabellei se încordară de tensiune când ridică pompa.

– E pentru minge, explică ea.

– *Sí.* Ştiu, ca să pompeze aerul. Femeia dădu câteva pompe şi o lăsă să cadă înapoi în cutie.

– Îmi pare rău pentru inconvenienţe, *señora.* Noi ne facem doar datoria.

– Desigur. Înţeleg, aprobă Isabella.

– Vei sta la noi două săptămâni. Este bine. Pele a fost foarte încântat că vii. Este un băiat bun. Toată lumea îl place foarte mult. Toţi sunt foarte mândri de el.

O ajutară pe Isabella să îşi care valizele la aceeaşi colibă în care locuise la ultima ei vizită.

Nicholas stătea pe patul ei, îmbrăcat deja cu costumul de baie.

– Haide, mama, să mergem să înotăm acum. Să ne întrecem până la recif.

Înota ca o vidră şi trebui să facă eforturi ca să ţină ritmul.

În seara aceea, când erau numai ei doi singuri în căsuţa ei, îi dădu cadourile din cutie. Deşi mingea de fotbal era cel mai preţios dar, îi plăcură şi cărţile, şi hainele. Îi adusese câteva perechi colorate de pantaloni de surfer şi tricouri care îl încântară. Mai avea, de asemenea, un casetofon Sony şi o cutie de casete cu muzică. Formaţiile lui preferate erau Creedence Clearwater Revival şi Beatles.

– Știi să dansezi rock'n'roll? întrebă ea. Îți arăt eu cum. Și puse în casetofon o casetă cu Johnny Halliday.

Se învârtiră prin căsuță în costumele de baie, țipând și râzând, până ce Adra îi chemă la cină. Adra era la fel de taciturnă și de retrasă ca totdeauna, iar Isabella o ignoră și își concentră întreaga atenție asupra lui Nicholas. Memorase pentru el o mulțime de glume cu elefanți.

– Cum știi că un elefant a fost în frigider? Îi vezi amprenta piciorului în unt. Îi plăcuse asta.

La rândul lui îi spuse și el o glumă pe care o auzise la José, paraşutistul. O lăsă fără aer.

– Știi ce înseamnă asta? întrebă ea cu nervozitate.

– Desigur, îi spuse el. Una dintre fetele mai mari de la școală mi-a arătat.

Iar Isabella găsi că era mai prudent să nu mai insiste asupra subiectului.

După ce îl duseră la culcare, Adra merse cu ea până la căsuță și Isabella șopti:

– Unde este Ramón, marchizul? Este aici?

Adra privi în jur cu grijă înainte să răspundă.

– Nu. Va veni în curând. Cred că mâine sau poimâine. A spus că o să vină la tine. Mi-a zis să îți spun că te iubește.

Singură în căsuța ei, Isabella se trezi tremurând la gândul că îl va întâlni din nou pe Ramón, acum că știa cine era. Se îndoi că va reuși să se poarte firesc în preajma lui. Gândul că va face dragoste cu el o îngrozea. Cu siguranță va simți schimbarea în sentimentele față de el. Ar fi putut să îl ia pe Nicholas sau să o închidă.

„Te rog, Doamne, fă să ajungă Sean la mine înaintea lui Ramón. Ține-l departe până ajunge Sean." Rămase trează în noaptea aceea, înghețată de teama că Ramón va apărea din întuneric și ea va trebui să îl primească în pat.

Ca și altădată, ea și Nicholas petrecură următoarele două zile înotând, pescuind și jucându-se cu Douăzeci și Șase pe plajă. Cățelul crescuse și se transformase într-un adevărat câine lățos,

cu coada lungă, ochii crucişi şi urechi clăpăuge, iar Nicky îl adora. Împărţea patul cu el; Isabella nu avea autoritatea să i-o interzică, chiar dacă picioarele lungi ale lui Nicholas erau pline de pişcături de purici.

Luni noaptea, în vreme ce îl urmărea pe Nicholas pregătindu-se pentru culcare, întinse mâna ca din întâmplare şi luă pompa de pe raftul de deasupra patului lui, pe care mingea de fotbal ocupa locul de onoare. Răsuci mânerul şi auzi un vag clic interior, cel al emiţătorului care pornea. Reaşeză pompa înapoi pe raft chiar când Nicholas ieşi din baie mirosind a pasta de dinţi mentolată pe care ea i-o adusese de la Cape Town.

Când se aplecă peste pat ca să îi aranjeze plasa pentru ţânţari, dintr-odată el se ridică şi o cuprinse cu amândouă braţele.

– Te iubesc, mama, şopti el sfios, iar ea îl sărută.

Gura lui era moale şi umedă şi caldă şi avea gust de pastă de dinţi, iar ea crezu că o să îi explodeze inima de dragoste pentru el. Stânjenit de propria efuziune, Nicholas se rostogoli, trase cearşaful până sub bărbie, îşi închise ochii strâns şi începu să sforăie ostentativ.

– Somn uşor, Nicky. Şi eu te iubesc – din toată inima, şopti ea.

În drum spre căsuţa ei, tunetul bubui şi fulgerul lumină cerul nopţii. Privind în sus, o picătură grea de ploaie caldă o lovi chiar în mijlocul frunţii.

Era foarte linişte în carlinga avionului Lear. Se aflau la zece mii trei sute de metri, cât de sus puteau pentru maximum de rezistenţă şi viteză.

– Coasta inamică în faţă, zise Shasa încet, iar Garry chicoti.

– Haide, *pater*. Oamenii mai spun astfel de lucruri numai în filmele despre al Doilea Război Mondial.

Se aflau mult deasupra masei de nori într-o lume vrăjită de lumina argintie a lunii. Norul de sub ei sclipi cu lucirea specială a unei pârtii alpine.

– O sută de mile marine până la gura râului Congo. Shasa le verifică poziția pe ecranul sistemului de navigație prin satelit. Ar trebui să fim exact deasupra stației *Lancer*.

– Ar fi mai bine să îi sunăm, sugeră Garry și Shasa porni frecvențele radio.

– Alo, Rățoiul Donald. Aici este Dragonul Magic. Recepție!

– Alo, Dragonul. Aici este Rățoiul. Recepție sută la sută, veni imediat răspunsul, iar Shasa zâmbi de ușurare când recunoscu vocea fiului mai mare. Cred că Sean stătea cu degetul pe buton, murmură el. Fii pe frecvență, Rățoiule. Ne îndreptăm spre Disneyland.

– Călătorie plăcută. Rățoiul e pe frecvență.

Shasa se răsuci pe scaunul său de copilot și se uită în spate în cabina pasagerilor. Cei doi tehnicieni de la Courtney Communications erau ghemuiți asupra echipamentului lor. Le luase zece zile să instaleze toată aparatura electronică specială. Cea mai mare parte a ei era de ultimă generație încă în perioada de testare la Armscor și nu fusese încă furnizată forțelor aeriene. Nu era încorporată în avionul Lear, ci legată și împrăștiată pe podeaua cabinei. Fețele lor concentrate erau colorate de luminile verzi ale afișajului, iar căștile enorme le distorsionau forma capetelor.

Shasa porni intercomul.

– Cum merge treaba, Len?

Inginerul-șef ridică privirea spre el.

– Nici un radar. Primim trafic radio normal din Luanda, Kinshasa și Brazzaville. Nici un semnal de la țintă.

– Continuați.

Shasa se întoarse. Știa că noul echipament de căutare a frecvențelor scana benzile. Avea să repereze orice trafic de la bazele militare din Luanda și Saurimo. Antena montată sub pântecul avionului Lear i-ar fi avertizat dacă erau detectați de vreun radar ostil. Len, inginerul transmisionist, fusese ales pentru cunoștințele sale de spaniolă. El putea monitoriza orice trafic radio cubanez.

– În regulă, Garry. Shasa îi atinse brațul. Ne aflăm deasupra râului Congo. Noua ta direcție este 175.

– Direcție nouă 175. Garry înclină avionul și coti spre est–sud-est, ca să zboare paralel cu linia coastei.

Printr-o toană a vântului și a vremii se deschisese o gaură adâncă în masa de nori de dedesubt. Luna era chiar deasupra și la numai două zile de lună plină. Lumina ei reflecta în abis și zece mii trei sute de metri mai jos văzură lucirea de platină a apei și umbra întunecată a coastei africane.

– Gura de râu Ambriz în patru minute, anunță Shasa.

– Am inițiat căutarea semnalului țintă, confirmă Len în căștile lui.

– Deasupra Ambriz, intonă Shasa.

– Nici un semnal recepționat.

– Gura de râu Catacanha în șase minute, zise Shasa.

Nu se așteptase de fapt ca la Ambriz să obțină rezultate. Era limita exterioară a ariei lor de căutare. Privi în față și făcu o grimasă. Direct în față, muntele gigantic al unui nor negru și amenințător se ridica în stratosferă. Îi estimă înălțimea la douăzeci sau douăzeci și trei de mii de metri, cu mult deasupra plafonului avionului Lear.

– Cum îți place asta, Charlie Bravo? întrebă el și Garry clătină din cap și se uită pe ecranul radarului pentru vreme. Uriașa furtună tropicală avea pe ecran forma unui rac feroce.

– O sută cincizeci și trei de kilometri în față și e o grozăvie. Se pare că stă chiar pe una dintre gurile de râu țintă, Chicamba.

– Dacă este așa, o să șteargă orice semnal al emițătorului Bellei. Shasa părea îngrijorat.

– Oricum nu am putea să zburăm prin chestia aia, mormăi Garry.

– Deasupra Catachana, Len. Recepționezi ceva de la ținta noastră?

– Negativ, domnule Courtney. Apoi tonul vocii sale se schimbă. Stați puțin! La naiba! Cineva ne-a prins cu radarul.

– Garry – Shasa se întinse şi îi scutură umărul – ne-au prins pe radar.

– Dă pe frecvenţa internaţională şi ascultă, zise Garry.

Rămaseră încremeniţi pe scaune şi ascultară vuietul furtunii din faţă.

Dintr-odată se auzi un pârâit pe bandă şi o voce interveni limpede.

– Avion neidentificat. Aici punctul de control Luanda. Vă aflaţi într-un spaţiu aerian restricţionat. Identificaţi-vă imediat. Repet, vă aflaţi într-un spaţiu de zbor restricţionat.

– Punctul de control Luanda, aici zborul Liniilor Aeriene Britanice BA 051. Avem o defecţiune la un motor. Cerem o locaţie pentru reparaţii.

Shasa începu o ceartă cu Luanda, ca să întârzie cât mai mult. Fiecare secundă pe care o putea câştiga era crucială. Le ceru permisiunea să aterizeze în Luanda şi se prefăcu a nu auzi sau înţelege refuzurile lor şi ordinele urgente de a părăsi spaţiul aerian naţional.

– N-au muşcat momeala, domnule Courtney, îl avertiză Len când dădu pe frecvenţele militare. Trimit MiG-uri de pe aeroportul Saurimo. Le direcţionează spre noi.

– Cât mai avem până traversăm gura de râu Chicamba? întrebă Garry.

– Paisprezece minute, spuse Shasa sec.

– Mamă, mamă! zise Garry rânjind. Ne aflăm în cursă cu MiG-urile. Se apropie cu viteză Mach 2. O să fie distractiv.

Goniră spre sud la lumina argintie a lunii.

– Domnule Courtney, alte radare ne au în vizor. Cred că MiG-urile ne au pe radarele de atac.

– Mulţumesc, Len. Râul Chicamba într-un minut şi treizeci de secunde.

– Domnule Courtney. Tonul vocii lui Len deveni strident. MiG-ul lider raportează stabilirea ţintei. Sunt direct pe noi,

domnule. Semnalul radar de atac creşte. MiG-ul lider cere permisiunea să tragă.

– Parcă spuneai că nu ne pot intercepta, îi spuse Shasa lui Garry, blând. Credeam că suntem în afara razei lor operaţionale.

– La naiba, tată, oricine poate să facă o greşeală.

– Domnule Courtney! Vocea lui Len se ascuţise de tot. Am semnalul ţintei, slab şi intermitent. La aproximativ şase kilometri. Drept în faţă!

– Eşti sigur, Len?

– Sigur este emiţătorul nostru!

– Gura de râu Chicamba. Bella este la Chicamba! strigă Shasa. Hai să plecăm dracului de aici.

– Domnule Courtney, MiG-urile au permisiunea să folosească armele şi atacă. Semnalul radar este foarte puternic şi creşte.

– Ţineţi-vă bine, anunţă Garry. Apucaţi-vă de borul pălăriilor.

Înclină avionul Lear într-un plonjon.

– Ce dracu' faci? strigă Shasa, împins pe scaunul său de copilot de forţa gravitaţională. Întoarce şi du-te spre mare.

– Ne-ar prinde după un kilometru. Garry menţinu avionul în plonjon.

– Hristoase, Garry, o să rupi aripile.

Indicatorul vitezei se întoarse rapid către bariera „limita maximă de viteză".

– Alege, *pater*. Îi smulgem aripile sau MiG-urile ne găuresc fundurile.

– Domnule Courtney, MiG-ul lider raportează deblocarea rachetelor.

Len tremura de groază.

– Ce ai de gând să faci, Garry? întrebă Shasa, apucând braţul lui Garry.

– O să intru acolo. Garry arătă spre muntele luminat de lună al furtunii.

Era un hău de nori turbulenţi care acopereau cerurile din faţa lor. Bancurile de nori fierbeau din cauza vânturilor puternice

şi a curenţilor de aer din interior. Fulgerul străluci adânc în pântecul furtunii.

– Eşti nebun, şopti Shasa.

– Nici un MiG nu ne va urma înăuntru, zise Garry. Nici o rachetă nu va funcţiona cu toată energia şi descărcarea electrică din jur.

– Domnule Courtney, MiG-ul lider a tras o rachetă – şi încă una. Două rachete în aer...

– Roagă-te pentru noi, păcătoşii, zise Garry şi coborî Lear-ul într-un picaj al morţii.

Acul vitezometrului trecu de bariera „limita maximă de viteză".

– Cred că asta este. Vocea lui Shasa era resemnată şi, în timp ce vorbi, ceva lovi avionul. Acesta se răsuci pe spate, sfera direcţiei de zbor se dădu peste cap în cutia sa şi intrară în furtună.

Întreaga vizibilitate dispăru instantaneu când un nor gri ca o pătură de lână îi învălui. Furtuna atacă avionul şi îi smuci în centurile lor de siguranţă, ca o bestie furioasă care îi prindea în ghearele ei.

Lear-ul se răsuci şi pluti ca o frunză purtată de vânt. Instrumentele de pe panoul de control o luară razna, altimetrul goni în timp ce căzură în abis, apoi prinseră un vânt ascendent puternic ce îi urcă înapoi şapte sute de metri şi îi întoarse pe toate părţile.

Dintr-odată, norul fu luminat de un fulger interior. Îi ameţi şi le bubui în capete, scoţând scârţâieli agonizante din motoarele Lear-ului. Focul albastru dansă pe carcasa de metal a aparatului de zbor de parcă ar fi fost cuprins de flăcări. Atinseră fundul unei alte găuri cu o forţă care îi proiectă la limita de rezistenţă a scaunelor lor, rănindu-le coloanele vertebrale. Erau aruncaţi în sus, numai ca să plonjeze din nou. Peste tot în jur, trupul avionului pârâia şi gemea în furtuna care încerca să îl sfâşie.

Garry era neajutorat. Ştia că nu trebuie să se împotrivească manevrând avionul şi să sporească astfel presiunea brutală exercitată asupra suprafeţei lui. Lear lupta pentru viaţa lui.

Îi şopti încurajări şi ţinu manşa cu o atingere uşoară şi iubitoare, încercând să îl ajute să scoată nasul din spirala morţii.

– Curaj, iubito, şopti el. Haide, draga mea. Poţi s-o faci.

Shasa înşfăcase braţele scaunului şi se holba la altimetru. Se aflau la cinci mii de metri şi continuau să cadă. Nici unul dintre instrumente nu mai respecta vreo logică. Săreau şi tremurau, şi o luaseră razna.

Se concentră la altimetru. Acesta scădea tremurând. Trei mii, două mii trei sute, o mie trei sute. Puterea furtunii crescu; capetele lor erau smucite înainte şi înapoi, ameninţând să se rupă de coloană. Centurile de siguranţă tăiau dureros în carne.

Ceva se rupse în fuzelaj cu un pârâit. Shasa ignoră sunetul şi încercă să se concentreze asupra altimetrului. Vederea lui era tulburată de plonjoanele bruşte ale avionului.

Şapte sute de metri, trei sute – zero. Ar fi trebuit să se izbească de pământ, dar schimbările grozave ale presiunii barometrice din interiorul furtunii dăduseră totul peste cap.

Dintr-odată avionul Lear se echilibră, turbulenţa diminuându-se. Garry manevră cârma şi manşa şi avionul răspunse. Direcţia de zbor se stabiliză şi se roti spre verticală, pe când Lear-ul se roti înapoi cu chila echilibrată şi ţâşni afară din nor.

Schimbarea era uimitoare. Zgomotul furtunii lăsă loc bâzâitului jos al avioanelor cu reacţie. Lumina lunii invadă carlinga, iar Shasa icni şocat.

Se aflau aproape pe suprafaţa mării, străbătând-o mai degrabă ca un peşte zburător decât ca o pasăre. O cădere de încă treizeci de metri i-ar fi făcut să plonjeze în valurile verzi ale Atlanticului.

– Te-ai descurcat destul de bine, fiule.

Vocea lui Shasa era răguşită şi încercă să rânjească, dar peticul de pe ochi căzuse şi îi atârna sub ureche. Îl potrivi cu degete tremurătoare.

– Haide, navigator, chicoti Garry neconvingător. Dă-mi un curs de zbor.

– Noul curs este 260 de grade. Cum se descurcă avionul?

– E ca nou. Garry se îndreptă cu blândețe spre noua direcție. Lear-ul coti cu seninătate și acceleră spre Atlantic, lăsând în urmă masa continentală întunecată.

– Len. Shasa se răsuci pe scaun și privi în spatele cabinei. Fețele tehnicienilor erau palide de spaimă și ude de sudoarea. Pe unde mai sunt MiG-urile?

Len se holbă la el ca o bufniță, încercând să se adapteze la șocul de a mai fi încă în viață.

– Vino-ți în fire, omule, îl repezi Shasa și Len se uită repede la panoul de control.

– Da, încă avem contact. MiG-ul lider raportează țintă distrusă. Nu mai are combustibil și se întoarce la bază.

– La revedere, Fidel. Mulțumesc Domnului că nu știi să tragi, murmură Garry și menținu avionul aproape de suprafața apei, acolo unde radarul avea dificultăți în a-i repera. Unde este *Lancer?*

– Ar trebui să fie direct în față. Shasa porni microfonul. Rățoiul Donald, aici Dragonul Magic.

– Spune, Dragon.

– Este Chicamba. Repet, este Chicamba. Recepționat? Terminat.

– Recepționat. Chicamba. Repet, Chicamba. Ați avut probleme? Am auzit trafic de avioane cu reacție la sud-est de aici. Terminat.

– N-a fost mare lucru. Un picnic de duminică. Acum este rândul vostru să vizitați Disneyland. Terminat.

– Suntem pe drum, Dragon.

– Mult noroc, Rățoiule. Terminat și încheiat.

Era ora cinci și jumătate în dimineața zilei de marți când Garry aterizâ pe pista aeroportului Windhoek. Coborâră înțepeniți și se opriră în grup în fața scărilor, copleșiți de un sentiment de prăbușire în gol. Garry se îndreptă spre cel mai apropiat motor, care pârâia încet în timp ce se răcea.

– *Pater*, zise el. Vino să vezi asta.

Shasa se holbă la obiectul străin care se îngropase în metalul fuzelajului dedesubtul motorului turbo Garrett. Era vopsit într-un galben industrial strident, un tub fin și lung ca o săgeată care ieșea în afară doi metri de sub metalul sfâșiat al Lear-ului.

– Ce dracu' este asta? întrebă Shasa.

– Aceasta, domnule Courtney, zise Len, care venise în spatele lui, este o rachetă sovietică ATOLL aer-aer care nu a explodat.

– Ei bine, Garry, murmură Shasa, până la urmă Fidel nu era chiar un trăgător așa de prost.

– Binecuvântată fie mâna de lucru rusă, zise Garry. Poate este cam devreme, tată, dar n-ai vrea un pahar de șampanie?

– E o idee minunată, zise Shasa.

– Râul Chicamba. Umăr la umăr, Sean și Esau Gondele stăteau aplecați peste hartă. Iată-l.

Sean puse degetul pe o crestătură mică și nesemnificativă a continentului.

– La sud de Catacanha.

Ridică privirea spre căpitanul traulerului. Van Der Berg era clădit ca un luptător de sumo, mare și greoi, cu pielea tăbăcită, arsă și crăpată de soare și vânt.

– Ce știi despre ea, Van? întrebă el.

– Niciodată nu am fost prea aproape, zise Van, ridicând din umeri. Încă un râuleț pișăcios. Dar o să te duc cât de aproape vrei tu.

– La o milă de recif ar fi minunat.

– S-a făcut, promise Van. Când?

– Vreau ca toată ziua de mâine să stai sub linia orizontului, apoi la căderea nopții să ne duci acolo, până la ora 02.00.

Pentru cercetași, ora magică era întotdeaua la două ore după miezul nopții. Atunci inamicul era cel mai căzut, și fizic și mental.

La ora unu dimineața, la popota echipajului de pe *Lancer,* Sean dădu ultimele directive. Verifică fiecare om în parte. Cu toții erau îmbrăcați în jerseuri albastre de pescari în jeanși și

bocanci de luptă din piele neagră şi tălpi de cauciuc. Pe cap purtau berete negre de lână şi aveau feţele şi mâinile negre, fie de la natură, fie că fuseseră vopsite cu cremă de camuflaj.

Singurele lor piese de uniformă erau chingile, furnizate de forţele de apărare sud-africane din echipamentul cubanez capturat în sudul Angolei. Armele lor erau puşti de asalt sovietice AKM, pistoale Tokarev şi grenade antipersonal M75 bulgăreşti. Trei dintre oamenii grupului lui Esau Gondele cărau lansatoare de rachete antipersonal RPG7. O parte a acordului cu sud-africanii fusese că nimic nu trebuia să facă vreodată legătura cu ei.

Unul câte unul, se opriră lângă masă şi predară toate obiectele personale, inele cu sigilii, plăcuţe de identificare, portofele şi ceasuri de mână şi orice altă formă de identificare. Esau Gondele le sigilă în plicuri separate şi dădu fiecăruia dintre ei câte un ceas de mână digital negru, rezistent la apă, care să îl înlocuiască pe cel propriu.

În acest timp, căpitanul traulerului anunţă în interfonul de pe punte:

– Ne aflăm la şapte mile marine de gura râului. Veţi fi pe poziţie cu câteva minute înainte de timpul stabilit.

– Bravo ţie, îi spuse Sean şi se întoarse spre şirul de feţe negre. Foarte bine, domnilor, ştiţi ce urmărim. Numai câteva gânduleţe care să vă ocupe minţişoarele. Dacă o să ciuruiţi pe cineva, asiguraţi-vă că nu nimeriţi femeia sau copilul. Este sora mea. Lăsă ideea să le pătrundă în minte. Gândul numărul doi. Schiţele de hărţi pe care vi le-am arătat sunt mai mult imaginaţie decât realitate. Nu vă bazaţi pe ele. Gândul numărul trei. Când ne retragem, nu rămâneţi în urmă pe plajă. Chicamba nu este un loc bun să îţi petreci vacanţa. Cazarea şi masa sunt nasoale. Îşi luă arma din rastel. Deci, copiii mei, să trecem la treabă.

Lancer se apropie de uscat, sondând cu radarul şi sonarul pentru adâncime. Toate luminile de marş erau stinse. Motoarele mergeau la minimum, aşa că abia mai înainta. În întunericul din

față, Sean distinse licărirea intermitentă a valurilor ce se spărgeau de recif. La țărm nu se vedea nici o lumină. Pământul însuși fusese înghițit de noapte. Norul de deasupra nu se disipase. Prin el nu trecea strălucirea nici unei stele sau a lunii.

Van Der Berg se ridică de deasupra radarului.

– Suntem la o milă, spuse el încet. Apa este de șase stânjeni și sunt bancuri. Aruncă o privire către chipul întunecat al cârmaciului său de culoare. Opriți motoarele.

Murmurul motoarelor de pe puntea de dedesubtul picioarelor lor încetă, iar *Lancer* pluti ca un buștean.

– Mulțumesc, Van, zise Sean. O să-ți aduc un cadou frumos. Coborî rapid scara de tambuchi spre puntea principală.

Îl așteptau la pupa, fiecare dintre echipe stând lângă propria barcă neagră de cauciuc. Sean inspiră mirosul de canabis din aer și făcu o grimasă. Nu îi plăcea, dar folosirea lui înaintea unui contact devenise o tradiție în rândul cercetașilor.

– Este un vechi obicei african, se consolă el. Nebunii lui Mahdi fumau așa ceva înainte să-l facă praf pe bătrânul Kitchener la Khartoum. Sergent-major, țigările se sting, scrâșni și îi auzi în întuneric strivindu-le cu călcâiele pe punte.

Sean își dădu seama că acele țigări le atenua frica și scotea la iveală acea bravură care era și ea parte a tradiției cercetașilor, dar niciodată nu le folosise. El savura sentimentul de teamă; îi pulsa în sânge și îi zvâcnea în creier. Niciodată nu se simțea mai viu decât în astfel de momente, când intra în luptă și era în pericol de moarte. Nu își dorea ca flacăra pură și curată a fricii să pălească.

Una câte una, bărcile gonflabile din cauciuc, încărcate cu oameni și echipament, alunecă pe scocul de la pupa traulerului și se lansară încet la apă. Porniră motoarele Toyota care bolborosiră încet în noapte. Chiar și într-o noapte nemișcată și fără vânt ca aceasta, sunetul nu era purtat mai departe de câteva sute de metri.

Alcătuiră un șarpe lung și negru, având între ei o lungime de barcă. Sean se afla în barca din frunte, alături de trei dintre cei mai buni oameni ai săi. Barcagiul ținu aprinsă o lanternă-stilou deasupra pupei pentru ca bărcile care urmau să mențină cursul. Înaintară cu rapiditate și în liniște către uscat.

Sean stătea la pupa. Pe un șnur în jurul gâtului avea o mică busolă luminoasă, dar se baza în principal pe luneta cu vedere pe timp de noapte ca să ajungă la țărm. Era un dispozitiv marca Zeiss care mărea imaginea. Arăta ca un binoclu mare îmbrăcat în plastic.

În fața lui, valurile care se spărgeau de țărm aruncau flăcări verzi în lentile, dar văzu limpede punctul întunecat al liniei ce marca gura râului. Atinse umărul barcagiului ca să îl redirecționeze. Următorul val îi ridică, legănându-i încet când alunecă pe sub fund, și îi auziră susurul aspru atunci când intrară în apele mai calme ale lagunei.

Prin lentilele Zeiss văzu vârfurile lățoase ale palmierilor, ale căror siluete se proiectau pe pâlcurile de nori, și gura deschisă a râului din față. Lumina lanternei licări, iar barca lui Esau Gondele înaintă paralel cu ei.

– Acolo este. Se aplecă să șoptească la urechea marelui Matabele și arătă spre gura râului.

– Îl văd. Esau ținea la ochi luneta și urmărea.

– Hai să-i facem bucăți!

Cele trei bărci de atac înaintară împreună, iar Sean îi privi dispărând pe râu și contopindu-se cu linia țărmului.

Sean îi șopti barcagiului și cotiră paralel cu plaja. În timp ce străbăteau laguna, Sean scană țărmul prin lentilele Zeiss. La opt sute de metri de gura râului, în umbra crângului de palmieri, distinse conturul pătrat al unei colibe și, dincolo de ea, o alta.

– Se potrivește descrierii Bellei.

Se îndreptară în grabă spre plajă. Văzu acum lucirea metalului deasupra celei mai apropiate colibe. Era o antenă înaltă

cât un brad de Crăciun şi farfuria unui centru de comunicaţii prin satelit.

– Asta este.

Nisipul scrijeli uşor fundul bărcii şi săriră în apa caldă care le ajungea până la genunchi. Sean îi conduse pe uscat. Nisipul plajei era atât de alb, încât putu vedea mici crabi fantomatici târându-se în faţa lui. Oamenii alergară spre marginea crângului de palmieri şi se adăpostiră sub faleză.

Sean rămase câteva secunde ca să verifice împrejurimile. Conform descrierii făcute de Bella după prima ei vizită, centrul de comunicaţii era locul unde o primiseră şi o percheziţionaseră. Îi spusese că două sau trei femei telegrafiste conduceau centrul. În plus, numărase aproximativ douăzeci de santinele cazate în cazarma de dincolo de gard.

Poarta spre facilitate era întotdeauna încuiată la apus. Isabella îi avertizase în această privinţă. Văzuse că totdeauna o santinelă era postată acolo. Patrula perimetrul şi garda se schimba la fiecare patru ore.

– Se apropie acum, murmură Sean când văzu silueta întunecată a santinelei înaintând de-a lungul gardului de sârmă ghimpată. Coborî luneta şi îi şopti cercetaşului care stătea lângă el: Douăzeci de paşi în faţă, Porky. Se mişcă de la stânga la dreapta.

– L-am reperat.

Porky Soaves era un rhodesian portughez a cărui specialitate era praştia. Putea lovi un porumbel în aripă de la cincizeci de metri. De la zece metri putea străpunge cu o bilă o ţeastă de om.

Alunecă înainte ca o viperă de noapte şi, când santinela cubaneză ajunse în dreptul lui, se ridică într-un genunchi şi se arcui. Zgârciul dublu din cauciuc chirurgical al praştiei fu eliberat, iar santinela căzu pe nisipul alb şi fin fără să scoată un sunet.

– Haide! zise Sean încet şi al doilea cercetaş o luă la fugă cu un cleşte masiv de tăiat sârmă.

Rândurile de sârmă ghimpată scoaseră un clinchet discret. Sean alergă spre deschizătură.

În timp ce fiecare cercetaș se strecură prin gaura din gard, Sean îi atinse pe umăr și le arătă fiecăruia ținta. Trimise doi dintre ei la poarta principală ca să se ocupe de santinelele de acolo, doi ca să închidă centrul de comunicații și restul ca să ia cu asalt garnizoana din spatele complexului și să anihileze santinelele din garnizoană.

Dacă aranjamentele erau aceleași ca data trecută, prima colibă din dreapta camerei radioului era a Isabellei. Nicky avea să fie în a doua, cu asistenta cubaneză. Isabella o numise Adra. Din aprecierea făcută de Sean, asistenta era una dintre cei mai răi. Ea trebuia să dispară. Avea să o doboare cu prima ocazie.

Sean alergă spre prima linie de colibe, dar înainte să ajungă la ele, o femeie începu să țipe în coliba comunicațiilor. Sunetul ascuțit și isteric străbătu terminațiile nervoase ale lui Sean. Țipetele fură întrerupte de o rafală scurtă de foc automat.

„Am pornit!" gândi Sean și noaptea erupse cu foc de armă și flăcări și emoția mortală a luptei.

Isabella dormi cu întreruperi și se trezi puțin înainte de miezul nopții la sunetul tunetului și al unor motoare de avioane cu reacție care zburau la joasă altitudine. Aruncă la o parte plasa de țânțari și alergă afară în noapte.

Vântul unei furtuni uriașe care înainta dinspre sud îi flutură în poalele cămășii de noapte și făcu să foșnească frunzele de palmier.

Sunetul motoarelor avioanelor cu reacție se intensifică și dispăru atunci când vântul și norii îl acoperiră. I se păru că mai mult de un avion se afla deasupra norului. Speră că unul dintre ele era Lear-ul, cu tatăl său și Garry la bord.

„Ați reperat semnalul? se întrebă ea, privind cu atenție spre cerurile negre. Mă auzi, tati? Știi că sunt aici?"

Nu văzu nimic, nici măcar strălucirea unei stele, iar sunetul motoarelor de deasupra dispăru și lăsă în urmă numai suspinul vântului și bubuiturile tunetelor furtunii care își deschidea porțile.

Ploaia începu să cadă din nou și alergă înapoi în colibă. Își uscă părul și picioarele goale și se așeză la fereastră, privind spre plajă.

„Te rog, Doamne. Ajută-i să afle că suntem aici. Ajută-l pe Sean să ne găsească."

– Nu am avut încă șansa să încerc noua mea minge de fotbal, îi zise Nicholas la micul dejun.

– Dar ne-am jucat cu ea în fiecare zi, Nicky.

– Da, dar... vreau să spun cu niște jucători buni. Apoi, dându-și seama de gafă, continuă: Ești o jucătoare bună – pentru o fată. Cred că ai fi un portar excelent – cu ceva mai mult antrenament. Dar, mama, mi-ar plăcea să joc cu unii dintre prietenii mei de la școală.

– Nu știu. Isabella se uită la Adra. Prietenilor tăi li se permite să vină aici?

Adra nu se întoarse dinspre soba cu lemne unde se afla.

– Întreabă-l pe José, zise ea. Poate că se va putea.

În după-amiaza aceea, José și Nicholas sosiră cu un jeep plin de băieți negri. Meciul de fotbal de pe plajă era foarte gălăgios și pasional disputat. De trei ori Isabella și José se văzură nevoiți să descâlcească un nod de trupuri care se loveau și își dădeau pumni. După fiecare bătaie, jocul se relua de parcă nu se întâmplase nimic.

Isabella fu aleasă portar pentru Fii Revoluției. Dar, după ce primi cinci goluri, Nicholas, căpitanul echipei, veni la ea și vorbi plin de tact:

– Cred că ești obosită, mama, și ai vrea să te odihnești.

Și fu trimisă pe margine.

Fiii Revoluției îi bătură pe Tigrii Angolezi cu douăzeci și șase la cinci, iar Isabella se simți foarte vinovată pentru cele cinci goluri. După fluierul final, Isabella scoase din cutia ei de cadouri

o pungă de două kilograme de bomboane şi ciocolată şi lipsa ei de îndemânare atletică fu imediat iertată de căpitanul ei şi de ambele echipe.

La cină Nicholas pălăvrăgi vesel, iar Isabella încercă să se poarte cât mai firesc, dar ochii ei fugeau continuu spre fereastră şi spre plajă. Dacă venea Sean, atunci avea să vină în seara aceasta. O observă pe Adra privind-o gânditoare. Făcu un alt efort să urmărească pălăvrăgeala lui Nicky, dar acum se gândea la Adra.

O puteau lua cu ei? chibzui ea. Ar fi vrut oare să vină? Adra era o persoană atât de reticentă şi de secretoasă, încât niciodată nu i-ar fi putut ghici adevăratele sentimente, exceptând iubirea ei pentru Nicky – aceasta era singura certitudine.

Putea avea încredere în ea suficient de mult încât să o avertizeze în privinţa operaţiunii de salvare? se întrebă ea. Ar fi trebuit să îi ofere Adrei posibilitatea de a alege dacă să vină cu ei sau nu? La drept vorbind, îl putea lua pe Nicky de lângă ea după toţi aceşti ani dedicaţi lui? Cu siguranţă îi va frânge inima, dar totuşi putea avea suficientă încredere în ea ca să îi spună? Ar fi putut risca ea libertatea lor, a ei şi a lui Nicky, şi putea ea risca viaţa fratelui ei şi a tuturor acelor tineri curajoşi care încercau să îi salveze? De mai multe ori în timpul mesei fu pe punctul de a vorbi cu Adra, dar de fiecare dată bătu în retragere în ultima clipă.

Când îl înveli pe Nicky, în pat, el îşi ridică faţa spre ea şi îl sărută într-un mod cât se poate de firesc. Pentru o clipă el o ţinu strâns.

– Trebuie să pleci din nou, mama? întrebă el.

– Dacă ai putea, ai veni cu mine? replică ea.

– Şi să îi părăsesc pe *padre* şi pe Adra?

Bella căzu pe gânduri. Era prima dată când îi vorbea despre Ramón şi felul în care o făcu o tulburră profund. Era respect sau teamă ceea ce detectase în voce? Nu putea fi sigură.

– Nicky, în noaptea asta – dacă se întâmplă ceva, să nu-ți fie frică, începu ea.

– Ce se va întâmpla? se ridică sus, interesat.

– Nu știu. Probabil nimic.

Băiatul păru dezamăgit și se lăsă să cadă înapoi pe pernă.

– Noapte bună, Nicky, șopti ea.

Adra o aștepta în întunericul dintre colibe. Era ocazia pe care Isabella o așteptase.

– Adra, șopti ea, trebuie să vorbesc cu tine. În noaptea asta... începu ea.

– În noaptea asta? repetă Adra și când văzu că încă ezită, continuă: Da, în noaptea asta va veni. Mi-a spus să îl aștepți. Nu a putut veni mai devreme, dar în noaptea asta va veni la tine.

Isabella simți cum atacul de panică îi șterge orice urmă de rațiune.

– Oh, Dumnezeule – ești sigură? Apoi redeveni stăpână pe sine. Este minunat. Am așteptat atât de mult.

Toate gândurile de a o preveni pe Adra în privința încercării de salvare i se șterseră din minte. Cum putea da ochii cu Ramón – acum că știa ce monstru crud și malefic era cu adevărat? Cum ar fi putut să îl lase să o atingă fără să tremure?

– Trebuie să plec acum, șopti Adra și dispăru în întuneric, lăsând-o singură cu groaza ei.

Plănuise să poarte jeanși și un jerseu pe dedesubtul cămășii de noapte, ca să plece repede la venirea lui Sean, dar acum nu mai îndrăznea.

Rămase întinsă în întuneric atât de mult timp, sub plasa de țânțari, încât începu, în cele din urmă, să spere că Sean va veni înaintea lui Ramón, sau măcar o vor salva zorile.

Dintr-odată își dădu seama că el se afla în căsuța ei. Îi simți mirosul, înainte să îl audă. Mirosul vag, dar distinct al trupului lui, care altădată o excita imediat. Nările și fiecare fibră a trupului ei se încordară. Respirația i se opri în piept.

Auzi şoapta paşilor lui pe podeaua căsuţei, apoi apropierea de pat.

– Ramón!

Respiraţia ei se eliberă ca o rafală explozivă.

– Da, eu sunt.

Vocea lui o izbi în faţă ca o lovitură.

Simţi cum ridică plasa de ţânţari şi rămase nemişcată. Degete lui îi atinseră faţa şi crezu că o să înceapă să ţipe. Nu ştiu cum să reacţioneze, ce să îi spună. „O să îşi dea seama." Era cât pe ce să intre în panică. Nu îndrăzni să se mişte sau să vorbească.

– Bella? zise el şi auzi prima suspiciune în tonul lui.

Cu o inspiraţie bruscă, întinse braţele şi îl cuprinse.

– Nu vorbi, şopti ea febril. Nu mai pot aştepta nici o clipă – nu spune nimic. Ia-mă acum, Ramón.

Ştia că nu se poartă într-un mod deplasat. Adesea în trecutul îndepărtat mai fusese astfel – nerăbdătoare, sălbatică de dorinţă, nemaisuportând nici o clipă de întârziere.

Se ridică şi începu să îi smulgă hainele. „Trebuie să îl împiedic să vorbească, să pună vreo întrebare, gândi ea cu disperare. Trebuie să îl liniştesc şi să îl asigur că nu s-a schimbat nimic."

Cu groază în inimă şi cu mirosul lui invadându-i mintea, îi lăsă mâinile să îi ridice cămaşa de noapte şi trupul neted şi gol să alunece lângă ea în pat.

– Bella, şopti el răguşit. Te-am dorit prea intens şi prea mult timp.

Şi gura lui o acoperi pe a ei. I se păru că îi suge întreaga fiinţă printre buze, în felul în care ar fi sorbit sucul şi pulpa unei portocale coapte.

Cu ruşinea perversităţii şi trădării propriului ei corp, se simţi copleşită de o pasiune sexuală pură. Făcea dragoste cu un animal frumos, ceva inuman şi crud şi infinit de periculos. Teama amestecată cu dorinţă o îmboldi mai departe. Se simţi ca acea creatură blestemată din arena din Granada, a cărui luptă tragică

şi moarte amânată o mişcaseră atât de mult, cu atât de mult timp în urmă, pe când dragostea ei era proaspătă şi tânără.

În cele din urmă terminară şi el zăcu deasupra ei ca mort. Nu se putea mişca. Sentimentul ei de vinovăţie şi greutatea lui ameninţau să o sufoce. Se ura aproape la fel de mult ca pe el.

– Niciodată n-a mai fost aşa până acum, şopti el. Niciodată nu mi-ai mai făcut aşa ceva.

Nu avu încredere să vorbească. Nu ştia ce i-ar fi putut ieşi pe gură dacă începea să vorbească. Îşi dădu seama că se afla pe marginea unei nebunii distructive teribile – şi totuşi, când stătea lângă ea şi o mângâia, atingându-i cu blândeţe părţile cele mai intime ale trupului ei, coapsele i se desfăceau şi simţea cum carnea i se topeşte, iar oasele i se înmoaie.

Începu să vorbească încet. Îi spuse cât de mult o iubeşte. Vorbi despre viitor, când ei trei vor fi în siguranţă şi fericiţi într-un loc ferit şi secret. Minciunile lui erau minunate şi îi stârneau în minte imagini frumoase. Deşi ştia că sunt false, îşi dorea cu disperare să le creadă.

Când în cele din urmă adormi cu faţa între sânii ei goi, atinse cârlionţii lui cu un regret teribil, tânjind după lucruri despre care ştia că nu existau. Atât de profundă era tristeţea ei, încât îi înlătură toate celelalte gânduri, până ce brusc şi şocant noaptea fu sfâşiată de ţipetele unei femei şi sunetul unei arme de foc.

Ramón se trezi şi în aceeaşi clipă sări din pat, gol şi suplu ca o panteră. Auzi clicul metalic al unei arme de foc atunci când înşfăcă pistolul din tocul ce zăcea pe podea, lângă pat. Noaptea se lumină de foc şi explozii. Văzu silueta lui Ramón în razele ce se revărsau pe fereastră. Ţinea pistolul la nivelul ochilor, ţintind spre acoperiş, gata de tragere.

Atunci auzi vocea iubită a lui Sean, strigând-o în întunericul de dincolo de fereastră.

– Bella, unde eşti?

Văzu silueta întunecată a lui Ramón ţâşnind la fereastră şi pistolul lucind la lumina exploziei unei grenade.

– Fereşte-te, Sean! ţipă ea. Om înarmat!

Ramón trase de două ori, schimbând poziţia de fiecare dată. De dincolo de fereastră nu veni nici un foc de răspuns. Îşi dădu sema că Sean nu îndrăznea să tragă de teamă să nu îi nimerească pe ea sau pe Nicky.

Se rostogoli pe pat şi căzu pe podea în genunchi şi pe mâini. Se târî cu frenezie spre uşă. Voia să îl ia pe Nicky, trebuia să ajungă la Nicky.

La jumătatea drumului simţi braţul gol şi musculos al lui Ramón prinzând-o de gât de la spate şi silind-o să se ridice în picioare. Cu ultima ei suflare, reuşi să ţipe:

– Sean! M-a prins!

– Ticăloaso, şuieră el. Ticăloasă nenorocită. Ridică apoi vocea. O omor! strigă el. O să îi zbor creierii.

O târî până la uşă şi o sili să coboare treptele.

– Mişcă, ticăloaso, şuieră el. Continuă să mergi. Ştiu cine este Sean. N-o să tragă – atâta timp cât tu eşti scutul meu. Mişcă!

Presiunea exercitată pe gâtul ei o sufoca. Nu îi putea face faţă. Alergă cu ea înspre căsuţa lui Nicky. Coliba comunicaţiilor era în flăcări. Din acoperişul din paie flăcări şi scântei se ridicau spre cerul nopţii. Era luminat ca o scenă. Umbrele şerpuite ale trunchiurilor palmierilor jucau pe nisipul palid.

Năvăliră în căsuţa lui Nicky. Adra şi copilul erau ghemuiţi în mijlocul podelei. Adra îl acoperea pe Nicky cu trupul ei.

– *Padre!* ţipă Nicky.

– Vino cu Adra, îi spuse Ramón tăios. Stai aproape de ea. Urmaţi-mă.

În grup strâns, părăsiră coliba şi se îndreptară spre parcare. Ramón o ţinea pe Isabella de la spate, iar cu mâna liberă îi ţinea pistolul la cap.

– Îi zbor creierii, strigă el spre umbrele care dansau. Păstraţi distanţa.

– Te rog, *padre,* nu îi face rău mamei, se văită Nicky.

– Taci din gură, băiete! îl repezi Ramón. Ridicând apoi vocea, continuă: Retrage-ți câinii, Sean. Doar dacă nu vrei ca sora ta și fiul ei să moară.

După o clipă, se auzi vocea lui Sean din umbră:

– Nu trageți, cercetași! Înapoi, cercetași!

Ramón continuă să îi facă să meargă spre unul dintre jeepuri. Isabella icnea după aer, iar țeava pistolului era atât de presată în ureche, încât pielea fină se rupse și un firicel de sânge începu să curgă pe gât.

– Te rog, mă rănești, zise Isabella icnind.

– Nu-i face rău mamei, țipă Nicholas și se smuci din strânsoarea Adrei.

Alergă spre Isabella și pentru o clipă Adra rămase descoperită, oferind șansa unei trageri curate.

În întunericul de dincolo de flăcări, focul galben al unei arme și un singur glonț șuieră peste cei cincizeci de metri ai zonei deschise.

O parte a capului Adrei se transformă într-o pată lichidă roșie. Femeia căzu pe spate, atingând pământul cu brațele larg deschise.

– Adra! țipă Nicky, dar înainte să poată alerga spre ea, Ramón îl prinse de mijloc.

– Nu, las-o pe Adra, zise el tăios. Stai aproape de mine acum, Nicky.

Cei trei se aflau în centrul unei scene intens luminate. Nici o altă ființă vie nu se mai vedea în jur. Cadavrul uneia dintre femeile cubaneze de la centrul de comunicații zăcea sprijinit de zidul clădirii care ardea și doi parașutiști morți erau atârnați de poarta complexului.

Ramón strigă un ordin în spaniolă, către orice parașutist ar mai fi putut fi în viață, dar știa că este un efort zadarnic. Cunoștea calitatea atacatorilor. Recunoscuse numele fratelui ei din clipa în care îl strigase Isabella. Ordinul dat de Sean cercetașilor săi îi confirmă bănuiala. Presupuse că toți oamenii săi erau morți. Căzuseră probabil în timpul primelor rafale.

Aceştia erau celebrii Cercetaşi Ballantyne, era sigur de asta, dar nu ştia cum ajunseseră acolo. Ştia numai că Isabella reuşise cumva să îi cheme. Se aflau acolo în umbră şi aveau să atace în acelaşi fel în care o făcuseră cu Adra, rapid şi cu o acurateţe mortală, dacă le-ar fi dat chiar şi cea mai mică şansă.

Singurul avantaj pe care îl avea de partea lui era timpul. Ştia că Raleigh Tabaka va fi auzit focul de armă şi că avea să conducă o coloană din luptătorii săi de gherilă de la pista de aterizare. În câteva minute vor ajunge acolo. Se retrase către cel mai apropiat dintre cele trei jeepuri din parcare.

Sean îi urmări prin luneta AKM-ului. Se afla la baza unuia dintre palmieri, conturul capului lui fiind acoperit de un morman de frunze uscate. La această distanţă de patruzeci de metri, puşca de asalt cu selectorul pus pe foc cu foc avea suficientă acurateţe ca să nimerească un glonţ într-un cerc de cinci centimetri. Ţintise spre baza nasului Adrei şi o nimerise în ochiul stâng. Glonţul îi spulberase o latură a craniului.

Acest gen de acurateţe nu era suficient ca să rişte să tragă în Ramón Machado. Tipul era bun. Îşi folosea cei doi ostatici pentru protecţie maximă, ferindu-se ca un boxer, astfel că Sean nu ar fi putut menţine o ţintă fixă pe capul lui.

Pentru Sean, trupul gol al surorii lui era tulburător şi şocant în lumina galbenă a flăcărilor. Sânii ei erau foarte palizi şi gingaşi; triunghiul negru şi gol se evidenţia limpede la baza pântecului ei. Ştia că cercetaşii lui o privesc.

Chiar şi în stresul luptei, felul în care Ramón Machado o ţinea lipită de propriul trup gol îl înfurie pe Sean şi ameninţă să îi tulbure judecata. Era tentat să rişte să tragă. Degetului său de pe trăgaci îi mai trebuia numai un mic impuls, dar Ramón îşi coborî capul dedesubtul umărului Isabellei când ajunseră la jeep.

Ramón urcă pe locul şoferului şi îi trase pe Isabella şi pe copil după el. Motorul porni cu un huruit şi nisipul ţâşni de dedesubtul roţilor din spate când Ramón acceleră spre poartă.

Sean trase o rafală jos, către cea mai apropiată roată din spate şi văzu cum un glonţ scoate scântei din butucul de oţel al roţii ce se învârtea. Jeepul se izbi de bariera de la poartă şi îi smulse unul dintre stâlpi. Poarta se strâmbă în faţa loviturii, iar vehiculul trecu hurducăind peste ruine, gonind pe drum şi târând după el, ca o sanie, o încâlceală de sârmă şi stâlpi de poartă.

Sean sări în picioare şi o luă la fugă spre al doilea jeep. Patru dintre cercetaşii săi alergau spre acelaşi vehicul şi urcară repede în spate în timp ce Sean porni motorul. Îl roti într-un cerc larg şi porni apoi ca fulgerul spre poarta distrusă. Trecură săltând peste cadrul ei strâmbat şi goniră apoi pe urmele lui Ramón şi ale ostaticilor lui.

Dacă harta schiţată de Isabella era corectă, acest drum avea să îi ducă de-a lungul râului spre pista de aterizare şi spre blocajul rutier al lui Esau Gondele.

Esau avea să tragă în tot ceea ce venea pe drum, din ambele direcţii. O rachetă RPG7 ar fi făcut-o harcea-parcea pe Isabella şi pe fiul ei.

Sean apăsă cu toată palma pe claxon şi scoase un ţignal lung. Speră că Esau Gondele va înţelege avertismentul şi va opri focul, dar ştia că aceasta era o speranţă slabă. Ameţiţi de canabis, cercetaşii aveau să apese foarte repede pe trăgaci.

Trebuia să îi depăşească. Apăsă pedala la maximum şi intră în zidul de praf alb ridicat de vehiculul din faţa lui pe drumul îngust. Calea cotea brusc la dreapta şi pentru o clipă pierdu controlul şi se apropie primejdios de margine. Jeepul se înclină pe roţile exterioare care călcară tufişurile de pe margine înainte să urce din nou pe drum.

Când întoarseră, unghiul din care bătea vântul se schimbă, iar praful fu spulberat într-o parte. La numai cincizeci de metri în faţă văzu luminile de poziţie ale vehiculului şi îl izbi cu întreaga lumină a farurilor sale.

Pe locul din față Ramón Machado conducea cu o mână. Celălalt braț era ferm prins în jurul umerilor Isabellei, ținând-o într-o poziție ciudată și incomodă. Capul ei era răsucit nefiresc. Părul îi flutura în vânt, iar ochii erau întunecați și măriți de groază pe ovalul palid al feței ei. Țipa ceva spre el, dar cuvintele erau purtate de vânt.

Nicky se prinsese de spătarul scaunului Isabellei. Era îmbrăcat cu un tricou alb și pantaloni scurți. Și el privea înapoi spre jeepul urmăritor și chiar și în acele clipe disperate Sean fu izbit de asemănarea copilului cu mama lui. Furia lui împotriva bărbatului care îi amenința îl alimentă cu un curaj nesăbuit.

Atunci își dădu seama că celălalt jeep era înclinat pe o parte. Rafala lui îi spintecase suprafața exterioară a cauciucului din spate. Fâșii lungi și zdrențuite de cauciuc negru se desprindeau de janta ce se învârtea. Încurcătura de sârmă și de stâlpi de gard se târa în spatele vehiculului avariat, împroșcând nisip și praf de pe drum și încetinindu-l.

Se apropia de ei vertiginos. Drumul se îndepărta de plajă și se întindea paralel cu malul abrupt al râului. Arborii de mangrove apăreau fantomatic în lumina farurilor celor două mașini care goneau și între trunchiurile lor apa întunecată licărea posomorât.

Ramón aruncă o privire peste umăr și își dădu seama că celălalt jeep se afla la numai un metru de poarta pe care o târa ca pe o coadă în urma lui. Lăsă capul jos și îi dădu drumul Bellei. Scoase pistolul de la brâu și se răsuci ca să nimerească fața lui Sean. Raza era sub patru metri, dar amândouă jeepurile săltau pe drumul abrupt. Glonțul nimeri marginea de metal a parbrizului și ricoșă undeva în întuneric.

Unul dintre cercetași își ridică arma ca să răspundă focului, dar Sean îi ridică țeava în sus.

– Nu trage, strigă el și se izbi cu toată viteza de partea din spate a celuilalt jeep, cu un bubuit metalic.

Impactul le aruncă spre spate capetele, iar Nicky fu azvârlit peste scaunul din spate, cu picioarele zbătându-i-se în aer, în timp ce se chinuia să își recâștige echilibrul.

– Sari, urlă Sean spre Isabella, dar înainte ca femeia să poată reacționa, Ramón o înșfăcă din nou și o trase aproape.

Încă o dată Sean izbi jeepul în spatele celuilalt, strivind rămășițele de poartă și împingându-le pe jumătate de pe drum.

Cu o mână, Ramón se străduia să îl mențină pe direcție, dar vehiculul se bălăngănea frenetic. Praful țâșnea de sub roțile din spate ca într-un nor, pe jumătate orbindu-l pe Sean. Isabella țipa, iar Nicky se ridică din nou și se ghemui pe locul din spate. Fața îi era albă și îngrozită.

Un alt viraj de pe drum împinse spre margine mașina din față. În timp ce Ramón se străduia cu disperare să îl controleze, Sean își văzu șansa și își aduse propriul jeep paralel cu el. Pentru o secundă goniră unul lângă celălalt.

Ramón Machado și Sean Courtney se priviră în ochi de la o distanță de doi metri și ura scânteie între ei ca o descărcare de electricitate statică. Era o emoție primordială, o profundă înțelegere atavică a faptului că doi masculi dominanți se întâlnesc și unul din ei trebuie să îl ucidă pe celălalt.

Sean răsuci brusc volanul spre stânga și se izbi de el, scoțându-i de pe drum roțile exterioare. Trunchiurile de palmieri zgâriară vopseaua și strâmbară caroseria. Ramón coti înapoi și îl lovi pe Sean la fel de dur.

Ramón îi dădu din nou drumul Isabellei din strânsoare și încă o dată luă pistolul din poală și îl îndreptă spre Sean. Chipul lui Ramón era o masă întunecată de furie și ură.

Isabella se aruncă într-o parte și apucă volanul. Când Ramón trase, ea îl smuci într-o parte cu toată puterea ei. Glonțul zbură undeva în noapte, iar jeepul se lansă într-un plonjon ucigător peste malul râului.

În secunda dinainte să dispară, Sean îi văzu pe Isabella și pe Ramón azvârliți cu capul în parbriz, iar de pe locul din spate

silueta mică a lui Nicky fu catapultată în noapte. Apăsă brusc pe frână și se luptă cu volanul mașinii care se roti alunecând pe drum. În clipa în care recăpătă controlul, Sean băgă mașina în marșarier și se repezi spre locul în care dispăruse celălalt vehicul.

Praful încă mai plutea în aer și pământul de la marginea malului era săpat de roțile care se învârtiseră. Sean sări jos de pe locul șoferului și alergă spre marginea malului. Jeepul se prăbușise în râul de dedesubt. Farurile mai erau încă aprinse sub suprafața apei, ca două luni înecate. Se răsturnase și roțile din spate se roteau într-o spumă albă. Trupul mic și ghemuit al lui Nicky zăcea pe mal, la marginea apei.

Sean porni pe mal în jos. Alunecând și împiedicându-se, își păstră echilibrul ca o pisică și la momentul potrivit alergă în jos pe pantă. Ajunse la suprafața apei ca un alergător olimpic.

Plonjă în apă. Farurile luminau prin întuneric, iar vederea lui sub apă era distorsionată și încețoșată. Ajunse la carcasa jeepului și se vârî sub el. Aerul din rezervorul din spate îl ținea deasupra fundului noroios și se strecură prin deschizătură.

Ceva palid apăru în fața lui și întinse mâinile, atingând un trup gol. Își trecu repede mâinile peste el și atinse doi sâni netezi și mari. Ridică mâinile și nimeri un smoc de părul lung și plutitor și o trase pe Isabella de sub mașină.

Ieși cu ea la suprafață și descoperi cu ușurare că tușea și icnea și încerca să respire, zbătându-se slab. O târî pe mal. Unul dintre cercetași avusese prezența de spirit de a conduce jeepul până la marginea malului, astfel că farurile luminau în jos spre ei.

Isabella se târî goală și udă spre locul unde zăcea Nicky și îl trase în poala ei. Băiatul începu să se zbată.

– Tatăl meu, se văicări el. *Mi padre!*

Aflat în noroi până la genunchi, Sean se uită cu atenție în apă. Apa inundase motorul jeepului și îl scufundase, dar farurile încă mai luminau în adânc.

Cântări rapid nevoia de a se grăbi cu dorința lui de a-l găsi pe Ramón Machado. Știa că chiar în clipa aceea veneau întăririle dinspre tabăra de gherilă. Avea la dispoziție numai câteva minute. Era pe punctul de a se întoarce ca să o ajute pe Isabella, când desluși o mișcare în apă. Văzu o umbră ca a unui rechin care înota între el și farurile scufundate.

„Nenorocitul!" gândi el și strigă spre oamenii săi de pe malul de deasupra:

– Aduceți-mi pușca.

Unul dintre bărbați coborî malul alunecând. Înainte să poată ajunge la Sean și să îi dea AKM-ul, se auzi o zbatere în apa noroioasă. Departe în râu, la marginea razei de lumină, apăru capul lui Ramón.

– Pe el! urlă Sean. Omorâți-l pe ticălos!

Părul lui Ramón era lipit de frunte, căzându-i pe ochi, iar apa îi șiroi pe față când icni cu disperare după aer. Unul dintre cercetașii de pe mal trase o rafală scurtă, iar gloanțele șfichiuiră apa în jurul capului. Ramón mai luă o gură de aer și se cufundă în apă. Pentru o clipă, picioarele lui goale apărură la suprafață, lovind aerul, apoi dispăru.

– Nenorocitul! Nenorocitul! înjură Sean și își smulse arma AKM din mâinile cercetașului care ajunsese lângă el în cele din urmă.

Trase o rafală lungă și furioasă în râu și gloanțele trasară o dâră de spumă dansatoare în locul în care dispăruse Ramón.

Își stăpâni apoi furia și așteptă să apară din nou capul, dar curentul purta totul cu el în josul râului. La margine erau mangrove răsucite, în spatele cărora Ramón s-ar fi putut adăposti, iar dincolo de raza farurilor apele erau întunecate.

După încă un minut, știu că îl pierduse. Trebuia să îl lase să plece. Își înăbuși frustrarea și ura și se întoarse spre Isabella. Era udă și murdară de noroi. Marginea parbrizului îi făcuse o rană pe linia părului și o dâră de sânge diluat de apa râului îi șiroia pe față.

Sean își dădu jos jerseul îmbibat cu apă și o ajută să se îmbrace.

În timp ce își băga mâinile pe mâneci, Isabella întrebă cu greutate:

– Ce s-a întâmplat cu Ramón?

– Ticălosul a scăpat. Sean o ridică în picioare. Pierdem timpul. Trebuie să plecăm.

Nicky se smulse din strânsoarea mamei lui și țâșni spre marginea apei.

– Tatăl meu – n-o să îl părăsesc pe tatăl meu.

Sean îl apucă de braț.

– Haide, Nicky.

Nicholas se răsuci și își înfipse dinții mici și albi în încheietura mâinii lui Sean.

– Ticălos mic. Sean îi dădu o palmă peste cap, aproape doborându-l la pământ. Gata cu șmecheriile, amice.

Îl ridică, zbătându-se și lovind și îl aruncă peste umăr.

– Nu vreau să merg. Vreeau să stau cu *mi padre.*

Sean luă mâna Isabellei și, cărându-l cu ușurință pe Nicky, o trase în susul malului. În jurul jeepului se mai aflau și alte siluete și, pentru o clipă, Sean nu le recunoscu. Scăpă mâna Isabellei și ridică AKM-ul.

– Oprește-te, Sean, îl atenționă Esau Gondele alergând spre el.

– De unde ai apărut?

– Aproape că ai căzut în ambuscada noastră, îi spuse Esau. Ai fost la o secundă de a încasa o rachetă RPG. Suntem acolo în spate. Arătă undeva pe drum.

– Unde sunt bărcile?

– Două sute de metri în amonte.

– Retrage-ți oamenii – o să ne întoarcem cu voi. Se întrerupse și dădu din cap.

– Micșorați lumina aia, zise Esau Gondele tăios către unul dintre oamenii săi.

Acesta se aplecă în jeepul oprit şi apăsă pe întrerupător. Farurile se stinseră.

Rămaseră în întuneric ascultând.

– Camioane care se apropie în viteză din direcţia pistei de zbor.

Auziră cu toţii limpede în aerul nemişcat.

– Şi mai mulţi ticăloşi, încuviinţă Esau.

– Du-ne la bărci, ordonă Sean. *Tout de suite.*

Alergară în grup, urmând drumul. La o sută de metri mai departe, Esau Gondele fluieră, şuieratul dublu ascuţit, unul dintre semnalele de recunoaştere ale cercetaşilor. Fluieratul se repetă în întuneric chiar în faţă, iar Sean dădu peste trunchiurile de palmieri ce fuseseră târâte pe drum ca blocaj.

– Haideţi, chemă Esau Gondele de pe drum. Bărcile sunt în direcţia aceasta.

În timp ce vorbi, văzură lumina mişcătoare a farurilor printre copacii din faţă. Un convoi de vehicule gonea înspre ei din direcţia pistei de zbor.

Nicholas încă se mai zbătea în strânsoarea lui Sean, iar Isabella încerca cu disperare să îl liniştească.

– O să fie bine, Nicky scumpule. Aceşti oameni sunt prietenii noştri. Acum ne duc acasă la loc sigur.

– Aceasta este casa mea – îl vreau pe tata! Au ucis-o pe Adra. Îi urăsc! Te urăsc! Îi urăsc! ţipă el în spaniolă.

Sean îl zgudui cu putere.

– Încă un piuit, bătrâne, şi îţi zbor căpşorul de pe umeri.

– Pe aici.

Esau Gondele îi conduse departe de blocajul de pe drum. După cincizeci de metri ajunseră la malul râului unde erau ancorate bărcile.

Sean aruncă o privire în urmă şi văzu convoiul de camioane apropiindu-se huruind după o cotitură a drumului. Farurile lor luminară pe deasupra capetelor lor, dar erau ascunşi de cotul din

malul râului. În lumină Sean văzu că bena fiecărui camion era înţesată de oameni înarmaţi.

Sean o urcă pe Isabella în cea mai apropiată barcă şi femeia se împiedică de marginile ude ale jerseului care îi atârnau în jurul picioarelor şi căzu peste santine.

– Mototoalo, zise el încruntându-se şi îl aruncă pe Nicky în barcă după ea. Făcuse însă o greşeală.

Nicky se ridică precum o minge de cauciuc şi când Sean încercă să îl înşface, se lăsă în jos pe sub braţul lui şi ţâşni pe mal.

– Drăcuşor mic.

Sean se răsuci şi porni după el.

– Copilul meu, ţipă Isabella şi sări jos din barcă.

Se poticni în noroi şi o luă şi ea la fugă pe mal după cei doi.

– Întoarce-te, Nicky – oh, te rog, întoarce-te.

Copilul alerga în direcţia convoiului care se apropia. Se eschiva şi se ascundea prin tufişuri ca un iepure. Era la şapte metri de drum, când Sean sări şi îl prinse de gleznă. Câteva secunde mai târziu, Isabella se împiedică de ei şi se întinse cât era de lungă pe pământul nisipos.

Farurile convoiului luminară pe deasupra capetelor, dar cei trei stăteau ghemuiţi înapoia unui pâlc de tufişuri joase, ascunşi de oamenii din cabina camionului din frunte. Nicky ţipă din nou şi încercă să scape târându-se, dar Sean îl ţintui la pământ şi îi acoperi gura cu una din palme.

Camioanele trecură de ei şi frânară când văzură trunchiurile de palmieri care blocau drumul. Primul camion opri la numai şapte metri de locul unde se ascundeau ei în întuneric.

Continuând să îl ţină pe Nicky sub el, Sean întinse mâna şi trase faţa Isabellei spre pământ. O faţă albă lucea în întuneric precum o oglindă.

Din cabina camionului un bărbat sări jos şi alergă să inspecteze obstacolul de pe drum, apoi se întoarse şi strigă un ordin. Doisprezece luptători de gherilă în haine de camuflaj se dădură jos din spatele camionului şi apucară trunchiurile de palmieri.

În timp ce le ridicară și le târâră într-o parte, farurile luminară fața ofițerului care îi comanda. Isabella ridică puțin capul și îi văzu limpede trăsăturile. Îl recunoscu imediat. Nu era o față pe care ar fi putut-o uita vreodată. Ultima dată când îl văzuse pe acest bărbat fusese ca pasager, în furgoneta condusă de fratele ei vitreg, Ben Afrika. Cei doi se îndreptau spre casa lui Michael Courtney. Era probabil cel mai frumos bărbat de culoare pe care îl văzuse, înalt, regal și feroce ca un șoim.

Bărbatul își întoarse capul și, pentru o clipă, păru să se holbeze direct la ea. Apoi se întoarse din nou ca să își privească oamenii eliberând drumul. În clipa în care drumul se eliberă, alergă spre cabina camionului și sări în ea. Trânti portiera, iar camionul porni huruind mai departe.

Convoiul de soldați îl urmă. Când ultimele faruri se îndepărtară, Sean îl luă pe Nicky sub un braț, o trase pe Isabella în picioare și alergară înapoi spre malul râului.

Sean ținu strâns ceafa lui Nicky în prima barcă în timp ce flotila naviga în aval. Strălucirea colibelor incendiate ajungea până la nori și chiar și dincolo de sunetul motoarelor bărcilor lor auziră strigăte și foc automat.

– În cine trag? întrebă Isabella, ghemuită în Sean ca să se încălzească.

– Probabil în umbre – sau unii în ceilalți, chicoti el încet. Nimic nu se compară cu un ticălos care are armă și îl mănâncă degetele să consume ceva muniție.

Curentul îi împinse mai repede către gura râului, spre lagună. Prin luneta de noapte Esau Gondele văzu siajul făcut de elicele celeilalte flotile de bărci ce se înapoia dinspre plajă. Se întâlniră la trecătoarea spre recif și, așezându-se în linie, se îndreptară spre mare.

Vopseaua galben aprins a traulerului *Lancer* se ivi prin lentilele lunetei de noapte la o depărtare de o jumătate de milă.

De îndată ce urcară ultima barcă pe rampa de la pupa traulerului, vasul porni motoarele și goni în largul Atlanticului.

Sean se întoarse spre Esau Gondele.

– Ce pierderi avem, sergent-major Esau Gondele?

– Am pierdut un om, maior Courtney, răspunse el la fel de formal. Jeremiah Masoga. L-am luat înapoi cu noi.

Cercetașii întotdeauna își recuperau morții.

Sean simți junghiul atât de familiar; încă un om bun căzut. Jeremiah avea numai nouăsprezece ani. Sean se decisese deja să îi dea cea de-a doua tresă. Își dori acum să o fi făcut înainte de operațiunea aceasta. Nu se mai poate face dreptate morților.

– Trei răniți; nimic suficient de grav ca să rateze petrecerea din seara asta.

– Pune-l pe Jeremiah în secțiunea de refrigerare, ordonă Sean. Îl trimitem acasă de îndată ce ajungem la Cape Town. Va avea parte de o înmormântare cu toate onorurile.

Când încă se mai aflau la două sute de mile marine de Table Bay, Centaine Courtney trimise un elicopter Courtney ca să îi ia pe Sean, Isabella și pe Nicky. Bătrâna doamnă nu mai putea aștepta nici o clipă să îl întâlnească pe nepotul ei.

Ramón se agăță de rădăcinile unuia dintre arbori ca să împiedice curentul să îl târască spre gura râului. Muchiile ascuțite ale midiilor de apă dulce care acopereau tulpina îi tăiară mâna, dar abia dacă simți vreo durere. Privea insistent spre cealaltă parte a râului.

Reflexia flăcărilor taberei arzând lumina suprafața apei cu luciri de aur.

Bărcile trecură la douăzeci de metri de locul unde se ascundea până la bărbie în noroiul dintre mangrove. Motoarele lor bâzâiră încet în liniștea nopții. Trăsăturile lor nu erau distincte, trei siluete întunecate care alunecară rapid pe curentul ce ducea spre gura râului și largul mării – dar își închipui că una dintre siluetele din prima barcă era mai mică decât celelalte și purta un tricou.

Abia atunci, în momentul în care îl pierduse, își dădu seama că era, la urma urmelor, doar un simplu tată. Pentru prima dată în viață luă act de iubirea lui și de dependența lui de acea iubire. Își iubea fiul și îl pierdea. Gemu de suferință.

Furia începu să fiarbă în el și să alunge orice alt sentiment. Era o mânie devoratoare împotriva tuturor celor care îi provocaseră pierderea. Se holbă în gol în întunericul care îi înghițise fiul și focul răzbunării începu să îi ardă fiecare fibră a ființei sale. Voia să își strige furia în urma lor. Voia să blesteme femeia, voia să își urle frustrarea, dar se adună. Nu așa se purta el. Trebuia să fie rece și dur ca oțelul acum. Trebuia să gândească limpede, la rece.

Primul gând care îi veni în minte fu acela că pierduse controlul asupra Trandafirului Roșu. Nu-i mai era de nici un folos, nici lui, nici cauzei. Acum putea fi sacrificată. Știa cum să o distrugă pe ea și pe toți cei din jurul ei. Mânerul sabiei se afla la el; trebuia numai să o scoată din teacă.

Se îndepărtă de mangrovă și lăsă curentul să îl poarte spre cotul râului, înotând de-a latul lui într-un bras ușor. Fundul apei îl mângâie când ajunse la nisipul de pe mal.

Raleigh Tabaka îl aștepta lângă ruinele arse ale centrului de comunicații. Ramón se îmbrăcă în grabă cu pantaloni și cu o jachetă de împrumut; părul îi mai era încă ud și murdar de noroiul din râu.

Fumul clădirilor ce ardeau mocnit păli în lumina cenușie a zorilor. Oamenii lui Raleigh Tabaka recuperau cadavrele și le așezau în șir sub palmieri. În *rigor mortis,* oamenii rămăseseră blocați în atitudinea în care își găsiseră sfârșitul. Era un spectacol grotesc.

José, paraşutistul, avea un braț ridicat peste față, ca și cum ar fi vrut să își protejeze ochii. Pieptul îi era sfâșiat de șrapnel de grenadă. Brațele Adrei erau întinse de parcă ar fi fost așezată pe un crucifix și îi lipsea jumătate din cap. Ramón îi aruncă o

privire dezinteresată, ca la un articol de îmbrăcăminte care nu-i mai era de nici o trebuinţă.

– Câţi sunt? îl întrebă pe Raleigh Tabaka.

– Douăzeci şi şase, răspunse el. Adică toţi. Nu au fost supravieţuitori. Indiferent cine au fost, au făcut o treabă bună. Cine au fost? Ai idee?

– Da, zise Ramón dând din cap, am o idee foarte limpede. Şi înainte ca Raleigh să poată vorbi din nou, Ramón îi spuse: Preiau proiectul Cyndex – personal.

– Tovarăşe general, zise Raleigh încruntându-se ofensat, aceasta a fost operaţiunea mea de la bun început. Eu i-am controlat pe cei doi fraţi.

– Da, încuviinţă Ramón implacabil. Te-ai descurcat foarte bine. Vei primi toată recunoaşterea pe care o meriţi. Dar preiau coordonarea proiectului. Voi pleca în sud de îndată ce voi avea un avion disponibil. Tu mă vei însoţi.

– Nu se termină aici, Bella, rosti Shasa cu gravitate. Nu putem pretinde că nu s-a întâmplat nimic altceva. Nu am vrut să complic operaţiunea de salvare luând în calcul implicaţiile sordide ale întregii afaceri. Dar acum că Nicholas se află în siguranţă aici, la Weltevreden, suntem siliţi să facem asta. Mulţi oameni, inclusiv membrii familiei tale, şi-au riscat vieţile pentru tine şi pentru Nicholas. Un tânăr curajos, un străin, un soldat din regimentul lui Sean, a murit ca să te salveze pe tine. Acum ne datorezi adevărul.

Erau din nou adunaţi în camera armelor, iar Isabella era judecată în faţa familiei ei.

Bunica ei şedea pe scaun, într-o parte a şemineului. Stătea foarte dreaptă. Pe mâna de pe mânerul de fildeş al bastonului ei se vedeau vinişoare albastre pe sub pojghiţa fină a pielii. Părul ei, altădată o coamă de nedescâlcit, era acum de un argintiu pur, cu numai o tentă de albastru. Expresia ei era severă.

– Vrem să auzim totul, Isabella. Nu vei ieşi din această încăpere până ce nu ne vei fi spus fiecare detaliu.

– Nana, îmi e aşa de ruşine. Nu am avut de ales.

– Nu aştept să-ţi ceri scuze sau să te umileşti, domnişoară. Vreau adevărul.

– Trebuie să înţelegi, Bella. Ştim că ai adus daune groaznice interesului internaţional, al familiei şi al tău. Acum este de datoria noastră să limităm şi să controlăm aceste daune.

Shasa se opri în faţa şemineului, cu mâinile încrucişate. Tonul lui era moderat.

– Vrem să te ajutăm, dar trebuie să ştim adevărul ca să putem face asta.

Isabella ridică privirea spre el cu o expresie bântuită.

– Aş putea vorbi numai cu tine şi cu Nana?

Aruncă o privire spre fraţii ei. Garry lenevea în fotoliu sub fereastră, cu degetele mari agăţate de bretelele viu colorate. Plimba un trabuc neaprins de la un capăt la celălalt al gurii. Sean stătea sprijinit de pervazul ferestrei, cu picioarele întinse în faţă. Braţele lui goale, bronzate şi musculoase, erau încrucişate la piept.

– Nu, spuse Centaine cu fermitate. Băieţii şi-au riscat vieţile pentru tine şi pentru Nicky. Dacă ai abătut necazurile asupra ta şi a familiei, ei au fost cei care te-au salvat. Nu, nu vei scăpa din asta atât de uşor. Merită să audă şi ei tot ce ai să ne spui. Şi nu scăpa nimic – mă auzi?

Încetişor, Isabella îşi coborî faţa în palme.

– Mi-au dat numele de cod Trandafirul Roşu.

– Vorbeşte tare, fată. Nu murmura.

Centaine izbi bastonul de podea, iar Isabella tresări şi ridică privirea.

– Am făcut tot ce mi-au spus, zise ea privind-o pe bătrâna doamnă în faţă. Când Nicky era încă un bebeluş, de numai o lună, au făcut un film şi mi l-au arătat. Aproape că mi-au înecat copilul. L-au ţinut de picioare şi l-au cufundat... Se opri şi

inspiră adânc să se liniştească. M-au avertizat că în următorul film îi vor tăia părţi ale corpului şi mi le vor trimite mie – degetele de la mâini, de la picioare, mâinile şi picioarele şi apoi... Se înecă atunci când pronunţă cuvântul. Apoi capul lui.

Rămaseră cu toţii tăcuţi şi îngroziţi, până ce Centaine vorbi din nou:

– Continuă.

– Mi-au spus că trebuie să lucrez pentru tati. Că trebuie să mă infiltrez la Armscor. Shasa gemu, iar Isabella îşi împreună degetele. Îmi pare rău, tati. Mi-au spus că trebuie să intru în politică, să candidez la parlament, să folosesc legăturile familiei.

– Ar fi trebuit să bănuiesc ceva la bruştele tale aspiraţii politice, zise Centaine cu amărăciune.

– Îmi pare rău, Nana.

– Nu mai tot spune că îţi pare rău, o repezi Centaine. Nu ajută la nimic şi este al naibii de enervant. Tu continuă, copilă.

– Pentru o vreme nu au vrut nimic de la mine – timp de aproape doi ani. Apoi au început să sosească ordinele. Primul a fost lanţul de radare Siemens.

Shasa se încruntă şi era pe punctul să vorbească, dar se abţinu şi scoase batista din buzunarul de la piept al hainei.

– Apoi au început să vrea tot mai multe.

– Proiectul Skylight? întrebă Shasa şi, când femeia încuviinţă dând din cap, îi aruncă o privire lui Centaine. Ai avut dreptate, *mater*. Se uită din nou la fiica lui. Va trebui să scrii totul. Tot ce le-ai dat vreodată. Vreau o listă – date, documente, întâlniri, totul. Trebuie să aflăm tot ce este compromis.

– Tati... începu Isabella şi pentru o clipă nu mai putu continua.

– Toarnă tot, domnişorică, ordonă Centaine.

– Cyndex 25, zise Isabella.

– Oh, Dumnezeule – nu! exclamă Shasa, rămas fără aer.

– De aceea mi-au dat acces la Nicky ultima dată – detaliile Cyndex şi Ben.

– Ben? Garry se ridică drept pe scaun. Cine este Ben?

– Ben Gama, rosti Centaine cu asprime. Micul bastard negru al Tarei, fiul lui Moses Gama. Omul care l-a omorât pe Blaine al meu, omul care a dezonorat această familie. Se uită la Bella după confirmare.

– Da, Nana. Fratele meu vitreg, Ben. Se uită la fraţii ei. Şi fratele vostru vitreg, numai că nu îl cheamă Ben Gama, ci Benjamin Afrika.

– De ce ştiu numele ăsta? întrebă Garry.

– Pentru că lucrează pentru tine, zise Isabella. M-au obligat să îl angajez. L-am recrutat pentru Capricorn când am fost la Londra. Lucrează pentru Capricorn Chemicals ca tehnician de laborator, la divizia otrăvuri.

– În fabrica Cyndex? întrebă Shasa nevenindu-i să creadă. Doar nu l-ai adus acolo?

– Ba da, *padre*, l-am adus. Era pe punctul de a se scuza din nou, dar se uită la bunica sa.

Garry sări de pe scaun şi se apropie cu paşi mari de birou. Înşfăcă telefonul şi vorbi cu un operator de la centrala Weltevreden.

– Fă-mi legătura cu Capricorn Chemicals – ai numărul, nu? Vreau să vorbesc imediat cu directorul general – este urgent, foarte urgent. Sună-mă înapoi în clipa în care îl ai pe fir.

Puse receptorul înapoi în furcă.

– Trebuie să punem mâna pe el, pe Ben, trebuie să îl aducem imediat aici pentru interogatoriu. Dacă l-au plasat în fabrică, au făcut-o pentru un bun, sau mai degrabă infam motiv.

– Este unul dintre ei, izbucni Centaine. Nici unul dintre ei nu mai auzise asemenea amărăciune în tonul ei şi nici nu văzuse aşa ură pe chip. Se uitară la ea îngroziţi. Este unul dintre revoluţionari, distrugătorii. Având pe Satan cel negru ca tată şi pe Tara să îi otrăvească mintea de-a lungul anilor, probabil că este unul dintre ei. Cu ajutorul lui Dumnezeu poate putem preveni lucrurile teribile pe care probabil le pun la cale.

Cu toţii fură copleşiţi de oroarea propriei lor imaginaţii.

Telefonul rupse tăcerea, iar Garry înşfăcă receptorul.

– Directorul general al Capricorn este pe fir.

– Bine. Fă-mi legătura. Alo, Paul. Slavă Domnului că am dat de tine. Stai o secundă. Apăsă tasta „conferinţă" a telefonului pentru ca toţi să poată auzi conversaţia. Ascultă, Paul. Ai un angajat la divizia de otrăvuri. În noua fabrică de pesticide. Benjamin Afrika.

– Da, domnule Courtney. Nu îl cunosc personal, dar numele pare familiar. Aşteptaţi puţin, printez câteva date chiar acum despre el. Da, iată-l. Benjamin Afrika. Ni s-a alăturat în aprilie.

– OK, Paul. Vreau să fie arestat şi reţinut de gardienii companiei de securitate. Va fi izolat, să nu i se permită să comunice cu absolut nimeni, înţelegi asta? Nici un telefon. Fără avocaţi. Fără presă. Nimic.

– Putem face asta, domnule Courtney?

– Pot să fac tot ce vreau, Paul. Ţine minte asta. Acum dă ordinul de arestare. O să aştept pe fir până faci asta.

– Durează două secunde, zise directorul general.

Îi auziră vocea pe fundal, vorbind cu serviciul de securitate pe circuitul interior.

– În regulă, domnule Courtney. Sunt pe cale să îl prindă pe Afrika.

– Acum, ascultă, Paul. În ce punct vă aflaţi cu programul de fabricare a Cyndex? Aţi început să îl livraţi armatei?

– Încă nu, domnule Courtney. Primul transport este programat marţea viitoare. Artileria trimite propriile camioane.

– În regulă, Paul. Ce stocuri aveţi în acest moment?

– Staţi să verific pe computer. Vocea lui Paul începea să îi trădeze agitaţia. În acest moment, în canistrele de artilerie de cinci kilograme avem 635 din Formula A şi B, iar în cilindrii aerieni de cincizeci de kilograme avem douăzeci şi şase din fiecare formulă. La sârşitul săptămânii viitoare vor pleca spre Forţele Aeriene...

Garry îl întrerupse:

– Paul, vreau o numărătoate fizică a fiecărei canistre şi cilindru. Vreau ca unul dintre responsabilii din zona de depozitare să verifice imediat seriile de pe fiecare dintre ele prin confruntare cu planul fabricii – şi asta în următoarea oră.

– S-a întâmplat ceva, domnule Courtney?

– O să îţi spun când vei avea rezultatele inventarului. Aştept la acest număr de telefon. Revino imediat ce poţi – cât mai repede posibil.

De îndată ce închise, Sean întrebă:

– Cât de repede ne poţi duce la Capricorn?

– Lear-ul nu funcţionează. DCA vrea să facă o revizie generală şi să obţină un nou certificat aerian după lovitura aceea de rachetă.

– Cât de repede, Garry? insistă Sean, iar Garry se gândi o secundă.

– Queen Air este prea lentă, dar va fi oricum mai rapidă decât să aşteptăm un zbor din Johannesburg. Cel puţin vom putea zbura direct pe pista fabricii Capricorn. Dacă plecăm în următoarea oră, vom ajunge acolo la începutul după-amiezii.

– N-ar trebui să anunţăm poliţia? întrebă Shasa, iar Centaine izbi imperios din baston.

– Fără poliţie. Nu încă – niciodată, dacă putem. Pune mâna pe bastardul negru al Tarei şi dacă trebuie bate-l până spune adevărul, dar trebuie să păstrăm întreaga poveste în familie.

Se opri când sună telefonul.

Garry ridică receptorul şi ascultă câteva secunde.

– Înţeleg, spuse el. Mulţumesc, Paul. Vin şi eu în curând cu avionul. Ar trebui să ajung pe pista de la Capricorn în după-amiaza aceasta. Închise şi privi feţele neliniştite din jur. Mica pasăre cafenie şi-a luat zborul. Benjamin Afrika nu a apărut la fabrică în ultimele patru zile. Nimeni nu a mai auzit nimic de el. Nimeni nu ştie unde se află.

– Cum este cu stocurile de Cyndex? vru să ştie Shasa.

– Le verifică. Vor avea rezultatele când aterizăm la Capricorn, îi spuse Garry. *Pater* şi Nana trebuie să rămână la Weltevreden la acest capăt al firului. Dacă trebuie să ne transmiteţi vreun mesaj cât suntem în aer, puteţi telefona la Informaţii la turnul de control al aeroportului Jan Smuts şi ei vă vor face legătura. Se uită apoi la fratele lui. Sean va veni cu mine. S-ar putea să am nevoie de ceva muşchi.

Sean se apropie cu paşi mari de tatăl lui şi întinse mâna.

– Cheile de la seiful cu arme, te rog, *pater*.

Shasa i le dădu, iar Sean descuie masiva uşă de oţel şi o deschise. Păşi în seif şi cercetă câteva clipe rastelurile de revolvere şi pistoale, înainte să aleagă revolverul .357 magnum Smith & Wesson. Luă o cutie de muniţie de pe raftul de deasupra, apoi vârî revolverul la cureaua jeanşilor.

– Ar fi mai bine să iau şi eu unul. Garry intră în seif.

– Garry, îl strigă Isabella, vin şi eu cu tine şi Sean.

– Las-o baltă, *Mavourneen*. Garry nici măcar nu se întoarse să se uite la ea în timp ce alese de pe raft o armă de 9 milimetri Heckler & Koch. Nu mai poţi ajuta cu nimic.

– Ba da. Voi nu ştiţi cum arată Ben. Eu îl pot recunoaşte – şi mai este ceva ce nu v-am spus încă.

– Ce este?

– Vă spun după ce decolăm.

Garry îndreptă avionul cu două motoare Beechcraft Queen Air spre nord şi se răsuci pe scaun ca să o ţintuiască pe Isabella cu privirea, la locul ei din cabina principală a pasagerilor.

Femeia îşi desfăcu centura de siguranţă şi merse spre carlingă şi se aplecă peste scaunul lui Garry.

– În regulă, Bella. Să auzim. Ce mai ai să ne spui?

Bella se uită la Sean, aflat pe locul copilotului.

– Aminteşte-ţi momentul din noaptea de pe râul Chicamba când Nicky a încercat să fugă şi eu şi cu tine am alergat să îl prindem?

Cum Sean dădu din cap, continuă:

– Ți-l amintești pe ofițerul de gherilă din primul camion, cel care a supravegheat deblocarea drumului? Ei bine, m-am uitat bine la el și am știut că l-am mai văzut undeva. Am fost absolut sigură, dar nu părea să aibă vreun sens, cel puțin până acum.

– Unde și când l-ai mai văzut?

– Era cu Ben – și mergeau spre ferma lui Michael din Firgrove.

– Michael? se miră Garry. Michael al nostru?

– Da, confirmă ea. Michael Courtney.

– Crezi că Michael e amestecat în asta?

– Ei bine, tu nu? Altfel ce legătură are el cu un comandant terorist ANC – și cu Ben?

O vreme rămaseră tăcuți, gândindu-se, apoi Isabella continuă:

– Garry, este clar că tu bănuiești că Ben a furat un cilindru sau doi de Cyndex. Dacă are legătură cu teroriștii, cum crezi că îl vor folosi? Îl vor împroșca, poate, dintr-un avion?

– Da, este modalitatea cea mai probabilă.

– Michael are un avion la Firgrove.

– Oh, la naiba! șopti Garry. Dă Doamne să nu fie adevărat. Nu Mickey – te rog, nu Mickey.

– De ani de zile Michael scrie despre ei în fițuica aia a lui, interveni Sean funest. Și pe parcurs a devenit amic cu mulți dintre urâți.

Nimeni nu îi răspunse.

– Bella, adu-ne te rog câte o cutie de Cola, zise Garry.

Bella merse la frigiderul din bar și aduse două cutii. Băură, apoi Sean lăsă jos doza și râgâi încet.

– Rand Easter Show s-a deschis în dimineața asta, zise el, iar Garry se uită la el.

– Ce naiba are asta de-a face cu toate?

– Nimic. Sean rânji la el cu răutate. Rand Easter Show – cel mai mare și mai strălucitor spectacol din țară. O jumătate de milion de oameni într-un singur loc. Întreaga industrie își prezintă produsele, fermierii, oamenii de afaceri – fiecare nenorocit

de tinichigiu, croitor şi şef indian va fi acolo. Marea deschidere este în seara asta la ora opt, cu focuri de artificii, militari, camioane de vite şi tot spectacolul. Prim-ministrul ţine un discurs şi se vor mai afla acolo şi toţi marii şmecheri cu costumele lor negre cu garoafe la butonieră. La naiba, desigur că nu înseamnă nimic.

– Nu te mai prosti, Sean, îl repezi Garry.

– Ai perfectă dreptate, Garry. Sean continua să rânjească. Adică, în adâncul inimii, ANC este format din tipi cu adevărat civilizaţi. Numai pentru că au pus câteva maşini-capcană şi au incendiat, s-au tăiat nişte gâturi, nu înseamnă că nu au suflete cu adevărat frumoase. La naiba, să nu îi judecăm prea aspru. O mină rusească într-un supermarket aglomerat este un lucru, dar niciodată nu au visat să împrăştie Cyndex 25 la Rand Easter Show, nu?

– Nu. Garry clătină din cap. Adică, Ben şi Mickey sunt fraţii noştri. Nu ar face – nu... Vocea lui pieri, apoi spuse cu furie: La naiba, dacă aveam Lear-ul, eram deja acolo.

Radioul pârâi, iar Garry îşi potrivi căştile.

– Charlie Sierra X-Ray, aici Informaţiile de pe Jan Smuts. Am un mesaj pentru tine de la Capricorn. Eşti gata de recepţie?

– Spune, Informaţii.

– Mesajul spune: „Toate stocurile şi numerele de serie corespund". Sfârşitul mesajului.

– Slavă Domnului, răsuflă Garry uşurat.

– Spune-le să verifice ce este în interiorul cilindrilor, sugeră Sean mieros, iar expresia lui Garry se schimbă.

– Informaţii, te rog trimite un mesaj spre Capricorn. Mesajul este: „Ia mostre din toate containerele". Sfârşitul mesajului.

Garry îşi dădu jos căştile.

– Îmi doresc atât de mult să nu fie adevărat, zise el. Dar ai dreptate, Sean. Nu sunt idioţi. Este uşor să ştampilezi câţiva cilindri goi cu numere false şi să îi înlocuieşti în depozit.

– Cât mai este?

Garry verifică sistemul de navigație.

– Încă o oră – mulțumesc Domnului pentru vântul ăsta din spate.

Sean se uită la sora lui.

– Fă-mi o favoare, iubito. Data viitoare când ți-o mai veni să ți-o tragi, alege pe cineva un picuț mai blând – de exemplu, pe Jack Spintecătorul.

Pista de aterizare de la Capricorn era străjuită de silueta gigantică a țapului redată artistic în cuarț alb. Se remarca limpede pe piedestalul maro de la o distanță de opt kilometri. Garry ateriză lin și rulă spre clădirea hangarului unde patru vehicule și un grup de angajați ai Capricornului, conduși de Paul, directorul general, îi așteptau.

În timp ce Garry și Sean coborâră din Queen Air și se întoarseră să o ajute pe Isabella, Paul se grăbi să ajungă la ei.

– Domnule Courtney, ați avut dreptate. Două dintre canistrele mici conțin numai dioxid de carbon. Cineva le-a înlocuit. Zece kilograme de Cyndex 25 sunt undeva afară!

Se holbară la el îngroziți. Zece kilograme ar fi putut spulbera o armată.

– Este timpul să chemăm poliția. Trebuie să îl prindă pe Ben Afrika. Avem adresa lui? întrebă Sean.

– Am trimis deja pe cineva la el acasă, interveni Paul. Nu este acolo. Proprietara casei lui spune că nu l-a mai văzut de câteva zile. Nu a mâncat și nici nu a dormit acolo.

– Firgrove, zise Isabella încet.

– Corect, zise Garry tăios. Sean, ar fi mai bine să te duci imediat acolo. Ia-o cu tine pe Bella să îți arate drumul și să îl identifice pe Ben dacă dați de el. Eu am grijă de lucrurile de aici. O să fiu în sala de consiliu. Sunați-mă imediat ce ajungeți la Firgrove. Aduc întăriri ale poliției la voi și stârnim iadul pe pământ. Trebuie să punem mâna pe canistrele lipsă.

Sean se întoarse spre Paul.

– Am nevoie de o mașină – una rapidă.

– Ia-o pe a mea. Arătă spre un BMW nou parcat lângă hangar. Rezervorul este plin. Iată cheile.

– Haide, Bella. Să mergem.

Alergară spre BMW.

– Să nu ne oprească polițaii de la circulație, Fangio, îl preveni Bella în timp ce gonea ca un bolid cu BMW-ul pe autostradă. Ar fi trebuit să trimitem poliția la Firgrove înainte să plecăm de la Cape Town. Dumnezeule, este deja ora trei.

– Nu puteam face nimic până nu eram siguri că cineva a furat rezervoare cu Cyndex, sublinie Sean.

Se aplecă și dădu drumul la radio. Bella îl privi întrebător.

– Știrile de la ora trei, explică el și dădu pe Radio Highveld. Era al treilea post pe scală.

– În această dimineață un număr record de vizitatori au trecut printre porțile Rand Easter Show. Astăzi este ziua de deschidere. Un purtător de cuvânt al comitetului de organizare a afirmat că până astăzi la prânz mai bine de două sute de mii de vizitatori au intrat deja.

Sean opri radioul și izbi cu pumnul încleștat în tabloul de bord al BMW-ului.

– Michael! strigă el. Întotdeauna inimile slabe sunt capabile de cele mai teribile excese. Câți inocenți au fost torturați și omorâți în numele lui Dumnezeu, al păcii și al înfrățirii dintre oameni? Lovi din nou tabloul de control, iar Bella îi atinse brațul.

– Liniștește-te, Sean. Iei următoarea ieșire la dreapta.

Isabella se ținu de mânerul portierei când acesta viră brusc BMW-ul pe bandă.

– Cât mai este?

– Numai câțiva kilometri.

Sean dădu la o parte poalele hainei și scoase de la curea pistolul Smith & Wesson. Cu degetul mare îi învârti butoiașul.

– Ce ai de gând să faci cu ăla? întrebă Bella cu nervozitate. Ben și Mickey sunt...

– Ben și Mickey au prieteni drăguți, explică el și puse din nou revolverul la curea.

– Aici este. Bella se aplecă înainte și arătă în fața ei. Aceea este poarta fermei lui Mickey.

Sean încetini și o luă pe aleea de pământ. Conduse încet prin plantația de arbori de eucalipt, până ce văzură clădirile din față. Atunci vină și orientă BMW-ul de-a curmezișul drumului și opri.

– De ce faci asta? întrebă Bella.

– Mă duc pe jos, îi spuse Sean. N-are rost să îmi anunț sosirea.

– Dar de ce parchezi de-a curmezișul?

– Ca să nu plece careva de aici în grabă. Scoase cheile din contact și sări jos din mașină. Așteaptă aici. Nu, nu în mașină. Ascunde-te între copacii de acolo și nu scoate capul până nu te strig eu, ai auzit?

– Da, Sean.

– Și nu trânti portiera, îi mai spuse el în timp ce ea cobora de pe locul pasagerului. Și acuma, spune-mi. Unde își ține Mickey avionul?

– În spatele casei de la capătul livezii. Arătă cu mâna. Nu o poți vedea de aici, dar n-ai cum s-o ratezi. Este o baracă mare din tablă ondulată, ruginită și dărăpănată.

– Pare exact stilul lui Mickey al nostru, murmură Sean. Ține minte ce ți-am spus. Stai ascunsă. O luă apoi la fugă.

Se ținu la distanță de drum și merse pe lângă copacii din livadă și cotețul găinilor, cât mai ferit. Erau doar câteva sute de metri până la veranda casei. Găinile ciuguleau și scormoneau pe la picioarele lui când se ghemui lângă perete și aruncă o privire rapidă clădirii. Ușa principală și toate ferestrele erau larg deschise, dar nu se vedea nici un semn că era cineva înăuntru.

Sean sări cu ușurință peste zid și se strecură pe ușă. Salonul și bucătăria erau goale, deși vase murdare și pahare zăceau morman în chiuvetă. Existau trei dormitoare și toate fuseseră ocupate recent. Paturile nu erau făcute, pe podea se vedeau

haine aruncate și produse de toaletă bărbătești în băi și pe noptiere.

Sean ridică o cămașă și îi întoarse gulerul. O etichetă cu nume brodat cu fir roșu era cusută pe interior: „B. Afrika".

Lăsă cămașa jos și alergă în liniște spre ușa bucătăriei. Aceasta era deschisă spre livada plină cu pomi fructiferi invadați de insecte. Dincolo de ei se ridica acoperișul din tablă ondulată al unui șopron mare și de un catarg scurt și gros un con de vânt atârna ca un prezervativ folosit.

Sean alergă spre livadă și înaintă ascunzându-se printre pomii fructiferi până ce ajunse la peretele șopronului. Se lipi de el și își lipi urechea de tabela galvanizată. Prin ea auzi murmurul unor voci bărbătești, prea neclare ca să discearnă cuvintele. Verifică revolverul de la brâu, asigurându-se că patul armei îi era la îndemână în caz că trebuia să îl tragă repede și înaintă încet de-a lungul peretelui din spate al șopronului către mica ușă verde din lemn.

Înainte să ajungă la ea, ușa se deschise și doi oameni ieșiră în lumina soarelui.

Ben Afrika avea mâini pricepute și se mândrea că era un bun meseriaș. Îngenunche pe scaunul pilotului avionului Cessna Centurion și strânse ultimele șuruburi care țintuiau cilindrii gemeni de punte în partea din dreapta, față, a locului pasagerului.

Făcuse găurile șuruburilor cu grijă astfel încât să nu deterioreze nici unul dintre cablurile de control care se întindeau pe sub podea. Bineînțeles, ar fi putut lăsa cilindrii liberi pe podeaua cabinei, dar asta i-ar fi ofensat simțul ingineresc. Exista pericolul producerii de turbulențe în zbor, care ar fi putut deteriora valva tubulaturii. Poziționase recipientele de oțel astfel încât, în zbor, și pilotul, și pasagerul să poată ajunge cu ușurință la mânerul valvei.

Recipientul care conținea elementul A era colorat în carouri alb-negru, cu trei inele roșii la mijloc. Elementul B se afla într-un

recipient de un roşu aprins, cu un singur inel negru. Fiecare era ştampilat cu un număr de serie unic.

Fusese nevoie de întreaga îndemânare a lui Ben ca să şlefuiască două tuburi de oxigen medicale obişnuite şi să aibă acelaşi aspect exterior. Numerele de serie fuseseră scrise de mână. Tuburile erau suficient de mici ca să poată fi scoase şi vârâte pe ascuns în fabrica Capricorn în buzunare special cusute în interiorul salopetei lui. Fusese nevoie de ingeniozitate şi cronometrare exactă ca să le treacă de controlul de securitate de la poarta principală a fabricii.

Recipientele erau unite de o piesă în formă de T din oţel care se înşuruba în filetul special de la gâturi. Ben confecţionase fitingurile la un mic strung de mâna a doua din spatele hangarului. Ca să le activeze, caneaua de la fiecare dintre recipiente trebuia deschisă, iar după aceea o întoarcere pe jumătate a mânerului valvei piesei în formă de T îngăduia elementelor gemene să se amestece şi să devină active. De acolo gazul paralizant curgea sub presiune prin furtunul blindat flexibil. Furtunul ducea înapoi, dintre scaunele din faţă, spre compartimentul de bagaje din spate.

Ben scobise o gaură de trei centimetri în podeaua compartimentului şi carcasa exterioară de metal a Centurionului. Capătul furtunului gazului ieşea prin această gaură şi pătrundea zece centimetri dedesubtul fuzelajului. Fixase furtunul la locul lui şi sigilase gaura îngustă, acolo unde trecuse prin fuzelaj, cu chit Pratleys, care se făcuse, prin uscare, tare ca fierul.

Gazul avea să fie împroşcat de dedesubtul avionului cu mult în spatele liniei scaunelor din faţă şi avea să fie purtat de curenţi înapoi fără nici un pericol de a ajunge la ocupanţii Centurionului. Ca o măsură de protecţie suplimentară totuşi, aveau să poarte cu toţii salopete de protecţie şi să respire prin tuburi de oxigen pe parcursul pulverizării.

Salopetele erau atârnate pe peretele hangarului, gata să fie îmbrăcate. Puteau fi achiziţionate din comerţ şi erau aprobate

de Serviciul de Pompieri pentru folosirea lor de către echipele de salvare din minele de aur.

Ben mai verifică şi a doua oară cu cheia fiecare dintre legăturile furtunului şi legăturile cu piesa T ca să se asigure că nu existau puncte de scurgere. În cele din urmă mormăi mulţumit şi ieşi cu spatele pe uşa deschisă a cabinei. Se şterse pe mâini pe o cârpă de bumbac şi se apropie de bancul de lucru de lângă cel mai apropiat perete.

Ceilalţi doi bărbaţi stăteau aplecaţi peste banc, studiind o hartă. Ben veni în spatele lui Michael Courtney şi îşi luă fratele de umeri cu afecţiune.

– Totul este aranjat, Mickey, zise el cu accentul său sud-londonez.

Îşi întoarse apoi întreaga atenţie spre Ramón Machado. Ben îl adora pe acest om. Când era singur cu Michael, adesea discuta despre el cu veneraţia cu care un acolit vorbeşte despre infailibilitatea papei. Michael, pe de altă parte, înţelegea natura completă a misiunii lor şi avusese nevoie de multe luni de frământări sufleteşti ca să se convingă că era ceva ce trebuie făcut dacă doreau ca lupta lor să aibă succes.

Ramón păru să îi simtă ezitarea şi se întoarse spre el.

– Michael, vreau să suni şi să obţii o prognoză finală pentru vremea din seara asta.

Michael luă telefonul de pe banca din faţa lui şi formă numărul serviciului meteorologic de la aeroportul Jan Smuts şi ascultă anunţul înregistrat.

– 290 de grade la cinci noduri, repetă el. Nici o schimbare de azi-dimineaţă. Vremea este stabilă. Presiunea barometrică normală.

– Foarte bine.

Ramón luă markerul roşu şi încercui locul evenimentului pe o hartă aeronautică la scară mare. Marcă apoi direcţia vântului.

– În regulă. Aceasta va fi linia voastră de apropiere, cam la un kilometru şi jumătate de ţintă pe direcţia vântului. Încercaţi

să vă mențineți la trei sute de metri deasupra nivelului solului. Deschideți valvele gazului când treceți deasupra turnurilor de apă. Sunt luminate puternic cu lumini de avertisment navigațional.

– Da, zise Michael. Am zburat ieri peste acea zonă. Stadionul va fi foarte luminat și va fi și un spectacol cu laser – nu am cum să ratez.

– Foarte bine, tovarășe. Ramón îi oferi unul dintre zâmbetele sale irezistibile. Te-ai pregătit.

Michael se uită spre pământ, iar Ben interveni:

– Am auzit la știrile de la ora unu că până la prânz mai bine de două sute de mii de vizitatori au intrat deja pe porțile stadionului. Când Vorster își va începe discursul oficial, vor fi aproape o jumătate de milion. Ce lovitură pentru libertate vom da astăzi.

– Discursul lui Vorster este programat la ora șapte seara. Ramón luă una dintre broșurile de reclamă publicate de comitetul de organizare. Studie programul de deschidere. Dar poate că va începe câteva minute mai târziu. Trebuie să luăm asta în calcul. Probabil că va vorbi între patruzeci de minute și o oră. Parada militară începe la ora opt. Când veți decola?

– Dacă decolăm de aici la ora 18.45, calculă Michael, este un zbor de aproape patruzeci și opt de minute. L-am cronometrat ieri. Astfel voi fi deasupra țintei la ora 19.33.

– Ar trebui să fie bine, se arătă Ramón de acord. Vorster ar trebui să fie în mijlocul discursului. Veți face două treceri peste zonă. Trei sute de metri deasupra solului, un kilometru și jumătate în direcția vântului. După a doua trecere, întoarceți spre vest și vă îndreptați direct spre frontiera cu Botswana. Care este timpul de zbor estimat până la întâlnirea cu Raleigh Tabaka?

– Trei ore și cincisprezece minute, răspunse Michael. Adică voi fi acolo pe la ora unsprezece noaptea. Până atunci orice gaz rezidual se va fi degradat.

– Raleigh Tabaka va lumina pista de aterizare cu torțe. De îndată ce aterizați îndepărtați tot echipamentul folosit la

împrăștierea gazului și dați foc avionului. De acolo este datoria lui Raleigh să vă ducă în Zambia și apoi la baza Tercio.

Ramón le cercetă fețele.

– Atunci, asta e tot. Știu că am repetat de o duzină de ori, dar aveți întrebări?

Frații scuturară din cap, iar Ramón zâmbi crispat. În ciuda diferențelor de culoare a pielii și de textură a părului, exista o asemănare foarte mare.

Revoluția nu ar fi putut merge mai departe fără acest gen de obediență și credință necondiționată, observase Ramón și simți o invidie ciudată față de o astfel de încredere. „Să îi lăsăm să creadă că acest act va schimba lumea și va prevesti zorii socialismului universal și al iubirii frățești." Ramón știa însă că nimic nu era atât de simplu.

Le invidie credința, dar se întrebă dacă aveau cu adevărat tăria să treacă peste realitatea crudă a măcelăririi a jumătate de milion de miei și a Terorii Roșii care trebuia să urmeze pentru a asigura succesul revoluției. „Credința sublimă în dreptatea finală a acțiunii lor le putea permite să deschidă valva a două recipiente de oțel aparent inocente, dar puteau ei îndura realitatea unei jumătăți de milion de cadavre contorsionate de o moarte hidoasă?" se întrebă el.

Numai oamenii cu voință de oțel supraviețuiau. Aceștia doi nu erau din acel aluat. Teroarea Roșie avea să îi revendice, așa cum făcea cu cei slabi. După noaptea aceasta, nu aveau să mai fie utili. Erau dispensabili.

Atinse încet umărul lui Michael. Știa că acestuia îi plăcea să fie atins de un alt bărbat. Lăsă atingerea să devină mângâiere.

– Te-ai descurcat minunat. Acum trebuie să mănânci și să te odihnești. O să vă părăsesc înainte să decolați în seara asta. Vă salut pe amândoi.

Se apropiară împreună de ușa din spatele hangarului, dar înainte să ajungă la ea, Michael se opri.

– Vreau să mă uit la instalația făcută de Ben și să fac ultimele verificări, zise el nepăsător. Vreau să fiu absolut sigur.

– Ai dreptate să îți dorești să fie totul perfect, tovarășe, încuviință Ramón. Îți pregătim ceva de mâncare pentru când vii în casă.

Îl priviră urcând în carlinga Centurionului și începând să verifice instrumentele înainte să se îndrepte împreună spre ușă.

Ramón deschise mica ușă din spatele hangarului și când el și Ben păşiră în lumina soarelui, Sean Courtney stătea ghemuit lângă un perete lateral pe partea stângă, holbându-se la ei.

Numai doi metri îl separau pe Ramón de Sean și recunoașterea lor mutuală fu instantanee. Sean vârî mâna sub haină și scoase revolverul magnum mare. Dubla acțiune a apăsării pe trăgaci întârzie focul cu o fracțiune de secundă și Ramón apucă brațul lui Ben Afrika și îl trase în fața lui. Cu o scânteiere a țevii care păru strălucitoare chiar și în lumina soarelui, glonțul lui Sean se opri în trupul lui Ben.

Glonțul cu capăt scobit îl lovi în vârful cotului stâng și înflori imediat. Îi străbătu brațul și pătrunse într-o parte. Rana de intrare era de mărimea unui pahar de ou. Glonțul lovi ultima coastă și începu să se împrăștie. Fragmente îi pătrunseră în plămân; altele îi sfâșiară măruntaiele. O schijă a cămășii de cupru se opri între vertebrele coloanei și o secționă pe jumătate.

Ben fu aruncat de impact într-o parte și alunecă pe perete, lăsând pe plăcile din tablă ondulată o dâră aprinsă de sânge. Ramón Machado se ascunse înapoi în hangar înainte ca Sean să poată readuce revolverul în poziție de tragere, după recul. Trânti ușa în spatele lui și înșfăcă arma automată Tokarev din tocul de la umăr.

Trase două focuri rapide prin pereții subțiri, țintind spre locul unde credea că se afla Sean. Acesta însă anticipase și se aruncase la pământ, rostogolindu-se de două ori. Estimă poziția lui Ramón după sunetul focului și unghiul de pătrundere al gloanțelor în

zidul de tablă ondulată. Trase cu ambele mâini şi glonţul făcu gaură în zid şi rată capul lui Ramón cu trei centimetri.

Ramón se ghemui în spatele unui butoi şi strigă spre Michael, care era în cabina de control a avionului.

– Porneşte!

Michael îngheţase şocat pe locul pilotului Centurionului, dar la ordinul lui Ramón se adună şi apăsă ambele comutatoare principale şi ambele magnetouri şi răsuci contactul. Motorul Centurionului porni tuşind.

– Pune-l în mişcare, strigă Ramón şi mai trase două gloanţe la întâmplare în perete.

Centurionul înaintă spre uşa hangarului, prinzând rapid viteză, iar Ramón alergă după el, se lăsă sub aripă şi deschise uşa pasagerului.

– Unde este Ben? strigă Michael la el în timp ce urca pe scaun.

– Ben este terminat, strigă Ramón înapoi. Mergi mai departe.

– Ce vrei să spui, *terminat?* se miră Michael răsucindu-se pe scaun şi trăgând înapoi maneta de acceleraţie. Nu îl putem lăsa în urmă.

– Ben este mort, omule. Ramón puse mâna pe manetă. Ben a fost împuşcat. Este terminat. Trebuie să plecăm de aici.

– Ben...

– Continuă să înaintezi.

Michael apăsă din nou maneta de acceleraţie şi scoase Centurionul pe pistă. Faţa lui era schimonosită de durere.

– Ben, şopti el şi lăsă viteza să crească până ce Centurioul ajunse la capătul pistei şi folosi frâna şi motorul ca să îl întoarcă înapoi pe pistă, contra vântului. Motorul este rece, zise el. Nu a avut timp să se încălzească.

– Trebuie să riscăm, îi spuse Ramón. Poliţia o să înceapă să roiască pe aici. Sunt pe urmele noastre; cumva au dat de noi.

– Ben?

– Lasă-l pe Ben, zise Ramón tăios. Ridică-ne în aer.

– Unde mergem – Botswana?

Michael încă mai ezita.

– Da, îi spuse Ramón. Dar mai întâi o să terminăm operaţiunea asta. Îndreaptă-te spre locul spectacolului.

– Dar... spui că poliţia este pe urmele noastre, protestă Michael.

– Cum ne mai pot opri acum? Le-ar lua o oră să ridice în aer forţele aeriene Impala – haide, omule, haide!

Michael acceleră la maximum. Centurionul porni ca un bolid pe pistă.

În timp ce acceleră, văzură o siluetă apropiindu-se în fugă din spatele hangarului. Michael îl recunoscu pe fratele său.

– Sean! exclamă el.

– Continuă să înaintezi, îi spuse Ramón.

Sean se lăsă într-un genunchi la marginea pistei şi, în timp ce Centurionul rula spre el, ridică ambele braţe, în clasica strânsoare dublă a armei, şi trase de trei ori. De fiecare dată reculurile grele aruncară ţeava revolverului spre cer.

Ultimul glonţ lovi parbrizul şi amândoi se feriră instinctiv. Lăsă o pânză argintie de păianjen pe panoul Perspex şi atunci Michael întoarse botul Centurionului, care se înălţă peste gardul de la marginea proprietăţii şi se îndreptară spre cerul albastru.

La şaptezeci de metri motorul rece se înecă şi tuşi, apoi îşi reveni şi pluti lin.

– Îndreaptă-te spre locul spectacolului, repetă Ramón. Nu îl vom prinde pe Vorster, dar tot este o ţintă bună. Sunt două sute de mii de oameni.

Michael încetini la trei sute de metri şi vira spre ruta sa.

Când Centurionul trecu pe deasupra, Sean goli revolverul înspre pântecul avionului. Nu îşi văzu gloanţele lovind, iar trenul de aterizare al Centurionului se retrase în timp ce avionul se înălţă nevătămat spre cer.

Sean sări în picioare şi alergă spre hangar. Văzu telefonul de pe bancheta de lucru.

– Slavă Domnului!

Alergă spre banchetă şi îl înşfăcă.

În timp ce formă numărul de la Capricorn, observă harta deschisă sub mâinile sale şi broşura Rand Easter Show. Marcajele roşii de pe hartă înconjurau locaţia spectacolului şi o săgeată largă indica direcţia vântului şi viteza cu care bătea.

Operatorul centralei răspunse la al treilea apel.

– Capricorn Chemical Industries, bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

– Vreau să îmi faceţi legătura cu domnul Garry Courtney în sala de consiliu. Sunt fratele lui. Este o urgenţă.

– Aşteaptă apelul dumneavoastră. Vă fac imediat legătura.

În timp ce aşteptă, Sean aruncă o privire rapidă prin hangar. Văzu costumele de protecţie atârnate pe perete lângă uşă.

– Tu eşti, Sean? Vocea lui Garry era tensionată.

– Da, eu sunt. Sunt la Firgrove. Situaţia este gravă, după cum ne-am temut. Michael, Ben şi Vulpea. Ţinta este locul spectacolului.

– I-ai oprit, Sean?

– Nu. Michael şi Vulpea sunt în aer. Au decolat acum două minute. Cu siguranţă se îndreaptă spre locul spectacolului.

– Eşti sigur, Sean?

– Bineînţeles că sunt al naibii de sigur. Mă aflu în hangarul lui Michael şi mă uit la o hartă chiar acum. Locul este marcat, la fel şi viteza şi direcţia vântului. Două costume de protecţie sunt atârnate de perete – nu au apucat să le mai ia.

– O să avertizez poliţia şi Forţele Aeriene.

– Nu fi nătărău, Garry. E nevoie de un ordin al comandantului forţelor de apărare şi al ministrului înainte să trimită un avion de luptă sau un elicopter de război. Asta ar dura o veşnicie. Până atunci două sute de mii de oameni vor fi morţi.

– Ce e de făcut atunci, Sean?

În cele din urmă directorul lăsă loc omului de acţiune.

– Ia Queen Air, îi spuse Sean. E mai rapidă, mai mare şi mai puternică decât Centurionul ăla mic. Trebuie să îi interceptezi şi să îi forţezi să coboare înainte să ajungă la locul spectacolului.

– Descrie centurionul lui Mickey, ordonă Garry sec.

– Albastru în vârf. Pântec alb. Însemnele sunt ZS – RRW, Romeo Romeo Whisky. Ştii care este locaţia Firgrove şi cursul lor actual.

– Sunt pe drum, zise Garry şi legătura se întrerupse.

Sean îşi luă arma Smith & Wesson de pe banca unde o lăsase şi goli camerele de cartuşele goale. Scoase din buzunar cutia de muniţie şi o încărcă din nou. Alergă înapoi spre uşă şi cu revolverul pregătit o deschise. Imediat se ghemui în poziţia de tragere şi ţinti spre cadrul uşii.

Ben se târâse pe picioarele înţepenite numai câţiva metri înainte să se prăbuşească. Stătea ghemuit la tulpina unui arbore. Sângera abundent; sânge arterial aprins îi îmbibase cămaşa şi partea de sus a pantalonilor. Braţul lui stâng atârna de o fâşie de carne zdrobită. Osul zdrobit ieşise prin carne ca o ţepuşă de frigăruie.

Sean se ridică şi lăsă piedica armei Smith & Wesson. Ieşi pe uşă şi rămase să îl privească pe Ben.

Ben încă mai trăia. Se întoarse cu greutate ca să se uite la Sean. Ochii săi erau de culoarea zahărului ars şi plini de suferinţă.

– Au scăpat, nu-i aşa? şopti el. Vor reuşi. Nu ne puteţi opri. Viitorul ne aparţine.

Isabella veni alergând printre copaci. Îl văzu pe Sean şi se îndreptă spre el.

– Ţi-am spus să nu apari, îi zise el ameninţător. De ce nu poţi să faci ce ţi se spune?

Îl văzu pe Ben la picioarele lui şi se opri brusc.

– Este Ben. Oh, Dumnezeule, ce i-ai făcut?

Porni din nou şi căzu în genunchi lângă trupul întins la pământ.

Ridică apoi cu grijă capul lui Ben în poală, dar mişcarea îi rupse ceva în plămânul rănit şi începu să tuşească. Printre buzele deschise începu să i se scurgă şiroaie de sânge în jos, pe bărbie.

– Oh, Dumnezeule, Sean. L-ai omorât! suspină Isabella.

– Sper, zise Sean încet. Sper asta din toată inima.

– Sean, este fratele tău.

– Nu, zise Sean. Nu este fratele meu. Este numai un rahat.

În timp ce porni motoarele avionului Queen Air, Garry calculă furios.

Capricorn se afla cu aproape nouăzeci de kilometri mai aproape de locul spectacolului decât Firgrove şi în plus Queen Air era cu şaptezeci sau optzeci de noduri mai rapidă decât Centurionul, în ritm de croazieră. Trecuseră şapte minute de când îl sunase Sean şi nouă de când decolase Mickey.

Cursa era foarte strânsă. Nu îndrăzni să presupună unde urma să intercepteze Centurionul ca să încerce să îi taie calea. Avea un singur curs sigur în faţă. Trebuia să zboare direct spre locul de desfăşurare a spectacolului, apoi să se întoarcă şi să se îndrepte în direcţia lui Michael. Trebuia să rişte totul într-o întâlnire faţă în faţă.

În timp ce deschise supapa de admisie şi rulă Queen Air pe pistă, descoperi cu uimire că încă mai avea între dinţi un trabuc pe jumătate fumat. În panica goanei spre avion uitase de el. Ridicând avionul greoi cu două motoare în aer, trase cu nesaţ din el. Era cea mai bună Havană şi zâmbi în faţa ironiei. Fumul puternic îi mai calmă puţin nervii.

„Nu sunt la fel de bun ca Sean la aşa ceva. Vorbea singur. Mie dă-mi o zi palpitantă la Bursă sau o preluare comercială cu probleme.“ Împinse Queen Air la viteza maximă, storcând de la ea încă cincisprezece noduri suplimentare.

Identifică zona spectacolului de la aproape zece kilometri. Un pod de baloane gigantice plutea pe deasupra ca nişte balene

colorate. Parcările uriaşe erau luminate de reflexia razelor soarelui în parbrizele a mii de maşini.

Se întoarse pe direcţia spre Firgrove şi se aplecă în faţă, privind cu atenţie prin parbriz şi pufăind din trabuc. Încă mai făcea în minte calcule de viteză, timp şi distanţă.

„Dacă îi voi întâlni, atunci ar trebui ca asta să se întâmple în cinci sau şase minute" – se opri când o rază de soare se reflectă de undeva din faţă şi de jos. Îşi împinse pe nas ochelarii cu ramă de baga, urându-şi ochii miopi şi slabi şi uitându-se cu atenţie în jos, ca să găsească obiectul.

Lăsase în urmă aşezările rezidenţiale şi zbura peste o zonă rurală deschisă, presărată cu mici sate şi străbătută de drumuri. Alternanţa de loturi arate şi de plantaţii de copaci îi tulbură vederea şi îi provocă o mulţime de iluzii optice care îl derutară. Căută cu frenezie, străbătând repede cu privirea cerul liber şi concentrându-se apoi asupra pământului de dedesubt. Se aştepta ca Centurionul să fie cu mult dedesubtul lui.

Mai întâi văzu umbra. Juca şi sălta ca un greiere pe câmpuri. O clipă mai târziu, observă micul avion albastru. Se afla cu trei sute de metri mai jos şi la trei kilometri în faţă. Împinse botul avionului Queen Air într-un plonjon periculos, pentru interceptare.

Cele două aparate de zbor se întâlneau la o viteză de aproape cinci sute de noduri şi, înainte ca Garry să poată aduce Queen Air la aceeaşi altitudine cu Centurionul, acesta trecu ca o săgeată albastră pe dedesubtul lui.

Garry ridică o aripă într-o întoarcere la maximum şi apăru în spatele Centurionului. Folosi viteza superioară a lui Queen Air şi plonjă ca să ajungă din urmă avionul mai mic.

– Ajungem cam în zece minute, îl avertiză Michael pe Ramón. Ar fi mai bine să te pregăteşti.

Ramón se aplecă spre cilindrii colorați ţintuiţi de podeaua dintre picioarele sale. Deschise cu grijă caneaua fiecăreia dintre

recipiente. Simți fluxul de presiune internă oprit imediat de intrarea valvei principale din piesa de legătură în formă de T.

Nu mai trebuia decât să răsucească puțin cu degetul mare mânerul valvei, o jumătate de întoarcere în direcția inversă acelor de ceasornic, ca să trimită afară gazul amestecat și activat prin furtunul lung, pe dedesubtul pântecelui avionului Centurion.

Ramón se îndreptă și îi aruncă o privire lui Michael, aflat lângă el pe locul pilotului.

– Totul este pregătit – și se întrerupse, holbându-se șocat prin geamul lateral de lângă capul lui Michael.

Un fuzelaj argintiu enorm umplea întreaga ramă a ferestrei. Un alt avion zbura aripă lângă aripă cu ei, iar pilotul îi privea cu atenție. Era un bărbat cu fața mare de bebeluș, cu ochelari cu ramă de baga și un trabuc într-un colț al gurii.

– Garry! strigă Michael consternat. Garry ridică mâna dreaptă și arătă în jos cu degetul mare, într-un gest cât se poate de clar.

Instinctiv, Michael răsuci Centurionul într-o întoarcere descendentă strânsă și căzu spre pământ ca un bolovan. Se reechilibră chiar deasupra vârfurilor copacilor.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu nasul argintiu al lui Queen Air la câteva sute de metri de coada lui, câștigând rapid teren. Ridică Centurionul din nou și brusc, dar în clipa în care se reechilibră, avionul argintiu apăru lângă el. Garry fusese dintotdeauna un pilot mai bun decât el, iar Queen Air îl putea întrece oricând.

– Nu pot să scap de el.

– Zboară direct spre țintă, îi ordonă Ramón brusc. Nu putem face nimic.

Michael sperase că Ramón va abandona operațiunea în aceste condiții, dar reveni fără tragere de inimă pe traseul lor inițial. Se afla la șaptezeci de metri deasupra vârfurilor celor mai înalți copaci. Garry îl urmă și îl ajunse imediat. Vârfurile aripilor lor se aflau la numai doi metri depărtare.

Încă o dată Garry îi făcu semn spre pământ. Michael apucă în schimb microfonul radioului, știind că Garry va fi pe frecvența de 118,7 megaherți.

– Îmi pare rău, Garry, țipă el. Trebuie s-o fac. Îmi pare rău.

Vocea lui Garry bubui în radioul cabinei.

– Aterizează imediat, Mickey. Nu este prea târziu. Încă mai putem scăpa din asta. Nu fi prost, omule.

Michael clătină din cap cu vehemență și arătă în față.

Expresia lui Garry se înăspri. Se lăsă pe spate și, înainte ca Michael să poată reacționa, lunecă într-o parte și vârî vârful aripii lui Queen Air dedesubtul cozii Centurionului. Reveni apoi brusc asupra manșei și înălță coada avionului mai mic într-un picaj aproape vertical.

Centurionul se afla prea jos, iar plonjonul prea abrupt pentru ca Michael să își poată reveni înainte să lovească vârfurile arborilor înalți.

Michael ridică mâinile când văzu ce îl așteaptă, dar o creangă uscată groasă ca un braț de om străpunse parbrizul slăbit de glonțul lui Sean. Vârful crengii îl nimeri pe Michael la baza gâtului. Pătrunse prin oasele acestuia și îl străpunse cu ușurința unui ac hipodermic, perforând partea de sus a torsului și ieșind printre omoplați.

În cădere avionul rupse creanga, care ieșea din gâtul lui ca o lance strâmbată urât.

Centurionul înaintă mai departe, prăbușindu-se printre copaci. Aripile îi fură smulse pe rând, oprind viteza avionului, până ce fuzelajul fără aripi căzu la pământ și alunecă până la capătul unui câmp de porumb.

Ramón Machado se ridică drept pe scaun, uimit că încă mai era în viață. Se uită la Michael. Gura lui Michael era larg deschisă într-un țipăt mut; ramura ruptă îi ieșea din gât și un șuvoi de sânge țâșnea peste rămășițele parbrizului spart.

Ramón își desfăcu centura de siguranță și încercă să se ridice de pe scaun. Se trezi imobilizat și se uită în jos. Piciorul său stâng

era rupt. Era răsucit ca o macaroană fiartă între scaun şi cilindrii de gaz. Cracul pantalonilor era rupt până la genunchi, iar mânerul din oţel al valvei era adânc îngropat în carnea pulpei.

În timp ce se holbă la el, deveni vag conştient de gazul care şuiera încet. Piciorul său răsucise mânerul valvei în poziţie deschisă. Cyndex 25 curgea în furtun şi se împrăştia sub fuzelaj.

Ramón înşfăcă clanţa uşii şi se forţă să o deschidă. Era blocată. Îşi puse ambele mâini dedesubtul genunchiul rănit şi îl ridică, încercând să îl elibereze. Piciorul se lungi şi auzi aşchiile oaselor zdrobite frecându-se unele de altele în carne, dar piciorul rămase ţintuit într-o capcană de urs de mânerul de oţel al valvei.

Dintr-odată simţi miros de migdale. Nările începură să îl ardă şi să îl înţepe. Mucus argintiu îi curse din amândouă şi i se scurseră pe buze şi bărbie. În orbite, ochii i se aprinseră ca nişte cărbuni şi vederea i se înceţoşă.

În întuneric, agonia îl cuprinse. Depăşea orice idee despre durere pe care o avusese vreodată. Începu să ţipe. Ţipă şi ţipă, zăcând într-o baltă de urină şi fecale până ce plămânii îi cedară şi nu mai putu ţipa.

Centaine Courtney-Malcomess se aşeză pe un trunchi de copac căzut la marginea pădurii şi îl privi pe copil jucându-se cu căţelul.

Căţeluşa era unul dintre ultimii pui ai lui Dandy Lass de la Weltevreden, înainte ca Centaine să fie nevoită să o eutanasieze pe bătrâna căţea campioană. Căţeluşa moştenise toate calităţile mamei sale. Avea să fie şi ea o campioană, Centaine era sigură de asta.

Nicky o întărâta cu o şosetă veche de mătase umplută cu pene de bibilică. Învăţa la fel de repede precum căţelul. Părea să se descurse foarte bine cu câinii şi caii.

„Este în sângele lui, gândi Centaine mulţumită. Este un adevărat Courtney, în ciuda numelui şi a titlului spaniol fandosit."

Continuă să se gândească la copiii ei.

Mâine Shasa și Elsa Pignatelli se căsătoreau în mica biserică a sclavilor pe care Centaine o restaurase cu atâta dragoste. Avea să fie una dintre cele mai fastuoase căsătorii de la Capul Bunei Speranțe din ultimul deceniu. Veneau oaspeți din Anglia, Europa, Israel și America.

Era o vreme, nu cu prea mulți ani în urmă, când Centaine ar fi vrut să facă singură toate planurile și să supravegheze toate pregătirile pentru nuntă.

„Să se descurce singuri, își spuse ea cu fermitate. Sunt foarte ocupată cu trandafirii mei, și cu câinii mei, și cu Nicky."

Se gândi la Bella. Bella era chinuită de remușcări și spășită, dar Centaine nu era mulțumită. Reflectase îndelung și discutase și cu Shasa înainte să cadă de acord să o ajute și să o ferească de toate consecințele trădării ei și de brațul mânios al legii.

Totuși, trebuia să ispășească greșelile. Cu amărăciune Centaine își justifică îngăduința. „Isabella își va dedica tot restul vieții reparării greșelilor. Datorează o viață de servicii fiecărui membru al acestei familii și tuturor oamenilor acestui pământ minunat pe care ea i-a trădat. O să am grijă să își plătească datoriile cu vârf și îndesat", gândi ea, apoi se întoarse ca să vadă cum cățelușa găsește ciorapul cu fulgi pe care Nicky îl ascunsese în trestiile de lângă râu, coada lungă și mătăsoasă fluturând triumfătoare ca un drapel când veni să i-l aducă tânărului stăpân.

În cele din urmă, băiatul și câinele veniră și se așezară împreună la picioarele ei, iar Nicky își puse unul dintre brațele bronzate în jurul gâtului cățelului.

– Te-ai hotărât ce nume să îi dai? întrebă Centaine.

Îi luase aproape doi ani să înfrângă rezistența copilului față de ea, dar acum simțea că îl câștigase în fața amintirii Adrei și a vieții lui anterioare.

– Da, Nana. Vreau să o numesc Douăzeci și Șase.

Engleza lui Nicky se îmbunătățise mult de când îl înscriseseră la Western Province Junior School.

– Ce nume neobișnuit. De ce l-ai ales?

– Am mai avut un câine odată – îl chema Douăzeci și Șase.

Și totuși, amintirile lui Nicky din vremurile trecute aproape că păliseră.

– Ei bine, acesta este un motiv excelent – și este un nume frumos. Dandy Douăzeci și Șase de la Weltevreden.

– Da! Da! Nicky îmbrățișă gâtul cățelului. Dandy Douăzeci și Șase.

Centaine se uită la el cu afecțiune. Încă mai era un băiețel confuz și derutat, dar îi curgea sânge de campion prin vene.

„Încă puțin timp, gândi ea. Să mai am puțin timp cu el."

– Vrei să îți spun o poveste, Nicholas? întrebă ea.

Știa minunate povești de familie, cu vânători de elefanți și de lei, cu războaie cu buri și zuluși și germani, și cu mine pierdute de diamante, și cu avioane de vânătoare, și mii de alte lucruri care încântau sufletul unui băiat mic.

Așa că acum îi spuse o poveste cu o epavă și un naufragiu pe un țărm în flăcări. Îi vorbi despre o călătorie printr-un deșert nemilos cu iele mici și galbene drept tovarăși – iar el îi însoți la fiecare pas pe drumul fermecat.

În cele din urmă se uită la ceasul de mână și spuse:

– Este suficient pentru astăzi, tinere Nicholas. Mama ta se întreabă probabil pe unde umblăm.

Nicholas sări sus și o ajută să se ridice și cei doi coborâră dealul către casă, cu cățelul alergând în jurul lor.

Mergeau destul de încet, căci pe Nana o durea un picior, iar Nicky o ținea de mână ca să o ajute în locurile mai abrupte.

RAO

CARTE DE BUZUNAR – ADULȚI

OPERE XX / CLASICI CONTEMPORANI

H.E. Bates	*Ușor bătea vântul spre Franța*
Albert Camus	*Fața și reversul / Nunta / Mitul lui Sisif / Omul revoltat / Vara / Exilul și împărăția*
Rafael Chirbes	*Împușcăturile vânătorului*
Miguel Delibes	*Doamna în roșu pe fundal cenușiu • Cinci ore cu Mario*
Romain Gary	*Prima dragoste, ultima dragoste • Rădăcinile cerului*
Louis Guilloux	*Sângele negru*
Hermann Hesse	*Gertrud / Rosshalde / Ultima vară a lui Klingsor*
Franz Kafka	*Castelul • Jurnal • Procesul*
Andre Malraux	*Antimemorii, vol.1 – Oglinda limburilor • Condiția umană*
Henry de Montherlant	*Bestiarele • Demonul binelui • Fetele • Leproasele • Visul*
Josep Pla	*Noapte de primăvară • Strada Îngustă*
Juan Rulfo	*Câmpia în flăcări • Pedro Paramo*
Ernesto Sabato	*Înainte de tăcere*
Jean-Paul Sartre	*Mustele / Cu ușile închise / Morți fără îngropăciune / Diavolul și bunul Dumnezeu / Sechestrații din Altona*
Michel Tournier	*Fecioara și căpcăunul • Gaspar, Melhior & Baltazar • Picătura de aur • Regele Arinilor*
Virginia Woolf	*Anii • Camera lui Jacob • Doamna Dalloway • Eseuri alese / Arta lecturii • Eseuri alese / Portrete în oglindă • Între acte • Jurnalul unei scriitoare • Orlando • Schițe • Spre Far • Valurile*

RAO CONTEMPORAN

Antonio Alamo	*Incendierea paradisului*
Federico Andahazi	*Anatomistul • Cetatea ereticilor • Conchistadorul • Mironosițele • Secretul culorii pure*
Iuri Andruhovyci	*Douăsprezece inele*
Jean-Daniel Baltassat	*Tainele donei Isabel*
Julian Barnes	*Privind în soare*
Arturo Barea	*Copilăria unui răzvrătit*
Romano Battaglia	*O inimă curată*
Tonino Benacquista	*Alter ego*
Carmen Covito	*Urâțica*
Don DeLillo	*Mao II*
Nicolas Dickner	*Nikolski*
Dimitre Dinev	*O lumină deasupra capului*
E.L. Doctorow	*Labirintul apelor*
Margaret Drabble	*Drumul strălucitor*
Marguerite Duras	*Amanta engleză • Hiroshima, dragostea mea • India Song*
Dominique Fernandez	*Îngerul destinului*
Robert Finley	*Indiile accidentale*
Paolo Giordano	*Singurătatea numerelor prime*
Martin Gulich	*Bellinzona, noaptea • Îmbrățișarea*
Joseph Heller	*Catch-22 • Ora închiderii*
Kazuo Ishiguro	*Nemângâiații*
Luis Garcia Jambrina	*Vise paralele*
Regis Jauffret	*Case de nebuni*
Julia Kristeva	*Moarte la Bizanț • Samuraii*
Javier Marias	*Inima atât de albă*
Carlos Maria Dominguez	*Casa de hârtie*
Adolfo Puerta Martin	*Azucena noaptea*
Patrick Modiano	*Dora Bruder*
Rosa Montero	*În inima infernului • Povestea regelui străveziu • Stăpân iubit • Ziua inocenților • Instrucțiuni pentru salvarea lumii*
Juan Manuel de Prada	*Păsărici*
Adolf Muschg	*Pot merge și singur și alte povestiri de dragoste*

Yann Queffelec	*Nuntă nemiloasă*
Kenzaburo Oe	*Strigătul înăbuşit • O experienţă personală • O viaţă liniştită*
Felipe Benitez Reyes	*Caruselul iluziilor*
Antonio Soler	*Calea englezilor*
Juan Carlos Somoza	*Clara şi penumbra • Peştera ideilor*
Andrzej Stasiuk	*Călătorind spre Babadag • Fado • Nouă • Djermania*
Antonio Skarmeta	*Dansul victoriei • Neruda văzut de Skarmeta • Poştaşul lui Neruda*
Philippe Sollers	*Steaua amanţilor • Secretul*
Ali Smith	*Accidental*
Rose Tremain	*Restauraţia*
Angela Vallvey	*Micile neajunsuri ale fericirii*
Manuel Vazquez Montalban	*Pianistul*
Enrique Vila-Matas	*Asasina cultivată • Bartleby & Co • Parisul nu are sfârşit*
Sandro Veronesi	*Arde Troia • Forţa trecutului • Haos calm*
Banana Yoshimoto	*N.P.*
Richard Wagner	*Miss Bucureşti*

THRILLER, AVENTURI, ACŢIUNE, ROMANCE, DRAMĂ, SF

Lino Aldani	*Crucea de gheaţă*
Lawrence Alexander	*Rubicon*
Ted Allbeury	*De o parte şi de alta a frontierei*
Will Adams	*Codul lui Alexandru*
Karin Alvtegen	*Trădarea*
Karin Alvtegen	*Ruşinea*
Andreas Albes	*Comoara*
Kevin J. Anderson	*Anticorpii*
Jeffrey Archer	*În linie dreaptă • O chestiune de onoare*
Cristina Bajo	*Grădina otrăvurilor*
David Baldacci	*Putere absolută*
Toby Ball	*Arhivele*
Noel Barber	*Plâns şi râs*
Clive Barker	*Cabal • Everville*
Michael Baden & Linda Kenney	*Tăcerea*
James Becker	*Primul apostol*
Peter Behrens	*Legea viselor*
Raymond Benson	*Să nu mori azi*
Marco Bettini	*Culoarea sângelui*
Marcelo Birmajer	*Poveşti cu bărbaţi însuraţi*
William Peter Blatty	*Exorcistul*
Stephen Booth	*Câinele negru • Sălaşul morţii*
Gayle Brandeis	*Licitaţia lui Flan*
Andrew Britton	*Americanul*
Dan Brown	*Codul lui DaVinci • Conspiraţia Dan Brown • Îngeri şi demoni • Fortăreaţa digitală*
John Brunner	*Reţelele infinitului*
D.W. Buffa	*Trandafirul negru*
Candace Bushnell	*Frumuseţe de vânzare • Totul despre sex*
Mark Burnell	*A treia femeie*
Jared Cade	*Răzbunare mortală*
Tom Cain	*Ţinta*
Ian Caldwell & Dustin Thomason	*Misterul manuscrisului*
Mireille Calmel	Seria *Femeia pirat – Slujitorii regelui • Jocul umbrelor* Seria *Jocul lupoaicelor – Camera blestemată • Răzbunarea lui Isabeau • Patul lui Alienor*
Isabel Camblor	*Nopţile Cenuşăresei*
Rino Cammilleri	*Justiţie divină*
Thomas Caplan	*Actorul care a devenit spion*
Martin Capparos	*Enigma Valfierno*
Andrea de Carlo	*O mare de adevăruri • Un om liber*
John Le Carre	*Cârtiţa • Casa Rusia • Chemare din tărâmul morţii • Managerul nopţii • Micuţa toboşăreasă • Oamenii lui Smiley • Omul nostru din Panama • Premiantul • Spionul care a ieşit din joc • Un spion desăvârşit*

Chris Carter	*Francezul • Gheena • Înfruntă viitorul*
John Case	*A opta zi • Codul genetic • Întâiul călăreț al Apocalipsei • Sindromul*
Lincoln Child	*Infernul de gheață • Inima furtunii*
Agatha Christie	*13 la cină • A treia fată • Asupritul și alte povestiri • Cadavrul din bibliotecă • Ceasurile • Cei patru mari • Cei cinci purcelușI • Chiparosul trist • Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd? • Conacul dintre dealuri • Cortina: Ultimul caz al lui Poirot • Crăciunul lui Poirot • Crima din Orient Express • Crimă în Mesopotamia • Crimă la vicariat • Crimă pe terenul de golf • Cu cărțile pe masă • Cum bate valul • Doamna McGinty a murit • După înmormântare • Elefanții nu uită • Hotel Bertram • Întâlnire cu moartea • Jocuri de oglinzi • Mâna ascunsă • Martorul mut • Misterioasa afacere de la Styles • Misterul crimei fără cadavru • Misterul din Caraibe • Misterul Trenului Albastru • Moarte în nori • Moarte pe Nil • Muncile lui Hercule • Nemesis • O crimă anunțată • O supradoză de moarte • Oglinda spartă • Pericol la End House • Petrecerea de Halloween • Pisica printre porumbei • Poirot investighează • Poirot: Primele cazuri • Râul sub soare • Tragedie în trei acte • Trenul de Paddington • Ucigașul abc • Ultimele cazuri ale lui Miss Marple • Vânătoarea de crime* **TOP 10:** *13 Probleme • Casa strâmbă • Către zero • Noapte nesfârșită • Vinovat fără vină • Zece negri mititei*
Tom Clancy	*Cardinalul de la Kremlin • Centrul de comandă V – Echilibru de forțe • Dezbină și cucerește • Linia de demarcație • Misiune de onoare • Rainbow six* (2 vol.) *• Stare de asediu • Vânătoarea lui Octombrie Roșu*
Stephen Clarke	*În ce merde te bagă dragostea*
Piero Colaprico	*Soția campionului*
Martina Cole	*Afacerea*
Didier Convard	*Cei cinci templieri ai lui Iisus • Triunghiul secret*
Robin Cook	*Criza • Marker • Răpirea • Risc asumat*
Michael Cordy	*Lucifer • Codul lui Isus*
Bernard Cornwell	*Eretic • Harlequin • Vagabond*
Clive Cussler	*Aurul incașilor • Vântul negru • Comoara Marelui Han*
Antoine B. Daniel	Seria *Inca – Aurul din Cuzco • Machu Picchu, Cetatea Secretă • Dansul zeilor • Lanțurile de aur*
Misha Defonseca	*Printre lupi*
Jeffery Deaver	*A douăsprezecea carte • Dansând cu moartea • Grădina fiarelor • Fereastra spartă • Maimuța de piatră • Scaunul gol • Moartea vine on-line*
Tessa DeLoo	*Gemenele*
Nelson DeMille	*Căderea nopții • Fabrica de spioni • Fiica generalului • Odiseea lui Talbot • Plum Island • Spencerville • Focul sălbatic*
William Diehl	*Domnie în iad • Eureka*
Markus C. Schulte von Drach	*Furor*
Richard Doetsch	*Hoții paradisului • Dincolo de credință*
Jessica Duchen	*Violonista*
Robert Dugoni	*Stăpânul juriului • Victimele puterii*
Marc Dugain	*Blestemul lui Edgar • O execuție obișnuită*
Susanne Dunlap	*Sărutul lui Liszt*
Dominick Dunne	*Un anotimp în purgatoriu*
Joe Dunthore	*Submarin*
David Anthony Durham	*Mândria Cartaginei*
Daniel Easterman	*Ziua mâniei*
Andreas Eschbach	*Premiul Nobel • Filmul Isus • Un bilion de dolari • Ultimul dintre ei*
Ben Elton	*Crimă în direct • Popcorn • Prima victimă*
Paul Erdman	*Panica din '89*
Veit Etzold	*Tăietura finală*
Barbara Ewing	*Rosetta*
Giorgio Faletti	*Cu ochii altuia • Dincolo de un destin evident • Eu ucid*

Roopa Farooki	*Dulciuri amare*
Sebastian Faulks	*Jocul cu diavolul*
Zoe Feraris	*În căutarea lui Nouf*
Robert Ferrigno	*Rugă pentru asasin*
Joseph Finder	*Instinct ucigaș • Jocul puterii*
Robert Finn	*Inițiatul*
Janet Fitch	*Leandrul alb • Paint it black. Destin în negru*
Ian Fleming	*Bărbatul cu pistolul de aur • Caracatița și alte povestiri • Doar pentru ochii tăi • Operațiunea Thunderball • Spionul care m-a iubit • Trăiești numai de două ori*
Ken Follett	*Alb infinit • O avere periculoasă • O misiune riscantă • Prin urechile acului • Zbor periculos • Un loc numit libertate*
Colin Forbes	*Fără cruțare • Înfruntarea • Pe muchie de cuțit • Rinocerul*
Frederick Forsyth	*Afganul • Al patrulea protocol • Alternativa diavolului • Dosarul Odessa • Fantoma din Manhattan • Ziua șacalului*
Katia Fox	*Semnul de aramă*
Laurence Gardner	*Stirpea Sfântului Graal*
Tom Gabbay	*Conspirația Berlin*
Max Gallo	Seria *Romanii – Spartacus – revolta sclavilor • Nero – domnia antihristului • Titus* Seria *Crucea Occidentului – Întru acest semn vei învinge • Parisul în rugăciune*
Ignacio Garcia – Valino	*Cele două morți ale lui Socrate*
Kathleen O'Neal Gear & W. Michael Gear	*Trădarea. Viața pierdută a lui Isus*
Tess Gerritsen	*Ucenicul*
Randa Ghazy	*Poate astăzi nu omor pe nimeni*
David Gibbins	*Atlantida*
William Gibson	*Chrome • Contele Zero*
Thomas Gifford	*Asasini • Puterea destinului*
Mark Gimenez	*Culoarea legii*
William C. Gordon	*Vasele chinezești*
Sue Grafton	*A de la alibi • B de la bandit • C de la cadavru • D de la datornic*
James Grady	*Câini turbați*
John Grisham	*... Și vreme e ca să ucizi • Apelul • Camera morții • Campionul din Arkansas • Cazul pelican • Clientul • Firma • Fotbal și pizza • Frăția • Juriul • Maestrul • Nevinovatul • Omul care aduce ploaia • Partenerul • Avocatul străzii • Testamentul • Ultimul jurat • Un altfel de Crăciun*
Claudia Gross	*Maestra runelor*
Luigi Guarnieri	*Mireasa evreică*
J.M. Guelbenzu	*Moartea vine de departe*
Francisco Munoz Guerrero	*Colinele Edenului*
Kevin Guilfoile	*Joc de umbre*
Diana Haeger	*Curtezana*
Thomas Harris	*Dragonul roșu • Hannibal*
Colin Harrison	*Recuperatorul*
Mo Hayder	*Omul-Pasăre • Tokyo • Tratamentul • Insula porcilor*
Terry Hayes	*Călătorul*
Luis de la Higuera	*Autopsia Satanei*
Matt Hilton	*Pulbere de oase*
Chuck Hogan	*Încercuirea*
Wolfgang Hohlbein	*Anubis*
Anthony Horowitz	*Un banc criminal*
Travis Holland	*Povestea arhivarului*
Mike Horn	*Luptând cu imposibilul*
Gregg Hurwitz	*Nu te încrede în nimeni*
Conn Iggulden	Seria *Împăratul – La porțile Romei • Moartea regilor*
Steve Jackson	*Mentorul*
Christian Jacq	Seria *Piatra luminii – Nefer cel Tăcut • Femeia Înțeleaptă • Paneb cel Zelos*

	• *Locașul adevărului*
	Seria *Misterele lui Osiris – Arborele vieții* • *Uneltirile răului* • *Calea de foc* • *Marele secret*
	• *Afacerea Tutankhamon* • *Ce dulce e viața la umbra palmierilor!* • *Din dragoste pentru Philae*
P.D. James	Seria *Mozart – Marele magician* • *Fiul Luminii*
	Farul • *Fiul omului* • *Gustul morții* • *Moartea unui expert* • *Moarte în Sfântul Ordin*
	• *O meserie nepotrivită pentru o femeie* • *Păcat originar*
	• *Sala crimelor*
Robert Jordan	Seria *Roata Timpului – Ochiul lumii* • *În căutarea Cornului* • *Dragonul renăscut* • *Umbra se întinde*
	• *Focurile cerului* • *Seniorul haosului*
Joseph Kanon	*Misterele Berlinului*
John Katzenbach	*Analistul* • *Omul din umbră* • *Omul nepotrivit* • *Povestea unui nebun* • *Războiul lui Hart*
	• *Ziua răfuielii*
Matthew Kneale	*Pe când eram la Roma*
Sue Monk Kidd	*Jiltul sirenei* • *Viața secretă a albinelor*
Natsuo Kirino	*Afară* • *Grotesc*
Bernard Knight	*Cadavrul meșterului făurar* • *Căutările coronerului John* • *Dincolo de liman* • *Înfricoșătoarea taină*
	• *Potirul otrăvit*
Tom Knox	*Secretul genezei*
Dean Koontz	*Unicul supraviețuitor* • *Soțul* • *Speranță de viață*
	Seria *Frankenstein – Fiul rătăcitor – cartea întâi*
	• *Orașul nopții – cartea a doua*
William Kotzwinkle	*E.T. Extraterestrul*
Chris Kuzneski	*Semnul crucii*
Jack Lance	*Pirofobia*
Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins	Seria *Supraviețuitorii – Supraviețuitorii*
	• *Armata pătimirilor* • *Nicolae* • *Pecetluirea sfinților*
	• *Apollyon* • *Cavalerii Apocalipsei* • *Posedatul* • *Semnul*
Martin Langfield	*Cutia răului*
Michael Lawson	*Cercul interior*
Frederic Lenoir, Violette Cabesos	*Promisiunea îngerului*
Fredeic Lenoir	*Oracolul Lunei*
John Lescroart	*Al treisprezecelea jurat* • *Jurământul* • *Audierea*
	• *Justiție exemplară* • *Vinovăția*
Paul Levine	*Să-i omorâm pe toți avocații* • *Solomon vs. Lord*
	• *Un alibi în larg*
Franco Limardi	*Doar o lacrimă*
David Lindsey	*Chipul asasinului* • *Legile tăcerii*
Robert Lohr	*Automatul de șah*
Brian Lowry	*Nu vă încredeți*
Charles Maclean	*Chipul întunericului*
Esteban Martin	*Pictorul umbrelor*
Richard Matheson	*Sunt o legendă*
Daphne du Maurier	*Verișoara mea Rachel* • *Hanul Jamaica*
Peter Mayle	*Hotel Pastis* • *Hoțul de vinuri* • *Din nou în Marsilia*
	• *Din nou în Provence* • *Un an în Provence* • *Provence pentru totdeauna* • *Viață de câine* • *Provence de la A la Z*
Colum McCann	*Zoli* • *Dansatorul*
Andy McNab & Robert Rigby	*Îngerii morții*
Andy McNab	*Misiune specială*
Gerhard Meier	*Țărmul vânturilor*
Biba Merlo	*12 luni*
Walter M. Miller jr	*Cantica pentru Leibowitz*
Jorge Molist	*Întoarcerea catarilor* • *Regina ascunsă*
Christian Mork	*Dragul de Jim*
Marcia Muller	*Trofee și lucruri moarte*
Guillaume Musso	*Și după...*
David Morrell	*Cărțile*
Katherine Neville	*Opt* • *Focul*
Bill Napier	*Tripticul*
John O'Farrell	*Perfect bărbătesc* • *Avertisment: poate să conțină urme de alune*
Serdar Ozkan	*Trandafirul dispărut*

George Pelecanos — *Grădinarul nopții*
Rosamunde Pilcher — *Căutătorii de scoici*
Tony Parsons — *Copil și bărbat* • *Lecții de viață* • *Soția mea favorită* • *Spiritul familiei*
Elizabeth Peters — *Mormântul păsării de aur*
James Patterson — *Primul pe lista morții* • *A 2-a șansă* • *Al 3-lea caz* • *4 iulie* • *Al 5-lea călăreț*
James Patterson & Maxine Paetro — *A 6-a țintă* • *Al 7-lea cer* • *Bikini* • *A 8-a mărturisire*
James Patterson — *Casa de pe plajă* • *De-a v-ați ascunselea* • *Detectivul Alex Cross*
James Patterson & Andrew Gross — *Salvamarul*
James Patterson & Howard Roughan — *Croaziera*
Marie Phillips — *Zeii puși pe rele*
Ralph Peters — *Flăcări din cer*
Terry Pratchett — Seria *Lumea disc* – *Stranii surate* • *Piramide* • *Gărzi, gărzi* • *Eric* • *Imagini mișcătoare* • *Domnul cu coasa* • *Prin cele străinătăți* • *Zei mărunți* • *Magie de ambe sexe* • *Lumina fantastică* • *Seniori și doamne*
Douglas Preston — *Codicele* • *Canionul Tiranozaurului*
Douglas Preston & Mario Spezi — *Monstrul din Florența*
Barbara Quick — *Fecioarele lui Vivaldi*
Christoph Ransmayr — *Ultima lume*
Kathy Reichs — *Oase încrucișate* • *Oase frânte*
Matthew Reilly — *Planul Majestic 12* • *Templul* • *Zona 7*
Anne Rice — *Plecarea din Egipt* • Seria *Cronicile vampirilor* – *Interviu cu un vampir* • *Regina damnaților* • *Povestea hoțului de trupuri* • *Vampirul Armand* • Seria *Cronicile vrăjitoarelor* – *Ora vrăjitoarelor* • *Lasher* • *Taltos* • *Vampirul Vittorio* • *Mumia*
Nerea Riesco — *Ars Magica*
Gianni Riotta — *Alborada* • *Prințul norilor*
Michael Robotham — *Suspectul*
Belinda Rodik — *Benvenuto Cellini*
James Rollins — *Furtuna de nisip* • *Harta oaselor* • *Ordinul negru* • *Virusul lui Iuda*
Philip Le Roy — *Ultima armă*
Emili Rosales — *Orașul invizibil*
Robert Rosenberg — *Camera de montaj*
Jack Ross — *Recviem*
Pino Roveredo — *Să-mi dai de știre*
Craig Russel — *Roșu pentru totdeauna*
Michael Sammaritano — *Conspirația Siciliană*
John Saul — *Creatura* • *Întuneric* • *Mâna dreaptă a diavolului* • *Prezența* • *Somnambulii*
Manda Scott — *Boudica (Visul vulturului)* • *Craniul de cristal*
Karin Slaughter — *Obsesia* • *Post mortem*
Scott Smith — *Ruinele* • *Un plan simplu*
Wilbur Smith — *Magul* • *Ultimul papirus* • *Căutarea* • *Festinul leilor* • *Sunetul tunetului* • *Sanctuarul* • *Țărmul în flăcări* • *Puterea sabiei* • *Furia* • *Vulpea aurie* • *Războinicii Nilului* • *Vremea morții*
Teresa Solana — *O crimă imperfectă* • *Scurtătură înspre Paradis*
Rowan Somerville — *Sfârșitul somnului*
Nicholas Sparks — *Accidentul* • *Miracolul* • *Mesaj de departe* • *Nopți în Rodanthe* • *Nunta* • *Refugiul* • *Talismanul norocos* • *Ultimul cântec* • *Cel mai de preț cadou*
Peter Spiegelman — *Pisica roșie*
Ben Stephenson — *O posibilă problemă de viață și de moarte*
Patricio Sturlese — *Taina inchizitorului*
Tess Stimson — *Clubul infidelilor*
Paul Sussman — *Armata lui Cambyses* • *Oaza ascunsă* • *Labirintul lui Osiris*
Valerie Tasso — *Insațiabilă*
Andrew Taylor — *Trilogia Roth: Jocul de-a destinul* • *Judecata străinilor*

Michael Teitelbaum	*Aventurile Omului-Păianjen • Bărbații în negru II*
Michael Tolkin	*Printre morți*
J.R.R. Tolkien	*Povești neterminate*
P.J. Tracy	*Operațiunea Monkeewrench • Momeala vie*
Scott Turow	*Eroi obișnuiți • Erori judiciare • Nevinovat • Prejudicii morale*
John Twelve Hawks	*Râul întunecat*
James Twining	*Soarele negru*
John Trenhaile	*Legile sângelui • Unealta răului*
Barbara Victor	*Coriander*
Philipp Vandenberg	*Pergamentul uitat • Dosarul Golgota*
A.E. Van Vogt	*Cartea lui Van Vogt*
Mara Volkers	*Mireasa magului*
Ernest Volkman	*Spionaj*
A.J. Zerries	*Taina lui Van Gogh*
Timothy Watts	*Marele jaf*
Wolfram zu Mondfeld & Barbara zu Wertheim	*Școala gladiatorilor*
Louise Welsh	*Tamerlan trebuie să moară*
Cameron West	*Pumnalul Medici*
Michael White	*Inelul familiei Borgia*
Andrew Wilson	*Minciuna*

ISTORIE, SOCIOLOGIE, FILOZOFIE, POLITICĂ, RELIGIE

Vartan Arachelian	*Toamna pătimirii noastre*
Carlos Castaneda	*Al doilea cerc de putere • Cealaltă realitate • Darul vulturului • Focul lăuntric • Învățăturile lui Don Juan • Pase magice • Povestiri despre putere*
DeVrye Catherine	*Ceai fierbinte cu miere și lămâie*
Guy Debord	*Comentarii asupra Societății spectacolului • Societatea spectacolului*
Jose Freches	*Eu, Buddha*
Enrique de Vicente	*Puterile oculte ale minții*
Marie-France Etchegoin & Frederic Lenoir	*Ancheta asupra Codului lui da Vinci*
J.F. Fogel, B. Rosenthal	*Sfârșit de secol la Havana*
Roland Jacquard	*În numele lui Usama bin Laden*
Lynn Picknet, Clive Prince	*Conspirația Stargate*
Alan Butler & Stephen Dafoe	Seria *Cavalerii Templieri – Misterul dezvăluit*
Maurizio Ferraris	*Alo? Unde ești?*
Fernando Savater	*Cele șapte păcate capitale • Cele zece porunci ale secolului al XXI-lea*

TOP SECRET

Thom Burnett	*Cine conduce, de fapt, lumea? • Cine a câștigat, de fapt, cursa spațială?*
Noam Friedlander	*Ce este Opus Dei?*
John Gibb	*Cine te urmărește?*
Lindsay Porter	*Cine sunt Illuminati?*
Andy Stern	*Cine a câștigat războiul petrolului?*

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII

Madeleine Albright	*Doamna secretar de stat*
Bill Clinton	*Viața mea*
Hillary Rodham Clinton	*Istorie trăită*
Zlata Filipovic	*Jurnalul Zlatei*
Regina Noor	*Regina Noor – Calea spre credință*
Ilie Nastase	*Mr. Năstase*
Marianne Pearl	*O inimă neînfricată*
Aung San Suu Kyi	*Vocea speranței*